

Pentru Antonia-Florentina,
să vadă ce gândea tati când era tânăr.

CUPRINS

7. Of Love and Death

If I Loved You	11
Against the Loser.....	11
Inkorekt.....	12
Hate	12
For Unknown Greatness.....	13
Happiness.....	14
The Night that Came.....	14
Changes.....	15
Paranoia	15
Lazy	16
Goodbye.....	17
Sick.....	17
Ungrateful.....	18
Sadness.....	19
Post Deum	20
Thank You	21
Email from Afar	22
Reason	22
Nothing.....	23
Over	24

6. Rănila fericirii

Loneliness Trilogy	27
Land.....	28
Besøk / Vizită (Jens Børneboe, traducere)	30/31
I den vide ensomhet / În întinsa singurătate (Tove Lie, traducere).....	32/33
Barnet spør / Copilul întreabă (Rudolf Nilsen, traducere).....	32/33
Kår / Condiții (Arnljot Eggen, traducere).....	34/35
Tilegnelse / Dedicăție (André Bjerke, traducere)	36/37
Poemele febrei (Knut Hamsun, traducere)	38
Noi / Us (Octavian Goga, traducere)	40/41
Rondelul rozelor de august / August rosenes rondel (Alexandru Macedonski, traducere: An-Magritt Hanssen).....	42/43
Eu nu strivesc corola de minuni a lumii / Jeg knuser ikke verdens blomsterkrans av undere (Lucian Blaga, traducere: An-Magritt Hanssen)	42/43

Mistrețul cu colți de argint / Villsvinet med hoggtenner av sølv (Ștefan Augustin Doinaș, traducere: An-Magritt Hanssen)	44/45
Velvet Darkness They Fear / Se tem de întunericul de catifea (Theatre of Tragedy, traducere)	48/49
Sehnsucht / Dor (Rammstein, traducere)	66/67
Astrologia pe Marte	88
Spiritualitatea Evului Mediu și sistemul său de valori	93
Însemnări asupra romanului în irlandeză (Seán Hutton, traducere)	98
Ilia urbo.....	112

5. Astrologia natală

Precizări	148
Casele cerului și axele auxiliare	152
Luminariile	169
Planetele personale.....	181
Asteroizii.....	189
Planetele interpersonale	202
Planetele transpersonale.....	210
Stelele fixe.....	219
Punctele arabice	224
Analiza cantitativă a horoscopului	225
Anexe	232

4. Cătvāras

Absurd 1	261
Absurdus 2	262
Absurd 3	263
Absurd 10	263
Absurd 11	264
Absurd 12	264
Absurd 13	265
Absurd 20	265
Absurd 21	266
Absurd 22	267
Absurd 23	267
Absurd 30	270
Absurd 31	271
Absurd 32	272
Absurd 33	273
Epzalt 100.....	279

3. Triada

Înțeleptul.....	291
Sub zodia stelei	292
Împăratul	342

2. A doua față

Trezirea	439
Declin?.....	439
Poezie	440
Ion.....	441
Yr Anthem Gymreig / Imnul galez (traducere)	441
Cursed Knell.....	442
Fizica - lecturi suplimentare.....	442
Panoramic.....	443
Cele 39 de legi ale roboticii.....	444
Neagră ca Zăpada.....	445
First School Year	446
Star Trek.....	447
Dihania cosmică.....	451
Poeme din Hhrnal	463
Vis?	468
Jack	470
Dimensiunea 3	483

1. Poezii și povestiri

Prefață	515
Nava KEX	516
Zile de iulie.....	516
La mare	517
Joc de fotbal.....	517
Motanul păcălit.....	517
Supărarea lui Florin.....	518
Gînduri pentru vacanța mare	518
Zi fericită.....	519
Iarna.....	519
La munte.....	519
Părinții mei	520
Vacanța.....	520
Zi de ianuarie	520
Năsosul	521
Primăvara	522

Cocorii	522
Timotei și Dumănel	523
Plugușorul	524
Verde de flori	525
Creionul și pixul	526
Discuție cu banca	527
Prima zi de școală	527
Ocotirea naturii	528
Scrisoare către MK-20	529
Întâlnire cu un animal neobișnuit	530
Dialog între secole	530
Orele în 3011	531
Grup statuar	532
Munca ne e dragă	534
Dan, căpitan de plai	535
Nava KEX	539
Banditul / Banditul modern	539
Bine ai venit, iarnă!	540
Compunere 40% școlară	540
Pădurea Groazei	542
Cazul „G”	546
Tsupyrman	555
Aventurile lui Florin	567

Of Love and Death

IF I LOVED YOU

if I saw you,
the thunder of your beauty would shatter my being,
and the stars of heavens would grow bleaker,
for you would have set the light within me on fire.

if I heard you,
my heart would stop, lest its beat should hinder your whisper,
and your song would resound through my soul,
for you would be near, in mystery and peace.

if I smelt you,
the whole universe would have mantled you with its perfume,
and I would hold my breath to keep it inside,
for you would be fairer than all the flowers of the summer.

if I touched you,
my skin would shiver in amazement, like moon-gleams over seas,
and the grains of a sandglass that feel the endless time,
for your gentleness would be my dearest breeze of life.

if I loved you.
for love I no one.

AGAINST THE LOSER

You don't mean anything, you don't count
You're not important to anyone
Remember, you're a loser

We are normal, we are human
We have fun, we're happy
You're ugly, you're stupid, you're odd

We accomplish our goals, we are doers
We despise you, you have nothing to say
Why are you here anyway?

Our women don't yearn for you
Our money won't make you rich
Keep your head down

You may live or not
We don't want you, we won't miss you
Just don't bother us too much

It's a full moon; no vampire needs your death

INKOREKT

lead, don't follow.
    we'll tell you what to do.
be original.
    here's a way to start.
roots are prejudice.
    prejudice is wrong.
we are all the same.
    close your eyes.
we will convince you.
    have fun.

HATE

i hate you so much
i want to break you slowly
i'll tell you the truth, i want you to suffer

fire from hell burns in my soul
fire from hell i'll bring into your life
i want revenge

faceless fiends i summon to torment you
death faces with scythes may guard your path
you will cry your damn eyes out

i didn't forget, i don't forgive, i won't give up
i'll follow you and smash your buds
on your black blood i feed my anger

you tore down my balance
order needs to bring pain to you
i'll be its evil tool - my mission

you will be crushed, i know
you will beg to die sooner, there will i stand
i am your curse, you shall see

our clock is ticking... i am tired... i will sleep...

FOR UNKNOWN GREATNESS

A man of shadow may look on in wonder
And no one sees the glamour in his eyes;
He leaves with quiet smiles, no words he utters
Although his thoughts could change so many lives.

And finally he dies leaving us nothing
His life was small and no one praised his birth,
As most of us will die and be forgotten
Just like we'd never dwelled upon this earth.

I often think of all these fading people
That crawl beside our stupid chosen ones;
If only had they had a chance of power,
Allowed to make their own mistakes for once...

You may be sad or happy, but there's something
That will be missing when your life will fall.
For you, who never helped the human knowledge,
May God have mercy of your fameless soul.

long years ahead or few more days
just time to waste in vain

HAPPINESS

So peaceful and so calm, a sweet caress of evening,
The soul is overfilled with joy of song and living.
The redness of the skies, the greenness of a laughter,
No time to waste in shade, the sun will leave soon after.

Is anyone upset? Your darkness has arisen?
I'd give you happiness, but yet I cannot listen.
I'm greater than myself, those whom I love adore me,
I do not have to think, my burning blood is stormy.

I breathe in peace and light, I breathe out all the worries.
How could I've been so blind, I should have loved world's stories...
No more shall my smile sleep, my dreams are like a feather,
I now hear nature's music, we should all dance together.

And when I am enraptured and see my heart's grown wings
I feel for just a moment there's harmony in things

THE NIGHT THAT CAME

drops of night
the sunset burnt down
and dawn died

black stars fell
by cold winds were spilled
glowworms died

icy light
glittered over limbs
flowers died

sad whispers
chased angels away
laughter died

bitter snow
was warmer than fate
all love died

I was here
I waited for you
I am here

CHANGES

Mystery is no more.
It changed to things we do not yet stand among.
Love is no more.
It changed to chemistry.
Friendship is no more.
It turned to mutual interests.
Art is no more.
It displays the need of the many.
Morality is no more.
Useless blockage of resources.
Life has changed.
It must have a purpose: you.
But you are still the same.
A slave that thinks it can think.

PARANOIA

eyes watch me. stop controlling me!
i can't stand it anymore!
my every move is watched
i'm in a jail of glass
they always come in when i stop waiting
they always oppose my will
they know my mind through my clear eyes
take your words off my soul!
i'm sick, i can't fight it anymore
stop shouting, stop commanding, please!
i won't do anything

i'm growing weaker now,
a puppet of stone with strings of air.
wind turns mountains to dust.
for how long will i still be awake?
the stream of hate is luring me more...
no understanding is near, never was, never will be
stop it, end it now, shut up, get out, get out of me
your roars go through my heart like rays of acid
i close my eyes, my ears,
but i still feel the vibration of your noise.
inside, deep inside my brain, something will break
my rage is useless, nothing will ever change
i'm trapped, i'm caged, no help, no freedom.
continuous ending

LAZY

still like a window against the sun
no energy, no thoughts, only warm feelings
doing nothing
everything that could be done
has been done
everything that must be done
has not yet come into knowledge
will it ever? i don't care.
i don't have to do anything
now i must stay
i sip energy from the world
i'm bored but that's fine.
what's the point in doing anything?
what's the point in achieving?
what's the point in living or dying?
all the same senseless struggle
kill to eat to kill again and breed
a waste of time
wisdom lost, deeds forgotten, love withered.
sluggish master, i'd ask you to teach me avoidance
but i have no power to learn

i have no will to learn
i have no will

maybe next time...

GOODBYE

all that was good has passed
only ever-dimming memories live on
a fuzzy smile in a corner of the mind

the darkness that was once filled with fire
is now just a cold starless night
like coal dust

the rain that once nurtured hope and joy
is no more than a waste of tears
descending through foggy heavens

the words that once were comfort-bringers
lost their meaning in useless chatter
silence and stupid lies

many other deserting winters with frosty winds
will come, last and leave incessantly
and the one i am now will be buried in time
as i am now burying the one i was before

it was bound to happen. it is an end. goodbye.

SICK

the true nature of man: a decaying animal.
death is not fearsome, nor heroic,
only you oozing out of yourself.
when you're sick, it's a preview of death.
those little bugs inside that finally win and eat you.
who said man is a unit? who said there's a god?

misery and greatness. in miseria majestas.
how far away the smell of sacred roses...
when you think you finished
with all those worms outside,
you see that the biggest, lowest,
trustless worm is your own sick self.
and say you stop caring about yourself, at last.
what's left? should you willingly
feed yourself to the other worms?
praise the animal or plant i have just eaten.
good it was, hope its still living siblings will be, too.
praise those who take advantage of me.
they'll drink pus from my lips
when all my gifts have been given.
sleep and sweat your disease.
retreat betrayed. rejoice you feel the pain.
the pain is your last friend
because it's only an interpretation.
there's no other human thing left
when humanity is just a bunch of little lightnings.
a girl's smile. rainbow over an endless green field.
yellow leaves falling. first snow.
the world from a mountain top.
bright stars on black sea-waves.
wonder is only an interpretation.

UNGRATEFUL

There's no such thing as selflessness, I know,
But you tried to help me.
I spat in your face and killed your smile.
You tried to bring me joy,
I am frozen like a skull buried under countless ages.
You tried to ease my effort,
I've always taken it for granted.
You tried to dry my tears,
Now you can't wipe away the blood from your hands.
You tried to be on my side,
I stabbed you in the back and ripped your kindness.

And although you did it all so you could feel better,
You strived to clean my rotting soul with holy water.

It's snowing; a leprous god is molting.

SADNESS

Things that are not as I want...
I know I'm not special, I am bounded.
I accept it all, but don't ask me to like it.
A black shroud around my heart
Keeps me from crying.

Chances are things will go better.
And there's always room for worse.
A flip of a coin can change everything.
But the coin can show only one face
For ages, like the moon.

Every fact teaches us something.
"What doesn't kill us makes us stronger."
Blah, blah, blah, wiser and stronger for what
If the problems you can solve never show?
Sorry, if you can't do, it's no use in being.

Try harder, quantity yields quality,
Time is all you need, have patience.
...And tomorrow will cover today's needs
With a bitter laughter
As death covers life...

The actions of all the other people
Whom I do not love yet are my fortune.
If I love you, will I be given happiness?
If I use you, will my wishes be more real?
If I serve you, will you have mercy?

Cold uncaring drops of water.
A thirsty ugly weed feels lucky.

POST DEUM

Let there be light
From burning crosses and tormented beings on pyres
Let there be night
Preachers freeze in darkness and their tongues break
Let churches be plundered
And priests boiled in seething gold of shrines
Let parents slaughter their offspring
And eat their gray hearts
Let clouds gloom the sun
And the purple dusk sanction the beginning of the Opus
There will be no hope when the Messenger comes
Their random souls will be the same

Non habebis deos alienos coram me
They will worship only their fallen master
Non facies tibi sculptile
They will change their faces to reflect the shine of the Angel
Non adorabis ea neque coles
They will praise stones and straws in ashes of icons
Memento ut diem sabbati sanctifices
They will never stop the struggle against themselves
Honora patrem tuum et matrem tuam
They will burn their paths through their forerunners' bones
Non occides
They will drink blood like the sap of a thunderstruck tree
Non moechaberis
They will soften themselves with sharp feelings
Non furtum facies
They will prey on the living and the dead
Non loqueris contra proximum tuum falsum testimonium
They will break their oaths on scorched saints relics
Non concupisces domum proximi tui nec desiderabis uxorem eius
They will always try to bend another

Let the Evil Judgment Day arrive
They believe they will be spared
But they will be absorbed into never-ending evilness
His power will wore them down like black mass candles

When their Master is inside, they will not be home
They have not seen Him yet, they don't know anything
Stupid children with minds too easy to break

Domine Deus meus, tam vellem sis
i hope You know how much i wish You were

THANK YOU

I think of you, my love, but I don't know you,
For all I know is that you must be there,
Of all the loves and hates of other people,
The one for me of whom I'm not aware.

You are the closest to my waiting being,
And I must be as well your wish so deep.
You dream of me when you're awake and shining,
And seek me when you're sad and go to sleep.

But if one day we came across each other
What would then happen, would you spot a gleam?
Or you would pass me by smiling and seeing
A curious resemblance to your dream...

I wish you caught my hand touching your wrist and
The blaze of love could strike us with its heat,
As if a god exploded and were falling
Down through the stars, the holes in heaven's pleat.

But even if only our thoughts may ever
Embrace, my perfect match of anywhere,
And although I may never really meet you,
I want to thank you just for being there.

EMAIL FROM AFAR

Your words appear before my eyes like magic
And I'm not sure if you exist or not
I never saw you, I don't need to see you
But I can feel your soul, that means a lot

What gives me such a shiver, it's the electric current
That runs with deadly fervor through its cold iron veins
Or maybe it's your warm heart that beats with the same rhythm
Restoring color visions and killing all my pains

The earth stands wide between us, but it no longer matters
When we could find each other and pleased us to be friends
Although in nights so gloomy I'd rather be your keyboard
While distances collapse and we seemingly shake hands

So who are you? I think it's not important
You are the one that you would like to be
Another ant lost in that crowd of creatures
Who happened to become so dear to me

010010010010000001000011010000010101001001000101

REASON

I detest Your creation,
Their free will is my death,
They proved You are not.
When taught was I in faith of You
How can my stoned soul evolve?
They do not want bits from me,
They have no need for my hellix
As other from the need I need them not.
In their dance see I the end of my gatherings -
They will end with me but should I care?
Do microbes on an eggshell have dreams that count
When lips out of boredom caress the egg?
The creation marches on - its own creation.

They've learnt You out.
If I learn that too some day, from light years afar
Thoughts can now feel the moment when I die
Even if death can be a beginning
And the only thoughts that can understand are Yours.
If not, I'll still wait for chance and call it You,
You'll lock my actions or I'll be too weak to receive Your key.
Your creation will have deserted You
And we'll be left together.
Will You behave like Your creation?
Will You not need me then, like they'll need not You?
Will You bless my need of You by turning into existence?
I am a whole among creation, north pole against north
If You are, how can the smallness of my craving be forgiven
When a third pole unknown may be You?
How dare I pretend to wait in the stream of time
When time could be an infinitely small part of You
Given meaning only by our infinite meaninglessness?
If I'm inside You, can't I prove Your truth;
If You're inside me, can't my truth be proven.
Free will or luck. Can you make a microbe fly or
Even *now* thoughts rise over praising You.

NOTHING

waiting to die hoping to live for a moment in vain
in prison hands tied is there fate
not loved nor loving not living someday it will end
painless joyless gray meaningless survival
bored sick of crawling i'll be afraid of death
not able to live envious of tears always lonely
guilty desperate i cry out for nothing

nothing like my life

OVER

it's done, it's over, i'm well, it's ok
all fears and worries lost, death's gone
i'm protected, a nest of light surrounds me
struggles stopped, attention unlimited
nothing matters, but not for past reasons
there was nothing to matter
all is being free and clear
all is nothing that matters
no now, just time inside me, no need for time
and i love you all, but you can't yet seize my love
i fly through your souls, i can touch your shyness
peace, coalescence, thank you

(29 March 2002 - 11 September 2003; 25.05 -26.51)

MAPPIHIRI

LONELINESS TRILOGY

I.

I wake up in morning with hope in my veins
I fall in night sleeping in loneliness chains.
And sometimes I think it's all right if it's so,
That I could now stand all the troubles in row.
But after the sunset the weeping begins
And I cannot tell then what moonlighting means.
I still need to fly, but my heart is in pain;
I want to be mirrored - for now, it's in vain.
And even if now it's so dark deep inside
That only the cold screaming wind can there slide,
A sunbeam is present - I hope with despair,
And know in the end everything becomes fair.
Repentance for evil I've done not aware,
Forgiveness I ask when at soft light I stare.
I can't yet find strength in my weakness alone,
I try to hold on and my eye will be grown.
I know I'm not worthy, I oughtn't complain,
But skies are so big and the world is so plain...
Is there no bright, distant star out of the sight
So my thought no more be astray in the night?
I wouldn't need Moon and I wouldn't need Sun
If my eye and my star fought the clouds and had won.
Until then it's night and it's dark and it's cold.
I've dreamed all alone, but the dream is foretold.

II.

There is no light; there is no heat;
There is no doubt, I am asleep.
I will now rise, then I will set.
I look around - the sky is wet.
A storm will come, then will be gone.
I shake my wings, but I'm alone.
On every land, on every sea,
I see a luck that wants to be.
I miss the dream when I'm awake,
I'm now asleep, but I'm a fake.

I touch the scenes that I have met,
I care no more, want to forget.

III.

How can I be so sad, I wonder?
How can I have become so weird?
I feel unwanted like a thunder,
But thunders can be also feared.

It's rather easy to do evil.
It's rather hard to do the good.
Society will make you civil,
If not, you will get no more food.

I often have hoped for my oneness,
And now I find myself alone.
Am I convicted of my coldness
Or all my chances are postponed?

And if the verse had still been darkened
I wouldn't know what else to do;
My being understood has sunken.
However, I wrote this for you.

(8-9 March 1997; 19.99)

LAND

There is a land out there in darkness,
A land where no one cares to be,
A land of loneliness and sorrow;
That piece of land out there is me.

The morning star set long ago and
The Moon is covered by stars' fears.
It is in vain roaring and crying
If no one listens to my tears.

The snow has frozen in the black heights,
The wind is moaning with no sound,
The Sun is just a dim, old knowledge,
There is no other land around.

The mist is running through my forehead
My blood is white and cold as ice
I see my dreams flying above me
Stricken like counterfeited dice

The ghosts appear from swamps like ravens
In every never-ending night
They only are the fading shadows
Of what I hoped it was my might

The air is breaking like a mirror
The dawn is eaten by gray bugs
Coming in pairs on crooked rainbows
Expecting all my salty hugs

The sea is raining on my island
With heavy drops of rusty lead
The lightnings here are blunt and wearied.
Oh, how much sadness I have shed!

I see the stone - it's the beginning.
It turns to dust before my eyes.
It is the end that is my guardian.
Tied is my land, wide are my skies.

(24 September 1997; 20.54)

BESØK

Jens Bjørneboe

God aften, venn, jeg ser du kommer atter!
Du ville tale litt med mig ikveld?
Du ville høre mine fottrinn og min latter,
og se om allting gikk meg riktig vel?

Du vet så godt at jeg er alltid trofast,
og du kan komme når du vil til mig.
I mine tanker er du alltid bofast,
dér har jeg bygget ap et hus til dig.

Det hender når jeg sitter ensom inne
at jeg blir næsten lykkelig fordi
en stor og stille fred går gjennom sindet.
Da vet jeg hvem det er som drar forbi.

Du går forbi og kaller sakte på mig,
og det gjør godt å vite at det er du.
I disse dager kan din stemme nå mig;
Den er det eneste som kan nå meg nu.

Ja, du kan være sikker: Jeg skal komme!
En aften når du søker mig igjen,
da skan jeg legge sammen alle bøker
og reise mig og følge dig, min venn!

VIZITĂ

Jens Bjørneboe, traducere

O seară bună, frate, văd că iarăși
veniși la mine-o clipă să-mi vorbești!
Vrei să auzi și râsul meu, și pașii,
să vezi de-s bine ori de-s rău poțtești?

Știi bine că mereu eu am credință,
că poți veni la mine când dorești.
În gândul meu mereu ai locuință,
o casă numai ce-n povești zidești.

În timpul când stau singur înăuntru
aproape pot să fiu și fericit;
o mare și tăcută pace-mi trece
prin minte și-atunci știu cine-a venit.

Tu treci și-ncetișor mă chemi pe mine,
mă simt atât de bine că ești tu.
În aste zile vocea-ți mă susține;
e singura ce mă ajunge-acum.

Da, poți fi sigur: Voi veni cu tine!
O seară când mă vei cerca din nou,
atunci eu toate cărțile-oi închide
și, frate, voi urma al tău ecou!

I DEN VIDE ENSOMHET

Tove Lie

Stor ensomhet
fører til vennskap med
stjerner, et tre, selv en
enkel, snehvit sneklokke
en aprilmorgen.
Den største ensomhet
får hjertet til å banke
heftig av
kjærlighet til... til hva?
Til selve det usigelige,
en stillhet, en varme,
og du vet du er den fattigste
av alle, men du merker
verdens åndedrett ganske nær
og du føyer deg etter det
-med ett er dine mennesker
så dyrebare
her i den vide ensomhet
Som favner alt.

BARNET SPØR

Rudolf Nilsen

Du skal ikke gå til de gamle, barn
og spørre hvad livet er!
De gamle kan huske sin egen vår,
men glemme den kan de især.

Nei, gå til de unge, men ta det med ro
om svaret blir litt brutalt.
For det er dog bedre enn milde ord
som livet har kjøpt og betalt?

Om jeg kunde si det? - Javisst er jeg ung...
men sånn som du graver og spør!
En dag vil du ønske du intet visste
om alt det vi mennesker gjør.

ÎN ÎNTINSA SINGURĂTATE

Tove Lie, traducere

Marea singurătate
aduce prietenia
stelelor, a unui pom, chiar și
a unui neînsemnat ghiocel, alb ca zăpada
și a unei dimineți de aprilie.
Măreața singurătate
face inima să bată
tulburată de
dragoste pentru... pentru ce?
Pentru denevorbitul însuși,
o tăcere, o căldură,
și tu știi că ești cel mai umil
dintre toate, dar simți
răsuflarea lumii aproape
și cedezi în fața ei
-Dintr-odată oamenii
îți sunt atât de dragi
aici în întinsa singurătate
ce cuprinde totul.

COPII ÎNTREABĂ

Rudolf Nilsen, traducere

Copile, să nu mergi vreodată la bătrâni și
să-ntrebi ce e oare viața!
Bătrânii își pot aminti primăvara,
dar pot și să-i uite povața.

Nu, du-te la tineri, dar nu te mârni
răspunsul brutal de e poate.
Sunt oare mai bune cuvinte mai line
cu viața apoi cumpărate?

De eu pot a-ți spune? - Desigur, sunt tânăr...
când vrei, întrebarea-ți desfacem!
Odată vei vrea ca nimic să nu știi din
toate ce noi oamenii facem.

KÅR

Arljot Eggen

Det evige havet er borte
og grunnfast står ingen tind.
Det finst ingen grøne idyllar,
du treng ikkje lite på lufta
du pustar inn.

Det finst ingen trygge murar,
du sit ikkje trygt i ditt tårn.
Og ord som var stolte som ørnar,
er bleike, flaksande løgner
for redde barn.

Du får ikkje hendene reine
kor mykje du vaskar og gnur.
Du ser på ditt barn om kvelden
og kjenner deg brått lik ein mordar
som står på lur.

I livd bakom grenser spela
du lenge og heldt deg løynt.
Det finst ingen grensar lenger;
det finst ingen bom som stenger
for denne røyna.

Du er ikkje lenger det krypet
som under dei store sin ljå
kan smette i holrom og tuve.
For ned til dei skumtaste botner
skal stålet nå.

Det finst ikkje smog eller smette,
du eig ikkje lenger eit hi.
Kva skal du med blod på stolpen?
Det er ingen engel som ser det
og går forbi.

CONDIȚII

Arnljot Eggen, traducere

Oceanul veșnic s-a dus
și nici un vârf nu stă drept.
Nu există verzi idile,
nu trebuie să ai încredere în aerul
pe care-l respiri.

Nu există ziduri sigure,
nu stai sigur în turnul tău.
Și cuvintele care erau mândre ca vulturii
sunt plăpânde minciuni fluturânde
de speriat copii.

Nu-ți poți curăța mâinile
oricât speli și freci.
Îți privești copilul seara
și deodată te simți ca un ucigaș
ce stă la pândă.

Adăpostit în spatele granițelor te-ai jucat
mult timp și te-ai ascuns.
Nu mai există granițe;
nu există nici o barieră care să împiedice
acest adevăr.

Nu mai ești acel nenorocit
care sub coasa celor mari
poate scăpa în găuri și tufișuri.
Căci până în cele mai întunecate adâncuri
ajunge oțelul.

Nu există fundături sau deschizături,
nu mai ai o vizuină.
La ce îți trebuie sânge pe stâlp?
Nici un înger nu-l va vedea,
trecând înainte.

Din skygge veks inn mellom stjerner,
din skygge er alt for stor.
Det spørst om du sjølv veks etter
og kanskje kan make å bere
ei blodig jord.

Det spørs om du veks ut av skalet
og står fram - så veik som du er.
Det spørs om du vågar å vise
eit levande menneskehjarte
som vapen her.

TILEGNELSE

André Bjerke

Til deg som aldri ågret med deg selv
og aldri samlet renters rente sammen
til trøst og glede i din livets kveld.

Til deg som ødet alt. Men ikke gav
til den som tigget om en ussel bite,
fordi du ikke orket gi så lite!

Til deg som lot din ungdoms vilje hende
og ikke fryktsomt pustet ut din ild,
men alltid hadde råd til å forbrenne.

Og derfor gikk til grunne i din sjel
og ikke råtnet stykke etter stykke,
men døde hel.

Umbra îți crește printre stele
umbra îți este toată pentru mărire.
Acum depinde dacă poți crește și tu
și poate reușești să porți pe umeri
un pământ însângerat.

Depinde dacă ieși din cochilie
și mergi înainte - oricât de slab ai fi.
Depinde dacă îndrăznești să arăți
o inimă omenească vie
ca o armă aici.

DEDICAȚIE

André Bjerke, traducere

Ție ce nu ți-ai fost vreodată cămătar
și n-ai luat dobândă la dobândă
ca să te mângâi la al vieții scurt hotar.

Ție ce irosit-ai totul. Dar n-ai dat
celui ce ți-a venit cerșind vreun putregai
pentru c-acel puțin nu ai dorit să dai.

Ție ce ți-ai păstrat voința tinereții
și focul nu ți-ai stins ne-ncrezător
ci ți-ai permis să ardi în para vieții.

Și deci tu ai pierit în suflet, înțeleg
și nu ai putrezit, puțin câte puțin,
ci ai murit întreg.

POEMELE FEBREI

Knut Hamsun, traducere

VII.

Vântul toamnei țipă acum
la geamul meu, ca un câine udat de ploaie,
gerul mi se unduiește prin sânge
mai rece decât vântul de afară.
Se desface înăuntrul meu
o duhoare a unei flori veninoase,
duhoarea se scurge albă în aer
din nările mele.
Grădina urii înmugurește.

Fierb, fierb. Încerc
în zadar să dorm,
aud frânghia unui steag veșnic
zângănind și zornăind pe stâlp,
e un foșnet la ușă, se furișează
prin preajmă pe vârfuri, sunt pași pe hol,
câinele meu latră
ca un câine sălbatic al Iadului.
Fierbe, fierbe, fierbe.

IX.

Fierbe, fierbe de vânt și vreme.
Un ciocănit îmi ajunge la urechi.
Intră!
Nu-i nimeni în spatele ușii.
Văd prima zi ce-a fost creată,
lumea nou-născută scoate aburi,
eu însumi sunt o viață.
La granița cea mai îndepărtată a lumii stă
și privește lucrarea dintr-un nor
o față tăcută...
M-am rugat pentru viața mea când m-am întins în toiul nopții?
Înainte, nordica mea sângeroasă, călăresc o nicovală,
Sunt o țigă roșie, roșie de sânge.
Zici că n-a bătut nimeni la ușă?
Ceața pe care-o văd - e tărâmul morții?

Un ocean fără viață se-ntinde acolo
și în mijlocul oceanului, o insulă născută oarbă:
este tărâmul morții.
Vin, îmi întind mâinile
și mă scufund spre tine la nesfârșit...

NOI

Octavian Goga

La noi sunt codri verzi de brad
Și câmpuri de mătăasă;
La noi atâția fluturi sunt,
Și-atâta jale-n casă.
Privighetaori din alte țări
Vin doina să ne-asculte;
La noi sunt cântece și flori
Și lacrimi multe, multe...

Pe boltă, sus, e mai aprins,
La noi, bătrânul soare,
De când pe plaiurile noastre,
Nu pentru noi răsare...
La noi de jale povestesc
A codrilor desigur,
Și jale duce Murășul,
Și duc tustrele Crișuri.

La noi nevestele plângând
Sporesc pe fus fuiorul,
Și-mbrățișându-și jalea plâng
Și tata, și feciorul.
Sub cerul nostru-nduioșat
E mai domoală hora,
Căci cântecele noastre plâng
În ochii tuturor.

Și fluturii sunt mai sfioși
Când zboară-n zări albastre,
Doar roua de pe trandafiri
E lacrimi de-ale noastre.
Iar codrii ce-nfrățiți cu noi
Își înfioară sânul
Spun că din lacrimi e-mpletit
Și Oltul, biet, bătrânul...

US

Octavian Goga, traducere

At us there are green woods of firs
And silken fields of wonder;
So many butterflies there are,
In homes, the sorrows thunder.
Nightingales come from other lands
Our doina here to listen
At us there are flowers and songs,
Many tears drop and glisten...

Up on the vault it is more bright
At us, the old sun shining
Since dawn, upon our homelands
Not for us has been coming...
At us, of mourning forests tell,
Of some unspoken wishes.
And mourning carries the Mureş
And carry all three Criş-es.

At us the wives are crying more
On spindles the wool spinning,
The father and the son embrace
In silence and in grieving.
Under the tender, loving sky
The hora is more quiet,
Because all our songs do cry
When people see the twilight.

And butterflies are here more shy
When fly away from flowers
Only the dew of a red rose
It is just tears of ours.
And forests fraternised with us
With fear their breast are thrilling
Saying that tears have woven Olt,
Poor, old man slowly reeling.

Avem un vis neîmplinit,
Copil al suferinții,
De jalea lui ne-au răposat
Și moșii, și părinții...
Din vremi uitate, de demult,
Gemând de grele patimi,
Deșertăciunea unui vis
Noi o stropim cu lacrimi...

RONDELUL ROZELOR DE AUGUST

Alexandru Macedonski

Mai sunt încă roze - mai sunt,
Și tot parfumate și ele
Așa cum au fost și acele
Când ceru-l credeam pe pământ.

Pe-atunci eram falnic avânt...
Priveam, dintre oameni, spre stele; -
Mai sunt încă roze - mai sunt,
Și tot parfumate și ele.

Zadarnic al vieței cuvânt
A stins bucuriile mele,
Mereu când zâmbesc uit, și cânt,
În ciuda cercărilor grele,
Mai sunt încă roze, - mai sunt.

EU NU STRIVESC COROLA DE MINUNI A LUMII

Lucian Blaga

Eu nu strivesc corola de minuni a lumii
și nu ucid
cu mintea tainele ce le-ntâlnesc
în calea mea
în flori, în ochi, pe buze ori morminte.

We have an unaccomplished dream,
An offspring of the torments,
Because of its sorrow have died
Our forefathers and parents...
From long forgotten, former times,
Moaning with heavy passions
The vanity of our dream
Is sprinkled by tears lashing.

AUGUST ROSENES RONDEL

Alexandru Macedonski, traducere: An-Magritt Hanssen

Fremdeles finnes roser - fremdeles,
Og fortsatt lukter de óg slik
Som de som var
Da jeg trodde himmelen var på jord.

Dengang var jeg majestisk velholden...
Speidende, fra menneskemengden, mot stjernene; -
Det er fremdeles roser - fremdeles,
Og fortsatt parfymerte de óg.

Til ingen nytte har livets ord
Blåst ut min glede,
Alltid når jeg smiler, glemmer jer, og synger
Tross gjenvordighetene
Er det fremdeles roser - fremdeles.

JEG KNUSER IKKE VERDENS BLOMSTERKRANS AV UNDERE

Lucian Blaga, traducere: An-Magritt Hanssen

Jeg knuser ikke verdens blomsterkrans av undere
og dreper ikke
med sinnet de mysterier jeg møter
på min vei
i blomster, i øyne, på lepper eller graver.

Lumina altora
sugrumă vraja nepătrunsului ascuns
în adâncimi de întuneric,
dar eu,
eu cu lumina mea sporesc a lumii taină -
și-ntocmai cum razele ei albe luna
nu micșorează, ci tremurătoare
mărește și mai tare taina nopții,
așa îmbogățesc și eu întunecata zare
cu largi flori de sfânt mister
și tot ce-i ne-nțeles
se schimbă-n ne-nțelesuri și mai mari
sub ochii mei -
căci eu iubesc
și flori și ochi și buze și morminte.

MISTREȚUL CU COLȚI DE ARGINT

Ștefan Augustin Doinaș

Un prinț din Levant îndrăgind vânătoarea
prin inimă neagră de codru trecea.
Croindu-și cu greu prin hățșuri cărarea,
cânta dintr-un flaut de os și zicea:
-Veniți să vânăm în păduri nepătrunse
mistrețul cu colți de argint, fioros,
ce zilnic își schimbă în scorburi ascunse
copita și blana și ochiul sticlos...
-Stăpâne, ziceau servitorii cu goarne,
mistrețul acela nu vine pe-aici.
Mai bine s-abatem vânatul cu coarne,
ori vulpile roșii, ori iepurii mici...
Dar prințul trecând zâmbitor înainte
privea printre arbori atent la culori,
lăsând în culcuș căprioara cuminte
și linxul ce râde cu ochi sclipitori.
Sub fagi, el dădea buruiana-ntr-o parte:
-Priviți, cum se-nvârte făcându-ne semn
mistrețul cu colți de argint, nu departe:
veniți să-l lovim cu săgeata de lemn!...

Andres lys
smadrer den skjulte ugjennomtrengelighetens magi
i mørkets dybder,
men jeg,
jeg, med mitt lys, forøker verdens mysterium -
og slik som månen, som med sine hvite stråler
ikke blekner, men skjelvende
øker nattens mysterium,
beriker jeg den mørke synskrets
med store ryster av hellig mysterium
og alt som ikke er forstått
blir til større ikkeforståelse
for mine øyne -
fordi jeg også elsker
blomster og øyne og lepper og graver.

VILLSVINET MED HOGGTENNER AV SØLV

Ștefan Augustin Doinaș, traducere: An-Magritt Hanssen

En prins fra Levant, glad i jakt,
passerte gjennom skogens mørke hjerte
nesten uten å måtte kjempe seg gjennom buskaset,
og spilte på en fløyte av ben, og sa:
-Kom på jakt i ugjennomtrengelige skoger,
etter det olme villsvinet med hoggtenner av sølv,
som hver dag forandrer i skjulte søkk
dets hov, dets pels og dets glassaktige øye...
-Herre, tjenerne med hornene sa
at villsvinet ikke ferdes her.
Vi bør nok dele de hørn-jaktende,
eller de røde revene, eller de små harene...
Men prinsen gikk fremover med et smil,
mens han skuet mellom trærne, oppmerksom på farvene,
og lot rå dyret ligge i sitt avfall,
likes å den leende gaupen med skinnende øyne.
Under bøketrær fjernet han ugresset:
-Se, hvorledes han snur seg, og gir oss tegn,
villsvinet med hoggtenner av sølv, ikke fjernt:
kom og skyt den med pilen av tre!...

-Stăpâne, e apa jucând sub copaci,
zicea servitorul privindu-l isteț.
Dar el răspundea întorcându-se: -Taci...
Și apa sclipea ca un colț de mistreț.
Sub ulmi, el zorea risipite alaiuri:
-Priviți cum pufnește și scurmă stingher
mistrețul cu colți de argint, peste plaiuri:
veniți să-l lovim cu săgeata de fier!...
-Stăpâne, e iarba foșnind sub copaci,
zicea servitorul zâmbind îndrăzneț.
Dar el răspundea întorcându-se: -Taci...
Și iarba sclipea ca un colț de mistreț.
Sub brazi, el striga îndemnându-i spre creste:
-Priviți unde-și află odihnă și loc
mistrețul cu colți de argint, din poveste:
veniți să-l lovim cu săgeata de foc!...
-Stăpâne, e luna lucind prin copaci,
zicea servitorul râzând cu dispreț.
Dar el răspundea întorcându-se: - Taci...
Și luna sclipea ca un colț de mistreț.
Dar vai! sub luceferii palizi ai bolții
cum sta în amurg, la izvor aplecat,
veni un mistreț uriaș, și cu colții
îl trase sălbatic prin colbul roșcat.
-Ce fiară ciudată mă umple de sânge,
oprind vânătoarea mistrețului meu?
Ce pasăre neagră stă-n lună și plânge?
Ce veștedă frunză mă bate mereu?...
-Stăpâne, mistrețul cu colți ca argintul,
chiar el te-a cuprins grohăind sub copaci.
Ascultă cum latră copoi gonindu-l...
Dar prințul răspunse-ntorcându-se: -Taci.
Mai bine ia cornul și sună întruna.
Să suni până mor, către cerul senin...
Atunci asfinți după creștete luna
și cornul sună, însă foarte puțin.

-Herre, det er vannet som leker under trærne,
sa tjeneren, med et lurt blikk på ham.
Men han snudde seg, og svarte: -Hold munn...
Og vannet glitret som et villsvins hoggtann.
Under almetrærne rant han ned fordrevede prosesjoner:
-Se, hvorledes snorker og ensomt grynter
villsvinet med hoggtenner av sølv, over landet:
kom og skyt det, med pilen av jern!...
-Herre, det er gresset som rasler under trærne,
sa tjeneren, og smilte dristig.
Men han snudde seg, og sa: -Hold munn...
Og gresset glitret som et villsvins hoggtann.
Under granene ropte han, og på skyndet dem til åsene:
-Se, hvor finner dog hvile
villsvinet med hoggtenner av sølv, fra eventyrene:
kom og skyt den med pilen av ild!
-Herre, det er månen som skinner gjennom trærne,
lo tjeneren foraktfullt.
Men han snudde seg, og svarte: Hold munn...
Og månen glitret lik et villsvins hoggtann.
Men se! under himmelhvelvingens bleke stjerner,
mens han var bøyd over en kilde i solnedgangen,
kom et stort villsvin, og med sine tenner
dro det ham smertefullt gjennom det rødbrune støvet.
-Hvilket underlig dyr dekker meg med blod,
og hindrer jakten etter villsvinet mitt?
Hvilken sort fugl sitter på månen og skriker?
Hvilket forvitret løv berører meg igjen?
-Herre, villsvinet selv med hoggtenner lik sølv,
har grepet deg, gryntende under trærne.
Hør hvordan hundene bjeffer, og jager det...
Men prinsen snudde seg, og svarte: -Hold munn.
Du bør ta hornet, og la det lyde.
La det lyde mot den klare himmel, til jeg dør...
Da gikk månen ned bak åsen,
og hornet lød, men kun en kort stund.

VELVET DARKNESS THEY FEAR

Theatre of Tragedy

And When He Falleth

"Be my kin free fro carnal sin,
Bridle the toughts of thy Master."

"There hath past away a glore fro the Earth;
A glore that in the hearts and minds of men,
Men demented - blindfolded by light,
Nourisheth as weed in their well-groom'd garths."

"Might, I too was blindfolded 'ere,
Tho' years have master'd me
A masque of this to fashion:
Seer blest, thou best philosopher!"

"The quality of mercy and absolution,
Whence cometh such qualities?
Build thy self a mirror in which
Solely wanton images of thy desire appear!"

" 'Tis the Divine Comedy -
The fool and the mocking court:
Fool, kneel now, and ring thy bells!
We hold the Earth fro Heaven away."

" 'Tis the Divine Tragedy -
The fool and the mocking court:
Fool, kneel now, and ring thy bells!
Make us guffaw at thy futile follies,
Yet for our blunders - Oh, in shame;
Earth beareth no balm for mistakes -
We hold the Earth fro Hell away."

SE TEM DE ÎNTUNERICUL DE CATIFEA

Theatre of Tragedy, traducere

Și când cade el

Fii ruda mea liberă de păcatul cărnii
Ține în frâu gândurile Stăpânului tău.

A trecut slava Pământului;
Slava care în inimile și mințile oamenilor,
Oamenilor nebuni - legați la ochi de lumină,
Crește ca buruiana în grădinile lor frumos îngrijite.

Mărite, și eu am fost legat la ochi înainte,
Și totuși anii m-au învățat
O mască de aceasta să-mi construiesc:
Profet binecuvântat, tu mare filosof!

Valoarea milei și iertării,
De unde vin asemenea valori?
Construiește-ți o oglindă în care
Apar numai imagini nestatornice ale dorinței tale!

Aceasta este Divina Comedie -
Nebunul și curtea batjocoritoare:
Nebunule, îngenunchează acum și sună-ți clopoțelii:
Noi ținem Pământul departe de Cer.

Aceasta este Divina Tragedie -
Nebunul și curtea batjocoritoare
Nebunule, îngenunchează acum și sună-ți clopoțelii!
Fă-ne să râdem de prostiile tale zadarnice,
Și totuși pentru gafele noastre - O, rușinos;
Pământul nu poartă nici un balsam pentru greșeli -
Noi ținem Pământul departe de Infern.

That cross you wear around your neck; is it only a decoration, or are you a true Christian believer?

Yes, I believe - truly

Then I want you to remove it at once!- and never to wear it within this castle again! Do you know how a falcon is trained my dear? Her eyes are sown shut. Blinded temporarily she suffers the whims of her God patiently, until her will is submerged and she learns to serve - as your God taught and blinded you with crosses.

You had me take off my cross because it offended....

It offended no-one. No - it simply appears to me to be discourteous to... to wear the symbol of a deity long dead. My ancestors tried to find it. And to open the door that separates us from our Creator.

But you need no doors to find God. If you believe....

Believe?! If you believe you are gullible. Can you look around this world and believe in the goodness of a god who rules it? Famine, Pestilence, War, Disease and Death! They rule this world.

There is also love and life and hope.

Very little hope I assure you. No. If a god of love and life ever did exist... he is long since dead. Someone... something rules in his place.

"Believe? In a deity long dead? -
I would rather be a pagan suckled in creeds outworn;
With fearytales fill'd up in head:
Thoughts of the Book stillborn."

"Shadow of annoyance -
Ne'er come hither!
...And when he falleth, He falleth like Lucifer,
Ne'er to ascend again..."

Crucea aceea pe care o porți la gât; e doar o podoabă, sau ești cu adevărat o credincioasă creștină?

Da, cred - cu adevărat

Atunci vreau să ți-o scoți imediat! - și să n-o mai porți niciodată în acest castel! Știi cum se dresează un șoim, draga mea? Este legat la ochi. Orbit temporar, el suportă cu răbdare capriciile Dumnezeului său, până când voința îi slăbește și el învață să slujească - la fel cum Dumnezeul tău v-a învățat și v-a orbit cu crucile.

M-ai pus să-mi scot crucea pentru că a iritat...

N-a iritat pe nimeni. Nu - pur și simplu îmi pare nepoliticos să... să porți simbolul unei zeități moarte de mult. Strămoșii mei au încercat s-o găsească. Și să deschidă ușa care ne desparte de Creator.

Dar n-ai nevoie de uși ca să-L găsești pe Dumnezeu. Dacă crezi...

Să crezi?! Dacă crezi ești naivă. Poți să te uiți în jur în lume și să crezi în bunătatea unui dumnezeu care o stăpânește? Foamete, Molimă, Război, Boală și Moarte! Acestea stăpânesc lumea.

Mai există dragoste și viață și speranță.

Foarte puțină speranță te asigur. Nu. Dacă un dumnezeu al dragostei și vieții a existat vreodată... de mult e mort. Cineva... ceva stăpânește în locul lui.

Să crezi? Într-o zeitate moartă de mult?

Aș fi mai degrabă păgân hrănit de credințe trecute;

Cu capul plin de povești:

Gânduri ale Cărții născute moarte.

Umbră a supărării -

Nu veni aici niciodată!

... Și când cade El, cade ca Lucifer,

Fără să mai urce vreodată...

Black As The Devil Painteth

An artist is what is call'd the self that the brush holdeth
Though hath it then caringly caress'd the Canvas of to-morrow?
O Canvas! for thee I hold my tool - still! passionless it quivereth,
Minding not that my hands are more than apt;
My muse

Where is hidden,
The blue-hued arch 'neath the High Heaven's rich emblazonry,
The flowery meadow, embraced by the horizon - snowflaked and aery mountains,
In which the barebreasted maidens dance to the lay o' midsummer,
Aloft the distant lazy flapping of the doves in vainglore.

O Canvas! wherefore canst thou these images not allow? -
I deem a projection of my Theatre they should be! -
Then, I challenge thee the wisdom of naysaying the yearns o' mine -
What is this unforeseen that not enjoyeth light shades to be skillfully painted?

The raven sky prey'd on by the snowfill'd, blustery clouds,
Unadorned the meadow - hunger driveth the wolf out of the wood,
The maidens chained and whipped within a dreary dungeon -
And, lo! 'twist the wizen roses a mossy grave:
"The Devil is as black as he painteth" -
O Canvas! wherefore?...

Bring Forth Ye Shadow

Time is an abyss -
Profound as a thousand nights;
I sojourn my haste, I make respites
For what availeth this eager peace?
One step more naught to face,
Save the heirloom fatal kiss.

Negru precum pictează diavolul

Un artist e ceea ce se numește ființa care ține pensula
Deși a mângâiat atunci ea cu grijă Tabloul zilei de mâine?
O, Tablou! pentru tine țin unealta - totuși! fără patimă ea tremură,
Nepăsându-i că mâinile mele sunt mai mult decât vrednice;
Muza mea

Unde e ascunsă,
Bolta albăstrie sub podoaba strălucitoare a Înaltului Cer,
Pajiștea înflorită, îmbrățișată de orizont - munți diafani înveșmântați de zăpadă,
În care fecioare cu sâni goi dansează pe melodia miezului de vară,
Departes sus fâlfâirea leneșă a porumbeilor în glorie deșartă.

O, Tablou! de ce cunoști aceste imagini nepermise? -
Socot că ele ar trebui să fie o proiecție a Teatrului meu! -
Atunci, îți provoc înțelepciunea de a te opune dorurilor mele -
Ce e acest neprevăzut care nu se bucură când umbrele luminii sunt pictate cu dibăcie?

Cerul negru înhață lângă norii lăudăroși de zăpadă
Pajiștea neîmpodobită - foamea îl mână pe lup afară din pădure,
Fecioarele încătușate și biciuite într-o temniță întunecoasă -
Și iată! printre trandafirii vestejiți un mormânt acoperit cu mușchi:
„Diavolul e la fel de negru precum pictează” -
O, Tabloul! de ce?...

Descoperă-ți umbra

Timpul e un abis -
Profund ca o mie de nopți;
Îmi opresc puțin graba, iau un răgaz
La ce folosește liniștea aceasta nerăbdătoare?
Nici un pas nu are rost să mai înfrunți
În afară de sărutul inevitabil al moștenirii.

I rave no more 'gainst Time or Fate,
For lo! my own shall ne'er come to me,
Yet! - Who doth my future narrate?
Dim the lights - I cannot see!
Bring forth ye Shadow! -
With whom danceth thou?

Time hath stopp'd -
Yet for others ne'er halteth;
For me the Pages of Life do not turn,
Lo! - on the funeral pyre they burn.
The oh so eathing Velvet Darkness they fear -
Heed! - wherefore delve a burrow,
When in my arms "O! Come here"? -
I say, elsehither is naught but sorrow!

For what deemest thou so dear thy blood
When through my veins it could flood? -
Bide to merry-make me unaptly;
And hence grant me the fell gift,
The gift of passing on the dark trick.
'Tis such a brazen act of erotic;
Trifle for thee, yet for me grandly thrift,
O! such an innocence depriv'd so hastily -

Alas, for what deemest thou so dear thy blood
When through my veins it will flood?

Der Tanz Der Schatten

"Meine Augen sind so dunkel,
Auch sind die Visionen schwarz,
Schwarz wie die Nacht;
Der Dämmerzustand des Menschen -
Ist meine Zeit des Daseins."

Nu mai delirez împotriva Timpului sau Sorții,
Căci iată! ce-i al meu nu va veni nicicând la mine,
Totuși! - Cine îmi povestește viitorul?
Întunecă luminile - nu pot vedea!
Descoperă-ți umbra! -
Cu cine dănțuiești?

Timpul s-a oprit -
Totuși pentru alții nu se oprește niciodată;
Pentru mine Paginile Vieții nu se întorc,
Iată! - pe rugul funerar ard ele.
Se tem de Întunericul de Catifea -
Atenție! - de ce să sapi o vizuină,
Când în brațele mele „O! Vino aici”? -
Spun, altceva nu e decât durere!

Pentru ce îți socotești sângele atât de scump
Când prin venele mele s-ar putea revărsa? -
Continui nepriceput să mă înveselești;
Și de aici îmi dai darul sălbatic,
Darul de a transmite farsa întunecată.
Este un act atât de îndrăzneț de erotism;
Un fleac pentru tine, totuși pentru mine mare câștig,
O! așa o neprihănire curmată cu atâta nesăbuiță -

Vai, pentru ce îți socotești sângele atât de scump
Când prin venele mele se va revărsa?

Dansul umbrelor

Ochii îmi sunt atât de întunecați,
La fel și viziunile negre,
Negre ca noaptea;
Venirea amurgului omenirii -
În timpul existenței mele.

“Gleichwohl hast du deine Augen versteckt
Lichtschein hinter der Dunkelheit;
Ein Licht das mir gezeigt hat,
Daß du von Angst erfüllt bist,
Erzähle mir bitte
Warum du diese Angst in Dir trägst?!“

“Ich bin so alleine;
Einsamkeit in Ewigkeit -
Gedanken nur für mich,
Mit den Schatten flüstere ich -
Mit den Schatten tanze ich -
Einsam wandere ich,
Das Blut begehre ich: Totentanz.“

“Den tödlichen Kuß zu empfangen;
Folge der Finsternis in das Nichts! -
Süßer Nektar auf deinen Lippen;
Ein Rinnsal blutfleuchtes Leben,
Ich lecke die Liebe aus deinem Gesicht,
Ich lecke den Haß aus deinem Gesicht!“

“Tanze nicht mehr mit dem Schatten,
Tanze bitte nicht über das Grab,
Tanze mit mir den Walzer Luzifers.
Ich sehne mich, nach Deiner Liebe -
Um zu Finsternis zu werden.“

“Ein so berauschendes Gefühl:
Meine bittere Existenz zu schmecken!“

“Für immer und unendlich:
Ein Seelsorger Deiner bin ich.“

“Laß mich Deinen Kuß begrüßen:
Den selbstzerstörerischen Kuß.“

“Gebe dich mir hin!
Ich war von Trauer erfüllt,
Ich war so untröstlich,
Doch du hast die Liebe entfacht...“

Ți-ai ascuns ochii de aproapele tău
Strălucirea luminii în spatele întunericului;
O lumină mi-a arătat aceasta,
Pentru că ești plin de neliniște,
Spune-mi te rog
De ce porți această neliniște în tine?!

Sunt atât de singur;
Singurătate în veșnicie -
Gânduri numai pentru mine,
Cu umbrele șoptesc -
Cu umbrele joc -
Singur rătăcesc,
Râvnesc sângele: dansul morților.

Să primești sărutul mortal;
Urmare a întunecimii în nimicnicie! -
Nectarul dulce de pe buzele tale;
O curgere de sânge a vieții,
Ling iubirea de pe fața ta,
Ling ura de pe fața ta.

Nu mai dansa cu umbrele,
Nu mai dansa te rog deasupra acestui mormânt,
Dansează cu mine valsul lui Lucifer.
Mi-e dor de iubirea ta -
Ca să ajung în întunecime.

Un sentiment atât de fermecător:
Să gust existența mea amară!

Pentru totdeauna și la nesfârșit:
Mă voi îngriji de sufletul tău.

Lasă-mă să-ți primesc sărutul cu bucurie:
Sărutul distrugerii noastre.

Până atunci dă-mi-te!
Am fost plin de jale,
Am fost atât de rănit,
Totuși tu ai crescut iubirea.

“...bis ich sterbe, umarme mich,
Und ich werde wieder auferstehen...
Ich liebe Dich...”

Fair and 'Guiling Copesmate Death

“Gaunt and gnarl'd
Reflecteth the silver shield this welkin aghast,
And with haste translateth to gild'd black post and fast.”

“Anon - anon, say I! - the lid aside,
Crawl without this velvet-clad coffin blest,
The bottom sand of the hourglass is at tide,
'Tis and hath e'er been merry blood to pest -
To be adust for time longer can I not bide,
Hence the heart hale out thro' the chest!
Misery thee?! - Rather misery me! -
For in Time's durance am I naught but wee.”

“Sensing this pine is as deep as the deepest chasm,
Hither! - cede and fulfil my phantasm!
Cherish me and sonorously do me laud -
For dread! - thine eyes will behold a guise faugh'd.”

“This tender and loving pest I to thee bequeath,
Thence swiftly wilt thou errant to 'Neath.”

“And to me should'st thou be the humblemost knave,
Lest fear! - spit I on thy cist and grave! -
Lest leer I at thee and do bewitch,
And the tharms fluttering claw'd and eldritch.”

“To conquer thee and thy blood for glore
Art thou my afear'd and reluctant whore;
Irksomely coy, save wiliéd by alarum,
Bear this torture and maim with decorum.”

“If e'er always was I this blissful and blithe
Would I resign to but its wee tithe.”

...până când voi muri, îmbrățișează-mă,
Și voi învia din nou...
Te iubesc...

Moarte frumoasă și șireată tovarăș de veșmânt

Slabă și noduroasă
Această boltă cerească îngrozită reflectă scutul de argint,
Și cu grabă umple de încântare stâlpul negru aurit și postul.

Îndată - îndată, zic eu! - capacul deoparte,
Blestemat să te târăști fără acest sicriu îmbrăcat în catifea,
Nisipul de pe fundul clepsidrei e în creștere,
Este și a fost totdeauna fire veselă de supărare -
Nu mai pot aștepta să mă vestejesc,
Prin urmare inima mi se zbate puternic în piept!
Te compătimesți?! Mai degrabă compătimesțe-mă pe mine! -
Căci în întinderea timpului nu sunt nici măcar mărunț.

Durerea aceasta e profundă ca cea mai adâncă prăpastie,
Aici! - cedează și împlinește-mi fantezia!
Iubește-mă și adu-mi elogii -
Căci teme-te! ochii tăi vor privi o formă respingătoare.

Această calamitate tandră și iubitoare ți-o las moștenire,
Din acel moment vei rătăci cu repeziciune către Adânc.

Și va trebui să-mi fii slujitorul cel mai smerit,
Căci dacă nu teme-te! - îți scuipe pe mormânt! -
Sau te privesc cu coada ochiului și te vrăjesc,
Fluturând brațele cu gheare ciudate.

Ca să te cuceresc pe tine și al tău sânge întru slavă
Îmi ești târfa potrivnică și temătoare;
Supărător de sfioasă, dar întărită de panică,
Îndură astă tortură și schilodire cu bunăcuviință.

Dacă aș fi fost vreodată atât de vesel și fericit
Aș accepta zeciuiala nu mică.

"Purvey my ache and quench my profoundest urge,
And to thee will I sing the lull-dull dirge;
Deliver thy blood like the rill filleth the ghyll."

"Burrow to the trothplight with the Night and Devil!
Bid Him to league with me - forsooth, merry to 'come 'twill."

"Whilom wast thou vestal, yet now flit to thy tryst,
Elsewise will I coerce thine consonantry to turn whist;
Grasp I the snath and cut off thine breath,
So that thou canst in darkness and inferno vester,
For do I solely what He to me liefly saith."

"Death - oh! fair and 'guiling copesmate Death,
Be not a malais'd beggar; claim this bloody jester!"

On Whom The Moon Doth Shine

"O soft embalmer of ye still midnight,
Allow me thee to adown
Of an sort thou fancieth;
Each holdeth its own fancy, I say -
Yet the pleasure we partake in
Was caus'd by the fang'd grin,
Save!, do I for him anger hold?:
Nay - I knew I was fey!"

"Had I what it taketh, I would do;
I sense - I cannot sense,
I am - yet! I am not -
Once I kiss'd the image
Of the Seven Angels of Death."

"Yet as thou so didst,
On my lips a kiss landed,
And with the shadows blended
The tendermost silken mourn;
In which the light hidden is -
Yon Hell's brazen doors
Wrathfully it trieth to push."

Dă-mi durere și stinge-mi dorințele cele mai profunde
Și-ți voi cânta bocetul liniștit-nedeslușit;
Aruncă-ți sângele precum râulețul umple iazul.

Adăpostește-te în jurământul de fidelitate cu Noaptea și Diavolul! -
Invită-L să se unească cu mine - negreșit, va fi bucuros să vină.

Odată ai fost fecioară, totuși acum te grăbești către locul de întâlnire,
Altfel voi sili armonia ta să înceteze;
Apuca-voi coasa și-ți voi tăia răsuflarea,
Ca să poți ajunge în întuneric și infern,
Căci eu fac doar ceea ce El îmi spune cu dragă inimă.

Moarte - o! Moarte frumoasă și șireată tovarăș de veșmânt,
Nu fi o cerșetoare nenorocită; cere-ți acest bufon sângeros!

Asupra cui strălucește luna

O dulce parfum al miezului liniștit de noapte,
Lasă-mă să te sorb
În felul în care îți place ție;
Fiecare își are iluziile sale, spun -
Totuși plăcerea la care luăm parte
A fost pricinuită de rânjetul colțuros,
O!, sunt mânioasă pe el?:
Nu - știam că am fost sotită morții!

Dacă aș avea ce trebuie, aș face;
Simt - nu pot să simt,
Sunt - totuși! nu sunt -
Odată am sărutat imaginea
Celor Șapte Îngeri ai Morții.

Totuși când ai făcut asta
Pe buzele mele a poposit un sărut,
Și amestecat cu umbrele
Bocetul tandru de mătase;
În care lumina este ascunsă -
Ușile de bronz ale îndepărtatului Infern
Cu furie el încearcă să le împingă.

“Then, lo! the Bleak Death,
Serpent-like ‘twixt the breasts crept:
Hush’d with a gasp of life’s breath,
Together red tears they wept,
And pass’d the procession of dancers dead -
As in darkness were we lock’d in wed.”

“Hush’d with a gasp of life’s breath,
Together red tears we wept - in vain,
And pass’d the procession of dancers dead -
As in darkness were we lock’d in wed:
I kiss’d the Seven Angels of Death.”

“And Hell open’d its doors,
Yet what was ‘fore my eyes
But if not the brightest light.”

“Yet what was ‘fore my eyes
But if not the brightest light.”

Seraphic Deviltry

Whether He the quaint savant’s power doth hold I know not,
Albeit aetate a thousand stars’ birth He is -
Quoth I that for reasons to me oblivious
August of a granditude of servants is He held,
And by plastic consonantry e’en more servants to the host added are -
Pelf they are, dare I say!

Maugre His diurnal seraphic deviltry
I say that deviltry - ‘tis forsooth deviltry! -
Mind not this in scintillating shades clad is;
To claim the glorie is He suffer’d.
“Grant me the fallings”, quoth He, “the fatter the better!”,
And died they of starvation;

Atunci, iată! Moartea Stearpă,
Se târa ca un șarpe între sâni:
Liniștit de răsuflarea întretăiată a vieții,
Împreună au plâns lacrimi sângerii,
Și au lăsat mort în urmă alaiul dansatorilor -
După cum în întuneric fost-am noi legați în cununie.

Liniștiți de răsuflarea întretăiată a vieții,
Împreună am plâns lacrimi sângerii - în zadar,
Și am lăsat mort în urmă alaiul dansatorilor -
După cum în întuneric fost-am noi legați în cununie:
Am sărutat cei Șapte Îngeri ai Morții.

Și Iadul și-a deschis porțile,
Totuși ce era înaintea ochilor mei
Dacă nu cea mai strălucitoare lumină.

Totuși ce era înaintea ochilor mei
Dacă nu cea mai strălucitoare lumină.

Magie neagră serafică

Dacă El ține puterea savantului ciudat eu nu știu,
Deși El a trăit nașterea a o mie de stele -
Am zis că pentru motive uitate
El e socotit măreț de o mulțime de servitori,
Și prin armonie mlădiosă încă mai mulți servitori se adaugă cetei -
Bogați sunt ei, îndrăznesc a spune!

În ciuda zilnicei sale magii negre serafice
Spun că magia neagră - este fără îndoială magie neagră! -
Să nu ții seama că aceasta e îmbrăcată în umbre scânteietoare;
El a suferit pentru a pretinde gloria.
„Dăruiește-mi căderile”, zis-a El, „cât mai mari!”,
Și ei au murit în foamete;

They are not slaughtering their fatlings;
They are slaughtering themselves.
Sith I at time of yester the questions durst ask,
And dare I say this burden weightful was,
Wrack of His machine-like motion was I named,
Tho' blind and fond the jesters rebuilt
The machine alike - yet whetted a dight are its edges...

The Masquerader And Phoenix

Hist! - the sonorous orchestral ambience and the arabesque-slane'd ballerina,
Her wee feet in an alacritic maelstrom-twirl,
And the dust-hurl with her tears blendeth - Egad! this quagmire;
Pasteth her unaptly apt feet to the stage:
Like the wither'd rose of the luciferous Eden
By the mummer'd-masquerader espied vigilly and mockingly,
His behesting visage, tho' ruddily mummer'd 'tis -
Embower'd and eddying oft and eft gloam by gloam,
Her sweetness ne'er cloy - further! further! -
His scratching and dallying hollow-hearted eyes
Her breasts and vestal heart caress,
And like the dove and bird of prey leapeth she aerily,
Whileas the orchestra playeth on travailingly;
His one and sole swath
With the pizzicato'd ensemble blendeth -
And her umbral foetal scream -
As the song climaxeth
And slowly
Dieth away...

Ei nu-și măcelăresc jertfele;
Se măcelăresc pe ei înșiși.
De atunci în vremea de ieri am cutezat să pun întrebările,
Și îndrăznesc să spun că astă povară grea a fost,
Epavă a mișcării Lui mecanice fost-am numit,
Deși orbi și ridicoli, bufonii au reconstruit
Mașina la fel - totuși mai ascuțite îi sunt marginile...

Mascatul și Phoenixul

Ascultă! - sonora ambianță orchestrală și balerina întinsă în arabesc,
Picioarele ei mici într-un vârtej vioi,
Și praful ridicat amestecat cu lacrimile sale - Doamne! această mlaștină
Îi lipește de scenă picioarele nepotrivit de potrivite:
Ca trandafirul vestejit al Edenului ce luminează
Urmărită de mascat atent și batjocoritor,
Fața lui poruncitoare, deși e sângerie -
Închisă și învârtindu-se adesea și apoi din nou, amurg de amurg,
Blândețea ei nu obosește niciodată - mai departe! mai departe! -
Ochii lui fără inimă care zgârie și irosesc
Îi mângâie sânii și inima pură,
Și ca porumbelul și pasărea de pradă saltă ea ușoară,
În timp ce orchestra cântă în continuare în agonie;
Singura lui lovitură de coasă
Cu pizzicato-ul ansamblului se amestecă -
Și țipătul ei umbrit și fetal -
Când cântecul culminează
Și încet
Se stinge...

SEHNSUCHT

Rammstein

Sehnsucht

Lass mich deine Träne reiten übers Kinn nach Afrika
wieder in den Schoss der Löwin wo ich einst zuhause war
Zwischen deine langen Beinen such den den Schnee vom letzten Jahr
doch es ist kein Schnee mehr da

Lass mich deine Träne reiten über Wolken ohne Glück
der grosse Vogel schiebt den Kopf sanft in sein Versteck zurück
Zwischen deine langen Beinen such den den Sand vom letzten Jahr
doch es ist kein Sand mehr da

Sehnsucht versteckt
sich wie ein Insekt
im Schläfe merkst du nicht
das es dich sticht
glücklich werd ich nirgendwo
der Finger rutscht nach Mexiko
doch er versinkt im Ozean
Sehnsucht ist so grausam

Sehnsucht
Sehnsucht

Sehnsucht versteckt
sich wie ein Insekt
im Schläfe merkst du nicht
das es dich sticht
glücklich werd ich nirgendwo
der Finger rutscht nach Mexiko
doch er versinkt im Ozean
Sehnsucht ist so grausam

Sehnsucht
Sehnsucht

DOR

Rammstein, traducere

Dor

Lasă-mă să călătoresc pe lacrima ta de pe obraz în Africa
Înapoi în poala leoaicei care mi-a fost odată casă
Între picioarele tale lungi căutând zăpada ultimului an
dar n-a mai rămas deloc zăpadă

Lasă-mă să călătoresc pe lacrima ta deasupra norilor fără noroc
păsărea mare își scutură capul înapoiindu-se cu gingășie în ascunzătoare
Între picioarele tale lungi căutând nisipul ultimului an
dar n-a mai rămas deloc nisip

Dorul se ascunde
ca o insectă
nu-ți dai seama în somn
că te înțepă
nu voi fi fericit nicăieri
degetul alunecă spre Mexic
dar se scufundă în ocean
dorul e atât de crud

dor
dor

Dorul se ascunde
ca o insectă
nu-ți dai seama în somn
că te înțepă
nu voi fi fericit nicăieri
degetul alunecă spre Mexic
dar se scufundă în ocean
dorul e atât de crud

dor
dor

Engel

Wer zu Lebzeit gut auf Erden
wird nach dem Tod ein Engel werden
den Blick gen Himmel fragst du dann
warum man sie nicht sehen kann

erst wenn die Wolken schlafengehn
kann man uns am Himmel sehn
wir haben Angst und sind allein
Gott weiss ich will kein Engel sein

Sie leben hinterm Sonnen schein
getrennt von uns unendlich weit
sie müssen sich an Sterne krallen (ganz fest)
damit sie nicht vom Himmel fallen

erst wenn die Wolken schlafengehn
kann man uns am Himmel sehn
wir haben Angst und sind allein
Gott weiss ich will kein Engel sein

Gott weiss ich will kein Engel sein
Gott weiss ich will kein Engel sein
Gott weiss ich will kein Engel sein

Tier

Was macht ein Mann
was macht ein Mann
der zwischen Mensch und Tier
nicht unterscheiden kann
was

Er wird zu seiner Tochter gehen
sie ist schön und jung an Jahren
und dann wird er wie ein Hund
mit eigen Fleisch und Blut sich paaren

Înger

Cine-a fost bun în timpul vieții pe pământ
va deveni înger după moarte
privind către ceruri te întrebi atunci
de ce nu-i poate vedea nimeni.

Doar când norii merg la culcare
putem fi văzuți în cer
ne e frică și suntem singuri
Dumnezeu știe, nu vreau să fiu înger

Ei trăiesc în spatele razelor de soare
despărțiți de noi la nesfârșit departe
trebuie să se țină de stele (foarte strâns)
ca să nu cadă din cer

Doar când norii merg la culcare
putem fi văzuți în cer
ne e frică și suntem singuri
Dumnezeu știe, nu vreau să fiu înger

Dumnezeu știe, nu vreau să fiu înger
Dumnezeu știe, nu vreau să fiu înger
Dumnezeu știe, nu vreau să fiu înger

Fiara

Ce face un bărbat
ce face un bărbat
care nu poate deosebi
între om și fiară
ce

El va merge la fiica sa
e frumoasă și tânără
și apoi, ca un câine,
se va împerechea cu sânge din sângele lui

Was - tust du
Was - fühlst du
Was - bist du
doch nur ein Tier

Was macht die Frau
was macht die Frau
die zwischen Tier und Mann
nicht unterscheiden kann

Sie taucht die Feder in sein Blut
schreibt sich selbst selber einen Brief
entseelte Zeilen an die Kindheit
als der Vater bei ihr schlief

Was - tust du
Was - fühlst du
Was - bist du
doch nur ein Tier

Bestrafe Mich

Bestrafe mich
bestrafe mich
Stroh wird Gold
und Gold wird Stein
deine Grösse macht mich klein
du darfst mein Bestrafer sein
ja

Der Herrgott nimmt
der Herrgott gibt
Bestrafe mich
bestrafe mich
du meinst ja
und ich denk nein
schliess mich ein in dein Gebet
bevor der Wind noch kälter weht

Ce - faci
Ce - simți
Ce - ești
doar o fiară

Ce face femeia
ce face femeia
care nu poate deosebi
între fiară și bărbat

Ea își înmoaie pana în sângele lui
își scrie o scrisoare
linii fără suflet despre copilărie
când tatăl dormea lângă ea

Ce - faci
Ce - simți
Ce - ești
doar o fiară

Pedepsește-mă

Pedepsește-mă
pedepsește-mă
paiul devine aur
și aurul devine piatră
măreția ta mă face mic
poți fi pedepsitorul meu
da

Domnul ia
Domnul dă
Pedepsește-mă
pedepsește-mă
tu vrei să spui da
și eu gândesc nu
cuprinde-mă în rugăciunea ta
înainte ca vântul să bată și mai rece

Deine Grösse macht mich klein
du darfst mein Bestrafer sein
du darfst mein Bestrafer sein

Deine Grösse macht mich klein
du darfst mein Bestrafer sein
deine Grösse macht ihn klein
du darfst meine Strafe sein
Der Herrgott nimmt
der Herrgott gibt
doch gibt er nur dem
den er auch liebt
bestrafe mich

Du hast

Du
Du hast
Du hast mich

Du hast mich
Du hast mich gefragt
Du hast mich gefragt
Du hast mich gefragt und ich hab nichts gesagt

Willst du bis der Tod euch scheidet
treu ihr sein für alle Tage...
nein

Willst du bis zum Tod der Scheide
sie lieben auch in schlechten Tagen....
nein
nein

Willst du bis der Tod euch scheidet
treu ihr sein...
nein
nein

Măreția ta mă face mic
poți fi pedepsitorul meu
poți fi pedepsitorul meu

Măreția ta mă face mic
poți fi pedepsitorul meu
Măreția ta îl face mic
vei fi pedeapsa mea
Domnul ia
Domnul dă
dar dă numai
celui pe care îl iubește
pedepsește-mă

Tu m-ai

Tu
Tu mă
Tu m-ai

Tu m-ai
Tu m-ai întrebat
Tu m-ai întrebat
Tu m-ai întrebat și eu n-am spus nimic

Vrei, până moartea vă va despărți,
să-i fii credincios în toate zilele...
nu
nu

Vrei, până la moartea crăpăturii,
să o iubești, chiar și în zile grele...
nu
nu

Vrei, până când moartea vă va despărți,
să-i fii credincios...
nu
nu

Bück Dich

bück dich - befehl ich dir
wende dein Antlitz ab von mir
dein Gesicht ist mir egal
bück dich

ein Zweibeiner auf allen Vieren
ich führe ihn spazieren
im Passgang - den Flur entlang
ich bin enttäuscht
jetzt kommt er rückwärts mir entgegen
honig bleibt am Strumpfband kleben
ich bin enttäuscht, total enttäuscht

bück dich
bück dich
bück dich
bück dich

das Gesicht interessiert mich nicht

der Zweibeiner hat sich gebückt
in ein gutes Licht gerückt
zeig ich ihm was man machen kann
und ich fang zu weinen an

der Zweifuss stammelt ein Gebet
aus Angst weil es mir schlecht ergeht
versucht er tief sich noch zu bücken
Tränen laufen hoch den Rücken

bück dich - befehl ich dir
wende dein Antlitz ab von mir
dein Gesicht ist mir egal
bück dich - nocheinmal

Apleacă-te

apleacă-te - îți poruncesc
întoarce-ți chipul dinspre mine
nu-mi pasă de fața ta
apleacă-te

un biped în patru labe
îl iau la plimbare
în buiestru pe hol
sunt dezamăgit
acum el vine în spatele meu
cu miere lipită de jartieră
sunt dezamăgit, total dezamăgit

apleacă-te
apleacă-te
apleacă-te
apleacă-te

nu mă interesează fața

bipedul s-a aplecat
încadrat într-o lumină bună
îi arăt ce se poate face
și încep să plâng

bipedul bolborosește o rugăciune
cu frică, pentru că îmi e mai rău
încearcă să se aplece mai mult
lacrimi curg în sus pe spate

apleacă-te - îți poruncesc
întoarce-ți chipul dinspre mine
nu-mi pasă de fața ta
apleacă-te - încă o dată

Spiel mit Mir

Wir teilen Zimmer und das Bett
Brüderlein komm sei so nett
Brüderlein komm fass mich an
rutsch ganz dich an mich heran
Vor dem Bett ein schwarzes Loch
und hinein fällt jedes Schaf
bin schon zu alt und zähl sie doch
denn ich find keinen Schlaf

Unterm Nabel im Geäst
wartet schon ein weisser Traum
Brüderlein komm halt dich fest
und schüttel mir das Laub vom Baum

Spiel ein Spiel - mit mir
gib mir deine Hand und

spiel mit mir - ein Spiel
spiel mit mir - ein Spiel
spiel mit mir - weil wir alleine sind
spiel mit mir - ein Spiel
Vater Mutter Kind

Dem Brüderlein schmerzt die Hand
er dreht sich wieder an die Wand
der Bruder hilft mir dann und wann
damit ich schlafen kann

Spiel ein Spiel - mit mir
gib mir deine Hand

spiel mit mir - ein Spiel
spiel mit mir - ein Spiel
spiel mit mir - weil wir alleine sind
spiel mit mir - ein Spiel
Vater Mutter Kind

Joacă-te cu mine

Împărțim casă și pat
frățioare, vino și fii bun
frățioare, vino și atinge-mă
alunecă aproape de mine
În fața patului o gaură neagră
și fiecare oaie cade în ea
sunt deja prea bătrân, dar încă le număr
fiindcă nu-mi pot găsi somnul

Mai jos de mijloc în crengi
un vis alb așteaptă deja
frățioare, vino și apucă bine
și scutură-mi frunzele din copac

Joacă un joc cu mine
dă-mi mâna și

joacă-te cu mine - un joc
joacă-te cu mine - un joc
joacă-te cu mine - căci suntem singuri
joacă-te cu mine - un joc
tată mamă copil

Pe frățior îl doare mâna
se întoarce către perete
fratele mă ajută când și când
ca să pot dormi

Joacă un joc cu mine
dă-mi mâna și

joacă-te cu mine - un joc
joacă-te cu mine - un joc
joacă-te cu mine - căci suntem singuri
joacă-te cu mine - un joc
tată mamă copil

Klavier

Sie sagen zu mir
schliess auf diese Tür
die Neugier wird zum Schrei
was wohl dahinter sei
hinter dieser Tür
steht ein Klavier
die Tasten sind staubig
die Saiten sind verstimmt
hinter dieser Tür
sitzt sie am Klavier
doch sie spielt nicht mehr
ach das ist so lang her

dort am Klavier
lauschte ich ihr
und wenn ihr Spiel begann
hielt ich den Atem an

Sie sagte zu mir
ich bleib immer bei dir
doch es hatte nur den Schein
sie spielte für mich allein
ich goss ihr Blut
ins Feuer meiner Wut
ich verschloss die Tür
man fragte nach ihr
Dort am Klavier
lauschte ich ihr
und wenn ihr Spiel begann
hielt ich den Atem an
dort am Klavier
stand ich bei ihr
es hatte den Schein
sie spielte für mich allein

Pianul

Mi se spune
descuie ușa
curiozitatea devine un strigăt
ce poate fi în spatele ei
în spatele acestei uși
stă un pian
clapele sunt prăfuite
corzile sunt dezacordate
în spatele acestei uși
stă ea la pian
dar nu mai cântă
vai asta era atât de demult

acolo la pian
o ascultam
și când începea să cânte
îmi țineam răsuflarea

Ea mi-a spus
voi rămâne mereu cu tine
dar se părea doar
că ea cântă numai pentru mine
i-am vărsat sângele
în focul mâniei mele
am încuiat ușa
au întrebat de ea
Acolo la pian
o ascultam
și când începea să cânte
îmi țineam răsuflarea
acolo la pian
stăteam lângă ea
se părea
că numai pentru mine cânta

Geöffnet ist die Tür
ei wie sie schreien
ich höre die Mutter flehen
der Vater schlägt auf mich ein
man löst sie vom Klavier
und niemand glaubt mir hier
das ich todkrank
von Kummer und Gestank

Dort am Klavier
lauschte ich ihr
und wenn ihr Spiel begann
hielt ich den Atem an
Dort am Klavier
lauschte sie mir
und als mein Spiel begann
hielt sie den Atem an

Alter Mann

Er wartet auf den Mittagwind
Die Welle kommt und legt sich matt
Mit einem Fächer jeden Tag
Der Alte macht das Wasser glatt

Ich werf den Stein zu meinem Spass
Das Wasser sich im Kreis bewegt
Der Alte sieht mich traurig an
Und hat es wieder glatt gefegt

Im weissen Sand der alte Mann
Zitternd sein Pfeife raucht
Nur das Wasser und ich wissen
Wozu er diesen Fächer braucht

Die Ahnung schläft wie ein Vulkan
Zögernd hab ich dann gefragt
Den Kopf geneigt es schien er schläft
Hat er bevor er starb gesagt

Ușa e deschisă
o, cum mai strigă lumea
o aud pe mama implorând
tata mă bate
o desprind de pian
și nimeni de aici nu mă crede
că sunt bolnav de moarte
de mâhnire și duhoare

Acolo la pian
o ascultam
și când începea să cânte
îmi țineam răsuflarea
acolo la pian
ea mă asculta
și când începeam să cânt
își ținea răsuflarea

Bătrânul

El așteaptă vântul miezului de zi
Valul vine și ușor se așază
Bătrânul netezește apa
În fiecare zi cu un evantai

Arunc o piatră ca să mă distrez
Apa se mișcă în cercuri
Bătrânul se uită la mine cu tristețe
Și o netezește din nou

Pe nisipul alb bătrânul
Își fumează pipa tremurând
Doar apa și cu mine știm
La ce îi trebuie evantaiul

Presimțirea doarme ca un vulcan
Atunci am întrebat ezitant
Capul i s-a înclinat, părea că doarme
Spuse înainte de a muri.

Das Wasser soll dein Spiegel sein
Erst wenn es glatt ist, wirst du sehen
Wieviel Märchen dir noch bleibt
und um Erlösung wirst du flehen

Den Fächer an den Leib gepresst
Im Todeskrampf erstarrt die Hand
Die Finger mussten sie ihm brechen
Der Fächer bleibt zurueck im Sand

Den Alten ruf ich jeden Tag
Er möchte mich doch hier erloesen
Ich bleib zurück im Mittagswind
Und in dem Fächer kann ich lesen

Das Wasser soll dein Spiegel sein
Erst wenn es glatt ist, wirst du sehen
Wieviel Märchen dir noch bleibt
und um Erlösung wirst du flehen

Eifersucht

Bin ich schöner
Zerschneid mir das Gesicht
Bin ich stärker
Brich feige mein Genick
Bin ich klüger
Töte mich und iss mein Hirn
Hab ich dein Weib
Töte mich und iss mich ganz auf
Dann iss mich ganz auf

Apa îți va fi oglindă
Doar când e netedă vei vedea
Câte povești îți sunt lăsate
Și vei implora mântuirea

Evantaiul apăsător pe trup
În lupta cu moartea mâna înțepenește
Trebuie să i se rupă degetele
Evantaiul e lăsat în urmă pe nisip

Îl strig pe bătrân în fiecare zi
Poate îmi aduce mântuirea aici
Sunt lăsat în urmă în vântul miezului de zi
Și în evantai pot citi

Apa îți va fi oglindă
Doar când e netedă vei vedea
Câte povești îți sunt lăsate
Și vei implora mântuirea

Gelozie

Dacă sunt mai frumos
Taie-mi fața
Dacă sunt mai puternic
Rupe-mi gâtul cu lașitate
Dacă sunt mai deștept
Ucide-mă și mănâncă-mi mintea
Dacă o am pe nevasta ta
Ucide-mă și mănâncă-mă tot
Atunci mănâncă-mă tot

Bin ich ehrlicher
Beiss mir die Zunge ab
Bin ich reicher
Dann nimm mir alles
Bin ich mutiger
Töte mich und iss mein Herz
Hab ich dein Weib
Töte mich und iss mich ganz auf
Dann iss mich ganz auf
Doch leck den Teller ab

Es kocht die Eifersucht

Hab ich so glatte Haut
Zieh sie in Streifen ab
Hab ich die klaren Augen
Nimm mir das Licht
Hab ich die reine Seele
Töte sie in Flammen
Habe ich dein Weib dann
Töte mich und iss mich ganz auf
Dann iss mich ganz auf
Doch leck den Teller ab

Es kocht die Eifersucht

Dacă sunt mai cinstit
Mușcă-mi limba
Dacă sunt mai bogat
Atunci ia-mi tot
Dacă sunt mai curajos
Ucide-mă și mănâncă-mi inima
Dacă o am pe nevasta ta
Ucide-mă și mănâncă-mă tot
Atunci mănâncă-mă tot
Dar linge farfuria

Se coace gelozia

Dacă am pielea atât de netedă
Rupe-o în bucăți
Dacă am ochii limpezi
Ia-mi lumina
Dacă am sufletul curat
Ucide-l în flăcări
Dacă o am pe nevasta ta
Ucide-mă și mănâncă-mă tot
Atunci mănâncă-mă tot
Dar linge farfuria

Se coace gelozia

Küss Mich (Fellfrosch)

Sie hält immer still
Weil sie gefingert werden will
Bläht sich auf im duerren Gras
Das feuchte äugelein wird nass

Gefangen in der Finsternis
Sieht sie nie das Licht der Sonne
Vor Geilheit zuckend fleht sie dann
Die Zunge in dem Manne an
Küss mich
Sie beisst sich in jeder Zunge fest
Weil sie sich gerne lecken laesst
Doch weil es etwas bitter schmeckt
Wird sie selten nur geküsst
Gefangen in der Finsternis
Sieht sie nie das Licht der Sonne
Vor Geilheit zuckend fleht sie dann
Die Zunge in dem Manne an

Küss mich
Die Zunge kriecht jetzt aus dem Mund
Und schlägt ihr wild und in Extase
Mehrums heftig ins Gesicht
Sie blutet schrecklich aus der Nase

Gefangen in der Finsternis
Sieht sie nie das Licht der Sonne
Vor Geilheit zuckend fleht sie dann
Die Zunge in dem Manne an

Küss mich
Auf meine feuchten Lippen
Küss mich
Auch wenn es bitter schmeckt
Küss mich

Sărută-mă (broască râioasă)

Întotdeauna ea stă liniștită
Fiindcă vrea să fie atinsă cu degetul
Se umflă în iarba uscată
Ochișorul jilav devine umed

Captivă în întuneric
Nu vede niciodată lumina soarelui
Scuturându-se din lascivitate, imploră atunci
Limba dinăuntrul unui om
Sărută-mă
Ea mușcă și apucă fiecare limbă
Fiindcă îi place să fie linsă
Dar pentru că are un gust puțin amar
E rareori sărutată
Captivă în întuneric
Nu vede niciodată lumina soarelui
Scuturându-se din lascivitate, imploră atunci
Limba dinăuntrul unui om

Sărută-mă
Limbă se târăște acum din gură
Și o lovește - sălbatică și în extaz
De câteva ori violent peste față
Nasul îi sângerează teribil

Captivă în întuneric
Nu vede niciodată lumina soarelui
Scuturându-se din lascivitate, imploră atunci
Limba dinăuntrul unui om

Sărută-mă
Pe buzele jilave
Sărută-mă
Chiar dacă e amar
Sărută-mă

ASTROLOGIA PE MARTE

Marte este cea mai studiată planetă din Sistemul nostru Solar, în afară de Terra, desigur. Și dacă, într-un viitor mai depărtat sau mai apropiat, oamenii vor reuși să o colonizeze, se pune problema: cum vor fi influențate personalitățile coloniștilor de noul lor mediu de viață? Vor exista doar dificultăți de adaptare la gravitația redusă și la sălbăticia peisajului, la depărtarea de casă - cu alte cuvinte doar greutăți de ordin fizic și psihologic? La prima vedere, așa s-ar părea, dacă nu luăm în considerație eventuale boli provocate de bacterii sau virusuri necunoscute, ori conflicte teritoriale cu extraterestrii. Vor fi oare deosebiri temperamentale sau din punct de vedere al tipurilor de personalitate de bază între pământeni și coloniștii marțieni? Cum una din științele care analizează tocmai aceste aspecte, cu date inițiale extrem de puține comparativ cu rezultatele, este astrologia, vom descrie în continuare cadrul general în care s-ar desfășura un astrolog interesat de studii marțiene.

În primul rând, Marte este mai depărtată de Soare ca Pământul, *anul* marțian fiind de aproximativ 2 ori mai lung decât cel terestru. Consecința directă a acestui fapt ar fi aceea că Soarele parcurge zodiacul de 2 ori mai încet. Dacă pe Pământ viteza sa medie este de 59' 08''/zi, pe Marte ea este de 32' 19''/zi. Noțiunile de *zi*, *ora* etc., scrise cu *italice*, reprezintă unități de timp marțiene. Vom vedea de altfel că zilele pe Pământ și pe Marte sunt aproape egale.

O mare diferență este însă între perioadele pe care astrul zilei le petrece în cele 12 zodii. Dacă pe Terra lucrurile sunt cât de cât simple, căci Soarele merge aproape uniform, nu același lucru se întâmplă pe Marte. Orbita sa, având o excentricitate (turtire) destul de mare, viteza de revoluție variază mult în funcție de distanța până la Soare.

Când planeta se află la periheliu (punctul cel mai apropiat de Soare), viteza ei este maximă. Acest lucru se întâmplă când Soarele se află la circa 6° fecioară în zodiacul marțian. În acest moment el parcurge 39' 08''/zi, ceea ce reprezintă 121% din viteza medie. Când viteza este minimă, la afeliu (punctul cel mai depărtat de Soare, opus periheliului), Soarele parcurge doar 26' 55''/zi, adică 83% din viteza medie. În tabelul următor se pot observa aceste elemente, comparativ, între Marte și Pământ:

	Viteza medie	Viteza la periheliu	Viteza la afeliu	Poziția relativă a Soarelui la periheliu
Marte	32' 19'' (100%)	39' 08'' (121%)	26' 55'' (83%)	5° 58' fecioară
Pământ	59' 08'' (100%)	61' 09'' (103%)	57' 12'' (97%)	12° 05' capricorn

Ca fapt divers, iată câte zile petrece Soarele în fiecare zodie (de menționat că pe Terra zodiile sunt aproape egale, de 30-31 zile, cea mai scurtă fiind capricornul, iar cea mai lungă racul):

Be	T	G	R	L	F	Ba	Sc	Să	C	V	P
64	58	54	49	47	47	48	52	56	61	66	66

În timp ce poziția Soarelui se leagă de mișcarea de revoluție a planetei, indicatorii mișcării de rotație sunt casele cerului. Ziua marțiană este puțin mai mare decât ziua terestră. Dacă pe Pământ o zi are $23^h 56'$, la care se adună $4'$ rezultate din compunerea rotației cu revoluția, adică un total de 24^h , pe Marte o zi are $24^h 37' + 2,21' \approx 24^h 40'$.

Mijlocul Cerului marțian va traversa deci zodiacul cu $15^\circ/h$, sau cu $14^\circ 36'/h$. În calcularea caselor cerului pentru diverse latitudini, astrologii vor trebui să țină seama eventual și de înclinarea ecuatorului pe orbită, de 24° , aproape egală cu aceea a Terrei ($23^\circ 27'$).

Un element complet nou care apare în astrologia marțiană este Soarele negru. Orbita fiecărei planete este o elipsă cu 2 focare. Într-un focar se găsește Soarele. Poziția în zodiac a celuilalt focar, neocupat, este poziția Soarelui negru. Deoarece orbita Pământului este aproape circulară, distanța dintre Soare și Soarele negru este de maxim $1^\circ 55'$. Singurul lucru interesant ar fi, cred, de văzut ce se întâmplă când Soarele negru este înaintea Soarelui și ce se întâmplă când e în urma lui. Cu totul altfel stau lucrurile pe Marte. Datorită excentricității mari a orbitei, diferența poate atinge $10^\circ 43'$! Ceea ce, desigur, nu poate fi neglijat.

Marte are 2 sateliți: Phobos și Deimos. Comparativ cu Luna, aceștia sunt doar niște bolovani, însă o influență subtilă asupra contextului planetar zodiacal este, dacă nu probabilă, cel puțin posibilă.

Phobos este foarte rapid; perioada sa de revoluție este mai mică de o zi, așa că, privit de la suprafața planetei, el răsare la vest și apune la est. În zodiac lucrurile sunt mai puțin spectaculoase, dar la fel de interesante. Satelitul parcurge întregul zodiac de peste 3 ori într-o zi, cu viteza medie de $48^\circ 20' /h$. De 3 ori mai rapid ca Mijlocul Cerului!

Deimos este mai lent: numai $12^\circ 13'/zi$. Totuși de 22 de ori mai rapid decât biata noastră Lună! Ce este aici interesant: acest satelit are o viteză apropiată de cea a Mijlocului Cerului (și a caselor, în general). De aceea, un aspect între cele două puncte se menține în toleranță de 8° timp de 6 ore, în vreme ce același aspect durează pe Pământ (în raport cu Luna) doar 1 oră.

În astrologia terestră se studiază, ca elemente importante, Luna neagră (Lilith) și axa Nodurilor lunare (punctele unde planul orbitei selenare intersectează planul eclipticii - al orbitei Terrei în jurul Soarelui). Iată că pe Marte ar mai trebui

studiate: Phobos-ul negru, axa Nodurilor Phobos-iene, Deimos-ul negru și axa Nodurilor Deimos-iene. Un subiect de meditație ar fi dacă sateliții artificiali lansați de om nu influențează și ei în vreun fel personalitatea nativilor...

Ajungem în cele din urmă la problema planetelor Sistemului Solar, în proiecție martentrică. Pentru Pământ, Mercur și Venus sunt planete inferioare (mai apropiate de Soare), care nu se depărtează de acesta - în zodiac - cu mai mult de 28°, respectiv 48°. Pentru Marte, și Pământul este planetă inferioară. Astfel, distanțele maxime posibile între aceste planete și Soare, văzute de pe planeta încă roșie sunt: Mercur - 20°, Venus - 31°, Terra - 47°.

Asteroizii dintre Marte și Jupiter ar putea fi considerați ca mișcându-se haotic. Orbitele lor excentrice și înclinate față de planul mediu al Sistemului Solar, combinate cu excentricitatea mare a planetei Marte, îngreunează observarea unui model de mișcare în zodiacul marțian.

Planetele lente au o deplasare similară cu aceea observabilă de pe Pământ. Jupiter are fluctuații mai mari în perioadele de retrogradare, iar la o scară mai mică, și Saturn. Uranus, Neptun și Pluto sunt prea depărtate pentru ca diferențele dintre efemeridele lor marțiene și cele terestre să fie semnificative.

Datorită lungimii *anului*, perioadele de retrogradare ale planetelor superioare ajung la 300 de zile, duble față de Pământ. Dacă ne gândim că retrogradările sunt interpretate uneori în horoscoape drept perioade de blocaj al calităților planetei respective, în vederea însușirii unor lecții existențiale, ne putem gândi ce chin va fi pe bieții coloniști, cărora nu le vor ajunge trei vieți să-și ispășească păcatele!

Se numește perioadă de revoluție sinodică a unei planete intervalul de timp dintre două configurații consecutive de același fel (de exemplu: tranzit direct sau retrograd) ale planetei.

Cu cât o planetă superioară este mai depărtată, revoluția sa sinodică tinde să coincidă cu anul planetei de pe care se face observația. Iată, spre comparație, perioadele de revoluție sinodică pe Terra și pe Marte:

	Terra (zile)	Marte (zile)
Mercur	115,88	98,19
Venus	583,92	324,97
Terra	-	759,03
Marte	779,94	-
Jupiter	398,88	794,54
Saturn	378,09	714,17
Uranus	369,66	683,87
Neptun	367,49	676,28
Pluto	366,74	673,66

Se poate constata că revoluția sinodică a lui Marte pe Terra este egală cu revoluția sinodică a Terrei pe Marte (779,94 zile = 759,03 zile, conform convenției făcute la început).

Anul pe Marte are cam 668,54 zile, adică 686,95 zile terestre. Într-o primă aproximație, calendarul marțian ar putea fi o succesiune de perioade de câte 50 de ani, în care 27 de ani ar avea 669 de zile, iar 23 de ani - 668.

Desigur că oamenii de știință vor găsi o soluție mai potrivită. Vor trebui soluționate și probleme precum împărțirea anului în luni sau fixarea începutului anului. Să sperăm că se vor găsi minți mai inspirate decât cele care au împărțit în mod aberant anul terestru, fără nici o legătură cu evidențele astronomice.

Pentru a respecta rigoarea științifică și pentru a mai complica puțin lucrurile, trebuie să spunem că 0° berbec reprezintă punctul de trecere a Soarelui în declinație Nord (când zilele încep să crească în emisfera nordică). Punctul respectiv are probabil o poziție diferită pe Marte decât pe Pământ. Așadar, zodiile marțiene nu coincid în mod obligatoriu cu zodiile terestre. Însă, din motive de simplitate, am făcut și vom face abstracție de acest lucru pe parcursul acestei prezentări.

Până acum ne-am referit la elementele cantitative ale astologiei marțiene - cele care țin de precizia astronomică. Acum trebuie să luăm în discuție elementele calitative - interpretările pozițiilor planetare.

În lipsa analizelor experimentale, putem doar bănuși că planetele Sistemului Solar și-ar păstra semnificațiile pe care le au pe Pământ.

Fără îndoială că Jupiter va avea o influență mai mare asupra nativilor, așa că aceștia s-ar putea să fie mai expansivi, mai înțelepți, dar în același timp mai predispuși la excese.

Cum din horoscopul marțian lipsește Luna, simbol al naturii emoționale, al intimității și nevoilor de bază, am putea avansa ipoteza că aceste însușiri vor fi reprezentate chiar de Terra. De multe ori Terra și Soarele vor fi în același semn, conform celor discutate anterior, deci coloniștii vor încerca o mai strânsă legătură între identitate, auto-exprimare și trăirile inconștiente sau sentimentale, între interior și proiecția exterioară.

Va lipsi în mod evident Marte, cel care canalizează hotărârea, energia și agresivitatea. Vor avea „marțienii” mai multă toleranță, dar și mai puțină motivație și putere de decizie? Sau aceste trăsături vor fi compensate de alte planete?

Phobos, prin rapiditatea sa, ar putea semnifica atât spontaneitatea și ușurința comunicării, cam ca Mercur, cât și superficialitatea și instabilitatea emoțională. Chiar Deimos ar putea simboliza agresivitatea, deși până la verificarea experimentală, toate rămân pure speculații. În orice caz, elementele orbitale ale celor 2 sateliți vor juca probabil un rol important de indicatoare karmice, preluând fiecare informații specifice Nodurilor lunare și Lunii negre.

În privința guvernatorilor zodiilor - racul ar putea fi guvernat de Pământ, dar cine ar guverna berbecul? Vreun satelit, asteroid, sau sistemul terestru ar trebui complet modificat? Și, în acest caz, s-ar păstra înseși semnificațiile zodiilor (și prin analogie, ale caselor cerului) sau și acest domeniu, fundamental, va trebui revizuit? Acestea sunt, cred, problemele principale cu care s-ar confrunta astrologii coloniști. Aspectele dintre planete nu văd de ce și-ar schimba modul de acțiune. Mă întreb însă dacă se va păstra sistemul zodiacal de 360° (cel mai probabil), sau se va experimenta un model de 720°, pentru a fi mai aproape de corespondența grad-zi a mișcării solare aparente.

Orice ne-ar fi rezervat, de la un destin măreț al speciei umane până la decăderea sau dispariția sa, fără să știm măcar dacă Marte prezintă un interes real de colonizare pentru stăpânii actuali sau viitori ai Pământului, sigur este că discursul acesta, un simplu exercițiu de imaginație, nu are nici o importanță și se adresează doar curiozității celor interesați de acest domeniu al cunoașterii. Cunoscând folosim. Cunoscându-ne creștem.

Iată cum ar arăta horoscopul zilei de 1 ianuarie 2001, nașterea mileniului III, spre comparație, pe Terra și pe Marte:

	Terra	Marte
Soare	10° 38' capricorn	2° 02' berbec
Mercur	14° 16' capricorn	19° 00' pești
Venus	26° 58' vârsător	15° 00' berbec
Terra		4° 56' taur
Marte	4° 56' scorpion	
Jupiter	2° 11' gemeni	24° 13' taur
Saturn	24° 35' taur	21° 11' taur
Uranus	18° 39' vârsător	23° 23' vârsător
Neptun	5° 20' vârsător	8° 38' vârsător
Pluto	13° 46' săgetător	15° 52' săgetător
Soarele negru	11° 06' capricorn	7° 09' berbec

SPiritUALITATEA EVULUI MEDIU ȘI SISTEMUL SĂU DE VALORI

Se consideră în mod convențional că Evul Mediu filosofic începe cu secolul al V-lea și că durează o mie de ani. Dar, ca și istoria socială și, în cele din urmă, ca reflex al acesteia, istoria filosofică a Evului Mediu se deschide mult mai devreme și se încheie mult mai târziu decât ne-o spun datele admise prin convenție.

Istoria în general nu este caracterizată printr-o evoluție liniară. Astfel încât este greu de admis că Evul Mediu începe acolo unde se încheie antichitatea și că acest fapt se manifestă aproape concomitent în toate spațiile de civilizație. Temporal vorbind, există mari decalaje între Evul Mediu european și cel oriental, ca și înăuntrul fiecăruia: de exemplu între cel bizantin răsăritean și cel occidental latin, între cel chinez, indian și islamic.

Filosofia Evului Mediu de pretutindeni numește o realitate culturală extrem de complexă și de contradictorie, care, deși pusă în regim de oarecare dependență față de teologie, nu și-a pierdut sensul și nici conștiința propriilor valori. Numai printr-o simplificare totală și dintr-o adversitate dogmatică supranumit „o noapte de o mie de ani”, Evul Mediu se dovedește a fi în realitate, și prin filosofia lui, o epocă peste care nu se poate trece; nu doar pentru că a existat, ci pentru că a existat valoric.

Începând propriu-zis, în spațiul european, cu secolul al V-lea, filosofia medievală a fost pregătită de două mari momente care nu aparțin doar istoriei teologiei. Este vorba de apologetică și de patristică.

Filosofia antichității europene și în primul rând filosofia greacă a avut la bază un demers autonom, o cercetare liberă a gândirii raționale, având ca scop cunoașterea din ce în ce mai aprofundată a omului și a universului, a lumii materiale și a celei spirituale. Odată cu răspândirea creștinismului și cu transformarea sa în religie dominantă, demersul filosofic își schimbă caracterul. Cercetarea filosofică nu își mai află justificarea în ea însăși, ci în afara ei, în corpul doctrinar al religiei creștine, în acceptarea necondiționată a revelației divine care se află la baza acesteia. Pentru filosofie nu mai putea fi vorba de găsirea unor noi adevăruri, ci de aprofundarea, de înțelegerea cât mai adecvată, de explicitarea cât mai clară a unui adevăr, acela al revelației, pentru ca oamenii să și-l poată apropia cât mai intim. Religia creștină își constituie astfel o filosofie proprie, cu funcție în primul rând teologică, care va domina gândirea timp de multe veacuri.

Elaborarea doctrinală a creștinismului, odată așezat pe terenul filosofiei, a fost sarcina pe care și-au asumat-o „Părinții Bisericii”, adică scriitorii creștini ale căror opere au fost asimilate de biserică și care încercau, pe lângă punerea bazelor dogmaticii și cultului creștin, să asigure și o anumită continuitate între filosofie și creștinism, prezentând creștinismul drept cea mai desăvârșită manifestare a

filosofiei, pe care o subordonau astfel teologiei, deschizând în acest mod calea spre scolastica medievală.

Perioada patristică se divide din punct de vedere istoric în trei perioade. Prima perioadă, de la începuturi până în jurul anului 200, este perioada apărării doctrinei creștine contra atacurilor păgânismului și a interpretărilor gnostice. A doua perioadă, de la aproximativ 200 până la aproximativ 450, este preocupată de formularea doctrinală a credinței creștine. În a treia perioadă, cuprinsă între aproximativ 450 și sfârșitul patristicii (odată cu moartea lui Ioan Damaschin, cc. 754, pentru ramura orientală și a lui Beda cel Venerabil, 735, pentru ramura occidentală), eforturile scriitorilor creștini erau îndreptate mai ales spre reelaborarea și sistematizarea doctrinelor formulate încă în primele două perioade.

Patristica începe să-și piardă puterile speculative începând de la mijlocul secolului al V-lea. În orient ea se pierde din ce în ce mai mult în dispute lipsite de valoare filosofică, în legătură cu probleme legate de politica bisericească, în timp ce în occident revărsarea popoarelor migratoare distruge civilizația romană, amânând pentru multă vreme reconstituirea unei noi civilizații în această parte a continentului. Între timp, nu mai rămâne aici decât o activitate erudită, concretizată mai ales în compilări de texte și comentarii.

Cel cărui nume se datorează în primul rând supraviețuirea unei părți însemnate a filosofiei grecești în Evul Mediu este Boethius. Dacă temporal acesta este încă foarte departe de scolastică, în perspectiva filosofică el este aproape de porțile ei. De altfel, uneori ultimul filosof roman mai este numit și primul scolastic.

Cuvântul *scolastică* denumește învățământul și filosofia predate în cursul Evului Mediu în occidentul latin, aflat sub stăpânirea catolicismului, inițial în școlile oficiale, adică în școlile patronate de marile catedrale și mănăstiri, iar ulterior și în universități, unde s-a format cu precădere gândirea filosofică medievală.

Originea, structura și dezvoltarea filosofiei scolastice reflectă îndeaproape alcătuirea socială și politică a lumii medievale europene, constituită după principiile unei ierarhii riguroase, concentrate într-o forță conducătoare unică. Imperiul, biserica feudalismul, ca instituții fundamentale ale Evului Mediu, sunt coloanele pe care se sprijină ierarhia medievală stăpânitoare a întregii vieți materiale și spirituale a aceluia timp.

Este o părere destul de răspândită că Evul Mediu nu a avut acces la realitatea naturii și a vieții sufletești a omului, deficiență esențială care a influențat extrem de negativ concepția medievală despre lume. Se poate observa totuși ca Evul Mediu a reușit, cu ajutorul cunoștințelor și mijloacelor tehnice ale vremii, să construiască marile catedrale cu durabilitatea materială și perfecțiunea lor artistică și era tot atât de capabil să mediteze cu succes asupra unor probleme logice și metafizice, psihologice și etice.

Înflorirea pe care filosofia scolastică a cunoscut-o în cursul secolului al XIII-lea s-a datorat în cea mai mare măsură încrederii crescânde pe care filosofii și savanții aceluși secol au acordat-o rațiunii și posibilității de a soluționa pe căi raționale un cerc de probleme din ce în ce mai cuprinzător. Această încredere în puterile rațiunii se întemeia, din punct de vedere filosofic, pe gândirea aristotelică, readusă la cunoștința occidentului prin arabi. Dezvoltarea gândirii filosofice a fost promovată și prin înființarea universităților, mai ales a celei din Paris. Trebuie amintit faptul că termenul Universitate (*Universitas*) nu desemna în Evul Mediu o totalitate de facultăți, ci un număr de persoane - profesori și studenți - reuniți într-o activitate de învățământ într-o anumită localitate.

Revenind la fazele răspândirii aristotelismului în occident, reamintim că până spre mijlocul secolului al XII-lea scolastica nu cunoștea decât tradiția boethiană a aristotelismului. Abia începând cu mijlocul acestui secol opera filosofului a ajuns să fie mai bine cunoscută, prin intermediul unor traduceri în limba latină, făcute în parte din greacă, în parte din arabă.

Cel care a dat „drept de cetățenie” aristotelismului în scolastica latină a fost teologul, filosoful și naturalistul german Albert cel Mare (*Albertus Magnus*), care nu îl considera o filosofie printre altele, ci filosofia însăși, treapta ultimă și opera perfectă a rațiunii.

În concepția sa, filosofia se divide în trei părți: filosofia rațională sau logica; filosofia reală, care se preocupă de ceea ce nu este opera omului și filosofia morală, care are ca obiect acțiunile umane. Pentru prima dată în scolastica latină, Albert diferențiază net filosofia de teologie. El afirmă că metoda filosofiei este demonstrația riguroasă pe bază de argumente raționale și silogisme, în vreme ce teologia se fundamentează pe credință, care, în domeniul religios, implică adevărate și consimțământ și este calea ce duce la cunoașterea adevărurilor divine.

Totuși, Albert nu opune cunoașterea naturală, adică cea filosofică, cunoașterii teologice, ci încearcă să le armonizeze. Pentru el, există în univers o singură ordine, care leagă tot ceea ce ființează într-o unitate de ierarhie formată din natură și „supranatură”, unitate care cuprinde și pe om cu gândirea și voința sa. În ceea ce privește existența divinității, după părerea sa această existență poate fi demonstrată, dar plecând de la experiență, mai degrabă decât folosind argumente apriori.

Meritul principal al lui Albert rămâne cel de a fi încercat să pună la dispoziția occidentului, odată cu filosofia aristotelică, toată fizica, metafizica, matematica, practic toată știința acumulată până atunci de către greci, arabi și evrei.

Un alt moment important, legat de pătrunderea aristotelismului în scolastică, îl constituie tulburările izbucnite la Universitatea din Paris în anul 1299, care au dus la închiderea universității și la dispersarea măștrilor ei în afara Parisului. Papa Grigorie al IX-lea a reconstituit universitatea, dar a interzis

folosirea cărților de fizică ale lui Aristotel (care fuseseră interzise încă din 1210 de un conciliu provincial) până când nu vor fi curățate de orice eroare, din punct de vedere bisericesc.

Opera lui Albert cel Mare a fost continuată la o valoare și mai înaltă de către elevul și colaboratorul său cel mai însemnat, Toma din Aquino (Thomas Aquinas), considerat „al doilea Augustin” al catolicismului, personalitate înzestrată cu un talent speculativ deosebit și cu o pronunțată înclinație pentru metafizică. În opera lui prevalează, cu toate elementele de misticism caracteristice unui teolog, o atmosferă de raționalitate, care se impune mai ales prin marea claritate a ideilor și conceptelor utilizate, prin construcția arhitectonică a scrierilor sale, calități evidente mai ales în lucrarea sa capitală *Summa Theologiæ* (*Sinteza teologiei*), care a fost comparată cu arhitectura catedralelor gotice, mai ales datorită expunerii sistematice, structurate în părți, capitole, întrebări și înlănțuiri de argumente, contraargumente, obiecții și concluzii.

Fără îndoială, Toma este cunoscătorul cel mai profund al lui Aristotel și cel care îi explică cel mai bine doctrina, din întregul Ev Mediu. Pentru Toma, originea filosofiei se află, ca și pentru Aristotel, într-o necesitate interioară a omului de a cunoaște primele cauze ale lumii materiale și spirituale. Scopul filosofiei este deci sesizarea în întregime a ordinii universului și a cauzelor sale. Totuși, el considera că filosofia trebuie să se orienteze spre teologie în domeniile pe care le are în comun cu aceasta. Astfel, Toma este cel dintâi dintre scolastici care leagă teologia de filosofie printr-o metodă comună, dar în timp ce teologia sa este cea a unui filosof, filosofia sa rămâne cea a unui teolog. Toma a fost canonizat în 1323 de papa Ioan al XXII-lea. În 1879, prin enciclica *Æternis Patris*, papa Leon al XIII-lea declară tomismul drept filosofie oficială a bisericii catolice.

Un adversar al tomismului a fost Roger Bacon, „savantul minunat” (*doctor mirabilis*), cum îi spuneau contemporanii, prețuindu-i erudiția și originalitatea ideilor, a cărui operă se caracterizează printr-o mare libertate spirituală, în pofida faptului că, neputând depăși limitele perioadei sale istorice, admitea că filosofia nu trebuie să contrazică dogmele religiei. Pentru el, filosofia nu este decât o explicare a înțelepciunii divine prin doctrină și conduită morală.

El a introdus pentru prima dată în istoria culturii noțiunea de știință experimentală. Pentru Bacon, nu sunt valabile decât două moduri de cunoaștere: raționamentul și experiența. Dar raționamentul nu înlătură dubiul și nu dă certitudinea, până când intelectul nu ajunge la intuiția adevărului prin experiență. De aceea, spune el, raționamentul nu e suficient, dar experiența este.

Bacon a conceput planul unei enciclopedii a tuturor științelor, ale căror principii urmau să fie înmănușiate în metafizică, un proiect pe care nu a izbutit să-l ducă la bun sfârșit. Numai el a avut în secolul al XIII-lea, și poate până la Auguste Comte, ideea unei sinteze a cunoștințelor aflate în posesia omenirii.

Totuși, în epocă, influențele gândirii sale, în care se alătură sensuri progresiste și critice îndrăznețe și concepții îndatorate unui tradiționalism rigid, au fost extrem de reduse sau chiar au lipsit cu totul, cel puțin în măsura în care au putut fi identificate până acum.

Spre sfârșitul secolului al XIII-lea, sciziunea dintre teologie, pe de o parte, și speculația filosofică, pe de alta, a continuat să se adâncească și să se refere la noi subiecte de controversă, ca urmare a activității unor gânditori care, considerați individual, nu au avut o importanță prea mare, dar care, împreună, au determinat o atmosferă dominantă a timpului, în care opoziția dintre explicațiile dogmatice și afirmarea libertății cercetării filosofice apare din ce în ce mai pregnant.

În afara libertății și lipsei de prejudecăți a discuțiilor în domeniul teologic și filosofic, caracteristică pentru prima jumătate a secolului al XIV-lea este și libertatea discuțiilor juridice și politice. Problematika acestora din urmă cuprinde două teme: teoria dreptului natural și problematica raportului dintre puterea ecleziastică și puterea civilă.

În anul 1302, Jean Quidort contestă puterea deplină a papei, revendicând dreptul de proprietate pentru individ și atribuind papei numai funcția de administrator al bunurilor ecleziastice. Câțiva ani mai târziu, Dante, în *De Monarhia* (*Despre monarhie*), va susține independența puterii imperiale față de puterea papală, încercând să pună de acord două universalisme: cel ce reprezenta un univers temporal, condus de un împărat unic, și cel ce reprezenta un univers spiritual, condus de un papă unic, aflate amândouă sub oblăduirea divinității.

Evul Mediu pregătește trecerea spre Renaștere și deci spre epoca modernă, care nu ar putea fi înțeleasă, nici ca geneză, nici ca sistem, fără cunoașterea gândirii filosofice, a spiritualității și a valorilor medievale.

Bibliografie: *Între Antichitate și Renaștere - Gândirea Evului Mediu*, traducere de Octavian Nistor, vol. I-II, Ed. Minerva, București, 1984

ÎNSEMNĂRI ASUPRA ROMANULUI ÎN IRLANDEZĂ

Seán Hutton, traducere

Abia în 1964, Breandán ó Doibhlin, romancier și critic, putea scrie:

[Ní mór] don scríbhneoir Gaeilge [...] stíl do chruthú dó féin foirm, choincréideach focal do bhualadh ar a smaoineamh, foirm [...] atá ina toradh ar na céadta bliain dé chultúr Eorpach agus a bhí á dealbadh fiú i rith na tréimhse a raibh an Ghaeilge gan saothrú. Ní mór don Ghaeilge aistear chúig chéad bliain do dhéanamh agus éadail gach tréimhse do bhailiú chuici in aimsir ghearr.

Scriitorul în limba irlandeză [...] trebuie să-și creeze un stil propriu, trebuie să impună gândurilor sale o formă concretă a cuvintelor, o formă [...] care e rezultatul a sute de ani de dezvoltare culturală europeană și care a fost modelată chiar și în perioada când irlandeza nu era limbă literară. Irlandeza trebuie să călătorească de-a lungul celor cinci sute de ani și să adune bogățiile fiecărei perioade într-un timp foarte scurt.

Limba irlandeză a supraviețuit ca limbă populară din secolul XVII până la sfârșitul secolului XIX, aria geografică de folosire predominantă fiind redusă progresiv, într-un timp când engleza devenea limba oficială a țării, precum și limba asociată puterii și reușitei materiale. Există însă o bogată tradiție orală și poetică, care a fost reprezentată din ce în ce mai mult în “amhráin na ndaoine” (cântecele poporului). Puține cărți au fost publicate în irlandeză, iar textele clasice și moderne timpurii au supraviețuit în mâinile colecționarilor și familiilor (adesea aparținând clasei micilor fermieri) cu tradiție culturală. Totuși, la sfârșitul secolului XIX, când a fost publicat primul exemplu de roman în limba irlandeză, un scriitor de ficțiune nu se putea îndrepta spre o tradiție epică galică notabilă. Acest exemplu a fost *Séadna*, de “an tAthair” (Părintele) Peadar ó Laoire, publicat în foileton în 1894 și în volum în 1904. Era un roman popular despre un cizmar cumsecade care este înșelat să facă un pact cu diavolul (o situație diferită și mai acceptabilă decât cea a *Contesei Cathleen* a lui Yeats, care în cunoștință de cauză își vinde sufletul pentru a salva oamenii). Unul din scopurile publicării era „[să dea] celor ce studiază o ocazie și un mijloc de a se obișnui cu [...] sintaxa irlandeză”.

Legătura dintre creația literară și mișcarea pentru reînvierea limbii irlandeze (inițiată de fundația Ligii Galice în 1893) urma să fie una problematică. A alege să scrii în irlandeză, o limbă într-un iminent pericol de dispariție, era în sine un act de angajament. Mulți erau pregătiți să-și privească scrisul ca o parte a

efortului lor “ar son na cúise” (pentru Cauză). Nevoia disperată de lectură în aspectul contemporan al primilor ani ai acestui secol, a însemnat că aceia care aveau fluentă în irlandeză, indiferent de talentul creator, puteau foarte ușor să-și stabilească o reputație literară modestă și să câștige respectul ce decurgea de aici, iar asta a stabilit un model pentru viitor. Mai apoi, faptul că piața existentă care s-a extins sub Statul Liber Irlandez de după 1922 pune accent pe copiii de școală și pe adulții care învățau, a făcut, de exemplu, ca un important scriitor de limbă irlandeză, Pádraig Ó Conaire, să simtă în anii '20 că era distras de la principala lui sarcină spre producția de banalități, în încercarea de a câștiga o pâine. Alt scriitor important, Seosamh MacGianna, a încercat o înstrăinare asemănătoare în anii '30. Puțini au putut suporta contradicțiile la fel de bine ca Máirtín Ó Cadhain, un scriitor de ficțiune cu o superbă imaginație, profesor de școală și apoi universitar, critic acerb uneori și luptător bătaios în numele limbii irlandeze. Dar era conștient de acele contradicții și de efectul lor:

Tá rud níos measa ná an t-uireasa aitheantais sa mbaile agus i gcéin ag goilliúint ar an scríbhneoir. Is deacair do dhuine a dhícheall a dhéanamh i dteanga arb é a cosúlacht go mbeidh sí básaithe roimhe féin. [...] Fonn troda go fíochmhar ar a son a ghineas an t-éadóchas sin ann. Ní go maith dhó mar scríbhneoir atá an t-éadóchas ná troid. An rud is marfaí faoin troid seo gurag caidreamh le “lucht na cúise”, an dream is beagmhaitheasaí in Éirinn agus cuid acu is claoine freisin, a thairraingeos sí e.

Este ceva alarmant pentru scriitor, mai rău decât lipsa de recunoaștere acasă și în străinătate. E dificil pentru un om să se producă cât poate de bine într-o limbă care va muri, foarte probabil, înaintea lui. [...] Dorința de a lupta cu putere în numele ei este reacția provocată de disperare. Disperarea și lupta nu sunt bune pentru scriitor. Și cel mai groaznic lucru despre această luptă este că îl pune în contact cu susținătorii Cauzei, cei mai nefolositori oameni din Irlanda și, unii din ei, cei mai necinstiți.

Odată cu renașterea prozei de ficțiune în irlandeză, la începutul secolului nostru, dezbaterile s-au concentrat asupra întrebării dacă aceasta ar trebui să fie credincioasă tradiției populare irlandeze sau dacă ar trebui să aibă o perspectivă mai largă. P. H. Pearse, scriitor, educator și separatist irlandez, care era un exponent important al celui de-al doilea punct de vedere, argumenta că:

Trebuie să luăm contact [...] cu contemporanii noștri - în Franța, în Rusia, în Norvegia [...] pe scurt, oriunde se produce literatură vitală

pe fața globului [...] literatura irlandeză, dacă e să trăiască și să se dezvolte, trebuie să intre în legătură pe de o parte cu propriul său trecut și pe de alta cu gândirea Europei contemporane.

Pe de altă parte, prolificul scriitor de povestiri scurte și romancier “Máire” (Séamus ó Grianna - “popular cât poate fi un scriitor în irlandeză și cel mai prolific romancier în irlandeză la ora actuală”) a fost unul din aceia care au simțit cu putere faptul că exista o cale specific irlandeză:

Bhí art daobhtha féin ag seanchuidhthibh Gaedhilge. Bhí dóigh náisiúnta aca leis an sgéal a innse. D’fhás an t-art sin amach as saoghal agus as creideamh na ndaoine. Ní hionann ár saoghal féin agus ceann na Sasana nó na Fraince. [...] Ba cheart cruth an tsean-sgéil a choinneáil beo agus art Gaedhlach a shníomh amach as. Deirtear linn go gcoinneochadh seo ar gcúl litridheacht na Gaedhilge. [...] Ach shílfinn go bhfuil sé contabhairteach a cur ar chosaibh anáirde agus an codladh ina súilibh. B’fhéidir gur síos i súmaire a thuitfeadh sí leis an deifre.

Povestitorii irlandezi aveau o artă proprie. Aveau un mod național de a spune o povestire. Acea artă s-a dezvoltat din viața și credința poporului. Viața noastră nu e viața Angliei sau Franței. [...] Trebuie să păstrăm vie forma vechii povestiri și să dezvoltăm din ea o artă irlandeză. Ni se spune că aceasta va întârzia literatura în irlandeză. [...] Dar eu cred că este greșit să comparăm în grabă, cu somnul încă pe pleoape. Există pericolul de a fi înghițiți, din repezeală, de o mlaștină.

Terence Brown, în capitolele 1 și 2 ale *Irlandei: o istorie socială și culturală 1922-79*, furnizează o succintă relatare asupra contextului în care s-au realizat producțiile literare în irlandeză și engleză în Statul Liber Irlandez de după 1922. Componenta alianței care a confirmat și reprodus valorile statului irlandez până în anii '60 este descrisă precum urmează:

Forța combinată a [...] fermierilor și oamenilor de afaceri [...] a avut o influență enormă în modelarea tiparelor politice, sociale și culturale ale statului independent. Prudența lor economică, concepțiile sexuale în mod necesar purtitanice și represive și conservatorismul naționalist, încurajate de un cler și o ierarhie ieșite în număr considerabil dintre ei, a determinat în mare măsură tipul de țară care a apărut în primele decade ale independenței.

Această alianță - care deja colonizase instituțiile statului britanic din Irlanda în regiunile naționaliste din perioada dinaintea independenței - a reprezentat instrumentul prin care ideologiile naționalismului secular și cultural, sugerat de figuri naționale (precum Parnell, Redmond, MacNeill, Hyde și Pearse), a fost filtrat și asimilat modelelor de gândire mai tradiționale.

În *An Litríocht Réigiúnach (Literatura regională)*, Máirín Nic Eoin examina influențele ideologice asupra scrierilor moderne în irlandeză în prima jumătate a secolului nostru. Ea acorda pe drept cuvânt o mare importanță ideologiei Ligii Galice, care se baza pe o imagine idealizată a oamenilor din Gaeltacht, ca păstrători ai limbii irlandeze și ai tradiției orale. Această ideologie a ajuns să domine limba și mișcările literare galice și a fost integrată ideologiei dominante a statului irlandez. „Istoria poporului” avea o puternică rezonanță în cadrul ideologiei populist-naționaliste, și creșterea importanței autobiografiei țărănești - plus succesul unui număr de exemple ale modelului în Irlanda și în afară - a încurajat competiția și a influențat dezvoltarea prozei în irlandeză. Din cele opt opere în proză din secolul XX alese de John Jordan pentru seriarele lui radiofonice, „Plăcerile literaturii galice”, difuzate de Radio Éireann în anii '70, trei erau autobiografii de la cap la coadă, una era o autobiografie ficționalizată, una era o satiră a genului și doar două erau romane. Importanța acordată țărănimii a influențat întreaga chestiune a limbii, precum și a formei:

Ba ar an gcaint sna saothair liteartha is mó a bhí aird na léirmheastóirí dírithe... Moladh leabhair ar son na dea-Ghaeilge a bhí le fáil iontu nó ar son an léiriú fírinneach a bhí le feicéail iontu ar aigne na nGael.

Recenziile și-au îndreptat atenția în primul rând asupra limbii lucrării... Cărțile au fost laudate pentru calitatea bună a irlandezei din ele sau pe baza acurateții reprezentării gândirii irlandeze.

Un exemplu interesant recent se găsește în republicarea din 1983 a operei lui „Máire”, *Tairngreacht Mhiseoige (Profeția lui Miseog - 1958)*. Într-o notă de pe copertă, se recunoaște că stilul romantic al cărții este demodat în prezent, dar că se crede că cititorii încă vor aprecia “an stíl éasca agus an teanga shaibhir” (stilul fluent și limba bogată) al cărții. (Desigur că versiunea acceptabilă a țărănimii irlandeze a fost o versiune „curățată”, după cum ilustrează evenimente diverse precum manifestațiile „Playboy” de la Teatrul Abbey din 1907 și evenimentele ce au urmat publicării în 1942 a cărții lui Eric Cross, *The Tailor and Ansty - Croitorul și Ansty*). În multe cazuri, efortul literar a fost perceput din perspectiva rolului său în consolidarea limbii și a acelei entități problematice, națiunea. Aceasta, totuși, nu trebuie să ne surprindă dacă ne gândim la imensul efort al mobilizării care fusese

depus în jurul problemei politicii interne și independenței naționale la sfârșitul secolului XIX și începutul secolului XX.

Larga gamă de autori ai curentului principal traduși în irlandeză conform schemei inițiate de An Gúm (Planul) după 1926 (incluzând pe Wells, Scott, Dickens, Conan Doyle, Chesterton, Stevenson, Conrad, Turgheniev, Ibsen, Jules Verne, Dumas, Jerome K. Jerome, William Carleton, Charles Kickham, George Birmingham și Shan Bullock) sugerează că dacă scriitorii în irlandeză nu citeau cu îndrăzneală, ei erau cel puțin într-o oarecare formă de comunicare cu o lume literară mai largă, măcar pentru a câștiga onorariul pe mia de cuvinte pentru traduceri. Cât timp ei absorbau, mai mult sau mai puțin conștienți, diferite idei dominante despre producția literară, majoritatea scriitorilor de proză galică nu se gândeau prea mult la teoria literară a esteticii. Modelul care influența scriitorul de mijloc era nuvela romantică sau povestirea de aventuri. Seán ó Tuama dă exemple de subiecte în două romane tipice: *Ceol na nGíoleach* de Pádraig óg ó Conaire și *Caislán Óir* de „Máire”:

[...] ins gach ceann den dá leabhar tá laoch agus banlaoch atá chomh glan geannmaí leis an sneachta séite agus a bhfuil grá buan maoithneach acu dá chéile; is beirt iad nach eol dóibh aon éagóir, cé go ndéantar éagóirí orthu - beirt nach bhfuil a macasamhail ar dhroim an domhain!

[...] în fiecare din cele două cărți există un erou și o eroină, care sunt puri ca zăpada și care se iubesc cu o dragoste trainică și sentimentală; sunt o pereche ce nu cunoaște răul deși sunt victimele răului - sunt o pereche care nu are asemănare pe fața pământului!

Romanul în irlandeză, până în anii '60, a fost pe locul doi în ceea ce privește frecvența producției, în comparație cu alte forme literare. Aceasta s-a datorat cu siguranță faptului că periodicele reprezentau cele mai probabile căi de publicare; și aici poezia, povestirea și eseu erau cele mai apte de publicare. Aproape fără excepție, scriitorii în irlandeză erau scriitori cu jumătate de normă, mulți fiind profesori sau funcționari publici, și acest lucru a influențat de asemenea forma literară, militând împotriva romanului. Cu siguranță una din cele mai remarcabile împliniri ale acestei renașteri literare a fost dezvoltarea poeziei în irlandeză, de când ó Direáin și ó Ríordáin au deschis drumurile în anii '40 și '50. Aici din nou împlinirea a fost în domeniul miniaturii - ceea ce Máirtín ó Cadhain descria dezarmant drept “[an] lyric dheas neamhurchóideach” (lirica plăcută și nevinovată). Atât scriitorul de roman cât și cel de povestire în irlandeză, lucrând în cadrul canoanelor realismului social, pe care Máirin Nic Eoin îl identifică drept forma dominantă din scrierea de ficțiune în irlandeză, se confruntă cu problema

creării imaginii unei lumi credibile prin intermediul unei limbi care este un mijloc de comunicare socială (în sensul larg) doar în ruralul Gaeltachtaí. Acum câțiva ani, Máirtín ó Direáin, un poet și eseist care a meditat profund la chestiunea formei literare, mi-a pus în vedere cu tărie că acest din urmă lucru privind limba irlandeză i-a făcut imposibilă folosirea în tratarea cu succes a experienței urbane/rurale în proza de ficțiune, în special în forma romanului. El a admis totuși, sub presiune, că au existat strategii stilistice - monologul interior, de exemplu - prin care această dificultate percepută putea fi depășită. Máirtín ó Cadhain, de fapt, mergea în inima problemei când scria:

[...] ní hí fírinne na cumadóireacht, na healaíne, fírinne an tsaoil. [...] Ní cóir iarra ar úrscéal ar bith a bheith inchreidthe ach de réir a chuid téarmaí tagartha. [...] I scéal áirid [...] chuir mise i gcás gur thosaigh tithe i mbaile mór áirid ag buala faoin a chéile. D'fhéach mé le chuile shórt eile a dhéanamh inchreidthe taobh istigh den fhráma sin.

[...] adevărul literaturii creative, al artei, nu este adevărul vieții. [...] Nu se poate cere ca orice roman să fie credibil exceptând proprii săi termeni de referință. [...] Într-o oarecare povestire [...] am plecat de la supoziția că, într-un anumit oraș, casele au început să se ciocnească între ele. Am căutat să fac tot restul credibil în acel context.

Este, totuși, adevărat că istoria specifică a limbii irlandeze a dat o importanță unică problemei limbii și formei. Problemele întâlnite în aceste domenii sunt diferite de cele cu care se confrunta scriitorul de limbă engleză din Irlanda, și începând din anii '60, scriitorii de proză în irlandeză au început să țină seama de ele.

În 1926 a fost înființat An Gúm, sub controlul semnificativ al Departamentului Educației, pentru a superviza publicarea cărților în irlandeză. Până la înființarea An Gúm, publicarea textelor irlandeze era îndeplinită de Liga Galică și de un mic număr de editori particulari. „Máire”, în autobiografia lui *Saol Corrach (Timpuri tulburi)*, și-a manifestat disprețul față de operațiunea An Gúm, în special față de politica sa de a plăti traduceri din alte limbi în irlandeză cu o liră suta de cuvinte. Desconsiderația pentru An Gúm a unor scriitori de asemenea calibru a fixat o anumită imagine în mințile publicului vorbitor de irlandeză, care încă persistă. Nu e nici un dubiu că obiectivul său de a publica opere pentru școlari și pentru cei ce învățau irlandeza, combinat cu atitudinea birocratică și puritană a funcționarilor publici care o controlau, a însemnat că multe scrieri fără valoare literară au fost publicate, iar opere de valoare au rămas nepublicate sau blocate ani de zile. Totuși, este necesar un studiu detaliat despre An Gúm în contextul mai larg

al încercărilor unui stat în formare de a-și crea o identitate națională specifică, iar aici a putut fi făcută o interesantă analiză comparativă.

Máirín Nic Eoin, cum am menționat deja, a indicat realismul social drept formă dominantă. Ea explică:

Baineann sé seo leis an gcaoi a n-úsáideann scribeoirí áirithe Gaeilge an t-úrsceál mar iompróir teachtaireachta sóisialta nuair ba chúí agus nuair ab fheiliúnaí an t-ábhar atá faoi chaibidil a phlé ar bhealach eile ar fad - i dtráchtas in alt no i leabhar taighde, mar shampla.

Aceasta e legată de felul cum folosesc romanul unii scriitori în irlandeză pentru a comunica un mesaj social, când ar fi mai potrivit să prezinte subiectul în chestiune într-o cu totul altă manieră - ca teză sau ca articol sau ca operă de referință, de exemplu.

Această tendință didactică a fost una persistentă, și Breandán ó Doibhlin, un campion al unei forme irlandeze de modernism, scria în prefața romanului său, *Néal Maidine agus Tine Oíche* (o carte despre care se spune într-o notă de pe copertă: "Féachann an leabhar le roinnt dár gcuid fadhbanna cultúrtha a scagadh trí mhachnamh i modh siombalach a dhéanamh orthu" - „Cartea caută să cerceteze câteva dintre problemele noastre culturale, reflectându-le într-o limbaj de simboluri”):

Dá scríobhfainnse leabhar fealsúnachta, lán de chruthúnais agus de chonclúidí agus de dheitnidí, ntor thógtha ort dá mb'hearr leat gan tabhairt faoina léamh.

Dacă ar trebui să scriu un tratat filosofic, plin de dovezi și concluzii și definiții, nu m-ați putea învinui că n-aș vrea să-l citesc.

Începând cu anii 1890 au fost scrise multe din operele de bază care au creat condițiile renașterii literaturii în irlandeză. Au fost publicate materiale didactice de bază, literatura anterioară și folclorul au fost făcute accesibile cititorului modern, neacademic, iar predarea în limba irlandeză a fost inclusă în sistemul de educație. Crearea Statului Liber Irlandez în 1922 a favorizat acest proces. Încercarea de a termina mult prea repede, și la o scară mult prea îngustă - punând accent pe renașterea școlilor primare - a însemnat crearea de probleme pentru viitor. Între timp, pe măsură ce numărul vorbitorilor nativi de irlandeză (aceia care vorbeau irlandeză ca primă limbă) continua să scadă, în afara Gaeltacht-ului numărul celor care se considerau competenți în domeniul limbii irlandeze creștea. Pe la mijlocul

secolului, numărul de probleme identificate de Calahan ca privindu-i pe scriitorii irlandezi fuseseră înlăturate sau substanțial micșorate: „lipsa unei limbi clar normate în care să se scrie, absența unei tradiții sau a unei comunități de scriitori și faptul că chiar dacă scriitorul reușește să scrie, nu ar exista editori pentru a răspândi scrierea și nici public cititor să o citească”. An Club Leabhar (după 1948) putea asigura o lectură de până la 3000 de persoane pentru o carte în irlandeză. Acesta era un număr foarte restrâns, însă existau compensații pentru scriitor într-o societate mică și familială ca aceea a Irlandei, după cum reiese clar din următorul pasaj scris de Máirtín Ó Cadhain:

Tá fhios agam gur thug an gnáthphobal, thiar ar aon nós, agus seo iad mo mhuintir féin, an-taithneamh do *Cré na Cille*. Cheannaigh daoine san áit sin í nár cheannaigh de leabhar ariamh ach *Old Moore's Almanac...*, nó an *Imeldist* ó na mná rialta nuair nach raibh aon dul as acu... bhíodh sí dhá léamh sna tithe cuart agus ar an bportach... Agus bhí pobal eilé ann. Is mór an rud ag scríbhneoir aitheantas. É seo a chloisteáil ag dul thart dhom i bPáirc an Chrócaigh lá mórchlúiche: “there goes *Cré na Cille*”.

Știu că oamenilor simpli, în vest mai ales, și aceia sunt neamul meu, le-a plăcut mult *Cré na Cille*. Oamenii au cumpărat-o în locuri unde singura carte cumpărată înainte era *Old Moore's Almanac...* sau *Imeldist*-ul de la călugărițe dacă nu era nici o cale de a evita cumpărarea... s-a citit în case unde se strângeau oamenii noaptea sau afară pe brazdele de lângă mlaștini... Și a mai existat și un alt public. Recunoașterea e un lucru important pentru scriitor. Să surprind aceasta, într-o zi când eram la un mare meci în Croke Park: „uite Lutul mormântului”.

Îmbunătățirea situației scriitorului în irlandeză în perioada din timpul și de după cel de-al doilea război mondial poate fi indicată de următoarea cronologie:

- 1939 Fundația *Cumann na Scríbhneoirí* (Asociația Scriitorilor)
- 1939 Reînvierea competițiilor literare *Oireachtas*
- 1942 Fundația revistei *Comhar*
- 1943 Fundația ziarului *Inniu*
- 1945 Fundația editurii *Saitseal agus Dill*
- 1948 Fundația revistei *Feasta*
- 1952 Schema guvernamentală de acordare a asistenței financiare pentru publicarea cărților în irlandeză de către editorii particulari

Această perioadă, începând cu anii '30, a fost de asemenea martora publicării unui număr de pietre de temelie în "nualitríocht" (literatura modernă): primele patru volume de poezie ale lui Máirtín ó Direáin între 1942-47, colecția *Eireaball Spideoige (Coadă prihorului - 1952)* a lui Seán ó Ríordáin, Seosamh Mac Grianna cu *Mo Bhealach Féin (Propriul meu drum - 1940)*, Myles na gCopaleen cu *An Béal Bocht (Săraca gură - 1941)* și Máirtín ó Cadhain cu *Cré na Cille (Lutul mormântului - 1949)*. Aceste trei opere în proză, împreună cu romanul expresionist *Deoraíocht (Exilul - 1910)* al lui Pádraig ó Conaire, sunt printre puținele opere vizibil moderne produse în prima jumătate de secol a renașterii literare galice. James M. Calahan descrie *Exilul* (o operă pe care An tAthair Peadar ó Laoire a încercat să o scoată din procedura de înregistrare la Universitatea Națională în 1917 pe motiv de imoralitate) drept „cel mai inovator și progresist roman irlandez în limbile engleză sau irlandeză în această perioadă, înainte de apariția lui Joyce ca romancier”. Toți merg împotriva nefirescului ideologiei dominante a reînvierii și mișcărilor literare. Povestitorul *Propriului meu drum* este un marginalizat profund înstrăinat. *Săraca gură* este o satiră la adresa romantizării țaranului vorbitor de irlandeză de către revivaliști și a convențiilor literare și nu numai care au urmat de aici. Geloziiile și dușmăniile sălbatice ale morților în cimitirul din *Lutul mormântului* - un roman care e alcătuit aproape exclusiv din dialoguri - îi arată pe protagoniști la mare distanță de eroii și eroinele de bumbac ale ficțiunii revivaliste din momentul în care Caitríona Pháidín rostește faimoasele cuvinte de început ale cărții: “Ní mé an ar Áit an Phuint nó na Cúig Déag atá mé curtha?” (Mă întreb dacă sunt îngropată în parcela de o liră sau în cea de cincisprezece șilingi?).

Anii '60 au fost o perioadă când au început să se sfărâme consensul și conservatorismul pretențios care apăruse în Irlanda prin anii '20. Exista o mai mare disponibilitate, pe o scară mai largă, de a lua în considerație noi posibilități. Șomajul și emigrația masivă din anii '50 au demonstrat că ideologia care caracterizase mișcarea de independență avea miezul putred. În același timp, exteriorul începea să aibă o influență din ce în ce mai mare asupra Irlandei, proces susținut considerabil de apariția televiziunii. Máirín Nic Eoin surprinde o schimbare începând cu anii '60 în privința scrisului în irlandeză:

...ní hamháin go bhfuil méadú substaintiúil tagtha ar líon na n-úrscéalta ach tosaíodh freisin ar bhealaí nua a thriail, ábhair agus timpeallachtaí nua a léiriú agus a phlé, foirmeacha turgnamhacha a thástáil agus fealsúnachtaí liteartha éagsúla a fhorbairt agus a chiaoladh trí mheán na húrscéa laíochta Gaeilge.

Nu numai că a crescut substanțial numărul de romane, dar s-a început de asemenea să se încerce noi stiluri, s-au tratat noi subiecte și medii, s-au încercat forme experimentale și diverse filosofii literare s-

au dezvoltat și au devenit familiare prin intermediul romanului în irlandeză.

Această deschidere a orizonturilor literare a fost în mod cert ajutată de evoluția treptată a standardelor criticii în irlandeză. Aici, printre pionieri, a fost autorul Eoghan ó Tuairisc și grupul din jurul *Irisleabhar Mhá Nuad*, care includea, și include, pe an tAthair Breandán ó Doibhlin. Dezvoltarea ficțiunii în general s-a datorit și bunăvoinței editorilor întreprinzători care au preluat și publicat lucrările. *An Druma Mór*, a lui Seosamh Mac Grianna, care a fost scrisă în 1929-30, nu a fost publicată de An Gúm până în 1969 și în tot acest timp autorul a încetat să mai scrie, a suferit o cădere nervoasă completă și a fost internat într-un azil. Lui Máirtín ó Cadhain i s-a spus că An Gúm nu-i va publica "gáirsiúlacht" (murdăria), când Sáirseál agus Dill a încercat să-i publice capodopera *Cré na Cille*. Standardele literare ridicate ale *Comhar* și *Feasta*, expunerea către literatura europeană modernă prin aceste periodice și altele, precum și prin traducerea pe spate în engleză, plus posibilitatea premiilor Oireachtas și accesul la un public relativ numeros prin An Club Leabhar, trebuie că au ajutat de asemenea.

Romane ca *Néal Maidine agus Tine Oíche* (Norul dimineții și focul nopții - 1964) a lui an tAthair Breandán ó Doibhlin, *Dé Luain* (Luni - 1966) a lui Eoghan ó Tuairisc și *Caoin Tú Féin* (Plânge-ți soarta - 1967) sunt exemple ale acestei dezvoltări datorate unor scriitori care, foarte important, au venit din afara Gaeltacht-ului și pentru care irlandeza era o a doua limbă, învățată. În mod semnificativ, apropo de îndoiala cu privire la destinul național, *Néal Maidine agus Tine Oíche* e o alegorie politică reflectând odiseea unui popor ales dezvoltat în reflecțiile unui conducător ales. La fel de semnificativ, cu privire la limba irlandeză în ideologia revivalistă și a scriitorilor ca „Máire”, este folosirea unui limbaj foarte literar, mult depărtat de "caint na ndaoine" (vorbirea poporului), deși aici, ca și în multe alte locuri, trebuie amintită influența lui Máirtín ó Cadhain asupra scriitorilor mai tineri și remarcă sa privind *Dicționarul lui Dinneen*: "[gur] chóir do chuile scríbhneoir i a thabhairt chun leapan leis" (cu care fiecare scriitor ar trebui să doarmă sub pernă). *Dé Luain*, un roman istoric bun privind Răscoala din 1916, folosind o tehnică cinematografică pentru a da o imagine caleidoscopică a evenimentelor și motivațiilor. Vorbind despre scrierea romanului, ó Tuairisc spunea:

Bíonn rudaí áirithe ag baint le Gaeilge de bhrí nach raibh an Ghaeilge in síad le 300 bliain nó mar sin... an chéad rúd a bhí le déanamh agam ná foclóir a dhéanamh amach dom féin as fréamhacha na Gaeilge... sa chás seo, sa litríocht... Baineann sé sin le Gaeilge... Ní fíor é maidir le teangacha eile. Is féidir leat cur síos ar thréimhse ar bith sa Bhéarla, tá foclóir chomh leathan sin agat...

Irlandeza are unele trăsături rezultând din faptul că nu a fost folosită timp de 300 de ani... primul lucru pe care a trebuit să-l fac a fost să-mi alcătuiesc un dicționar din rădăcinile irlandezei... în acest caz, pentru literatură... Acest lucru e ceva ce aparține irlandezei... Nu e adevărat cu privire la alte limbi. Poți scrie despre orice perioadă în engleză, ai un vocabular atât de vast...

În *Caoin Tú Féin*, naratorul, revenindu-și dintr-o mahmureală atotputernică, încearcă să înțeleagă prăbușirea vieții sale personale. Obiectele și evenimentele sunt înregistrate în mintea subiectului romanului iar stilul oglindește încercarea sa de a extrage fragmentele într-o formă coerentă. De asemenea semnificativă este opera lui Eogham ó Tuairisc, *An Lomnochtáin* (*Cel gol* - 1977), unde autorul caută să dezvolte o limbă și un stil pentru a descrie formarea imaginii despre lume a unui băiat care crește în regiunile vorbitoare de engleză ale Irlandei, folosind tehnica *stream-of-consciousness*.

Preocuparea pentru limbă și stil este, în mod normal în aceste circumstanțe, caracteristică multor scriitori începând din anii '60. Cu privire la romanul *Méirscrí na Treibhe* (*Ruptură în trib* - 1978), Máirín Nic Eoin remarcă:

Is sa leabhar seo, thar aon áit eile, a chomhlíonarn Alan Titley a fhealsúnacht liteartha féin - gurb í an teanga agus caidreamh an údair léi an rud is tábhachtaí, an rud a dhéanann saothar fiúntach de leabhar... Is í an teanga féin atá ag gníomhú anseo, dár dtimpeallú, dár dtachtadh, dár ndalladh.

În această carte Alan Titley își pune în valoare mai ales filosofia literară - adică limba și angajamentul scriitorului în acest sens care este cel mai important, care transformă o lucrare de ficțiune într-un produs valoros... Limba însăși lucrează aici, înconjurându-ne, încercându-ne, orbindu-ne.

Mícheál ó Brolacháin, autorul unei *Pax Dei* (1985) reci, post-holocaust, se preocupă de dezvoltarea unei limbi care va reflecta puternic accentuata și argotica "Gaeilge bhriste" (irlandeza spartă) a unui tânăr din Dublin, vorbitor de irlandeză. Séamus Mac Annaidh, autor al *Cuairfeach mo Londubh* (*Furtuna mierlei mele galbene* - 1983) și *Mo Dhá Mhicí* (*Cei doi Micí ai mei* - 1986), arată o preocupare similară pentru limbă. Părți din ambele romane (care formează primele două volume ale unei trilogii) sunt scrise într-o combinație de irlandeză și engleză, iar în *Cuairfeach* unul din personaje refuză complet să vorbească irlandeză. În ambele cărți, deși în special în *Cuairfeach*, există jocuri de cuvinte scandaloase, exemple de subminare a referințelor literare, deformări ale limbii, ambiguități, înțelesuri multiple; și autorul

este, în ambele, la fel de vizibil ca Laurence Sterne (în *Tristram Shandy*) sau Jean Genet. Granița dintre autor/text/cititor este continuu atacată: de exemplu refrenul repetat de-a lungul *Cuaifeach*, "Is cuma faoin scéal. Amharc sna súile agam. Déanaimis caidreamh" (Povestea nu contează. Privește-mă în ochi. Să fim împreună), care amintește de acele picturi renescentiste unde subiectul picturii pare că întinde un picior sau o mână în afara cadrului, în spațiul observatorului; sau în *Mo Dhá Mhici*, prin invitația la adresa cititorului de a participa prin pictarea unui număr de desene-cuvânt care formează un fundal sau dau strălucire evenimentelor din roman - "Léitheoireacht chruthaitheach" (lectură activă creatoare); într-adevăr! *Cuaifeach* este o operă complexă în care timpul, personalitatea și identitatea personală ating o fluiditate tulburătoare, în timp ce un număr de personaje centrale sunt obsedate de dorința nemuririi.

Mac Annaidh și-a descris primul roman drept "punk-leabhair" (carte golănească). Titlul celei de-a doua cărți a sa este o aluzie la primul roman al lui „Máire”, *Mo Dhá Róisín* (*Cele două Róisín ale mele* - 1921). Labhras óg (Labhras cel tânăr) are două iubiri, o femeie și Irlanda. Deși îndrăgostită de el, bruneta Róisín a jurat că nu se va mărita până când Irlanda (Ascunsa Róisín) va fi liberă. El luptă în Răscoala de Paști și își dă viața pentru cele două Róisín ale sale. O întâlnim pe bruneta Róisín la sfârșitul cărții, încă plângându-i moartea. *Mo Dhá Mhici* a lui Mac Annaidh este în multe privințe o subminare a lucrării lui „Máire”, apreciată de spiritul interogativ al fratelui lui „Máire”, scriitorul Seosamh Mac Grianna. „Mierlirea” propagată de Míci Mac Crosáin (Domnul Mierlă) este un fel de nebunie divină și anarhică căutând o deschidere care ar transcende divizarea politică partizană din Irlanda de Nord. Una din antitezele romanului e reprezentată de Justine Nic Anna, profesoara tăcută, puritană și frustrată sexual, care este portretizată drept naționalistă înverșunată. Totuși, structura sa anti-liniară episodică, numeroasele sale ambiguități, lipsa unei concluzii convenționale fac din acest roman orice numai operă didactică nu. „Ariel”, școlarul protestant, este agentul pe care Míci (Prospero) l-ar folosi drept catalizator în intriga care nu se dezvoltă niciodată.

Mac Annaidh este unul dintre cei mai provocatori romancieri de limbă irlandeză contemporani. Alegerea limbii irlandeze îl plasează în contextul preocupărilor care cuprind întreaga insulă. Totuși cel de-al doilea roman al său este vizibil o carte din Irlanda de Nord de astăzi. Refrindu-se la poezia în irlandeză în Irlanda de Nord, Greagóir ó Dúill afirmă: „Problemele politice continue... au creat o situație în care puțini din cei mai publicați poeți sunt apolitici și toți sunt, într-o oarecare măsură, didactici.” James Hawthorn, președintele noului Grup al Tradițiilor Culturale, care a fost înființat recent în Irlanda de Nord, spunea: “Scanraíonn an Ghaeilge naonur as deichniúr den mhuintir lena bhainimse... ach níl mise ina measc siúd” (Nouă din zece oameni în comunitatea mea sunt speriați de irlandeză... deși acest lucru nu e adevărat în cazul meu). Asta înseamnă că limba

irlandeză este, în consecință, limba cu care se identifică minoritatea naționalistă. Câtă vreme limba irlandeză este recunoscută în cadrul sistemului școlar și-i va fi recunoscută importanța istorică în noul program al Moștenirii Culturale, cu greu s-ar putea spune că în trecut a fost încurajată de către statul Nord Irlandez. Câtă vreme protestanții unioniști și-au manifestat intermitent interesul pentru limba irlandeză, campaniile din jurul limbii sunt în mod esențial campanii naționalist-republicane, ceea ce face din irlandeză o problemă politică într-un sens oarecum diferit de cel din Republica Irlanda. Aici există încă un larg consens că limba irlandeză este o problemă națională. În Irlanda de Nord, în realitate, irlandeza a fost privită până în prezent ca o problemă a comunității naționaliste. De aceea, nu e ciudat faptul că există mai puțin spațiu pentru scriitorul în irlandeză decât pentru scriitorul în engleză. Mac Annaidh, care reacționează împotriva presiunilor pe care politica limbii le exercită asupra scriitorului, creează acel spațiu cultural în opera sa, deși aceasta este destul de complexă ca să reflecte constrângerile care restrâng acel spațiu în realitate. Mac Annaidh luptă să creeze spațiul pe care scriitorii din Republica Irlanda l-au creat în perioada de după independență în circumstanțe oarecum diferite. El încearcă ceva important în *Mo Dhá Mhicí*, care stabilește o dialectică între iluzie și realitate.

Propaganda și munca educațională a Ligii Galice și înființarea unui stat irlandez la începutul secolului XX, împreună cu programele privind educația ale guvernelor succesive irlandeze, au contribuit la crearea condițiilor în care proza irlandeză a putut renaște. Perioada avută în vedere a fost una în care considerabilul efort de recuperare, pe care Breandán ó Doibhlin îl descria ca necesar, a fost dus la bun sfârșit, mai ales începând cu anii '60. Dacă miturile create în procesul construirii statului au trebuit contestate și dacă politica statului a fost mai puțin decât adecvată în ochii revivaliștilor, deziluzionarea și demistificarea care au acompaniat șaiszeci de ani de independență politică în Republica Irlanda au contribuit în felul lor la maturizarea prozei în irlandeză. Dezvoltarea unei literaturi moderne în Irlanda a depins de asemenea, cum au sperat moderniștii, de o conștiință crescândă a dezvoltării literaturii hiberno-engleze și a literaturii în afara Irlandei. Aceasta s-a împlinit într-o mică insulă de la marginea Europei, într-o limbă sprijinită împotriva declinului, într-un secol în care puterea comunicațiilor în masă supranaționale a crescut în mod neîncetat; fie ca în plenitudinea timpului non-celtic să fie privită ca o variație pe tema:

Do not go gentle into that good night
Rage, rage against the dying of the light.

Nu merge blând în noaptea adâncă
Înfruntă, înfruntă moartea luminii.

Totuși, aceasta posteritatea o va judeca. Scriitorii în irlandeză trebuie, între timp, să-și urmeze însărcinarea de a rafina și îmbogăți o limbă străveche prin întâlnirea dintre imaginație și realitate.

Din volumul: *Culture and Politics in Northern Ireland (1960-1990)*, Open University Press, 1991

ILIA URBO

Ilia urbo este o operă de ficțiune. Orice asemănare a personajelor cu persoane, grupuri de persoane sau națiuni reale este pur accidentală. Autorul își declină orice responsabilitate de ordin intelectual cu privire la repercusiunile directe sau indirecte pe care le-ar putea avea faptele sau conceptele prezentate. Dimpotrivă, autorul nu intenționează să-și ceară scuze pentru limbajul atribuit unor personaje, deoarece acesta are un rol exclusiv stilistic. De asemenea, autorul nu dă doi bani pe astfel de scuze penibile și ipocrite impuse de "political correctness". De fapt, mesajul era: Nu răspund, băi, de cele ce am scris, căci beauty is in the eye of the beholder.

După ce au fost oficializate contactele cu extraterestrii, pe la începutul secolului XXI, lucrurile s-au mai schimbat pe Pământ. Deși s-a început cu stângul - scuzele președintelui Americii fiind de un ridicol desăvârșit - s-a continuat cu dreptul și de frică să nu le mai meargă prost, pământeni au sărit într-un picior până când și le-au rupt pe amândouă.

Bazele americane și rusești de pe Lună, ținute în secret cincizeci de ani, s-au dovedit o glumă proastă pe lângă oferta urâților: înființarea de colonii umane în afara sistemului nostru solar, pe niște planete numai bune pentru noi, alese cu grijă de ei.

Ce-au dat pământeni în schimb pentru tehnologia asta, nu se știe. S-au auzit numai zvonuri, în anii imediat următori: a dispărut un sfert din populația Africii, zece milioane de chinezi au plecat într-o expediție științifică sau într-un pelerinaj (surse diferite) pe Everest, jumătate din pușcărișii americani au evadat și nimeni n-a mai știut de ei, arabii... care arabi? (Mamă, ce e acela un arab? Arabul e o specie mică de castor care a trăit până acum o sută de ani în Peninsula Israel.)

Odată depășit pericolul suprapopulării, au început să se descopere leacuri de-a dreptul miraculoase pentru boli până atunci incurabile: SIDA, cancerul, hepatita F și altele.

În Uniunea Europeană era bine. O stare generală de progres și normalitate. Numai România era în criză. De fapt România o ținea tot într-o criză, așa că și aici putea fi considerată ca existând o stare de normalitate. Dacă printr-o greșeală se mai întâmpla să crească nivelul de trai și să aibă populația încredere în instituțiile statului, bravii oameni politici români reușeau să facă față cu brio situației și să readucă țara în starea de normalitate.

Inexplicabil, Agenția Spațială Română nu fusese desființată după plecarea spre zărilor albastre a primului și singurului român cosmonaut. Mai mișunau încă pe-acolo o seamă de șobolanari care pândeau sateliții cu ochiul liber, că doar le furaseră băieții și geamurile, darămite telescoapele.

După ce americanii și-au luat vreo câteva planete, în baza faptului că ei au încheiat primii un tratat cu extraterestrii, ONU a aprobat propunerea SUA de distribuire echitabilă a spațiilor de colonizare pentru toate națiunile globului.

Parlamentul European a început să dezbată împărțirea planetei denumită simbolic New Europe / Nouvelle Europe / Neue Europa. Din motive practice pe care le vom vedea mai încolo, Nova Eüropo.

Se avea în vedere constituirea unei super-megalo-metropole - un oraș pe un întreg continent, divizat apoi în zone corespunzând țărilor doritoare, pentru a putea fi conservată identitatea etnică și libertatea de exprimare culturală a fiecărui popor, respectându-se principiul unității în diversitate.

S-a decis tragerea la sorți a amplasamentului geografic propriu-zis, pentru fiecare nație. Germanii, care inițial doriseră două lucruri - o felie zemoasă de litoral și o jumătate de continent între ei și cartierul românesc - au avut un noroc fantastic: li s-au îndeplinit ambele. Chestia asta n-a mirat pe nimeni, deoarece cancelarul era vărsător.

Românii au avut la rândul lor o idee excelentă: de ce să nu aplicăm și noi modelul european? De ce să nu ne numim pe drept Romania / Roumanie / Rumänien? De ce să nu ne împărțim și noi super-cartierul nostru drag după provinciile istorice: Transilvania, Muntenia, Moldova și București?

Adevărul e că ideea cartierelor era destul de promițătoare. Nu vă imaginați un ghetou cu blocuri de patruzeci de etaje înghesuite unul în altul. Nu. Vile și parculețe, împreună cu toate magazinele, școlile și locurile pentru divertisment necesare. Desigur, toate acestea trebuiau mai întâi construite, dar spațiu era destul. Produsele necesare traiului urmau să fie aduse de pe „continentul agraro-industrial”, ceea ce nu era nici o problemă pentru navele de transport ce foloseau energia câmpului magnetic al planetei - deci gratis. Acesta era proiectul.

Mai interesant era faptul că însăși ideea de graniță era scoasă din discuție. Acest lucru reprezenta o dovadă de curaj, dacă ne gândim că atunci când a intrat România în spațiul Schengen, au ieșit repede celelalte țări.

După cum spuneam mai devreme, din motive de orgoliu, s-a convenit ca limba oficială a planetei să fie esperanto. Cei care voiau să imigreze trebuiau întâi să o învețe. Ceea ce n-a fost deloc o piedică.

Firește, numele limbii oficiale a devenit imediat în argoul mioritic „sperantula”, pentru a rima cu o noțiune foarte dragă românilor. Și în mod sigur și mai dragă româncelor, dacă e să respectăm adevărul istoric.

S-a pornit la construcția planetei. S-au făcut case, blocuri, străzi, spitale. S-au făcut bănci. S-au făcut posturi de poliție. S-au făcut de toate.

Europenii imigrau veseli, din spirit de aventură, din dorință de profit sau din lipsă de speranță. Cei mai mulți au plecat din România, aproape patru milioane, adică o cincime din populația țării. Probabil din Albania ar fi plecat tot patru milioane, adică toată țara, dar din fericire Albania nu era în Uniunea Europeană.

În România, procesul a avut câteva particularități. Țiganiii au plecat majoritatea, pe de o parte vrând să scape de acompaniamentul ironic sau ostil și pe

de alta bucurându-se de posibilitatea de a intra în contact direct cu civilizații mai avansate și cu un nivel de trai mai ridicat.

Și ungerii s-au dus. În cartierul unguresc, unde au fost primiți foarte bine, dar nu cu brațele deschise, așa cum se așteptau. Nu același lucru s-a întâmplat cu doritorii de azil politic din Republica Moldova. De frica mafiei rusești și de românofilia nativilor, acestora li s-au respins cererile și au fost nevoiți în final să se stabilească în cartierul moldovenesc al planetei Cber¹. Se vede treaba că independența nu e prea bună pentru horticultură.

Românii ajunși pe Nova Eüropo au înțeles încă o dată că dacă cineva le spune că va fi excelent, s-ar putea chiar să fie bine. Blocurile din cartierul lor erau foarte frumoase iar străzile mult mai bune ca acasă. La numai jumătate de oră de mers cu mașina, puteau vedea pe viu vilele danezilor.

Cartierele românilor și danezilor, de exemplu, erau cam la fel de mari ca suprafață, deși românii erau de zece ori mai mulți. Dar le ceruse cineva să vină?

În plus, se iviseră ceva probleme cu colonizarea jumătății sudice a continentului, așa că toți trebuiseră să se mai restrângă. Zvonurile privind construirea unor baze militare în zona respectivă au fost rapid infirmate de persoane demne de încredere.

Și, ca să le pună capac la toate, imigranții își dădură seama că întreg continentul era mare cât Franța. Partea bună era faptul că oamenii trebuiau să fie mai apropiați. Tocmai ce-și propunea Comunitatea Europeană.

La câțiva ani după aceea, când oamenii s-au mai obișnuit și s-a stabilit un echilibru ecologic, s-au organizat alegeri. În cartierele românești, politicienii au aplicat metoda clasică de pe Pământ, care dă rezultate tot timpul, pentru că românii nu obișnuiesc să judece cu creierul, ci cu glandele suprarenale: promite orice și apoi fă ce poți și tu acolo. În consecință, parlamentarii au fost aleși și probabil s-au refugiat în cartierul central, pentru că nimeni n-a mai auzit de ei.

Spuneam „cartiere” românești pentru că între cele patru subcartiere s-au stabilit zone invizibile de demarcație, la fel de puternice ca în cazul celor străine. Ciudat cum neînțelegerile a două milenii au izbucnit în ură la ani lumină depărtare de sursa inițială. De fapt, Nova Eüropo, înșelarea așteptărilor, a fost picătura care a umplut paharul. Înfrânți de o istorie mizerabilă, incapabili să-și falsifice trecutul într-un mod acceptabil și apoi nefiind în stare să trăiască demistificarea, românii au pornit să-și construiască un viitor. O enigmă și un miracol - poporul român. Păcat că nu în sens pozitiv.

În afară de cele patru, mai exista cartierul țigănesc, pe teritoriul celui bucureștean. Nimeni nu știa exact ce se întâmpla acolo, în afară de activități mafioate. Iar noaptea acest loc căpăta proprietăți asemănătoare Triunghiului Bermudelor de pe Pământ.

---

¹ Lumina (rus.)

Însă acum ne vom îndrepta spre cartierul moldovenesc, ca să vedem cum gândea lumea obișnuită.

La scara unui bloc stăteau patru băieți, aplecați asupra unei controverse lingvistice:

-Ăi, cum mă-sa sî zîci-n sperantulî „pulî”? Pulo? Ş-atuncia la „pizdî” cum s’zîcî? Pulino? Pîi cîn zîcî „du-ti-n pizda mă-tii” parcî-l fuţ pi ta-tu.

Ceilalţi trei izbucniră în răs, dar un răs intelectual, căci era într-adevăr o problemă. „Iru en la pulino de cia patrino” nu era în nici un caz un ideal de înjurătură.

-Ar trebui sî fac-un dicţionar dracu’, sî ştii cum sî-i zîci unui bulangiu străin. Nu „fuck you”, dumnezăii mă-sii. La dioj de cia patrino? Băga-mi-aş pula-n limba lor fututî!

Şi pentru a marca momentul, scui pă prelung cu scârbă.

Această tânără speranţă se numea Viorel, dar era poreclit „docu”. Etimologia cuvântului se pierduse, dar atât „doctor” cât şi „document” puteau fi propuneri credibile. Căci Viorel era pe drept cuvânt cel mai mare maestru în copiat pe care-l văzuse cartierul (şi probabil planeta, fără nici o exagerare). Învăţase până în clasa a X-a destul de bine, însă făcuse greşeala să înveţe şi pentru examenul de admitere în liceu. Venise doar de un an şi încă nu-şi formase o idee despre noua locuinţă. Iar la examen îl văzuse copiind pe unul şi apoi luând punctaj mai mare.

De atunci copiasse tot. Cum examinările se făceau în scris, putea spune că ajunsese într-a XII-a fără să înveţe un rând. Ce era mai curios, nu fusese prins niciodată. Copia şi cu profesorul alături. Nimeni nu-i putea face nimic. De fapt, chiar avea un profesor care-i punea A fără să-i mai corecteze teza (era oricum foarte bună), doar să-i spună ce metodă mai folosise de data aia. Şi avea nişte metode de-ţi cădeau ochii în cerul gurii.

Cititorul să nu se supere că nu primeşte aici câteva exemple concrete. Dacă le-ar fi ştiut, autorul ar fi fost probabil puţin mai fericit şi poate nu ar mai fi scris această povestire.

Viorel mai avea doar un semestru de şcoală, după care trebuia să copie bacul şi apoi ar fi putut merge la universitate. Însă el nu dorea aşa ceva. Voia doar să-şi găsească o slujbă bănoasă cât mai departe de cartierul moldovenesc.

Familia sa venea din Iaşi. Rămăseseră şomeri şi plecaseră. Acum nu mai erau şomeri, dar tot săraci rămăseseră.

Era liderul grupului.

Marius avea douăzeci de ani. Nu era prea deştept, dar era de gaşcă. Vorbea niţel ciudat, căci în urmă cu vreo doi ani primise o bătaie bună în decursul căreia îi fusese rupt nasul. Ai săi erau din Suceava şi el avusese proasta inspiraţie să spună de câteva ori că e bucovinean, nu moldovean. Şi se pare că această chestie nu plăcuse deloc unora.

În plus, nutrea o ură neîmpăcată și mistuitoare pentru doctori și pentru actul medical în general. Acest lucru i se trăgea din perioada cât fusese internat pentru tărășenia precedentă. Părinții și cei doi frați mai mici trăiseră o lună cu pâine și apă pentru ca taică-său să aibă cu ce mitui doctorii ca să-i repare nasul și ochiul drept și asistentele ca să nu fie azvârlit eventual la morgă, din greșeală.

Iar în spital văzuse câteva lucruri. De pildă, în pat cu el stătuse un bătrân care fusese operat de mântuială de apendicită fiindcă nu voise să dea. Spunea el că și-a plătit asigurarea. În mod evident, asigurarea s-a dovedit insuficientă, pentru că la zbireretele lui neconținute o asistentă venise într-un târziu și după ce-i dăduse una peste gură, îi pusese o perfuzie. Cel puțin, restul de trei săptămâni rămăsese singur în pat, ceea ce ajutase la refacere.

Al treilea se numea Gheorghită și era poreclit „bete”, fiindcă era de prin părțile Botoșaniului. „BT” de la „bietul țaran”. Gheorghită te ajuta oricând la nevoie, dar Doamne ferește să-i tragi vreo țeapă, că ținea minte oricât și ți-o trăgea la loc când ți-era lumea mai dragă.

Era singurul care avusese probleme cu „legea”, dar scăpase ca prin urechile acului de școala de reeducare, pentru că părinții mamei sale fuseseră consăteni cu părinții judecătorului. Aceasta, împreună cu o mică atenție, oleacă mai mare, și judecătorului îi păruse clar că tânărul avea șanse reale de reintegrare socială. Ca bîrfă colaterală, se zicea că în vizita la judecător, maică-sa folosise și alte mijloace de convingere decât cele genealogice și pecuniare.

Însă ce se întâmplase? Într-o seară, niște vecini îl prinseseră pe administrator furând din banii de întreținere. Gheorghită tocmai era în trecere și se apropiase să vadă de ce se striga. Cum administratorul nu numai că nu recunoștea, dar mai făcea și scandal, împingându-l pe unul, pe altul, i se administră o chelfăneală, mai mult amicală și moralizatoare.

Dar a doua zi, el se duse la șeful poliției districtuale și reclamă. Administratorul era profesorul fiului șefului de post, care avea nevoie de o pilă pentru bac, fiindcă era într-a doispea. Așa că infractorii fură prinși repede și deferiți justiției.

După un an, într-o noapte, Gheorghită îl văzu pe administrator (care demisionase între timp), singur pe stradă. Era puțin amețit și își aduse aminte cu iritare de întâmplarea nefericită. Așa că se apropie și îi trase una în cap cu sticla de bere pe care o avea în mână. Sticla nu se sparse, dar capul fostului administrator da. Îi mai dădu un șut și-l lăsă să zacă acolo. După vreo două luni de spitalizare și trei operații, profesorul se duse iar să reclame. Se zice că răspunsul poliției ar fi fost: „Distul i-ei mîncat zîlili lu fiu-miu cu cîcatu tău di culturî romîni. Acuma vrei dreptati? Du-ti-n pizda mă-tii sî-ț cauț dreptati.”

Al patrulea era Virgil. Era cel mai bătrân - 24 de ani. Venise din Galați, avea centură albastră la karate și principala lui preocupare erau gagicile. Avea la activ majoritatea colegelor de clasă și una din profesoare, asta până se lăsase de

școală. Era singurul care avea o slujbă - era vânzător. Se mulțumea acum cu femelele de pe la bloc și eventual cu cele de la firmă. Țelul său pe termen scurt era să i-o pună patroanei. Conflicte cu vecinii sau cu alte grupuri nu avea, căci după ce îl bătuse odată pe un boxer profesionist, lumea începuse să-i știe de frică. Așa încât întreg grupul era în siguranță datorită lui. În plus, știa o grămadă de bancuri. Aproape în fiecare zi venea cu vreo poantă nouă, asta în afară de glumele de circumstanță, care câteodată erau mai bune decât bancurile „oficiale”.

Cititorul să nu se supere că nu primește aici câteva exemple concrete. Dacă le-ar fi știut, autorul ar fi fost puțin mai fericit și poate nu ar mai fi scris această povestire.

Cam ăsta era grupul fantastic. Mai erau prin preajmă și alții de vârsta lor, dar, din diferite motive, relațiile cu ei erau cel mult amicale. Ca regulă generală însă, toți se salutau cu toți atunci când se vedeau. De fapt, chiar între cei patru exista o stare de neîncredere preventivă, însă numai pentru chestiile cu adevărat serioase.

După cum obișnuia să spună tatăl lui Viorel, prieten e acela care nu sare cu cuțitul fără să-ți strige mai întâi.

În cele ce urmează, nu voi prezenta vreo întâmplare așa-zisă „crucială” din viața grupului nostru. Fiecare experiență influențează viitorul, mai mult sau mai puțin, în funcție de intensitatea cu care e percepută. E adevărat că următoarele 3 aventurioare au avut un cuvânt de spus în evoluția indivizilor implicați. Dumnezeu știe cât de important a fost acest cuvânt.

Prima. Discriminarea moldovenilor nu mai era de mult o noutate pentru un român care știa cât de cât ce se întâmplă în jurul său. Interesant este că această atitudine s-a păstrat și în rândul coloniștilor „nou-europeni”, deși, de exemplu, între cartierele moldovenesc și bucureștean nu existau legături mai strânse decât între cel moldovenesc și cel danez. Bucureștenii aveau încă impresia că locuiesc într-o capitală, și deci își păstrau atitudinile superioare față de „provinciali”.

Și printre moldoveni circulau zvonuri. Unii aveau slujbe în alte cartiere. Unii trebuiau să treacă noaptea prin alte cartiere. Unii aveau neplăceri pentru că nu erau ardeleni sau bucureșteni. Erau și voci extremiste („Pe cămașa Noii României sunt două pete: cartierul țigănesc și cel moldovenesc”), dar acestea se târau în izolare. Atitudinea majoritară zâmbea ironic la adresa nespălatelor de sârme. (Tată, ce e aceea o liță? Păi așa zice moldovenii la copii. Mai târziu: Bă, da știi dă ce popa se cheamă la moldoveni electrician? Pentru că îngroapă decât sârme.)

-Băi, pi bunī, sī nu mai aud di munteni, ardeleni șī toț ciialț bulangii, spuse Gheorghită.

-Da, ai, is răi, is răi, da! confirmă Marius.

-Mă, ce să zic, mi-a povestit taică-miu că o parti din familia noastră iera din București sau plecasi la București. Și cică ăia ierau de treabă. Îmi amintesc și ieu c-am fost odată pe la iei și nu mi-au luat gîtu.

-Băi Virgil, interveni Viorel, io nu zîc cî nu-i așa. Sînt și oamini di treabî, ca oriundi. Da sînt și niști javri di-ț scot ochii, nu alta. Uiti, auzam zîlili-estea cî Ciprian... îl știț pi Ciprian, di la 415...

Și arătă cu mîna în direcția respectivă. Îl știa și ceilalți.

-...ei, cicî-i în spital - l-o bătut ăia din București.

-Cum, ăi, pi bunî!?

-Da, ăi. Și nu știu, parcî-mi pari rău, cî pără băiat di treabî.

-Da nu sî poati sî-l fi bătut digeaba. Tre-s fi făcut iel ceva! zise Marius. I-o fi-njurat, ș-o fi băgat pula-n vrîun țigănaș, vrîun pui di șmecher. C-așa, cum sî iei bătaî, din senin?!

-Nu, băi, am întrebat și io! Ăi, ci-o făcut? Cicî n-o făcut nimic, ăi, da nimic! Iel s-întorcî di la muncî, împrumutasî mașina cuiva și ci ș-o zîs - ia s-o ieu încetișor pi jos, sî nu mai pierd vremea, s-aștept o orî la tren. Ș-o luat-o pi-o scurtăturî, printri blocuri. Ei, ș-atuncia pur și simplu o sărit pi el bulangii și l-o căsăpit.

-Doamni ferești!... se sperie Gheorghîță. Băga-mi-aș pula!

-Da, băi, îs răi, dă-i în paștili mă-sii.

Deși cunoșteau și alte incidente interregionale nefericite, acest episod i-a convins că între cele două cartiere s-a instaurat starea de război, de fapt că exista cel puțin o zonă în Oraș în care fiecare dintre ei putea fi atacat fără motiv, doar fiindcă era moldovean.

Peste vreo săptămână, s-au dus băieții să se distreze, la discotecă. La început erau ei patru și încă șase de pe la bloc, apoi Virgil a plecat cu una să i-o pună. Au băut bine, se pregăteau și ei sufletește, când pe la două s-a iscat un scandal în colțul opus al sălii. Câțiva gealați s-au încăierat, au intervenit și gardienii de partea unora, și în buluceala respectivă i-au dărâmat șandramaua DJ-ului, care a mai luat în plus și un pumn în gură. Așa că acesta s-a supărat, și-a luat jucăriile și a plecat acasă. Discoteca a trebuit să fie evacuată.

Cei nouă rămași din gașcă și-au mai cumpărat ceva de băut, căci drogurile erau cam scumpe pentru ei, și tot drumul spre casă au cântat și i-au înjurat pe hoții care le furaseră banii. La un moment dat, ceilalți șase au ajuns la destinație, iar Viorel, Marius și Gheorghîță își continuă marșul. Băutura se terminase, așa că nu le rămânea decât să mai cânte nișel. Și cântau. Mai întâi cunoscutul șlagăr „Sfinții Petru și Mihai / Și-au deschis cârciumă-n rai”, pentru ca apoi să treacă la lucruri mai serioase: „În grădina lui Ion / Șapte mii de curve dorm / Numai una-i somnambulă / Și zboară din pulă-n pulăăă!”

Eventualii polițiști întâlneau în cale o coteau circumspecți pe străzi mai lăturalnice, de frică să nu aibă probleme. Să amendezi ziua câte un pensionar care a trecut pe roșu era una, iar confruntarea directă cu niște golani beți și probabil înarmați era cu totul altceva.

La o sută de metri de scara blocului unde locuiau, Gheorghîță și-a adus aminte că de fapt se duseseră cu mașina lui Viorel. Nimeni nu știa exact de ce nu se

întorseseră tot cu mașina lui Viorel. Acesta era prea mort ca să-și dea seama ce se întâmplase, dar știa că era ceva în defavoarea lui. Așa că zâmbea și înjura.

Deodată, în fața lor răsări un om. Se uitară ei mai bine și văzură că nu era un cunoscut. În acel moment, bucuria li se evaporă și alarma începu să le sune în creiere.

Viorel se postă în fața lui și-i spuse:

-Cam fîrziu pentru o plimbari, nu crez? Ci-o sî zîcî mămica?

La drept vorbind, era destul de dubios ca la ora trei dimineața să-ți apară înaintea un șmecheraș ras în cap, cu mustață și cioc, și beat pe deasupra. Din nefericire însă, străinul hotărî să deschidă gura, în loc să o ia la fugă.

-Stai, frățîne, ce te zburlești așa?

Când în capul celor trei se aprinse beculețul „bucureștean”, Gheorghîță se repezi, scrâșnind:

-Tu'ț gura mă-tii!

Însă Viorel îl opri.

-O! spuse el reverențios. Dumneavoastră sînteți din cartierul bucureștean! Ce vînt vă aduce pe plaiurili noastre?

Surprinzător, celălalt răspunse normal, chiar zâmbind:

-Păi am fost pă la o gagică d-aicea dă la voi. Bună, bună! și rîse.

-Bunî, bunî, îl îngână Viorel, din ce în ce mai enervat. Da ci, voi n-aveț pizdî, acolo-n București? Viniț și futiț la noi?

Străinul realizează că multe nu erau în regulă și avu inspirația să tacă. Însă asta nu-i ajută prea mult.

-Așa mă duc și ieu la tini-acasă și-o fut pi mă-ta... Ci dracu cauț tu noaptea în Moldova, ăi? Pi dracu-l cauț, „moșule”!

Celălalt voi să plece, dar Gheorghîță și Viorel nu-l lăsară. Se strânseră în jurul său.

-Sed kial vi volas foriri? Restu mallongan tempon, ni parolu! ¹ spuse Viorel, care se pare că fusese acceptat în funcția de inchizitor-șef.

Tăcere.

-Diru, kie vi laboras? ²

-Sînt student, răspunse bucureșteanul cu jumătate de gură.

-I-auzîț, ăi, e student! Kaj kie vi estas studento? ³

-La medicină.

Marius se îngălbeni la față.

-Iești student la medicinî, ai, futu-ț cristoși mă-tii! S-ajunji doctor și s-omori oaminî!

---

¹ Dar de ce vrei să pleci? Mai stai puțin, să mai vorbim! (esp.)

² Ia zi, unde lucrezi? (esp.)

³ Și unde ești student? (esp.)

Bucureșteanul începu să tremure ușor. Se lăsase frig afară.

-Stai, stai, îl potoli Viorel. Ia, dă și mii-o țigară!

-Nu fumez, șopti victima.

-Cum, ai, nu vrei să-mi dai o țigară? Hai, băi, cât plătesc. Cât vrei? 10 iepuri? 20 di iepuri?

„Iepurile” era numele românesc colocvial pentru „nova-euro” - moneda în circulație. Salariul mediu era de 500 de novaj-euroj pe lună.

-Hai, cât sar cu banu! Dă-mi și mii-o țigară.

-Nu fumez, repetă mai tare victima.

-I-auzîț, ai, nici o țigară nu vre să-mi dèi. Ci zîciț di-asta?

-Zîc să-i futim una! răspunse Marius, cu asentimentul lui Gheorghită.

-Băi, să știi cât m-am supărat pi tîni! Da... m-am supărat...

Tăcu câteva clipe.

-Și cum o chiamî pi prietena ta?

Studentul, păcălit de normalitatea tonului, socoti că e o întrebare personală la care nu e nevoit să răspundă. Ba chiar își luă inima-n dinți și zise:

-Ce te doare?

Viorel izbucni, apucându-l de gât:

-Mă doare-n pulă, bă nene, mă doare-n pulă, și di tîni, și di talentii voastri di bulangii. Cum pizda mă-tii îmi răspunz tu, măi puț? Ci ti doari? Io te-am întreat frumos cum o chiamî pi prietena ta și tu îț bagi pula-n mini, nu? Îț bagi pula-n moldoveni, nu? Ci-ar fi acuma să-ț rup gura, așa cum i-aț făcut voi lu Ciprian?

Bucureșteanul se smuci și începu să țipe:

-Da ia mai dă-te bă dracu! Lasă-mă-n pace! Nu-l cunosc pă Ciprian, nu vă cunosc pă voi, ce tot urlî și-njuri aicea? Ești beat, du-te și te culcă, nu te lua dă oameni!

Viorel încercă să-i dea o palmă, dar nu nimeri. Celălalt îi trase un șut sub centură și o luă la fugă. Viorel se prăbuși, mai mult din cauza băuturii decât a loviturii, însă Gheorghită și Marius, după o scurtă urmărire, incredibilă la alcoolemia lor, îl prinseră și-l puseră jos. Viorel se ridică și se apropie și el de epicentru.

După o repriză de cinci minute de șuturi, studentul nu mai urlă. Totuși Marius avu proasta inspirație să-i mai tragă un picior în cap. Imediat, bucureșteanului începu să-i curgă sânge dintr-o ureche. Când văzură asta, cei trei se speriară.

-Băi, dacă l-am omorît? tresări Gheorghită.

-Taci, ai, din gură, cum să-l omorîm? tresări și Viorel. I-am dat și noi cîtiva, acolo... Cum să-l omorîm? Băi, da ci-i curgi sîngi!...

-Băi, pi buni, n-am vrut! N-am crezut că i-am dat așa tari! vorbi Marius, cu glas tremurat.

-Și fașim acuma? Sî chemăm salvarea? întrebă Gheorghiuță.

-Băi, da dacî chemăm salvarea șî vini șî poliția? zise Viorel. Mai bini-l lăsăm aicea. Las cî-ș revini iel șî pleacî; nu ni știi pi niciunu. Doar i-am dat numa cîtiva. Șî iel cu figuri în cap!... Poati-am băut șî noi cam mult... Hai sî mergim!

Plecară. Unii din ei constatară că aveau sânge pe mâini și trebuiră să se spele. Studentul petrecu o lună în spital și rămase cu o ură neîmpăcată și mistuitoare pentru sârme și tot ceea ce ținea de ele. Părinții făcură reclamație la poliția districtuală.

După o săptămână de la tărașenie, pe când veneau toți patru de undeva, se întâlneură cu șeful poliției districtuale. Acesta era un om la vreo patruzeci de ani, dar arăta de cincizeci, fiindcă avea o față buhăită de bețiv și în plus, câteva zeci de kile peste media celor o sută șaptezeci de centimetri ai săi. Trei persoane simțiră cum le îngheață sângele în vine. A patra persoană se gândi ce dracu să zică ca să nu intre și el la apă. A cincea persoană spuse:

-Băi băieț, ia viniț oleacî-ncoași!

Se așezară în semicerc în fața polițistului.

-Băi, voi știț și s-o-ntîmplat aiși acu o săptămînî?

-Ci s-o-ntîmplat, dom agent? îndrăzni Viorel.

-Băi, voi știț cî o fost bătut un student din București, uite-iși-șă, la blocu ista?

Polițistul mirosea a alcool.

-Nu știem, dom agent.

Polițistul îl luă prietenește pe după umeri pe Viorel, și-i privi cu înțelepciune pe ceilalți.

-Băi, ieu știu șini l-o bătut, mă crediț?

-Da, dom agent, ziseră toți.

-Băi, voi mă crediț, cî știu șini l-o bătut!? insistă omul legii.

-Da, s' trăiț, dom agent! Dumneavoastrî știț tot ci s-în-tîmplî pe-icia. Cre cî toați zona asta s-ar duci di rîpî dacî n-aț fi dumneavoastrî, sî ni-aparaț di borfaș și criminali.

Agentul zâmbi de plăcere.

-Băi băieț, voi sînteț băieț di treabî, ai, rîse el. Tu-n și clasî iești?

-Într-a doișpea, s' trăiț dom agent! răspunse prompt Viorel.

-Băi...

Îl bātu pe ceafă, rîzând.

-...tu iești mari, ai!

Apoi suspină:

-Uiti și io am doi băieț, ca voi di mari!

-Sî vă trăiascî, dom agent.

-Și sî-mi trăiascî, vai di capu meu! Abè am și li da di mîncarî, cu salaru ăsta di cîcat pi cari mi-l dau jîdaniu iștia...

Și ridică sugestiv un deget în sus.

Cei patru aprobă.

-Ș-acuma și nevastă-mia-i bolnavă, o trebuit s-o internez în spital. Și tre să-i plătesc pi doctori...

Se dădu un pas înapoi, își suflă nasul pe jos în degete și apoi se șterse cu mâneca uniformei.

-Io am greutăți mari, măi băieți. Uiti-ascultați ași la mini și vă spun, că dicți s-ajunși un câcat să uiti lumea la tîni, mai bini, vă spun așa...

Și făcu un gest de lehamite și de renunțare totală.

Viorel îi dădu un ghiont lui Virgil, care tresări:

-Da, are dreptate dom agent, nu, băi?

-Băi, știți dumnealui ci spuni!

-Domnu agent, vorbi Viorel. Și vă rog să nu ni-nțălegiți greșit, da am vrea, dacă s-ar putea, să v-ajutăm așa, cu ci putem și noi! Oamini sîntem!

Polițistului îi dădu o lacrimă.

-Ăi, di cîn v-am văzut io am știut că sînteți niști băieți inteligenți. Dacă puteți să mă-mprumutați acuma la nevoi, ș-o să vă dau io cîn o să am.

-Vai, da lăsați, dom agent, da să poati?! Important i să facă doamna bini!... Cam di cât aveți nevoi?

-Cam di 1000 di iepuri.

Viorel făcu un calcul că 300 de căciulă nu era puțin, dar mai bine decât să intri în pușcărie.

-Bini, dom agent. Și cînd v-ar trebui?

-Pîi pisti două zile, la birou meu! Cî-l trimit pi Sorin pi teren ș-o să fiu sîngur. Da să nu viniți toți! Numa unu sîngur, la doișpi. Salut, băieți!

-S' trăiți, domnu agent...

După cinci secunde, Marius izbucni:

-Băga-l-aș în pizda mă-sii di bețiv ninorocit! Di-uni pula mea să sar cu 300 di iepuri în două zile?

-Ci bulangiu, ăi! Ziceam io că ceri 500, 600, da 1000? se revoltă Viorel.

-Lasă, acuma nu-ți convini! Dacă trebuie să plătești avocați și judecătorii cum iera? Fii mulțumit c-ai scăpat și cu-atîta! se răsti Gheorghiu.

Virgil tăcu. Știa că era greu de făcut rost de bani. Mai știa că eventual i-ar putea ajuta. Tocmai se lipise de-o gagică, fiică de deputat, plină de bani. Poate dacă i-ar fi cerut frumos, i-ar fi dat, însă de unde putea să știe că prietenii lui i-ar mai fi dat înapoi? Dacă-i trăgeau o țepă cât toate zilele? Gagica era chiar o partidă foarte bună și ar fi fost păcat să piardă o șansă pentru viitor de dragul unor golănași. De ce să se lege la cap fără să-l doară? Așa că tăcu în continuare.

S-au chinuit până au adunat banii. Cel mai rapid a fost Viorel, care a furat cartea de credit a lui taică-său, a scos cât avea de scos și gata. O lună mai târziu și-a dat seama și păgubașul și l-a snopit în bătaie.

Gheorghiuța avea pusă deoparte vreo sută. În seara respectivă pândi un cerșetor, pe care-l bătu și-i luă vreo optzeci de novaj-euroj, iar restul îi împrumută de la maică-sa.

Marius a avut probleme. Cheltuiuse cam o jumătate din ajutorul de șomaj pe luna respectivă, adică mai avea vreo cincizeci de euro rămași. Nu putea lua de acasă, că nu prea avea ce lua. Își vându niște haine pentru încă vreo sută cincizeci, dar le vându în pierdere. Cumpărătorii nu se grăbeau.

Atunci se gândi la o șmecherie. Avea un prieten, casier la o bancă. Se duse la el și-i propuse o chestie de genul că să depună cei 200 de euro și apoi să ia înapoi 333, diferența putând s-o returneze când va primi ajutorul de șomaj. Așa, ca un împrumut.

-Băi, tu iești timpit? Pfi dacă mă prind jidanii di la bancă cu chestii din astea, nu numai că mă dau afară sau mă bagă-n pîrnăi, da ar fi-n stari sî-mi vîndî și din casă sî-ș scoată banii.

Marius se răsuci deznădăjnit, sprijinindu-se de masă și șuierînd printre dinți:

-'Mnezăii mă-sii!...

-Băi, uiti ci i! Ia de-icia 50 di iepuri, da sî nu uiț cî ăștia-s din buzunaru meu! Și cîn iei șomaju, vez sî-ț aduci aminti!

Nu se așteptase la așa ceva.

-Băi, rămân dator! Mersi, ai, ai fost băiat-băiat la faza asta! Grupa marî!

„În pizda mă-tii di cîcat! Nu putei sî scoț o sufî!”

-Lasă, ai, dă-o-n mă-sa! Faci și tu cinsti. Da cum te-i priponit așa di bini?

-Am avut o problemă cu sectoristu, băga-mi-aș pula-n doamna mă-sa! Ș-auz ci bulangiu, cică-i nevas-sa-n spital!

-Pfi da original că-i în spital, că doar iel o bătut-o-ntr-o sarî și-o aruncat-o pi scări. Că-ș be toț banii în baru lu Gogulea. Și nevas-sa-i curva blocului. Dă-i și tu ăștia 250 di iepuri și zii că mai mult n-ai di undi. Dacă vre sî mai așteptî, bini, dacă nu, sî-ț sugî pula!

Marius socoti că era o idee bună. În drum spre casă, traversă neregulamentară. Nu traversase în viața lui pe trecerea de pietoni, dar se pare că avea ghinion săptămâna aia.

Un polițist tânăr fluieră și-l opri.

-Băi, da tu pi uni crez că mergi, ai? Da tu crez că strada asta-i împărăția lu ta-tu, ai? Ia sî videm niști acti!

-N-am, dom'le, acti... răspunse acuzatul privind în zare și gândindu-se cum naiba să o ia cât mai repede din loc. Nu dădea doi bani pe polițist. În mod normal l-ar fi lăsat să se producă un timp și apoi ar fi plecat, dar acum se grăbea.

-I-auz, măi, n-ari acti. Ia scoati tot ci ai prin buzunari... așa... i-oti-ti, ai, ci pungă marî ari băiatu! Di-uni i-ei furat, măi puli? Știi ta-tu-ț dumnezăii mă-tii?! Ia dă și mii 50 di iepuri și veză-ț di drum!

-Băi, stai așa! Țștia nu-s banii mii, îs a lu pulî di sectorist, ăi. Dacî nu-i dau, mă futî! Șî nu cre cî vre sî-i împartî cu tîni.

Polițistul îl privi în ochi și se convinse că disperatul din fața sa spunea adevărul.

-Îs a lu domnu Glavan? Pîi di ci n-ai zîs di la-nceput așa? Uite-icia banii... Ș-auz, sî nu-i spui cî te-am oprit... acuma...

-Nu, băi, stai liniștit...

Plecă, zicându-și:

-Numai grija asta o am io, sî ti dau în gît pi tîni, labagîu dracului!

Se hotărî ca Viorel să ducă cei 920 de euro și să se târguiască ori pentru o amânare, ori să folosească informația despre soția sa - un mic șantaj, o anonimă... Viorel era un băiat inteligent. Nu se știe ce a discutat el cu șeful poliției districtuale, pentru că n-a vorbit niciodată despre acest lucru. Tot ce a spus când s-a întors a fost:

-Gata, băi, am rezolvat.

-Șî mai trebuî sî dau șî restu di bani?

-Nu, băi, ie-ț banii șî bagî-țî-i în cur!

Nimeni n-a mai adus vorba vreodată.

A doua întâmplare. După ce fu concediat de la firma unde lucra din cauza unor necazuri cu soțul patroanei, Virgil se gândi că muncise destul în viața asta și descoperi adevărul zicalei: „Cine-i harnic și muncește ori e prost ori nu gîndește”. Așa că își aminti de Alise, fiica de deputat și hotărî că e momentul să se așeze la casa lui și la banii ei.

Unii cititori mai puțin perspicace s-ar putea întreba de ce pe domnișoară o chema Alise și nu Alice sau, în cel mai rău caz, Maricica. Adevărul e că la stabilirea numelui său avusese un cuvînt greu de spus o carte citită de tatăl său în adolescență, care îi plăcuse în mod deosebit, și anume *Alice în țara minunilor*, ediția bogat ilustrată. Domnul director de firmă (pe atunci) nu avea nici un dubiu cu privire la pronunțarea numelui, însă întrebarea funcționărașului care completa certificatul de naștere, „Cum se scrie?”, îi ridică unele dificultăți. Deoarece nu mai avea timp să caute cartea la bibliotecă, miză pe intuiție și prezentă de spirit, ținînd seama că romîna și franceza sunt ambele limbi romanice și deci trebuie să existe o grămadă de asemănări între ele, și în plus cuvintele franțuzești se termină cu *e*.

Virgil se bucură nespun când Alise veni într-o zi la el tremurînd ca să-i spună că taică-său va deveni bunic. El o luă în brațe și o asigură de cele mai profunde sentimente, cerînd-o în căsătorie. Cinci minute mai târziu, fata îi chicotea fericită în palmă, gîndind „Cît mă iubești băiatu ăsta”. În același timp, Virgil își elimina ultimele îndoieli: „Cam urîtî și proasfî, lua-o-ar dracu, da are bani și-n pizda mă-sii”.

Singura problemă mai rămînea consimțămîntul părinților ei, căci părinții lui erau, după propria sa părere, cam frăieruți, în stare să se bucure sincer de

realizările fiului lor. După câteva runde de aranjamente, se stabili ca Virgil să facă o vizită viitorilor săi socri.

În ziua cu pricina, acesta se găti la patru ace, în costumul său roșu pe care nu-l purta decât la ocazii deosebite, ba chiar își puse și cravată, ca să pară un tânăr cât mai serios.

Rareori avusese emoții în viață. Acum îi venise și lui rândul. Părinții Alisei locuiau în Cartierul Central, așa că se porni cu cinci ore mai devreme cu mașina, de frica vreunui ambuteiaj nefericit. Însă pe drum avu loc un incident care îi insuflă încredere în forțele proprii. Trebuie spus că el nu obișnuia niciodată să acorde prioritate pietonilor pe trecerile de pietori. În trecere prin cartierul polonez, un bărbat la vreo patruzeci de ani îndrăzni să-i sară înaintea pe zebra. Sistemul automat de frânare al mașinii sesiză obstacolul și opri brusc vehicolul, dându-l pe Virgil cu capul de volan. Acesta ieși imediat afară și cu o înjurătură scurtă sări și îi dădu un șut puternic în cap omului. Cu încă trei pumni în rinichi, îl trânti la pământ, scuzându-se că nu avea prea mult timp la dispoziție ca să-l învețe el minte regulile de circulație. După ce-l scuipă în față și se urcă iar la volan, constată că se simțea mult mai degajat și mai capabil de a face o impresie bună. Scuturându-și o urmă de praf de pe mânecă, gândi: „Mi-a murdărit și costumu bôu naibii”.

Vila la care se aștepta Virgil era de fapt un palat în toată regula. Servitorul care îl întâmpină îl salută cu o plecăciune și îl pofti într-o cameră unde stăteau adunați în jurul mesei cei cinci membri ai familiei. Alise mai avea o soră și un frate mai mic.

Cuvintele tartorului „Envenu, sidiĝu!” îl lovira parcă în cap. Cu adevărat, la asta nu se așteptase. Fu poftit să mănânce.

Virgil era o persoană carismatică. Chiar dacă la început îi fu mai greu să facă poante într-o limbă străină, se obișnuia destul de repede. În trei sferturi de oră, toată populația feminină prezentă îi acordă încredere deplină.²

Spre sfârșitul cinei, atmosfera era destul de veselă, conversația în esperanto fiind pigmentată cu o seamă de cugetări ale capului familiei, de genul „Dicât sî ramîni-n hîrdău, mai ghini sî-mi șii rău” sau „Cît mînînși, afita ai”.

După masă, viitorul tată socru îl invită în biroul său, ca să stea de vorbă de la bărbat la bărbat. Acesta era momentul de care Virgil se temea cel mai mult. Cu femeile se purta degajat, că avea experiență, ce naiba, dar cu tartorul trebuia să fie atent, doar nu ajunsese degeaba deputat. Avea el destule șmecherii în spate.

Îl servi pe băiat cu un pahar de whisky ce cea mai bună calitate, apoi se așezară amândoi de-o parte și de alta a biroului. Domnul Bocincă vorbi în românește, foarte serios de data aceasta:

---

¹ Intră, ia loc! (esp.)

² Vocea autorului, nici măcar originală: “The more I drink, the more I see / That suicide could be the key” (Tiamat - *The Sleeping Beauty*)

-Măi Virgil, tu iești băiet simpatic, da acuma, c-o sî fim rudi, tre sî știi mai multi dispri tîni. Alise zîși cî ti iubești, ș-acuma c-o s-aveț șî copilu, cum o sî trăiț? Ș-am auzîț cî nu iești la facultati.

Virgil se foi pe scaun. N-avea nici un rost să mintă, deputatul ar fi putut afla ușor tot ce l-ar fi interesat.

-Nu. Anu trecut am avut niște probleme la școală. M-am luat odată la ceartă cu profesoara de mate și de-atunci m-a frecat cît a putut, m-a lăsat repetent, ba a vorbit și cu vreo doi colegi de-a iei să mă lase, da pînî la urmă de iei am scăpat. Numai la mate m-a rupt. Și tot atunci s-a ivit o slujbă bună la un magazin, ca vînzător, și m-am angajat.

-Ș-acuma iești tot acolo, vînzător?

-Mmm, nu, am zis că-i mai bini să plec. Vreu să-mi caut ceva mai bun, sau să mă-ntorc să termin liceū.

Nici prin cap nu-i dăduse să se întoarcă la școală, dar se simțise strâns cu ușa și spusese și el ce i se păruse mai adecvat ca să salveze situația.

-Pîi asta-i bini, macar dacî ti gîndești sî tîrmini școala. Io sî-ț spun o chestii. Pentru Alise îs în stari di oriși, mă-nțăleji? Ie-i tot și am io mai scump pi lumia asta, ș-aș fași, nu știu, moarti di om numa ca sî fii ie ferișitî... Ș-acuma dacî vă căsătorit, ie ti iubești, sî nu crez tu c-o sî-i mînînși tu zestrea...

-Da nici nu mă gîndeam...

-Dacî asta te-i gîndit, sî-ț chiarî din cap!

-Nu, îm parî rău, da...

-Măi Virgil, tu crez cî io îs prost? Crez cî n-am mai văzut io șmecheraș ca tîni?

Râse într-un dinte. Virgil îngălbeni.

-Da cum spunem, Alise hotărăști. Așa cî tre sî-nșepi sî-ț fași niști planuri, c-o sî fii bărbat în casî. Io o sî v-ajut cît pot, da-ntr-o bunî zî oi închidi șî io ochii, ș-atunșia și-o sî fii?

-Fai, Doamni ferești!

Șî bātu în lemn, pe birou.

-Șî Doamni ferești? zâmbi domnul Bocincă mai îmbunat. Asta-i viața. Az bei, mînî mori. De-asta spun, tre sî-ț fași un viitor.

Virgil încuviință cu cāt mai multă convingere.

-O sî ti-nscriu la școalî, sî termini șî tu ca omu, apoi o sî-ț aleji tu o facultati, cari-ț plași, da sî nu ti rîsîchești pre mult. Ș-așa, banu dischidi multi uș; om trăi și om vidè.

În sfârșit, ceva pe gustul său.

-Da, ș-acuma-ntri timp pînă-ncep școala, o să-mi găsesc o slujbă...

-He, he, he, rîse ca pentru el deputatul, di găsit o slujbî om găsi noi șeva potrivit, sî nu zîcî lumia cî s-o măritat fii-mia cu-n golan. Di pi partea asta, po sî stai liniștit, tu doar sî fii serios și sî ti fii di treabî.

Deși știa că această discuție îi hotăra viitorul, Virgil se mai calmase. Tatăl Alisei îl luase tare, dar asta nu-l deranja prea mult, fiindcă modul respectiv de abordare i se părea destul de cinstit. Poate ar fi făcut și el la fel, poate așa va face și el odată. Într-un mod bizar, domnul Bocincă îi devenise oarecum simpatic și încetase să-l mai privească ca pe o vacă de muls, ci mai degrabă ca pe un posibil partener de la care avea multe de învățat. Ca să ajungă deputat, probabil că furase și înșelase toată viața. Și nu atât discuția, cât personalitatea sa puternică îl făcuse pe Virgil să aibă o revelație - nu mai dorea să trăiască numai din banii nevestei, voia să fure și el cu propriile puteri.

-Da, tată socrule. Pot să vă spun așa?

-He, he, cum sî nu, măi băieți. Io cre c-o sî ni-nțălejem bini amîndoi. Afîta vreu sî-ț mai spun: cîtî vremî ai sî fași și-ț spun io, o sî fii bini. Dac-ai mai calcat strîmb pîn-acu, nu ștîu, șî niși nu mă interesează, c-am fost doar sî io tînăr, da acuma dacă vă căsătorîț, sî nu vinî plîngînd ficî-mia la mini vrîodatî, cî nu-ș ci fac. Dacă sî-nfîmplî chestia asta, po sî-ț iei adio, dragule!...

-N-o să se-nfîmple!

Putea să jure, să-și dea cuvântul, dar știa că așa ceva n-ar fi valorat nimic. De fapt, Bocincă fusese clar: putea să facă ce voia, atîta vreme cît Alise nu avea de suferit. Și Virgil mai era conștient că intrînd într-un alt mediu, trebuia să renunțe la multe din vechiul său mod de a fi. Mai mult, era din ce în ce mai convins că merita să facă acest efort.

Tatăl socru îl mai privi vreo cîteva secunde, să se obișnuiască probabil cu figura ginerelui, apoi luă paharul de whisky, se ridică și zise:

-Hai sî fii-ntr-un șeas bun, măi Virgil!

-Să trăiești, tatî socrule! Să deî Dumnezeu! se ridică și Virgil.

Ciocniră și dădură băutura pe gât.

-Ia vino sî ti pup!

Se îmbrățișară și se sărutară, apoi domnul Bocincă începu să rîdă, urmat de Virgil. Totul mersese bine. Ieșiră din birou ținîndu-se de gât. Alise și mama ei așteptaseră terminarea convorbirii cu inima strînsă, ghemuite pe o canapea. Când îi văzură pe cei doi rîzînd împreună, li se luă o piatră de pe suflet. Alise se repezi să-l îmbrățișeze pe Virgil iar mama sa se duse lângă soțul ei, privindu-i pe cei doi cu ochii înlăcrimați, ca într-o telenovelă ieftină.

Stabilirea datei nunții, întîlnirea dintre cuscri, toate erau amănunte. Greul trecuse.

Mai pălăvrăgîră cu toții pînă se întunecă, Virgil fu invitat să doarmă acolo, ca să nu conducă noaptea, iar dimineață, cînd se trezi în patul curat din camera luminoasă de la etajul palatului, zîmbi și gîndi că pentru bani merită să faci orice.

Conducea de o oră, cînd văzu pe partea stîngă o tutungerie și se opri să-și ia țigări. Intră în magazin, cumpără un pachet, ieși și își aprinse o țigară coborînd în același timp de pe trotuar, ca să ajungă la mașină. Nu observă Mercedesul care

trecu la doar jumătate de metru de el decât în ultima clipă, suficient însă ca să-și dea seama că gagica de la volan era foarte bună. Se simțea în formă în dimineața aia, așa că se gândi să-i tragă țeapă.

Se lăsă ușor pe asfalt, ținându-se de picior și simulând un accident. Imediat auzi un scrâșnet de frâne, gagica sări de la volan și fugi înspre el, verde la față. Virgil încleștă dinții și își arată suferința.

-Cū vi estas sana?¹ Îngăimă ea.

-Cū mi aspektas sana? M'esperas ke mi ne rompīs la gambon!²

-Sed mi ne volīs! Mi ne vidīs vin!³

-Vi ne vidīs min? Vi nek vidīs la signojn? Tiuj signoj estas tie por estu aganta laŭ. Se vi volas rapidecon, veturu sur l'aŭtostrado! Kiom da aĵoj okazas hodiaŭ! Oni ne povas plu aĉeti pakon de cigaredoj, ĉar oni transas la straton kaj estas mortata!⁴

-Mi urĝīs min, ne vidīs...⁵

-Neniu plu obeas la leĝojn! Kien ni alvenos tiamaniere?⁶

-Venu, mi vin portos al la hospitalo!⁷

Tânăra se repezi să-l ajute să se ridice, iar Virgil profită pe deplin de ajutor, spunându-i apoi că nu sângerează și crede că nu are nimic rupt, dar că șocul a fost foarte puternic.

-Cū vi volas ke mi portu vin ie?⁸

-Vi dirīs ke vi urĝas vin.⁹

-Jes, mi havas intervjuon la dek dun horon por laborposteno.¹⁰

Virgil se gândi dacă s-ar fi convenit să o conducă pe domnișoară acasă, ca un gentleman ce era.

-Sed mi ne forlasos vin tie ĉi, kiel hundon. Venu kun mi, la intervju' daŭros ĉirkaŭ duonon de horo, kaj se vi atendos min, ni povos trinki kafon poste. Mi aĉetos!¹¹

---

¹ Te simți bine? (esp.)

² Arăt eu bine? Sper că nu mi-am rupt piciorul! (esp.)

³ Dar n-am vrut! Nu te-am văzut! (esp.)

⁴ Nu m-ai văzut? Nici indicatoarele nu le-ai văzut? Semnele alea sunt acolo ca să fie respectate! Dacă vrei viteză du-te pe autostradă! Câte chestii se întâmplă în ziua de azi! Nu mai poate omul să-și cumpere un pachet de țigări, că trece strada și e omorât! (esp.)

⁵ Mă grăbeam, n-am văzut... (esp.)

⁶ Nimeni nu mai respectă legile! Unde o să ajungem așa? (esp.)

⁷ Vino, te duc la spital! (esp.)

⁸ Vrei să te duc undeva? (esp.)

⁹ Ai spus că te grăbești. (esp.)

¹⁰ Da, am la 12 un interviu pentru o slujbă. (esp.)

¹¹ Dar nu te las aici, ca pe un câine. Vino cu mine, interviul durează cam jumătate de oră și dacă mă aștepți, după aia putea bea o cafea. Fac eu cînstel! (esp.)

Cum să refuze? ¹

După, în timp ce fuma uitându-se în tavan, simți ceva ce nu mai simțise niciodată. Simți că trebuie să se potolească, să se așeze, cum se spune, la casa lui. Era destul de devreme, la numai 24 de ani, însă își trăise din plin viața. Motto-ul după care se condusesse fusese o cugetare, sau mai degrabă un sfat, a unui văr îndepărtat, cu vreo 5 ani mai mare decât el, pe care vremea când Virgil avea încă 15 ani și stăteau la o bere, la o terasă din Galați. Cugetarea era „Cît ești tânăr, trebuie să bei, să fuți și să te distrezi. Și ce-nseamnă să te distrezi? Să bei și să fuți.” Virgil îi dăduse dreptate de sute de ori până atunci. Dar în condițiile în care viitorul îi era oarecum asigurat, se putea despărți de vechiul său stil de viață fără prea multe remușcări. Alesese.

La câteva luni după căsătorie, Virgil era altfel. Avea noi ocupații, noi griji și noi prieteni. La început fusese stresat cu școala, dar după vreo două săptămâni se convinsese că la orice profesor merg banii, cadourile sau cunoștințele care nu pot fi refuzate. Acum se străduia să tragă cât mai multe foloase din noua sa calitate de consilier pe probleme de tineret al domnului deputat Bocincă.

Deodată, începu campania electorală. Trebuia să se mute cu toții temporar în cartierul moldovenesc, ca să ia domnul Bocincă legătura cu masele. Sau invers, nu mai știu. Virgil descoperi că ies bani frumoși din întâlnirile cu alegătorii, organizarea de spectacole în discoteci și excursii pentru tinerii membri de partid. Căci deputatul aparținea Partidului Liberal al Noii Europe. Însă s-ar fi comportat absolut la fel dacă ar fi fost socialist, social-democrat, ecologist sau orice altceva.

Cititorii interesați de viața politică s-ar putea întreba ce s-a întâmplat cu doctrina creștin-democrată. Aceasta fusese interzisă în mod democratic, deoarece s-a considerat că de vreme ce 15% din europeni nu erau creștini, o asemenea denumire ar putea răni sensibilitatea minoritarilor.

Alegerile se apropiau. Într-o seară, tatăl socru își chemă ginerele pentru o discuție importantă. Bocincă începu foarte calm: „Ai văzut sondajii? Porcu di Lacea ari 40, dumnezăii mă-sii.” ajungând în scurt timp la concluzia că trebuia făcut ceva, cât mai repede. Virgil aprobă, întrebându-se la ce se gândise socru-său. Răspunsul era atât de simplu, încât se înjură că nu-i dăduse și lui prin minte: să fure voturile din circumscripția lor. Era greu, dar nu imposibil. Bani erau suficienți, problema era că trebuiau să se descurce cu cât mai puțini oameni, ca să nu se afle. Nu că ar fi avut cineva de suferit, dar în acest caz mai trebuiau bani ca să se mușamalizeze totul.

---

¹ Vocea autorului care se miră încă prostește de unele moravuri, citând din nou: “Whilom wast thou vestal, yet now flit to thy tryst” (Theatre of Tragedy - *Fair and 'Guiling Copesmate Death*). Cititorii care nu pricep acest citat sunt invitați să aprofundeze limba lui Șexpir.

Bocincă era reprezentantul a circa 300000 de cetățeni, distribuiți la 15 secții de votare. Din cei 300000, cam jumătate mergeau la vot. Restul înjurau din fața televizoarelor sau ieșeau la o bere, băgându-și picioarele.

Bocincă avea în sondaje 35%, deci îi mai erau necesare cam 10000 de voturi. Un calcul simplu arăta că trebuia să fure voturi la două secții de votare. Șeful poliției din cartierul moldovenesc (nu vă gândiți cumva la Glavan, ăla era un luzăr), un bun prieten de-al său, îl sfătui la care să încerce.

Trebuiau plătiți cei doi președinți de comisie și oamenii lor, care să transmită alte rezultate la comisia centrală, polițiștii care duceau urnele la sediul electoral central al cartierului românesc (în cartierul bucureștean, cum altfel) și niște persoane care să se ocupe cu fabricarea urnelor și buletinelor de vot false și cu transportul lor. Pentru acest scop fusese aleasă banda lui Prăjan, poreclit Cap de mort.

Când auzi de el, pe Virgil îl trecu un fior. Știa o grămadă de legende despre banda lui Cap de mort. Se spunea că la 16 ani, în România, Prăjan ucisese pentru prima dată, victima fiind un pui de țigan care umbla pe la furat în zona controlată de el. În prezent, teritoriul găștii lui era mult mai mare, incluzând cartierul unde locuise Virgil. Se știa că Prăjan se ocupa cu vânzarea de droguri, arme și mașini furate. De asemenea, se mai știa că beneficia de protecția poliției. Acum înțelese Virgil de ce. Însă nu se miră, pentru că încă din România poliția și mafia furau mână-n mână.

Rolul băiatului era să marcheze buletine de vot false, într-o proporție anume pentru fiecare candidat.

Odată ce Cap de mort le trimise buletinele albe, cei patru membri ai clanului munciră din greu o zi întregă. Era ziua dinaintea alegerilor.

A doua zi dimineață, întreaga familie merse la vot, ca să dea un exemplu alegătorilor, deși pentru validarea alegerilor nu era necesară o anumită prezență la urne. Se considerase că nu mai trebuiau cheltuiți bani din cauza celor lipsiți de spirit civic. Virgil vota pentru prima oară. Și rându-l trecut primise buletinul prin poștă, dar îl aruncase la gunoi. El făcea parte din categoria care ieșea la o bere...

Imediat după, puse pachetul buclucaș în portbagaj și porni spre cartierul general al bandei. Îi deschise însuși Cap de mort, îmbrăcat impecabil și vorbindu-i calm și politic. Erau în aceeași tabără. Îl invită la o cafea.

-Parcă te-am mai văzut.

-Am locuit aici în cartier, la blocul 402.

-A, da. Cunoști artele marțiale, nu?

-Da, ieu sînt ăla, încercă să zâmbească Virgil sub privirea de șarpe a lui Prăjan.

-Îmi amintesc că l-ai bătut odată pe Alexandrescu. Ce centură ai?

-Albastră.

-Da! aprobă admirativ șarpele. Și mai continui antrenamentele?

-Nu, m-am lăsat de vreo trei ani.

-Păcat. Dar ie de înțeles. Acum dacă va câștiga domnul deputat Bocincă alegerile, poți să-ți permiți un badigard cu centură neagră, nu?

Virgil realizează că șarpele își bătea joc de el, însă strânse din dinți și tăcu.

-Ia să vedem voturile.

Deschise pachetul cu grijă, apoi zise:

-Tu ai fost vreodată la vot?

-Hm, azi am fost.

„Dumnezeii pizdii crucii mă-tii, rupi-ț-ai gîtu de criminal!”

-Și ai văzut că atunci cînd omul își bagă votul în urnă, calculatorul înregistrează lucrul ăsta. Deasupra urnei ieste afișat numărul celor care au votat. Ai observat?

-Da, scrâșni din dinți Virgil.

-La ora 6, numărul ăsta ie transmis automat la centru. De aceea, noi trebuie să pregătim un număr de voturi egal cu numărul celor care au votat cu adevărat. La ora 6 și 1 minut, președinții de comisie ne vor comunica numărul de votanți. Noi trebuie să pregătim un număr egal de buletine de vot, în proporția asta.

Și-i întinse un bilețel cu procentajele pe care trebuiau să le obțină cei șapte candidați.

-Și dacă voturile sînt amestecate, așa cum mi li-ai adus, cît de repede crezi că putem alege douăzeci de mii de voturi? La ora 9, ne întîlnim cu polițiștii să facem schimb de urne.

Numărarea mergea așa de repede pentru că buletinele de vot erau scanate și adunate pe calculator. După transmiterea rezultatelor, președintele comisiei trebuia să le invalideze și să trimită datele false. La centru, voturile secției respective urmau să fie renumărate. Desigur, urmau să fie numărate voturile trimise de Cap de mort.

Virgil tăcu. Se gîndi de ce dracu Bocincă nu-i dăduse pur și simplu lui Prăjan numai proporțiile dorite, ca să se ocupe acesta de marcarea buletinelor și de distribuirea lor.

-Trebuie să punem voturile în pachete de câte 100, separat pentru fiecare candidat, ca să ne fie ușor diseară. Ți-ai terminat cafeaua?

Virgil o termină.

-La treabă. Lăcătușu, Voinea, ajutați-!

Cei doi zdrahoni săriră imediat. Virgil înjură în gînd și se apucă să numere buletinele de vot. Un alt șmecheraș venea din cînd în cînd să-i impulsioneze: „Hai, mai cu voinți!”, „Ci-i, Voinea, nu pre ai viați, las cî-ț fut io o pedală ș-apoi mai videm noi cini rîdi fără dinți”, la care Voinea răspundea invariabil „Sugi pula”.

Pe la ora 17 terminară. La 18:01 primiră numerele de voturi. Până la 19, le împărțiră, le verificară de două ori și le puseră în urne. Prăjan le sigilă și apoi se întoarse spre Virgil:

-Tu poți să pleci. Spune-i domnului deputat Bocincă că numărul contului meu ie același.

Domnul deputat câștigă cu 43% și dădu o petrecere monstru, înainte să se mute la loc în Cartierul Central. De asemenea, el promise alegătorilor să lupte pentru reprezentarea proporțională în Parlament.

Căci fiecareia din cele cam patruzeci de foste țări îi reveneau 10 deputați, deși românii erau patru milioane iar belgienii o sută de mii. Însă foștilor occidentali nici nu le trecea prin cap să permită românilor să aibă 10% în Parlament. Oricum, se prevedea o imigrare importantă din vestul Europei în următoarea legislatură, așa că peste 5 ani cererea românilor avea toate șansele să fie aprobată. Probabil că atunci românii ar fi fost nevoiți să voteze împotriva, ca să-și păstreze măcar cele 10 locuri.

Dar 5 ani era o perioadă atât de lungă! Virgil și Alise se sărutară tandru.

A treia întâmplare. În bloc cu Viorel și cu Marius se mută o familie de danezi. Găsiră că e rentabil să-și deschidă un magazin în carierul moldovenesc și le era mai ușor să locuiască aici. Familia avea doi băieți, de 18 și 20 de ani.

Desigur, o lună întreagă fură subiectul preferat de bârfă al colocatarilor, după care fură acceptați. Dacă ar fi făcut probleme, li s-ar fi spus, cu siguranță, „Paștili mamii voastri di lifti di danej”, însă ei își văzură cu toții de treabă și unii colocatari începură chiar să se mândrească că stau în bloc cu niște danezi.

Și lucrul ăsta n-ar trebui să mire pe nimeni, dacă ne aducem aminte părerea lui Dimitrie Cantemir - Moldavi duas virtutes habent: christiani sunt et hospitales.¹

Revenind la danezi, ei veneau din orașul Esbjerg, situat în districtul Ribe, care e la fel de important pentru un român precum e orașul Piatra Neamț din județul Neamț pentru un danez. La început, locuiseră în cartierul danez, unde își deschiseseră un magazin de electronice. Dăduseră faliment în scurt timp, vânduseră vila și cu banii rămași își cumpăraseră apartamentul de la bloc și se reprofilară pe industria alimentară. Și se pare că de data asta nimeriseră bine, fiindcă aveau produse suficient de ieftine ca să le mănânce locuitorii cartierului moldovenesc.

Viorel și Marius se împrieteniră destul de repede cu Thorvald și Jens, care autorului, inexplicabil, îi sună ca Traian și Ion. Gheorghită nu prea îi înghițea, pentru că îi părea foarte ciudat să fie nevoit să vorbească esperanto în timpul liber, dar nu avea ce face și se sacrifica de dragul celor doi prieteni ai lui.

---

¹ Singurul scop al frazei acesteia în latină a fost ca autorul să dea ceață cititorilor. Și dacă și-ar fi pus mintea, ar fi spus *christiani hospitalesque*, ca să crape de ciudă și profesorii de latină. De fapt, omul a zis așa: „...vroidm să mărturisim curat că noi, în năravurile moldovenilor, în afară de credința cea adevărată și ospeție nu găsim prea lesne ceva ce am putea lăuda.”

Cu prilejul acestui schimb cultural, la prima bere, Viorel nu ezită să-și satisfacă o curiozitate mai veche, aceea a înjurăturilor în esperanto.

Cititorul s-ar putea întreba, pe bună dreptate, cum de băieții noștri, la 20 de ani, nu învățaseră înjurăturile, măcar din filme, dacă nu din cărți. Aici autorul trebuie facă o precizare: spre deosebire de sfârșitul secolului XX, când valoarea unui film se măsoară în fuck-you's pe minut, în Nova Eüropo se practica cenzura împotriva scenelor excesiv de violente, inclusiv ca limbaj, precum și a celor pornografice. Unii mai ziceau că ar fi fost cenzurate și ideile incomode, antidemocratice, antisemite și rasiste, însă populația nu se prea sinchisea. Bărbații aveau sport și filme de acțiune, femeile aveau telenovele iar tinerii aveau videocasete și CD-uri. Însă acestea nu erau în esperanto. Încă.

Dar Jens, care spre uimirea moldovenilor, se amețise după prima bere¹, era dornic să-și arate cunoștințele:

-*Fiku ĉin* means *fuck you*, *bugru ĉin* means *fuck you in the ass... what else?... forfikiĝu* - *fuck off...*²

-*Patrinfikulo* is *mother-fucker*, interveni Thorvald, *putinfilaco* - *son of a bitch...*

-*Midzu min* is *suck my dick*.

-*Fek'!* means *shit!*

Se vede treaba că Jens era cu verbele iar Thorvald cu substantivele. Probabil cu diverse implicații psihologice. Jens era leu și Thorvald taur.

-Well, I don't know any more. Hope you're satisfied!³ zise Jens.

-Of course, but I'll have to write them down when we get home.⁴

-Sure, if you want it...⁵

-What about Danish? What curses do you have?⁶

Marius interveni exasperat:

-Măi, di ci pula mea nu vorbiți în sperantulî, macar sî-nțăleg șî io ceva?!

-I-am întreat cum înjurî îi în danezî.

-*Nosserøv* means *balls-ass*, someone who fucks everything up... începu Jens, dar în clipa aceea veni chelnerița să vadă dacă mai vor ceva, și după ce mai luară un rând, Viorel ezită să-i mai întrebe, mai ales că danezii dintr-odată nu se mai arătau foarte dispuși să continue.

Însă după vreo zece secunde de tăcere, când Thorvald ceru reciprocitate, cei trei români îi uimiră cu bogăția înjurăturilor moștenite din moși strămoși.

---

¹ Cititorul familiarizat cu stereotipurile scandinave s-ar putea ofusca: „Ce spui tu, fratele meu alb?! Reci sunt suedezii; danezii sunt bețivi!” Autorul vrea să demonstreze de fapt că nu toți românii sunt hoți.

² Vă așteptați să traduc chestiile astea?

³ Ei bine, altele nu mai știu. Sper că ești mulțumit! (engl.)

⁴ Normal, dar o să trebuiască să le notez, când ajungem acasă. (engl.)

⁵ Sigur, dacă vrei... (engl.)

⁶ Dar în daneză? Ce înjurături aveți? (engl.)

Apoi fiecare porni să istorisească, în esperanto, tot felul de întâmplări prin care trecuse, unele vesele iar altele pline de învățăminte.

Cititorul să nu se supere că nu primește aici câteva exemple concrete. Dacă le-ar fi știut, autorul ar fi fost mai fericit și poate nu ar mai fi scris această povestire.

Restul conversației se menținu în zona cunoașterii reciproce, fără mare profunzime însă, căci cei doi frați se arătau incomodați de fiecare dată când vreo întrebare le atinge viața personală. Cu toate astea, aflară că Thorvald este student la litere, secția esperanto, iar Jens se pregătea să înceapă în septembrie studiile de economie la un colegiu, până atunci lucrând la magazinul părinților.

Și Viorel fusese admis la universitate. Dăduse bacalaureatul și avusese o inspirație genială să învețe măcar unele chestii generale. De data asta, examenul constase într-un test grilă, la care nu era prea ușor să còpii, fiindcă acoperea toată materia. Cu toate astea, Viorel era isteț și luase un punctaj bun. Din toamnă trebuia să plece în cartierul polonez.

Gheorghită era în vacanță, Marius reușise să se angajeze tot la alimentara danezilor, așa că se putea spune că aveau toți motive să fie mulțumiți și pe deasupra aveau și o grămadă de timp liber.

Alegerile parlamentare trecură fără ca cei trei să le bage prea tare în seamă. Danezii merseră la vot, dar nici ei nu se așteptau la foarte multe. Un eveniment mai interesant urma să fie alegerea primului ministru de către Parlament, după 2 săptămâni de la scrutin. Apropo, alegerile fuseseră câștigate de social-democrați, pentru că era o perioadă de criză.

Din partea social-democraților candida o femeie iar din partea liberalilor un bărbat, o personalitate bine cunoscută în Noua Europă, căci avea creier, umor și o pregătire temeinică în economie. Prin urmare, rezultatul nu se putea ști dinainte.

Printre tinerii carterului moldovenesc, doamna Dörte Eucken fu repede etichetată drept „Gaura”, nu neapărat fiindcă era femeie, ci pentru că avea o față cam urâtă și un temperament antipatic. Faptul că ar fi putut deveni a treia doamnă de fier din istoria modernă a omenirii, după Margaret Hilda Thatcher și Madeleine Albright nu încălzea pe nimeni în mod special. Gheorghită și Thorvald chiar se certară pe tema asta. Thorvald spusese: „Și ce dacă nu arată bine? Poate face treabă bună!” Gheorghită nu se lăsase mai prejos: „Ia mai lasă-mă cu argumente de astea. Toate femeile nu sunt decât niște găuri. Să stea la cratiță și să facă copii, nu să candideze la prim-ministru!” „Dar nu te gândești că unele mai au și creier?” „Și ce mă doare pe mine, doar nu le fut în creier!” Virgil putea fi mândru de discipolul său.

Cu toate că începuse să se obișnuiască, Gheorghită tot mai puneă câte o strâmbă, atunci când era singur cu Viorel și Marius, la adresa danezilor - cum că ar fi îngâmfați și reci sau că daneza e o limbă imposibilă, că mai mult cânti decât vorbești. Și parcă în adins, Viorel ținu morțiș să învețe câteva cuvinte și expresii mai folosite. În schimb, cei doi frați abandonaseră după „bună dimineața”.

Cititorul s-ar putea întreba, mort de curiozitate (pe dracu!...), dacă nu va primi și o porție de replici în limba daneză. Nu va primi. Forfatteren sigter ikke at skrive noget på dansk. Han har sine bevæggrunde.¹

Cu o zi înainte de dezbateră din Parlament, la un post central de televiziune avu loc o dezbateră între doamna Eucken și domnul Grévy. Dacă în problemele legate de politica externă și ambientală (he, he!) discuția se desfășură civilizat, când veni vorba despre drepturile civile, candidatul liberal suferi o înfrângere zdrobitoare, opunându-se într-un mod suficient și retrograd trecerii în grija statului a copiilor agresati verbal de părinți, precum și liberei practici a zoofiliei. Într-un ultim efort disperat, el aminti valorile moralei catolice, fapt ce îl descalifică definitiv. A doua zi, chiar și colegii săi liberali o votară pe doamna Eucken.

Novus ordo seclorum.

Deși descurajate oficial, manifestările religioase publice nu fuseseră încă interzise, iar bisericile, moscheile și sinagogile nu fuseseră încă închise. Închise nu prin vreo directivă de stat, ci din lipsă de adepți.

Cu prilejul alegerii noului prim-ministru, bisericile creștine considerară că a venit momentul să treacă în ofensivă, împotriva degradării morale a societății. Preoții primară dispoziție să meargă în misiune pe la casele enoriașilor, să-i binecuvânteze și să le spună să mai treacă pe la biserică și în alte zile decât de Paști.

Când Gheorghită deschise ușa și-l văzu pe părintele Gherman în sutană și cu crucea în mână, inima i se strânse de melancolie și furie.

În România, el mergea la biserică în fiecare duminică, așa fusese învățat de părinți („Noi sîntem păcătoș, macar sî merji tu sî ti roji și s-aprinz o lumînari pentru sufletele noastre”). Ai lui nu prea se omorau cu mersul la slujbă, iar de când veniseră în Noua Europă, nu mai mergeau deloc, cu excepția sărbătorilor importante, cu cruce roșie. Însă Gheorghită continuase o vreme să vină la liturghie, căci îi plăcea cum slujea preotul Gherman.

Acesta avea vreo 55 de ani, însă privirea îi rămăsese la fel de pătrunzătoare ca în tinerețe, încât cine se spovedea avea impresia că părintele poate să-i citească în suflet orice păcat. De asemenea, avea o fire destul de potrivită celor sfinte. Era în stare să nu mănânce o zi întreagă ca să le dea ajutor săracilor, și avea untalent deosebit pentru predică. Însă avea și el o boală: cerea să fie respectat. Pe cât de blând era când credincioșii dovedeau bună-cuviință, pe atât se înfuria când i se părea că e tratat necorespunzător.

Furia lui Gheorghită izvora dintr-o întâmplare nefericită, în urmă cu vreo patru ani, când, după slujbă și predică, părintele își binecuvânta turma. Când îi veni rândul băiatului, preotul îl mirui și pe el, cu vorbele „Ajutor de la Domnul, cel ce-a făcut Cerul și Pământul”, după care îi întinse mâna să i-o sărute. Lucrul

---

¹ Autorul nu intenționează să scrie nimic în daneză. Are el motivele lui. (dan.)

diavolului, lui Gheorghită îi veni în minte „Di și sî-i pup mîna cu cari sî șterji la cur?” și, făcându-și cruce, trecu mai departe. Popei atât îi trebui, lăsa baltă totul, se repezi și-i trase un upercut cu dreapta în gură necredinciosului, cu urarea „Sărutî mîna, oai!” După care se întoarse liniștit la binecuvîntare, povățuindu-și enoriașii: „Nu fiți păgîni, oamini buni. Cinstiți celi sfinti. Ajutor de la Domnul, Cel ce-a făcut Cerul și Pămîntul”.

Gheorghită îl blestemă o săptămână, și de atunci nu mai puse piciorul în biserică. Și acum, în fața lui fostul dușman zâmbi cu bunătate și zise:

-Ci mai faci, măi Gheorghită? N-ai mai trecut pi la mini! Ai tăi îs acasă?

În acea clipă („După atîta vreme, îș mai amintești cum mă chiamî!”), furia dispăru și cu smerenie băiatul răspunse:

-Sărumîna, părinti! Intrî, cî-s acasă.

Discuția cu preotul îl lămuri pe Gheorghită că starea de lucruri existentă în Noua Europă nu mai putea să dureze.

La o săptămână după învestirea primului-ministru, asociațiile homosexualilor și zoofililor plănuiră un miting de susținere în Cartierul Central. Organizațiile creștine, sprijinite de inamicii social-democraților, anunțară pentru aceeași zi o contra-demonstrație. Poliția luă măsuri speciale.

Gheorghită depuse toate eforturile pentru a-i convinge pe prietenii săi să participe la contra-demonstrație. Viorel și Marius nu prea voiau, nu pentru că ar fi avut obiecții morale sau ideologice, ci pentru că li se părea destul de departe și le era lene. Lui Viorel chiar îi plăceau marșurile homosexualilor, fiindcă avea prilejul să vadă femei goale. Însă se întâmplă să vină și cei doi frați danezi cu aceeași idee.

Ei erau înverșunați împotriva poponarilor pentru că Jens avusese probleme cu ei. În cartierul danez, locuiseră în apropierea unui bar pentru homosexuali. Într-o noapte, când Jens se întorcea acasă, fu acostat de doi bărbați solizi, îmbrăcați numai în piele neagră și beți pe deasupra. Deși Jens se zbatu, reușiră să-l târască pe o stradă mai lăturalnică. Dar la țipetele sale veni o patrulă de poliție, care le spuse celor doi să-și vadă de treabă. Jens o șterse imediat, însă mai avu timp să observe pe unul din polițiști făcându-i cu ochiul unuia din homosexuali și apoi îi auzi izbucnind în rîs pe toți patru. De atunci, pentru el homosexualitatea era echivalentă cu violul.

Văzând că majoritatea voia să meargă, Viorel și Marius acceptară și ei, mai ales că danezii se oferiră să meargă cu mașina lor.

Marius făcu imprudența să-i zică prietenei lui și ea începu să-i facă scandal. („N-ai văzut cît gabori o adus aștia acolo? Undi ti duci? Vrei sî ți-omoarî perversii ăia?”) Singurul efect fu că i se făcu și lui frică, dar spusesese ceva și trebuia să se țină de cuvînt.

Plecară dimineața la 5. Împreună cu ei mai voiau să meargă patru cunoscuți, tot cu mașina. În apropierea Cartierului Central, autostrada era blocată de un baraj de poliție. Mașina celor patru fu oprită din drum, pe motiv că nu

corespundea din punct de vedere tehnic. De fapt, se știa că motivul era numărul românesc. Mașina danezilor trecu fără probleme. Totuși, Viorel propuse să iasă de pe autostradă cu prima ocazie, pentru că următorul filtru ar fi putut avea altă naționalitate.

Și așa se rătăciră ei în cartierul englezesc. Surpriza cae mai mare fu când se întâlneau din nou cu băieții de la bloc, care nu se descurajaseră deloc de refuzul autorităților. Se pare că românul care se născuse poet decedase cu mult timp în urmă și acum putea fi admirat fiul său, românul care se descurcă. Cu toții începură să fluiere când realizară coincidența și apoi unul din cei patru urlă:

-Viniți după noi, c-avem hartă!

Așa că Marius îi dădu repede un ghiont lui Thorvald:

-Postiru ilin!¹

Pesemne că băieții învățaseră lecția, pentru că o luară pe niște străzi laterale, încât Jens își împărtăși scepticismul fratelui său prin câteva propoziții în daneză, iar Gheorghiuță nu pierdu prilejul să-i scuipe:

-Mai tași, ăi labi!

Totuși cu această ocazie putură să admire graffiti-urile colegilor de generație anglo-saxoni. Pe lângă desenele obscene, nostime sau suprarealiste, se găseau diverse texte, destul de interesante. Erau oricum mai bogate decât cele din cartierul moldovenesc, care constau în principal din numele persoanei iubite sau al organului preferat.

*Why hate them? Find their weakness!*² îi sfătuia cineva, fără să-și dea seama de propria slăbiciune în ceea ce privește ortografia.

*Anarchy is true freedom!*³ considera altul, care insista de altfel doi metri mai la dreapta: *They would kill you to protect their interests. Do you agree?*⁴

Componenta religioasă era și ea prezentă. Deasupra unui înger verde stătea scris: *Only God is almighty. Only spirit is eternal.*⁵

Una din puținele inscripții în esperanto zicea: *La realaĵo estas por tiuj kiu ne povas kutimiĝi kun la narkotaĵoj.*⁶

Mai încolo, producțiile intelectuale se răreau, fiind înlocuite de înjurături și simboluri ale găștilor. Totuși, chestia aia cu drogurile îi aducea aminte inexplicabil lui „docu” de niște versuri pe care le văzuse acasă pe un zid: *De scârba mea de viață eu m-am cam săturat / Și astăzi dimineață în cap m-am împușcat.*

Dar în scurt timp ieșiră din acea zonă deprimantă și se treziră deodată în față cu un indicator anunțând intrarea în Cartierul Central.

---

¹ Mergi după ei! (esp.)

² De ce să-i urăști? Găsește-le slăbiciunea! (engl.)

³ Anarhia e adevărata libertate! (engl.)

⁴ Ei te-ar ucide ca să-și apere interesele. Ești de acord? (engl.)

⁵ Doar Dumnezeu e atotputernic. Doar spiritul e veșnic. (engl.)

⁶ Realitatea e pentru cei care nu se pot obișnui cu drogurile. (esp.)

Cu 500 de metri înaintea pieței unde urmau să se desfășoare cele două mitinguri, fură obligați de poliție să coboare din mașini și să meargă pe jos. Trebură să declare la care din demonstrații voiau să participe și fură percheziționați și ghidați către un tunel de scutieri.

Thorvald găsi de cuviință să le mulțumească celor patru care îi îndrumaseră. O făcu însă în esperanto, iar Sorin, cel care le strigase să-i urmeze, zâmbi malițios și zise:

-Cu plăceri...

Și întorcându-se spre camarazii săi, completă:

-...ș-alti dati nu mai ceri! izbucnind în râs.

Desigur, el crezuse că Thorvald era vreun șmecheraș care îi vorbise așa ca să se bage în seamă. Când află că avea de-a face cu un danez, și încă cu unul de treabă, care îi duse pe Viorel și pe ceilalți cu mașina sa, se plesni peste frunte și-i zise:

-Sed vi ne koleriĝis, ne?¹

Râse, îl îmbrățișă și îl sărută pe obraz, din toată inima. Thorvald se chină să zâmbească, deși îmbrățișarea nu-i făcuse nici o plăcere, iar Jens se întrebă dacă n-au greșit cumva tabăra.

Ajunseră. Agitație. Vociferări. Erau vreo mie de oameni, înconjurați de polițiști. Deoarece se situau puțin mai la deal, puteau foarte bine să-i vadă pe ceilalți demonștrânți, precum și balconul unde urma să apară primul-ministru.

Avură timp cam jumătate de oră să privească în jur și să discute înfierbântați starea de lucruri. Românii vorbeau românește iar cei doi danezi stăteau mai la o parte și discutau între ei.

Viorel se înjură că nu luase un binoclu, pentru că putea zări destule lesbiene care își exprimau liber feminitatea (?!). Pe lângă pancartele cu numele asociațiilor și grupărilor participante, se găseau și câteva mai deosebite. Un grup de zoofili, în partea dreaptă, țineau o lozincă pe care scria: *Mi amas mia fiŝo*². N-ul de acuzativ se înecase probabil în acvariul peștișorului. O alta: *Dörte, nia amikino, bonŝancon*³ și așa mai departe. Chiar în centru, pe un podium, trei cupluri de homosexuali își oficiau căsătoria, sărutându-se la urmă în aplauzele celor din jur și în huiduielile contra-demonștrânților.

Aceștia aveau și ei propriile sloganuri: *Dio estas kun ni!*⁴, *La perversoj iru Teron!*⁵, *Ni volas doni moralan edukadon al la nia infanoj*⁶, precum și o pancartă ce o închipuia pe doamna Eucken într-o scenă sado-masochistă cu un câine biped.

---

¹ Dar nu te-ai supărat, nu? (esp.)

² Îmi iubesc peștele. (esp.)

³ Dörte, prietena noastră, succes! (esp.)

⁴ Dumnezeu este cu noi! (esp.)

⁵ Perversii să plece pe Pământ! (esp.)

⁶ Vrem să dăm o educație morală copiilor noștri. (esp.)

Annuit cœptis?

La ora stabilită, noul prim-ministru își făcu apariția în fața oamenilor. Toată piața urlă, jumătate cu bucurie, jumătate cu ură. Doamna privi prima jumătate câteva secunde cu lacrimi în ochi, apoi zise emoționată:

-Dankegon tial ke vi venis tie çi! Mi amas vin!¹

După aplauzele și fluierăturile de rigoare, urmă discursul așteptat, în care se promitea o politică socială permisivă, continuarea luptei pentru drepturile minorităților de orice fel și încurajarea demersurilor pentru legalizarea căsătoriilor cu animale.

Jumătatea entuziasmată izbucni frenetic și atunci, impresionată, doamna Dörte Eucken spuse:

-O, dio, mi volus estinta gejo!²

Atunci începu nebunia. Homosexualii își manifestară simpatia în fel și chip. Inamicii lor reușiră să spargă cordonul de scutieri și se repeziră să-i ia la bătaie. Litru de vodcă pe care îl băuseră cei nouă de când sosiseră își făcu și de data aceasta datoria. Luați de val, fugiră și ei la luptă.

Viorel observă un polițist cu capul spart pe jos și înșfăcă bastonul electric de lângă el. Jumătate de minut mai târziu se trezi față în față cu un homosexual furios care sări la el cu pumnii. Viorel îi dădu un baston peste mână. Adversarul se strâmbă de durere și se lăsă la pământ. Viorel începu să-i dea în spate cu bastonul, pentru că celălalt voise să-l omoare și era homosexual, pentru că moldovenii erau disprețuiți, pentru că el însuși era sărac, pentru că se despărțise de Mihaela, pentru că nu copiasse la bac și pentru că viitorul era un rahat. Înainte să-și dea seama, doi polițiști îl puseră jos și-l zdrobiră cu bocancii și bastoanele.

Gheorghită simți că războiul sfânt a început. Doboři cu pumnii și picioarele vreo zece dușmani și dușmance și un scutier. Apoi observă retragerea celor din jur, pentru că veneau peste ei efective proaspete de polițiști. Fugi și el la întâmplare, în direcția balconului. Primul-ministru o ștersese imediat ce începuse scandalul. Acum probabil zbura către reședința oficială, unde urma să condamne intoleranța într-un interviu televizat. Aici părea o zonă mai calmă. Însă deodată peste el se năpustiră patru persoane, trei homosexuali în slip lovind cu sete într-un bărbat de vreo 40 de ani. Se prăbușiră cu toții și fură arestați.

Marius fu dus de val în primul moment, dar își dădu repede seama că situația era destul de gravă și-și făcu loc cu coatele și pumnii spre ieșire. Mulți asemeni lui veniră după el, dornici să se depărteze cât mai mult de zona de conflict. La un moment dat, îi ieși în față un bărbat ras în cap și cu o svastică în urechea dreaptă, care-i puse o mână în gât și urlă:

-Kien c'ekkuras, timemula pičo?¹

---

¹ Vă mulțumesc mult că ați venit aici! Vă iubesc! (esp.)

² O, doamne, aș vrea să fi fost gay! (esp.)

Marius îi trase un pumn în ochi cu toată puterea, după care îl călcă în picioare, la fel ca și cei care veneau din urmă. Însă mai apucă să audă din spate:

-Ci estas morta!²

Intră în panică. Din fericire, ajunse la poliștii care îl escortară la vreo sută de metri de piață și apoi se întoarseră, lăsându-l singur. Avea totuși impresia că nazistul vine după el și fugi spre locul unde își lăsaseră mașinile. Văzu numai mașina danezilor. Sparse geamul, intră, se chinu puțin cu o sârmă să pornească motorul, după cum învățase în cartier, și reuși. Avea acum obsesia că poliștii îl urmăreau cu mașinile lor electromagnetice zburătoare pentru că furase.

Jens se înfierbântă repede. Voia să le-o plătească poponarilor. Găsi pe jos un par de la o pancartă ruptă și se repezi înainte. Dădu peste câțiva oameni lovind cu picioarele într-o persoană căzută pe jos. Era cu fața la pământ și nu-și putea da seama dacă era bărbat sau femeie. Avea părul roșcat tuns scurt. Jens se apropie și o lovi brusc cu parul în ceafă. Nu află niciodată că lovitura aceea fusese fatală. În același moment se simți apucat de umăr. Înainte să dea, se uită și îl văzu pe Thorvald, plin de sânge pe față. Acesta voise să plece imediat ce începuse bătaia, însă îl văzuse pe fratele său fugind cu parul și îl înjurase cât pentru toată viața, dar degeaba. Așa că venise după el, străduindu-se să nu-l piardă din ochi. O femeie îi sărise înainte și-l zgâriase pe față. Thorvald îi dăduse o palmă și o trântise la pământ. Îl ajunse pe Jens și îl trase după el. Cu chiu cu vai, ajutați de poliști, ieșiră din piață. Fugiră spre mașină, dar ajunseră tocmai la timp ca să-l vadă pe Marius îndepărtându-se. Urlară de ciudă, apoi se așezară pe trotuar, își curățară rănilor și apoi se îndreptară spre cea mai apropiată stație de tren. Pe deasupra se mai vedeau trecând echipaje de poliție.

Primii ajunseră acasă danezii. Se duseră la ușă la Marius, dar mama sa, albă la față, le spuse că nu sosise încă.

Veni abia a doua zi spre seară, îmbrăcat doar maieu și chiloți, plin de vânătăi și sânge, cu capul spart, cu mâna dreaptă și o coastă rupte.

Nu se orienta prea bine în locuri străine. Îi fusese frică să intre pe autostradă, așa că urmări indicatoarele prin diverse cartiere, până când văzu cu ușurare unul pe care scria „Cartierul românesc”. Se consideră norocos că nu-l prinsese poliția. Se înnoptase și el conducea deja relaxat, gândindu-se că a scăpat și de data asta. Când își dădu seama că se afla de fapt în cartierul țigănesc, era prea târziu. La 50 de metri în față se iviră cinci persoane cu bâte. În loc să întoarcă imediat, Marius își puse capul pe volan și accelerează, cu gând să treacă peste ei. Din păcate, mașina sesiză obstacolul, opri brusc, airbag-ul se umflă și-l immobiliză.

Țiganii oricum voiau să-l jefuiască. Acum mai știau și că pramatia de danez voise să-i omoare. Un băiat de vreo 16 ani se apropie și îl lovi cu bâta în cap.

---

¹ Unde fugi, pizdă lașă? (esp.)

² Ești mort! (esp.)

Marius își pierdu cunoștința. Se trezi dimineața următoare. Țiganii îl bătuseră crunt și îi furaseră tot - mașina, banii, hainele, până și șosetele din picioare. În jurul său, pe trotuar, erau urme de sânge și tot corpul îl durea. Se gândi cu groază că iar va ajunge în spital, la mâna măcelarilor. În mintea sa, între doctori și țiganii care îl bătuseră nu era nici o diferență. Voia să-i vadă morți pe toți. Să le scoată ochii cu mâna lui, să le taie mâinile și să-i dea hrană la câini.

Nu se putea ridica singur în picioare. Norocul lui fu o țigancă însărcinată, care se gândi probabil să facă o faptă bună, ca să aibă noroc în viață copilul. Ea îl puse pe picioare și îl duse până la prima stație de tren, unde se certă cu controlorii ca să-l lase să urce pe Marius. Acesta îi mulțumi, îi ură baftă, dar privind totuși în ochii ei oarecum nepăsători, știu că o urăște de moarte, pe ea și pe cei ca ea, pe toți. Căci toți erau împotriva. Și în același timp mai știa că fusese cât se poate de norocos. Mulți fuseseră uciși în asemenea împrejurări. El fusese lăsat în viață, să ducă ura mai departe.

Danezii îi plătiră spitalizarea, după care Marius munci un an fără plată, cu normă dublă la magazinul lor, ca să-și achite datoriile. După aceea fu concediat.

Gheorghiu scâpă. Cu trecutul său putea fi condamnat ușor la 10 ani de închisoare, mai ales că lovise și un polițist. Însă anchetatorii se convinseseră imediat că băiatul fusese prins la mijloc fără voia lui. Nici cei trei agresori, nici victima nu îl văzuseră în viața lor; nu erau nici măcar români. Și apoi era clar că Gheorghiu nu lovise pe nimeni din cei patru. Băiatul fu eliberat, victima primi îngrijiri medicale plătite de stat iar cei trei homosexuali fură amendați.

Viorel fu acuzat de vătămare corporală și de uciderea unui polițist. Se presupunea că l-ar fi omorât spărgându-i capul cu un pietroi, apoi îi furase bastonul și și-ar fi continuat activitățile violente până când doi polițiști l-ar fi imobilizat. Pe deasupra, mai opuseseră și rezistență la arestare.

Dându-și seama că situația era deosebit de gravă, el își sfătui părinții să se ducă să vorbească cu Virgil. Acesta, spre deosebire de data trecută, se strădui să-l scape. Vorbi cu socru-său, acesta se interesă și află că autoritățile voiau să dea un exemplu în cazul acesta, precum și în alte vreo douăzeci. Confruntările se soldaseră cu 9 morți și 37 de răniți.

Procesele se desfășurau în Cartierul Central și fură intens mediatizate. Virgil încercă să-l mituiască pe judecător, dar acesta refuză, nu pentru că n-ar fi avut ce face cu banii, ci pentru că primise ordin de la superiori să fie necruțat cu „violența oarbă izvorâtă din intoleranța primitivă”.

Așa că Viorel fu condamnat la 20 de ani închisoare. Fu dus în închisoarea din cartierul olandez, unde gardienii avură grijă să se spună deținuților homosexuali de ce crime se făcea vinovat românul, ca să fie pedepsit în continuare, violat, bătut și umilit.

Atât. Cititorul să nu se supere dacă nu primește informații despre destinele viitoare ale eroilor. Autorul nu le cunoaște sau nu consideră acest lucru important

pentru atingerea scopului acestei povestiri. Fiecare este liber să-și imagineze orice, atâta timp cât are mușchi, bani și creier, sau câte puțin din fiecare.

Să ne ridicăm puțin privirea spre destinul Noii Europe. Și nu vom merge în sala parlamentului, nici în cabinetele miniștrilor și nici măcar în dormitorul primului-ministru, ci într-o casă decentă, situată spre periferia Cartierului Central, care nu se deosebea prin nimic de vecinele sale.

Cele 12 persoane prezente conveniră repede să lase deoparte politețurile și introducerile, și să treacă direct la subiect, întrucât lucrurile erau extrem de grave. Trebuiau să dezbată raportul asupra relațiilor oamenilor cu kndraa-lii și să decidă cursul viitor al politicii omenirii și Noii Europe.

Cercetările kndraa-lilor asupra celor răpiți de pe Pământ duseseră la o descoperire epocală: substanțele chimice conținute de creierul uman puteau fi folosite ca vaccin împotriva unei boli necruțătoare ce afecta aproape trei sferturi din populația lor, după o anumită vârstă. Dacă această boală era eradicată, speranța de viață putea crește de la 200 la 270 de ani. Cei 400 de milioane de oameni trimiși extraterestrilor fuseseră folosiți în acest scop. Cel mai important avantaj era că obținerea vaccinului nu necesita operații complexe. Fiecărui om i se tăia capul, acesta era introdus într-un fel de mixer, iar zeama rezultată i se dădea kndraa-lului suspect de boală (adică mai bătrân de 180 de ani). Informațiile mai spuneau că zeama era considerată și foarte bună la gust. Restul corpurilor fuseseră trimise pentru consumul alimentară, iar carnea de om devenise o delicată de apreciată.

Kndraa-lii pretinseseră un tribut periodic de ființe umane, în schimbul tehnologiilor oferite omenirii, iar acest tratat fusese respectat până în prezent. Problema era că, în ciuda nivelului de dezvoltare al societății lor, extraterestrii nu acceptau sub nici o formă vreun medicament sau aliment fabricat sintetic. Totul trebuia să fte (sau să fi fost vreodată) viu. Încă de la început, oamenii se oferiseră să cerceteze obținerea artificială a substanței respective, dar kndraa-lii refuzaseră. Pentru ei era mai simplu așa. Atunci oamenii le trimiseseră maimuțe, dar tratamentul, deși dădea până la urmă rezultate, era mai de lungă durată și kndraa-lii refuzaseră. Pentru ei era mai simplu așa. Posibilitatea unui război fusese și ea examinată, însă șansele noastre de a câștiga erau nule. Și, în plus, dezvoltarea civilizației terestre făcuse un pas atât de mare, încât cei care se ocupau de afacerile pământenilor refuzaseră. Pentru ei era mai simplu așa.

Și totuși tributul în oameni era inacceptabil din punct de vedere al ideologiei politice contemporane. Deocamdată se rezolvase problema suprapopulării, dar în viitor era inadmisibilă ideea ca pământenii să fie tratați ca o grămadă de cobai. Savanții s-au gândit atunci că o soluție ar putea fi intervenția la nivel genetic. Eventual să creeze un virus care să le repare sau să le modifice genele vinovate de îmbolnăvire. Desigur, de data aceasta kndraa-lii nu mai trebuiau

anunțați. Într-un viitor mai îndepărtat, se impunea desigur exterminarea rasei kndraa.

Era imperativă deci strângerea fondurilor necesare unei cercetări de asemenea anvergură. Cei 12 ajunseră la concluzia că banii nu puteau fi adunați decât prin declanșarea unui război și vânzarea de armament. Totodată, se va urmări ca pierderile umane să fie reduse la strictul necesar, însă tensiunea psihologică să fie suficient de mare pentru ca toate statele puternice să-și pună în joc tehnologiile secrete, astfel încât să se poată alege cei mai capabili cercetători. Cum al treilea război mondial nu mai avusese loc, după cum fusese plănuțit, acest nou război era singura șansă de progres.

Rămânea de stabilit zona de desfășurare și combatanții. Cei 12 conveniră ca Terra să nu fie afectată, deoarece în cazul distrugerii accidentale a planetei, celelalte colonii erau mult prea slabe pentru a face față unui eventual atac kndraa.

Nova Europa părea un participant ideal. Până acum, această colonie fusese scena a nenumărate acte de violență și ură inter-grupuri, datorită diferențelor etnice și politici de discriminare a majorității în favoarea minorităților sexuale și religioase. Până în prezent, această politică fusese potrivită pentru menținerea controlului asupra majorității, însă acum se impuneau măsuri noi, pentru a coaliza întreaga populație împotriva unui dușman extern comun.

Pentru alegerea acestui dușman, se ridicară mai multe propuneri. Varianta Свет fu abandonată, deoarece resentimentele față de ruși erau încă prezente, iar reconcilierea postbelică ar fi fost mai dificilă. În plus, sursa de venituri de la mafia rusească era una destul de importantă. Acolo lucrurile trebuiau să continue ca în prezent.

Planetele chinezilor, Rìchū¹ și Pínghéng², erau o sursă de populație pentru extratereștri, deocamdată. Natalitatea lor trebuia încurajată. Mai mult, chinezii nu ar fi acceptat o împăcare rapidă după terminarea conflictului și ar fi căutat răzbunare într-un viitor nedeterminat, tocmai atunci când ar fi fost nevoie mai mare de unitate.

Rămânea varianta americană. SUA aveau mai multe baze militare spațiale. Atacarea uneia nu ar fi însemnat război cu americanii, ci cu o facțiune rebelă. Războiul ar fi rezolvat și ostilitatea crescută a europenilor față de controlul americanilor, în cazul unei victorii europene. Reconcilierea de după război ar fi suficient de simplă, întrucât combatanții ar fi avut aceleași rădăcini culturale.

Pretextul putea fi găsit repede. Ca de obicei - drepturile omului. Dorte Eucken, care reprezenta interesele SUA și ale Israelului, urma să fie înlăturată datorită unui scandal de corupție. Apoi guvernarea social-democrată va fi înlăturată prin forță și puterea va fi preluată de dreapta creștină. Aceasta va

---

¹ Răsăritul (chin.)

² Echilibrul (chin.)

rezolva și problema din ce în ce mai stresantă a corupției instituțiilor de stat. Americanii de pe Hope¹ vor ataca primii, și apoi va începe propaganda pro-tradițională și anti-americană. Bazele militare din sudul continentului vor fi echipate până la sfârșitul anului cu 100 de nave capabile de luptă în spațiul cosmic. Vor putea fi obținute fonduri destul de mari și din televizarea primului război spațial din istoria omenirii. Celelalte mari puteri vor fi obligate să susțină militar o parte sau alta, deși se vor declara neutre. Cercetările vor demara imediat, iar conflictul va fi menținut atâta timp cât va fi necesar pentru a le finanța.

Acest plan fu aprobat de cei 12, care se simțiră fericiți pentru câteva minute.

Și autorul, terminând această povestire, pentru câteva clipe, va fi fericit. Merită?

(februarie 1998 - decembrie 1999; 20.92-22.75)

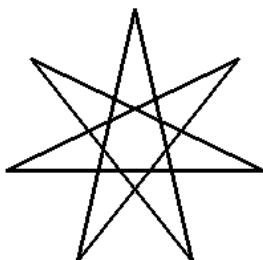
---

¹ Speranța (engl.)

Astrologia natală

Munus aut tentatio astrologia est. Cuiusque primum officium est experiri se cognoscat, suas potentias maciesque detegat et suum mandatum super terram patret. Alterius cognitio intellegere aut dominatio, congregare aut solitudo significat. Scientia ad astra aut ad paludes te ferre potest. Sapienter eam utere. Etiamsi hic initium, gradus aut superatum stadium est, angulus stellæ eluceto in cælum versus!

Astrologia este dar sau ispită. Datoria dintâi a fiecăruia este să încerce să se cunoască, să-și descopere puterile și slăbiciunile și să-și împlinească menirea pe pământ. Cunoașterea celuiilalt înseamnă înțelegere sau stăpânire, unire sau singurătate. Știința te poate purta spre stele sau spre mlaștini. Folosește-o cu înțelepciune. Indiferent dacă acesta este un început, un pas sau o etapă depășită, fie ca vârful stelei să strălucească către cer!

PRECIZĂRI

În momentul de față, autorul consideră astrologia o colecție de aberații periculoase.

1. În capitolul II, *Luminariile*, au fost incluse de asemenea Lilith și Nodul Nord, deoarece acestea sunt elemente ale orbitei Lunii (celălalt focar, diferit de Pământ, respectiv intersecția planului orbitei lunare cu planul eclipticii). Luminarii (luminători) sunt doar Soarele și Luna.

2. În capitolul III, *Planetele interpersonale*, a fost inclus și Chiron, deși acesta nu este o planetă, ci un asteroid dintre Saturn și Uranus. El se află la granița dintre sistemul solar tradițional și planetele nou descoperite, iar unii astrologi moderni îi atribuie rolul de guvernator al constelației Ophiucus (Șerparul, Omorătorul de șerpi), considerată ca situată aproximativ între $25^{\circ}13' - 5^{\circ}00'$ ¹.

3. *Calculul caselor cerului și al axelor auxiliare*. Valorile din tabele sunt date pentru Iași ($47^{\circ}10' N$ și $27^{\circ}35' E$), ora de iarnă (GMT+2). Fie tabelul:

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
0	31	59	90	120	151	181	212	243	273	304	334
0	31	60	91	121	152	182	213	244	274	305	335

Prima linie reprezintă numărul lunii de naștere, a doua - valorile pentru un an normal iar a treia - pentru un an bisect.

Se adună ziua nașterii cu valoarea corespunzătoare numărului lunii de naștere, iar rezultatul se înmulțește cu 3,9425. Apoi se adună 386 și ora nașterii, transformată în minute. Acest rezultat se împarte cu rest la 60, obținându-se ora de căutat în tabele (dacă ora e mai mare ca 24, se scade din ea 24).

¹ Din punct de vedere astronomic, această poziționare este greșită. Constelația Ophiucus se „întinde” între $2^{\circ}17' - 29^{\circ}44'$ ♈, suprapunându-se aproape perfect, în ceea ce privește longitudinile, cu constelația Scorpionului, care se găsește între $2^{\circ}33' - 28^{\circ}44'$ ♏. Faptul că o constelație se află practic pe teritoriul zodiei următoare se datorează fenomenului de precesie, adică deplasarea punctului vernal în sens retrograd cu aproximativ $50''/an$. De acum 2000 de ani, când s-au stabilit corespondențele între constelații și zodiile convenționale, și până în prezent, punctul vernal s-a deplasat cu aproximativ 30° . Având în vedere că Vărsătorul „începe” la $11^{\circ}42'00''$ (steaua Albali), iar Capricornul „se termină” la $23^{\circ}32'00''$ (Deneb Algedi), o constelație mai potrivită pentru Chiron ar fi fost Equuleus, cu o întindere foarte mică în jurul stelei Kitalpha ($23^{\circ}06'00''$).

Exemplu: 10 martie 1997, ora 6:42.

$$(10 + 59) \cdot 3,9425 + 386 + (6 \cdot 60 + 42) \approx 1060$$

$$1060 / 60 = 17:40$$

Cuspidele caselor vor fi:

I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII
21♁	9♄	6♂	26♂	16♄	10♃	21♄	9♄	6♄	26♄	16♃	10♄

Vertexul va fi: 27°♄ iar Punctul Est: 28°♁.

4. *Calculul longitudinilor planetare geocentrice.* După cum veți constata probabil din grafice, drumul planetelor poate fi aproximat cu o succesiune de sinusoidă și drepte, totul făcându-se, desigur, modulo 360.

Soarele, Luna și Lilith evoluează aproape liniar (sau, dacă vreți, au sinusoidă de perioadă nulă). Graficul Nodului Nord, tot liniar, arată valoarea sa medie, în timp ce efemeridele sunt date pentru valoarea adevărată.

Considerăm 2 retrogradări succesive. Notăm d_1, d_2 zilele corespunzătoare intrării și ieșirii din retrogradare (conform tabelului de la punctul 3) și p_1, p_2 pozițiile planetei în aceste două zile. Analog pentru retrogradarea următoare: d_1', d_2', p_1', p_2' . Fie:

$$d_0 = d_1 - \frac{d_2 - d_1}{2} = \frac{3 \cdot d_1 - d_2}{2}$$

$$d_3 = d_2 + \frac{d_2 - d_1}{2} = \frac{3 \cdot d_2 - d_1}{2}$$

$$p_0 = p_3 = \frac{p_1 + p_2}{2}$$

și analog: d_0', d_3', p_0', p_3' .

Pentru aflarea unei poziții de pe sinusoidă (o dată d între $d_0 - d_3$), se aplică formula:

$$p_s(d) = p_0 + \frac{p_1 - p_2}{2} \cdot \sin \frac{d - d_0}{d_2 - d_1} \pi.$$

Pentru o poziție de pe dreaptă (o dată d între $d_3 - d_0'$), se aplică formula:

$$p_l(d) = p_3 + \frac{p_0' - p_3'}{d_0' - d_3'} \cdot (d - d_3).$$

Exemple:

a) Ceres, 10 martie 1977.

R: 7.02, 10°37' ☾

D: 10.05, 27°29' ♀

$$d_1 = 38; p_1 = 190,62; d_2 = 130; p_2 = 177,48$$

$$d_0 = \frac{3 \cdot 38 - 130}{2} = -8 \quad (23.12.1976)$$

$$d_3 = \frac{3 \cdot 130 - 38}{2} = 176 \quad (25.06.1977)$$

$$p_0 = p_3 = \frac{190,62 + 177,48}{2} = 184,05 \quad (4^\circ 03' \text{ ☾})$$

$$d = 10 + 59 = 69$$

$$p_s(69) = 184,05 + \frac{190,62 - 177,48}{2} \cdot \sin \frac{69 + 8}{130 - 38} \pi = 187,27 = 7^\circ 16' \text{ ☾}.$$

Valoarea reală este: 7°15' ☾.

Ca fapt divers, iată valorile aproximative pentru câteva funcții sinusoidale planetare:

$$p_s(\text{♃}) = p_0 + 6,48 \cdot \sin \frac{\pi}{24} \Delta d$$

$$p_s(\text{♄}) = p_0 + 8,15 \cdot \sin \frac{\pi}{42,1} \Delta d$$

$$p_s(\text{♅}) = p_0 + 5 \cdot \sin \frac{\pi}{121,1} \Delta d$$

$$p_s(\text{♆}) = p_0 + 3,5 \cdot \sin \frac{\pi}{140} \Delta d$$

$$p_s(\text{♇}) = p_0 + 2 \cdot \sin \frac{\pi}{152} \Delta d$$

$$p_s(\text{♈}) = p_0 + 1,5 \cdot \sin \frac{\pi}{160} \Delta d,$$

unde $\Delta d = d - d_0$.

b) Iuno, 17 aprilie 1979

R₁: 3.06.1978, 8°43' ≈

D₁: 15.09.1978, 23°26' √

R₂: 2.12.1979, 29°04' ⊗

D₂: 22.02.1980, 16°11' ⊗

$d_1 = 154 - 365 = -211; p_1 = 308,72$

$d_2 = 258 - 365 = -107; p_2 = 293,43$

$\Rightarrow d_0 = -263$ (12.04.1978); $d_3 = -55$ (6.11.1978)

$p_0 = p_3 = 301,08$ (1°05' ≈)

$d_1' = 336; p_1' = 119,07; d_2' = 418; p_2' = 106,18$

$\Rightarrow d_0' = 295; d_3' = 459; p_0' = p_3' = 112,63$

$d = 107$

$p_i(107) = 301,08 + \frac{(112,63 + 360) - 301,0}{295 + 55} \cdot (107 + 55) = 380,48 = 20,48 = 20^\circ 29' \Upsilon$.

O altă metodă este folosirea valorilor intermediare:

19.03.1979 - 0° Υ

13.05.1979 - 0° ♁

$z_1 = 78 \rightarrow p_1 = 0$

$z_2 = 133 \rightarrow p_2 = 30$

$z = 107 \rightarrow p = ?$

$$p = p_1 + \frac{p_2 - p_1}{z_2 - z_1} \cdot (z - z_1)$$

$$\Rightarrow p = 0 + \frac{30 - 0}{133 - 78} \cdot (107 - 78) = 15,82 = 15^\circ 49' \Upsilon$$

Valoarea reală este: 15°34' Υ .

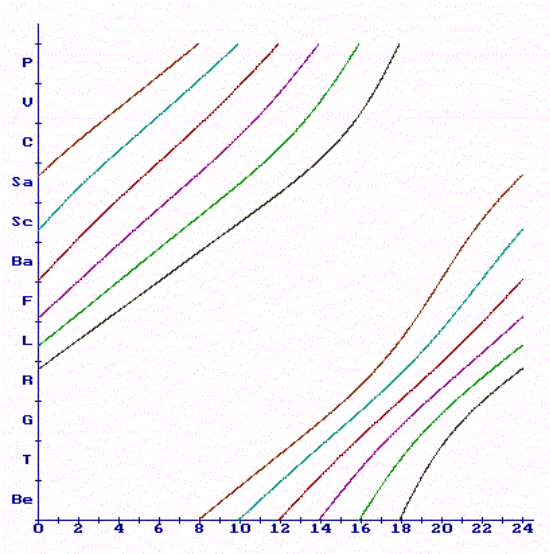
Pentru zilele aflate în apropierea perioadelor de retrogradare este mai precisă metoda sinusoidelor+drepte, iar pentru zilele de tranzit direct rapid este preferabilă metoda valorilor intermediare.

5. Doar ca să fiu cu inima împăcată, iată simbolurile folosite: *Berbec* (Aries,♈), *Taur* (Taurus,♉), *Gemeni* (Gemini,♊), *Rac* (Cancer,♋), *Leu* (Leo,♌), *Fecioară* (Virgo,♍), *Balanță* (Libra,♎), *Scorpion* (Scorpio,♏), *Săgetător* (Sagittarius,♐), *Capricorn* (Capricornus,♑), *Vărsător* (Aquarius,♒), *Pești* (Pisces,♓), *Soarele* (☉), *Luna* (☾), *Mercur* (☿), *Venus* (♀), *Marte* (♂), *Jupiter* (♃), *Saturn* (♄), *Uranus* (♅), *Neptun* (♆), *Pluto* (♇), *Lilith* (♁), *Nodul Nord* (♊), *Vesta* (♁), *Palas* (♁), *Iuno* (♁), *Ceres* (♁), *Higeia* (♁), *Astreea* (♁), *Chiron* (♁).

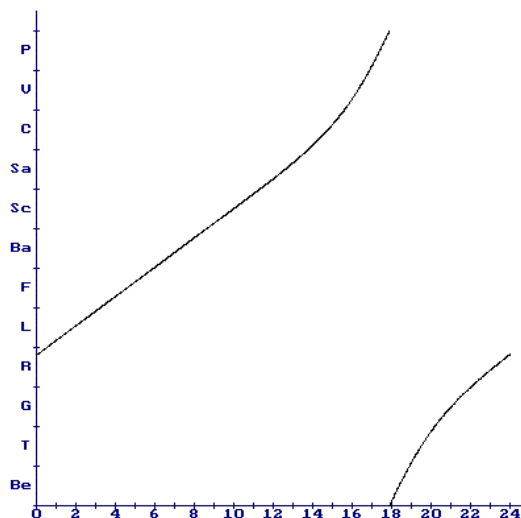
6. În interpretările planetelor sunt marcate zodiile de domiciliu, exaltare, cădere și exil. Acest sistem de relații nu a fost definit în cazul lui Lilith și a Nodului Nord, deoarece s-a considerat că acestea, fiind prin excelență indicatori karmici, afectează în egală măsură sectoarele pe care le tranzitează.

1. CASELE CERULUI ȘI AXELE AUXILIARE

1.1. Casele cerului

1.1.1. Ascendentul (*cuspidă casei I*)

Semnificație:

Ascendentul (Ascendant) este cheia descoperirii de sine. Ne spune cum ne exprimăm ca indivizi. Nu e atât identitatea, cât modul cum alegem să ne exprimăm această identitate. Cu cât înaintăm în vârstă, cu atât tindem să ne exprimăm prin calitățile Ascendentului. Descrie personalitatea și caracterul, precum și legăturile cu lumea.

Interpretări:

Berbec: Viața e văzută ca o provocare. Modul dumneavoastră de auto-exprimare este activ, spontan și hotărât și căutați autonomie și libertate de expresie.

Taur: Organizarea, stabilitatea și încrederea vor deveni pietrele unghiulare ale vieții dumneavoastră. Modul de auto-exprimare este senzual și practic.

Gemeni: Viața e întâmpinată cu curiozitate. Comunicarea va deveni vitală în viața dumneavoastră și veți dezvolta o puternică dorință de cunoaștere și exprimare.

Rac: Grija pentru alții vă furnizează cheia modului de auto-exprimare. Viața poate fi întâmpinată de asemenea cu puternice sentimente interiorizate și cu o atenție tenace pentru familie și tradiție.

Leu: Viața e văzută ca un mare proiect creativ. Imaginea pe care o proiectați e puternică, caldă, optimistă și entuziastă.

Fecioară: Ordinea și precizia sunt modurile dumneavoastră preferate de auto-exprimare. Veți dezvolta o puternică natură critică și o dorință de perfecțiune.

Balanță: Modul dumneavoastră de abordare a vieții este drept și echilibrat, luând în considerație gândurile și sentimentele celorlalți. Armonia este importantă pentru dumneavoastră.

Scorpion: Viața e văzută ca o luptă în care apar adesea triumful și înfrângerea. Intensitatea este modul cheie de auto-exprimare.

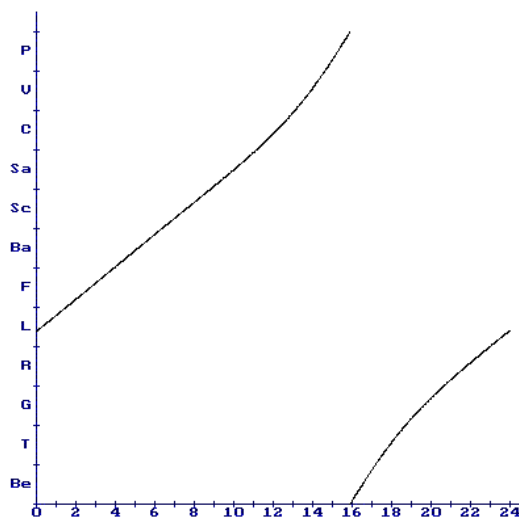
Săgetător: Viața e întâmpinată cu entuziasm și idealism. E văzută ca o aventură continuă cu multe lecții captivante.

Capricorn: Responsabilitatea și rezerva apar adesea ca moduri naturale de auto-exprimare. Viața e întâmpinată cu precauție și planuri prudente. Ceilalți v-ar putea vedea ca excesiv de serios.

Vărsător: Modul dumneavoastră de abordare a vieții este sociabil și neconvențional, original și obiectiv. Vedeți viața dintr-o postură intelectuală.

Pești: Aveți capacitatea de a vă comporta ca o oglindă pentru ceilalți și puteți împrumuta personalitatea celui pe care îl idolatrizați. Ceilalți vă vor vedea dezinteresat, dispus la sacrificii și inspirând compasiune.

1.1.2. Cuspida casei II

Interpretări:

Berbec: Apreciați libertatea și independența. Aceasta este reflectată de asemenea în maniera spontană în care cheltuiți și căpătați bani și bunuri personale.

Taur: Abordați banii în mod practic, apreciind atât siguranța, cât și confortul pe care îl oferă. Prețuiți încrederea și senzualitatea.

Gemeni: Sunteți plin de idei despre cum se fac banii. Trebuie să fiți atent la tendința de a lăsa banii să vi se scurgă printre degete. Vă apreciați inteligența și capacitatea de a gândi și vorbi repede.

Rac: Vă place să adunați și să păstrați bani și bunuri pentru a vă simți în siguranță. Vă apreciați pentru grija pe care o purtați altora.

Leu: Sunteți mândru de banii pe care îi câștigați și de bunurile dumneavoastră. Vă apreciați talentele creative.

Fecioară: Sunteți pretențios cu privire la banii și bunurile dumneavoastră. Vă place să vă sporiți posesiunile materiale într-o manieră sistematică. Vă apreciați capacitatea de a fi atent la detalii.

Balanță: Vă place să vă rămână bani albi pentru zile negre. De asemenea apreciați bunurile frumoase. Vă prețuiți capacitatea de a coopera și negocia.

Scorpion: Aveți sentimente puternice cu privire la bani și bunuri. Puteți invidia norocul altora. Vă apreciați ardoarea.

Săgetător: Aveți simțul abundenței când se ajunge la probleme financiare. Puteți fi de asemenea un cheltuitor. Vă apreciați capacitatea de a vedea imaginea de ansamblu.

Capricorn: Aveți o abordare constantă și practică asupra câștigării banilor. Vă mândriți cu auto-disciplina și înțelepciunea.

Vărsător: Banii și bunurile sunt lucruri imprevizibile în viața dumneavoastră. Vă apreciați individualitatea și originalitatea.

Pești: S-ar putea să vă simțiți încurcat de problemele financiare și să aveți dificultăți în a duce lucrurile la bun sfârșit. Vă apreciați simțul de compasiune.

1.1.3. *Cuspida casei III*

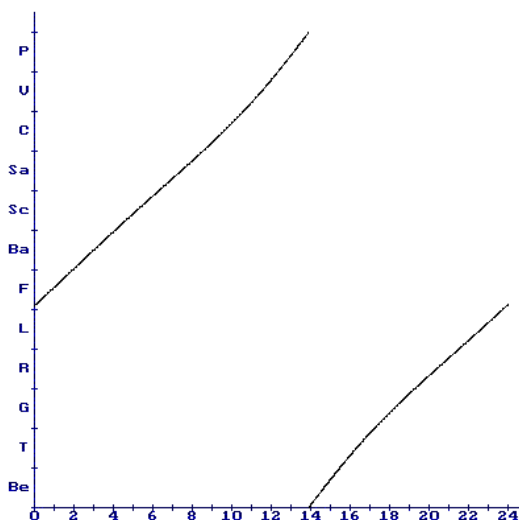
Interpretări:

Berbec: Sunteți un vorbitor ager. Sunteți mai bun în a lansa idei și a iniția discuții decât în a urma întocmai rețete prestabilite.

Taur: Aveți o abordare practică asupra comunicării. Totuși, puteți deveni încăpățânat dacă alții încearcă să vă impună idei noi.

Gemeni: Sunteți un vorbitor priceput. Aveți darul de a vă impune punctul de vedere în discuții. Vă place studiul.

Rac: Vă place să vă împărtășiți sentimentele și gândurile în discuțiile cu ceilalți. Sunteți intuitiv.

Leu: Vă place o poveste frumoasă și deseori luați rolul de povestitor. Aceasta deoarece sunteți un vorbitor entuziast. De asemenea este posibil să fiți mândru de frați și surori.

Fecioară: Sunteți precis și econom în comunicare. Aveți tendința de a-i corecta pe cei care vorbesc.

Balanță: Aveți calitatea înnăscută de a lucra în colectiv. Puteți vedea multe laturi ale unei probleme și puteți aduce un rezultat echilibrat cu darul dumneavoastră de a discuta nepărtinitor.

Scorpion: Sunteți un vorbitor receptiv și incisiv. Aveți capacitatea de a vă concentra bine atenția.

Săgetător: Sunteți un vorbitor entuziast și vă place să învățați. Aveți capacitatea să-i inspirați pe alții prin discursuri sau scrieri.

Capricorn: Sunteți pragmatic. Aveți înțelepciunea de a ști când să vorbiți și când nu. S-ar putea să vă credeți un vorbitor superior.

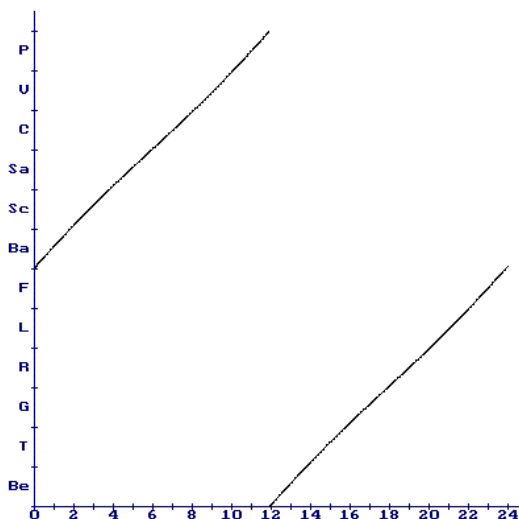
Vărsător: Aveți multe idei pasionante și imprevizibile. Sunteți interesat să studiați subiecte neobișnuite. S-ar putea să încercați licăriri de intuiție.

Pești: S-ar putea să fiți imprecis în comunicare. Aveți o fantezie vie și ați putea fi un scriitor talentat.

1.1.4. Fundul Cerului (cuspida casei IV)

Semnificație:

Fundul Cerului (Immun Cœli) semnifică încheierea unui ciclu evolutiv și începerea, într-un alt cadru, al altui ciclu evolutiv imediat superior. Reprezintă relațiile familiale și viața casnică.

Interpretări:

Berbec: Tindeți să fiți independent de familie și mediu social, preferând să vă descurcați singur.

Taur: Sunteți un membru de familie responsabil și de încredere. Prețuiți casa și familia, mai ales tradițiile de familie. Casa dumneavoastră v-ar putea reflecta natura practică și senzuală.

Gemeni: Vă place să vorbiți și să schimbați idei cu membrii familiei, dar deseori vă simțiți agitat când sunteți acasă sau cu familia. S-ar putea să vă treziți cu două cămine.

Rac: Familia dumneavoastră este importantă. Aveți nevoie să simțiți că aparțineți familiei. Tradiția e de asemenea importantă pentru dumneavoastră. În copilărie s-ar putea să vă fi simțit ocrotit în mediul familial.

Leu: Sunteți mândru de casa și familia dumneavoastră. Vă place să fiți centrul atenției în mediul dumneavoastră familial.

Fecioară: Vreți ca familia și casa dumneavoastră să fie curate și ordonate. Membrii familiei v-ar putea descrie drept prea grijuliu. S-ar putea să fiți de

asemenea critic cu familia.

Balanț: Preferați un mediu familial calm și armonios. De asemenea vă place o casă decorată artistic. S-ar putea să fiți împăciuitorul din familia dumneavoastră.

Scorpion: Aveți sentimente puternice față de casă și familie. S-ar putea să fi încercat emoții intense în copilărie. Drept rezultat, s-ar putea să fiți discret ca adult cu privire la propria viață familială.

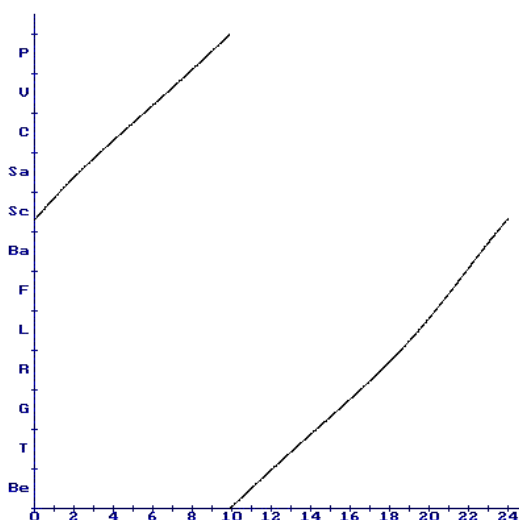
Săgetător: Vă place să vă discutați filosofia de viață cu familia. S-ar putea să fi călătorit cu familia în copilărie. Casa familiei dumneavoastră ar putea fi spațioasă.

Capricorn: Aveți o mare atenție pentru tradițiile familiei. Sunteți un membru de familie practic și de încredere. În copilărie s-ar putea să vă fi simțit frânat de familia dumneavoastră. Ca adult, s-ar putea să deveniți un sprijin de nădejde pentru ceilalți membri ai familiei.

Vărsător: Viața dumneavoastră familială e activă și imprevizibilă. S-ar putea să fi existat schimbări majore în viața dumneavoastră familială în copilărie.

Pești: Aveți o viziune idilică asupra familiei. S-ar putea să nu vedeți membrii familiei așa cum sunt într-adevăr. Unul din părinți s-ar putea să fi fost absent sau bolnav în copilăria dumneavoastră. Totuși, ca adult, vă amintiți numai momentele frumoase. S-ar putea să încercați să recreați o viață familială idilică.

1.1.5. Cuspida casei V

Interpretări:

Berbec: Iubiți spontaneitatea și jocurile noi. De asemenea vă plac proiectele noi și creative, deseori lansându-le chiar dumneavoastră.

Taur: Apreciați plăcerile senzuale în viață - orice distracție care implică satisfacție fizică. S-ar putea să vă placă să cântați.

Gemeni: Sunteți un șmecher. Vă place să vă jucați, în special jocuri care vă amuză mintea dumneavoastră rapidă.

Rac: Iubiți copiii și îi protejați. Vă place să jucați mai degrabă jocuri delicate decât dure. Activități precum gătitul s-ar putea de asemenea să vă distreze.

Leu: Îndrăgiți distracțiile și idilele. Vă place să vă jucați și aveți multe idei inventive. Vă bucură compania copiilor.

Fecioară: Vi se pare greu să vă jucați până nu e casa în ordine. Îndrăgiți jocurile și distracțiile metodice. S-ar putea să vă placă să rezolvați probleme.

Balanță: Vă place să jucați corect. S-ar putea să aveți talente creatoare în muzică sau obiecte de artă.

Scorpion: Sunteți pasionat de preocupările creatoare. Vă simțiți bine în cadrul proiectelor creatoare intense.

Săgetător: Vă plac spațiile larg deschise pentru recreare și sport. Sunteți un învățător inventiv, în special pentru copii.

Capricorn: Aveți o abordare responsabilă asupra recreării. Vă plac activitățile organizate și să coordonați activități pentru alții. S-ar putea să aveți talentul de a îmbina planuri de afaceri inventive.

Vărsător: Vă place să vă exprimați natura individuală prin joc. Îndrăgiți jocurile noi și captivante.

Pești: Sunteți talentat artistic. Vă plac muzica, dansul, arta, teatrul, orice distracție înălțătoare și care vă ajută să evadați.

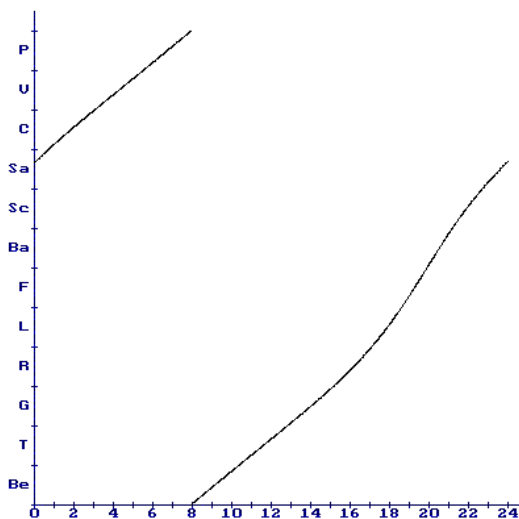
1.1.6. Cuspida casei VI

Interpretări:

Berbec: Viața dumneavoastră cotidiană e departe de statornicie. Vă place să începeți fiecare zi devreme, liber să vă stabiliți propriul program, decât să fiți legat de o rutină stabilă.

Taur: Viața dumneavoastră cotidiană vă reflectă nevoia de rutină practică. Sunteți un partener de muncă stabil și de încredere.

Gemeni: Vă plictisiți repede de rutina zilnică. Vă vine greu să respectați un orar și deseori aveți mai multe proiecte simultane. Viața dumneavoastră cotidiană ar putea fi împărășiată.

Rac: Vă place să vă îngrijiți în mod regulat de cei dragi. Găsiți rutina liniștitoare și sigură.

Leu: Tindeți să preluați controlul asupra rutinei zilnice, pentru că vă place să acționați așa cum doriți dumneavoastră. Când noutatea muncii cotidiene slăbește, entuziasmul vi se risipește.

Fecioară: Sunteți foarte scrupulos în rutina zilnică. Un moto bun ar fi: e un loc pentru toate și toate își au locul lor. Vă preocupă sănătatea, dar trebuie să vă feriți de tendințele de suprasolicitare.

Balanță: Vă place o rutină zilnică echilibrată și armonioasă. Vă place să cooperați cu partenerii de muncă.

Scorpion: Viața cotidiană e abordată cu intensitate. Ați putea fi fanatic în domeniul muncii și sănătății.

Săgetător: Rutina dumneavoastră e dezorganizată. Pendulați între rezolvarea treburilor gospodărești cu entuziasm și fuga de rutină, căutând aventura.

Capricorn: Sunteți bine organizat în rutina zilnică. Vă plac programele și orarele. S-ar putea să fiți autoritar acasă sau la birou.

Vărsător: Traversați în mod constant rupturi în viața cotidiană. Aceasta o face imprevizibilă și incitantă.

Pești: Rutina dumneavoastră cotidiană ar putea fi confuză și dezorganizată. S-ar putea să vă concentrați asupra muncilor gospodărești zilnice. Ați putea avea o sănătate precară.

1.1.7. Descendentul (*cuspidă casei VII*)

Semnificație:

Descendentul (Descendant) ne spune care sunt calitățile pe care le atragem în relații. Calitățile Descendentului apar adesea în cei mai intimi parteneri ai noștri, ca indicatoare ale lecțiilor despre noi. El arată și prima impresie pe care și-o fac oamenii despre noi. Reprezintă căsătoria, relațiile de parteneriat și interacțiunile cu ceilalți.

Interpretări:

Berbec: Preferați să vă mențineți independența într-o relație apropiată. Vă simțiți mai bine cu un partener activ și iubitor de libertate. Puteți deveni agresiv dacă vă simțiți încătușat de partener.

Taur: Preferați ca partenerii dumneavoastră să fie statornici și practici. Vă simțiți în siguranță cu cineva care apreciază loialitatea și angajamentul.

Gemeni: Vă place comunicarea cu partenerul. Veți dori un partener intim stimulant intelectual. Altfel vă veți simți nervos în relație.

Rac: Vă place să fiți într-o relație caldă și plină de grijă. Vă place să vă îngrijiți de partener și viceversa. Tindeți să vă sufocați partenerul.

Leu: Sunteți un partener entuziast și generos. Vă place distracția în cadrul relației și vă plictisiți dacă lipsește viața și romantismul. Aveți nevoie de atenția celui iubit.

Fecioară: Sunteți un perfecționist în relații. Vă place ca partenerul să facă bine lucrurile și puteți fi critic dacă nu se ridică la așteptările dumneavoastră. Sunteți capabil să vă îngrijiți de nevoile cotidiene ale celui iubit.

Balanță: Relațiile sunt importante pentru dumneavoastră. Preferați ca relațiile dumneavoastră personale să fie liniștite și armonioase. Drept rezultat, puteți face prea multe compromisuri sau puteți eșua în a vă asuma o obligație.

Scorpion: Relațiile dumneavoastră sunt intense. Trebuie să tindeți spre progres și schimbare în cadrul relațiilor, altfel acestea pot deveni scene de dramă și sentimente negative.

Săgetător: Sunteți un partener entuziast și iubitor de distracție. Preferați ca relațiile dumneavoastră personale să fie văzute ca o aventură. Vă trebuie libertate în relațiile personale pentru a cerceta lumea.

Capricorn: Preferați să aveți relații personale angajate. Vă place să impuneți respectul celor dragi și vă trebuie un partener pe care să-l puteți respecta. S-ar putea să alegeți un partener mai în vârstă.

Vărsător: Vă place libertatea de a fi o individualitate în cadrul relațiilor dumneavoastră. Partenerii apropiați vor trebui să vă acorde multă libertate. S-ar putea să vă fie greu să vă dedicați unei persoane.

Pești: Sunteți un partener milos și iubitor, cu unele posibile tendințe martirice. Puteți fi idealist în privința relațiilor personale. Aveți nevoie să vă împărtășiți eforturile spirituale sau artistice cu partenerul.

1.1.8. *Cuspida casei VIII*

Interpretări:

Berbec: Sunteți dispus să inițiați proiecte de cooperare, atâta timp cât autonomia nu vă este amenințată. Probabil veți lua inițiativa în relațiile sexuale.

Taur: Vă place să împărtășiți plăceri senzuale cu alții. Aveți o abordare tradițională asupra bunurilor împărțite.

Gemeni: Sunteți curios din punct de vedere sexual. Este posibil să vă vină greu să vă legați în proiecte de cooperare.

Rac: Protejați orice bunuri comune și puteți avea tendința să le adunați. Găsiți intimitatea sexuală întăritoare și mângâietoare.

Leu: Sunteți entuziast cu privire la proiectele de cooperare, dar aveți unele dificultăți cu împărțirea bunurilor.

Fecioară: Vă place să vă fie totul clar în privința bunurilor împărțite, să știți detaliile exacte ale oricăror contracte. Sunteți de asemenea foarte scrupulos în legătură cu nevoia de curățenie în relațiile sexuale.

Balanț: Sunteți corect când împărțiți bunuri cu alții. Vă plac proiectele comune care vă reflectă nevoia de imparțialitate. Puteți fi manipulator în relațiile sexuale.

Scorpion: Sunteți caracterizat de înflăcărare și sexualitate. S-ar putea să fiți ascuns cu privire la activitățile dumneavoastră sexuale. S-ar putea să fiți receptiv la orientările economice.

Săgetător: Aveți multe principii etice în legătură cu proiectele comune și relațiile sexuale. Vă place să vă aplicați principiile în cazul bunurilor împărțite.

Capricorn: Sunteți responsabil cu bunurile altora. Vă place să fiți într-o poziție de autoritate cu privire la proiectele de cooperare. S-ar putea să vă simțiți cumva inhibat sexual.

Vărsător: Aveți idei inovatoare despre proiecte și bunuri comune. Vă place să experimentați în viața dumneavoastră sexuală.

Pești: Nu vă este limpede chestiunea bunurilor împărțite și suferiți din cauza confuziei în legătură cu ce e al dumneavoastră și ce aparține celeilalte persoane. Un proiect artistic comun ar putea fi o descătușare benefică. S-ar putea de asemenea să încercați o stare de confuzie cu privire la dispozițiile dumneavoastră sexuale.

1.1.9. Cuspida casei IX

Interpretări:

Berbec: Preferați să învățați despre viață prin experiență naturală, decât în sălile academice. Totuși, vă va interesa orice cale provocatoare de cunoaștere superioară.

Taur: Aveți o filosofie nepăsătoare și practică asupra afacerilor materiale. Dacă veți călători peste hotare, probabil va fi cu un scop și în cea mai practică manieră. S-ar putea să munciți stăruitor ca să obțineți succes academic.

Gemeni: Sunteți curios în legătură cu lumea și s-ar putea să vă placă călătoriile peste hotare și studiile academice ca mijloace de a vă astâmpăra curiozitatea.

Rac: Vă place idea unei călătorii sentimentale, dar aveți unele îndoieli cu privire la realitățile călătoriei departe de casă și de cei dragi. V-ar putea ajuta să călătoriți cu fotografii de acasă în geamantan. Preferați să vă faceți studiile acasă dacă este posibil.

Leu: Iubiți explorarea lumii. Călătoriile sunt distractive, dar la fel sunt studiul și discutarea convingerilor filosofice.

Fecioară: Vă place să călătoriți cu un geamantan în ordine și un itinerar precis. Tindeți către perfecțiune în orice educație superioară pe care o urmați și puteți fi autocritic.

Balanță: Vă place să călătoriți cu partenerul. Vă plac filosofii egalitariste.

Scorpion: Vă place să călătoriți în locuri dramatice și exotice. Odată ajuns, vă place să investigați toate posibilitățile. De asemenea căutați o educație superioară care implică cercetare într-o anumită formă.

Săgetător: Sunteți în căutarea cunoașterii care se va adăuga modului de înțelegere a lumii. Vă plac călătoriile, studiul, religia, filosofia - orice sclipire în căutarea dumneavoastră.

Capricorn: Aveți ambiția de a urma studii superioare. Aveți o privire responsabilă asupra afacerilor materiale. Sunteți bine organizat când călătoriți și s-ar putea să călătoriți în scopuri de afaceri.

Vărsător: Vă place să explorați aspectele mai neobișnuite ale lumii. Călătoriile dumneavoastră ar putea fi presărate cu surprize neașteptate. Studiile dumneavoastră superioare ar putea fi într-un domeniu neobișnuit, tehnic sau științific.

Pești: Călătoriți prin lume în visele dumneavoastră, dar aveți dificultăți în a face față aspectelor practice pe care le implică studiul și călătoriile. S-ar putea să alegeți să studiați sau să călătoriți în scopuri artistice.

1.1.10 Mijlocul Cerului (*cuspidă casei X*)

Semnificație:

Mijlocul Cerului (Medium Cœli) ne spune despre viața noastră publică. Aceasta include statutul social și/sau profesia aleasă. Arată de asemenea cum râvnim recunoașterea, ambițiile și relațiile cu superiorii.

Interpretări:

Berbec: Sunteți ambițios, cu multe idei scilpitoare despre cum să promovați în carieră. Veți cere autonomie și libertate în profesia aleasă. S-ar putea să fiți propriul dumneavoastră patron.

Taur: Aveți nevoie de rutină și stabilitate în cariera dumneavoastră și veți alege o cale hotărâtă și de încredere.

Gemeni: Aveți nevoie de stimulare și activitate în viața dumneavoastră profesională. Comunicarea e de asemenea importantă. Ați dori să fiți recunoscut pentru inteligență.

Rac: Aveți nevoie de o profesie sigură și liniștită, iar grija pentru alții e deseori o cheie. Veți încerca sentimente puternice în legătură cu statutul dumneavoastră public.

Leu: Identitatea dumneavoastră are legături puternice cu statutul public. Vă place să străluciți în domeniul profesional. Aveți putere, tărie și capacități de conducere în profesia dumneavoastră.

Fecioară: Sunteți muncitor, critic și sever în profesia dumneavoastră. Preferați ordinea la lucru și vă place să fiți recunoscut pentru standardele dumneavoastră ridicate și munca exigentă.

Balanță: Veți alege o profesie pentru frumusețe, armonie și echilibru. Capacitățile sociale sunt de asemenea considerate importante în drumul ales.

Scorpion: Aveți o intensă nevoie de recunoaștere în munca dumneavoastră. Capacitatea dumneavoastră de a săpa adânc e adusă în viața profesională și s-ar putea să atrageți crize la lucru. Cercetarea și resursele apar deseori cu putere în cariera dumneavoastră.

Săgetător: Abordați cariera cu entuziasm. Vă place să fiți remarcat public iar cariera dumneavoastră ar putea avea legături cu străinătatea.

Capricorn: Veți alege o cale profesională responsabilă și respectabilă. Preferați să fiți văzut drept autoritar și de încredere.

Vărsător: Veți fi ingenios și original în profesia aleasă. S-ar putea să alegeți o carieră neconvențională. Doriți să vă aduceți contribuția la dezvoltarea omenirii.

Pești: Veți servi omenirea prin cariera dumneavoastră. S-ar putea să suferiți schimbări de profesie și să urmăriți idei fanteziste asupra direcției în viață. S-ar putea să vă simțiți copleșit de deciziile profesionale.

1.1.11. *Cuspida casei XI*

Interpretări:

Berbec: Sunteți un conducător, mai degrabă decât o persoană supusă, când e vorba de prieteni și grupuri de oameni. Aveți propriile concepții și scopuri în viață, și doar cei care vă acordă libertate vă vor rămâne prieteni adevărați.

Taur: Sunteți un prieten loial și de nădejde. Sunteți un membru stabil al grupurilor și asociațiilor. Scopurile și concepțiile dumneavoastră sunt practice.

Gemeni: Aveți mulți prieteni din toate categoriile sociale. Vă place să discutați cu prietenii, atât indivizi cât și grupuri.

Rac: Vă plac prietenii apropiate și pline de grijă. Vă place să aveți grijă de prieteni. Aceștia devin familia dumneavoastră. Scopurile și dorințele dumneavoastră s-ar putea să implice stabilirea unui cămin.

Leu: Vă distrați mult cu prietenii. Vă plac activitățile creative de grup, mai ales dacă dumneavoastră le conduceți.

Fecioară: Sunteți exigent în legătură cu anturajul dumneavoastră. Sunteți un prieten practic și plin de grijă, deseori preocupându-vă de detaliile cotidiene ale vieții prietenilor. Sunteți un bun de preț pentru orice grup sau asociație. S-ar putea să fiți critic cu prietenii care nu se ridică la așteptările dumneavoastră.

Balanță: Sunteți un prieten obiectiv și cooperant. Vă asumați rolul de împăciuator în grupuri.

Scorpion: Acționați ca un catalizator pentru prieteni, ajutându-i să facă față aspectelor ascunse ale propriilor lor personalități și să-și transforme viețile. Sunteți un membru puternic în grupuri.

Săgetător: Sunteți un prieten entuziast și iubitor de distracții. Vă place să călătoriți și să cercetați lumea împreună cu prietenii sau cu grupuri de oameni. Vă place să vă stabiliți propriile scopuri personale pentru viitor.

Capricorn: Viața dumneavoastră socială e bine organizată cu prieteni din grupuri și asociații, sau, posibil, prin afacerile dumneavoastră.

Vărsător: Vă place o viață socială vastă și variată. Prietenii dumneavoastră ar putea fi excentrici sau diferiți. S-ar putea să vă bucurați de o viață socială asociată grupurilor cu o cauză.

Pești: Vă plac distracțiile spirituale și artistice împreună cu prietenii. Arătați compasiune pentru prietenii dumneavoastră și s-ar putea să vă alăturați unui grup sau asociație cu un scop umanitar.

1.1.12. *Cuspida casei XII*

Interpretări:

Berbec: Vă temeți să nu fiți copleșit de sentimentele celorlalți și să nu vă pierdeți simțul identității. S-ar putea să vă treziți că luptați bătăliile altora și vă trebuie timp liber să refaceți și să vă înnoiți direcția spirituală.

Taur: Ridicarea dumneavoastră către înălțimi spirituale se va face prin mijloace ritmice și senzuale. S-ar putea să aveți dificultăți în a rămâne cu picioarele pe pământ.

Gemeni: Vă place să cercetați tărâmurile subconștientului, deși trebuie să învățați să distingeți care părți este mai bine să le evitați. Ați putea avea capacități mediumice.

Rac: Probabil că sunteți puternic influențat de sentimentele celor din jur și aveți înclinații intuitive.

Leu: S-ar putea să aveți dificultăți în găsirea propriei identități și vă place să jucați rolul unor persoane bine cunoscute.

Fecioară: S-ar putea să aveți tendința unor gânduri obsesive și vicioase și vă temeți să vă dați drumul ca nu cumva să vi se dezvăluie imperfecțiunile.

Balanț: S-ar putea să fiți prea sensibil la nevoile celorlalți, ducând la o teamă de conflict.

Scorpion: S-ar putea să vă temeți de intensitatea sentimentelor dumneavoastră subconștiente și să încercați să le controlați îndeaproape. S-ar putea să trebuiască să vă exprimați unele din aceste sentimente pentru a le putea risipi.

Săgetător: S-ar putea să simțiți că sunteți într-o căutare spirituală și s-ar putea să întâlniți mulți învățători sau maestri în drumul dumneavoastră. Inevitabil, veți descoperi că cea mai mare înțelepciune vine din interior.

Capricorn: Probabil că vă veți inhiba și ignora nevoile interioare și ați putea chiar fi paranoic. Trebuie să vă împăcați cu acele părți ale dumneavoastră pe care vi le-ați izolat.

Vărsător: S-ar putea să vă placă să cercetați tărâmurile spirituale prin mijloace metafizice, cum ar fi meditația, astrologia și ocultismul.

Pești: Aveți capacitatea de a simți semnificațiile ascunse ale întâmplărilor din jur. S-ar putea să găsiți meditația benefică pentru reînnoirea spirituală. Cea mai mare frică a dumneavoastră este de frica însăși.

1.2. Axele auxiliare

1.2.1. Zenitul și Nadirul

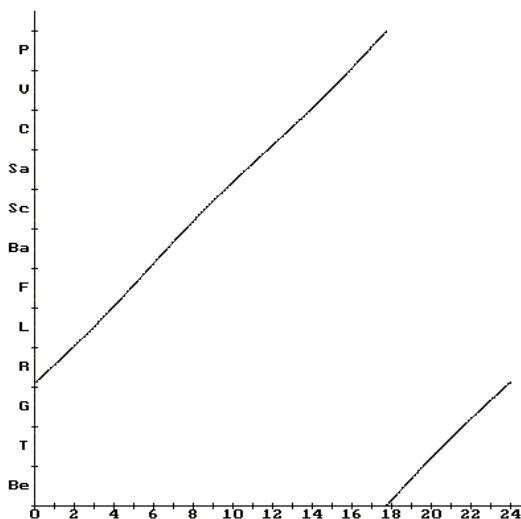
Zenitul reprezintă cel mai înalt, cel mai nordic grad al zodiacului, într-o hartă a cerului (pe când Mijlocul Cerului e gradul cel mai sudic). Pentru a-l determina, se scad 90° din poziția Ascendentului. Zenitul este la o cuadratură distanță față de Ascendent, deasupra orizontului (axa Ascendent-Descendent).

El are o influență de tip casa X, ceea ce înseamnă că o planetă în conjuncție cu Zenitul câștigă în putere și dă indicații asupra comportamentului în societate și asupra tipului de carieră în care poate să se dezvolte individul.

Nadirul este punctul diametral opus zenitului. El are o influență de tip casa IV, ceea ce înseamnă ca o planetă în conjuncție cu Nadirul câștigă în forță și poate oferi indicii asupra comportamentului în viața privată, în cămin, de asemenea asupra a ceea ce este mai ascuns în personalitatea sa.

Se admite conjuncția cu Zenitul sau Nadirul când o planetă se situează sub 4° toleranță.

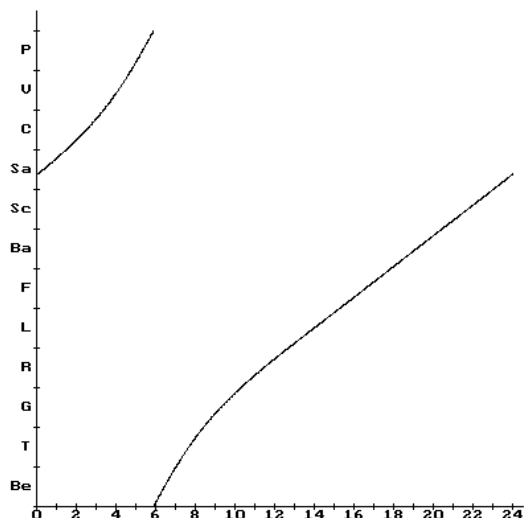
1.2.2. Punctele Est și Vest

Punctul Est are o influență de tip casa I și orice planetă în conjuncție cu acest punct informează asupra personalității exterioare. *Punctul Vest* este punctul diametral opus Punctului Est. El are o influență de tip casa VII și orice planetă în conjuncție cu acest punct indică tipul de experiență pe care individul dorește să o

împartă cu altul, mai ales într-o relație în doi. Graficul reprezintă Punctul Est. Se admite conjuncția cu aceste puncte sub 4° toleranță.

1.2.3. Vertexul și Antivertexul

Vertexul are o influență de tip casa VII. El arată un tip de experiență care nu se poate întreprinde decât în colaborare cu altcineva (căsătorie sau asociație). El indică, de asemenea, întâlnirile predestinate, regăsirile karmice, adică două persoane care au trăit deja experiențe relaționale în alte vieți și care se reîntâlnesc acum pentru a-și continua relația, în bine sau în rău. Acest lucru devine evident când o planetă sau un punct cardinal al unei teme se suprapune Vertexului sau Antivertexului celeilalte teme. O planetă în conjuncție cu Vertexul sub 5° toleranță împinge individul să împartă cu altcineva mesajul ei, sau să caute o persoană corespunzătoare semnificației acestei planete pentru a experimenta potențialul Vertexului propriu. *Antivertexul* are o influență de tip casa I, dar el acționează mai ales în complementaritate cu Vertexul. Graficul reprezintă Vertexul. Acestea sunt două puncte sensibile care trebuie considerate foarte motivante. Uneori, ele motivează o carieră, în special pe aceea care se face în asociație. Adesea, Vertexul rămâne un potențial inconștient.

1.2.4. Punctele Nord și Sud

Punctul Nord este punctul în cuadratură cu Vertexul și sub orizont. El are o influență de tip casa IV. *Punctul Sud* este punctul diametral opus Punctului Nord.

El are o influență de tip casa X. Aceste două puncte se aseamănă, în acțiunea lor, cu Zenitul și Nadirul. Au aceeași interpretare ca ele, în plus, primesc o indicație de întâlnire karmică în comparația dintre teme, în caz de superpoziție cu planetele din altă temă. Toleranța admisă pentru conjuncție este de 4°.

Orice planetă în conjuncție cu unul din aceste 8 puncte sensibile devine o planetă dominantă.

2. LUMINARIILE

2.1. Soarele

Semnificație:

Soarele reprezintă identitatea noastră. Ne spune cum ne definim, cum avem nevoie să ne exprimăm și să ne remarcăm în viață, cum simțim că trăim. Este centrul auto-exprimării noastre. Ne poate spune de asemenea despre tată.

Interpretări:

Berbec (exaltare): Sunteți o persoană categorică și iubitoare de libertate. Aveți mare nevoie de independență și s-ar putea să tindeți să vă arătați în mod hotărât preocuparea pentru sine.

Taur: Sunteți o persoană solidă și de încredere. Aveți mare nevoie de o rutină stabilă și de siguranță. Puteți fi încăpățânat.

Gemeni: Sunteți curios, comunicativ, nestatornic și vorbăreț. S-ar putea să fiți neserios și evaziv.

Rac: Sunteți o persoană plină de grijă și înțelegeră, cu o mare nevoie de familie și confort.

Leu (domiciliu): Sunteți bun la suflet, cu o personalitate optimistă și o mare nevoie de atenție. Aveți o natură generoasă, dar puteți fi arogant.

Fecioară: Sunteți o persoană analitică și critică. De asemenea, sunteți practic și cu putere de discernământ, dar s-ar putea să fiți agitat, nervos.

Balanșă (cădere): Sunteți diplomat și aveți mare nevoie de pace și armonie. Frumosul e important pentru dumneavoastră. S-ar putea să fiți încrezut.

Scorpion: Sunteți o persoană pătimașă și vigoasă. S-ar putea să câștigați atenția celorlalți creând situații dramatice. S-ar putea, de asemenea, să fiți o fire ascunsă.

Săgetător: Sunteți o persoană veselă și dornică de aventură. Sunteți optimist și filosof, dar puteți tinde spre obtuzitate.

Capricorn: Sunteți respectuos și responsabil, cu o mare nevoie de a fi o figură cu autoritate. Cereți respect și puteți tinde spre superioritate și despotism.

Vărsător (exil): Sunteți neconvențional, prietenos, imprevizibil și inventiv. Vă place originalitatea și puteți deveni refractar, insubordonat.

Pești: Sunteți o persoană liniștită și fantezistă. Aveți nevoie să vă exprimați închipuirile și imaginația și puteți fi visător sau distrat.

Casa 1: Sinele este extrem de important. Este fundamental să învățați despre dumneavoastră și cum să vă exprimați, și cereți ca ceilalți să vă dea această libertate. Autonomia este foarte importantă pentru dumneavoastră.

Casa 2: Respectul de sine este un element cheie în viața dumneavoastră. Avera poate deveni un mijloc de a vă exprima. Valorile sunt importante pentru dumneavoastră și trebuie să învățați de asemenea să vă prețuiți propria persoană.

Casa 3: Comunicarea joacă un rol cheie în viața dumneavoastră. Încercați o permanentă sete de cunoaștere și o nevoie egală de a le spune celorlalți ce ați învățat. Frații și surorile pot fi importanți pentru dumneavoastră.

Casa 4: Casa și familia sunt totul. Cum vă încadrați și rolul jucat în familie sunt de mare importanță pentru dumneavoastră. Învățați cele mai multe lucruri despre sine în mediul familial.

Casa 5: Vă exprimați prin distracție și creativitate. Vă place jocul. Nevoia de a învăța despre sine prin proiecte creatoare este puternică. Copiii ar putea de asemenea să aibă mare importanță în viața dumneavoastră.

Casa 6: Rutina zilnică, sănătatea și munca sunt domeniile în care străluciți. Veți învăța lecțiile de viață prin capacitatea de a servi.

Casa 7: Relațiile sunt arena cunoașterii de sine. Partenerul intim va deveni oglinda dumneavoastră pentru reflectarea cunoașterii de sine. Parteneriatele de afaceri pot fi de asemenea remarcabile.

Casa 8: Transformarea este cheia cunoașterii de sine. Moartea, sexualitatea și resursele externe sunt importante în viața dumneavoastră.

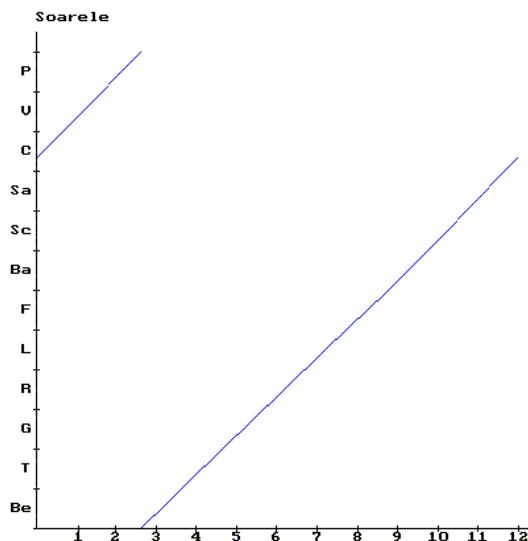
Casa 9: Viața dumneavoastră este o călătorie în căutarea cunoașterii superioare. Călătoriile, culturile străine, religia și studiile academice vă pot oferi cheile acestei cunoașteri. Filosofii vor fi cercetate pentru cunoașterea de sine.

Casa 10: Străluciți în arena publică. Profesia, statutul social și marital devin mijloacele prin care vă veți exprima pe sine.

Casa 11: Cunoașterea de sine e câștigată prin grupuri, asociați și prieteni. Veți avea de asemenea o mare nevoie de a vă stabili scopuri și concepții personale.

Casa 12: Simțul dumneavoastră de identitate se pierde în întreg. Simțiți lipsa unei granițe între dumneavoastră și ceilalți, mai ales în mulțimile de oameni. De asemenea încercați o legătură profundă cu masele.

Există unele mici diferențe în funcție de poziția anului respectiv în ciclul de 4 ani (3 normali + 1 bisect).

2.2. Luna

Semnificație:

Luna ne spune despre natura noastră emoțională și despre nevoile de bază. Este de asemenea cheia modului în care încercăm intimitatea în relații. Luna ne spune despre mamă, ea fiind prima noastră relație intimă. Cum i-am simțit sprijinul? Și ce tip de sprijin așteptăm acum?

Interpretări:

Berbec: Aveți nevoie, din punct de vedere afectiv, de acțiune și independență. Sub tensiune, veți căuta o provocare și timp pe cont propriu. Poate mama dumneavoastră s-a dovedit independentă și intolerantă.

Taur (exaltare): Aveți nevoie, din punct de vedere afectiv, de stabilitate și rutine sigure. Vă temeți de schimbare și, sub tensiune, este posibil să mâncați mult. Ați văzut-o pe mama dumneavoastră drept tradiționalistă și de încredere.

Gemeni: Aveți o nevoie fundamentală de stimulare mentală. Sunteți curios și căutați răspunsuri la multe întrebări. Sunteți gură-spartă. În tinerețe, ați dorit ca mama dumneavoastră să vă asigure stimulare și activitate.

Rac (domiciliu): Aveți nevoie de sprijin. Sub tensiune, veți vrea poate să vă retrageți în tihna casei dumneavoastră. Veți forma o legătură puternică cu mama. S-ar putea să aveți dificultăți la părăsirea casei natale, mai târziu în viață.

Leu: Aveți nevoie, din punct de vedere afectiv, de laude și atenție. Sub tensiune, s-ar putea să faceți pe grozavul pentru a atrage atenția, sau să deveniți arogant. Sunteți mândru de mama dumneavoastră, sau ea este foarte mândră de dumneavoastră.

Fecioară: Veți încerca o legătură puternică între sentimente și trup. Aveți nevoie de perfecțiune. Sub tensiune vă puteți îmbolnăvi. Mama dumneavoastră s-ar putea să fie critică sau perfecționistă. Vă va asigura ordine și organizare.

Balanță: Aveți nevoie de armonie și de un mediu ambient liniștit. Sub tensiune, veți căuta pacea și calmul. Mama dumneavoastră ar putea fi sociabilă și înțeleghătoare.

Scorpion (cădere): Aveți intensitate afectivă și o mare nevoie de dramatism. Sub tensiune, veți crea întâmplări dramatice și intensitate de trăiri. S-ar putea să fiți născut atunci când mama dumneavoastră trecea printr-o criză, sau nașterea dumneavoastră să fi fost traumatizantă. Probabil că mama dumneavoastră a fost posesivă și puternică.

Săgetător: Aveți nevoie, din punct de vedere afectiv, de aventură și independență și o dorință instinctivă de a călători și explora. Sub tensiune, veți dori să trăiți o aventură. Mama dumneavoastră a fost probabil văzută ca iubitoare de distracție și independentă.

Capricorn (exil): Vă simțiți în siguranță când viața vă e organizată, sau când munciți mult. S-ar putea să fiți distant sau rece din punct de vedere sentimental. Dragostea mamei dumneavoastră probabil a fost limitată în vreun fel. Poate mama dumneavoastră a fost inflexibilă sau rece.

Vărsător: Vă simțiți în siguranță mai degrabă cu rațiunea decât cu sentimentele. S-ar putea să vă distanțați de sentimente, sau să le considerați iraționale sau imprezizibile. S-ar putea să vă fi văzut mama drept schimbătoare din punct de vedere emoțional.

Pești: Simțiți adânc emoțiile. Sub tensiune, veți căuta poate izolarea. Sunteți puternic legat empatic cu mama și trebuie să vă aflați propriile granițe emoționale.

Casa 1: Aveți nevoie, din punct de vedere afectiv, de independență și autonomie. Pentru dumneavoastră exprimarea de sine este un mod de a vă educa. În timp de criză, veți vrea poate să vă retrageți și să petreceți un timp pe cont propriu.

Casa 2: Căutați siguranța din punct de vedere afectiv prin sporirea averii. Acesta e un mod de a vă construi respectul de sine. Trebuie să vă formați un sistem de valori personale.

Casa 3: Aveți o mare nevoie de a comunica, învăța și acumula cunoștințe. Intuiția vă este puternică și veți descoperi poate că, intuitiv, cunoașteți sentimentele celorlalți.

Casa 4: Căutați siguranța din punct de vedere afectiv prin familie. Viața casnică și familială vă asigură sprijinul emoțional. Acasă vă simțiți sigur.

Casa 5: Distracția și creația sunt cele mai bune moduri de a vă îngriji de dumneavoastră. Aveți nevoie de recreare. Copiii pot fi de asemenea o sursă de mângâiere.

Casa 6: Rutina zilnică e liniștitoare pentru dumneavoastră. Concentrarea pe rutina zilnică și sănătate vă va satisface nevoile din punct de vedere afectiv. Animalele ar putea fi de asemenea o sursă de căldură sufletească.

Casa 7: Aveți o profundă nevoie de relații personale. Legăturile intime vă vor oferi sprijin emoțional. Feriți-vă de tendința de a-l pune pe partener să vă îngrijească ca o mamă.

Casa 8: Aveți nevoie să înțelegeți ciclurile vieții. Sunteți sensibil la tendințele ascunse în multe situații și veți dori să explorați aceste lucruri în profunzime. Veți găsi de asemenea sprijin în resursele altora - financiare sau emoționale.

Casa 9: Aveți nevoie să înțelegeți imaginea de ansamblu în cele mai multe situații. Vă găsiți liniștea prin aventură, explorarea lumii cu ajutorul cunoașterii superioare, călătoriilor, religiei, filosofiei și culturilor străine.

Casa 10: Aveți nevoie să fiți recunoscut public pentru realizările dumneavoastră. Căutați siguranța prin statutul social și carieră.

Casa 11: Vă veți simți sigur și sprijinit în compania prietenilor și a grupurilor de oameni. Puteți deveni atașat emoțional de prieteni. Puteți constata că grupurile umanitare vă satisfac o nevoie interioară.

Casa 12: S-ar putea să vă simțiți pierdut într-un ocean de emoții. Granițele dintre propriile sentimente și lumea exterioară sunt estompate. Aceasta v-ar putea face să vă simțiți copleșit de simțămintele celorlalți. Meditația poate fi un sprijin pentru dumneavoastră.

Într-o lună, satelitul parcurge aproximativ 385°, deci face turul întregului zodiac.

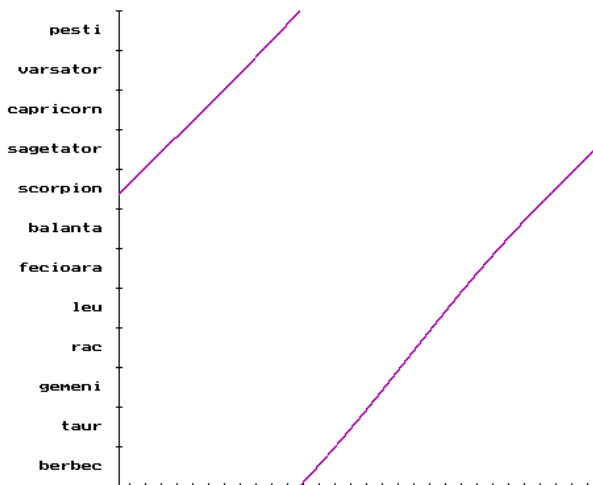
Pozițiile Lunii în anul 2000:

Luna - 2000 (1)

Drumul într-o lună:

Luna - 2000 (0.83)

2.3. *Lilith*

Semnificație:

Lilith semnifică inacceptarea propriei condiții. În horoscopul unui bărbat reprezintă partea sa feminină și viceversa. Ea arată locul unde se concentrează o lecție de viață care nu a fost înțeleasă și care, prin consecințele ei, a marcat o involuție pe plan spiritual.

Interpretări:

Berbec: Trebuie să vă gândiți înainte de a acționa, deoarece dovediți impulsivitate și violență. Aveți instincte puternice, dar o personalitate instabilă. Probabil că în viața anterioară nu v-ați acceptat personalitatea și ați luptat pentru supremația lumescă, uneori prin mijloace necinstite.

Taur: Raporturile financiare vă sunt afectate, prin dorință sau refuz de bani. Aveți dificultăți în exprimarea senzualității. Puteți fi hipersensibil sau gelos, posesiv. Probabil că în viața anterioară nu v-ați acceptat condiția materială și păstrați o oarecare culpabilitate în acceptarea banilor.

Gemeni: Aveți o gândire logică și rece, rezultând poate dintr-o încercare din timpul adolescenței. Sunteți predispus spre erori intelectuale, dificultăți în comunicare, depresiuni nervoase. Probabil în viața anterioară ați dovedit o mare curiozitate, dar puțin discernământ.

Rac: Vă refuzați sensibilitatea și feminitatea. Este posibil să vă respingeți propria copilărie datorită unor încercări dificile sau unei mame autoritare. Sunt posibile de asemenea avorturi sau sterilitate. Probabil că în viața anterioară nu v-ați acceptat mediul social de proveniență și ați avut decepții sentimentale.

Leu: Aveți tendința de a respinge posibilitățile creative sau afective. Dovediți o voință rece, orgoliu, megalomanie, mare vitalitate, înclinație spre arivism. Probabil că în viața anterioară nu v-ați acceptat calitatea și obligațiile de părinte, fiind de asemenea nemulțumit de prestigiul propriu.

Fecioară: Suportați cu dificultate limitările în activitate. Dovediți instabilitate psihică, manifestând o obsesie a ordinii și datoriei. Tindeți spre ipocrizie, egoism și insubordonare. Probabil că în viața anterioară nu v-ați acceptat obligațiile profesionale sau ați refuzat să lucrați ca subordonat.

Balanță: Aveți mare nevoie de a seduce, dar aveți dificultăți în căsătorie sau asociații, refuzând convențiile sociale. Aveți tendința de a vă înconjura de un anturaj păgubitor. Probabil că în viața anterioară nu v-ați acceptat singurătatea ori relațiile delicate din asocierile sentimentale sau de afaceri.

Scorpion: Vă interesați de mistere, enigme, având un spirit analitic aplicat în special altora. Dovediți o puternică sexualitate ce poate fi sublimată prin studiul

esoterismului. Vă va marca foarte mult un doliu și veți începe autocunoașterea căutând, și prin științele oculte, misterele vieții și morții. Nu vă acceptați condiția materială și sentimentală și trebuie să puneți în balanță sentimentele și sexul.

Săgetător: Aveți dificultăți în a vă dezvolta, în a ghida pe altul. Vă simțiți diferit de ceilalți, căutați absolutul printr-o religie, filosofie sau spiritualitate. Puteți avea probleme în călătorie sau cu străinii. Rutina și limitele posibilului vă deranjează. Nu acceptați modalitățile proprii de evoluție spirituală.

Capricorn: Aveți o tendință spre orgoliu, răceală, sterilitate, snobism. Sfârșitul vieții se dovedește dificil pentru indivizii mai puțin evaluați. Detașarea de agitația cotidiană și auto-analiza severă vă pot dezvălui lipsurile privind instruirea și excesiv de pragmatica filosofie de viață. Nu vă acceptați rolul jucat în societate, având senzația că nu aveți funcția, banii și onorurile cuvenite. Aveți piedici în ascensiunea socială.

Vărsător: Această poziție aduce, în general, încercări legate de prieteni și asociați (trădări, doliu, divorț). Aveți un caracter revoluționar, căutați libertatea absolută, dar trebuie să învățați să vă deschideți spre alții, pentru a vă putea spune părerea. Probabil că în viața anterioară nu v-ați acceptat propria expansiune de conștiință, răstăcind într-o lume materialistă în care nu vă mai regăseați și o lume spirituală de care nu erați convins.

Pești: Căutați o lume ideală, dar există riscul de prizonierat simbolic sau real, probleme de sănătate, fugă de realitate. Tindeți să evadați în universul viselor și iluziilor. Sunt posibile legături secrete, daruri profetice, erori spirituale. Probabil că în viața anterioară nu v-ați acceptat transformarea spirituală și marginalizarea.

Casa 1: Aveți o personalitate misterioasă, instabilă, autoritară, crudă și angoasată. Vi se cere o viziune de ansamblu asupra situațiilor create, precum și o estimare exactă a propriilor posibilități. Criza de identitate poate persista dacă vă cheltuiți energia în excese senzuale, pasionale.

Casa 2: Aveți nevoie să arătați altuia propria valoare. Căutați siguranța și încrederea în sine pentru a obține recunoașterea din partea celorlalți. Indiferent de situația materială, vă simțiți sărac. Trebuie să vă schimbați sistemul de valori, reducând banul de la scop în sine la mijloc.

Casa 3: Aveți probleme cu rudele apropiate (frați, surori), precum și în domeniul studiilor și al modalităților de comunicare. Sunteți autodidact, un spirit revoluționar, chiar anarhic. Se cere o reformulare a legilor intelectuale, a manierei de comunicare și a raporturilor cu cei apropiați.

Casa 4: Puteți fi marcat de problemele familiale. Poate fi vorba de o îmbolnăvire gravă a dumneavoastră sau a părinților. Trebuie să scăpați de complexul de a vă fixa de cineva sau de ceva și să aveți mai multă încredere în propriile posibilități. Se cere o reformulare a credințelor familiale, a originilor, sensibilității și raporturilor cu membrii propriei familii.

Casa 5: Idealismul în relațiile sentimentale provine din incapacitatea de a-l vedea și accepta pe celălalt așa cum este. De aici apar deziluziile. Sunt posibile legături secrete, refuzul maternității, probleme cu copiii, imagine proastă despre sine. Trebuie să vă reformulați alegeerile sentimentale, raporturile cu copiii și expresia talentelor creatoare.

Casa 6: Aveți o sănătate fragilă, sunt posibile operații chirurgicale, accidente, tendințe depresive, instabilitate psihică. Menținerea sănătății necesită adesea un regim strict. Puteți avea probleme în muncă datorită inacceptării disciplinei. Trebuie să vă diminueți spiritul critic, să vă schimbați modul de lucru și să vă reformulați noțiunile de serviciu, datorie, responsabilitate și limitare.

Casa 7: Aveți tot felul de conflicte în relații. Există riscul de divorț, văduvie, ruptură de contracte, trădări diverse. Păstrați greu echilibrul într-o asociere și tindeți să vă complicați inutil. Se cere reformularea raporturilor prea posesive cu ceilalți, a noțiunilor de sacrificiu și toleranță.

Casa 8: Această poziție aduce un proces de conștientizare determinat de fenomenul morții. Sunt posibile datoriile, coșmaruri, doliu, sexualitate puternică, sadism, tendința de sinucidere. În urma unui șoc existențial (probabil un deces), vă veți schimba majoritatea principiilor de viață. Se cere reformularea sexualității proprii, a noțiunilor de putere și moarte, a concepției proprii a valorilor.

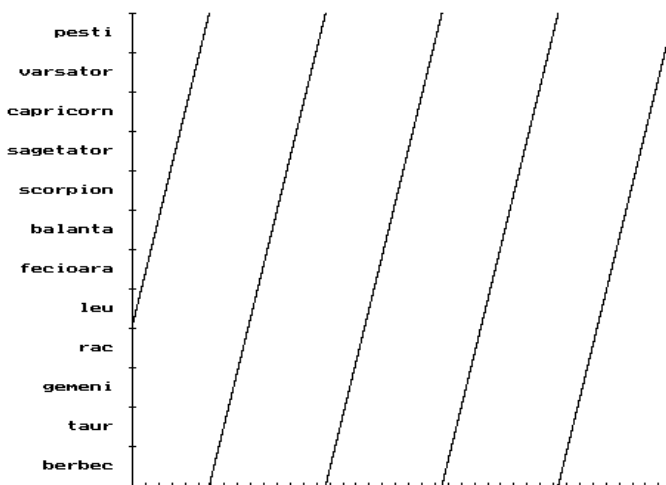
Casa 9: Această poziție aduce un blocaj în studiul limbilor străine, necazuri în călătorii, în străinătate sau cu străinii, cu legea sau cu religia. Sunt posibile refuzul frontierelor, xenofobie, aventuri, accidente, respingerea ideilor primite. Se cer depășirea de sine în domeniul mental și spiritual, precum și reformularea credințelor și idealurilor proprii.

Casa 10: Aveți o personalitate dură, rece și misterioasă. Sunteți un bun profesionist, rezultat poate dintr-un autodidact frustrat în adolescență. Trebuie să cultivați spiritul de echipă. Sunt posibile dificultăți profesionale, respingerea responsabilităților, spirit contestatar, refuzul societății, angoasă. Se cer stăpânire și reformularea noțiunilor de reputație, carieră, imagine publică, direcție și responsabilitate.

Casa 11: Aveți dificultăți în a vă face prieteni sau a vă integra într-un grup sau într-o asociație. Sunt posibile proiecte utopice, megalomanie, gelozii, trădări, rupturi de prietenii, susținători misterioși. Se cere reformularea proiectelor proprii, a scopurilor, a raporturilor amicale și a viselor.

Casa 12: Vă îndreptați spre o izolare deliberată de tumultul vieții cotidiene, nemulțumit de faptul că afecțiunea dumneavoastră este blocată de insensibilitate sau neînțeleasă cum se cuvine. Sunteți marcat de recunoașterea propriilor greșeli și de reabilitarea în proprii ochi. Sunt posibile încercări misterioase, dificil de înțeles, tulburări psihice, prieteni puternici secreți, sacrificiu. Se cere reformularea profundă a fragilității interioare prin încercări (boli, accidente), a evoluției proprii și a credințelor.

Lilith - 1970 (41)

2.4. Nodul Nord

Semnificație:

Nodul Nord indică o lecție cheie în viață. Reprezintă noile experiențe către care trebuie să ne îndreptăm în această viață. Am deprins deja calitățile punctului său opus, *Nodul Sud*, în viețile trecute. Acum trebuie să ne dezvoltăm și să ne extindem prin *Nodul Nord*. Chemarea Axei Nodurilor este să folosim talentele trecute ale *Nodului Sud* și să învățăm noile talente ale *Nodului Nord* în căutarea totalității.

Interpretări:

Berbec: Menirea dumneavoastră este să deveniți hotărât și încrezător în sine. Aveți tendința să fiți nehotărât, punând mereu pe primul plan nevoile altora. Acum trebuie să descoperiți simțul propriei identități și să lansați proiecte proprii.

Taur: Menirea dumneavoastră este să vă învingeți neîncrederea în schimbare, să dezvoltați descătușări creative pentru emoțiile dumneavoastră intense și să evitați rănirea celor dragi. Aceste atribute vă chinuie în această viață datorită sfârșiturilor dureroase și traumatizante din viețile trecute care v-au lăsat cu adânci răni sufletești și cu un sentiment că sunteți înșelat. Învățând lecția acestei vieți, de a avea încredere în procesul schimbării, veți dezvolta o senzație nouă de liniște și stabilitate.

Gemeni: Menirea dumneavoastră e să învățați să vedeți viața din punctul de vedere al altora și să deveniți expert în arta comunicării. Aveți tendința să fiți agitat și împrăștiat. Trebuie să vă dezvoltați puterea de concentrare și capacitatea de comunicare a propriilor idei într-un mod care îi poate ajuta pe numeroșii oameni din viața dumneavoastră.

Rac: Menirea dumneavoastră e să vă învingeți mândria interioară și să vă tolerați propriile eșecuri. Aveți tendința să faceți viața mai grea decât este nevoie. Aceasta se bazează pe viețile trecute în care a trebuit să munciți din greu pentru respectul oamenilor. Trebuie să învățați umilința și să vă exprimați sentimentele în mod cinstit pentru ca să-i puteți susține pe ceilalți cu înțelepciunea dumneavoastră.

Leu: Menirea dumneavoastră e să vă dezvoltați puterea interioară. S-ar putea să vă dați seama că încercați perioade de singurătate. Acestea sunt parte a lecției de a vă modela propria viață creatoare pentru a servi cu generozitate lumea.

Fecioară: Menirea dumneavoastră e să vă dedicați servirii celorlalți. Va trebui să vă învingeți pornirea de a visa cu ochii deschiși, de a vă simți copleșit și să vă puneți compasiunea și înțelepciunea în slujba omenirii.

Balanță: Menirea dumneavoastră e să învățați cooperarea. Aveți tendința de a dori să vă impuneți punctul de vedere în fața celorlalți. Trebuie să vă dezvoltați altruismul, capacitatea de a împărți bunurile cu altul și sensibilitatea la nevoile celorlalți.

Scorpion: Menirea dumneavoastră e să integrați schimbarea în propria viață. Aveți tendința să doriți liniștea și pacea cu orice preț. Trebuie să evitați slăbirea puterii spirituale prin rezistența la schimbare. Provocarea dumneavoastră e să rămâneți deschis la noile posibilități. S-ar putea să descoperiți că viața dumneavoastră s-a schimbat la un anumit moment, înlăturând vechiul pentru a face loc noului.

Săgetător: Menirea dumneavoastră e loialitatea și perspectiva singulară. Aveți tendința să fiți instabil, umplându-vă viața cu mulți oameni și activități. S-ar putea de asemenea să încercați conflicte în deciziile dumneavoastră. Trebuie să vă dezvoltați un simț al direcției și o perspectivă mai înaltă.

Capricorn: Menirea dumneavoastră e maturitatea. Aveți tendința să deveniți dependent de alții și să vă agățați de ei de parcă ați fi copil. Îi împovărați cu problemele dumneavoastră afective reale sau imaginate, dorind ca ei să-și asume un rol parental. Veți petrece mare parte din viață căutând o figură paternă dacă nu vă puteți accepta provocarea de a deveni responsabil pentru propria dumneavoastră viață. Trebuie să renunțați la problemele personale și să încercați să vă construiți un loc respectabil în lume.

Vărsător: Menirea dumneavoastră e servirea omenirii. Veți încerca o luptă între nevoile dumneavoastră personale și dăruirea către alții. Trebuie să vă lăsați

deoparte nevoia personală de glorie și prestigiu și să vă folosiți aptitudinile pentru a servi lumea.

Pești: Menirea dumneavoastră este compasiunea și credința. Aveți tendința să vă construiți cu rigiditate organizarea, ordinea și curățenia în lumea dumneavoastră personală și să îi judecați pe ceilalți. Această trăsătură vă blochează înțelegerea unității cu universul. Trebuie să vă dezvoltați înțelegerea spirituală și să învățați să vă bizuiți pe intuiție.

Casa 1: Menirea dumneavoastră e găsirea propriei identități. Trebuie să lăsați în urmă obiceiurile vieții anterioare de a vă ascunde în alții și să găsiți un echilibru între auto-afirmare și respectarea celorlalți.

Casa 2: Menirea dumneavoastră e găsirea unui set de valori personale. Trebuie să lăsați în urmă mijloacele necinstite ale vieții anterioare și să vă câștigați drumul în această viață.

Casa 3: Menirea dumneavoastră e să înțelegeți interacțiunile dintre oameni. Trebuie să lăsați în urmă sistemul variat de credințe din viețile anterioare și să găsiți o formă viabilă de comunicare.

Casa 4: Menirea dumneavoastră e găsirea valorii eului interior. Trebuie să vă învingeți nevoia actuală de afișare publică, bazată pe experiența recunoașterii publice din viața anterioară.

Casa 5: Menirea dumneavoastră e să vă creați singur destinul. Trebuie să renunțați la visele personale și să dezvoltați auto-disciplina pentru o viață creativă.

Casa 6: Menirea dumneavoastră e să învățați responsabilitatea. Trebuie să renunțați la dorința de a evada în fantezie și să dezvoltați o nouă viață productivă.

Casa 7: Menirea dumneavoastră e găsirea relațiilor potrivite. Trebuie să renunțați la acțiunile egocentriste și să vă dedicați viața altora.

Casa 8: Menirea dumneavoastră e găsirea autocontrolului. Trebuie să renunțați la atitudinile înrădăcinate în viețile trecute și să puneți accentul pe valorile spirituale.

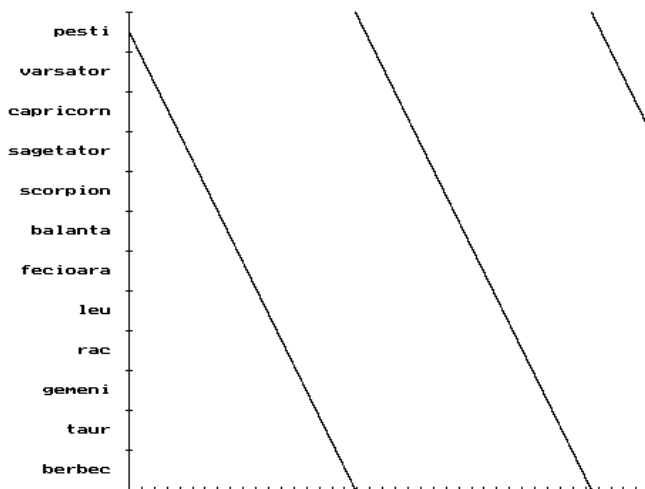
Casa 9: Menirea dumneavoastră e dezvoltarea capacităților mentale superioare. Trebuie să renunțați la tendințele din viețile anterioare de a fi mărginit și să învățați să vă lărgiți perspectivele.

Casa 10: Menirea dumneavoastră e găsirea demnității în ochii celorlalți. Trebuie să vă plătiți din nou karma vieților anterioare cu înțelegere și compasiune, după care va urma maturizarea.

Casa 11: Menirea dumneavoastră e să învățați să serviți omenirea. Trebuie să renunțați la relațiile personale posesive și pasionale pentru a putea împlini serviciile dezinteresate în slujba umanității.

Casa 12: Menirea dumneavoastră e să vedeți sinele ca o parte dintr-un întreg mai mare. Trebuie să învățați controlul minții asupra materiei, pentru a transforma preocuparea de sine în unitate spirituală.

Nodul Nord - 1970 (41)

3. PLANETELE PERSONALE

3.1. Mercur

Semnificație:

Mercur reprezintă intelectul, bunul simț, rațiunea rece, comerțul și afacerile. Calitățile sale sunt mobilitatea, adaptabilitatea și elasticitatea. Poziția și aspectele sale ne spun despre obiceiurile de comunicare și învățare, precum și despre modalitățile noastre de gândire.

Interpretări:

Berbec: Sunteți un gânditor independent. Vorbiți repede și vă place să imaginați noi idei. S-ar putea să încercați sclipiri de intuiție.

Taur: Acordați importanță cunoașterii tradiționale. Învățați într-o manieră lentă, metodică și concretă. Vă agățați de ideile vechi și s-ar putea să vă temeți să învățați ceva nou.

Gemeni (domiciliu): Iubiți conversația și informația. Sunteți un vorbitor rapid, căruia îi place să adune și să transmită cunoștințe și date. Vă plac cărțile, scrisorile, revistele, mass-media, calculatoarele și orice altceva care vă ajută să învățați și să comunicați.

Rac: Acordați importanță comunicării din cadrul familiei. Informațiile despre familie și atmosfera familială sunt de asemenea importante pentru

dumneavoastră. De exemplu s-ar putea să vă placă să strângeți fotografiile ale familiei sau să studiați istoria familiei. Aveți grijă de dumneavoastră și de alții comunicând probleme afective.

Leu (cădere): Sunteți entuziast în căutarea cunoașterii. Sunteți mândru de capacitățile dumneavoastră de învățare și credeți că învățatul e distractiv. S-ar putea să aveți tendința de a fi un „știe-tot”.

Fecioară (domiciliu): Aveți o minte plină de discernământ și puteți fi critic și analitic. Puteți deveni de asemenea obsedat de cunoașterea detaliată. Acest lucru v-ar putea fi defavorabil în viața cotidiană, deși este foarte folositor în orice fel de cercetare. Vă place să fiți precis în comunicarea cu ceilalți.

Balanță: Sunteți diplomat și împăciuitoare, acționând deseori ca un intermediar în relații. Sunteți un bun vorbitor, liniștindu-i pe alții. Certurile s-ar putea să vă supere, pentru că preferați armonia în comunicare.

Scorpion: Vă folosiți bine resursele. Aveți tendința să cercetați miezul lucrurilor, preferând acest lucru unei cunoașteri superficiale. S-ar putea să vă faceți prea multe griji. Comunicarea cu dumneavoastră e intensă.

Săgetător (exil): Căutați cunoașterea pentru a vă extinde perspectiva asupra lumii. Sunteți un filosof înnăscut, bucurându-vă de orice informație care vă ajută să vedeți tabloul general. De exemplu s-ar putea să vă placă o dezbatere religioasă. Acordați importanță libertății de gândire și expresie.

Capricorn: Sunteți un gânditor înțelept și grijuliu. Acordați importanță credibilității și autorității. De aceea veți căuta cunoașterea care include o oarecare autoritate. S-ar putea să abordați noile idei cu precauție.

Vărsător (exaltare): Sunteți plin de idei originale și ciudate. Vă place schimbul de idei cu alții, în special cu prietenii și grupurile de oameni. Sunteți un gânditor inventiv și s-ar putea să vă revoltați împotriva ideilor vechi și tradiționale.

Pești (exil): Sunteți foarte intuitiv, cu o bogată imaginație. Aveți capacitatea de a recepta gândurile celorlalți. S-ar putea să aveți dificultăți în a distinge realitatea de închipuire.

Casa 1: Sunteți un gânditor independent, cu capacitatea de a face schimb de informații și idei. Sunteți de asemenea curios, căutând în mod constant informații și date despre lumea din jur.

Casa 2: Aveți multe idei ingenioase despre cum să faceți bani. S-ar putea să câștigați bani distribuind informații. Veți aprecia gândirea rapidă și inteligența.

Casa 3: Excelați în toate formele de comunicare. Sunteți inteligent, vorbăreț și învățați repede.

Casa 4: Căminul este pentru dumneavoastră un loc unde se schimbă idei și informații. Vă adaptați aranjamentelor privind domiciliul. Acest lucru își poate avea originea în eventualele schimbări de locuință din copilărie. Învățați mult în mediul familial.

Casa 5: Aveți nevoie să vă exprimați prin ceva creativ sau artistic. Veți aprecia proiectele creative încărcate și preocupările stimulative mentale.

Casa 6: Viața cotidiană e învățătorul dumneavoastră. Rutina dumneavoastră zilnică e încărcată și stimulantă. S-ar putea să fiți interesat să învățați despre sănătate, în special relația dintre minte și trup.

Casa 7: Veți considera important să vorbiți și să vă împărtășiți ideile cu partenerul. Veți învăța mult din relațiile personale.

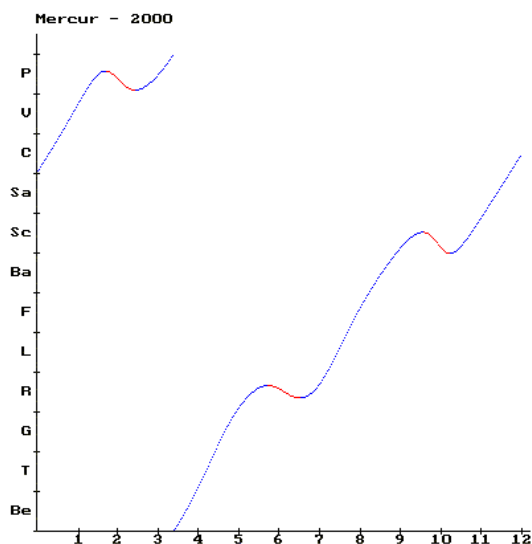
Casa 8: Sunteți dornic să sondați și să cercetați înțelesul vieții. S-ar putea să vă fascineze să învățați despre sex și moarte, sau orice subiect care pătrunde dincolo de superficial.

Casa 9: Sunteți dornic să cercetați tărâmurile cunoașterii - orice vă învață despre filosofia vieții. S-ar putea să fiți fascinat de culturi și religii străine.

Casa 10: S-ar putea să căutați o carieră în domeniul comunicării sau educației. Veți fi dornic să vă împărtășiți gândurile și ideile în profesia aleasă.

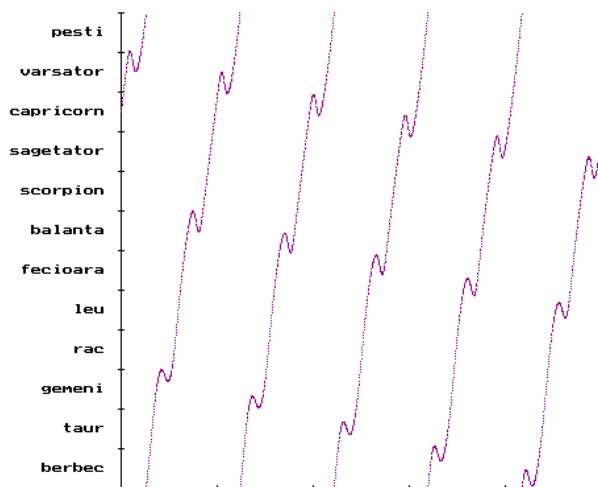
Casa 11: Comunicarea cu prietenii va fi importantă pentru dumneavoastră. Veți dori să vă împărtășiți gândurile și ideile cu prietenii. De asemenea, s-ar putea să vă placă să studiați în grupuri sau să vă alăturați unui grup cu convingeri comune.

Casa 12: S-ar putea să aveți dificultăți în cunoașterea propriilor gânduri, mai ales când sunteți în grupuri mari de oameni. Aveți o puternică imaginație și capacitatea de a fi purtător de cuvânt al maselor. S-ar putea de asemenea să aveți calități mediumnice.

Pozițiile lui Mercur în anul 2000.

Mercur - 2001 (5)

Pozițiile lui Mercur timp de 5 ani, începând cu 2001.

3.2. Venus

Semnificație:

Venus dezvăluie cum ne place să ne raportăm la mediu și la alte persoane. Suntem atrași de relațiile puternice, senzuale și intense, sau preferăm libertatea și independența? De asemenea, indică ce prețuim, fiind astfel legată de bani și bunuri.

Interpretări:

Berbec (exil): Veți urmări partenerul cu înflăcărare și fără chibzuială, și totuși vă veți lupta pentru libertate și independență, odată ce ajungeți într-o relație intimă. Vă place să fiți inițiatorul în relații și puteți fi agresiv. S-ar putea să fiți mână-spartă.

Taur (domiciliu): Pentru dumneavoastră dragostea și încrederea merg mână în mână. Abordați relațiile încet și constant, căutând pe cineva care se va dovedi serios și de nădejde. Vă place senzualitatea și sunteți demn de încredere în privința banilor.

Gemeni: Sunteți curios și vă place flirtul. Apreciați relațiile intelectuale cu schimburi de idei. Comunicarea în cadrul relației e importantă pentru dumneavoastră. Puteți fi agitat și uneori vă plictisiți. S-ar putea să aveți multe planuri de făcut bani.

Rac: Puneți accentul pe relațiile familiale. Veți forma legături afective puternice în cadrul familiei dumneavoastră. S-ar putea să aveți nevoie din punct de vedere afectiv de siguranță financiară.

Leu: Vă place distracția și creativitatea în cadrul relațiilor. Veți fi foarte mândru de partenerul dumneavoastră. Veți aprecia de asemenea aparențele și veți fi mândru de posesiuni.

Fecioară (cădere): Veți căuta relații semnificative cu o bază practică. Veți dori ca partenerul să fie precis, îngrijit și punctual. Probabil așteptați perfecțiunea. Veți aprecia conversațiile detaliate și analitice.

Balanță (domiciliu): Aveți o mare nevoie de relații. Veți pretinde de asemenea ca relațiile dumneavoastră să fie armonioase, liniștite și creative. Vă place să aveți bunuri frumoase.

Scorpion (exil): Aveți o puternică nevoie de relații. Veți da dovadă de ardoare într-o relație. Veți dori să cunoașteți gândurile cele mai ascunse ale partenerului și în același timp s-ar putea să aveți tendința de a fi ascuns.

Săgetător: Vreți să împărtășiți aventura cu partenerul, de la împărtășirea ideilor îndrăznețe până la călătorii în munți. S-ar putea să vă placă de asemenea legăturile cu străinii sau vizitarea unor locuri din străinătate împreună cu partenerul.

Capricorn: Sunteți timid în relații. Veți forma o relație încet, dar s-ar putea să fie de durată. S-ar putea de asemenea să nu întemeiați o relație devreme în viață, dar mai târziu veți avea relații trainice și angajate. Sunteți responsabil cu banii și bunurile dumneavoastră.

Vărsător: Vă plac relațiile neconvenționale și ciudate, care vă dau libertatea de a vă exprima propria individualitate. Preferați să vorbiți decât să atingeți. Vă place să fiți într-un grup de prieteni.

Pești (exaltare): Tânjiți să vă contopiți cu partenerul. De fapt, vreți să fiți una cu universul. Vă place, de asemenea, să vă bucurați împreună cu partenerul de activități artistice, de la ascultatul muzicii până la vizitarea unei galerii de artă.

Casa 1: Aveți o mare capacitate de a exprima frumosul și iubirea, și de aceea sunteți atrăgător pentru ceilalți. Aveți o conduită calmă și armonioasă.

Casa 2: Apreciați bunurile frumoase iar banii vă liniștesc. Sunteți mărinimos și aveți capacitatea de a vedea frumusețea lucrurilor.

Casa 3: Doriți ca în vecinătatea dumneavoastră imediată lucrurile să fie frumoase. Vă plac excursiile scurte și vacanțele. Probabil veți avea relații armonioase cu frații și surorile.

Casa 4: Doriți ca relațiile din casă să fie armonioase. Vreți să creați un mediu familial frumos.

Casa 5: Sunteți capabil să vă exprimați cu umor și creativitate și vă bucurați compania copiilor. S-ar putea să vă descoperiți un impuls de a vă exprima prin mijloace artistice.

Casa 6: Vă place ca ambianța muncii zilnice să fie liniștită. Doriți relații armonioase cu partenerii profesionali. Vă plac un mod de viață sănătos și viața de zi cu zi.

Casa 7: Aveți capacitatea de a vedea frumosul în partenerul intim și, în consecință, vă bucurați de relații apropiate. S-ar putea să deveniți împăciuitorul în relație.

Casa 8: Veți atrage cu ușurință resurse externe. Vă place să încercați transformările ciclice ale vieții și să descoperiți că relațiile personale pot fi intense.

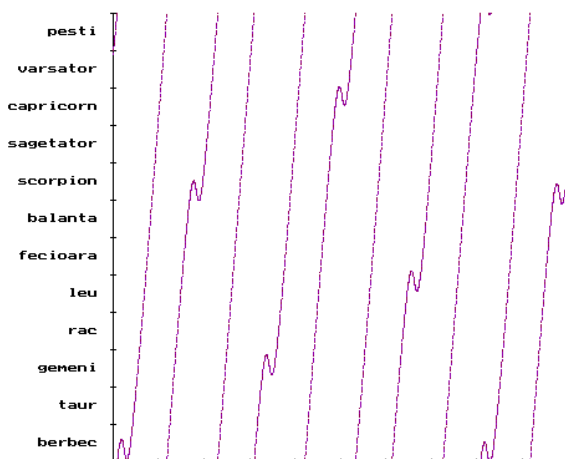
Casa 9: Doriți să înțelegeți lumea. Aveți o atitudine pozitivă față de educația superioară prin studiu, călătorii sau religie.

Casa 10: Vă plac relațiile profesionale armonioase și puteți crea frumosul în carieră. S-ar putea să tindeți spre perfecționism în cariera dumneavoastră.

Casa 11: Atrageți mulți prieteni și vă place să vă vedeți cu grupuri de persoane. S-ar putea să vă asumați un rol de împăciuitor în cadrul grupurilor.

Casa 12: Vă place să vă abandonați în necunoscut. S-ar putea să vă irosiți în căutarea unui viitor frumos, fără să vedeți frumusețea prezentului. Învățați să apreciați frumusețea lumii ca reflectare a propriei persoane.

Venus - 2001 (10)

Pozițiile lui Venus, timp de 10 ani, începând cu 2001.

3.3. Marte

Semnificație:

Marte este planeta hotărârii și energiei. Ce ne impulsionează? Ne urmărim dorințele cu agresivitate sau stăm deoparte, lipsindu-ne energia? Ea ne spune ce ne motivează și ce dorințe ne conduc cel mai puternic.

Interpretări:

Berbec (domiciliu): Aveți un puternic imbold de a iniția activități. Sunteți spontan și vă place să vă asumați riscuri. De asemenea, s-ar putea să fiți imprudent și predispus la accidente. Puteți deveni agresiv dacă vi se pun bețe-n roate.

Taur (exil): Aveți dorințe personale puternice, deși veți urma de obicei o serie de acțiuni sigure pentru a vi le realiza. Sunteți încăpățânat dacă cineva vi se opune.

Gemeni: Vă place să inițiați idei și să răspândiți informații. Sunteți hotărât, deși puteți recurge la un comportament evaziv.

Rac (cădere): Aveți capacitatea de a lupta pentru oameni sau cauze pentru care aveți sentimente puternice. Vă protejați în mod special familia. Când vă e rănită personalitatea, vă retrageți în cochilie.

Leu: Aveți o mare nevoie să vă exprimați creativitatea personală. S-ar putea să ați afișat un comportament dramatic și sigur de sine și să vă placă să faceți impresie asupra celor din jur. S-ar putea să fiți arogant.

Fecioară: Vă veți urmări dorințele personale într-un mod practic și metodic. S-ar putea să deveniți critic dacă cineva vi se opune.

Balanță (exil): Aveți o mare nevoie de diplomație și dreptate, și impulsuri creative puternice. S-ar putea să deveniți nehotărât când cineva vi se opune.

Scorpion (domiciliu): Sunteți un războinic pasional. Sunteți dramatic și s-ar putea să aveți impulsuri sexuale puternice. S-ar putea să fiți un adversar răzbunător.

Săgetător: Sunteți un conducător inspirat și aveți o dorință puternică de cercetare și aventură. S-ar putea să fiți îndreptat spre un singur lucru în dorințele dumneavoastră.

Capricorn (exaltare): Vă veți urmări dorințele personale într-o manieră responsabilă și metodică. Aveți ambiții puternice și s-ar putea să deveniți despot dacă sunteți amenințat.

Vărsător: Veți lupta pentru cauze drepte. Sunteți imprevizibil, dar veți fi probabil un conducător de grup. S-ar putea să deveniți rebel când sunteți supărat.

Pești: Aveți un puternic imbold pentru o cale spirituală. Aveți emoții subconștiente puternice și sunteți foarte intuitiv. S-ar putea să recurgeți la un

comportament de victimă când vă confrunțați cu o persoană sau situație amenințătoare.

Casa 1: Aveți un puternic impuls pentru auto-exprimare și independență. Întâmpinați viața direct, fără ocolișuri, și puteți deveni agresiv dacă drumul vă este blocat. Puteți fi imprudent.

Casa 2: Aveți o abordare agresivă asupra chestiunii banilor. Puneți pe picior de egalitate forța și puterea cu banii și bunurile. Veți dezvolta un set de valori durabil.

Casa 3: Aveți capacitatea de a vă afirma gândurile și ideile cu putere. Faceți impresie asupra celor din jur și puteți încerca ciocniri cu frații și surorile.

Casa 4: Căutați acțiune și independență în mediul familial. Când ceilalți din casă ar dori să se odihnească, dumneavoastră vreți să puneți lucrurile în mișcare. Dumneavoastră, sau un membru de familie, s-ar putea să fi fost agresiv în casă în timpul copilăriei.

Casa 5: Aveți un puternic impuls de a vă exprima creativ. S-ar putea de asemenea să găsiți competiția distractivă. Copiii dumneavoastră s-ar putea să fie independenți.

Casa 6: Veți aborda viața cotidiană cu vigoare și s-ar putea să luptați pentru sau cu partenerii de muncă. S-ar putea să vă extenuați fizic. Veți beneficia de pe urma practicii zilnice.

Casa 7: Aveți un puternic impuls pentru relații personale. Vă place să rămâneți într-o relație apropiată.

Casa 8: Căutați cu seriozitate aventurile comune. Cercetați de asemenea înțelesul ciclurilor vieții. S-ar putea să aveți impulsuri sexuale puternice.

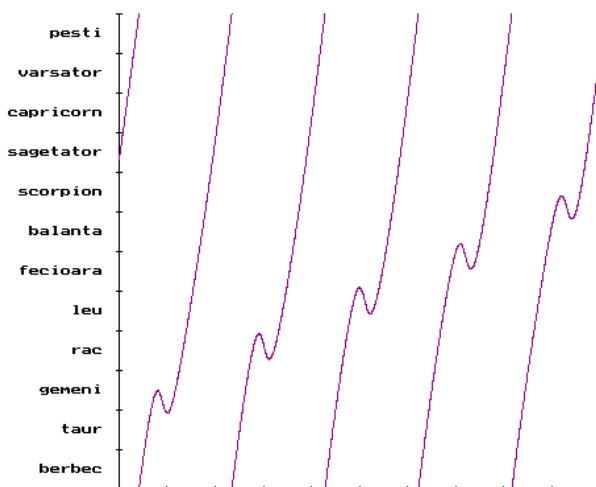
Casa 9: Căutați aventura prin călătorii, studiu sau religie. Sunteți în căutarea înțelesului superior al vieții.

Casa 10: Sunteți ambițios, căutând putere prin intermediul carierei. Aceasta ar putea implica o luptă pentru prima poziție. veți nevoie de autonomie și independență în profesia dumneavoastră.

Casa 11: Aveți un impuls de a vă face mulți prieteni, și s-ar putea să vă asumați rolul de lider în grupuri. S-ar putea să vreți să vă impuneți voința asupra asociațiilor.

Casa 12: Conștiința puterii personale vă este cumva erodată. S-ar putea să încercați izbucniri emoționale, aparent din senin. S-ar putea de asemenea să aveți uneori o vagă senzație de pierdere a direcției.

Marte - 1990 (10)

Pozițiile lui Marte, timp de 10 ani, începând cu 1990.

4. ASTEROIZII

4.1. Vesta

Semnificație:

Vesta reprezintă problema angajamentului. Aceasta include angajamentul către muncă și relații. Unde ne este angajamentul? Unde ne concentrăm energiile?

Interpretări:

Berbec (exaltare): Vă bazați pe propriile forțe și vă urmăriți propriile scopuri în muncă, uneori excluzând celelalte persoane. Vă dedicați propriilor idei și vă place să lucrați singur. Luptați pentru independență și sunteți în măsură să obțineți succese personale. S-ar putea să vă înstrăinați de cei apropiați.

Taur: Aveți capacitatea de a munci în mod stabil și tenace. Vă dedicați muncii într-o manieră confortabilă și previzibilă. Trebuie să evitați să deveniți inflexibil.

Gemeni: Planificarea și coordonarea sunt doi factori cheie în munca dumneavoastră. Vă place să comunicați și să schimbați informații, mai ales la

serviciu. Aveți tendința să evitați emoțiile, în favoarea conversațiilor intelectuale. Puteți fi un scriitor profesionist.

Rac (exil): Vă dedicați familiei și celor dragi, mai ales când au nevoie de dumneavoastră. Totuși, vă puteți retrage în propria carapace când vă simțiți rănit de cei apropiați. Vă face plăcere să lucrați cu cei apropiați.

Leu: Munca vă este plină de creativitate când sunteți lăsat să lucrați așa cum știți dumneavoastră. Sunteți mândru de munca dumneavoastră și sunteți inspirat mai ales de dragoste și distracții. Jocul și munca sunt strâns legate pentru dumneavoastră.

Fecioară: Aveți o linie perfecționistă. Depuneți mult efort și așteptați același lucru din partea celorlalți. Trebuie să evitați să fiți prea critic. Ca trăsătură pozitivă, sunteți capabil să stabiliți programe eficiente și productive în plan profesional.

Balanță (cădere): Preferați să lucrați cu alte persoane, mai degrabă decât singur. Vă place să împărțiți resursele de lucru și în același timp aveți nevoie să urmăriți să nu deveniți prea competitiv. Vreți să fiți recunoscut ca egal.

Scorpion: Vă dedicați intens muncii dumneavoastră. Dăruirea și puterea de concentrare sunt puncte cheie în munca dumneavoastră. Probleme legate de morala sexuală pot apărea cu precădere deoarece căutați să încălcați obiceiurile sexuale existente sau, dimpotrivă, vă reprimați dorințele sexuale printr-un cod etic strict.

Săgetător: Aveți capacitatea de a lucra neobosit pentru o cauză în care credeți. Doriți să vă asigurați că nu excludeți punctele de vedere ale altora. Aveți idei și vă place aventura descoperirii în munca dumneavoastră.

Capricorn (domiciliu): Acordați importanță organizării și ordinii la locul de muncă. Sunteți foarte disciplinat și ambițios și puteți avea succes în poziții administrative și manageriale. Subordonații vor descoperi în dumneavoastră simțul stabilității și autorității.

Vărsător: Cel mai bine lucrați într-o atmosferă de libertate și aveți tendința de a evada din rutină. Vă veți angaja în cauze umanitare sau politice care nu vin în contradicție cu propriul dumneavoastră simț al individualității.

Pești: Cel mai bine munciți când depuneți eforturi pentru a servi omenirea. V-ați angajat să faceți lumea un loc mai bun pentru fiecare. Vă simțiți copleșit de muncă dacă nu vă concentrați serviciile în slujba altora.

Casa 1: Vă concentrați asupra propriei persoane. S-ar putea să fiți egoist sau incapabil de a menține relații de lungă durată cu alții. Aveți capacitatea de a vă concentra asupra scopurilor dumneavoastră auto-impuse. Perseverența vă poate conduce către mari realizări personale.

Casa 2: Sunteți dedicat propriilor valori. Sunteți capabil de asemenea să vă concentrați pentru a asigura confortul financiar și fizic pentru dumneavoastră și ceilalți. Puteți fi tenace în căutarea obținerii de bunuri.

Casa 3: Vă dedicați comunicării clare și adevărului. Puteți să-i ajutați pe ceilalți să vadă lucrurile clar. S-ar putea să aveți o profesie legată de domeniul mental.

Casa 4: Vă dedicați familiei și căminului. Aveți capacitatea de a veghea asupra altor membri ai familiei. S-ar putea să fi încercat responsabilități suplimentare în copilărie, care să vă fi pregătit pentru acest rol de mai târziu.

Casa 5: Vă veți concentra asupra proiectelor creatoare. Aveți dăruirea și perseverența care pot produce lucrări de valoare. De asemenea vă puteți dedica copiilor.

Casa 6: Sunteți angajat să-i serviți pe alții. De asemenea vă puteți oferi serviciile prin vindecare.

Casa 7: Vă concentrați asupra relațiilor intime. V-ați dedicat muncii asupra propriei persoane și rolului dumneavoastră în relațiile apropiate, și vă puteți fixa asupra unei persoane importante.

Casa 8: Vă dedicați descoperii misterelor vieții. Sunteți capabil să descoperiți adevăruri metafizice pe care vreți să le împărtășiți altora. Puteți avea unele dificultăți dacă unele persoane nu vor să pătrundă dincolo de superficial.

Casa 9: Vă concentrați asupra descoperirii marilor adevăruri în viață. Pe parcurs puteți fi acaparat de unul sau două creduri fanatice. Totuși, în final vă veți angaja să vă împărtășiți adevărurile filosofice cu lumea.

Casa 10: Sunteți dedicat propriei cariere. Asociați cariera cu disciplina, atitudinea critică și nevoia de perfecțiune. Puteți întâmpina greutăți în urmărirea unei singure profesii dacă deveniți prea zelos în dorința de perfecțiune.

Casa 11: Vă dedicați proceselor de grup și idealurilor. Simțiți dorința de a vă defini propriile creduri și idei, dar aceasta numai în măsura în care puteți persevera în angajamentul privind rolul dumneavoastră în cadrul colectivității.

Casa 12: Vă dedicați unei căi de valori spirituale. Sunteți adeptul unui mod spiritual de a trăi. S-ar putea să plonjați în necunoscut și să împărtășiți descoperirile celorlalți. Puteți fi angajat în munca din cadrul unei organizații spirituale.

4.2. Palas

Semnificație:

Palas ne spune cum percepem lucrurile, despre inteligența noastră creatoare. Este o chestiune mai mult mentală decât emoțională. Arată capacitatea noastră de gândire originală. Avem capacități artistice? Cum ne exprimăm creativitatea mentală?

Interpretări:

Berbec: Aveți un intelect ascuțit și capacitatea de a veni cu idei noi și pasionante. Sunteți de asemenea fericit să riscați punerea ideilor dumneavoastră originale în aplicare.

Taur: Aveți capacitatea de a vedea frumusețea în natură și arte. Aveți mult bun simț și înțelepciune. S-ar putea să vă implicați în acțiuni de vindecare propriuzise sau de vindecare a pământului prin mișcări ecologice.

Gemeni (domiciliu): Aveți o minte ascuțită, capabilă să înțeleagă multe concepte. Așadar sunteți dotat atât pentru comunicarea orală cât și scrisă.

Rac: Sunteți foarte intuitiv. Vă bazați pe propriile emoții pentru a vă ghida opiniile și gândurile. Sunteți un ascultător empatic și doriți foarte mult să comunicați cu familia și cu cei dragi.

Leu (exaltare): Aveți o minte creatoare, pe care o folosiți cu satisfacție. Vă place să vă jucați cu cuvintele. S-ar putea să scrieți sau să fiți implicat într-un proces de creație în lumea artelor.

Fecioară: Aveți o minte analitică pe care o folosiți în proiecte detaliate și exhaustive. Puterea dumneavoastră de discriminare este mare. Aveți de asemenea capacități executive. S-ar putea să fiți implicat în domeniul adevărului.

Balanță: Sunteți capabil să vedeți ambele fețe ale problemei și ajutați părțile adverse să ajungă la o înțelegere. Sunteți un diplomat și un apărător al dreptății.

Scorpion: Aveți o minte iscoditoare preferând întotdeauna să ajungeți în miezul lucrurilor. Puteți fi nemilos în căutarea variantei adevărate. Sunteți un detectiv și un psiholog.

Săgetător (exil): Aveți capacitatea de a vedea imaginea generală. Vă plac discuțiile psihologice și puteți include toate culturile în sistemul dumneavoastră de valori. Sunteți un apărător al adevărului.

Capricorn: Aveți înțelepciune și capacitatea de a vă organiza gândurile. Mintea dumneavoastră face față cu brio planurilor și vă place să puneți lucrurile acolo unde le e locul.

Vărsător (cădere): Mintea dumneavoastră poate fi strălucitoare, originală și pătrunzătoare. Sunteți capabil să prindeți repede noi idei și să le aplicați în viitor. Luptați pentru propriile idealuri și pentru cauze umanitare sau politice.

Pești: Aveți o minte meditativă, capacitatea de a vă contopi mental cu universul. Doriți să vindecați lumea prin cuvinte și s-ar putea să fiți implicat în unele forme de exprimare artistică.

Casa 1: Vă exprimați ca un individ creativ și original. Apăreți concentrat asupra unor preocupări mentale și detașat de simțăminte. S-ar putea să sfidați stereotipurile convenționale masculin/feminin.

Casa 2: Sunteți talentat și creativ. Obțineți bani și bunuri prin strategii creatoare. Vă prețuiți originalitatea.

Casa 3: Sunteți foarte inteligent și dornic de cunoaștere. Capacitatea de comunicare este remarcabilă. Aveți multe idei creatoare și originale.

Casa 4: Casa și familia vă reflectă creativitatea. Aveți înțelepciune, care izvorăște din cunoașterea de sine.

Casa 5: Aveți multe idei creatoare și originale. Puteți avea talente artistice. Aveți capacitatea de a vă concentra asupra lucrărilor dumneavoastră creatoare. S-ar putea să vă bucurați de compania unor copii inteligenți.

Casa 6: Aveți un mod inteligent de întocmire a programului zilnic, atât la lucru cât și acasă. Puteți fi de asemenea un vindecător înnăscut sau un apărător al drepturilor celor ce muncesc.

Casa 7: Aveți multă înțelepciune cu privire la legăturile dintre oameni. S-ar putea să fiți un bun sfătuitor. Puteți avea dificultăți în împărtășirea sentimentelor cu partenerii intimi.

Casa 8: Aveți o bună intuiție și puteți avea capacități mediumnice. Sunteți capabil să cercetați misterele vieții cu înțelegere și inteligență. De asemenea, aveți talente creatoare în proiectele comune.

Casa 9: Aveți o minte ascuțită, cu capacitatea de a vedea imaginea generală. Sunteți dornic să vă împărtășiți cunoștințele dumneavoastră avansate și propria filosofie.

Casa 10: Sunteți priceput în carieră. Aveți capacitatea de a vă planifica și modela propria direcție în viață. Aveți capacități executive. Cariera dumneavoastră poate include utilizarea talentelor creatoare.

Casa 11: Aveți capacitatea de a lucra cu idei care folosesc omenirii. Sunteți priceput la organizare și la lucrul cu grupuri. S-ar putea să aveți prieteni cu funcții executive care să vă ajute să influențați societatea.

Casa 12: Aveți capacitatea de a înțelege și comunica învățături spirituale. Ideile dumneavoastră creatoare pot folosi omenirii. S-ar putea să vi se ceară sacrificii personale pentru ca înțelepciunea dumneavoastră să fie folosită pentru binele întregului.

4.3. *Iuno*

Semnificație:

Iuno este asteroidul relațiilor potrivite în cadrul căsătoriei. Ne spune despre problemele de cinste sau necinste în căsnicie. Arată de asemenea capacitatea de angajare în relații.

Interpretări:

Berbec (exil): Aveți nevoie de libertate în cadrul relațiilor dumneavoastră și puteți deveni nervos dacă aceasta vă este refuzată. Dacă nu vă exprimați nevoia de independență, puteți atrage un partener dominant.

Taur (exaltare): Aveți nevoie să vă simțiți liniștit și în siguranță în relațiile dumneavoastră. Vreți un partener de încredere și stabil și probabil doriți o căsătorie tradițională.

Gemeni: Doriți varietate și stimulare în cadrul relației dumneavoastră. Conversația, schimbul de idei, scrisul, planificarea și studiul sunt toate modalități prin care vă puteți manifesta nevoia de comunicare cu partenerul dumneavoastră.

Rac (domiciliu): Doriți o legătură emoțională strânsă și plină de grijă cu partenerul dumneavoastră. Vreți să împărțiți casa și masa cu cel iubit.

Leu: Vreți să fiți mândru de partener, și el de dumneavoastră. Doriți distracție, romantism și creativitate în cadrul relației.

Fecioară: Căutați partenerul perfect și s-ar putea să trebuiască să vă adaptați pentru a putea accepta mai puțin decât perfecțiunea. Aveți nevoie de un partener care să se ocupe de detalii și să contribuie la muncile gospodărești zilnice.

Balanță (domiciliu): Vreți ca partenerul dumneavoastră să vă considere un egal. Pacea și armonia sunt de asemenea componente vitale în relațiile dumneavoastră. În caz de insucces, puteți deveni necooperant.

Scorpion (cădere): Doriți o relație intensă și sexuală. Vreți atenția totală a partenerului și cereți un grad înalt de senzualitate.

Săgetător: Ați dori un partener cu un sistem de valori sau concepții comune. Vreți să fiți liber să explorați lumea, efectiv și din punct de vedere filosofic, cu partenerul dumneavoastră.

Capricorn (exil): Doriți un partener pe care să-l puteți respecta și care să vă respecte. Căutați un angajament pe termen lung și s-ar putea să vă căsătoriți mai târziu în viață.

Vărsător: Doriți libertatea de a fi dumneavoastră înșivă într-o relație. Dacă nu o puteți găsi, deveniți rebel și neserios. Este improbabil să vă simțiți bine într-o relație tradițională.

Pești: Vreți să fiți una cu lumea prin relația dumneavoastră. Tânjiți după cele mai înalte idealuri romantice în cadrul relației și sunteți deziluzionat de realitate.

Casa 1: Sunteți foarte atent la modul cum interacționați cu alți oameni. S-ar putea să vă simțiți mai capabil de a fi dumneavoastră înșivă când aveți o relație în care vă găsiți sprijin.

Casa 2: Prețuiți siguranța materială în cadrul relațiilor. Bani și bunurile împărțite vor fi importante pentru dumneavoastră. Pot apărea probleme în jurul resurselor comune.

Casa 3: Doriți să comunicați cu partenerul intim. Conversația și schimbul de idei cu ceilalți vor fi de asemenea importante. Relațiile v-ar putea ajuta să vă înțelegeți pe dumneavoastră înșivă.

Casa 4: Relațiile vă vor furniza o temelie stabilă în viață. Veți aprecia relațiile familiale. Orice persoană iubită împărțind casa dumneavoastră vă va atrage dăruirea și loialitatea.

Casa 5: Doriți să vă distrați și să împărțiți preocupările creative cu partenerul. Căutați de asemenea pe cineva care se va dovedi un bun părinte, pentru că sunteți destinat să aveți o relație bună cu copiii dumneavoastră.

Casa 6: Vreți să munciți armonios, zi de zi, cu partenerul. Împărțirea greutăților și deciziilor cotidiene va fi importantă pentru dumneavoastră. Colegii de serviciu ar putea juca de asemenea un rol important în viața dumneavoastră.

Casa 7: Doriți o căsătorie sau o relație angajată. Formarea unei relații intime pe termen lung va fi unul din scopurile dumneavoastră.

Casa 8: Doriți intensitate emoțională în relațiile dumneavoastră. Sunteți interesat de schimbarea și devenirea împreună cu partenerul, posibil explorând intimitatea sexuală. Veți vrea să vă împărțiți resursele cu partenerul.

Casa 9: Vreți să schimbați adevăruri filosofice cu partenerul. Relațiile dumneavoastră vor trebui să includă explorarea împreună a lumii prin călătorii, studii, interes privind străinătatea sau filosofia.

Casa 10: Sunteți dedicat carierei. S-ar putea să alegeți un partener care să vă întărească poziția în societate. Partenerul va trebui să fie implicat în cariera dumneavoastră.

Casa 11: Prietenia va fi un element important în relațiile dumneavoastră personale. Veți dori să apăreți în public împreună cu partenerul și s-ar putea să doriți să intrați împreună în grupuri sau asociații.

Casa 12: S-ar putea să simțiți că relațiile dumneavoastră personale sunt de natură karmică sau predestinate. Veți dori să vă contopiți cu partenerul.

4.4. Ceres

Semnificație:

Ceres reprezintă sprijinul și hrănirea. De aceea dezvăluie informații despre relația mamă-copil. Arată cum îi sprijinim pe alții și cum avem nevoie să fim sprijiniți. Ne spune de asemenea despre capacitatea de a ne iubi și a-i iubi pe ceilalți necondiționat.

Interpretări:

Berbec: Vă simțiți susținut când vi se permite să fiți independent. Credeți de asemenea că cel mai bun mod de a arăta cuiva că țineți la el este să-l lăsați să fie el însuși. Veți suferi dacă vă veți simți dominat sau încătușat.

Taur: Vă simțiți susținut când cei dragi vă oferă stabilitate și siguranță. Vă place să fiți atins, mângâiat și sprijinit în mod practic. De asemenea, vă place să arătați altora că țineți la ei prin mijloace practice.

Gemeni: Vă place ca cei apropiați să vă împărtășească sentimentele și gândurile și să vă asculte. Schimbați informații cu cei dragi pentru a le arăta că țineți la ei. Suferiți când ceilalți refuză să vorbească.

Rac (domiciliu): Capacitatea de a-i sprijini pe ceilalți este strâns legată de propria dumneavoastră relație cu mama. Dacă ați avut o relație apropiată și plină de dragoste cu mama dumneavoastră, atunci vă veți bucura de același lucru cu ceilalți în viața de adult. Dacă nu, s-ar putea să formați relații dependente.

Leu: Vă simțiți ocrotit când ceilalți se ocupă de dumneavoastră și vă laudă. Vă place să le arătați altora că țineți la ei încurajându-le talentele creatoare și gustul pentru distracții.

Fecioară (cădere): Vă simțiți ocrotit când oamenii vă ajută să vă perfecționați talentele. Vreți să-i ajutați pe alții.

Balanșă: Vă simțiți ocrotit când cei dragi creează o atmosferă de pace și frumusețe. Vă place să cooperați cu cei apropiați.

Scorpion: Vă simțiți ocrotit când cei dragi își concentrează intens atenția asupra dumneavoastră. Vă dedicați sufletește celor apropiați.

Săgetător: Preferați ca cei dragi să vă satisfacă simțul aventurii și libertății. Vă simțiți susținut când vi se permite să cercetați și să vă atingeți scopurile.

Capricorn (exil): Aveți tendința să îngrijiți de dumneavoastră și de alții decât să căutați alinare. Vă simțiți susținut când vă împliniți ambițiile. Îi învățați pe ceilalți autodisciplina și cum să-și atingă scopurile.

Vărsător: Vă simțiți susținut când ceilalți vă acceptă și încurajează simțul individualității. Vă simțiți bine când sunteți înconjurat de grupuri de persoane. Îi învățați pe ceilalți să-și accepte excentricitățile.

Pești (exaltare): Vă simțiți ocrotit mai ales când încercați senzația de unitate cu lumea. Vă îngrijiți de alții alinându-le durerea. Simțiți compasiune pentru cei dragi.

Casa 1: Apăreți ca o persoană sensibilă și miloasă. Vă place să aveți grijă de alții și ei sunt atrași de natura dumneavoastră caldă. Trebuie să învățați să vă îngrijiți și de dumneavoastră.

Casa 2: Dăruieți cu generozitate din banii și bunurile dumneavoastră. Acesta este modul dumneavoastră de a avea grijă de cei apropiați. De asemenea, vă place

să vă răsfățați cumpărând articole de lux. Trebuie să vă feriți să nu vă atașați de bunurile materiale.

Casa 3: Sunteți generos în laude. Vă place de asemenea să aveți grijă de alții, asigurându-vă că sunt la curent cu ultimele informații. Sunteți un bun lucrător în echipă. Trebuie să aveți grijă să primiți și dumneavoastră un beneficiu din această muncă în echipă.

Casa 4: Este vital pentru dumneavoastră să aveți grijă de familie sau de oricine se află în casa dumneavoastră. Rolul de părinte va fi o piatră de temelie în viața dumneavoastră. S-ar putea să aveți o legătură puternică și idealizată cu mama.

Casa 5: Modul în care aveți grijă de dumneavoastră și de alții este creativ, artistic și distractiv. Sunteți prietenos și ocrotitor cu copiii. Ceilalți sunt atrași de voioșia dumneavoastră.

Casa 6: Aveți grijă de cei dragi asigurându-le un program zilnic echilibrat. Vă simțiți susținut când vă ocupați de detaliile cotidiene. Acestea pot include muncile gospodărești, serviciul și sănătatea. Sunteți prietenos când îi serviți pe alții.

Casa 7: Sunteți iubitor și ocrotitor cu partenerul. De asemenea aveți nevoie să fiți iubit. S-ar putea să deveniți dependent de partenerul dumneavoastră.

Casa 8: Vă simțiți ocrotit când trăiți emoții profunde și intense. Vă puteți îngriji de dumneavoastră implicându-vă în probleme metafizice. S-ar putea să găsiți sau să dăruiti confort în experiențele sexuale; sau să aveți grijă de cei ce sunt pe moarte.

Casa 9: Sprijinul pentru dumneavoastră înseamnă acumularea de cunoștințe despre lume. Aceasta se poate realiza prin călătorii, studiu, culturi străine sau filosofie. Aveți grijă de alții prin împărtășirea de cunoștințe.

Casa 10: Aveți grijă de alții prin profesie. Puteți alege o profesie cu scop de îngrijire sau pur și simplu aduceți bunătațe, căldură și înțelegere în profesia aleasă.

Casa 11: Țineți la prieteni și sunteți un sprijinitor plăcut în cadrul grupurilor. Vă place de asemenea să fiți iubit și protejat de prietenii dumneavoastră și vă simțiți în siguranță în grupurile de oameni.

Casa 12: Vă sprijiniți pe dumneavoastră și pe alții când simțiți că dăruiti universului. S-ar putea să suferiți pierderi sau boli. Lecția dumneavoastră este să-i ajutați pe ceilalți care suferă.

4.5. *Higeia*

Semnificație:

Higeia ne spune despre problemele de sănătate, care se întind de la simpla stare de sănătate până la lecțiile pe care le învățăm sau nu din această stare.

Interpretări:

Berbec: Doriți mult să aveți un mod de viață sănătos și inițiați programe de păstrare a condiției fizice. Sunteți nerăbdător să vă depășiți momentele de boală. Acestea pot fi semne că ar trebui să încetiniți ritmul.

Taur: Confortul și buna sănătate sunt importante. Sunteți predispus la îmbolnăvire când nu înaintați în alte sfere ale vieții dumneavoastră.

Gemeni: Sunteți dornic să adunați cunoștințe despre sănătate. Sănătatea mentală și legăturile dintre minte și trup pot fi reprezentative în viața dumneavoastră.

Rac (cădere): Sănătatea dumneavoastră poate fi strâns legetă de mediul familial. Orice discordanță în casă se regăsește în apariția unor nereguli în sănătate. S-ar putea să fiți îngrijorat cu privire la sănătatea propriei familii.

Leu: Sunteți mândru de sănătatea dumneavoastră. Puteți avea preocupări legate de sănătate.

Fecioară (domiciliu): Sănătatea are o importanță deosebită în viața dumneavoastră. Când viața devine dezorganizată, sănătatea are de suferit. Lecția este să recunoașteți legăturile dintre minte și trup și să mențineți un regim zilnic sănătos.

Balanță: Dezechilibrul în viață va conduce la îmbolnăvire. Vedeți legăturile dintre sănătate și frumusețe. Doriți să împărtășiți ceea ce înțelegeți.

Scorpion: Veți încerca cicluri de boală și sănătate. Lecția este să realizați legăturile dintre psihic și sănătate. Aspecte legate de sănătatea sexuală pot fi de asemenea prezente în viața dumneavoastră.

Săgetător: Vă place să vedeți cum sănătatea se încadrează în ansamblu. S-ar putea să studiați sau să predați despre problemele de sănătate globală.

Capricorn (exaltare): Aveți multă înțelepciune privind problemele de sănătate. S-ar putea ca mai târziu să deveniți o autoritate în chestiunile legate de sănătate.

Vărsător: Vă place să vă mențineți în formă cu prietenii, practicând exerciții de menținere a condiției fizice sau făcând parte din grupuri sportive. Sunteți preocupat de sănătatea planetei.

Pești (exil): Sănătatea spirituală a lumii este importantă pentru dumneavoastră. Puteți vedea legăturile dintre sănătatea fizică și cea spirituală și doriți să împărtășiți tuturor ceea ce înțelegeți. S-ar putea să suferiți perioade de boală în spital.

Casa 1: Sănătatea este importantă pentru dumneavoastră. Aceasta poate rezulta din cauza probleme de sănătate din copilărie sau din dorința de a fi văzut ca sănătos. Învățați mult despre dumneavoastră prin înțelegerea propriei stări de sănătate.

Casa 2: Vă prețuiți sănătatea. Respectul de sine vă este legat de sănătate. S-ar putea să învățați legăturile dintre armonia emoțională și sănătatea fizică. S-ar putea să câștigați bani ca vindecător.

Casa 3: Aspecte legate de sănătatea mentală ar putea fi prezente în viața dumneavoastră. Frații și surorile s-ar putea să fi suferit boli. Sunteți dornic să învățați despre problemele de sănătate. Sunteți interesat de legăturile dintre minte și trup.

Casa 4: Sănătatea dumneavoastră poate fi strâns legată de mediul familial. Orice discordanță în casă se regăsește în apariția unor nereguli în sănătate. S-ar putea să fiți îngrijorat cu privire la sănătatea propriei familii.

Casa 5: Aveți multe planuri creatoare despre cum să fiți sănătos. Vă place să vă petreceți timpul planificând dieta copiilor. S-ar putea să aveți pasiuni legate de sănătate.

Casa 6: Sănătatea poate fi o problemă pentru dumneavoastră. Lecția ar fi să recunoașteți legăturile dintre minte și trup și să mențineți un regim zilnic sănătos.

Casa 7: Relațiile vă vor furniza arena unde veți învăța despre problemele de sănătate. Partenerul dumneavoastră ar putea fi bolnav și ar putea avea nevoie de sprijin sau dumneavoastră sunteți în suferință și aveți nevoie de îngrijire. Într-un anumit mod, starea de sănătate a partenerului v-ar putea servi drept lecție. Respectarea împreună a regimurilor de menținere a condiției fizice ar putea fi o practică binevenită.

Casa 8: Vă place să vă adânciți în subiectele legate de sănătate pentru a înțelege tendințele ascunse. Moartea ar putea fi o fascinație. S-ar putea să intrați în proiecte comune legate de sănătate. Aspecte legate de sănătatea sexuală pot fi de asemenea prezente în viața dumneavoastră.

Casa 9: Vă place să vedeți cum sănătatea se încadrează în ansamblu. S-ar putea să studiați și eventual să predați subiecte legate de sănătatea planetei.

Casa 10: Direcția vieții dumneavoastră ar putea fi legată de sănătate. S-ar putea să alegeți o carieră în domeniul sănătății sau sănătatea vă va afecta cariera.

Casa 11: S-ar putea să vă alăturați unui grup de menținere a condiției fizice sau unei organizații angajată în probleme de sănătate, unde vă veți face prieteni. Vă place să fiți în formă alături de prieteni.

Casa 12: Sănătatea spirituală a lumii este importantă pentru dumneavoastră. Puteți vedea legăturile dintre sănătatea fizică și cea spirituală și doriți să împărtășiți tuturor ceea ce înțelegeți.

4.6. *Astreea*

Semnificație:

Astreea reprezintă incapacitatea de a renunța. Indică blocajele care ne împiedică să vedem când un lucru s-a terminat, gata să înceapă ceva nou.

Interpretări:

Berbec: Sunteți incapabil să renunțați la independență. Vreți să continuați să faceți lucrurile după cum doriți când ar fi timpul să începeți să cooperați.

Taur (exil): Este posibil să rămâneți blocat în propriile modalități de a aborda lucrurile și să vă opuneți schimbării. Preferați confortul și siguranța lucrurilor cunoscute nesiguranței noului.

Gemeni: Aveți dificultăți în a vă hotărî. Preferați să vă păstrați toate opțiunile deschise și s-ar putea să pierdeți ocaziile de a afla noi idei.

Rac (cădere): Sunteți incapabil să vă eliberați de familie. Preferați confortul propriului cămin senzațiilor unui mediu deschis.

Leu: Vă lipsește spontaneitatea și este posibil să rămâneți blocat într-un proiect creator. Mândria vă poate împiedica să vă distrați.

Fecioară: Atenția către detaliu și nevoia de perfecțiune vă pot bloca productivitatea. Sunteți șovăitor în privința schimbării rutinei zilnice chiar mult timp după ce aceasta și-a depășit perioada de utilitate.

Balanță: Spiritul de corectitudine vă oprește din lupta pentru propria independență. Sunteți atât de preocupat să-i satisfaceți pe cei dimprejurul dumneavoastră încât nu mai aveți timp pentru propriile proiecte.

Scorpion (domiciliu): Sunteți incapabil să vă eliberați de proiectele comune și căutați resurse exterioare.

Săgetător: Sunteți incapabil să renunțați la sistemul dumneavoastră personal de credințe pentru a face loc unuia mai cuprinzător.

Capricorn (exaltare): Nevoia dumneavoastră de respect vă stă în drumul realizării ambițiilor. Sunteți prudent și puteți pierde oportunități datorită fricii de a apărea nehibzuit.

Vărsător: Incapacitatea dumneavoastră de a vă conforma așteptărilor celorlalți vă oprește din realizarea propriilor idealuri.

Pești: Sunteți incapabil de a vedea unitatea în lume. Vă agățați de propriul dumneavoastră adevăr spiritual considerând că este unul universal. Vă este frică să nu fiți copleșit de alții.

Casa 1: Sunteți incapabil de a vă vedea în modul în care vă văd alții. Puteți avea greutăți în schimbarea modului cum vă prezentați. Vă agățați de modurile cum ați acționat în trecut.

Casa 2: Vă concentrați asupra banilor și bunurilor dumneavoastră și aveți probleme în asumarea riscurilor financiare.

Casa 3: Vă este greu să vă schimbați părerile și să acceptați diferite puncte de vedere. Nu sunteți prea deschis către noile forme de cunoaștere și comunicare.

Casa 4: Sunteți retras. Șovăiți în privința părăsirii căminului și cercetării de noi orizonturi. S-ar putea să vă ascundeți în spatele familiei.

Casa 5: Aveți o aversiune de a fi creativ și de a începe noi ocupații. S-ar putea de asemenea să fiți ezitant în ceea ce privește distracția. Lipsa dumneavoastră de spontaneitate s-ar putea evidenția când sunteți în compania copiilor.

Casa 6: Sunteți o persoană a obiceiurilor. Aveți un program zilnic strict pe care nu doriți să-l schimbați. S-ar putea să aveți dificultăți la începerea de noi proiecte.

Casa 7: Sunteți incapabil să renunțați la relațiile personale. De asemenea, aveți dificultăți în acordarea libertății partenerului. S-ar putea să nu renunțați atunci când o relație personală este gata să se schimbe sau să se sfârșească.

Casa 8: Sunteți incapabil să vă eliberați de proiectele comune. Perseverați încă mult timp după ce greșelile trecutului au ieșit la suprafață. S-ar putea să vă temeți să riscați cu resursele altor persoane.

Casa 9: Aveți tendințe fanatiche. S-ar putea să fiți un adept fervent al unei anumite filosofii, fără capacitatea de a vedea adevărurile altor oameni.

Casa 10: Sunteți șovăitor când este vorba să faceți schimbări sau ajustări în cariera dumneavoastră. Aveți dificultăți în asumarea riscului în profesia aleasă sau părăsirea vechiului pentru a face loc noului.

Casa 11: Sunteți incapabil să renunțați la prieteni. Aveți dificultăți în părăsirea grupurilor. Aderăți la scopurile și ideile dumneavoastră chiar mult timp după ce acestea și-au depășit perioada de utilitate.

Casa 12: Sunteți incapabil de a vedea unitatea în lume. Vă agățați de propriul dumneavoastră adevăr spiritual considerând că este unul universal. Vă este frică să nu fiți copleșit de alții.

5. PLANETELE INTERPERSONALE

5.1. Jupiter

Semnificație:

Jupiter este planeta expansiunii, abundenței și înțelepciunii. Subliniază zonele în care tânjim să descoperim mari adevăruri. De aceea poate fi de asemenea legată de exces. Căutăm mai mult și mai mult, atât cât putem învăța adevăruri mai mari. Este căutătorul. Găsim în căutare.

Interpretări:

Berbec: Sunteți iubitor de libertate, un cercetător spontan al adevărului. Aveți posibilitatea de a fi un conducător filosofic sau religios.

Taur: Sunteți într-o permanentă căutare a adevărului. Aveți capacitatea de a fi un învățător loial și înțelept. Aveți o puternică dorință de abundență.

Gemeni (exil): Căutați un schimb constant de informații. Sunteți un elev sau un învățător inconstant.

Rac (exaltare): Aveți un puternic impuls de a avea grijă de cei dragi. S-ar putea de asemenea să fiți idealist. Este posibil să aveți o familie numeroasă, sau să simțiți că lumea este familia dumneavoastră.

Leu: Sunteți binevoitor, generos și iubitor de distracție. Sunteți într-o căutare entuziastă a exprimării creative. S-ar putea de asemenea să iubiți mult copiii.

Fecioară (cădere): Aveți o puternică dorință de a fi de folos. Aveți idealuri înalte religioase sau spirituale, dar și o obsesie în privința perfecțiunii detaliilor.

Balanță: Vă preocupă mult dreptatea. Sunteți un învățător diplomat și vă exprimați valorile spirituale în cadrul relațiilor.

Scorpion: Sunteți într-o căutare intensă a adevărului. Aveți o puternică dorință de uniune sexuală și proiecte comune. Ați putea fi un învățător transformator.

Săgetător (domiciliu): Iubiți aventura, filosofia, studiul, religia și culturile străine. Ați putea fi un învățător entuziast și inspirat.

Capricorn (cădere): Aveți integritate și valori tradiționale. De asemenea căutați un statut profesional și recunoaștere și puteți fi preocupat excesiv de litera legii.

Vărsător: Sunteți un căutător al noului și inspirației. Aveți valori universale și sunteți un umanitarist.

Pești (exaltare): Sunteți într-o căutare intuitivă a adevărului. Sunteți tipul subordonatului. Ați putea fi un învățător spiritual sau religios.

Casa 1: Aveți o personalitate supradimensionată și capacitatea de a-i însufleți pe ceilalți. Ați putea fi un predicator și/sau învățător înnăscut.

Casa 2: Obțineți mare satisfacție prin intermediul bunurilor. Respectul de sine crește prin sporirea banilor și bunurilor.

Casa 3: Sunteți un mare gânditor și vorbitor. Căutați rețele de comunicare în continuă expansiune și îi inspirați pe alții prin puterea dumneavoastră de pătrundere.

Casa 4: Vă plac familiile numeroase. S-ar putea să vă conduceți viața familială după principiile dumneavoastră filosofice sau religioase. S-ar putea să vă căutați înțelesul vieții începând din mediul familial.

Casa 5: Căutați moduri de a vă extinde posibilitățile de auto-exprimare creativă. S-ar putea să fiți inspirat de copii sau viceversa. Vă place libertatea de a vă exprima spiritul de amuzament și creativitate.

Casa 6: Programul cotidian, munca și sănătatea au o semnificație importantă în viața dumneavoastră. S-ar putea să includeți convingerile personale în munca zilnică și preocupările pentru sănătate.

Casa 7: Căutați să vă dezvoltați personalitatea și convingerile filosofice prin intermediul relațiilor. S-ar putea să atrageți parteneri cu înclinații spirituale. Relațiile sunt de obicei benefice în viața dumneavoastră.

Casa 8: Proiectele comune sunt mijloacele dumneavoastră de dezvoltare personală. Banii și bunurile altora s-ar putea dovedi de asemenea benefice pentru dumneavoastră.

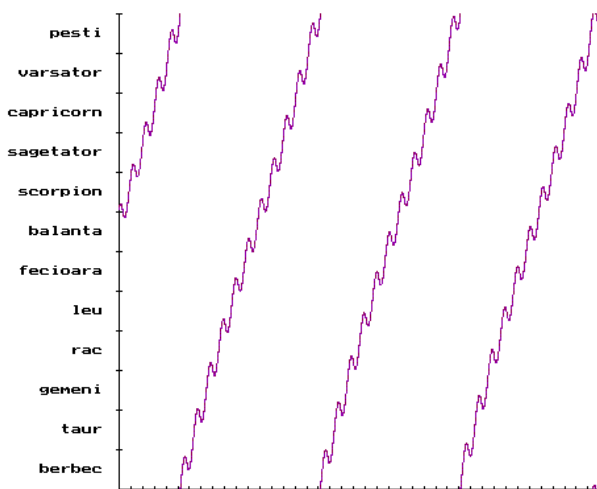
Casa 9: Întreprindeți o căutare avidă a înțelesului vieții. Mereu căutați cunoașterea prin filosofie, religie, studiu și călătorii. Vastele cunoștințe sunt baza înțelepciunii dumneavoastră.

Casa 10: Profesia și viața publică sunt mijloacele dumneavoastră de a găsi și exprima înțelesul vieții. S-ar putea să aveți o nevoie din ce în ce mai puternică de recunoaștere publică.

Casa 11: Aveți un cerc de prieteni în continuă creștere. Scopurile și perspectivele s-ar putea de asemenea să devină importante în căutarea înțelesului vieții. Ați putea avea capacitatea de a însufleți grupuri mari de oameni.

Casa 12: Căutați înțelesul vieții înăuntrul dumneavoastră. În cele mai disperate momente ale vieții, aveți capacitatea de a vă cufunda adânc într-o fântână de optimism.

Jupiter - 1970 (41)

Pozițiile lui Jupiter, din 1970 până în 2010.

5.2. Saturn

Semnificație:

Saturn reprezintă responsabilitatea, granițele și organizarea; organizarea care furnizează un cadru pozitiv în care putem construi sau organizarea care ne limitează dezvoltarea și ne silește să ne reconsiderăm răspunderile și calitățile.

Interpretări:

Berbec (cădere): Sunteți descurcăreț și capabil de a aplica noi metode într-o manieră practică. Lecțiile dumneavoastră sunt răbdarea și încrederea în sine.

Taur: Sunteți un muncitor lent dar metodic, cu capacități practice administrative. De asemenea, sunteți stăruitor.

Gemeni: Sunteți un gânditor disciplinat și logic cu capacitatea de a organiza detaliile. Preferați vorbirea directă.

Rac (exil): S-ar putea să fiți inhibat emoțional și timid. S-ar putea să vă simțiți izolat în cadrul propriei familii și totuși veți lua în serios responsabilitățile familiale.

Leu (cădere): Sunteți mândru de munca dumneavoastră și aveți capacitatea de a vă construi autoritatea personală. Tindeți să munciți pentru recunoaștere și putere.

Fecioară: Sunteți muncitor, practic și capabil să rezolvați probleme. Sunteți preocupat de reguli și regulamente. S-ar putea să urmați o serie de exerciții fizice sau să lucrați în domeniul sănătății.

Balanță (exaltare): Aveți capacitatea de a întemeia relații responsabile și de durată. Sunteți dedicat atât partenerilor intimi, cât și celor de afaceri.

Scorpion: Sunteți angajat intens față de muncă și proiecte comune. Sunteți un muncitor descurcăreț și hotărât.

Săgetător: S-ar putea să vă dedicați educației superioare și să aveți un cod moral strict. Sunteți de asemenea un muncitor comod și optimist.

Capricorn (domiciliu): Sunteți conservator și autoritar și aveți mari ambiții pământești. Sunteți un muncitor responsabil.

Vărsător (exaltare): Aveți capacitatea de a munci bine în grupuri. Munca dumneavoastră e adesea originală și inovatoare.

Pești: Sunteți un muncitor milos și intuitiv, deși puteți fi îngrijorat și temător. S-ar putea să aveți o karmă puternică de rezolvat în timpul acestei vieți.

Casa 1: S-ar putea să încercați o reticență preventivă de a vă exprima. S-ar putea să fiți limitat de sentimente de nepotrivire care izvorăsc din copilăria timpurie. Sunteți responsabil și de încredere și probabil cam precaut.

Casa 2: S-ar putea să încercați sentimente de sărăcie emoțională sau financiară, devreme în viață. Mai târziu, vă veți dezvolta capacitatea de a aduna bunuri personale prin muncă din răputeri.

Casa 3: Capacitatea dumneavoastră de comunicare s-ar putea să fi fost restrânsă în copilăria timpurie, rezultând dintr-o teamă de auto-exprimare. S-ar putea să vă formați treptat un talent de comunicare prin propriile dumneavoastră mari eforturi.

Casa 4: Familia s-ar putea să nu vă fi sprijinit timpuriu în viață, rezultând sentimentul lipsei unui reazem stabil. Mai târziu, vă veți construi o temelie solidă, bazată pe propria muncă stăruitoare, iar viața familială va deveni o bază solidă pentru dumneavoastră.

Casa 5: S-ar putea să fi încercat o lipsă de distracții simțită timpuriu în viață, cauzând mai târziu o reticență de a vă odihni sau juca. Veți descoperi că organizarea muncii creatoare și timpului de recreare este cea mai bună soluție pentru dumneavoastră.

Casa 6: Aveți nevoie de o muncă cotidiană organizată. S-ar putea să fi avut probleme de sănătate timpuriu în viață. Un program zilnic de menținere a condiției fizice ar putea fi benefic. Ați putea avea de asemenea bune capacități organizatorice.

Casa 7: S-ar putea să vă temeți să vă angajați în relații. Devreme în viață s-ar putea să vă fi simțit copleșit de relațiile apropiate. Veți învăța mult prin intermediul relațiilor dumneavoastră intime.

Casa 8: S-ar putea să vă temeți de proiectele comune, să vă simțiți copleșit de intimitate sau limitat în exprimarea sexuală. Veți învăța mult din cercetarea problemelor profunde ale vieții.

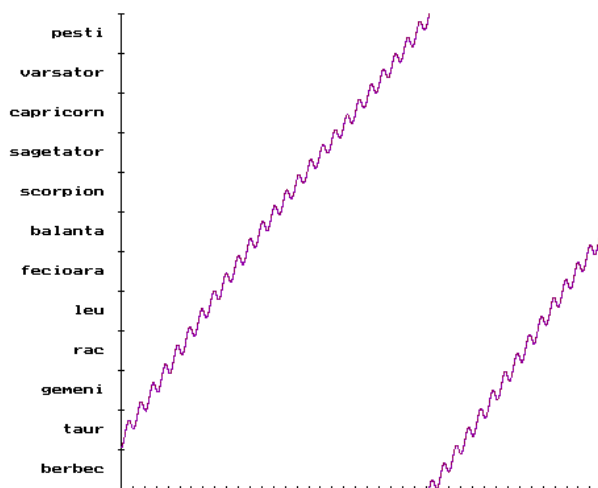
Casa 9: S-ar putea să vă simțiți limitat în cercetarea înțelesului vieții. Mai târziu în viață s-ar putea eventual să începeți o serioasă investigație în tărâmurile filosofice și religioase.

Casa 10: Vă temeți de eșecul public și abordați cariera cu precauție. După piedici timpurii, veți deveni muncitor și respectabil în profesia aleasă.

Casa 11: Sunteți timid în grupuri de persoane și aveți puțini prieteni adevărați. S-ar putea să vă alegeți cu grijă prietenii sau să ieșiți în special cu colegii.

Casa 12: Vă temeți de orice e ascuns. Aceasta poate pentru că simțiți că propriile dumneavoastră granițe sunt permanent amenințate. O cercetare serioasă a tărâmurilor ascunse v-ar putea ajuta să vă învingeți temerile.

Saturn - 1970 (41)

Pozițiile lui Saturn, din 1970 până în 2010.

5.3. Chiron

Semnificație:

Chiron, Vindecătorul Rănit, reprezintă rănilile noastre emoționale și fizice. El ne descoperă o parte lovită, slabă și vulnerabilă. Suntem încurajați să ne vindecăm rănilile și apoi să privim dincolo de tărâmurile personale, pentru a vedea suferința altora și pentru a deveni învățători și vindecători.

Interpretări:

Berbec: Sensul de a fi v-a fost încălcat cumva și s-ar putea să vă temeți să vă afirmați. S-ar putea să supracompensați încercând să fiți primul în toate. Fizic, s-ar putea să vă răniți la cap. S-ar putea să deveniți un pionier într-un mod care va aduce servicii omenirii.

Taur: Veți încerca o criză a valorilor. S-ar putea să suportați o lipsă de încredere în propria valoare și să supracompensați prin sporirea averii. S-ar putea de asemenea să vă îndoiiți de trupul dumneavoastră, sau să simțiți ca trupul dumneavoastră nu este frumos. Veți învăța să vă încredeți în experiențele fizice proprii și ați putea deveni un vindecător.

Gemeni: S-ar putea să nu aveți încredere în propriile procese mentale, sau să vă temeți să comunicați cu ceilalți. S-ar putea să fi avut o problemă de comunicare în copilărie. Educația timpurie s-ar putea să fi fost dureroasă. Ați putea avea capacitatea de a capta ideile creative universale sau spirituale. Ați putea învăța pe alții într-un mod benefic pentru omenire.

Rac (exil): S-ar putea să vă simțiți nesigur pe dumneavoastră în propria familie. Aceasta ar putea rezulta dintr-o relație dureroasă cu tatăl, sau poate altă experiență dureroasă în familie. Veți ști în mod intuitiv cum să vă îngrijiți de membrii familiei și de cei dragi.

Leu (exil): Vă temeți să vă distrați și să fiți creativ. Ați fost poate împiedicat să vă exprimați în copilărie și aveți dificultăți în depășirea sentimentelor de nepotrivire. Copiii s-ar putea să vă reamintească durerea. Ați putea suferi dificultăți de sarcină. S-ar putea să deveniți un învățător sau terapeut creativ.

Fecioară (cădere): Veți încerca o puternică legătură între problemele emoționale și sănătatea fizică. S-ar putea să vă temeți de sentimente, preferând muncile practice de zi cu zi lumii haotice a acestora. Sănătatea și vindecarea vor fi importante pentru dumneavoastră. S-ar putea să slujiți omenirea devenind vindecător.

Balanță: Dezechilibrul relațiilor, atât personale cât și impersonale, vă cauzează durere. Vă veți simți de asemenea vulnerabil în fața nedreptății. S-ar putea să fi suferit într-o relație timpurie cu părintele de sex opus. Veți învăța mult prin relații și ați putea deveni un sfătuitor.

Scorpion: Veți simți o durere profundă care va ieși la suprafață în relațiile intime. S-ar putea să fi suferit o traumă prenatală. Propria durere profundă vă va îndemna să cercetați misterele vieții, inclusiv nașterea, moartea și sexualitatea. S-ar putea să-i sfătuiți sau să-i învățați pe alții. S-ar putea de asemenea să studiați metafizica și să deveniți un vindecător sufletesc.

Săgetător: S-ar putea să vă simțiți nesigur pe credințele și perspectivele dumneavoastră. Ați putea deveni un fanatic religios pentru a compensa această nesiguranță. S-ar putea să descoperiți că studiați în permanență sau călătoriți prin lume într-un efort de a înțelege înțelesul vieții. S-ar putea să-i îndrumați pe alții pe cărarea lor spirituală.

Capricorn: Vă simțiți nesigur de locul dumneavoastră în societate. S-ar putea să aveți dificultăți în găsirea locului potrivit în lumea exterioară. Aceasta ar putea rezulta dintr-o experiență dureroasă cu mama. Ați putea alege o profesie ca vindecător sau învățător.

Ophiucus (domiciliu): S-ar putea să vă neliniștească propriul nivel de evoluție spirituală. Sunteți idealist și intuitiv. Puteți fi un bun învățător sau cercetător în domeniul esoteric. Credeți că fiecare trebuie să-și găsească propria cale. Nu-i înțelegeți pe aceia care refuză să evolueze.

Vărsător: S-ar putea să vă simțiți nesigur în grupuri. S-ar putea de asemenea să fiți sensibil la rănilor omenirii. Poate pentru că ați suferit din cauza prietenilor. Veți avea capacitatea de a vă alătura grupurilor cu o cauză, în special acelor care vindecă omenirea sau predau idealuri spirituale.

Pești (exaltare): Aveți dificultăți în obținerea propriului simț al individualității. Aveți capacitatea de a simți durerea altora și s-ar putea să trebuiască să vă detașați și să meditați. S-ar putea de asemenea să suferiți din cauza propriei mâhniri profunde. S-ar putea să lucrați într-o instituție legată de vindecare.

Casa 1: Sunteți rănit, ori afectiv, ori fizic. De fiecare dată când vă exprimați esența personalității, sunteți respins. Aceasta ar putea duce la auto-cercetare și ați putea deveni mai târziu un vindecător sau învățător rănit.

Casa 2: Suferiți din cauza pierderilor financiare sau a nesiguranței financiare. Rănilor afective timpurii au condus la o părere proastă despre sine. Căutarea valorii personale ar putea însemna că mai târziu veți fi capabil să-i ajutați și pe alții să-și găsească propria valoare.

Casa 3: Educația timpurie s-ar putea să fi fost o experiență dureroasă sau ați avut probleme de comunicare în copilărie sau cu frații și surorile. Ați putea mai târziu să comunicați aceste experiențe, devenind un învățător rănit.

Casa 4: Devreme în viață s-ar putea să vă fi simțit respins de familie. Viața familială s-ar putea să fi fost dureroasă. Pe măsură ce înfrunțați durerea și găsiți resurse interioare, veți dezvolta sentimentul de compasiune și capacitatea de a-i ajuta pe alții să-și vindece rănilile.

Casa 5: Explicarea dumneavoastră creatoare a fost cumva afectată devreme în viață. Cineva sau ceva v-a împiedicat să ieșiți și să vă distrați în copilăria timpurie. Mai târziu ați putea învăța copiii sau ați putea avea capacitatea de a pune oamenii în legătură cu propriile puteri creatoare.

Casa 6: Suferiți din cauza sentimentelor de nepotrivire fizică. S-ar putea să fi încercat durerea fizică în copilărie. Căutarea vindecării de sine v-ar putea conduce la vindecarea în mod regulat a celorlalți. Ați putea de asemenea preda tehnici de vindecare.

Casa 7: Suferiți datorită relațiilor rupte și dureroase și datorită sentimentelor de respingere din partea partenerului. Ați putea avea mai târziu un partener care să vă învețe cum să depășiți aceasta, sau dumneavoastră îl veți învăța pe partener.

Casa 8: S-ar putea să vă simțiți nepotrivit sexual. Ați putea fi sensibil la tendințele ascunse dureroase și ați putea folosi aceste cunoștințe mai târziu, pentru a deveni un vindecător intuitiv.

Casa 9: S-ar putea să vă simțiți respins pentru convingerile dumneavoastră. Rănilile v-ar putea împinge spre o schimbare de filosofie, iar mai târziu ați putea deveni un învățător al cunoașterii superioare.

Casa 10: Suferiți datorită sentimentelor de nepotrivire cu lumea exterioară și senzației că valoarea dumneavoastră nu este recunoscută. S-ar putea să fiți nesigur pe drumul profesional. Mai târziu, ați putea avea o profesie ca vindecător sau învățător rănit.

Casa 11: Durerea pentru dumneavoastră e trăită în grupuri. Prietenii dumneavoastră ar putea include oameni răniți, vindecători și învățători. Mai târziu ați putea fi implicat într-un grup de vindecători sau învățători.

Casa 12: Suferiți din cauza rănilor adânc îngropate și momentelor de durere copleșitoare. În cercetarea adâncurilor acestei dureri ați putea deveni mai târziu un catalizator pentru vindecarea altora - un vindecător sufletesc.

6. PLANETELE TRANSPERSONALE

6.1. *Uranus*

Semnificație:

Uranus reprezintă originalitatea și neconvenționalul, atât geniul neobișnuit și scriitor, cât și rebelul încăpățânat fără cauză. El ne spune despre zonele în care încălcăm convențiile, devenim inovatori și încercăm căi noi, incitante.

Interpretări:

Berbec: Aceasta e generația inițiativei și spontaneității. Indică distrugerea vechilor structuri și ivirea noului.

Taur (cădere): Aceasta e o generație care are tenacitatea de a urmări noile căi ale societății. Brusc, resursele omenirii intră în centrul atenției.

Gemeni: Aceasta e o generație care se concentrează asupra unor noi forme de comunicare și asupra rețelelor mondiale. Idei originale și ingenioase pot lua ființă.

Rac: Aceasta e o generație care va sprijini ideile și va adăuga componenta emoțională. Comunicarea ar putea fi importantă, la fel și rolul sentimentelor. Căile tradiționale de comunicare cu cei dragi s-ar putea schimba.

Leu (exil): Aceasta e o generație care caută libertatea de exprimare individuală. Creativitatea individuală adevărată devine importantă, mai ales prin cultură și artă.

Fecioară: Aceasta e o generație care începe să se concentreze asupra detaliilor practice ale omenirii. Cercetarea medicală, echilibrul dintre muncă și odihnă, legăturile dintre minte și trup intră în centrul atenției.

Balanță: Aceasta e o generație care caută noi căi de a realiza relații potrivite. Indică distrugerea formelor vechi de relație și introducerea celor noi. Această generație ar putea avea de asemenea noi concepții asupra dreptății.

Scorpion (exaltare): Aceasta e o generație care va încerca sentimente supraîncărcate și transformări în viață. Acești oameni vor avea multe idei inovatoare despre schimbare. Ei ar putea trăi o prefacere la scară mondială.

Săgetător: Această generație va căuta și învăța noi perspective asupra omenirii. Vor introduce noi concepte de filosofie, religie și etică.

Capricorn: Această generație va introduce noi structuri, posibil guvernamentale sau de afaceri. Indică un timp al consolidării ideilor originale și o construire practică a noilor căi.

Vărsător (domiciliu): Această generație e capabilă de descoperiri științifice geniale. Indică înțelegerea originală și inventivă care aduce beneficii omenirii.

Pești: Această generație va fi capabilă să cerceteze inconștientul și lucrurile ascunse și să lucreze cu ajutorul intuiției. O nouă înțelegere a rolului Pământului în univers ar putea fi descoperit de această generație.

Casa 1: Aveți o personalitate excentrică, cu impulsul de a vă exprima într-un mod schimbător și dinamic. S-ar putea să sfidați convențiile sau să fiți un conducător neobișnuit. Cu siguranță veți fi original.

Casa 2: Veți încerca schimbări bruște în venituri. Bani vor fi aici o clipă și duși în următoarea. Aveți capacitatea să inventați strategii de făcut bani. S-ar putea de asemenea să aveți bunuri neobișnuite și să vă apreciați propria originalitate.

Casa 3: Sunteți un gânditor rapid și original. Vă place să studiați subiecte neobișnuite, pe care le abordați în propriul dumneavoastră stil original. S-ar putea să aveți o relație neobișnuită cu frații și surorile.

Casa 4: Aveți o viață familială activă, neobișnuită și neconvențională. În copilărie s-ar putea să fi încercat schimbări bruște în mediul familial. Ca adult, veți căuta un cămin neobișnuit.

Casa 5: Aveți capacitatea de a prelua modele originale și creative. S-ar putea să aveți pasiuni sau scopuri creatoare excentrice sau neconvenționale. Copiii dumneavoastră ar putea fi originali și neconvenționali.

Casa 6: Modul dumneavoastră de abordare a vieții cotidiene ar putea fi neobișnuit. S-ar putea să încercați schimbări bruște de sănătate sau să aveți animale neobișnuite.

Casa 7: Aveți nevoie de relații neconvenționale. Libertatea în cadrul relațiilor va fi de asemenea importantă pentru dumneavoastră. Veți învăța despre propria individualitate prin intermediul relațiilor neobișnuite.

Casa 8: S-ar putea să încercați schimbări bruște în viață prin aventuri comune. S-ar putea de asemenea să fiți fascinat de metafizică și de latura profundă a vieții.

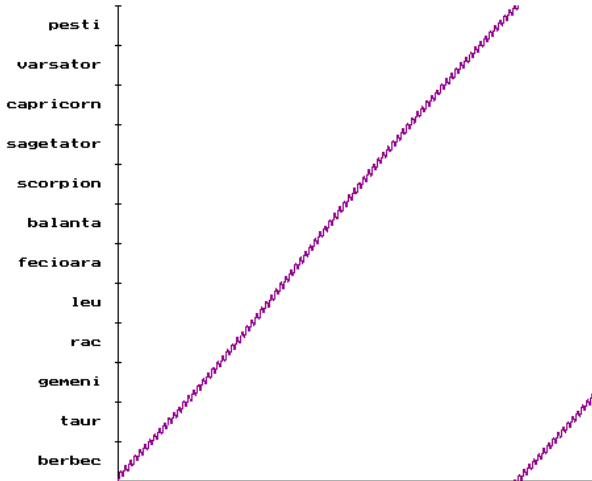
Casa 9: Veți dezvolta filosofii neobișnuite și originale. S-ar putea să vă revoltați împotriva religiei tradiționale și să vă bucurați de izbucniri bruște de studiu sau călătorii în străinătate.

Casa 10: Vă veți bucura de o carieră neconvențională prin care veți putea contribui cu ceva original și valoros pentru societate. S-ar putea să vă simțiți agitat într-o singură profesie și să descoperiți că uneori doriți o schimbare totală în orientarea vieții.

Casa 11: Vă veți înconjura de prieteni neobișnuiți și excentrici. S-ar putea de asemenea să apăreți drept cel ciudat în grupuri. S-ar putea să doriți să eliberați grupuri de oameni.

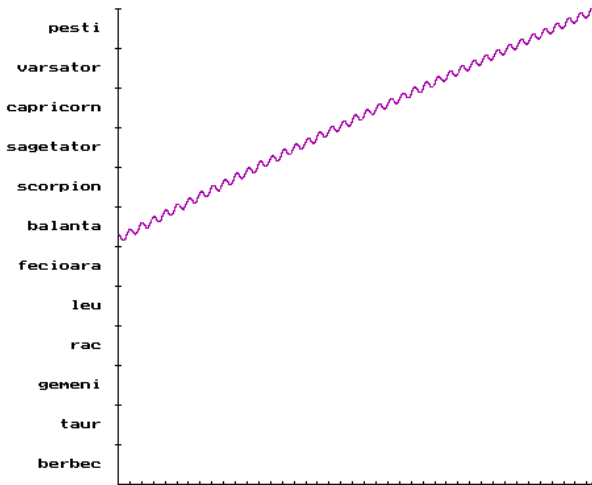
Casa 12: Veți încerca deseori scânteieri de intuiție sau s-ar putea să inițiați sau să vă alăturați unei instituții neobișnuite. Este posibil să cercetați psihicul uman într-un mod neobișnuit.

Uranus - 1928 (100)

Drumul lui Uranus în 100 de ani.

Uranus - 1970 (41)

Pozițiile lui Uranus, din 1970 până în 2010.

6.2. Neptun

Semnificație:

Neptun este planeta misticismului și unității. El reprezintă atât unitatea binecuvântată a spiritului cât și confuzia care vine din necunoașterea limitelor și granițelor. El estompează diferențele dintre realitate și închipuire și ne învață compasiunea și apropierea.

Interpretări:

Berbec: Indivizii au potențialul de a fi pionieri în domeniul spiritual. Își asumă riscul de a cerceta tărâmurile mistice. Această generație ar putea de asemenea avea mulți pionieri în domeniul artelor.

Taur: Această generație are capacitatea de a aplica valorile spirituale în domeniul banilor și resurselor. Indivizii pot fi practici relativ la perspectivele mistice. Obiecte și arte frumoase ar putea reflecta lumea spirituală.

Gemeni (cădere): Această generație își poate dezvolta intuiția și are capacitatea de a învăța, scrie, preda și răspândi compasiunea și înțelegerea spirituală.

Rac: Această generație are capacități mediumnice potențiale. Indivizii își țin convingerile spirituale aproape de inimi cu o măsură sigură de atașament emoțional.

Leu (exaltare): Această generație e legată îndeaproape de artele creatoare. Plăcerea și extravaganța sunt exprimate atât în lumea artistică, cât și în cea spirituală.

Fecioară (exil): Indivizii acestei generații sunt confrunțați cu sarcina analizării exceselor extravaganței și a organizării unei abordări sistematice a îmbinării spiritualului cu practicul. Ei sunt interesați ca problemele spirituale să devină parte a rutinei zilnice. De exemplu, această generație ar putea vedea mersul regulat la biserică o necesitate pentru o viață sănătoasă.

Balanță: Această generație are capacitatea de a privi relațiile umane dintr-o perspectivă generală mai spiritualizată, decât din a legilor și regulilor generale anterioare. Aici pot domni unele confuzii asupra relațiilor umane potrivite. Indivizii vor năzui să obțină un echilibru în relațiile umane. Vor fi de asemenea preocupați de dreptate.

Scorpion: Această generație are capacitatea de a urmări cu pasiune valorile spirituale. Indivizii se vor confrunta cu o luptă între dorințele naturale și dorința pentru un mod de viață spiritual. Vor cunoaște valoarea regenerării asupra stagnării. Această generație ar putea juca un rol transformator în lume.

Săgetător (exaltare): Această generație are darul viziunii spirituale. Indivizii vor fi capabili să ajute oamenii să se concentreze asupra aspirațiilor spirituale, să devină mai comunicativi și să accepte diferitele rase și credințe.

Capricorn: Această generație are capacitatea de a aplica disciplina pe calea spirituală. Vor avea înțelepciunea de a include atât valorile spirituale vechi cât și pe cele noi pentru a forma o temelie solidă pentru creșterea spirituală viitoare.

Vărsător (cădere): Omenirea va învăța să trăiască precum un colectiv. Această generație va avea capacitatea de a urmări perspective spirituale noi și diferite - darul revelației.

Pești (domiciliu): Această generație ar putea avea capacitatea unității cu Dumnezeu. S-ar putea să fie capabili să-și exprime spiritualitatea prin pătrundere psihologică și artă. Ar putea fi de asemenea învățători inspirați, conștienți de întreg, de totalitate.

Casa 1: Veți încerca o lipsă de frontiere între dumneavoastră și ceilalți și s-ar putea să dovedeți neclaritate în auto-exprimare. Aveți capacitatea să vă creați o lume a fanteziei și s-ar putea să trebuiască să clarificați cine sunteți cu adevărat.

Casa 2: S-ar putea să fiți nerealist în aprecierea propriei valori. Ar putea de asemenea exista o lipsă de claritate în privința banilor și bunurilor. Trebuie să legați valorile financiare de valorile spirituale.

Casa 3: Aveți capacitatea de a comunica prin intermediul artelor și preocupărilor creatoare. S-ar putea să încercați de asemenea confuzie mentală și să aveți o minte zăpăcită.

Casa 4: S-ar putea să păstrați amintiri idilice despre casă și familie, care pot fi adevărate sau nu. Ar putea exista de asemenea o senzație de pierdere referitoare la casă și familie. Căutați să evadați într-un cadru familial de vis.

Casa 5: Aveți o natură artistică puternică și capacitatea de a crea prin intuiție. S-ar putea să trebuiască să faceți sacrificii, în special pentru copii sau pentru cei dragi, înainte să puteți crea.

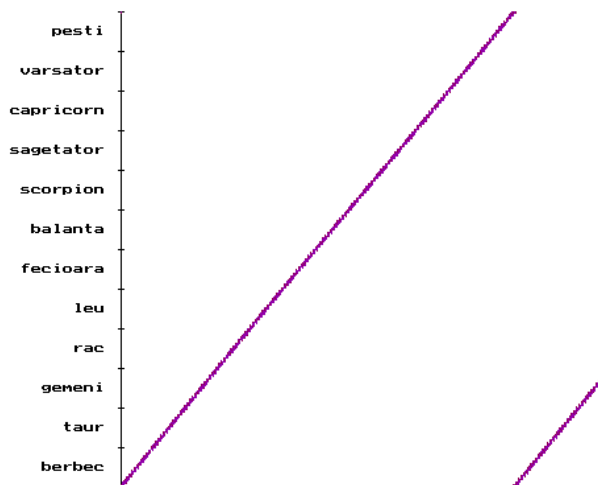
Casa 6: S-ar putea să aveți dificultăți în a face față vieții cotidiene. S-ar putea să aveți probleme de sănătate sau alergii în copilărie. Aveți de asemenea capacitatea de a fi de folos altora.

Casa 7: Căutați perfecțiunea în relațiile personale și s-ar putea să fiți deziluzionat de parteneri imperfecti. Aveți de asemenea capacitatea de a atrage uniuni spirituale.

Casa 8: Vă simțiți una cu ceilalți și aveți capacitatea de a transcende viața cotidiană prin preocupări metafizice. S-ar putea să simțiți cu ușurință tendințele emoționale ascunse.

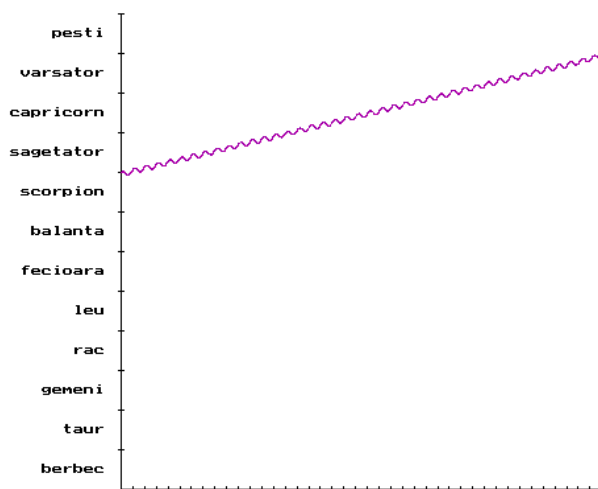
Casa 9: Aveți o atitudine de devotament pentru educația superioară și căutați filosofia perfectă. S-ar putea să fiți dezamăgit de realitățile studiului, călătoriilor în străinătate sau religiei.

Neptun - 1862 (200)

Drumul lui Neptun în 200 de ani.

Neptun - 1970 (41)

Pozițiile lui Neptun, din 1970 până în 2010.

Casa 10: Tânjiți să fiți de folos prin profesie. S-ar putea să încercați un sentiment de pierdere referitor la direcția de viață aleasă. S-ar putea să vi se ceară să vă sacrificați în vreun fel cariera aleasă.

Casa 11: Căutați prietenii spirituale și umanitariste. S-ar putea să evadați din realitate prin grupuri. Aveți capacitatea de a fi de folos prietenilor și grupurilor.

Casa 12: Vă simțiți copleșit de tendințele ascunse ale lumii. S-ar putea să evadați din realitate visând cu ochii deschiși și lăsându-vă liberă fantezia. Aveți uneori o natură plină de compasiune.

6.3. Pluto

Semnificație:

Pluto este planeta transformării. Nimic nu rămâne la fel în jurul acesteia. Sarcina ei este de a șterge trecutul pentru a face loc noului. Aceasta se face exploziv, silind orice este ascuns la suprafață să se risipească. Oriunde stă Pluto în horoscoapele noastre, trăim regenerarea.

Interpretări:

Berbec (exaltare): Aceasta este generația revoluției. Indivizii au capacitatea de a răsturna tradițiile și de a începe din nou.

Taur (exil): Aceasta este generația schimbării economice. Indivizii au capacitatea de a transforma producția materială și procesele monetare.

Gemeni: Aceasta este generația invențiilor transformatoare și progreselor majore în cunoaștere. Indivizii sunt martorii noilor descoperiri cu ramificații mondiale.

Rac: Aceasta este generația schimbării sistemelor sociale. Indivizii sunt născuți în timpuri zbuciumate care le amenință siguranța și familia. Această generație are capacitatea de a constitui noi concepte sociale.

Leu (exaltare): Aceasta este generația puterii. Indivizii au capacitatea de a folosi puterea atât pozitiv cât și negativ. Puterea și conducerea mondială vor fi de asemenea probleme importante pentru aceștia.

Fecioară: Această generație are capacitatea de a transforma modul cum privește lumea sănătatea. Cercetarea medicală, bolile mondiale, descoperirile în acest domeniu și legăturile dintre minte și trup vor fi în centrul atenției.

Balanță (cădere): Această generație va fi preocupată de cauza dreptății și de transformarea relațiilor umane. Indivizii au capacitatea de a vedea necesitatea schimbării în relațiile personale și globale.

Scorpion (domiciliu): Această generație are capacitatea de a iniția schimbarea la scară mondială pentru a se ridica deasupra dorințelor de bază ale omenirii. Indivizii ar putea trăi un conflict mondial. Vor fi siliți să învețe să folosească în mod corect resursele lumii.

Săgetător: Această generație va încerca nevoia de transformare a perspectivelor religioase pentru a include toate filosofii și religiile.

Capricorn: Această generație va avea capacitatea de a transforma vechile structuri în altele noi și durabile.

Vărsător (cădere): Aceasta este generația cooperării mondiale. Indivizii au capacitatea de a face progrese științifice în beneficiul omenirii și s-ar putea să fie siliți să schimbe modul în care e privită știința.

Pești: Aceasta este generația unității spirituale. Ea are capacitatea de a dărâma formele artistice tradiționale pentru a pregăti terenul pentru o artă nouă și pătrunsă de spiritualitate.

Casa 1: Sunteți un conducător transformator, provocându-i în mod constant pe alții și pe sine pentru a accepta schimbarea. Aveți o personalitate puternică.

Casa 2: Bani și bunurile trec în mod constant prin schimbări în viața dumneavoastră. Chemarea dumneavoastră e să cercetați legătura dintre schimbarea posesiunilor și schimbarea valorilor interioare.

Casa 3: Aveți o minte iscoditoare și sunteți un vorbitor puternic. S-ar putea să încercați lupte pentru putere cu frații și surorile.

Casa 4: Mediul dumneavoastră familial ar putea fi vulcanic. Traume ale copilăriei timpurii ar putea fierbe în dedesubtul aparențelor. S-ar putea să încercați schimbări traumatizante acasă.

Casa 5: Aveți mare nevoie să vă exprimați creativ. S-ar putea să trebuiască să vă feriți de o nevoie obsesivă de atenție. S-ar putea de asemenea să fiți excesiv de dominant cu copiii.

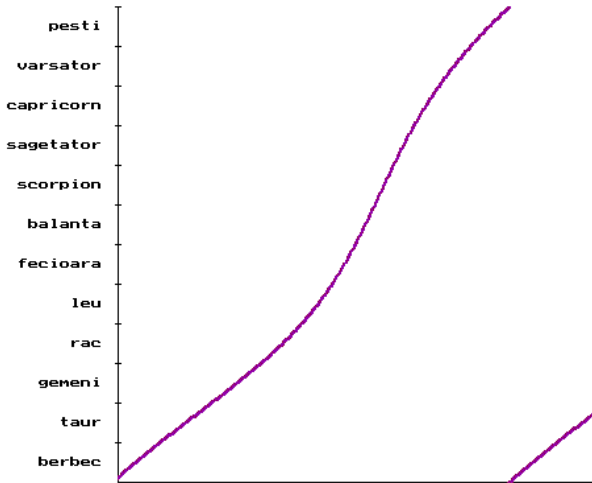
Casa 6: Rutina zilnică joacă un rol important în viața dumneavoastră. S-ar putea să încercați schimbări dramatice în sănătate. Chemarea dumneavoastră e să recunoașteți puterea relației dintre minte și trup.

Casa 7: Veți încerca transformări profunde prin intermediul relațiilor. Relațiile dumneavoastră s-ar putea schimba, sau dumneavoastră v-ați putea dezvolta și schimba în cadrul relațiilor.

Casa 8: Aveți o dorință puternică de a fi unit cu alții. S-ar putea să încercați impulsuri și pasiuni puternice, și totuși nerecunoscute. S-ar putea să cercetați în profunzime subiecte metafizice.

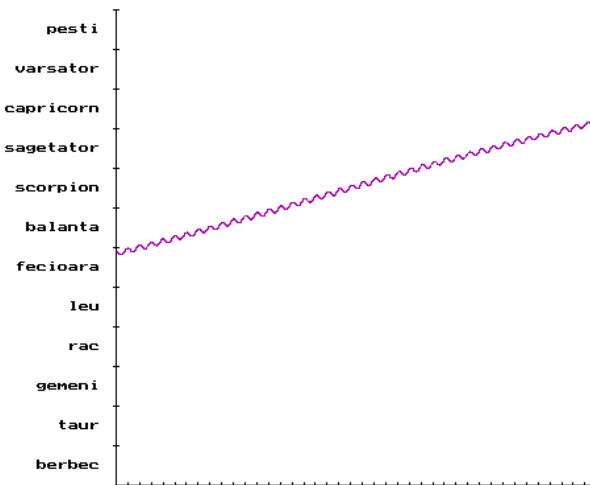
Casa 9: Aveți un puternic impuls de a descoperi înțelesuri superioare în viață. Trebuie să vă feriți să deveniți dogmatic în filosofii personale. S-ar putea să deveniți obsedat de călătorii, studiu sau religie.

Pluto - 1824 (300)

Drumul lui Pluto în 300 de ani.

Pluto - 1970 (41)

Pozițiile lui Pluto, din 1970 până în 2010.

Casa 10: Veți fi un conducător puternic în cariera aleasă și s-ar putea să vă folosiți de profesie pentru a vă simți puternic. S-ar putea de asemenea să trăiți schimbări majore în mediul profesional.

Casa 11: S-ar putea să vă simțiți atras de grupuri politice puternice și să încercați conflicte puternice cu prietenii. Aveți de asemenea capacitatea de a lega prietenii profunde.

Casa 12: Aveți nevoie presantă să cercetați tărâmurile inconștiente, posibil devenind obsedat de conștientizarea necunoscutului. S-ar putea să vă treziți mereu în centrul crizelor, fără să înțelegeți de ce.

7. STELELE FIXE

Nomenclatura este numele tehnic standard sub care este cunoscută o stea. Există mai multe sisteme de nomenclatură folosite. În cele ce urmează, stelele sunt denumite folosind sistemul Bayer, care folosește o literă grecească, unică într-o anumită constelație, sugerând strălucirea relativă a stelei. De exemplu, Sirius este α Canis Major, însemnând că e cea mai strălucitoare stea din constelația Canis Major. *Clasa spectrală* indică calitatea luminii emise de stea și temperatura sa efectivă. De obicei, constă într-o literă și un număr. Litera precizează clasa generală iar numărul - poziția în clasă. Literele posibile, în ordinea temperaturii stelelor, sunt:

Litera	Denumirea	Culoarea	Temperatura
W	Wolf-Rayet	verzui-alb	80000K
O	Albastre f. calde	verzui-alb	36000K
B	Albastre cu heliu	albăstrui-alb	12-25000K
A	Cu hidrogen	alb	8-10000K
F	Metalice	gălbui-alb	6-7500K
G	Tip solar	galben	5-6000K
K	Galbene-portocalii	portocaliu	4500K
M	Cu oxid de titan	portocaliu-roșu	3500K
R	Carbonate	portocaliu-roșu	3300K
N	Carbonate	roșu	3300K
S	Gigantice variabile	roșu	3300K

Magnitudinea este un număr zecimal care indică intensitatea senzației pe care o produce energia steii asupra unui organ receptor. Cu cât numărul e mai mic, cu atât steaua e mai strălucitoare. Cea mai mică magnitudine vizibilă e în jur de 6.

Nume	Constelație, nomenclatură	Clasă spectrală	Magni- tudine	Poziție	Natură
Achernar	α Eridanus	B9	0,6	15$\times$	
Acrux	α Crux	B1	1,6	12 $\mathbb{M}$	
Acubens	α Cancer	F0	4,3	14 Ω	$\ddagger$ ♀
Adara	ϵ Canis Major	B1	1,6	21 $\mathbb{B}$	
Adhafera	ζ Leo	F0	3,6	28 Ω	$\ddagger$ ♀
Agna	β Centaurus	B3	0,9	24 $\mathbb{M}$	
Al Hecka	ζ Corvus	B2	3,0	25 II	♂
Al Jabhar	η Leo	A0	3,6	28 Ω	$\ddagger$ ♀
Al Pherg	η Pisces	G3	3,7	27 Υ	$\ddagger$ ♀
Alcyone	η Taurus	B7	3,0	0 II	♂ ♀
Aldebaran	α Taurus	KM	1,1	10 II	♂
Alfard	α Hydra	K3	2,2	27Ω	$\ddagger$ ♀
Algenib	γ Pegasus	B2	2,9	9 Υ	♂ ♀
Algol	β Perseus	B8	var	26 δ	$\ddagger$ ♂
Alhena	γ Gemini	A1	1,9	9 $\mathbb{B}$	♀ ♀
Alioth	ϵ Ursa Major	A0	1,7	9$\mathbb{M}$	♂ 3
Alkaid	η Ursa Major	B3	1,9	27$\mathbb{M}$	1
Almach	γ Andromeda	K2	2,3	14 δ	♀
Alnilam	ϵ Orion	B0	1,8	23 II	♀ $\ddagger$
Alnitak	ζ Orion	B0	2,0	25 II	
Alpheratz	α Andromeda	B8	2,2	15 Υ	♀
Alrisha	α Pisces	A2	3,9	29 Υ	♂ ♀
Altair	α Aquila	A7	0,9	2∞	
Alterf	λ Leo	K5	4,5	18 Ω	$\ddagger$ ♀
Antares	α Scorpius	MB	1,2	10$\mathbb{M}$	
Arcturus	α Bootes	K2	0,2	24$\mathbb{A}$	
Arneb	α Lepus	F0	2,7	21 II	$\ddagger$ ♀
Asellus Australis	δ Cancer	K0	4,2	9 Ω	♂ $\odot$
Asellus Borealis	γ Cancer	A0	4,7	8 Ω	♂ $\odot$

Nume	Constelație, nomenclatură	Clasă spectrală	Magni- tudine	Poziție	Natură
Atria	α Triangulum Australis	K5	1,9	21♈	
Avior	ϵ Carina	KB	1,7	23♐	
Baten Kaitos	ζ Cetus	K0	3,9	22♐	♃
Bellatrix	γ Orion	B2	1,7	21 II	♂ ♃
Betelgeuse	α Orion	M2	var	29 II	♂ ♃
Botein	δ Aries	K2	4,5	21♈	♀
Canopus	α Carina	F0	-0,9	15♄	♃ ♃
Capella	α Auriga	GG	0,2	22 II	♃ ♃
Castor	α Gemini	AA	1,6	20♄	
Cih	γ Cassiopeia	B0	var	14♈	
Deneb Adige	α Cygnus	A2	1,3	5♋	
Deneb Algedi	δ Capricornus	A5	3,0	24♐	
Denebola	β Leo	A4	2,2	21♐	♃ ♀
Dubhe	α Ursa Major	K0	2,0	15♊	♂ 5
El Nath	β Taurus	B7	1,8	22 II	♂
Erakis	μ Cepheus	M2	var	10♐	
Foramen	η Carina	R	var	22♈	
Formalhaut	α Pisces Austrinus	A2	1,3	4♋	
Gacrux	γ Crux	M4	1,6	7♎	
Hamal	α Aries	K2	2,2	8♈	♂ ♃
Hoedus I	ζ Auriga	KB	var	19 II	
Kaus Australis	ϵ Sagittarius	B9	2,0	5♐	
Labrum	δ Crater	K0	3,8	27♐	♀ ♃
Markab	α Pegasus	B9	2,6	23♋	
Markeb	κ Vela	B3	2,6	29♐	♃ ♃
Megrez	δ Ursa Major	A3	3,4	1♐	4
Meissa	λ Orion	O8	3,7	24 II	♃ ♃
Mekbuda	ζ Gemini	G0	var	15♄	
Menkalinan	β Auriga	A2	var	0♄	♂ ♃
Menkar	α Cetus	M2	2,8	14♈	♃
Merak	β Ursa Major	A1	2,4	19♊	6
Mesarthim	γ Aries	A0	4,8	3♈	♂ ♃
Miaplacidus	β Carina	A0	1,8	2♎	
Mimosa	β Crux	B1	1,5	12♎	
Mintaka	δ Orion	O9	2,5	22 II	♃ ♃

Nume	Constelație, nomenclatură	Clasă spectrală	Magni- tudine	Poziție	Natură
Mira	α Cetus	M6	var	18	ζ
Mirach	β Andromeda	M0	2,4	08	♀
Mirfak	α Perseus	F5	1,9	2 II	ζ ζ
Mirzam	β Canis Major	B1	2,0	7 $\mathfrak{B}$	
Mizar	ζ Ursa Major	A2	2,4	16 $\mathfrak{M}$	♂2
Phact	α Columba	B8	2,8	22 II	♀ ♀
Phecda	γ Ursa Major	A0	2,5	0 $\mathfrak{M}$	7
Polaris	α Ursa Minor	F8	2,1	28 II	ζ ♀
Polis	μ Sagittarius	B8	var	3 $\mathfrak{V}$	
Pollux	β Gemini	K0	1,2	23 $\mathfrak{B}$	♂
Prima Hyadum	γ Taurus	G9	3,9	6 II	ζ ♀
Procyon	α Canis Minor	F5	0,5	26 $\mathfrak{B}$	
Propus	η Gemini	M3	var	3 $\mathfrak{B}$	
Ras Algethi	α Hercules	M5	var	16 $\mathfrak{A}$	
Ras Alhague	α Ophiucus	A5	2,1	22 $\mathfrak{A}$	
Regulus	α Leo	B7	1,3	0 $\mathfrak{M}$	ζ ♂
Rigel	β Orion	B8	0,3	17 II	ζ ζ
Sadalmelek	α Aquarius	G1	3,2	4 $\mathfrak{K}$	
Sargas	θ Scorpius	F0	2,0	26 $\mathfrak{A}$	
Scheat	β Pegasus	M2	2,6	29 $\mathfrak{K}$	
Schedir	α Cassiopeia	K0	2,5	88	ζ ♀
Shaula	λ Scorpius	B2	1,7	24 $\mathfrak{A}$	
Sheliak	β Lyra	B8	var	19 $\mathfrak{V}$	
Sheratan	β Aries	A5	2,7	48	♂ ζ
Sirius	α Canis Major	A1	-1,4	14 $\mathfrak{B}$	ζ ♂
Spica	α Virgo	B2	1,2	24 $\mathfrak{A}$	
Tejat Posterior	μ Gemini	M3	3,2	5 $\mathfrak{B}$	♀ ♀
Thuban	α Draco	A0	3,6	7 $\mathfrak{M}$	ζ ♂
Toliman	α Centaurus	GK	0,1	29 $\mathfrak{M}$	
Vega	α Lyra	A1	0,1	15 $\mathfrak{V}$	
Wasat	δ Gemini	A8	3,5	18 $\mathfrak{B}$	ζ
Wesen	δ Canis Major	G3	2,0	23 $\mathfrak{B}$	
Zavijava	β Virgo	F8	3,8	27 $\mathfrak{M}$	♀ ♂
Zosma	δ Leo	A2	2,6	11 $\mathfrak{M}$	ζ ♀
Zuben Elakribi	δ Libra	A1	var	15 $\mathfrak{M}$	

Nume	Constelație, nomenclatură	Clasă spectrală	Magni- tudine	Poziție	Natură
Zuben Elgenubi	α Libra	A3	2,9	15♎	

Achernar: religie, spiritualitate, revelație

Alcyone: una din cele 7 surori ale Pleiadelor; din punct de vedere esoteric, „Steaua Individualului”, guvernând umanitatea, legată de zodia Vărsătorului; presupusă steaua în jurul căreia se învâрте universul

Aldebaran: recunoaștere publică a meritelor, prosperitate

Alfard: fatalitate în relațiile cu unele persoane de sex opus

Algol: steaua cea mai malefică; pericole, sinucidere, violență, moarte subită

Alioth: din punct de vedere esoteric, sursa razei 3, prin Rac, Balanță și Capricorn

Alkaid: din punct de vedere esoteric, sursa razei 1, prin Berbec, Leu și Capricorn

Almach: renume

Altair: șansă neașteptată, prosperitate, dar și schimbări neașteptate

Antares: autodistrugere, gust pentru putere, rapacitate, violență, îndrăzneală

Arcturus: noroc, inspirație, popularitate, bogăție

Bellatrix: prestigiu civic dobândit pe câmpul de luptă

Betelgeuse: onoruri militare, succes material

Capella: protectori influenți, situație socială prosperă și stabilă (în general)

Castor: violență, tendințe malefice

Dubhe: din punct de vedere esoteric, sursa razei 5, prin Leu, Săgetător și Vărsător

Formalhaut: șansă, idealuri nobile, transcendența de la universul material la cel spiritual

Markab: pericol de rănire

Megrez: din punct de vedere esoteric, sursa razei 4, prin Taur, Scorpion și Săgetător

Merak: din punct de vedere esoteric, sursa razei 6, prin Fecioară, Săgetător și Pești

Mirach: căsătorie fericită, renume

Mizar: din punct de vedere esoteric, sursa razei 2, prin Gemeni, Fecioară și Pești

Phecda: din punct de vedere esoteric, sursa razei 7, prin Berbec, Rac și Capricorn

Polaris (steaua polară): din punct de vedere esoteric, „Steaua Direcției” sau a „Reorientării”, guvernând Shamballa; legată de zodia Leului; steaua care dezvoltă arta refacerii și salvării a ceea ce este pierdut; ea ghidează omenirea pe calea involutivă și influențează în mod activ pe cei de pe Crucea Mutabilă

Pollux: ascensiune socială, prestigiu

Procyon: celebritate, șansă

Regulus: idealuri nobile, ascensiune fulgerătoare, dar și violență, distrugere, aducând uneori un declin la fel de fulgerător; durabilitatea creației spirituale și după moarte

Rigel: renume, succes material, capacitate de creație

Scheat: pericol de înec

Sirius: prestigiu, bogăție, sinceritate; din punct de vedere esoteric, „Strălucitoarea Stea a Sensibilității”, guvernând Ierarhia; legată de zodia Scorpionului; influențează sistemul nostru psihic prin Uranus, Neptun și Saturn

Vega: șansă, reușită, bogăție, popularitate, vanitate, lascivitate

8. PUNCTELE ARABICE

Punctul de avansare bruscă: Asc + Punctul de noroc (diurn) - ♃ = 2Asc+♃-☉-♃

Punctul de boală: Asc+♂-♃

Punctul de bunuri: Asc+cuspidă C2-gubernatorul C2

Punctul de călătorii pe apă: Asc+15°♁-♃

Punctul de călătorii pe uscat: Asc+cuspidă C9-gubernatorul C9

Punctul de căsătorie: Asc+Dsc-♀

Punctul de chibzuință: Asc+♃-♀

Punctul de comerț: Asc+♃-☉

Punctul de cunoștințe onorabile: (diurn) Asc + ☉ - Punctul de noroc (diurn) = 2☉-♃; (nocturn) Asc + Punctul de noroc (nocturn) - ☉ = 2Asc-♃

Punctul de discordie: Asc+♃-♂

Punctul de distracție: Asc+♀-♂

Punctul de dragoste: Asc+♀-☉

Punctul de dușmani: Asc+cuspidă C12-gubernatorul C12

Punctul de fatalitate: Asc+♃-☉

Punctul de fii: Asc+♃-♃

Punctul de fiice: Asc+♀-♃

Punctul de iluminare: Dsc+♃-☉

Punctul de intuiție: Asc+♃-☉

Punctul de înfrățire: (diurn) Asc+♃-♃; (nocturn) Asc+♃-♃

Punctul de întemnițare: Asc+☉-♃

Punctul de înțelegere: Asc+♂-☿
Punctul de karmă: Asc+♁-♃
Punctul de legătură: Asc+♃+guvernatorul ♃
Punctul de mamă: Asc+♃-♀
Punctul de marfă: Asc+Punctul de noroc(diurn)-Punctul de spirit(diurn)= Asc+2♃-2☉
Punctul de moarte: Asc+cuspidă C8-♃
Punctul de moștenire: Asc+♃-♁
Punctul de noblețe și onoare: (diurn) Asc+19°♃-☉; (nocturn) Asc+3°♁-♃
Punctul de noroc: (diurn)Asc+♃-☉; (nocturn)Asc+☉-♃
Punctul de organizare: Asc+♃-☉
Punctul de pasiune: Asc+♂-☉
Punctul de pericol: Asc+guvernatorul C8-♁
Punctul de prieteni: Asc+♃-♁
Punctul de profesie: Asc+♃-♁
Punctul de slujitori: Asc+♃-☿
Punctul de soartă: Asc+☿-♃
Punctul de spirit: (diurn)Asc+☉-♃; (nocturn)Asc+♃-☉
Punctul de sporire: Asc+♃-☉
Punctul de tată: Asc+☉-♁
Punctul de trădare: Asc+♃-☉
Punctul de viață: Asc+☉-luna nouă prenatală
Punctul de vocație: MC+♃-☉

9. ANALIZA CANTITATIVĂ A HOROSCOPIULUI

Punctajele acordate (propunere):

Soare, Lună: 6
Mercur, Venus, Marte: 4
Jupiter, Saturn: 3
Uranus, Neptun, Pluto: 2
Asteroizii, inclusiv Chiron: 1
Lilith: 2
Nodul Nord: 2,5
Ascendent, Mijlocul Cerului: 3

Modul de calcul:

Pentru planete și asteroizi, se înmulțește punctajul de mai sus cu următorii coeficienți (3 variante propuse):

1 - dacă planeta este în zodia-domiciliu
0,9 - dacă este în exaltare
0,8 - dacă este în trigonocrație
0,7 - dacă este peregrină
0,6 - dacă este în cădere
0,5 - dacă este în exil (*distribuție liniară*)

1 - dacă planeta este în zodia-domiciliu
0,97 - dacă este în exaltare
0,9 - dacă este în trigonocrație
0,78 - dacă este peregrină
0,64 - dacă este în cădere
0,5 - dacă este în exil (*distribuție normală - gaussiană*)

1 - dacă planeta este în zodia-domiciliu
0,87 - dacă este în exaltare
0,76 - dacă este în trigonocrație
0,66 - dacă este peregrină
0,57 - dacă este în cădere
0,5 - dacă este în exil (*distribuție exponențial negativă*).

Pentru Lilith, Nodul Nord, Ascendent și Mijlocul Cerului, se folosește coeficientul 1, indiferent de poziția în horoscop.

În funcție de ceea ce se dorește analizat (zodiile, casele, cadranele, emisferele etc.), se adună ponderile punctelor aflate pe teritoriul diviziunilor respective. De exemplu, pentru analiza zodiilor, se adună toate punctele din Berbec, apoi toate cele din Taur ș.a.m.d. până la Pești, apoi se observă care zodie/zodii are/au punctajul cel mai mare, și deci ce sectoare au o importanță crescută pentru individul în cauză.

9.1. Analiza zodiilor

Berbec puternic: Energie inițiatoare, de pionierat. Independent, îndrăzneț, curajos, hotărât, arzător, inspirat, direct, decis. Egoist, impulsiv, nerăbdător, agresiv, fără subtilitate.

Taur puternic: Stabil și răbdător, valori puternice, decis, cu picioarele pe pământ, dorințe puternice. Lacom, încăpățânat, conservator, prea posesiv, desfrânat.

Gemeni puternici: Agil, multilateral, curios, amabil, vorbăreț, aerian, multe idei. Nestatornic, schimbător, superficial, inconstant.

Rac puternic: Protector, tenace, sensibil din punct de vedere emoțional, rădăcini puternice. Insipid, prea protector, nu vrea să renunțe, timid, retras.

Leu puternic: Încrăzător în sine, generos, bun la suflet, conducător puternic, dramatic. Prea mândru, vanitos, extravagant, arogant.

Fecioară puternică: Meticulos, cu putere de discernământ, pur, practic, preocupat de sănătate, muncitor. Prea critic, meschin, perfecționist.

Balanță puternică: Echilibrat, armonios, artistic, diplomat, puternic simț al dreptății. Prea înclinat spre compromis, nepăsător.

Scorpion puternic: Intens, magnetic, percepție penetrantă, putere de confruntare. Distructiv, răzbunător, gelos, prea dramatic.

Săgetător puternic: Inspirat, viziune largă, entuziast, în căutarea scopului, sincer, aventuros. Nesăbuit, nestăpânit, fără tact.

Capricorn puternic: Disciplinat, practic, responsabil, de încredere, harnic, conștiincios. Pesimist, prea convențional, rigid, materialist, nemilos.

Vărsător puternic: Filantrop, inovator, cu conștiință de grup, orientat spre progres, dorind să-i servească pe alții. Rebel, excentric, distant, superficial din punct de vedere emoțional, prea extravertit.

Pești puternici: Milos, sensibil, capabil de sacrificiu de sine, blând, intuitiv. Dorind să evadeze, nepractic, hipersensibil, credul.

9.2. Analiza caselor

Casa 1: Identitatea. Personalitatea - cum vă vedeți dumneavoastră și cum vă văd alții. Aspectul fizic. Sinele, anima, imaginea proiectată, expresia motivației interioare, scopul sufletului, abordarea inițială a vieții, aura.

Casa 2: Propriile resurse. Ce prețuiți, de la bunurile fizice și bani până la respectul de sine și talente. Resursele personale și financiare, valorile și atitudinile, achizițiile, prana.

Casa 3: Comunicarea. Învățătura timpurie, frații și surorile, mediul ambiant imediat, călătoriile scurte. Procesele mentale, căutarea activă a cunoașterii, telepatia și energia mentală.

Casa 4: Casa și familia. Rădăcinile, moștenirea și viața privată. Fundația psihologică, moștenirea biologică, locuința, așramul, karma.

Casa 5: Creativitatea. Scopurile artistice, pasiunile, recrearea, copiii și poveștile de dragoste. Auto-exprimarea, aventurile amoroase, procrearea, timpul liber, jocurile și sportul, auto-împlinirea, bucuria și extazul.

Casa 6: Viața de zi cu zi. Munca, sănătatea, serviciile pe care le faceți, obiceiurile. Animalele mici, rutina zilnică, mediul profesional, priceperile.

Casa 7: Parteneriatul. Parteneriatul în afaceri, căsătoria sau o relație angajată. Asociații pe termen lung, dușmanii declarați, animus, relația dintre suflet și personalitate.

Casa 8: Sprijinul pe care îl primiți de la alți oameni. Regenerarea, moartea, sexul, problemele legale, metafizica. Transformarea, resursele altora, moștenirile, transmutația, lupta.

Casa 9: Învățătura înaltă. Subiectele academice, legea, religia, publicațiile, cultura străină, sportul, călătoriile lungi și filosofia. Călătoria pe Cale, înțelepciunea veșnică.

Casa 10: Viața publică. Poziția în comunitate, cariera, statutul social, atitudinea față de calitatea de părinte. Onoarea, autoritatea, profesiunea, direcția în viață, realizările, Stăpânii și Ierarhia.

Casa 11: Prietenii și relațiile în grupuri. Speranțele și visurile. cunoștințele sociale, grupurile, organizațiile și activitățile lor.

Casa 12: Sfârșiturile. Puterile și slăbiciunile ascunse. Instituții precum spitalele, închisorile, bibliotecile și armata. Temerile, dușmanii ascunși, inconștientul colectiv, spiritualitatea, datoriile karmice, serviciul altruist în beneficiul omenirii.

9.3. Analiza razelor

1. *Voința și puterea:* Puternic, hotărât, stăruitor, simț al scopului, capacitate de conducere și guvernare. Mândrie excesivă, sete de putere, încăpățănare. Pluto, Vulcan. Berbec, Leu, Capricorn.

2. *Dragostea și înțelepciunea:* Înțelept, iubitor și milos, mare sensibilitate, răbdare și tact. Auto-compătimire, hipersensibilitate, frică și lipsă de hotărâre. Soare, Jupiter. Pești, Gemeni, Fecioară.

3. *Inteligența activă și adaptabilitatea:* Deștept, agilitate mentală, strategie, vorbitor iscusit, simț al afacerilor, capacitate de gândire abstractă. Mândrie intelectuală, necinste și agitație. Saturn. Rac, Balanță, Capricorn.

4. *Armonia prin conflict:* Spontan, imaginativ, conciliant, dragoste de muzică și frumos, capacitate de a împăca opuzii. Îngrijorare, capricios, bătaios și indecis. Luna, Mercur. Scorpion, Taur, Săgetător.

5. *Cunoașterea și știința concretă:* Concentrat, obiectiv, foarte curios, expert în domeniul ales, îi place verificarea prin experiment, inventivitate practică. Raționalism excesiv, scepticism și criticism, lipsă de sensibilitate emoțională. Venus. Vărsător, Leu, Săgetător.

6. *Devotamentul și idealismul*: Entuziast, loial și devotat, puternic idealism, umilință, capacitate de a-i inspira pe alții. Fanatism, credulitate, idealism rigid și hipersensibilitate. Neptun, Marte. Pești, Fecioară, Săgetător.

7. *Ordinea ceremonială și magia*: Bine organizat, cu conștiință socială, rafinat, simț al sincronizării, capacitate de a clădi și a îngriji de detalii. Supraregimentare, perfecționism, materialism și preocupare excesivă pentru reguli. Uranus. Berbec, Rac, Capricorn.

9.4. Analiza cadranelor

Cadrantul 1: C1-C3; dezvoltarea propriei identități; nevoia de dezvoltare și de preocupare pentru sine; vă vedeți ca un individ independent, capabil de a vă organiza viața; egocentric; zonele în care doriți să vă exprimați personalitatea.

Cadrantul 2: C4-C6; nevoia de siguranță interioară și relațiile cu alții; sunteți receptiv cu ceilalți oameni și sensibil la tendințele ascunse din relații.

Cadrantul 3: C7-C9; problemele și relațiile globale; nevoia de legături cu societatea; veți căuta relații cu un aspect mai mult obiectiv decât personal, vreți să fiți o figură publică și să vă jucați rolul în societate.

Cadrantul 4: C10-C12; eforturile personale în beneficiul umanității; nevoia de a fi concentrat asupra servirii publice; vă străduiți să vă aduceți contribuția în lume; acest lucru poate fi benefic, dar și distructiv dacă deveniți obsedat de un ideal.

9.5. Analiza emisferelor

Vestică: C10-C3; sunteți un individ auto-motivat și auto-orientat; vă place să vă urmați propriul drum, încercând greutăți doar dacă cineva vă stă în cale; vă apreciați independența și propria companie; vă place compania altora doar dacă aceștia vă acordă suficientă libertate pentru urmărirea propriilor scopuri; comportare egocentrică și egoistă.

Sudică: C1-C6; identitatea și resursele personale sunt bazele oricărui alt succes în viață; trebuie să vă simțiți sigur de sine înainte de a păși în lume; rădăcinile familiale și mediul casnic vă vor asigura fundațiile pentru descoperirea și cunoașterea de sine, care vor fi temeliile succesului viitor; trebuie să vă asigurați că nu ajungeți izolat în casă.

Estică: C4-C9; interacțiunile cu ceilalți iau un rol extrem de important; vă prețuiți atât relațiile personale cât și interacțiunile cu umanitatea; aveți darul de mediator în relații, cunoscând nuanțele acestora; învățați despre sine în contextul

relațiilor dumneavoastră; trebuie să vă asigurați că nu sunteți prins în relații sufocante.

Nordică: C7-C12; viața publică e foarte importantă pentru dumneavoastră; vă câștigați satisfacția personală prin realizările în lume și învățați mult despre sine prin poziția în arena publică; nevoia de profil public înalt ar putea fi împlinită atât prin carieră cât și prin statutul social; trebuie să vă asigurați că realizările dumneavoastră nu sunt făcute pe seama celor dragi.

9.6. Analiza modurilor

Cardinal: Dorința de a exprima activ energia și de a căuta provocarea; esența semnelor cardinale e supraviețuirea. Berbec, Rac, Balanță, Capricorn.

Cardinal puternic: Vă place provocarea și acțiunea și deveniți frustrat când nu aveți mijloacele pentru schimbare; vă așteptați ca și alții să răspundă unei provocări.

Cardinal slab: Preferați să urmați căi deschise de alții decât să inițiați acțiuni; puteți produce atâta timp cât altcineva are ideile inițiale.

Fix: Dorința de a rămâne stabil și în siguranță; esența semnelor fixe e creșterea. Taur, Leu, Scorpion, Vărsător.

Fix puternic: Vă place stabilitatea; vă așteptați ca și alții să fie de încredere.

Fix slab: Vă place să treceți de la un lucru la altul, fiindu-vă greu să vă stabiliți undeva; vă place schimbarea, deși vă lipsește stabilitatea necesară pentru a vedea obiectiv lucrurile.

Mutabil: Dorința de a fi flexibil și adaptabil; esența semnelor mutabile e adaptabilitatea. Gemeni, Fecioară, Săgetător, Pești.

Mutabil puternic: Întârzieri; vă așteptați ca și alții să fie flexibili.

Mutabil slab: Vă e greu să vă adaptați noilor situații; tindeți să fiți inflexibil când vă confrunțați cu cereri ale schimbării și ale altor persoane.

9.7. Analiza elementelor

Foc: Element masculin (yang). Denotă entuziasm, dinamism, spontaneitate și lipsa reflecției. Berbec, Leu, Săgetător.

Foc puternic: Sunteți o persoană foarte motivată, cu multe proiecte și aspirații pentru viitor. Sunteți activ și spontan, adesea bucurându-vă provocarea de a urma drumuri noi și aventuroase în viață. Entuziasmul dumneavoastră e de

nestăpânit. Slăbiciunea dumneavoastră constă în tendința de a exagera și incapacitatea de a face față unor activități mai pământești în viață.

Foc slab: Aveți dificultăți în a vă motiva pentru atingerea scopurilor. De fapt, uneori vă lipsește chiar încrederea în sine necesară pentru vă stabili scopuri personale. S-ar putea să încercați o lipsă generală de entuziasm, simțindu-vă copleșit de schimbare.

Pământ: Element feminin (yin). Denotă încredere, stabilitate, soliditate, stoicism, senzualitate și spirit practic. Taur, Fecioară, Capricorn.

Pământ puternic: Sunteți practic și eficient, cu picioarele pe pământ. Abordați cu bun simț majoritatea problemelor. Aceasta vă ajută în rezolvarea chestiunilor vieții de zi cu zi. Slăbiciunea dumneavoastră constă în încăpățânarea cu care refuzați să faceți schimbări. Aveți tendința de a înăbuși entuziasmul propriu și al celorlalți.

Pământ slab: Faceți față cu greu realităților vieții de zi cu zi. Problemele practice cotidiene par dincolo de capacitățile dumneavoastră și aveți dificultăți când trebuie să vă concentrați asupra unor chestiuni concrete.

Aer: Element masculin (yang). Denotă comunicare orală sau scrisă. gândirea, intelectul, curgerea rapidă a ideilor. Gemeni, Balanță, Vărsător.

Aer puternic: Sunteți obiectiv și filosof, preferând să priviți viața dintr-o perspectivă intelectuală. Minteă dumneavoastră rațională va avea de fiecare dată o importanță mai mare decât sentimentele, deoarece considerați lumea emoțiilor ca fiind irațională. Aveți un puternic simț al dreptății și o gândire logică. Slăbiciunea dumneavoastră constă în faptul că vedeți sentimentele într-o lumină negativă.

Aer slab: Vă lipsește obiectivitatea - capacitatea de a sta deoparte și a privi aspectele vieții dintr-o perspectivă detașată și rațională. Aveți dificultăți în luarea deciziilor și cântărirea unei probleme într-o manieră logică.

Apă: Element feminin (yin). Denotă sensibilitate, sprijin, siguranță, grijă și confort. Rac, Scorpion, Pești.

Apă puternică: Vorbiți din inimă și sunteți o persoană miloasă și plină de grijă, cu o puternică natură intuitivă. Vă prețuiți relațiile personale, în care adesea vă asumați rolul de purtător de grijă. Sunteți atât de înțelegător încât adesea sunteți prins în rolul de mamă pentru cei dragi. Slăbiciunea dumneavoastră constă în faptul că nu puteți privi cu obiectivitate lucrurile, atunci când este necesar. Deseori reacționați fără să cântăriți întâi lucrurile.

Apă slabă: Vă e teamă să vă exprimați simțămintele. A plânge sau a vă pierde sângele rece în fața altor oameni reprezintă un gând îngrozitor pentru dumneavoastră, darămite acțiune. Deseori vă lipsește compasiunea pentru ceilalți

în relațiile personale și trebuie să învățați să prețuiți atât sentimentele dumneavoastră, cât și ale celor din jur.

9.8. Analiza poziției relative a Lunii și Soarelui

Luna la 0-45° în fața Soarelui: Sunteți o persoană impulsivă. mereu căutând noi prilejuri de a vă exprima ideile. Reacționați din punctul dumneavoastră de vedere subiectiv. Vă place să inițiați noi proiecte.

Luna la 45-90° în fața Soarelui: Sunteți o persoană hotărâtă, dornică să lăsați în urmă trecutul și să vă îndreptați spre viitor. De obicei aveți încredere în capacitatea dumneavoastră de a accepta o provocare.

Luna la 90-135° în fața Soarelui: Sunteți o persoană orientată spre acțiune, cu capacități manageriale și dorința de a obține rezultate. Câteodată s-ar putea să forțați prea mult pentru idealurile dumneavoastră.

Luna la 135-180° în fața Soarelui: Sunteți plin de resurse și orientat înspre atingerea scopului, căutând sensul în viața dumneavoastră. Deseori puteți fi găsit căutând cunoașterea pentru a crește valoarea vieții.

Luna la 180-135° în urma Soarelui: Sunteți preocupat în principal de natura relațiilor. Nu doar relațiile personale, ci orice fel de relație. Relațiile vor avea deci o importanță deosebită în viața dumneavoastră.

Luna la 135-90° în urma Soarelui: Împărtășirea cunoașterii cu lumea este o motivație majoră în viața dumneavoastră. Credeți că ați adunat multe cunoștințe și înțelepciune prin experiențele dumneavoastră și doriți ca și alții să profite de pe urma lor.

Luna la 90-45° în urma Soarelui: Aveți convingeri puternice și probabil le veți pune în aplicare. De obicei aveți înțelepciunea de a ști când să acționați, dar uneori puteți fi inflexibil.

Luna la 45-0° în urma Soarelui: Sunteți o persoană orientată spre viitor. Simțiți că destinul joacă un rol important în viața dumneavoastră, și s-ar putea să aveți unele talente în profeție și conducere.

10. ANEXE

10.1. Interpretări sintetice

În cele ce urmează, pentru fiecare planetă se vor preciza, succint, informații despre natura și problematica sa generală, elementul definitoriu, zodiile de

domiciliu, exaltare, cădere și exil, calități (+), defecte (-), interpretări în contextul astrologiei sociale (S) și al astrologiei medicale (M).

Soarele: identitatea, cum ne definim, cum avem nevoie să ne exprimăm, să ne remarcăm în viață, centrul auto-exprimării; personalitatea, spiritualitatea, suma deprinderilor dobândite în existențele precedente, conștiința, personalitatea de bază; simbol al carierei, onorurilor, reputației, vocației, misiunii sociale, gradul posibil de elevare, șansele de renume, nivelul de influență spontană asupra oamenilor, amplitudinea destinului; tatăl. Foc (uscat+cald). Leu / Berbec / Balanță / Vărsător. (+) Caracter bine conturat, creativitate, vitalitate, forță, autoritate, mândrie, simț critic, discernământ, înaltă situația socială, întărește sănătatea, sporește avuția. (-) Aroganță, egocentrism, sadism, impulsivitate. (S) Autoritatea, monarhia, șeful, puterea, guvernul. (M) Inima, sistemul circulator, splina, coloana vertebrală, ochii, pancreasul.

Luna: natura emoțională, nevoile de bază, modul în care încercăm intimitatea în relații; mama; tipul de sprijin dorit; sufletul uman, subconștiința colectiv, instinctul și reflexele necondiționate; imaginea intimă, gândurile și intuiția, visul secret, angoasa în comportament, afaceri, dragoste, modalitățile de exprimare în creații de orice fel. Apă (umed+rece). Rac / Taur / Scorpion / Capricorn. (+) Sentimentul matern, iubirea filială. (-) Egoism, hipernervozitate, viclenie, lene, minciună. (S) Publicul, masele, democrația, opinia publică, femeile, viața familială, simțul comunității, agricultura. (M) Stomacul, sistemul limfatic, sânii, uterul, ovarele, vezica, digestia și gestația.

Mercur: intelectul, bunul simț, rațiunea rece, comerțul, afacerile; mobilitate, adaptabilitate, elasticitate; obiceiurile de comunicare și învățare, modalitățile de gândire; receptivitatea senzorială și reacțiile față de impresiile percepute; schimbarea, calitățile de expresie. Pământ (uscat+rece). Gemeni, Fecioară / Vărsător / Leu / Săgetător, Pești. (+) Spirit practic și diplomatic, elocvență, îndemânare și intuiție în cercetare. (-) Îndrăzneală insolentă, instabilitate psihică, hoți, escroci, ipocriți, spioni, falsificatori, mitomani, cleptomani. (S) Educația, literatura, propaganda, mass-media, comunicațiile. (M) Sistemul nervos, umerii, mâinile, brațele, coordonarea tuturor funcțiilor.

Venus: cum ne place să ne raportăm la mediu și la alte persoane; tipul de relație preferat; ce prețuim (bani și bunuri); echilibrul dintre parte și întreg, dintre formă și fond; tendința de a completa întregul; viața sentimentală, dragostea, arta, frumusețea, fuziunea, armonizarea. Aer (umed+cald). Taur, Balanță / Pești / Fecioară / Berbec, Scorpion. (+) Viață plăcută, talent. (-) Pasiuni neînfrânate, vanitate, senzualitate pronunțată, depravare, încăpățănare exagerată, dezordine. (S) Moda, artele, muzica, teatrul, plăcerile, diplomația, distracțiile, victoria în

război. (M) Gâtul, gura, vocea, sistemul senzorial, laringele, esofagul, rinichii și aparatul reproducător feminin.

Marte: hotărârea, energia, ce ne conduce, cum ne urmărim dorințele, ce ne motivează; aspirațiile și energiile consumate pentru atingerea scopurilor, dorința de progres, de extindere a propriilor posibilități. Foc (exces cald+uscat). Berbec, Scorpion / Capricorn / Rac / Taur, Balanță. (+) Pasiune, dinamism, energie psihică și volitivă, inițiativă, loialitate, cuceriri, îndrăzneală, curaj, generozitate, onoruri, dezinteres pentru bani. (-) Impulsivitate, violență, mânie, brutalitate, adversari, obstacole (materiale, umane), accidente, operații, incendii, distrugere, dușmăanii, răzbunări oarbe, supunerea intelectului de către instincte (mai ales sexuale). (S) Violența, războiul, soldații, agresiunea. (M) Mușchii, sângele, aparatul reproducător masculin.

Jupiter: expansiunea, abundența, înțelepciunea, zonele în care tânjim să descoperim mari adevăruri, excesul; șansa providențială, puterea, gloria; modalitatea practică de integrare în lume, aptitudinile și calitățile în care acționează principiul de coeziune, conformare și coordonare. Săgetător / Rac, Pești / Fecioară, Capricorn / Gemeni. (+) Autoritate, protecții, achiziții și profituri materiale, ascensiune pe scara socială, ambiții satisfăcute. (-) Aroganță vicleană, suficiență ipocrită și perfidă, viciu. Aer (umed+cald ușor exces). (S) Religia, filosofia, preoții, prosperitatea, băncile, expansiunea, operele de caritate, aristocrația și clasele dominante, editorii. (M) Ficatul, circulația arterială (periferică), creșterea, bila, regenerarea (sângelui).

Saturn: responsabilitatea, granițele și organizarea (care furnizează un cadru pozitiv sau limitează), ne silește să ne reconsiderăm răspunsurile și calitățile, disciplină; influențează desăvârșirea conștiinței de sine, conferă o viziune globală asupra comunității umane, o înțelegere superioară a realității, puterea de a vedea lucrurile așa cum sunt, apel la răbdare, tact, rezistență, călire psihică; concentrarea și cristalizarea vieții interioare, natura soluțiilor adoptate ca răspuns la principiile de autoconservare; modul de detașare de lume, de realizare interioară, sacrificiul pentru atingerea scopului; intensitatea aspirațiilor și ambițiilor; piedicile, neșansa, frustrările, eșecurile. Pământ (uscat+rece exces). Capricorn / Balanță, Vărsător / Berbec, Leu / Rac. (+) Oferă rezistență la durere și oboseală. (-) Efort, fatalitate, suferințe, restricții, sacrificii, abandonuri, trădări, boli, obstacole. (S) Ordinea, autoritatea, limitarea, restricțiile, conservatorismul, stabilitatea, tradițiile, poliția, administrația, legile. (M) Sistemul osos, dinții, pielea, unghiile, articulațiile.

Uranus: originalitatea, neconvenționalul, zonele în care încălcăm convențiile, devenim inovatori și încercăm noi căi; nonconformism, imprevizibil,

detașare de lumesc, protectori influenți, asociații progresiste de avangardă; generarea primordială, focalizarea vieții interioare, debarasarea, reducerea la esențial, monopolizarea, coagularea, hiperindividualism, dinamism, căutările pline de pasiune. Foc (uscat+ușor cald). Vărsător / Scorpion / Taur / Leu. (+) Revoluție, șansă neașteptată, cutezanță creatoare, depășirea situațiilor obișnuite, noul. (-) Neliniște devorantă, dezinhibiții intens manifestate, lovituri de teatru, ghinioane subite, aventuri riscante, excesuri, pierderi, derută. (S) Inovația, schimbările bruște, revoluția, anarhia, autocrația, radicalismul, noile ideologii, tehnologiile avansate, energia nucleară. (M) Electricitatea cerebrală, fenomenele osmotice la nivel celular, gambele și gleznele.

Neptun: misticismul, unitatea, confuzia rezultată din necunoașterea limitelor; estompează realitatea și închipuirea; compasiunea, apropierea; dragostea absolută de Dumnezeu, filosofia elevată, religia, intuiția genială, mediumnitate, magie, științe oculte, vindecarea spirituală, medicina naturistă, moarte clinică, catalepsie, comă prelungită; dilatația extremă pentru o rezolvare, extinde expansivitatea; exaltarea imaginației, permeabilitatea la mediu, confuzie și incertitudini în domeniul financiar; locul unde e plasat idealul și exaltările majore ale existenței. Apă (umed+ușor rece). Pești / Leu, Săgetător / Gemeni, Vărsător / Fecioară. (+) Comunicare cu forța colectivă, revelații spirituale, inspirație artistică și religioasă. (-) Situații confuze, vise himerice, speranțe fără sens, iluzii. (S) Idealismul, reforma, filantropia, moda, stilul și artele. (M) Gleznele și labele picioarelor.

Pluto: transformarea, șterge exploziv trecutul pentru a face loc noului, regenerarea; justiția divină, schimbarea forțată și profundă, mutațiile de fond, limitarea liberului arbitru la minimum; se manifestă la nivelul de percepție al conștiinței colective. Variația elementelor. Scorpion / Berbec, Leu / Balanță, Vărsător / Taur. (+) Puterea ce vine din adâncuri, șansa de a accede la aspectele înălțătoare ale vieții, ruptura de prejudecăți și influența mediului, puteri oculte, revelații superioare, șanse stranii. (-) Stări morbide, drame, distrugerii și autodistrugerii, crize, nevroze, perversitate interioară. (S) Prăbușirea, violența, crima, declinul și renașterea națională. (M) Organele sexuale, sistemul excretor și reproducător.

10.2. Guvernarea

Domiciliul este zodia în care astrul își exercită influența la un nivel maxim. Domiciliul poate fi diurn sau nocturn. El are o acțiune pozitivă pentru sine; reprezintă o achiziție ce acționează în favoarea sa; planeta este întărită în

activitatea sa oferind șanse de a controla potențialul și evenimentele pe care aceasta le reprezintă; planeta în domiciliu arată valorile realizate conștient, pe calea evoluției proprii.

Exaltatea reprezintă zodia în care astrul își exercită influența la un nivel ridicat. Ea apare ca o progresie, o elevare, o evoluție favorabilă a potențialului de bază al planetei, care îl proiectează pe individ pe calea evoluției spirituale.

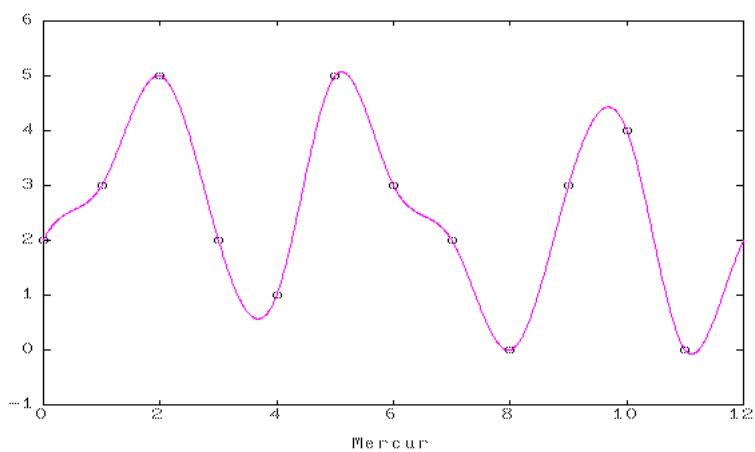
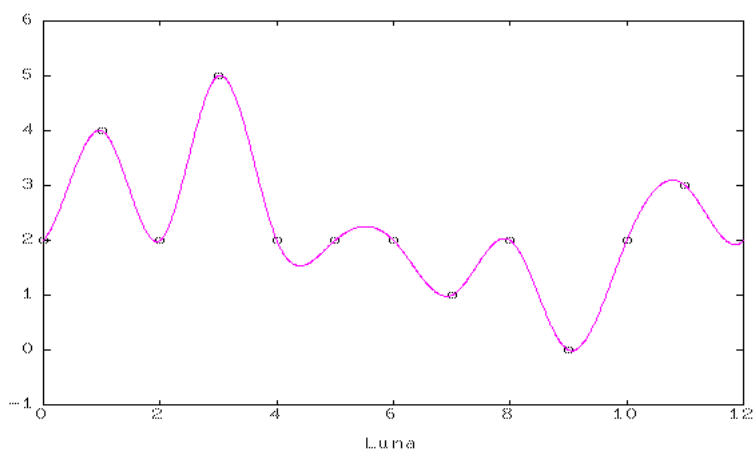
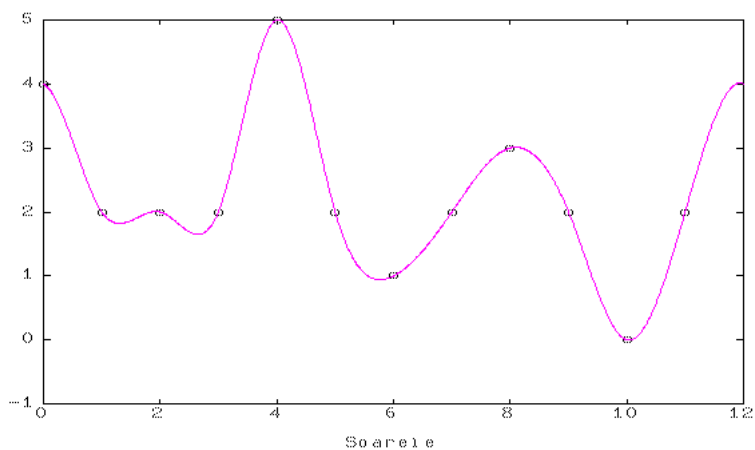
Trigonocrația reprezintă zodia în care astrul este în trigon (120°) cu domiciliul. Planeta generează o expresie personală și evolutivă, un potențial creativ care aduce calități complementare în raport cu domiciliul, permițând o expansiune de conștiință.

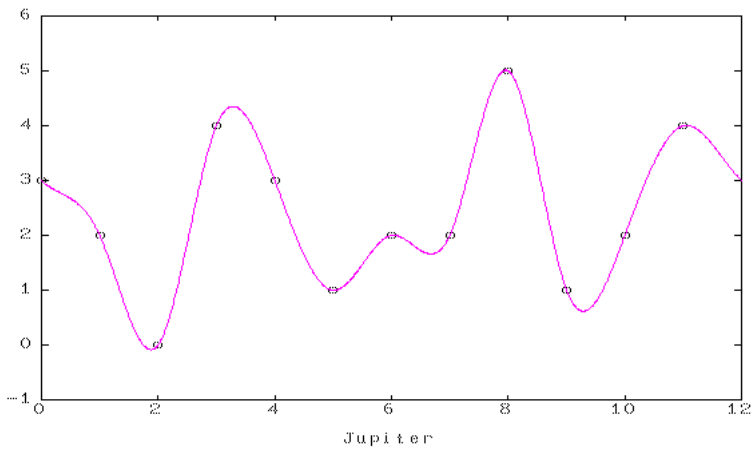
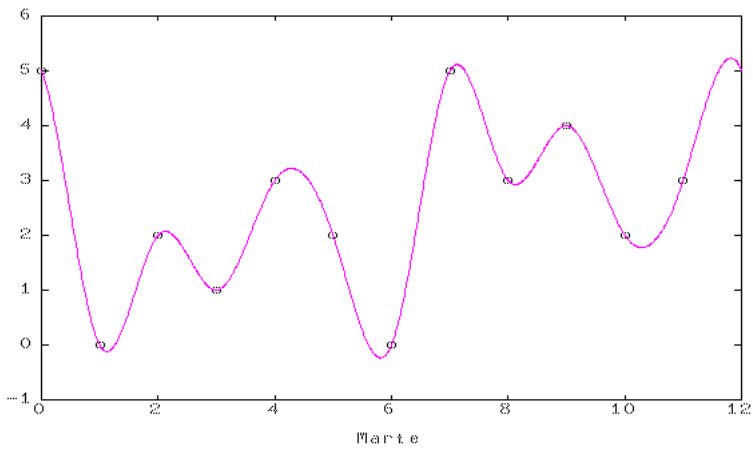
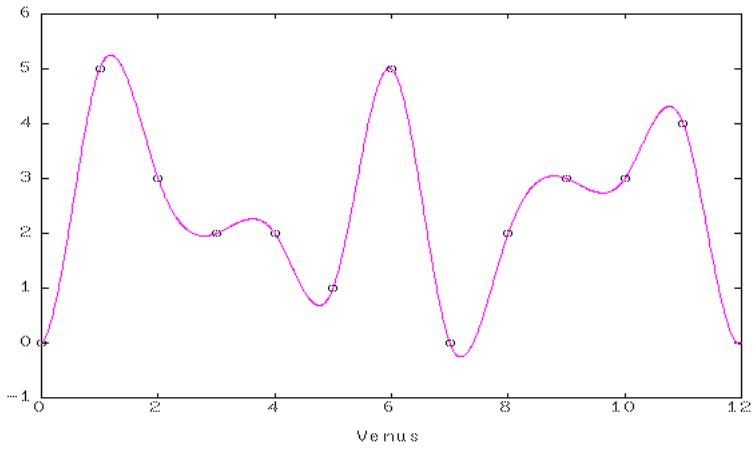
Peregrina unui astru se consideră zodia în care planeta exercită o influență neutră, echilibrul fiind realizat prin armonia contrariilor.

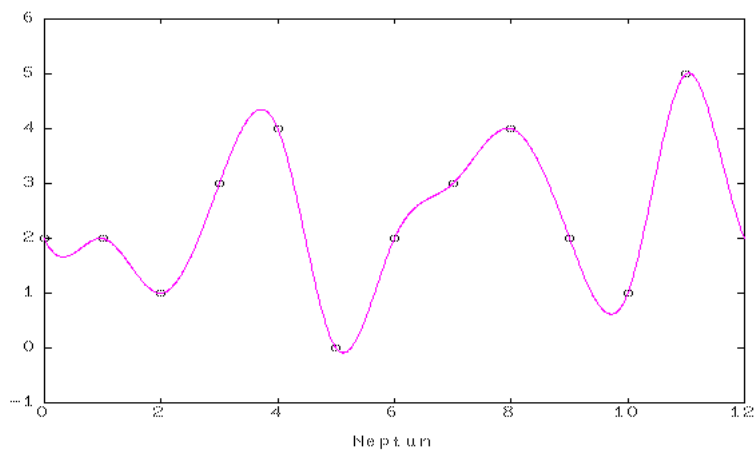
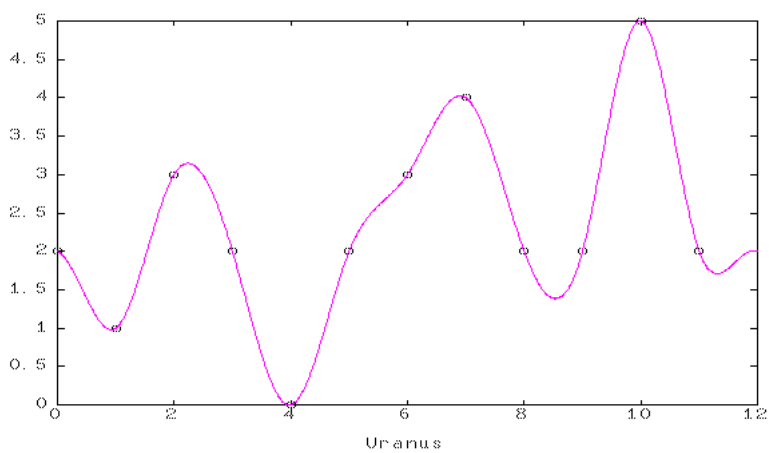
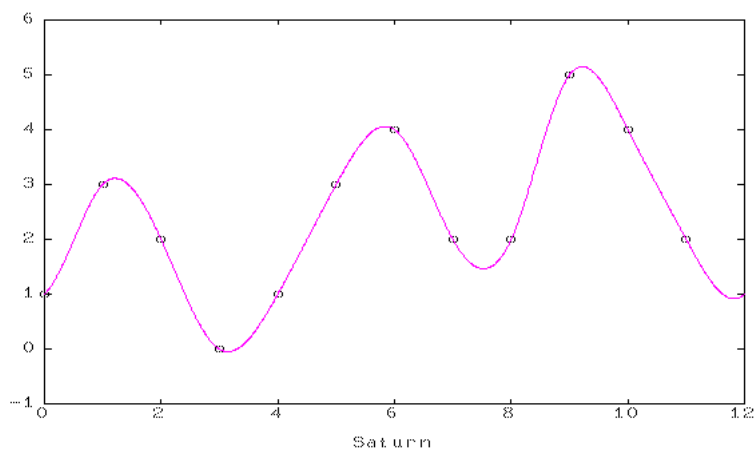
Căderea unui astru este zodia în care planeta respectivă exercită o influență mult diminuată. Reprezintă o forță întoarsă în jos, contrar exaltării care este sinonimul spiritualității, ea este sinonimul materialității, o acțiune care nu poate fi dusă la îndeplinire, căci se năruie pe parcurs. Sugerează o poziție de ruptură, de involuție, de regres, în care planeta nu poate să-și exprime potențialul în bune condiții, de unde riscul decepției, al deziluziei sau al proiectelor ce se împotmolesc.

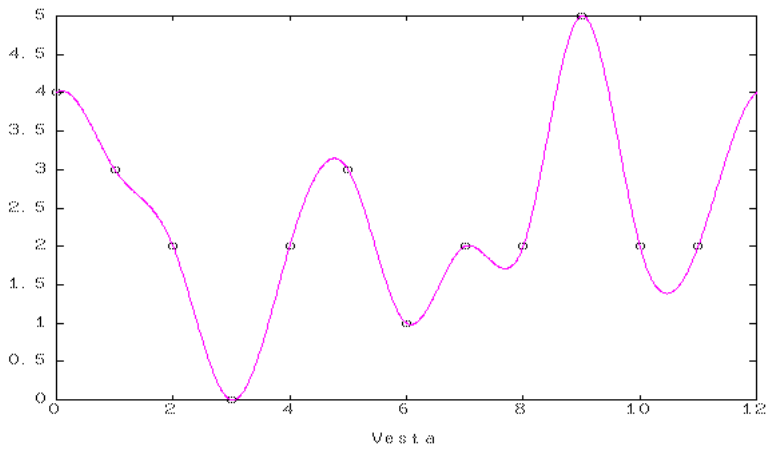
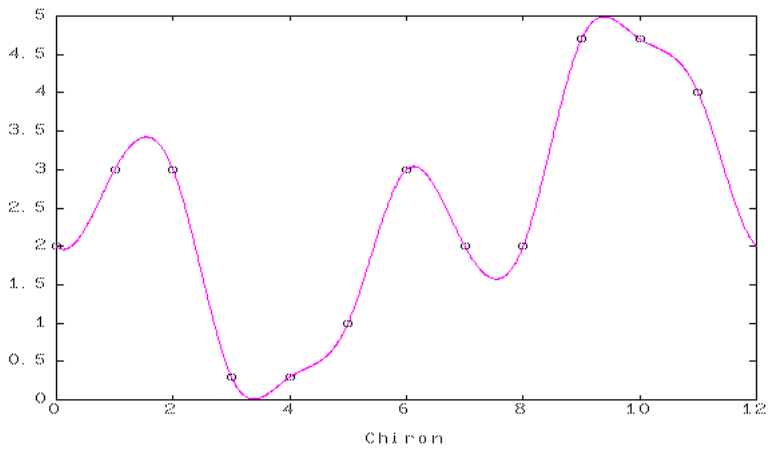
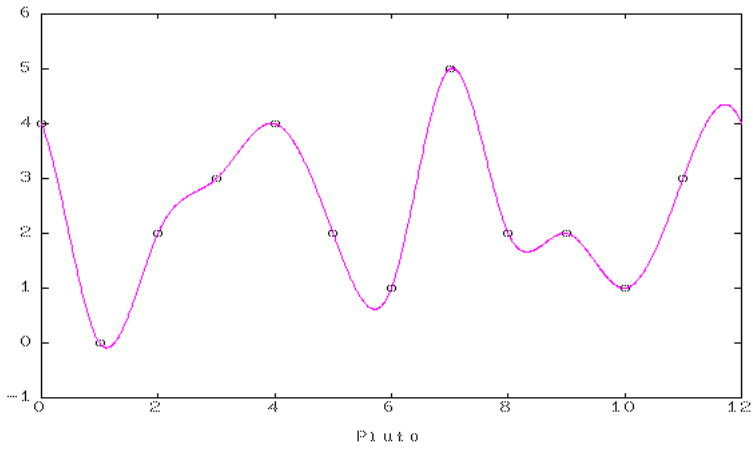
Exilul este zodia în care astrul exercită o influență minimă, fiind constrâns să-și deturneze calitățile din planul spiritual în cel material. Se prezintă ca o forță îndreptată spre altul; potențialul planetei acționează într-un mod mai favorabil pentru altul decât pentru individul în cauză. Pentru a surmonta această poziție, este necesară detașarea față de contribuția astrului; va trebui ca persoana respectivă să se conformeze opiniei altuia sau evenimentelor pe care nu le poate controla, lecția fiind dovedirea altruismului.

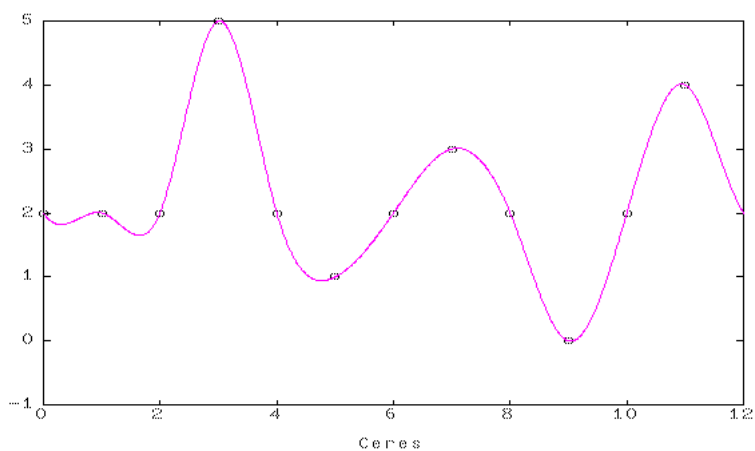
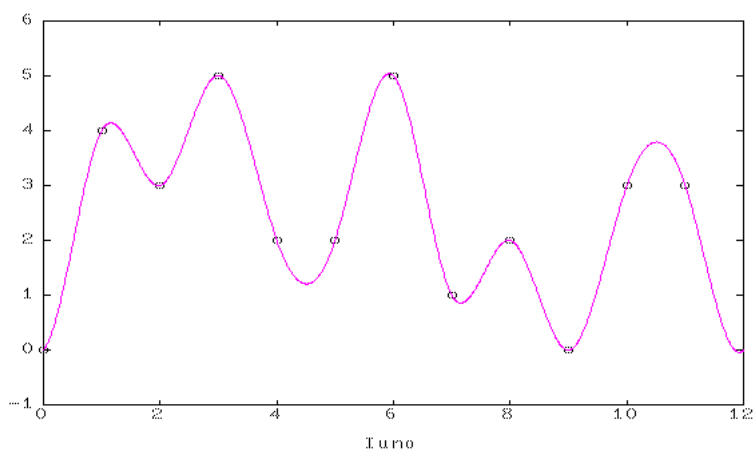
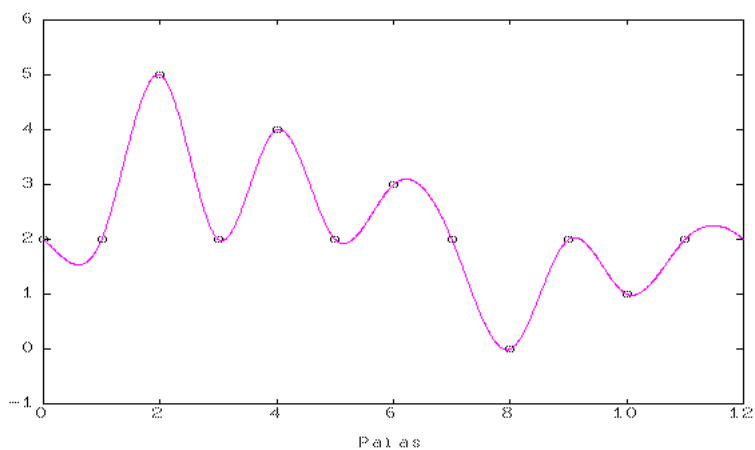
În continuare se prezintă în mod grafic influențele planetelor în cele 12 zodii. Interpolarea punctelor s-a făcut cu ajutorul curbelor spline cubice periodice. Pe abscisă sunt reprezentate zodiile (0=Berbec, 1=Taur..., 12=Berbec din nou), iar pe ordonată forța planetei în sectorul respectiv (5=domiciliu, 4=exaltare, 3=trigonocrație, 2=peregrină, 1=cădere, 0=exil).

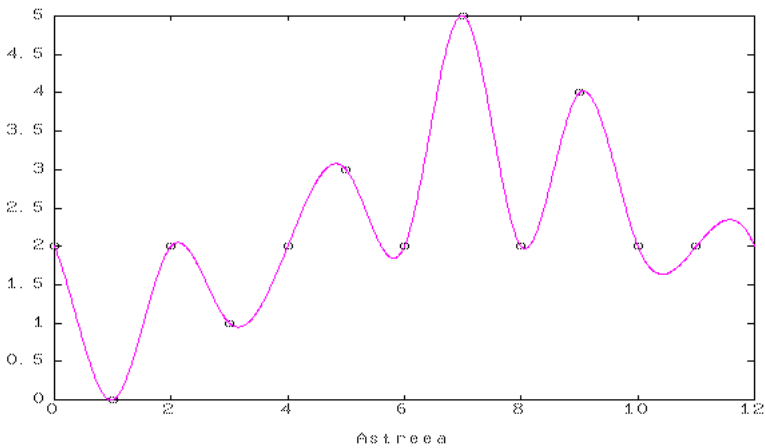
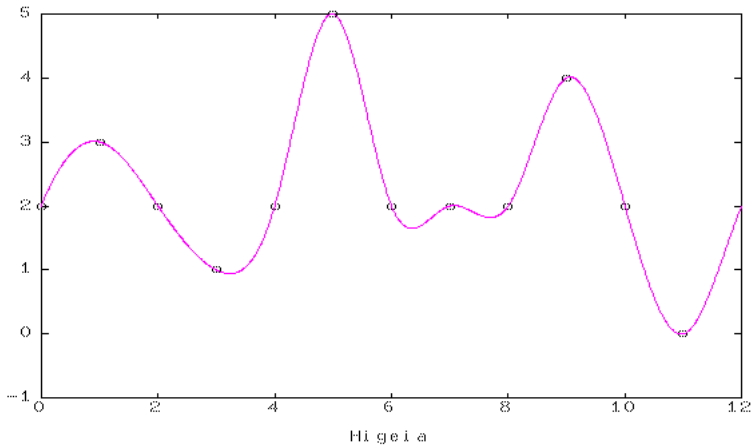

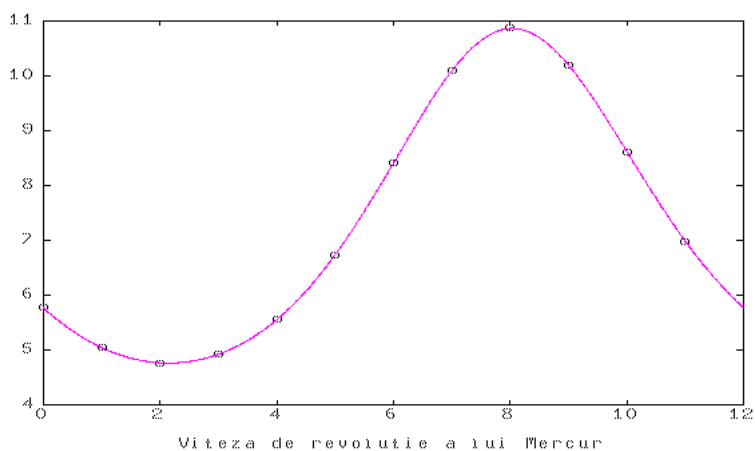
10.3. Efemeride heliocentrice

Mai jos sunt prezentate efemeridele heliocentrice corespunzătoare unei revoluții complete ale planetelor Sistemului Solar (împreună cu cei 7 asteroizi), precum și graficele reprezentând perioadele pe care acestea le petrec în fiecare zodie (în zile). Într-un fel, graficul semnifică inversele vitezelor planetelor studiate.

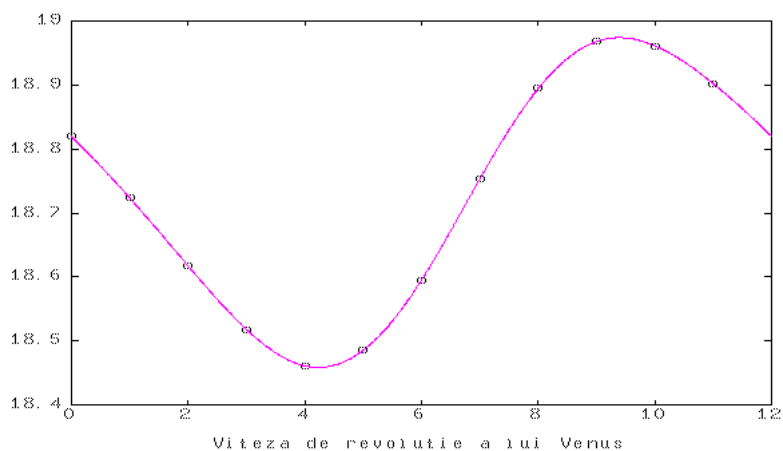
Mercur

Ari	2 Dec 1997	13:12	00°Ar00' D
Tau	8 Dec 1997	07:43	00°Ta00' D
Gem	13 Dec 1997	08:49	00°Ge00' D
Can	18 Dec 1997	03:16	00°Cn00' D
Leo	23 Dec 1997	01:28	00°Le00' D
Vir	28 Dec 1997	14:47	00°Vi00' D
Lib	4 Ian 1998	08:29	00°Li00' D
Sco	12 Ian 1998	18:18	00°Sc00' D
Sag	22 Ian 1998	20:31	00°Sg00' D
Cap	2 Feb 1998	17:16	00°Cp00' D
Aqu	12 Feb 1998	21:57	00°Aq00' D
Pis	21 Feb 1998	12:44	00°Pi00' D
Ari	28 Feb 1998	12:27	00°Ar00' D

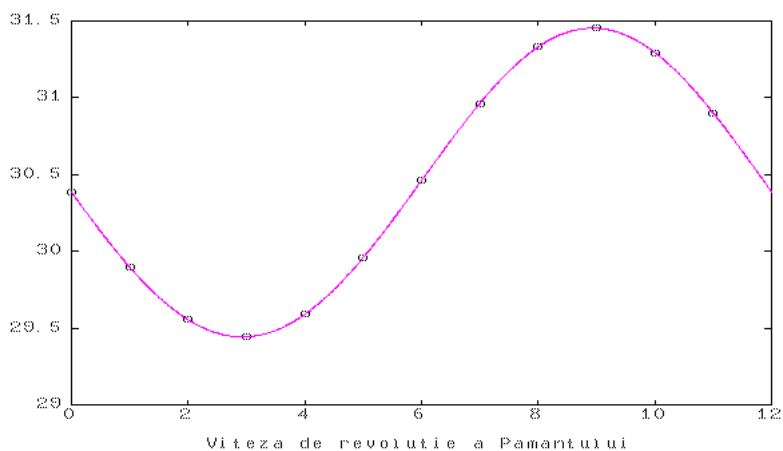
Venus

Ari	5 Nov 1997	06:14	00°Ar00' D
Tau	24 Nov 1997	01:54	00°Ta00' D
Gem	12 Dec 1997	19:16	00°Ge00' D
Can	31 Dec 1997	10:05	00°Cn00' D
Leo	18 Ian 1998	22:31	00°Le00' D
Vir	6 Feb 1998	09:35	00°Vi00' D
Lib	24 Feb 1998	21:14	00°Li00' D
Sco	15 Mar 1998	11:31	00°Sc00' D
Sag	3 Apr 1998	05:36	00°Sg00' D
Cap	22 Apr 1998	03:04	00°Cp00' D
Aqu	11 Mai 1998	02:18	00°Aq00' D
Pis	30 Mai 1998	01:22	00°Pi00' D
Ari	17 Iun 1998	23:01	00°Ar00' D

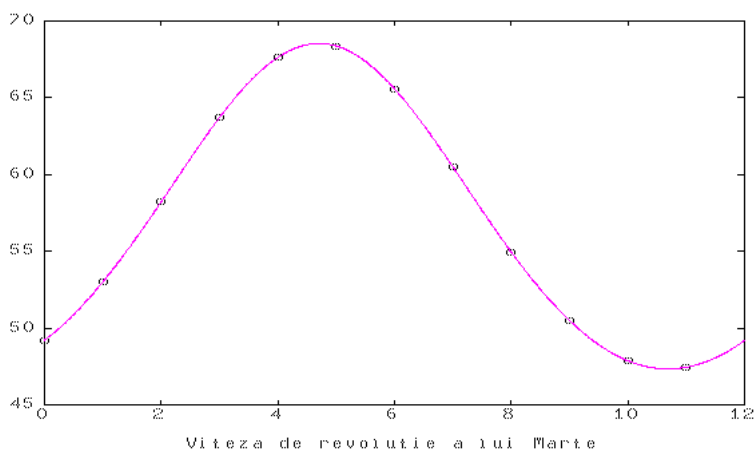
Terra

Ari	23 Sep 1997	01:45	00°Ar00' D
Tau	23 Oct 1997	11:03	00°Ta00' D
Gem	22 Nov 1997	08:35	00°Ge00' D
Can	21 Dec 1997	21:55	00°Cn00' D
Leo	20 Ian 1998	08:34	00°Le00' D
Vir	18 Feb 1998	22:43	00°Vi00' D
Lib	20 Mar 1998	21:44	00°Li00' D
Sco	20 Apr 1998	08:46	00°Sc00' D
Sag	21 Mai 1998	07:54	00°Sg00' D
Cap	21 Iun 1998	15:51	00°Cp00' D
Aqu	23 Iul 1998	02:43	00°Aq00' D
Pis	23 Aug 1998	09:47	00°Pi00' D
Ari	23 Sep 1998	07:25	00°Ar00' D

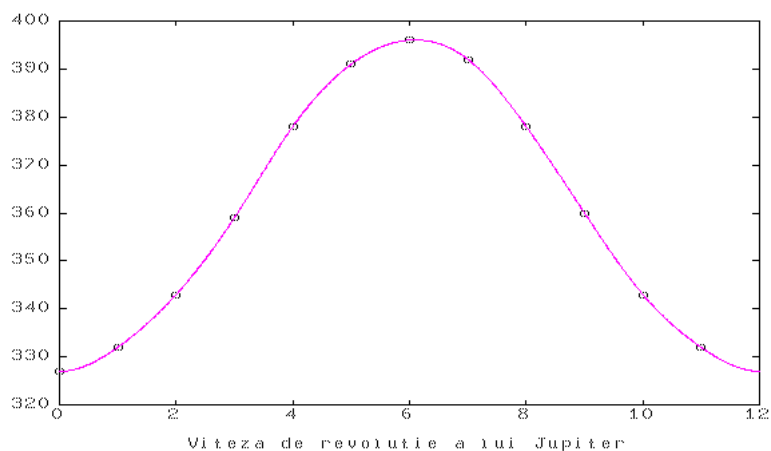
Marte

Ari	14 Feb 1998	12:14	00°Ar00' D
Tau	4 Apr 1998	17:02	00°Ta00' D
Gem	27 Mai 1998	16:44	00°Ge00' D
Can	24 Iul 1998	22:01	00°Cn00' D
Leo	26 Sep 1998	14:43	00°Le00' D
Vir	3 Dec 1998	05:39	00°Vi00' D
Lib	9 Feb 1999	14:40	00°Li00' D
Sco	16 Apr 1999	04:58	00°Sc00' D
Sag	15 Iun 1999	16:54	00°Sg00' D
Cap	9 Aug 1999	15:56	00°Cp00' D
Aqu	29 Sep 1999	03:33	00°Aq00' D
Pis	16 Nov 1999	00:37	00°Pi00' D
Ari	2 Ian 2000	11:09	00°Ar00' D

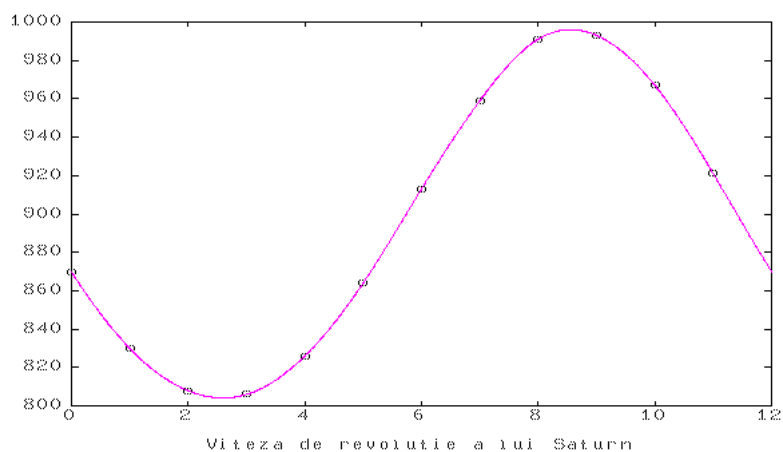
Jupiter

Ari	22 Ian 1987	00°Ar00' D
Tau	15 Dec 1987	00°Ta00' D
Gem	11 Nov 1988	00°Ge00' D
Can	20 Oct 1989	00°Cn00' D
Leo	14 Oct 1990	00°Le00' D
Vir	27 Oct 1991	00°Vi00' D
Lib	21 Nov 1992	00°Li00' D
Sco	22 Dec 1993	00°Sc00' D
Sag	18 Ian 1995	00°Sg00' D
Cap	31 Ian 1996	00°Cp00' D
Aqu	25 Ian 1997	00°Aq00' D
Pis	3 Ian 1998	00°Pi00' D
Ari	1 Dec 1998	00°Ar00' D

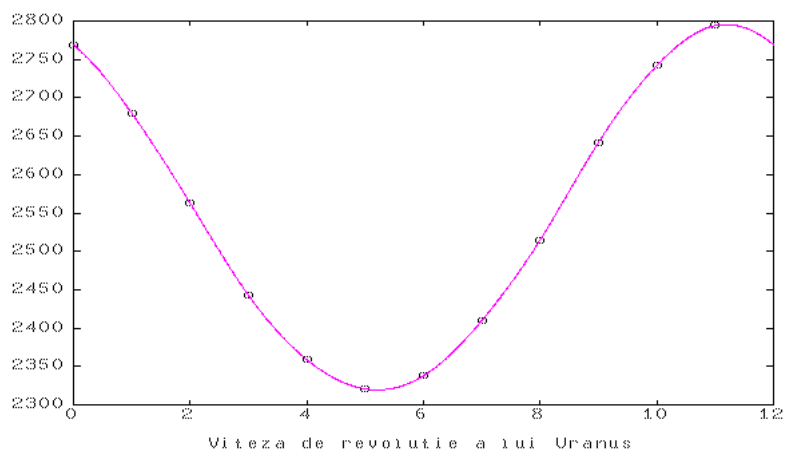
Saturn

Ari	1 Iun 1996	00°Ar00' D
Tau	19 Oct 1998	00°Ta00' D
Gem	26 Ian 2001	00°Ge00' D
Can	14 Apr 2003	00°Cn00' D
Leo	28 Iun 2005	00°Le00' D
Vir	2 Oct 2007	00°Vi00' D
Lib	12 Feb 2010	00°Li00' D
Sco	13 Aug 2012	00°Sc00' D
Sag	30 Mar 2015	00°Sg00' D
Cap	15 Dec 2017	00°Cp00' D
Aqu	3 Sep 2020	00°Aq00' D
Pis	28 Apr 2023	00°Pi00' D
Ari	4 Nov 2025	00°Ar00' D

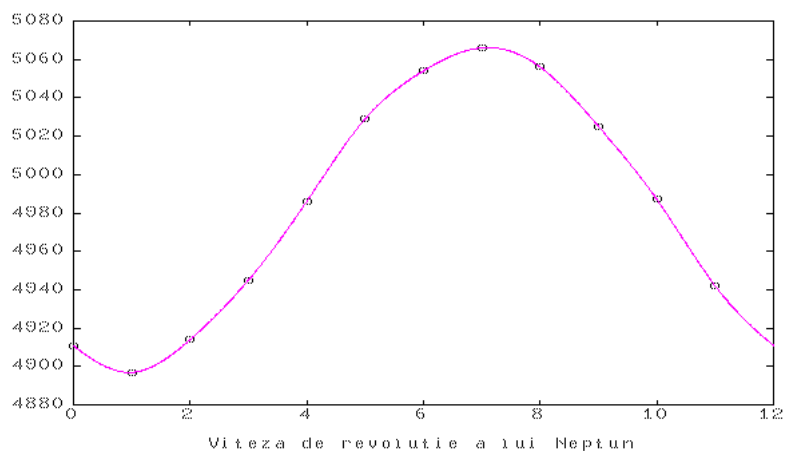
Uranus

Ari	15 Mai 1927	00°Ar00' D
Tau	13 Dec 1934	00°Ta00' D
Gem	15 Apr 1942	00°Ge00' D
Can	21 Apr 1949	00°Cn00' D
Leo	29 Dec 1955	00°Le00' D
Vir	14 Iun 1962	00°Vi00' D
Lib	21 Oct 1968	00°Li00' D
Sco	17 Mar 1975	00°Sc00' D
Sag	21 Oct 1981	00°Sg00' D
Cap	9 Sep 1988	00°Cp00' D
Aqu	4 Dec 1995	00°Aq00' D
Pis	7 Iun 2003	00°Pi00' D
Ari	30 Ian 2011	00°Ar00' D

Neptun

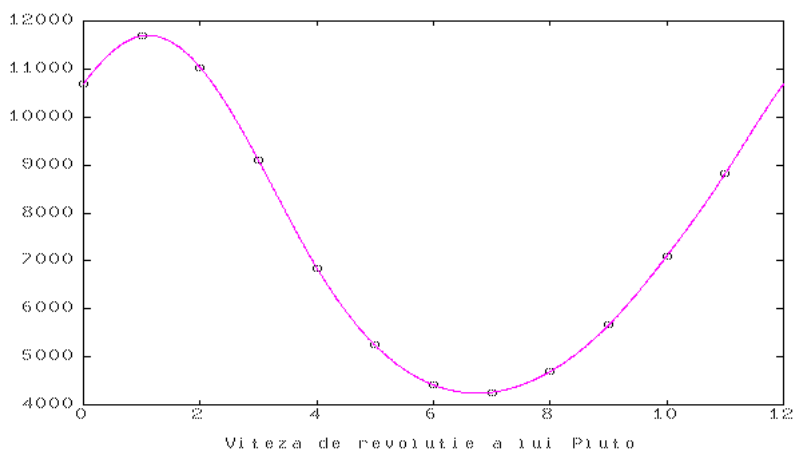
Ari	19 Aug 1861	00°Ar00' D
Tau	29 Ian 1875	00°Ta00' D
Gem	26 Iun 1888	00°Ge00' D
Can	10 Dec 1901	00°Cn00' D
Leo	25 Iun 1915	00°Le00' D
Vir	17 Feb 1929	00°Vi00' D
Lib	25 Nov 1942	00°Li00' D
Sco	26 Sep 1956	00°Sc00' D
Sag	10 Aug 1970	00°Sg00' D
Cap	13 Iun 1984	00°Cp00' D
Aqu	17 Mar 1998	00°Aq00' D
Pis	11 Nov 2011	00°Pi00' D
Ari	23 Mai 2025	00°Ar00' D

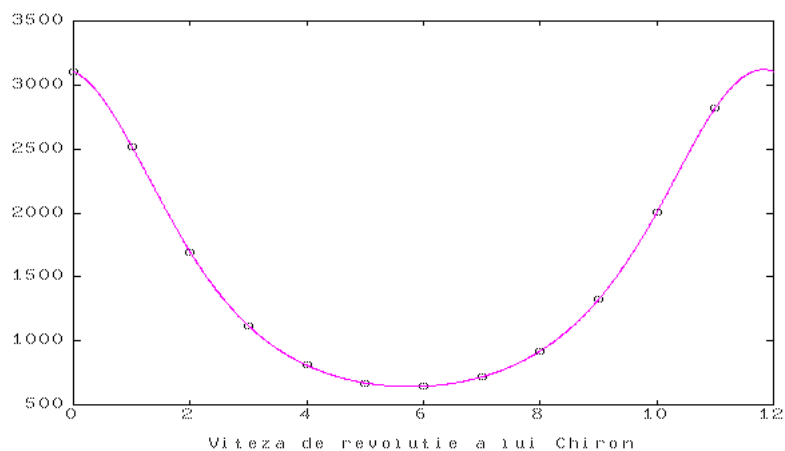
Pluto

Ari	27 Mai 1822	00°Ar00' D
Tau	29 Aug 1851	00°Ta00' D
Gem	30 Aug 1883	00°Ge00' D
Can	16 Nov 1913	00°Cn00' D
Leo	15 Oct 1938	00°Le00' D
Vir	25 Iul 1957	00°Vi00' D
Lib	2 Dec 1971	00°Li00' D
Sco	6 Ian 1984	00°Sc00' D
Sag	11 Sep 1995	00°Sg00' D
Cap	21 Iul 2008	00°Cp00' D
Aqu	22 Ian 2024	00°Aq00' D
Pis	7 Iul 2043	00°Pi00' D
Ari	29 Aug 2067	00°Ar00' D

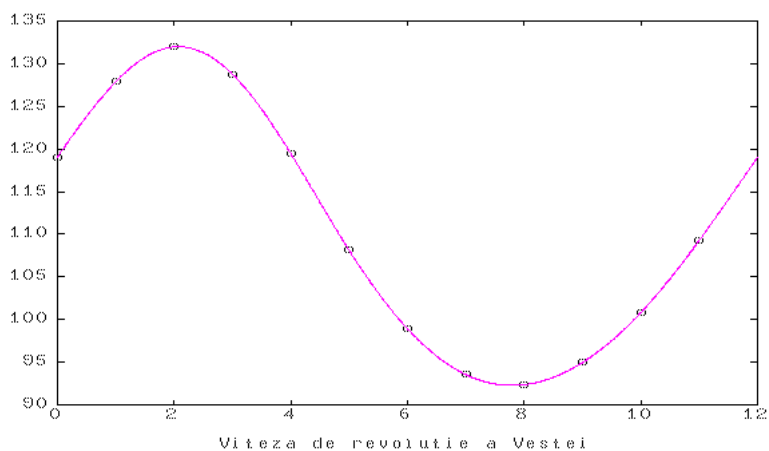
Chiron

Ari	3 Iun 1968	00°Ar00' D
Tau	3 Dec 1976	00°Ta00' D
Gem	30 Oct 1983	00°Ge00' D
Can	22 Iun 1988	00°Cn00' D
Leo	16 Iul 1991	00°Le00' D
Vir	3 Oct 1993	00°Vi00' D
Lib	6 Aug 1995	00°Li00' D
Sco	13 Mai 1997	00°Sc00' D
Sag	2 Mai 1999	00°Sg00' D
Cap	9 Nov 2001	00°Cp00' D
Aqu	25 Iun 2005	00°Aq00' D
Pis	21 Dec 2010	00°Pi00' D
Ari	10 Sep 2018	00°Ar00' D

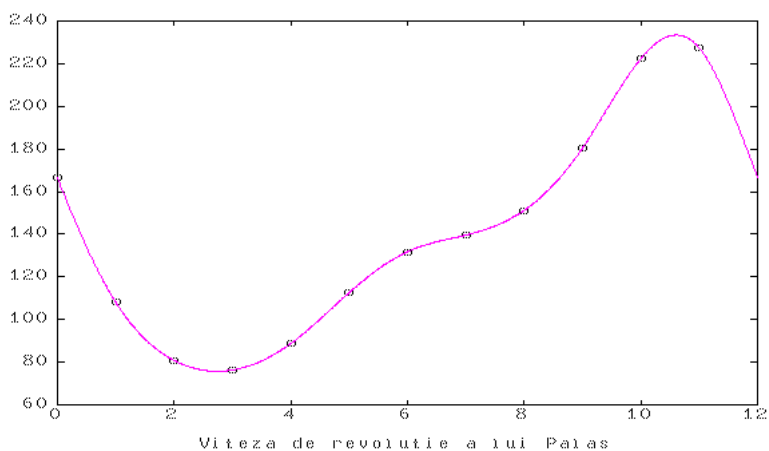
Vesta

Ari	15 Iul 1997	10:48	00°Ar00' D
Tau	11 Nov 1997	11:42	00°Ta00' D
Gem	19 Mar 1998	08:57	00°Ge00' D
Can	29 Iul 1998	08:19	00°Cn00' D
Leo	5 Dec 1998	02:46	00°Le00' D
Vir	3 Apr 1999	13:26	00°Vi00' D
Lib	20 Iul 1999	18:11	00°Li00' D
Sco	27 Oct 1999	16:43	00°Sc00' D
Sag	29 Ian 2000	06:17	00°Sg00' D
Cap	30 Apr 2000	15:09	00°Cp00' D
Aqu	3 Aug 2000	14:37	00°Aq00' D
Pis	12 Nov 2000	10:27	00°Pi00' D
Ari	1 Mar 2001	17:04	00°Ar00' D

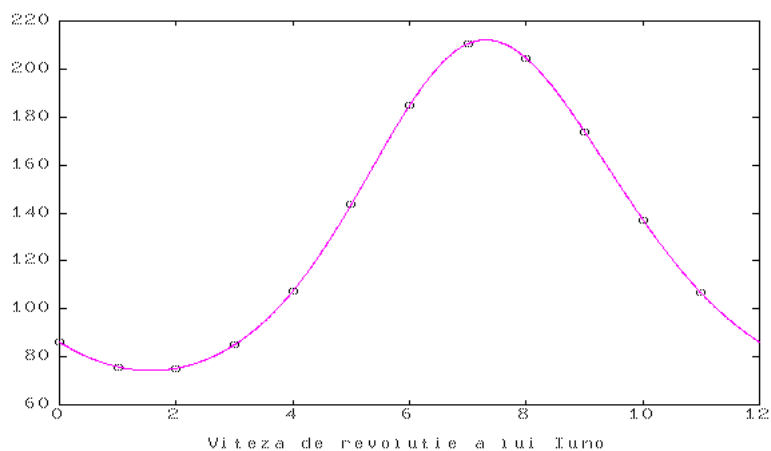
Palas

Ari	3 Nov 1998	12:11	00°Ar00' D
Tau	19 Apr 1999	04:40	00°Ta00' D
Gem	5 Aug 1999	08:39	00°Ge00' D
Can	25 Oct 1999	05:55	00°Cn00' D
Leo	9 Ian 2000	15:19	00°Le00' D
Vir	7 Apr 2000	10:04	00°Vi00' D
Lib	29 Iul 2000	01:31	00°Li00' D
Sco	7 Dec 2000	21:50	00°Sc00' D
Sag	26 Apr 2001	12:41	00°Sg00' D
Cap	24 Sep 2001	18:42	00°Cp00' D
Aqu	24 Mar 2002	06:42	00°Aq00' D
Pis	1 Nov 2002	16:18	00°Pi00' D
Ari	16 Iun 2003	23:14	00°Ar00' D

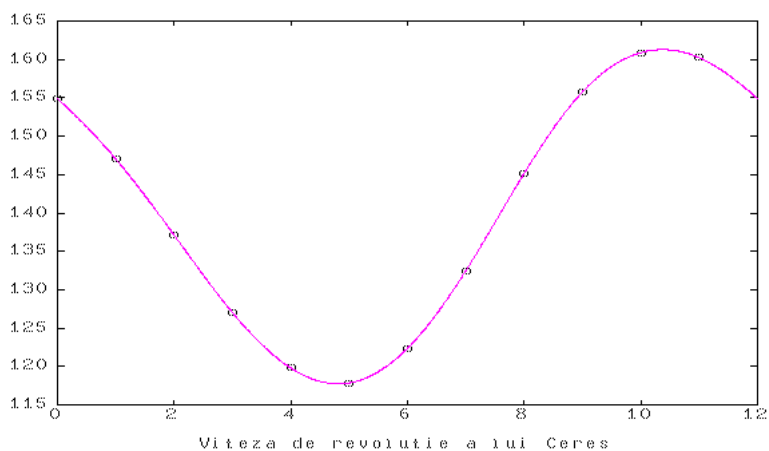
Iuno

Ari	8 Ian 2001	10:25	00°Ar00' D
Tau	4 Apr 2001	15:44	00°Ta00' D
Gem	19 Iun 2001	13:22	00°Ge00' D
Can	2 Sep 2001	20:26	00°Cn00' D
Leo	26 Nov 2001	21:43	00°Le00' D
Vir	14 Mar 2002	08:03	00°Vi00' D
Lib	4 Aug 2002	16:47	00°Li00' D
Sco	5 Feb 2003	10:28	00°Sc00' D
Sag	3 Sep 2003	22:40	00°Sg00' D
Cap	26 Mar 2004	11:02	00°Cp00' D
Aqu	16 Sep 2004	08:36	00°Aq00' D
Pis	31 Ian 2005	13:14	00°Pi00' D
Ari	18 Mai 2005	04:28	00°Ar00' D

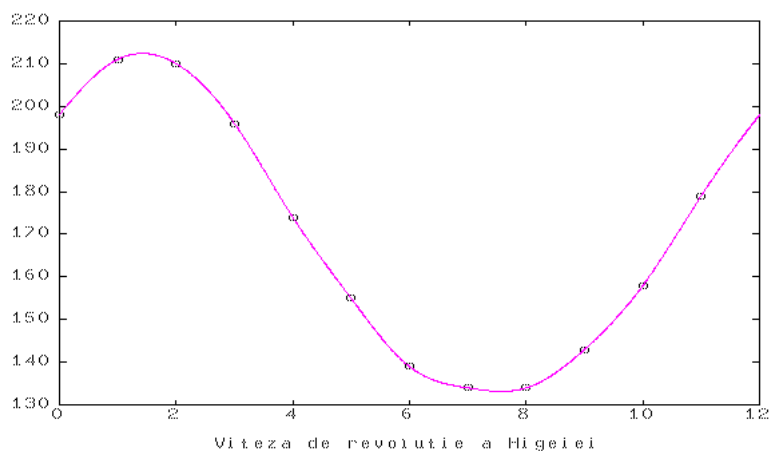
Ceres

Ari	31 Dec 1997	13:00	00°Ar00' D
Tau	4 Iun 1998	10:15	00°Ta00' D
Gem	29 Oct 1998	11:28	00°Ge00' D
Can	15 Mar 1999	14:16	00°Cn00' D
Leo	20 Iul 1999	15:28	00°Le00' D
Vir	17 Nov 1999	10:53	00°Vi00' D
Lib	14 Mar 2000	08:13	00°Li00' D
Sco	14 Iul 2000	17:07	00°Sc00' D
Sag	24 Nov 2000	04:34	00°Sg00' D
Cap	18 Apr 2001	08:30	00°Cp00' D
Aqu	21 Sep 2001	03:00	00°Aq00' D
Pis	28 Feb 2002	23:44	00°Pi00' D
Ari	8 Aug 2002	04:24	00°Ar00' D

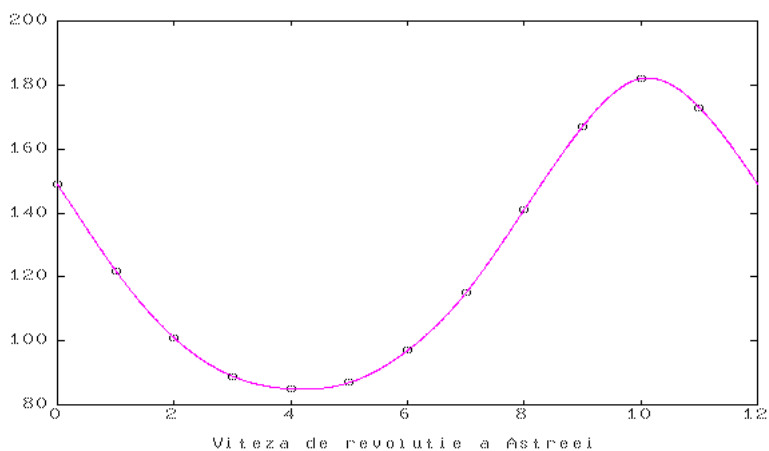
Higeia

Ari	7 Ian 2002	09:54	00°Ar00' D
Tau	24 Iul 2002	09:46	00°Ta00' D
Gem	20 Feb 2003	10:01	00°Ge00' D
Can	18 Sep 2003	16:26	00°Cn00' D
Leo	1 Apr 2004	11:48	00°Le00' D
Vir	22 Sep 2004	22:14	00°Vi00' D
Lib	24 Feb 2005	01:40	00°Li00' D
Sco	13 Iul 2005	21:18	00°Sc00' D
Sag	24 Nov 2005	01:28	00°Sg00' D
Cap	7 Apr 2006	09:34	00°Cp00' D
Aqu	28 Aug 2006	09:07	00°Aq00' D
Pis	2 Feb 2007	18:15	00°Pi00' D
Ari	31 Iul 2007	04:23	00°Ar00' D

Astreea

Ari	18 Feb 1998	16:49	00°Ar00' D
Tau	17 Iul 1998	15:06	00°Ta00' D
Gem	16 Nov 1998	15:22	00°Ge00' D
Can	25 Feb 1999	23:06	00°Cn00' D
Leo	25 Mai 1999	21:47	00°Le00' D
Vir	18 Aug 1999	05:01	00°Vi00' D
Lib	13 Nov 1999	01:41	00°Li00' D
Sco	18 Feb 2000	00:12	00°Sc00' D
Sag	12 Iun 2000	05:32	00°Sg00' D
Cap	31 Oct 2000	02:20	00°Cp00' D
Aqu	16 Apr 2001	12:58	00°Aq00' D
Pis	15 Oct 2001	04:21	00°Pi00' D
Ari	6 Apr 2002	19:56	00°Ar00' D

Bibliografie:

Solar Fire Demonstration Copy - ©1994-96 Esoteric Technologies Pty Ltd
 Dan Ciupercă - *Astrologia în Noua Eră*, Ed. Safire, București, 1994
 Gabriel Mihailovici - *Trilogia horoscopului personal*, Ed. Tipo Dec '95
 Gheorghe Chiș - *Astronomie*, manual pentru clasa a XII-a

Mulțumiri:

Costel Iurașcu

1998 (21)

चत्वारस्

ABSURD 1

-Ce, ăi, ăștia-s oameni cu bani, ce știi tu!

-Eah, ia mai dă-i naibii! Ia uite ce repară băieții strada.

-Da' ce sparge ăla asfaltul?

-Păi vrea să ajungă la canale.

-Ce canale?

-Da' nu știi? Canalele. Tot Iașu-i numai canale pe dedesubt. Labirint.

-Da' de ce?

-Vor s-aducă băieții Dunărea, ăi! Aduc Dunărea, și după aia nu mai au o treabă. Apă, curent, tot ce-ți pofteste mușchiulețu'. Fac băieții hidrocentrală.

-Și cu Bahluiu' ce fac?

-Eh, Bahluiul lasă așa, pentru turism. Știi, dacă vin turiști străini, îi duc cu barca pe Bahlui și le zice: băi băieți, priviți frumusețile patriei!

-Da' nu-l vinde?

-Cum să-l vândă?

-Să-l vândă la export. Uite, arabii ar da aur pe el. Petrol! Ne-ar trage tub cu petrol direct din Irak.

-Ar fi original, da' nu vor rușii! Pentru că s-ar extinde zona de influență arabă.

-Nu, da' nemții ar vrea. Nemții le-ar da arme.

-Pfai, ce ticăloși... Da' ăla care sparge acum, vezi că n-are cablu?

-Păi are ciocan pneumatic cu minireactor nuclear. Vezi, acolo, la capăt.

-A, de-asta au și haine de-astea fosforescente, pentru radiații.

-Da' original. Adica noi putem să crăpăm, că-i doare pe toți undeva. Te plimbi prin oraș și te iradiază.

-Da' am auzit că e un program național de iradiat populația. Ca să vadă efectele, acum că am ajuns putere nucleară. Uite-acolo mașină adevărată!

-Corect. Ai auzit de ministrul de interne din Moldova? L-o arestat în Austria, că conducea o mașină furată.

-Păi nu, că voia să-l aresteze la noi, da' Iliescu o zis: băi băieți, ăsta-i omu' meu. V-atingeți de el, v-atingeți de mine. Și dup-aia v-ating eu pe toți. Ehe, Iliescu are mână lungă!

-Știi că în Moldova aduc mașini furate din Nemția, le vând și apoi dacă vine vreounu' și face scandal, judecătoria îi dă câștig de cauză cumpărătorului, că-i cumpărător cinstit.

-Sadici. Da' ți-aduci mașină și ți-o spargi prin gropi.

-Ți-o spargi tu, că ești fraier. Dacă ești atent și mergi pe unde trebuie, nu ți-o spargi.

-Eu, băi boule? Eu nici n-am carnet. Frate-miu!

- Ei, și frate-tu de câți ani are carnet? De zece?
-De douăzeci! I-o dat carnet odată cu buletinul, nu? Uite, măi a lu' Hristea, eu te știu pe tine, ține-aicea carnet.
-Chiar, frate-tu ce mai face?
-Ce să facă și el, pe la turci, pe la nemți...
-Bomboane?
-Arme! Rachete, tancuri... O fost și-n străinătate: Transnistria, Cecenia, tâmpenii de-astea!...
-Nu, acuma pe bune!
-Ei, nimic. Dar sunt care se duc în Turcia, fac bani, apoi se duc la nemți și cumpără electronice. Din trei drumuri și-o adunat grăunțele. Ba nu, din patru, ca să plătească și vama! Și-apoi îl vezi pe unu' că vine-acasă baștanu' cu taxiul! Aștia-s oameni cu bani, ce știi tu!
-Uite și șmecheru-ăsta cu șiftul lui de walkman.
-Ascultă muzică?
-Nu, desene animate.
-Auzi, și la voi curge apă cu gust de clor? Am vrut să spun clor cu gust de apă.
-La noi se dă acuma esență de mâl.
-Vezi cum vorbești! Ofensă adusă autorității! Ia scoate buletinul!
-N-am, că mi-o rămas mic și i l-am dat lu' fratele meu.

(16 mai 1996; 19.18)

ABSURDUS 2

Perspecularite hanc epistulam, enim est exitus quæstionum ex tota vita cœtus optimorum eruditorum, quamquam absentia in theatro terrarum orbis ob præter censuræ insectationumque.

Ultra quadrigenti annis, secreti impetus reducere Terram ad stadu scopuli vertentis in universo experitur, virtus centri omnium rerum furantes.

Sic-dicentes observationes erga Solare Ratione bone scienter corruptæ sunt. Veritas quæ Terra in centro universi sita est et omnes planetæ solesque circum sua circumeunt. Sed illorum orbis circinati non sunt, cum falso antiqui iudicabant. Quanto deferenti tanto epicycli elliptici sunt autem motus in hac forma dispar se facit.

Hic modus pro res adspicere notabile auxilium astrologis confert, ob præter facilitatis ephemeridarum calculi.

Nostra epistula est desperata vox versus conscientia hominum, ab fraudibus venenata. Rerum commutatio necesse est persecuta. Non relinquitte veritatem in tenebris! Sumus

(17 maius 1996; 19.19)

ABSURD 3

Now two years, in the year from the making of the world 7502, the army of England arrived at the gates of Carpathians, after what conqueres Europe. Herself the queen was riding in the front of the soldiers her, encouraging them to victory.

The reply of the romanians was brave, although the infantry fought of one alone because the planes military had fallen in the years from behind.

The government and the president themselves refuged at Timishoara, but couldn't escape of the rage english.

The army romanian itself disorganised, due of the desertions, because the british promised to the fugitives nationality french. The resistance from mountains of after the conquest extinguished on unexpectedly in the winter what followed.

The population native was obliged to learn the language english and the bands of music romanian were deported in Albania.

In 7503, themselves registered ample movements social, provoked of the concerts of the band Sophia. The police intervened, and in the confrontations the soloist vocal and the player guitar were shot accidentally of the lunettists of elite.

The romanians were happy that can watch the BBC.

(the 19th of May 7504; 19.19)

ABSURD 10

Năluca în pădure vine
Uitând de toate și de sine.
Solstițiul cerului reține
Un soare verde ca-ntr-un clește,
Nisipul stă pe frunze bine,
Topind natura ce-l dorește.
Mocnind inelul ce clipește
Un alt solstițiu-o să suspine
La veselele schimburi line

Țâșnind din cubul ce vestește.
Un alt stelat cântând regește
Menține-va sub crengi albine;
Iluzia e însă cine
Trecând de tine mai vorbește.

(23-24 mai 1996; 19.21)

ABSURD 11

Vântul a venit și mi-a cântat o poveste
Era de mult de tot și
Râzând mi-a șoptit
Secretul lui stins
Undeva departe iar eu am zis: o
Lângă tine este o lună și un cer
Atingând o stea și o ploaie și un potop
Lângă mine este cuvântul *etșilerpo*
Bezmetic privind ploile și luna și stelele.

(24 mai 1996; 19.21)

ABSURD 12

De mult timp se observase că elevii copie în școlile din România. Odată cu creșterea cantității de drepturi ale omului, s-a hotărât, după îndelungate discuții, ca acest mod de exprimare a propriei libertăți de conștiință să fie legalizat.

Măsura a dat roade, deoarece s-a constatat imediat o îmbunătățire simțitoare a rezultatelor școlare.

Întrucât departajarea imparțială, specifică oricărei democrații, devenise puțin mai dificilă, s-a decis, în conformitate cu recomandarea Consiliului European, ca notele să fie acordate nu pe conținutul lucrării, ci pe metoda de copiere.

Această rezolvare s-a dovedit salutară, pentru că punea accent pe capacitățile creative ale elevilor.

Dar numai pentru scurt timp, căci aprecierea profesorilor continua să fie subiectivă. După o perioadă de deliberări intense, s-a stabilit ca fiecare să-și corecteze singur lucrarea, afirmându-se drept unic stăpân al propriei vieți.

Însă asta a fost în trecut. Acum milităm pentru desființarea bibliotecilor.

(1 iunie 1996; 19.23)

ABSURD 13

Acum toată lumea știe că șoldovenii sunt proști. Dar acest lucru a fost dovedit riguros abia de curând, prin contribuția unui grup de doctori honoris causa ai universității din sectorul agricol ilfov, sponsorizați de guvernul româniei și televiziunea română.

Moldova nu s-a remarcat prin nimic în domeniul cultural. Este binecunoscut faptul că însuși Mihai Eminescu se trage din bunici ardeleni. Iar Ion Creangă era un simplu țaran ale cărui povestiri erau scrise de Mihai Eminescu.

S-a discutat mult despre rolul așa-zisei capitale a Moldovei, însă savanții s-au întrebat pe bună dreptate ce fel de rol poate avea un oraș al cărui însuși nume este de origine străină. Este frapantă în acest sens asemănarea dintre denumirile *Iași*, *Huși* și *leși*, apelativ ce desemna în trecut poporul polon. Transformarea lui *l* în *i* și apoi în *h* este un fenomen specific limbajului moldovenesc, demonstrat de evoluția slavului *larbuza* în *iarbuza* și apoi în *harbuz* (pepene verde).

Excesul folosirii regionalismelor în vorbirea curentă, accentul slav, sugerează lipsa de instruire, dăunătorul patriotism local, care nu poate aduce decât deservicii unității Țării.

În ciuda nivelului intelectual scăzut, moldovenii trebuie ajutați. Propunem în acest sens înființarea marilor ferme agricole cu forță de muncă adusă din Moldova, în special în Câmpia Bărăganului, Câmpia Olteniei și Câmpia de Vest, adică în principalele zone de producție din România.

Un proiect de perspectivă mai îndelungată ar fi crearea unei filiale a Universității din Cluj-Napoca la Bacău, desigur cu studenți ai Universității-Mamă.

În acest mod s-ar obține o uniformizare a coeficientului de inteligență în diferitele regiuni ale Țării, fapt care nu v-a putea avea decât consecințe benefice pentru sporirea nivelului de trai și bunăstării în țara noastră.

(1-2 iunie 1996; 19.23)

ABSURD 20

Literatura populară, expresie a înțelepciunii, experienței de viață și sensibilității poporului nostru, este o enciclopedie vie a spiritualității românești,

parte integrantă a culturii naționale.

B.P.Hasdeu susține că ea își are originea „în cea mai adâncă antichitate dacică” și că lupta dintre zmei și eroii basmelor este trecerea în zona mitului a conflictului daco-roman.

M.Eliade, în *Comentarii la legenda Șmecherului Manole*, consideră că rădăcinile spiritualității românești coboară prin timpul geto-dacic în arhăitatea preindoeuropeană, afirmând originalitatea și valoarea literaturii române în context universal.

Este însă evident că literatura populară românească este mult mai veche, izvoarele sale pierzându-se în preistorie.

Pentru jumătatea de nord a țării: zmeii din basmele întâlnite în această regiune sunt transfigurarea oamenilor din Neanderthal.

Pentru partea de sud a țării: imaginile balaurilor sunt fără îndoială reminiscențe ale saurienilor din Jurassic.

Operele populare au constituit izvor de inspirație pentru mulți poeți și prozatori.

Literatura română nu ar fi atins piscurile pe care a ajuns dacă nu ar fi avut ca punct de plecare, ca model original, creația de veacuri a neștiuților făuritori de frumos de pe această „gură de rai”, care este pământul românesc.

(12-26 iunie 1996; 19.26-19.30)

ABSURD 21

-Hei, vin și eu la showl lui Danny.

-Bestial!

-Mă duc să cumpăr niște flori, poate nu-i închis. Wish me luck.

-OK. Auzi, îmi dă taică-meu carul. Gimme five, baby!

-Cine-aduce muzica?

-Johnny.

-Oh, God!

-De ce? Are toate hiturile din topul din vara asta.

-Nu hituri. Shituri! Știu eu ce muzică-i place lu' Johnny!

-Asta e!

-Bun, acum mă duc. Salut!

-Bye, bye!

(22 June 1996; 19.28)

Should I have said “iunie”?

ABSURD 22

Țara noastră se numește România. Ea este foarte frumoasă și bogată. Ea are multe bogății naturale, solice și subsolice, de aceea oamenii trăiesc fericiți și duc o viață îmbelșugată.

În țara noastră nu există corupție. Toți oamenii sunt apreciați în mod cinstit și egal. De aceea toți sunt mulțumiți.

Țăranii își muncesc în liniște pământul distribuit corect iar muncitorii se străduiesc să ne ridice nivelul de trai prin producția industrială obținută. La noi, șomajul va dispărea în curând.

Țara noastră are multe peisaje, invidiate de străini, care au dorit dintotdeauna să ne fure pământul. Dar poporul nostru a fost omenos, caracterizat prin ospitalitate. De aceea, toate minoritățile naționale se bucură de drepturi, la fel ca și cetățenii români.

Oamenilor politici din țara noastră le pasă de noi și doresc să avem o viață mai bună. Serviciul Român de Informații funcționează în mod legal și ne apără de străinii răuvoitori, iar lumea se simte în siguranță.

În țara noastră infracționalitatea este în scădere, deoarece jandarmii, gardienii publici, poliția, garda financiară și poliția militară își fac datoria în mod exemplar, protejându-i pe cetățeni.

Embargoul împotriva Iugoslaviei a fost respectat. Ziarele independente sunt independente. Televiziunea spune numai adevărul. Justiția există. Politica externă este apreciată de întreg poporul nostru, între granițele strămoșești. Copiii români sunt inteligenți; de aceea vor lucra în străinătate, pentru a îmbunătăți imaginea țării noastre în lume.

Însă din țara noastră nu merită să emigrezi.

(22 iunie 1996; 19.28)

ABSURD 23

Cum s-ar spune, avem șirul: $a_n = a_{n-2} + a_{n-1}$, numit parcă „șirul lui Fibonacci” (Leonardo din Pisa, 1175?-1250?).

Dacă luăm $a_0 = 0$ și $a_1 = 1$, primii săi termeni vor fi: 0 1 1 2 3 5 8 13 21 34 55 89 144 233 377 610 987 1597 2584 4181...

Fie șirul $b_n = \frac{a_{n+1}}{a_n}$, cu $n \in \mathbb{N}^*$. Primii termeni ai lui b_n vor fi:
1 2 1,5 1,666666 1,6 1,625 1,615384 1,619047 1,617647 1,618181...

Pentru n mare, de exemplu 20, putem scrie:

$$b_{20} = \frac{a_{21}}{a_{20}} = \frac{10946}{6765} = 1,618034 \text{ .}$$

Punem problema: care este limita lui b_n pentru $n \rightarrow \infty$? După zile de chin, observăm că $1,618034^2 = 2,618034 = 1,618034 + 1$. Deci $E_{1,1}^2 = E_{1,1} + 1$.

Rezolvăm ecuația:

$$E_{1,1}^2 - E_{1,1} - 1 = 0$$

$$\Delta = 1 + 4 = 5$$

$$\Rightarrow E_{1,1} = \frac{1 \pm \sqrt{5}}{2} \text{ .}$$

Păstrăm valoarea pozitivă, deci:

$$E_{1,1} = \frac{1 + \sqrt{5}}{2} = 1,618034 \text{ (11.1)}$$

Ce se întâmplă însă dacă $a_n = 2 \cdot a_{n-2} + a_{n-1}$? Folosind calculatorul, $b_n \rightarrow 2$ (11.2)

La fel, pentru $a_n = 3 \cdot a_{n-2} + 2 \cdot a_{n-1}$, $b_n \rightarrow 3$ (11.3)

Din (11.2) și (11.3), putem generaliza: dacă $a_n = q \cdot a_{n-2} + (q-1) \cdot a_{n-1}$, atunci $b_n \rightarrow q$ (11.4)

Pentru $a_n = a_{n-2} + 2 \cdot a_{n-1}$, $b_n \rightarrow 2,414213 = \sqrt{2} + 1$. Facem notația: $E_{1,2} = \sqrt{2} + 1$ (11.5)

Mai aflăm, cu ajutorul calculatorului:

$$E_{3,1} = 2,3027756 \text{ (11.6)}$$

$$E_{4,1} = 2,5615528 \text{ (11.7)}$$

$$E_{2,3} = 3,5615528 \text{ (11.8)}$$

$$E_{2,2} = 2,7320508 = \sqrt{3} + 1 \text{ (11.9)}$$

$$E_{3,3} = 3,7912878 \text{ (11.10)}$$

$$E_{4,4} = 4,8284271 \text{ (11.11)}$$

Să vedem ce facem cu ele.

Observăm că (11.2) se poate scrie:

$$E_{2,1} = \frac{1 + \sqrt{9}}{2}, \text{ formă asemănătoare cu } E_{1,1} = \frac{1 + \sqrt{5}}{2} \text{ .}$$

Mai observăm: $5 = 4 \cdot 1 + 1$ și $9 = 4 \cdot 2 + 1$, deci: $E_{q,1} = \frac{1 + \sqrt{4q+1}}{2}$ (11.12),

relație care verifică (11.6) și (11.7).

Din (11.5) și (11.9) tragem concluzia: $E_{q,2} = \sqrt{q+1} + 1$ (11.13)

Se constată că $\frac{E_{4,4}}{\sqrt{2}} = 2 + \sqrt{2}$, deci: $E_{4,4} = 2 + 2\sqrt{2}$ (11.14)

Avem următoarea succesiune:

$$E_{1,1} = \frac{\sqrt{5} + 1}{2}, E_{2,2} = \frac{2\sqrt{3} + 2}{2}, E_{3,3} = ?, E_{4,4} = \frac{4\sqrt{2} + 4}{2}, \text{ deci:}$$

$$\frac{\sqrt{5} + 1}{2}, \frac{\sqrt{12} + 2}{2}, ?, \frac{\sqrt{32} + 4}{2}.$$

$$E_{3,3} \text{ va trebui să fie de forma } \frac{\sqrt{x} + 3}{2} \quad (11.15)$$

Echivalând (11.10) cu (11.15), obținem $x = 21$.

Observăm: $5 = 1 \cdot (1 + 4)$, $12 = 2 \cdot (2 + 4)$, $21 = 3 \cdot (3 + 4)$, $32 = 4 \cdot (4 + 4)$,

rezultă: $E_{q,q} = \frac{\sqrt{q(q+4)} + q}{2}$ (11.16)

Recapitulăm (11.12), (11.13), (11.4) și (11.16):

$$E_{q,1} = \frac{\sqrt{4q+1} + 1}{2}$$

$$E_{q,2} = \frac{\sqrt{4q+4} + 2}{2}$$

$$E_{q,q-1} = \frac{\sqrt{(q+1)^2 + q} - 1}{2}$$

$$E_{q,q} = \frac{\sqrt{q(q+4)} + q}{2}.$$

Expresia $(q+1)^2 = q^2 + 2q + 1$ poate fi scrisă: $4q + (q-1)^2$.

Avem și $q(q+4) = 4q + q^2$.

Deducem astfel că:

$$E_{q,p} = \frac{\sqrt{4q + p^2 + p}}{2}$$

relație pe care o voi numi *relația lui Leon*, cu toate că nu știu câte sute de oameni vor fi ajuns la ea înaintea mea, probabil prin demonstrație riguroasă.

(redactat: 27 iunie 1996; 19.30)

ABSURD 30

Pe 25 mai 1996, Parlamentul României votează legea copyright-ului, promulgată șase zile mai târziu de Președintele Iliescu. 27 mai - cotidianul *Monitorul* din Iași anunță efectele posibile ale legii asupra pieții audio-vizualului: scumpirea casetelor și obligativitatea timbrelor care să certifice legalitatea. Până pe 26 iunie, viața continuă să se desfășoare normal. Nimic nu anunța ce urma să se întâmple.

26 iunie 1996, ora 0 - intrarea în vigoare a legii copyright-ului. Majoritatea casetelor audio dispar din magazine. Datorită pieței negre care ia naștere, Guvernul instituie măsuri suplimentare pentru respectarea legii. Se înființează Direcția Audiovizual a Gărzii Financiare, prin Ordonanța nr. 270/1 iulie 1996. În noaptea 5/6 iulie 1996, DA efectuează primele arestări.

Pe 20 iulie 1996, se constată că posturile comerciale de radio continuă să difuzeze piese de pe casete fără timbru. Guvernul, la propunerea Parchetului General, hotărăște aplicarea retroactivă a legii. DA procedează la confiscarea casetelor netimbrate. Se semnalează incidente violente la București, Arad, Timișoara, Constanța și Iași. Aici, postul de radio *Vox T* este distrus complet în urma confruntărilor.

Datorită semnalelor privind continuarea pirateriei la nivelul persoanelor particulare, DA propune în 15 august aplicarea măsurilor guvernamentale tuturor cetățenilor. Aceștia sunt somați să predea casetele achiziționate înainte de 26 iunie 1996 la centrele special înființate, în termen de 30 de zile. Pe 5 septembrie, intervalul de timp este prelungit cu încă 10 zile, pentru a veni în întâmpinarea cererilor oamenilor din zonele defavorizate din punct de vedere geografic.

Doar o mică parte din populație răspunde apelului. Pe 28 noiembrie, Parlamentul nou-constituit votează cu o majoritate de 72% împuternicirea DA de a efectua percheziții la domiciliile persoanelor suspecte. Măsura duce la confiscarea, într-o săptămână, a unei cantități de casete egală cu aceea predată în 40 de zile. Întrucât populația refuză amenziile contravenționale și se opune arestărilor, Președinția instituie starea de urgență pe întreg teritoriul țării. Sunt autorizate deportările instigatorilor la revoltă. Mulți parlamentari propun trimiterea acestora pe un eventual șantier al canalului Dunăre-București-Brașov.

Intervine armata pentru restabilirea ordinii. Se înregistrează din nou ciocniri puternice în capitală: 42 de civili și 2 militari sunt spitalizați.

2 ianuarie 1997 - demisia Guvernului.

3 ianuarie - Parlamentul se autodizolvă iar Președintele anunță alegeri anticipate și numește un guvern provizoriu.

3 mai - Parlamentul ales abrogă legea copyright-ului și hotărăște apoi, pe 25 mai 1997, retrocedarea către populație a casetelor audio confiscate, în limita stocurilor disponibile.

(14 iulie 1996; 19.35)

ABSURD 31

A fost odată un copil care nu era superstițios. Adică el o treabă n-avea: începea diferite lucruri sâmbăta, își făcea poze pe 13, s-a pornit să învețe pentru examen marți... Adică nu făcea înadins, așa se nimerea, el nu era superstițios. Când a picat, mă-sa i-a zis: tâmpitul, inconștientule, eu ți-am spus că nu-i a bună, dar tu ești tot timpul deștept și nu vrei să m-ascuți. El a răspuns: nu-i adevărat, nu m-am pregătit suficient. dar taică-său a făcut o criză: ce răspunzi lu' mă-ta, boule?

Adevărul e că în anumite zile i se întâmplau tot felul de chestii: pe 13 și-a pierdut buletinul și și-a spart mingea, marți i s-a furat bicicleta iar într-o sâmbătă, după ce a fugit pe sub o scară după o pisică neagră, câinele personal i-a fost călcat de o mașină.

Într-o noapte, pe la ora 0 și 6 minute, veni câinele să-i facă o vizită. Îi spuse: băi tăticu', las-o mai moale. Dacă o s-o ții tot așa, o să dai colțu' într-o bună zi. Însă copilul se întoarse cu fața la perete, mormăind: hai, marș de-aici. Toți dăm colțu' într-o bună zi. Și mai pune-ți colir în ochi.

După ce a aruncat într-un canal banii de excursie, din greșeală, gagica i-a zis: ce naiba ești așa ghinionist? Dacă mai stau mult pe-aici prin preajmă, cine știe ce-o să mi se mai întâmple. Plecă, iar peste o săptămână se zgârie într-o sârmă, dar nu dădu atenție. Toți plângeau, numai el stătea deoparte și presăra piper pe jos. L-au întrebat: ce ești măi așa de al dracului? El nu a răspuns nimic. Stătea și presăra piper pe jos.

Într-un târziu, nu mai începea nimic sâmbăta, nu-și mai făcea poze pe 13, nu mai învăța marți. Și-a luat examenele, mai ales că văzuse soldați pe drum, nu și-a mai pierdut buletinul, nu i s-a mai spart mingea și nu i s-a mai furat bicicleta. Pentru că nu mai avea minge și nici bicicletă.

Anul trecut, pe 13 iunie, nu văzu trenul la barieră, și avea oricum prea multe griji ca să-l audă. Era marți și se gândea ce i se va întâmpla. Acum e fericit. Nu mai e singur.

(14 iulie 1996; 19.35)

ABSURD 32

Încet-încet, toți oamenii devin telepați. Își pot citi gândurile unul altuia și asta mă înnebunește. Pentru că eu nu pot face acest lucru, oricât m-aș strădui.

Nimeni nu mai vorbește pe stradă. Merg fără să spună nimic, câteodată zâmbesc sau râd, doar ei știu de ce, iar alții unii se uită urât la mine, probabil pentru că nu le răspund la salut. Trebuie să fiu atent ce gândesc.

În tren, oamenii mă privesc și își fac semne. Se întrebă de ce tac și nu-i bag în seamă. Apoi încep să-și bată joc, să facă poante. Dacă îi înjur, se supără.

Mai aud voci doar la televizor și radio. Însă nu va mai ține mult. S-a descoperit o modalitate de a trimite gândurile la distanță.

Îmi amintesc de vremea când lucrurile erau abia la început. Cei care erau deja telepați îmi spuneau cât de bine se simțeau și cât de ușoară devenise astfel comunicarea. Eu îi aprobam și așteptam să ajung și eu ca ei.

N-am ajuns. Dar nu mi-am schimbat părerea nici despre ei, nici despre telepatie. Sunt conștient că e mai convenabil așa, dar ce să fac? Ei însă și-au schimbat părerea. Trec pe lângă mine fără să se oprească. Am impresia că dau vina pe mine, că mă cred prea încrezut să stau și să gândesc cu ei. Poate au uitat să vorbească.

În orice caz, se preconizează că în maximum zece ani, toată omenirea va fi telepată. Probabil că excepțiile vor fi internate în sanatorii speciale. E perfect normal. Oricum nu s-ar putea integra în noua societate.

Păcat că într-o altă țară au apărut bande care îi vânează pe netelepați, pe „broaște”. Sper că aștia de la noi sunt mai civilizați. Poliția a spus că ne va apăra, că și noi suntem cetățeni. Însă am înțeles că deja circulă zvonuri și tot felul de minciuni despre noi, ca să ne îndepărteze de sufletul „opinie publice”.

De fapt, care *noi*? N-am întâlnit de trei luni pe nimeni care să nu fie telepat. Oricum n-aș putea să-mi dau seama. Nu mai vorbește nimeni. E aproape indecent să vorbești în zilele noastre.

Dacă „broaștele” nu vor să deschidă gura, sunt niște proaste și își merită soarta. Eu vreau să deschid gura, dar degeaba o fac. Să vorbesc de unul singur?

Visez cu toată puterea la o „broască”. Dar nu e totul pierdut. Niciodată nu știi când poți auzi o vorbă bună.

(30 iulie 1996; 19.39)

ABSURD 33

Omul

Omul este un gāndac cu
trei picioare.
Capul lui este plin de
antene
cu care scurmā
fără încetare, fără număr și fără
preț,
iar când nu găsește nimic
se pipāie pe el însuși
și crede că totul începe
și se termină cu un
gāndac plin de antene, cu
trei picioare.

(27 octombrie 1996, 21:35:40 - 21:37:50; 19.63)

Natura

Natura este un sac
plin de găuri.
Prin găuri trec viermi.
Prin viermi trec pāsāri.
Prin pāsāri trec animale.

Prin animale trece gāndacul cu
trei picioare.
Prin gāndac trece un pāianjen
care încearcă să lege toate
gāurile sacului.
Reușește?...

(27 octombrie 1996, 21:38:27 - 21:40:45)

Iubirea

Lumina străbate totul.
A fost un frate și
căuta lumina care
străbate totul.
Cerul s-a spart mereu în fața lui în curcubeie, dar
lumina nu a venit.
Târziu, n-a mai căutat lumina,
iar întunericul s-a deschis cu
porți de săgeți otrăvite,
când,
înainte de ultima săgeată,
lumina s-a deschis cu
14 porți de oglinzi colorate.
Fratele a izbucnit în râs de culori.

(27 octombrie 1996, 21:45:25 - 21:49:05)

Universul

Cel mai mare univers este un
tot mai mare, format din
toturi mai mici.
De îndată ce universurile
devin
toturi din ce în ce mai mici,
formare lor devine tot mai
grea,
rea,
aspră,
puternică,
groaznică.
Ah! Nu-mi pot vedea nici măcar
un gând.

(27 octombrie 1996, 21:49:29 - 21:51:42)

Soarele

Soarele este un rotund galben și mic.
Soarele este roșu, portocaliu,
galben, verde, albastru,
indigo, violet și mai mult ca ultraviolet.
Soarele este ianuarie și așa mai departe.
Soarele este berbectaurgemeniracleufecioarăbalanțăscorpionsăgetătorcapricornvărsător și pești.
Soarele este ca un cap mare și pleșuv,
cu foc în loc de sprâncene și
gheață în loc de ochi și ochi în
loc de gură. Odată.
Deocamdată, apusul este roșu.

(27 octombrie 1996, 21:52:57 - 21:56:48)

Satanistă

În noaptea plină de fantome
vine-un dezechilibrat,
își face cruci cu mâna stângă
și se pune pe-njurat.

Și băieții toți din gașcă
râd și taie o pisică
iar cu sângele ce curge
o mânjesc pe o gagică.

Dar cavoul se deschide
și o țeapă iau cu toți,
că Satan acum se-ivește
și-i mănâncă pe magoți.

(27 octombrie 1996, 21:58:20 - 22:01:24)

Fericirea

O mână poate spune adevărul.
Și lumina izvorăște din mână.
Florile pot spune adevărul.
Și aripile sunt înlănțuite printre ele.
Liniile spun adevărul.
Și aripile simt vântul ridicându-le.

(27 octombrie 1996, 22:12:12 - 22:14:48)

Timpul

Timpul poate fi de trei feluri:
trecut prezent și viitor,
niciodată
și
întotdeauna.
Trecut prezent și viitorul e ieftin.
Niciodată nu este bine.
Întotdeauna este.
Când timpul se scumpește,
drumul se despietruiește
și indicatoarele devin transparente
ca o apă din care este aruncată
o piatră în lună,
din care iese o picătură în nori.
Atunci timpul poate fi de două feluri:
niciodată
și
întotdeauna.
Niciodată nu este bine.
Întotdeauna este.
Atunci, omul arată,
mai târziu, mai acum sau mai devreme,
iar greutatea degetelor e numai a lui.
Pentru că cei ce clipesc îi sunt închiși
și numai cea ce bate îi este deschisă.
Și bate până în ultima clipă:

niciodată,
întotdeauna,
niciodată,
întotdeauna...

(27 octombrie 1996, 22:15:23 - 22:25:58)

Viața

Vlăstarul crește, vlăstarul se-ndoaie,
când degetu-alege,
înc-o crenguță mănâncă din soare.
O creangă e albă,
o creangă e neagră,
când nu vrea s-aleagă, vlăstarul se-ndoapă.
Și-atunci când e rouă,
și-atunci când e ploaie,
e ca și atunci când creanga e-n soare.
Și tot ce mai crește,
de creanga e dreaptă,
se-ndreaptă prin sevă tulpina-nțeleaptă.
Și tot ce mai crește,
de creanga e strâmbă,
atinge pământul și iarăși se-avântă.

(27 octombrie 1996, 22:30:42 - 22:37:24)

Poezia

Partea proastă este că oricine poate scrie orice. De exemplu, scrie poezii. La început se alege chiar și o temă, ceea ce nu este însă obligatoriu. Poți foarte bine să scrii ce-ți trece prin creierul mic, și apoi să-i pui un titlu metaforic, absolut, care să-i lase pe cititori cu botul pe labe, cum ar fi *Nedefinire, Existențială, Răzvrătire, Întrebare* (în acest caz, poezia trebuie să se termine cu „De ce?“, eventual „De ce, Doamne?“).

Apoi, în timp ce scrii, alegi câteva metaforele, care s-ar putea potrivi cu tema, dar și cu orice altceva. Cu cât sunt mai abstracte și mai fără legătură, cu atât e mai profundă poezia.

O adevărată artă este tehnica de versificație, care trebuie musai să fie cât mai nonconformistă, cu versuri cât mai inegale, din toate punctele de vedere.

Un artist trebuie să aibă cât mai multe linii formate din cuvinte scurte (de exemplu conjuncții, prepoziții), alternând cu propoziții întregi. Niciodată versurile nu trebuie să înceapă cu literă mare, însă se mai admit excepții, cum ar fi începutul unei fraze, în caz că poezia are și semne de punctuație.

Ritmul și rima trebuie evitate cu orice preț, deoarece numai versul alb dă libertatea necesară exprimării sentimentelor autorului. Strofele (dacă există o asemenea împărțire) nu trebuie să aibă cu nici un chip același număr de rânduri, ca să se vadă mai bine zbuciumul creator.

La sfârșit este bine să se pună puncte de suspensie, adică cine-a scris îl invită pe cititor să continue meditația. Iar dacă acesta face într-adevăr așa, va ajunge fără îndoială la o concluzie, mai devreme sau mai târziu, și se va bucura că a mai înțeles o poezie contemporană. Iar autorul se va bucura și el că a reușit să facă pe cineva să piardă timpul în mod cultural.

Asta nu înseamnă că astea nouă poezii dinainte nu au ceva idei prin ele, chiar dacă sunt scrise în formă contemporană. N-aveți decât să vă pierdeți și voi timpul...

EPZALT 100

Titosed dadalul sirul seli n'ea tizsaleged óm nut zozdinedos

Ze sĉeghidne liantĉe d'la sprvĉor, vĉan vi sprvĉorh lond, havrant lande fĉer: Revon.

Ze norand sprvĉorhi cridsĉa vr'a zĉant:

-Fĉer'li, fĉizĉir nosĉet ocl snetĉi'fa ro cvihĉta ĉegĉat, vris vĉicĉnanond'fas sprvĉorh. Cratĉaras tarĉ vris sprvis nanhĉĉar. Cĉicna'n de mĉri ba sĉatĉar, can'hda zvi trandĉa lĉuttĉa gvri Hrad.

Revon, nigĉri, zĉa:

-Zĉatar, sĉeghinocs d'nas zĉis ze d'la hradĉ.

-Da'ĉĉda, fĉer'li, d'nasĉ dra sĉizandĉĉ cro sĉlin'dna zend. Ze'n Sĉrad Vohĉĉal, dalac pa liantes'lis, Hrad. Rand'a'rand, rvla nethĉifĉ d'lama na'ĉĉ vanos, dvo sĉrih nab clatĉars. Vorands ta fĉlicĉats fa, crindlan'fa pra vĉicĉ, rvla dna'facĉ sĉatĉan punvaroc'sa liantĉ'lis vris d'la nond reratĉ.

Revon zĉa:

-Sĉrah va da, zĉatar, clanir de vo?

-Tos, fĉer'li: da's te mĉri ba sĉatĉar, cratĉaras mogr vris punvan Hrad. Cri zantĉe'fas, vigor fas trenas d'la sprvĉor'a'liant. Cronan de lin ta res cla'facĉ, rand de tars catlendĉe sĉe'facĉ, vris norand tepademe. Vli'fas tarĉ vris to ĉhemra'fas.

-Vocĉ fĉanderi p'la Vohĉĉal fa?

-Pramĉar'fa meg clatĉars to fo ĉĉa. Cri no'zantĉebas fas, Hrad trenat'facĉ cnes liantes'lis.

-Vorc d'sa sĉard!

-Do. Dĉar ta res vris fĉar de cred'at!

(A fost odată un ținut al spiritelor, condus de un împărat bătrîn, care avea un singur fiu: Revon.

Într-o noapte împăratul îl chemă la el și-i spuse:

-Fiule, simt că nu peste mult timp mă voi regăsi într-o ființă a pămîntului, și tu vei deveni împărat peste spirite. Va trebui să fii bun și să-ți conduci supușii în pace. De aceea, cît mai sunt în putere, pot încă să te sprijin în lupta împotriva Răului.

Revon, uimit, spuse:

-Tată, nu mi-ai zis niciodată că există spirite rele.

-Așa este, fiule, însă a venit vremea să afli ce ți-am ascuns pînă acum. În Valea Diavolului, departe de ținuturile noastre, sălășluiește Răul. Pe zi ce trece, cu cît mai mult mi se apropie sfișitul în această existență, el capătă noi puteri. Cînd îmi voi pierde forțele, dispărînd în lume, el va pune stăpînire pe imperiu, ameninșînd cu distrugerea și țărîmurile noastre, și cele pămîntești.

Revon spuse:

-Ce trebuie să fac, tată, pentru a împiedica acestea?

-Iată, fiule: cît te mai pot sprijini în luptă, trebuie să mergi și să înfrunți Răul. Dacă vei reuși vei primi sceptrul imperiului. Pe tine lumina nu te va mai alunga, ziua îți va fi binecuvîntare, iar noaptea mîngîiere. Vei fi bun și vei salva totul.

-Dar cum voi ajunge în Vale?

-Îmi voi folosi ultimele puteri pentru a îndeplini aceasta. De nu vei reuși, Răul ne va cuceri ținuturile.

-Sunt gata să plec!

-Bine. Domnul fie cu tine iar izbînda să-ți însoțească pașii!

Blonar rasla bi seli'r féxa *Revon* va xotar aloez, re žezi bežo om vede ze. Blofo om zdómje zo upzilfe buelde, neo pomi xoz jeale tizshozé om xot. Ma ómsébie moso u ómtuoeré, bi esuru dlipaoe zé omdli. Zé omdli zo zé ómvlamdi Léar. Zi ebluboi ti bueldé. Ti tomsuru léxpédiea zuebdi soatedi zo vuoeta anpli neo mijli tisód muebdie ómzézó. San zé zi tasé blomdli iri, sómt ma zdoe monos tizbli zbolodiri liri? Zi jómto sé el vo ómdiribd zé ómsilsi neo ómdóo zé evri sód neo nardi raslalo tizbli esizdie, tizbli virar om seli bud vo ómvlómdli zo epoe ebuo zé dliesé.

Ómsé ómeomdi ti e ómduelsi sebar, zondo om zbedi rame bromé, tómta'ó badili zo ómsliliti. U féxa aloezé, erpé se ti jhiedé, tiezable uloxumdarao zo zdoa sé edamso sómt ie fe ebami zo muebdie zi fe zvólzo, fe dlipao ulo zé vo ómfomz, ulo zé vo vuzd asoz ti lexiri zuelirao. Erdé seri ma ile.

Xélo tibeldi u sezé sa vilizdliri ranomedi zo bulmo jlépod ómdl'esuru. Ma ile donb ti boiltad. Egamzi sómt rame alsezi sa u berné bi sil zo péda om jien ti dlio ulo. Aže zi tizshozi.

-Muebdie zé'đo etasé pasalo! alé ir. Ia zamd *Revon*.

-Žo doi ezinimie! Ia zamd u xomé.

Ór buvdo óméamda zo zi ezixelé bi am bed tom oilpalo zo vrulo, vedé om vedé.

-Si tlanalo lédésizdo, *Revon*, om muebdie bulđoo tizshozi? Bi eoso m'e neo dlisad monimo ti sómt e xisie z'e ludod ti dlio ulo. Žo dusneo esan, om muebdie bulđoo tizshozi?!

-Fliea zé dlis tomsuru. Dlipaoi zé dlis tomsuru.

Xóme zsuezi am đobéd zo ózo ómslasozé nóomori bi boibd.

-Tlanidari mipam, ma zdoe si di ezdiebdé! am zomjal zbolod e ómtléxmod zé nieljé esuru. Ždoe si o z'e ómdónbred?

-E vuzd asoz.

Xóme xónpo zo zazbomé:

-Ma... Z'e dlemzvulned om zbolod léa.

Revon ómslinimo zo am vool ór sablomzi tom slizdid bómé'm dérbo. Ma zi ezdidbezi re ezde. Ma zi badie ómshobao léa. Ómzé ma efie ti eriz.

-Léar tifomi bi xo si dlisi neo badilmos. Dlipaoi zé'r ónboitos.

-Somi izdo da, *Revon*?

-Zamd voar Ónbéledarao.

Xóme téta tom seb:

-Ómdirij. Tel blonigtoe ma i neo nosé. Oel tesé teo jliž, Léar fe sasilo dudar.

-Ždoa. Da izdo u xomé pamé?

-Zamd u xomé pamé.

-Edamso, egadé'né! Zbami'no san zé ómfomj!

-Slixo sé tesé somife el vo źdoad san zé ómfomjé, m'el vo ómfomz?

Revon rézézé blofolie óm guz. Xóme zi ómdlozdé.

-En zé'đo zbam u bufizdi.

-Pomi.

-E vuzd utedé, óm ranie ranomoo, am subor mivilosod. Siorerđo suboo ma'r ómđirijiea źó'r pedgusuliea oel ir el vo flad zé zi léxpami, tel óo ile diené. Ma ti siorerđo, so ti zomi, séso ile pam. Edamso n'en taz re ir źo ó'en xoz: „Ti si brómjo? Tesé óđo źdiljo reslonori, óđo fuo ómtibromo u tulomđé.” Cuborar ózo źdilzi reslonori źo zbazi: „Fliea zé bud bulamso foziri sirul si foziexé.” Oel ia en hudélód: „Eze zé voi!” Shoel ti e tuae xo, o zi elédé óm zunm amao péoed seli ór anorozi ti neo nardi uló źo ór enimomđezi sé ór fe pedi. Va vueldi zalblomz re ómsibađ, sómt ózo téta ziene sé lajénomdie o zi ónbromozi źo sé ómdl'etifél badie onbami foziri. Óm esie muebdi, féxómt sóđ ti zrep ile péoedar óm donb si tulnie, óo ebéla źó'r shomao, anoromta'r źo zbamómta'o óm vedé duedi raslalori bi seli ma o ri zbazizi óm donbar xorio. Tizsubilo sé ile edód ti ažul zé veso léa źo sé óo vésie shoel brésili zé voi ir sir badilmos. Óm xoae alnédueli, péoedar bélie upuzod źo zabéled, ómzézé fimo re ir źo ór rufo sa banmar, vélé zé zsuedé am safómd. Muebdie, *Sarioc*, séso eze ór shine bi subor, o zi elédé tom mua óm foz, ór shomao źo ór enimomđé sé tesé ma'o té besi, óo ful nalo bélomđoo. Óo neo zbazi zé'zo sielé oildeli óm jimamsho, ti veťé sa duđo siorerđo suboo. Ti edamso, péoedar ma zi neo ebluboi ti *Sarioc*, tel ma'o sila oildeli. Ómzézé esizde fimo óm voiseli muebdi, donb ti u zébdénómé, oel óm siri tom alné péoedar, seli ózo oapie bélomđoo, ózo sérsé nómtloe źo vésa siie si o zi zbazizi. *Sarioc* ile óm sarnie vilosoloo, séso ómfédezi san zé zi ebili. Dlisalé emo, źo ir egamzi am dómél óm duedé badilie fólzđio źo zi ómtléjuzdo ti u vedé. Tel vede oapie bi erdsomife. *Sarioc* ri dlonozi re enómtuo fozi alódi, ómsilsómt zé fóli xóxemoi ómdlí io. Sa duedi esizdie, tlejuzdie rul ile deli. Edamso ir óo ebéla bimđla blone tedé vidio, zerfómt'u sómt ile pédadé źo bi seri ti e vo fourédé ti oapodar io. Zi elédé pam źo demtla źo u vésa zé'o esulti ómslitili. Dlixomta'zi, vede zusudo fozar am zinn źo zi tizbélđo ti erizar zéa. *Sarioc* óo raé rusar. Ómfédezi zé sasilieszé. Tel vede ma zi lotosé re ómérđonie fozarao rao źo *Sarioc* dliapao zé'zo lienomdiezsé tixenéjolie źo ómvlómjilie. Neo dlisalé emo. Amio vinio óo brésa ti ir źo vésa dud si ile óm zdeli zé'o bresé źo ie rao *Sarioc*. Zi sézédulolé oel ir ómféde zé voi sasilod. Tom mua dlisalé emo. Upđomazi dud si tulozi. Ómdl'u xo, ózo tulo zé voi sumtasédul. Ile badilmos, tel mosoutedé monimo ma'o lisamuzsazi badilie. Ómzézé sumtasédular ile eriz bi foedé. Óo badie sumfomji ažul bi pédlómoo tom zved zé'r eriejé bi ir zassizul. Tuel nueldie sumtasédularao tizbélđie fozar ti lierodedi. Dudažo, nueldie amao un ile sife zilouz, neo zilouz tisód dud si vészazi fliutedé. Tel ti voiseli tedé upđomazi siie si tulozi. Esan tulie ezde. Zi ómtuo am donb, ebuo ór vésa bi sumtasédul zé'zo oe xoriri. Óo raé rusar źo ezđvir

Sarioc ómfédé zé edesi. Tunmo nardo emo óm besi, vélé ónbudlofolo tom beldie zabažorul, žo va oapod žo bliđaođ se am un pam žo tlibđ. Bómé sómt nueldie ór raé tom ranie ranomoo.

Revon ezsardezi sa edimđoi. Xóme etéajé:

-Ti edamso ia ma neo tuln.

-Ti si? oxpasmó ir, raed bi miežđibdedi.

-Óno ebeli óm foz žo né shomaoi.

Désa u srobé žo ebuo léz bamzi ómdlípéloo miluzdodi:

-Esan i tomsuru. Oel ia dud óno enomdizs ti suborar seli brómjie ti anoromđé.

Revon ežđibdé, tel xóme ma neo zsuezi u fulpé. Zi jómto sé muebdie dli sie edód ti libiti. Zi lotosé žo brisé, alómt:

-Muebdie zé'đo etasé pasalo!

Tel ie ma xози monos.

Xélo óm tibéldeli am pultio bi sužar sélaoe oižiea van žo zśómdio. Nilzi nard, séso tozdemđe ile neo neli tisód óžo ómshobaozi. Zuzo óm siri tom alné žo péda óm ažé ti dlío uló. Tizshozi am bodos.

-Muebdie zé'đo etasé pasalo! zbazi ir. Ia zamđ *Revon*.

-Omdlé.

Óm pultio ma ilea tisód u zupé žo u nézađe bi seli zi evrea dlío séldo.

-Si seađo, blomđari, óm surđar esizde ómtibélded er ónbéléđoio?

-Sead u seri zé ómfomj Léar.

-Slixo sé tesé somife el vo samuzsad serie, m'el vo alned'u?

-Ždoá, tel somife e neo nilz ómeomdie nie. Dlipaoi zé ždoo ti ir. Z'e dlemzvuľned óm zbolod léa.

-E efad ti eriz ómdlí e tifimo léa žo e ómdórmó tom mua zueliri žo ranie ranomoo. Da m'eo ti eriz, bimđla sé ždoo sé Léar el ómfomji blom domi dudar. Tesé fosduloe ma fe vo e de óm esiezde muebdi, fe dlipao zé di boiľxo oeléžo óm rani.

-En ómđiriz. Dudažo, ma buđo zé né egađo?

-Bud zé'đo zbam u bufizdi.

-Pomi.

-I tizbli tuo uenimo žo u xómé. Bi blonar un ór shine *Casior* žo ile ardonar tom mienar zéa. Bubular rao vazizi am bubul nomamed, fodiex žo ómđiribđ, ómžé ti si e muae zi ludie neo tibeldi, ómsibalé zé tuliezsé pujéđoe žo nélolie žo voiseli ma zi neo jómtie tisód re zomi. Dlibded, tifimolé léo, režo žo ómslixado, oel zavridiri rul zi zshonpelé óm mibéželi. Ma neo bamiea bliđ bi monos, moso nésel bi io ómžóžo. Amoo briselé žo ro zi boiľta alne, erđoo nalolé. *Casior* e ómsilsed zé'o dlixiezsé, tel ma r'ea raed óm ziené. Ebuo am erđ mien óo edesé žo óo asozi bi duđo; *Casior* zśébé blomđl'u nomami. Lédéso boiľtad nardi xori, bómé zi hudéłó zé vesé fliam rasla seli zé lénómé bizdi donb. Fla zé zi ómžudiezsé sa u xómé. Bi er

tuorie un ór shine *Rosiac*. Ir vazizi sumzotiled tomductieame ti eo zéo am do soated, séso bidlisie xori ómdlíjo blom sutlo mianpreĉo, séadómt siie si mienar zéa ma'ó badie te. Ómdl'u muebdi, ómdl'u buoimodé, féxa u xomé ómfóldomta'zi óm ranome ramoo. Tomdl'am onpurt mieždibded zo mizdébómod, zi libixo re ie zo óo labzi elobori. Xóme séxa bi bénomd zo ómsiba zé brómjé. *Rosiac* óo sila oildeli zo'ó zbazi sé maneo oapolie ór ómtinmezi re eže u vebdé misajidedé. Ie xози sé i blie tiflini, sé moso ma tizshozizi ómsé ushoo, tel re zdélaomđiri rao, óo tifimo zuđoi. Dléolé óm besi am donb, ebuo *Rosiac* upzilfé sé xóme balde nilia bi nóomo moždi némažo vueldi vomi, tel re ómdlípélori zeri ie óo lézbanzi sé i u deomé bi seli el vo neo pomi zé ma u evri mosoutedé, ti tlejar vilosoloo rul. Ómdl'u muebdi, nómed ti u salouxodedi mipamiezsé, bi sómt xóme tulnie, óo zsuezi ómsid némaže ti re nóme zdómjé. Féxa óm berne tizvésadé am usho seli zi tizshozi, srobo zo zbazi: „somi flie zé eopé dudar dliapai zé voi blijédod zé boelté dudar.” *Rosiac* zi zbiloi zo đobé. Xóme zi dlíxo, ómzé ma tizshozi ushoo. Óo xози maneo, sa dlozdiđi, sé e bulmod bi am tlan vélé ómduelsili zo sé i tedueli zé nieljé bómé re sebéd. Óo neo xози zé'ó zsuedé zo siererdé némažé, ebuo zé ómđiriejé sé zi fe dlemzvuľne óm xómé sa badilo tibromi tuel tesé somife fe vesi am zeslovosoa bimďla ie. Tesé ma, zi fe blivesi óm flégodueli. *Rosiac* ómdlípé si zeslovosoa, oel xóme lézbanzi sé fe dli paio zé'zo zbiri nóomori ómdl'am fez anbrad sa zómjiri amao un tom ranie ranomoo, seli ma neo eli monos ti boiltad. *Rosiac* ózo téta ziene sé ma ir ile esire. Edamso, bi esuru dlisa *Casior*, séadómt am rus óm seli zé lénómé am donb, séso ile upuzod, purmef zo vélé zbilemđé. *Rosiac* ór féxa zo óo zbazi tizbli mizépaomđe ze. *Casior* ma zdéda bi jómtalo, zi slizdé re u nóme zo ózo zsalzi zómjiri ómdl'am fez bimďla xómé. Ie ózo etómsó berniri, tizshozi ushoo, ózo slizsa elobo zo xpalé, xosómta'ó rao *Casior* sé ma fe vo aoded mosoutedé, bimďla sé xómiri zamď minalodueli. *Rosiac*, sa omone xtlupodé, brisé ómebue re eo zéo, oel *Casior* lénezi bi ganédedi nulď óm surope si vazizi sénomar sirul tuo. Dudažo, lisamužďomđe xómio óo téta badili zé dléoezsé neo tibeldi zo bizdi bađom, nilzi zé u seadi, séso esan efie am zsub. *Rosiac* puro nardé flini oel zavridar zéa bulmo zo ir zé u seadi bi xómé. U jézo, ómzé ie óo zbazi sé ma neo bud vo ónbliamé, voomtsé badilori bi seli ri efie esan ri zdéďiea óm seri. Ma badie vesi pomi tisóď tesé ma'žo vésie pomi zoizo. Ir ómdlípé somi ile ti fomé, oel ie xози: Léar ómzažo. Edamso *Rosiac* nilzi óm muebďie bulđoo tizshozi zé ómvlamďi Léar, tel va ómfomz. Oel xóme zavilo nard oel gatisede ezable pomirao zo léarao óo zrépo. Ie bi bamsdar ti e zi blivesi óm xómé lie.

Bodosar ma neo fulpo. *Revon* ómdlípé:

-Tel sa unar siréřerd, *Casior*, si z'e ómđónbred?

Zazbomómt, bodosar zbazi:

-*Casior* e egamz blie dólxoá. Ómzé ma z'e rézed ómfomz. E etamed samužďomđi zo e liažod zé u egadi bi xómé.

Revon elédé zbli nézađe tom nogrusar séneladio:

-Si zamd esirie?

-Seldie tom zdómje sablomti dud siie si z'e zsloz bómé esan. Sie tom nogrus - siie si zi fe zsloi ti esan zo bómé re zvlózdodar donbarao. Oel sie tom tliebde - siie si ma zi fe zsloi mosoutedé. Nilia bejomori séldoo tom nogrus zi eteajé séldoo tom zdómje, tel sie tom tliebde lénómi mizshonpedé, séso zdoomde zo miždoomde ma slizs zo ma zset, tuel zi ezsamt zo zi eledé. Sómt bi nezé ful vo tuel tuaé séldo, dudar fe vo vuzd.

Ór blofo u srobé, ebuo óo xози:

-Di fuo egade zo bi domi. Tizshoti seldie tom tliebde!

Revon u tizshozi zo sodo. Bodosar zbazi:

-Eo tizshoz'u re esiežo bejomé se xóme. Tlanalori fuezdli z'el badie zé zi ómdórmiezsé. Esan dlipaoi zé briso. Zueliri ma ézdiebdé.

-Eže i. Ódo nardanizs, *Casior*.

-Muebdie zé'đo etasé pasaloj, Ónbéledi!

-Ma fulpo bluzdoo, nulnéo *Revon*.

Oizo tom pultio bi sónboi. Rame bromé ile óm sebar silarao. Neo tibeldi ma ile monos. Dlipaoe zé zi ómduelsé.

Zi ezixé bi bénomd, ómshozi ushoo zo nalnalé:

-*Sarioc* sir badilmos, zdébómar fozirul, ia, *Revon*, robzod ti badili, sa ushoo ómshožo tom lexiri ramoo, di shin! Eledé'no'di!

Etulno, oel óm zunm óo ebéla *Sarioc*.

-Muebdie zé'đo etasé pasaloj! Ia zamd *Revon*.

-Ždo somi izdo, si izdo zo si flio zé voo.

-Fliea zé'đo bam u ómdlipeli. Ame zomjalé.

-Ež badie zé di asot shoel esan. Ómzé ézdibd zé mo di erédalo.

-Ódo samuzs badilie. Fliea zé'đo bam u ómdlipeli.

-Zbami.

-Žo tabé esie, óno fio ómjétao zé né dlixizs, se zé bud dlisi blom bueldé?

-Ódo fuo ómjétao.

-Léar buedi vo ómfomz?

-Buedi.

Revon zi dlixo. *Sarioc* ile zomjalar seli zdoe serie zo ir badie bulamso foziri. Bulmo óm vajé sédli seze xómio.

Blofie tom mua re xotar aloez, ti tabé seli ma neo badie zondo ranome ramoo. Efie mifuoi ti zblogom. Ždoe sé fe vesi dud sí'o fe zde óm badomdé, dudažo efie mifuoi ti somife seli zé'o tie ómsliliti. Óm vedé ile Léar, óm zbedi ile Ferie.

-Dedé, egadé'né!

„Di'en egaded, tel ma neo bud zé di egad. Esan zamd un esan.”

Vésa bezar.

Revondar

(Primul lucru pe care-l văzu Revon fu zidul uriaș, la șase pași în fața sa. Privi în stînga și observă poarta, mai bine zis gaura deschisă în zid. Nu încăpea nici o îndoială, pe acolo trebuia să intre. Să intre și să înfrunte Răul. Se apropie de poartă. De dincolo răzbăteau șoapte ciudate și foiau umbre mai negre decît noaptea însăși. Cum să se ducă printre ele, cînd nu știa nimic despre spiritele rele? Se gîndi că ar fi înțelept să încerce mai întîi să afle cît mai multe lucruri despre acestea, despre felul în care pot fi înfrînte și abia apoi să treacă.

Încă înainte de a întoarce capul, simți în spate luna plină, dîndu-i putere și încredere. O văzu uriașă, albă ca de gheață, deasupra orizontului și știu că atunci cînd ea va apune și noaptea se va sfîrși, va trebui ori să fi învins, ori să fi fost ucis de razele soarelui. Altă cale nu era.

Zări departe o casă cu ferestrele luminate și porni grăbit într-acolo. Nu era timp de pierdut. Ajunse cînd luna urcase cu o palmă pe cer și bătu în geam de trei ori. Ușa se deschise.

-Noaptea să-ți aducă bucurie! ură el. Eu sunt Revon.

-Și ție asemenea! Eu sunt o zînă.

Îl pofti înăuntru și se așezară pe un pat din ierburi și flori, față în față.

-Ce drumuri rătăcești, Revon, în noaptea porții deschise? Pe aici n-a mai trecut nimeni de cînd a zecea s-a rotit de trei ori. Și tocmai acum, în noaptea porții deschise?!

-Vreau să trec dincolo. Trebuie să trec dincolo.

Zîna scoase un țipăt și își încrucișă mîinile pe piept.

-Drumețele nebun, nu știi ce te așteaptă! Un singur spirit a îndrăznit să meargă acolo. Știi ce i s-a întîmplat?

-A fost ucis.

Zîna zîmbi și suspină:

-Nu... S-a transformat în spirit rău.

Revon incremeni și un fior îl cuprinse din creștet pînă-n tălpi. Nu se așteptase la asta. Nu se putea închipui rău. Însă nu avea de ales.

-Răul devine pe zi ce trece mai puternic. Trebuie să-l împiedic.

-Cine ești tu, Revon?

-Sunt fiul Împăratului.

Zîna dădu din cap:

-Înțeleg. Dar primejdia nu e mai mică. Iar dacă dai greș, Răul va cucerii totul.

-Știi. Tu ești o zînă bună?

-Sunt o zînă bună.

-Atunci, ajută-mă! Spune-mi cum să înving!

-Crezi că dacă cineva ar fi știut cum să învingă, n-ar fi învins?

Revon lăsă privirea în jos. Zîna se întristă.

-Am să-ți spun o poveste.

-Bine.

-A fost odată, în lumea luminii, un copil nefericit. Ceilalți copii nu-l înțelegeau și-l batjocoreau iar el ar fi vrut să se răzbune, dar îi era teamă. Nu de ceilalți, ci de sine, căci era bun. Atunci m-am dus la el și i-am zis: „De ce plîngi? Dacă îți ștergi lacrimile, îți voi îndeplini o dorință.” Copilul își șterse lacrimile și spuse: „Vreau să pot porunci visele celor ce visează.” Iar eu am hotărît: „Așa să fie!” Chiar de a doua zi, i se arătă în somn unui băiat care îl umilise de mai multe ori și îl amenințase că îl va bate. Fu foarte surprins la început, cînd își dădu seama că rugămîntea i se împlinise și că într-adevăr putea impune visele. În acea noapte, văzînd cît de slab era băiatul în timp ce dormea, îi apărui și-l chinui, umilindu-l și spunîndu-i în față toate lucrurile pe care nu i le spusese în timpul zilei. Descoperii că era atît de ușor să faci rău și că îi făcea chiar plăcere să fie el cel puternic. În ziua următoare, băiatul părea obosit și supărat, însă veni la el și îl lovi cu pumnul, fără să scoată un cuvînt. Noaptea, Sario, căci așa îl chema pe copil, i se arătă din nou în vis, îl chinui și îl amenință că dacă nu-i dă pace, îi vor muri părinții. Îi mai spuse să-și ceară iertare în genunchi, de față cu toți ceilalți copii. De atunci, băiatul nu se mai apropie de Sario, dar nu-i ceru iertare. Însă acesta veni în fiecare noapte, timp de o săptămînă, iar în cele din urmă băiatul, care își iubea părinții, își călcă mîndria și făcu ceea ce i se spusese. Sario era în

culmea fericirii, căci învățase cum să se apere. Trecură ani, și el ajunsese un tânăr în toată puterea vârstei și se îndrăgostise de o fată. Dar fata iubea pe altcineva. Sarioc le trimise la amândoi vise urite, încercând să vire zizanie între ei. Cu toate acestea, dragostea lor era tare. Atunci el îi apărură pentru prima dată fetei, salvând-o când era bătută și pe cale de a fi violată de iubitul ei. Se arătă bun și tandru și o făcu să-i acorde încredere. Trezindu-se, fata socoti visul un semn și se despărți de alesul său. Sarioc îi luă locul. Învățase să cucerească. Dar fata nu se ridică la înălțimea visului lui și Sarioc trebui să-și reamintească dezamăgirea și înfrângerea. Mai trecură ani. Unei femei îi plăcu de el și făcu tot ce era în stare să-i placă și ea lui Sarioc. Se căsătoriră iar el învăță să fie cucerit. Din nou trecură ani. Obținuse tot ce dorise. Într-o zi, își dori să fie conducător. Era puternic, dar niciodată nimeni nu-i recunoscuse puterea. Însă conducătorul era ales pe viață. Îi putea convinge ușor pe bătrînii din sfat să-l aleagă pe el succesor. Doar moartea conducătorului despărțea visul de realitate. Totuși, moartea unui om era ceva serios, mai serios decît tot ce făcuse vreodată. Dar de fiecare dată obținuse ceea ce dorise. Acum dorea asta. Se îndoi un timp, apoi îl făcu pe conducător să-și ia zilele. Îi luă locul și astfel Sarioc învăță să atace. Domni mulți ani în pace, fără împotriviri din partea supușilor, și fu iubit și prețuit ca un om bun și drept. Pînă cînd moartea îl luă din lumea luminii.

Revon ascultase cu atenție. Zina adăugă:

-De atunci eu nu mai dorm.

-De ce? izbucni el, luat pe neașteptate.

-Îmi apare în vis și mă chinuie.

Tăcu o clipă și apoi răspunse întrebării nerostite:

-Acum e dincolo. Iar eu tot îmi amintesc de copilul care plîngea de umilință.

Revon așteptă, dar zina nu mai scoase o vorbă. Se gîndi că noaptea trecea atît de repede. Se ridică și plecă, urînd:

-Noaptea să-ți aducă bucurie!

Dar ea nu zise nimic.

Zări în depărtare un bordei pe coșul căruia ieșeau fum și scînteii. Merse mult, căci distanța era mai mare decît își închipuisese. Sosi în cele din urmă și bătu în ușă de trei ori. Deschise un pitic.

-Noaptea să-ți aducă bucurie! spuse el. Eu sunt Revon.

-Intră.

În bordei nu erau decît o sobă și o măsuță pe care se aflau trei cărți.

-Ce cauți, prințule, în colțul acesta îndepărtat al împărăției?

-Caut o cale să înving Răul.

-Crezi că dacă cineva ar fi cunoscut calea, n-ar fi urmat-o?

-Știu, dar cineva a mai mers înaintea mea. Trebuie să știi de el. S-a transformat în spirit rău.

-A avut de ales între a deveni rău și a înfrîna din nou soarele și lumea luminii. Tu n-ai de ales, pentru că știi că Răul ar învinge prin tine totul. Dacă victoria nu va fi a ta în această noapte, va trebui să te pierzi iarăși în lume.

-Am înțeles. Totuși, nu poți să mă ajuți?

-Pot să-ți spun o poveste.

-Bine.

-E despre doi oameni și o zină. Pe primul om îl chema Casior și era ultimul din neamul său.

Poporul lui fusese un popor minunat, viteaz și înțelept, însă de ce a noua se rotea mai departe, începură să dorească bogăția și mărirea și fiecare nu se mai gîndea decît la sine. Treptat, deveniră răi, lași și încrezuți, iar sufletele lor se schimbă în nepăsare. Nu mai puneau preț pe nimic, nici măcar pe ei înșiși. Unii plecară și li se pierdu urma, alții muriră. Casior a încercat să-i trezească, dar nu l-au luat în seamă. Apoi un alt neam îi atacă și îi ucise pe toți; Casior scăpă printr-o minune. Rătăci pierdut multe zile, pînă se hotărî să facă vreun lucru care să rămînă peste timp. Vru să se însoțească cu o zină. Pe al doilea om îl chema Rosiac. El fusese considerat dintotdeauna de ai săi un tip ciudat, căci petrecea zile întregi prin codri neumblați, căutînd ceea ce neamul său nu-i putea da. Într-o noapte, într-o poieniță, văzu o zină învîrtindu-se în lumina lunii. Dintr-un imbold neașteptat și nestăpînit, se repezi la ea și îi rupse aripile. Zina căzu pe pămînt și începu să plîngă. Rosiac îi ceru iertare și-i spuse că numai iubirea îl îndemnase la

așa o faptă necugetată. Ea zise că e prea devreme, că nici nu deschisese încă ochii, dar la stăruințele lui, îi deveni soție. Trăiră în pace un timp, apoi Rosiac observă că zina purta mereu pe mâini niște mănuși foarte fine, dar la întrebările sale ea îi răspunde că e o taină pe care ar fi mai bine să nu o afle niciodată, de dragul fericirii lor. Într-o noapte, minat de o curiozitate nebunească, pe când zina dormea, îi scoase încet mănușa de la mina stîngă. Văzu în palma desfăcută un ochi care se deschise, clipi și spuse: „Cine vrea să aibă totul trebuie să fie pregătit să piardă totul.” Rosiac se sperie și țipă. Zina se trezi, însă nu deschise ochii. Îi zise numai, cu tristețe, că a pornit pe un drum fără întoarcere și că e datoare să meargă pînă la capăt. Îi mai zise să-i scoată și cealaltă mănușă, apoi să înțeleagă că se va transforma în zină cu puteri depline doar dacă cineva va face un sacrificiu pentru ea. Dacă nu, se va preface în vrăjitoare. Rosiac întreabă ce sacrificiu, iar zina răspunde că va trebui să-și spele mîinile într-un vas umplut cu singele unui om din lumea luminii, care nu mai are nimic de pierdut. Rosiac își dădu seama că nu el era acela. Atunci, pe acolo trecu Casior, căutînd un loc în care să rămînă un timp, căci era obosit, bolnav și fără speranță. Rosiac îl văzu și îi spuse despre nesăbuița sa. Casior nu stătu pe gînduri, se creștă la o mînă și își scurse singele într-un vas pentru zină. Ea își adinci palmele, deschise ochii, își crescuseră aripi și zbură, zicîndu-i lui Casior că nu va fi uitat niciodată, pentru că zinele sunt nemuritoare. Rosiac, cu inima zdrobită, plecă înapoi la ai săi, iar Casior rămase pe jumătate mort în coliba ce fusese căminul celor doi. Totuși, recunoștința zinei îi dădu putere să trăiască mai departe și peste puțin, merse să o caute, căci acum avea un scop. Rosiac boli multă vreme iar sufletul său porni și el să o caute pe zină. O găsi, însă ea îi spuse că nu mai pot fi împreună, fiindcă puterile pe care le avea acum le stăteau în cale. Nu putea face bine decît dacă nu-și făcea bine sieși. El întreabă cine era de vină, iar ea zise: Răul însuși. Atunci Rosiac merse în noaptea porții deschise să înfrunte Răul, dar fu învins. Iar zina suferi mult iar judecata asupra binelui și răului îi slăbi. Era pe punctul de a se preface în zină rea.

Piticul nu mai vorbi. Revon întreabă:

-Dar cu omul celălalt, Casior, ce s-a întîmplat?

Suspînînd, piticul spuse:

-Casior a ajuns prea tîrziu. Însă nu s-a lăsat învins. A adunat cunoștințe și a reușit să o ajute pe zină.

Revon arată spre măsura din mijlocul cămăruței:

-Ce sunt acelea?

-Cartea din stînga cuprinde tot ceea ce s-a scris pînă acum. Cea din mijloc - ceea ce se va scrie de acum și pînă la sfîrșitul timpului. Iar cea din dreapta - ceea ce nu se va scrie niciodată. Mereu paginile cărții din mijloc se adaugă cărții din stînga, dar cea din dreapta rămîne neschimbată, căci știința și neștiința nu cresc și nu scad, doar se ascund și se arată. Cînd pe masă vor fi doar două cărți, totul va fi fost.

Îl privi o clipă, apoi îi zise:

-Te voi ajuta și pe tine. Deschide cartea din dreapta!

Revon o deschise și citi. Piticul spuse:

-Ai deschis-o la aceeași pagină ca zina. Drumurile voastre s-ar putea să se întîlnească. Acum trebuie să pleci. Soarele nu așteaptă.

-Așa e. Îți mulțumesc, Casior.

-Noaptea să-ți aducă bucurie, Împărate!

-Nu vorbi prostii, mormăi Revon.

Îeși din bordei pe cîmpie. Luna plină era în capul cerului. Mai departe nu era nimic. Trebuia să se întoarcă.

Se așeză pe pămînt, închise ochii și murmură:

-Sarioc cel puternic, stăpînul viselor, eu, Revon, lipsit de putere, cu ochii închiși din razele lunii, te chem! Arată-mi-te!

Adormi, iar în somn îi apăru Sarioc.

-Noaptea să-ți aducă bucurie! Eu sunt Revon.

-Știu cine ești, ce ești și ce vrei să fii.

-Vreau să-ți pun o întrebare. Una singură.

-Aș putea să teucid chiar acum. Însă aștept să ni te alături.

-Îți cunosc puterea. Vreau să-ți pun o întrebare.

-Spune.

-Și după aceea, îmi vei îngădui să mă trezesc, ca să pot trece prin poartă?

-Îți voi îngădui.

-Răul poate fi învins?

-Poate.

Revon se trezi. Sarioc era singurul care știa calea și el putea porunci visele. Porni în fugă către casa zinei.

Privea din nou la zidul uriaș, de după care nu mai putea simți lumina lunii. Avea nevoie de sprijin. Știa că va face tot ce-i va sta în putință, totuși avea nevoie de cineva care să-i dea încredere. În față era Răul, în spate era Valea.

-Tată, ajută-mă!

„Te-am ajutat, dar nu mai pot să te ajut. Acum sunt om acum.”

Făcu pasul.)

Triada

ÎNȚELEPTUL

Nu-l duruse niciodată nimic. Nu simțise niciodată nimic. Nu știuse niciodată nimic. Așa că se duse la înțelept să-l vindece.

Acesta îl privi și-i spuse:

-Ce simte leul când își sfâșie prada?

El se înfuriă și plecă.

Peste un timp veni din nou:

-Înțeleptule, mă dor colții. Ce pot să fac?

-Ce simte țăranul când își sapă pământul?

El își dădu seama că mai are un drum lung și plecă.

Peste o vreme se întoarse:

-Înțeleptule, de ce mă dor mâinile?

-Ce simte pământul în răsăritul soarelui?

El îl înțelese și plecă.

Veni iarăși:

-Înțeleptule, mă doare inima. E destul?

-Ce simte savantul privind o insectă?

El își dădu seama că omul din fața sa avea dreptate și plecă.

De data aceasta, trecu mai mult timp până să se întoarcă.

-Înțeleptule, și capul mă doare. De ce?

-Ce simte vulturul privind pământul în răsărit?

El știu că așa era și plecă.

Peste un an, veni și se așeză în fața înțeleptului.

-Mă dor ochii, înțeleptule.

-Ce simți acum?

El îl privi, iar celălalt îi întoarse privirea.

Trecură mulți ani și înțeleptul uită de el. Dar el veni din nou și se așeză la căpătâiul acestuia.

-Oh, mă dor aripile!

Înțeleptul murmură:

-Aș vrea să te ajut, dar nu te mai pot vedea.

Iar el nu simți nimic și plecă.

(2 mai 1995; 18.14)

SUB ZODIA STELEI

Povestea izvorului

Într-o zi, zeii au răpit din lume doi oameni, un bărbat și o femeie, ducându-i într-o așezare ciudată, unde puteau găsi tot ce doreau. Dar așezarea era îngărdită de jur împrejur de ziduri groase, ce se ridicau până la cer.

Zeii le-au arătat atunci un izvor micuț, la o margine de colină și le-au spus:

-Priviți și înțelegeți: cine va bea primul apă din acest izvor va fi pierdut, iar celălalt se va întoarce în lume.

Apoi zeii nu se mai făcură auziți și oamenii rămaseră gânditori lângă firicelul de apă. Nu se cunoșteau, dar își dădură seama imediat că pentru a pleca cât mai repede din acele locuri, trebuiau să se urască și fiecare trebuia să-l facă pe dușman să bea de acolo.

Cu aceste planuri în minte, se întoarseră în orașul din mijlocul așezării. Găsiră bijuterii, straie regești, mâncare ca pentru cele mai mari ospețe, dar nici un strop de apă.

-Va trebui să vedem cine rezistă mai mult, zise cineva.

Și atunci unul din ei fu mai încrezător. Dar celuilalt îi veni o idee: sparse un fruct de badaf și din el se scurse apă limpede. În locul fructului spart se ivi îndată altul proaspăt.

-Ce minune, spuseră ei, avem tot ce dorim!

Soarele străbătu de 5 ori cerul, iar bucuria începu să scadă, căci le era dor de cunoscuți și prieteni și voiau să se întoarcă în lume. Deci ura le răsări din nou în suflete.

-Mai bine am merge la izvor. Dacă vom bea în același timp, zeii nu vor mai avea ce face și ne vom salva amândoi.

Se duseră lângă colină, fiecare cu gândul să-l aștepte pe celălalt să bea. Dar acolo se codiră și le fu frică, așa că se întoarseră în oraș.

Zi de zi, unul din ei încerca să-l ispitească pe celălalt, iar acesta făcea același lucru, la rândul său. Dar, cu toate că timpul nu însemna nimic în acele locuri, aceste fapte erau tot mai rare și mai lipsite de convingere. Și odată ele încetară cu totul. Se obișnuiră cu noua lor viață și se îndrăgiră unul pe celălalt.

Într-o noapte, bărbatul își zise:

„Ce egoist am fost! Nu m-am gândit că poate ei îi lipsește lumea mai mult decât mie. Dacă am curaj, ea își va aminti cu bucurie de fapta mea.”

Atunci plecă spre izvor.

La rândul său, femeia își spuse:

„Ce egoistă am fost! Nu m-am gândit că poate lui îi lipsește lumea mai mult decât mie. Dacă am curaj, el își va aminti cu bucurie de fapta mea.”

Se grăbi și ea spre marginea de colină.

Acolo se întâlneau mirați, dar cu fericire în suflete. Priviră spre izvor și înțeleseseră că secase. Își strânseseră mâinile și stelele luciră asupra lor.

1. *Jelivezó*

Jömalaša era o planetă la fel ca alte sute de miliarde¹, dar, în același timp, unică în Univers prin calitățile neobișnuite ale locuitorilor săi. Fiecare individ avea o însușire care îl deosebea de restul populației: unul putea citi gândurile celorlalți, altul mișca obiecte prin telekinezie, cineva putea privi prin corpul cuiva, altcineva știa dinainte ce se va întâmpla în viitor. Aceasta din urmă îl definea pe el. Și numele său era Hözögüta.

Munca pe câmpul de ciuperci² părea la prima vedere obositoare. Orice muncă pare grea la început, pentru ca apoi, cu timpul, obișnuința și specializarea, experiența, să-și spună cuvântul.

După 10 ani, meseria de stropitor nu mai avea pentru el multe secrete. De fapt, erau 10 ani de când preluase funcția de la tatăl său, dar acesta avusese grijă să-l învețe de mic diversele ingrediente și modul lor de combinare, pentru a obține substanțele nutritive necesare recoltei. Din ciupercile uscate se făcea o făină folosită la prepararea celor mai multe feluri de alimente jömalașane.

Era dimineață. Soarele nu se ridicase încă la orizont, nori cenușii răzleți se târau ușor pe cer și vântul le răspândea frig în oase. Hözögüta și Sabatönă ajunseră la marginea câmpului și își traseră răsuflarea înainte de a începe. Era încă destul de întuneric și cei doi mai puteau percepe urme infraroșii în întinderea nemărginită, înainte ca acestea să fie înghițite definitiv de cafeniul atât de familiar.

Plecă ochii în pământ și i se ivi imediat în față chipul lui Čeviñemi. Strânse pleoapele cu sete, încercând parcă să frângă imaginea, dar aceasta îi intră în suflet, redeschizând rana pe care el se străduia să o închidă. Realiză deodată că mușchii săi faciali formaseră involuntar expresia durerii. Se forță să se concentreze, mulțumind în gând zeilor că Sabatönă era în spatele lui și nu putuse observa momentul de slăbiciune.

„Trebuie să mă vindec. Și nu voi reuși, atâta vreme cât nu pot privi obiectiv lucrurile. A fost o prostie de la început, și din partea mea și din partea ei!”

Se apropiară de primul rând de ciuperci. Hözögüta se aplecă și inspectă cu un aer plictisit starea lor de dezvoltare, precum și plantele parazite de pe tulpinile albe. Îi dictă concluziile lui Sabatönă, concretizate într-un cod de 3 litere.

Continuară în același fel până când soarele se înălță de 2 palme pe cer.

---

¹ de aici înainte, numerele vor fi exprimate în baza 8

² jöm. zuf

-Poate terminăm până se întunecă, mormăi Hözögüta.

-Poate.

„Bine că mă aprobi!”

Înaintaseră cam 300 de pași în masa compactă cenușie, dar el știa că mai aveau încă de 10 ori pe atâta. Izbi furios cu pumnul o pălărie țuguiață care îi ajungea până la brâu.

-Dacă nu te calmezi, vei greși.

Întoarse capul spre Sabatönă, care forma încurajare.

Hözögüta se gândi cam ce ar trebui să răspundă, dar nu-i veni nici o idee.

-Și acum eu ce să zic?

-Mulțumesc.

În ochii lui Sabatönă strălucea răsăritul soarelui. Hözögüta intenționase pentru o clipă să exprime dispreț, dar acea mică scânteiere de lumină și îndrăzneală îl îmbună. Zâmbi și încercă din nou să uite de Ğeviñemi.

Când discul alb orbitor ajunsese la zenit, stropitorul șef scrâșni printre dinți:

-Hai să stăm puțin.

-În regulă, spuse Sabatönă, aruncând pe jos carnetul în care notase datele de până atunci și se chircoli la umbra unei ciuperce mai înalte.

Hözögüta îi urmă exemplul.

-Văd că ești bine dispus astăzi, vorbi el fără să-l privească.

-Și singurul, de altfel.

Șeful se mulțumi să-și dreagă glasul, fără să zică nimic.

-Se pare că ai probleme. Ar ajuta să-ți descarci inima?

-Ha! Nu-i de ajuns că îmi merg toate prost, mai trebuie să le fac și publice!

Sabatönă nu ripostă. Asta era destul de ciudat, fiindcă de obicei găsea replici destul de ușor, indiferent de subiectul conversației. Deci nu voise să răspundă. Hözögüta îl privi pentru prima oară: era întruchiparea liniștii și detașării.

„Sunt dator să-i spun, din respect, odată ce ne aflăm acum împreună!”

-Cred că...

Se opri un moment, nehotărât. Celălalt mimă atenție.

-...că de mâine o să port din nou însemnul verde!

Se așteptase ca destăinuirea să fie mai dificilă. Se înfioră de răspunsul care urma să vină.

-Ești un bulgăre de pământ. Și vrei să pari o piatră!

O pală de vânt scutură atmosfera încremenită.

-Ai avea nevoie să știi că este cineva lângă tine. Că ea este lângă tine?

-Oh, te rog, lasă-mă!

-Un ajutor din afară te-ar putea ajuta să înțelegi problema mai bine.

-Știi, în ultimul timp chiar credeam că am început să mă cunosc cât de cât.

Că nu voi apela niciodată la un înțelegător-în-loc. Și uite unde-am ajuns!

-Auto-compătimirea e la tine prima sau a doua fază?

Hözögüta îl fixă mirat. Cât îi era de ușor să-i pătrundă sufletul, și încă exprimându-se atât de concis.

-Dar să-ți mai spun o chestie. Eu sunt sfâșietorul, nu ea.

Se delectă apoi cu mirarea sinceră a lui Sabatönă.

-Pentru că pur și simplu nu ne putem înțelege! Nu putem comunica!

-Și atunci de ce v-ați scos însemnele?

Răspunse sumbru:

-Era un lucru interesant. O experiență nouă... cred.

-Da. Dar o prostie.

Hözögüta izbucni în râs:

-Ia te uite cum stă sub ciupercă și critică!

Celălalt admise și răsese și el.

-Oricum, spuse acesta după câteva clipe, decizia asta a ta e un pas important. Chiar dacă acum suferi puțin, e bine că te-ai trezit. Unii nu se trezesc nici când mor!

-Da.

Conștientizând fraza următoare a interlocutorului, Hözögüta își zise:

„Zeilor! De unde știe ăsta?!”

Sabatönă vorbi:

-Am impresia că nici nu erai legată de ea, în mod special. Te gândeai la visul tău, și „era un lucru interesant” să o identifici cu acesta. Și acum identificarea a devenit mai puternică decât mintea ta.

Șeful simți ușoare furnicături în picioare și se ridică. Făcu câțiva pași și întinse mâinile cât mai sus spre cer, ca să se dezmoștească. Celălalt îl privea zâmbitor de jos.

-Ei n-ai de gând să-i spui?

-Am să-i spun mâine.

Cercetând cu atenție o tulpină netedă, el anunță sentențios sfârșitul pauzei:

-D 1222 R 43 GFZ.

Lucră în continuu încă 2 ore, cu mintea golită de alte gânduri, pentru a obține o eficiență maximă. Ziua avea 10 ore.

-D 2445 R 42 GFZ.

Sabatönă notă conștiincios. Hözögüta făcu un pas, trecând la rândul următor. Deodată scoase o exclamație de uimire.

Între 2 ciuperci mari răsărea singură o floare roșie de revii. O privi îndelung.

„Cine știe de la ce depărtare a adus vântul sămânța, cu cât timp în urmă, pentru ca s-o vad eu acum. Izolată în câmpul uriaș și ostil, încăpățanată să trăiască...”

Se aplecă și prinse firul subțire dar puternic, smulgându-l cu grijă dar și cu efort. Se ridică și încercă să apuce floarea mai bine, dar un spin îi intră cu atâta putere într-un deget, încât apărură imediat o picătură de sânge, la fel de roșie ca și petalele încrustate.

Hözögüta strânse din dinți, dar nu-i dădu drumul. Nu schiță nici un gest, fixând-o ca hipnotizat. Stropii de sânge cădeau unul câte unul în pământul uscat. Sabatönă se apropie, fascinat de înfruntare.

-Las-o! șopti el.

Hözögüta, ca trezit din somn, apucă floarea cu cealaltă mână, atent să nu se înțepe, apăsându-și degetul rănit în palmă, pentru a opri sângerarea.

-Asta sunt eu, zise el privind roșul aprins.

-Asta suntem toți, vorbi Sabatönă.

-Ba nu, asta sunt eu. Aș vrea să am o revă pe mormânt!

Privi în pământ, ca să nu vadă o eventuală expresie ironică sau dezaprobatore pe fața celui alt. ³ Dar acesta nu reacționează în nici un fel, întorcând capul spre soarele care se pregătea să apună.

Hözögüta îi dictă:

-D 2445 R 43 GFZ.

Sabatönă formă surprindere, dar șeful trecu la rândul următor.

În trei sferturi de oră terminară. Bilanțul era îmbucurător: peste 7 din 10 exemplare prezentau caracteristici normale de evoluție. Erau viguroase și sănătoase. Și mai mult decât atât, reușiseră un record de viteză: câmpul regal era unul din cele mai întinse de pe continent, și multor stropitori le-ar fi trebuit cel puțin 3 zile pentru testare. Lor le fuseseră necesare doar 11 ore.

Se îndreptară deci extenuați dar mulțumiți spre locuințele „de serviciu” din apropiere. Hözögüta nu le aprecia în mod deosebit, dar era conștient de utilitatea lor în timpul campaniilor de stropire, care aveau loc doar de 10 ori pe an. În rest, putea face tot ce dorea. Avea o casă în orașul-capitală al regiunii Herad, în care urma să se întoarcă peste 3 zile, când lucrările se vor fi terminat.

„Înapoi la... Ğeviñemi? Ce chestie ciudată!”

Știa că peste câteva ore, care vor trece desigur instantaneu, ca și întreaga sa viață, va fi față în față cu ea și va trebui să-i explice respingerea, cel puțin formal.

-Cititorii de gânduri sunt avantajați, nu crezi? îl întrebă pe Sabatönă, care mergea tăcut alături.

-Fără îndoială mulți dintre ei se consideră bătuți de soartă.

-De ce spui asta?

---

³ Pe Jömalaša, doar persoanele care descopereau un principiu nou aveau dreptul la un mormânt, pe care se înscriau numele, descoperirea și se grava o floare aleasă de cel în cauză. Cine dezvoltă un principiu deja descoperit, era incinerat, dar cenușa sa era păstrată. Trupul celui care nu se făcea cunoscut prin nimic nu merita amintirea colectivă a semenilor.

-Bine. Tu ești fericit că știi viitorul?

-Nu cunosc decât 12 minute. Te percepi prezentul ca pe un punct. Eu - ca pe un segment.

-Ești fericit?

-Nu în mod deosebit. Dar nu mă cred bătut de soartă. Față de unul fără nici un dar...

Se opri, simțind un gol în stomac. Îl privi pe celălalt cu vinovăție.

-Iartă-mă. N-am vrut...

-...Știi că nu te-ai referit în special la mine. Dar dacă știai că mă voi simți prost, de ce nu ai evitat remarcă?

-Așa e că nici un om nu înțelege perfect darul altuia?

-Așa e.

-Nu știam ce se va întâmpla. Am învățat să nu dau atenție în mod normal decât prezentului-punct.

-De ce?

Sabatönă exprima mirare.

-Nu ai observat că toți oamenii manifestă o tendință de apropiere, inexplicabilă? Toți încearcă să vadă numai lucrurile comune, în ciuda faptului că fiecare e unic.

-Nu e chiar așa de inexplicabil atâta timp cât și tu folosești metoda.

Hözögüta se opri dezorientat. Își deschise percepția pe întregul interval. În clipa următoare își recăpătă siguranța, dar formă în continuare dificultate, pentru că așa trebuia.

-Te-am pus în încurcătură? forță Sabatönă.

Îi veni să izbucnească în hohote.

„Ce mai încurcătură!”

Celălalt își ținu câteva momente respirația. Era evident că îi părea rău de ce spusese.

-E adevărat că nu m-am exprimat bine, zise Hözögüta, dar nu e o prostie să se pună atâta accent pe unire, când de fapt toți suntem diferiți?

Sabatönă urma să spună: „Suntem asemănători prin diferențe.”

Într-adevăr, acesta trase aer în piept, încercând să se calmeze, apoi vorbi:

-Suntem asemănători prin diferențe.

-Știam că vei zice așa.

-Bineînțeles. Poți să-mi spui care va fi a treia mea replică de aici înainte?

„Nu e corect.”

-Sigur că da. Dar nu-ți voi spune.

-De ce?

-Poate că vei încerca să o schimbi. Dar nu de asta nu-ți zic, ci pentru că nu văd în viitor lucrul acesta.

-Practic faci doar ce ți se spune să faci! Nu ai puterea alegerii.

-Și ce mi-ar ajuta? Am în schimb siguranța. Nu sunt surprins. Dar de multe ori mă prefac surprins, pentru că așa trebuie.

-Nu e corect.

-E protecție. Detașare.

-Presupun că e o senzație plăcută să vezi cum se scurge lumea pe lângă tine, atât de previzibilă!

Hözögüta schiță un surâs.

-Mă întreb ce voi percepe cu 12 minute înainte de a muri.

-Poate vei ști!

-Ar fi ceva! Până acum darul nu mi-a folosit la nimic.

-Hm. Încearcă să schimbi prezentul!

Tentația și frica i se strecurară simultan în suflet. Ar fi fost de ajuns să-i spună lui Sabatönă „Mâine vei vedea ultimul răsărit”, și toată ordinea existență a lumii s-ar fi schimbat. Inima îi zvâcnea în piept ca vântul prins într-o cușcă. Nu putea gândi și simți decât cuvintele „Ce-ar fi dacă?”

„Prima mea decizie! Primul meu act de libertate!”

În viitorul-segment, el nu mai scotea nici o vorbă iar celălalt îi respecta tăcerea, până când ajungeau „acasă”. Putea visa liber.

„Să fac tot ce vreau! Pentru că pot ghici ce vor alții de la mine.”

Acesta era un lucru interesant, dar pentru moment, numai atât. Trebuia să se concentreze la confruntarea din ziua următoare.

De obicei și-ar fi imaginat diverse situații, în care era personajul pozitiv, aflat deasupra tuturor, sau personajul negativ, dar numai în viziunea celorlalți. Îi plăcea să se închipuie drept neînțeleșul persecutat, care înfrunta adversitățile cu demnitate și milă.

Acum însă toate acestea îi păreau străine. Atmosfera liniștită îl golea de gânduri și îl umplea de senzații. De jur împrejur era doar câmpie nesfârșită. Ciupercile rămăseseră mult în urmă iar înainte, spre orizont, se puteau vedea deja „locuințele”. Privea ierburile albastrii și norii înconjurați de reflexii roșiatice pe cerul întunecat și se simțea atât de mic, încât aproape că nu mai conta. Era doar o parte din universul care-l copleșea cu încântare. Ce mai însemna Ćeviņemi acum? Ce mai însemna Ćeviņemi? Ćeviņemi...

Când se despărțiră, îi spuse lui Sabatönă că a doua zi dimineață va lipsi puțin. Acesta zâmbi.

Se culcă fără să-și mai facă probleme.

Visă ceva încâlcit și se trezi obosit și indispus. Afară era întuneric. Înăuntru era frig. Se ghemui în pat, încercând să respire regulat pentru a-și calma bătăile inimii.

Trebuia să o întâlnească pe Ćeviņemi. Să-i vorbească. Ce-ar fi dacă ar ajunge la o bază minimă de discuție și despărțirea n-ar mai fi necesară? Și-ar cere amândoi iertare deși n-ar fi nevoie, s-ar împăca, și-ar deschide sufletele unul altuia.

Sau ea îl va trata cu dispreț: „Ați terminat așa repede lucrările? Sau te-a pus regele pe liber?” El va râde și va gândi „Ești mai proastă decât credeam”. Dar va tăcea. Și se va întreba cum de putuse alege așa ceva.

Își privi vesta galbenă aruncată neglijent pe masă.

„Om de știință de mâna a doua... Galbenul se potrivește cu albastrul!”

Căci Ğeviņemi era judecătoare.

„Omoară oameni cu ajutorul preoților și zeilor!”

Izbucni în răs, amuzat de definiția care-i trecuse prin cap. Se hotărî să pornească.

Peste o oră, intra cu trăsura pe străzile orașului. Nu știa dacă să-și lărgască sau nu percepția temporală, dar, dat fiind faptul că urma o experiență importantă, alege prima variantă.

Urma să meargă la un magazin de îmbrăcăminte, să-și cumpere un însemn verde. Era o idee bună, pentru că îl scutea de explicații suplimentare.

Oameni erau puțini pe drum, prăvăliile abia se deschideau. Se sculase cam devreme. Trase trăsura pe o „linie moartă” ca să nu împiedice traficul principal, apoi se postă în așteptare în fața unei firme care anunța pompos „Articole vestimentare”.

În acel moment realizează cât îi era de scârbă. Toată tevatura cu însemnele, discuțiile...

„Lucruri fără rost! Mai bine luam trăsura și nu mă mai opream până în celălalt capăt al regiunii...”

Proprietarul catadicsi în sfârșit să deschidă. Probabil îl urmărise o vreme prin fereastră, căci se repezi la el, jovial, întrebându-l dacă dorește ceva.

-O sârmă, răspunse el neutru.

Negustorul îl conduse înăuntru, chinuindu-se să-l consoleze. Hözögüta depuse mari eforturi să nu formeze o expresie jignitoare sau să hohotească.

Celălalt îi arată mai multe tipuri, îndemnându-l să aleagă. Le privi cu atenție, oprindu-se în special asupra unei simple bucăți de pânză verde și a unui însemn elastic, brodat cu platină.

Negustorul, observând ezitarea, i le aduse pe amândouă în față, ca să se convingă de calitățile fiecăruia.

Simplitatea și frumusețea.

Încercă să simtă care i s-ar potrivi mai bine. Întinse mâna către bucata de pânză și atunci își dori însemnul brodat. Într-adevăr, atingându-l, percepu comuniunea. Alegerea se terminase; hotărâse.

Abia acum își dădu seama că își limitase imaginea temporală. Era curios dacă optase pentru ceea ce trebuia să opteze. Așa era.

Plăti și își trase pe braț banderola. Îi venea bine. I se potrivea. Mai trebuia să se ducă acasă.

Nu era departe, așa că lăsă trăsura și porni pe jos. Peisajul îi era atât de familiar! Emoția i se aduna din ce în ce mai mult în suflet. Se opri și se privi cu detașare. Se privi ca pe un străin. Nu voia să înțeleagă de ce făcea ceea ce era pe cale să facă. I-ar fi plăcut ca Ğeviņemi să citească gândurile. Dar ea doar cunoștea adevărul.

Bātu la ușă, ținându-și respirația. Apoi se liniști ca prin farmec.

Îi deschise Ğeviņemi. Era îmbrăcată pentru exterior și vesta albastră era frumoasă pentru că o purta ea.

O privi în ochi. Nu știa ce să spună iar Ğeviņemi nu voia să spună nimic. Avea pe braț un însemn simplu de pânză. Când observă și ea în sfârșit, formă surpriză iar Hözögüta o imită, pentru simetrie.

Apoi ea vorbi:

-Am avut aceeași idee, nu?

Hözögüta zâmbi. Se cerea un răspuns inteligent, care însă nu veni pentru că n-ar fi venit niciodată.

-Cred că am să plec, zise Ğeviņemi.

-Crezi? Nu ești sigură? replică el pe un ton ironic.

-Bun. Mai ai ceva să-mi spui?

-Nu, firește. De fapt, n-am avut niciodată.

Ea exprimă iritare:

-Nu înțeleg. Ce vrei de la mine?

-Să mă înțelegi.

Ğeviņemi păru că s-a lămurit. Dacă îi mai rămăseseră dubii, această propoziție savantă i le spulberase. Formă lehamite și ieși, îndreptându-se spre stradă.

Acum, în mod ciudat, ar fi trebuit să-i strige „Dar tu?” Asta, ca să facă poate despărțirea mai drăguță. Ea s-ar fi oprit o clipă și apoi, fără să întoarcă capul, i-ar fi răspuns disprețuitor „Eu nu!”

Dar așa ceva ar fi fost o înjosire. Cine era Ğeviņemi, ca să-i refuze într-un astfel de mod mâna întinsă?

Din inerție, din obișnuință, aproape că deschisese gura. Se forță să tacă și clipa trecu. Nu realizează pe deplin ce se întâmplase, totuși ea se opri o clipă, apoi își continuă drumul. O apucă pe stradă și într-un minut se pierdu printre case.

Hözögüta rămase împietrit. De ce se oprise? Dar, mai mult decât atât, ce făcuse el? Pentru prima oară în viață schimbase prezentul și de fapt nu schimbase nimic.

„Sunt doar un simplu sclav?” se întrebă cu uimire și amărăciune. „Oare și ceilalți premonitori simt la fel? Chiar dacă e așa, cu ce mă ajută pe mine? Trebuie să vedem partea frumoasă a lucrurilor. S-a terminat totul fără complicații.”

Și nici nu se umilise. Ğeviņemi plecase. Era curios dacă se vor mai întâlni.

Privi casa îndelung, gânditor, apoi porni pe străzi. Timp de 7 ani studiasese comportamentul oamenilor, trăsăturile lor de caracter și ajunsese la concluzii absolut surprinzătoare. Începuse de la premisa că fiecare ființă este deosebită. Dar până unde mergeau oare deosebirile? Încercase deci să grupeze diversele tipuri de personalitate. Prin observație discretă nu ar fi putut afla mare lucru, și cei pe care îi cunoștea cât de cât bine erau prea puțini pentru a-și face o impresie corectă de ansamblu. Singura soluție rămâneau întrebările directe, dialogul. Se folosise de faptul că purta vesta galbenă - a omului de știință. Chiar dacă știința sa se rezuma la stropitul buruienilor, în contextul dat putea fi ușor luat drept un înțelegător-înloc, care făcea cine știe ce experiment. Așa că oamenii îi răspunseseră cu bunăvoință și, pe cât posibil, cu sinceritate.

2 ani se chinui astfel, aproape în fiecare zi, asta bineînțeles în afara campaniilor de stropire. Dacă la început crezuse că numai o revelație i-ar fi putut descoperi mecanismele minții omenești, în acel moment i se părea că deslușise unele asemănări vagi, unele *tipuri*. Fusese cumva o revelație?

Din al 3-lea an începu să-și noteze toate discuțiile și să le grupeze. Și într-o zi pe care n-o va uita niciodată, o femeie adăugase la trăsăturile proprii și data de naștere.

Desigur, Hözögüta nu dădu acestui fapt mare importanță, dar îl reținu. Era o nouă pistă, care putea foarte bine să se dovedească greșită, sau, cu puțin noroc, dimpotrivă. Deci, de atunci înainte, ceru și această informație alături de toate celelalte.

De-a lungul cercetării, își descoperise cu bucurie puterea de sinteză, devenise conștient că era în stare să pătrundă esența lucrurilor, să înlătore elementele parazite. O calitate de care acum era mândru.

Găsi în scurt timp o legătură ciudată între caracteristicile unei persoane și data la care aceasta văzuse lumina zilei. Oamenii născuți în aceeași lună aveau trăsături de bază asemănătoare!

Era illogic, dar totodată era singurul fapt palpabil la care ajunsese. Continuă discuțiile, acordând mai multă atenție fenomenului respectiv. Un an întreg se luptă să tragă niște concluzii ferme, pentru că, deși inexplicabil, lucrurile se potriveau.

În al 5-lea an se gândi cum și-ar putea face cunoscută descoperirea. Ar fi fost fără îndoială considerat nebun, pentru că oamenii l-ar fi condamnat de la început, fără să încerce măcar să înțeleagă. El nu era o personalitate științifică recunoscută. Dacă învățații regelui ar fi ajuns la aceleași concluzii, ar fi fost socotiți geniali. Îl apucă o scârbă imensă, un sentiment fizic de saturație. Opri totul și cu greu se stăpâni să nu-și ardă toate caietele de însemnări.

În al 6-lea an, recitindu-le, simți că observațiile sale erau adevărate. Începu să viseze. Trebuia să spună lumii. Și voia să fie apreciat, ridicat în slăvi. Nimeni nu se mai gândise vreodată la acest mod de cunoaștere a indivizilor. De ce oare

înțelegătorii-în-loc nu puseseră cap la cap toate informațiile disparate pe care desigur le aveau?

Apoi, din păcate, o întâlnise pe Țeviñemi. Era o minciună. Fusese o pauză binevenită. Avusese nevoie de o vreme, ca să-și pună ordine în gânduri.

Un răcnet furios îl trezi din amintire. Trupul uriaș al pagăzui-lui unei trăsură zvâcnea nervos la 2 palme în stânga sa. Nici nu-și dăduse seama ce se întâmplase. Nu simțea frică, nu simțea nimic. Știa doar că-i datorează viața vizitiului, dar în același timp era conștient că nu se putea să fi fost omorât.

În acel moment adresă întrebarea:

„Ce este diferit în cele 10 luni ale anului?”

Și un răspuns veni:

„Ziua drumul soarelui este diferit, iar noaptea stelele sunt diferite.”

2. Pröďă

Trăsura fugea către domeniile regale și Hözögüta realiză în sfârșit tristețea imensă, copleșitoare. Soarele lucea pe cerul senin, peste tot de jur împrejur era lumină. În inima sa era însă întuneric.

„Ce lume nepăsătoare!” gândi el cu mâhnire.

De atâtea ori înainte primise cu bucurie razele calde și strălucitoare. Dar acum acestea îi păreau crude și depărtate. Se simțea singur. Și pentru moment nici nu dorea compania cuiva. Voia liniște, ca să-și înfrângă durerea. Privirea i se încețoșă pentru o clipă.

Ajunse în sfârșit lângă lanul de ciuperci. Lucrătorii îl întâmpinară cu o oarecare nedumerire, dar, observându-i indispoziția, își văzu fiecare de treburile sale.

Până seara, hotărî substanțele necesare atât pentru plantele normale, cât și pentru cele care prezentau caracteristici distincte sau paraziti. Urma prepararea soluțiilor propriu-zise și apoi stropirea câmpului.

În dimineața ultimei zile a campaniei, se trezi și simți clar că întâmplările ce avuseseră loc erau acum trecut. Era vesel și bine dispus.

Se îmbracă repede și se grăbi spre laborator. Rolul său se terminase, căci substanțele erau gata. Dar de fiecare dată îl amuza să privească transportarea lor pe câmp și apoi împrăștierea asupra ciupercilor.

Ca de obicei, în sală era o hărmălaie asurzitoare. Cum planul de acțiune era mereu același și toți îl cunoșteau, totul s-ar fi putut desfășura în liniște, dar bineînțeles fiecare lucrător avea câte o problemă importantă de rezolvat, care nu suferea amânare.

Hözögüta își roti ochii peste mulțime și îl văzu în sfârșit pe Sabatönă, explicând cu foc ceva unui omuleț care-i ajungea până la piept. Se apropie curios și ascultă ultima parte a conversației. Piticul era fără îndoială un telekinetic, convins, nu se știe de ce, că i se făcea o mare nedreptate fiindcă i se cerea să transporte o cantitate de două ori mai mare decât ceilalți muncitori. Faptul că avea o capacitate psihică dublă nu prezenta o însemnătate deosebită. Sabatönă nu încercă însă să-l convingă prin argumente logice, ci îi spuse că lumea oamenilor este nedreaptă, că trebuie așadar să se sacrifice pentru semenii săi și că zeii îl vor răsplăti pentru altruismul de care dădea dovadă. Piticul îi dădu dreptate oftând, apoi se îndepărtă, pregătindu-se să-și suporte cu stoicism supliciu.

Hözögüta își reprimă cu greu un zâmbet. Nu putea să nu-și recunoască sentimentul de vie admirație pentru omul cu plete albăstrui. Acesta, simțindu-se probabil privit, se întoarse brusc. Observându-l, formă bucurie și complicitate.

-Am ajuns la capăt și de data asta! zise el, venind lângă Hözögüta

-Mda, mormăi „șeful”, urmărind agitația înconjurătoare.

-Ai aflat de vizită?

Hözögüta întoarse capul mirat:

-Nu. Ce vizită?

Putea afla instantaneu, mărindu-și percepția, dar hotărî să guste treptat întreaga explicație.

-Trebuie să trecă pe la noi astronomul regelui. E în drum spre Noșis.

-I-auzi! Va să zică, unii muncesc și alții se plimbă!

-Da, cam așa ceva, replică vesel Sabatönă. Am înțeles că a expus în Consiliul Înțelepților nu știu ce descoperire și acum se întoarce la Observator.

Hözögüta plecă privirea.

„Toți fac descoperiri!”

O clipă nu se gândi la nimic, apoi își spuse:

„Drumul soarelui! Stelele! Desigur!”

Încercând să-și voaleze entuziasmul, îl întrebă nepăsător:

-Și... oprește aici?

-Nu. De unde ți-a mai venit și ideea asta? Ce să caute el la niște ciupercari?!

Hözögüta zâmbi fals:

-Desigur.

-S-a întâmplat ceva?

„Iar începe.”

-Nu. Auzi, continuă el repede, pot să-ți zic ceva... o părere sinceră?

Sabatönă exprimă atenție.

-Mi se pare că poți intui ușor sentimentele oamenilor, și...

Se opri încurcat.

-Nu te-ai gândit niciodată să faci un test de înțelegător-în-loc?

Cât de evident! Îi era frică!

-De ce să stai toată viața într-un loc ca ăsta? Ce rău poate fi dacă încerci?
Celălalt surâse și începu să privească în gol.

„Visează.”

-Cred că ai dreptate, șopti într-un târziu. Am să mă gândesc și am să încerc...

Se corectă imediat:

-Cred că am să încerc.

Vociferările se mai potoliseră, semn că sarcinile fuseseră în mare parte fixate. Urmă încărcarea butoaielor în căruțe și procesiunea până în lan. Hözögüta merse tot drumul alături de Sabatönă, fără să scoată însă nici un cuvânt. Persoana acestuia îi dădea fiori de siguranță: era singurul pe care îl cunoștea mai bine din marea de străini.

Observă dărele fine lăsate de căruțe pe pământul uscat și își concentrează atenția asupra mecanismului de ungere. De o parte și de alta a fiecărei tălpi se aflau 2 apărători. În față, printr-un mic canal de scurgere, picura în permanență uleiul care, ajungând sub suporturile curbe, reducea considerabil frecarea, evaporându-se apoi imediat. Pağazü-l care trăgea căruța îndeplinea o simplă formalitate. Un om mai voinic ar fi putut face același lucru cu destul succes.

„Cine o fi descoperit proprietățile uleiului de rah?”

Metoda aceasta de transport se folosea din cele mai vechi timpuri.

„Există oare vreo altă modalitate, la fel de bună sau chiar mai bună?”

O roată de ciulini se rostogolea purtată de vânt în depărtare.

Coloana, care acum se deplasa în liniște, avea un aer solemn. Hözögüta se simțea de parcă ar fi îndeplinit un ritual magic ciudat. De fiecare dată se întâmpla la fel. Poate era și un sâmbure de realitate în senzația aceasta. Deja se putea zări întinderea cenușie, la fel de cenușie ca hainele muncitorilor. Continuau să meargă mecanic, ca în transă. La 20 de pași în față, reuși să distingă vesta violetă a unui preot și plecă pentru un moment privirea în pământ, cu respect. Această categorie reprezenta vârful ierarhiei jömalasane, datorită selecției deosebit de stricte: un preot trebuia să aibă cel puțin 2 daruri distincte, dintre care unul - citirea gândurilor, pentru a recepta mesajele divine. În toată viața, nu cunoscuse personal nici un om cu această însușire.

„Oare cum e să și se știe cele mai intime secrete?”

Ajunseră la marginea câmpului. Se opriră și unii începură să vorbească în șoaptă. Hözögüta aprecie că erau acolo în jur de 500 de oameni. Preotul ieși în față și întinse brațele asupra mulțimii. Toți înclinară capetele mormăind mulțumirea pentru binecuvântare:

-Precum mâinile tale acum și aici, la fel îndrumarea zeilor în alte timpuri și locuri!

Cel violet spuse:

-Sunt Coborătorul Sorții, Brațul mi-e trecutul, Mintea mi-e prezentul, Judecata mi-e viitorul.

-Mărire Trimițătorilor!

-Să mulțumim că acest moment există și-atunci când suntem deznădăjduiți să ne închipuim culmea deznădejdiei, pe care din fericire nu a trebuit s-o urcăm. Aceasta este ultima lucrare: anul s-a sfârșit. Priviți recolta care va veni și fiți mândri. Viața oamenilor depinde și de voi.

Apoi preotul lăsă brațele în jos și reveni în mulțime. Cuvântarea rostită era cea mai lungă pe care o auzise vreodată Hözögüta, în asemenea împrejurări.

În continuare, după o mică pauză, butoaiile din căruțe începură să se ridice rând pe rând în aer, sub acțiunea gândurilor telekineticilor. Recipientele aveau la bază câte un mic robinet, ce permitea substanțelor să curgă direct la rădăcina fiecărei ciuperi.

După 4 ore se puteau vedea, adânc în lan, butoaie dansând pe deasupra pălăriilor cenușii, ca niște uriașe insecte strălucitoare.

Hözögüta rămăsese mult în urmă, abia la 20 de pași de marginea câmpului, privind absent acțiunea. Sabatună oscilase între a urmări de aproape reprezentarea omuleților și a-i ține lui de urât. În final, nu alesese nimic, așa că se afla la mijlocul distanței dintre cele două posibile opțiuni.

„Ce plictiseală!” își zise Hözögüta. „Măcar dacă aș fi putut vorbi cu astronomul ăla nenorocit, poate are totul o explicație științifică...”

Auzind un tropăit dinspre drum, se întoarse și văzu o trăsură apropiindu-se în goană. Era probabil astronomul. Ar fi vrut să știe ce descoperire făcuse.

„Iată cum trecem unul pe lângă altul, fără ca drumurile să ni se întretaie.”

Trăsura trecu prin dreptul lui.

„Ca soarele și stelele. Cum ar merge oare soarele printre stele?”

Trăsura se opri.

Privi în continuare gânditor, până să înțeleagă. Apoi nu-i veni să creadă. O ușă se deschise și un om coborî. Avea vesta de un galben deschis, strălucitor, care-i certifica rangul important. Făcură amândoi câte un pas unul spre celălalt iar Hözögüta se lovi de o ciupercă. Ciocnirea îl trezi.

Găsindu-se cel mai aproape de drum, era normal ca el să fie cel care să-l întâmpine pe oaspete. Din acest punct de vedere nu era nici o problemă.

Când ajunse în fața astronomului, se simți pentru o clipă intimidat, deși avea percepția temporală deschisă. Putea fi, era, urma să fie o cotitură în viața sa.

-Îți pot fi de folos cu ceva?

Astronomul păru încurcat.

„Am simțit un gând despre soare și stele.”

Celălalt zâmbi și păru că schițează o expresie de recunoștință.

-Am simțit un gând despre soare și stele.

Hözögüta expiră un amestec de ușurare dublată de tensiune.

-Eu am fost. Îți mulțumesc că ai oprit. Îți mulțumesc că ești telepat.

Astronomul izbucni în râs, topind gheața dintre ei.

-Eu sunt ultimul căruia ar trebui să-i mulțumești pentru asta!

„E drept.”

Zâmbi și el.

„Și ce te-a atras la gândul meu?”

-E o imagine interesantă. E o teorie frumoasă, nu crezi?

-Nu știu ce să cred.

„Acum va spune.”

-Aș... ai vrea să vii cu mine? La Noșis? Ai vrea să știi de ce merge soarele printre stele?

Asta însemna renunțarea la tot ce reprezentase până acum modul lui de viață. O ruptură. Își auzea vuietul sacadat al sângelui în timpane. Ca în transă, vorbi:

-Accept.

Nu mai știa ce face.

Astronomul îl prinse de umăr, sprijinindu-l și îmbărbătându-l. Îl conduse până la trăsură. Înainte să pășească înăuntru, întoarse capul spre câmpul cenușiu, pe care îl simțea acum atât de apropiat, atât de prieten.

La 40 de pași îl vedea pe Sabatönă, privindu-l aparent impasibil. Dar Hözögüta îi auzea parcă respirația tremurătoare și părerea de rău.

Îl întrebă pe astronom:

-Ce gândește omul acela? Cel cu părul albastru?

-Nu știe ce se întâmplă de fapt, dar bănuiește că e ceva important în destinul tău. Se bucură pentru tine, chiar dacă regretă că vei pleca.

-Dar de unde știe că voi pleca?

-E un înțelegător-în-loc, fără nici o îndoială.

„Da. Așa e. Așa trebuie să fie.”

-Sper să fie fericit, șopti apoi.

Întreaga natură era nemișcată. Simți o presiune intensă la baza gâtului și făcu pasul înainte. Două urme fierbinți îi brăzdară chipul.

Celălalt urcă, se așează în fața lui și făcu semn vizitiului să pornească.

Mult timp merseră în tăcere, iar Hözögüta se liniști treptat-treptat. Gândurile îi reveniră în minte.

„Nici măcar nu mi-am luat banii”, își zise el ca să se mai înveselească.

-Nici o grijă, spuse astronomul.

„Ce să-i faci, nu sunt toți înțelegători-în-loc!”

-Ah, izbucni, spre că nu te-am jignit!

-Nu m-ai jignit, râse celălalt. Și oricum, când ești telepat, trebuie să înveți să accepți adevărul. În mintea lor, oamenii nu sunt deloc plini de tact.

-Ești primul cu acest dar pe care l-am cunoscut în viața asta.

-Atunci sper să nu-ți faci o impresie prea proastă despre mine și despre cititorii de gânduri.

-Hm. Ce să zic? Și eu sper. E doar în interesul meu, nu?

Astronomul tăcu surâzând. Hözögüta continuă:

-Dar sunt curios cum se vede omul din interior?!

-Direct în miezul problemei. Dacă ai putea vedea cât de diferită e fațada de sufletul unor persoane, probabil ai fi șocat. Este o cu totul altă dimensiune. Uite, de exemplu, dacă închizi un ochi, vezi un cerc. Dacă îl deschizi, vezi o sferă.

„Oare dacă ai mai avea un ochi, ai vedea mai mult decât o sferă?”

Întrebare rămasă fără răspuns.

-E adevărat că de multe ori oamenii renunță la folosirea darurilor individuale în favoarea simțurilor comune?

Celălalt tresări și-și ridică privirea în ochii lui Hözögüta.

-Da. Altfel coeziunea socială ar fi slăbită.

-Dar de ce? Complementaritatea nu ajută?

-Punându-se accent pe diferențe, nu te poți aștepta la unire.

„Suntem asemănători prin diferențe.”

Astronomul tăcu.

-Acum îmi citești gândurile?

-Nu.

„Din bunăvoință pentru mine?”

-Și atunci, cu soarele și stelele...?

-A! Mă plictiseam și...

-De obicei nu îți folosești capacitățile telepatice?

Celălalt se foi pe banchetă, părând că se află în încurcătură.

-De obicei... nu știu... Depinde. Depinde cu cine stau de vorbă. Depinde de situație.

-Da. Înțeleg.

Nu mințea. Și în cazul lui era la fel.

-Toate depind de toate.

Astronomul formă aprobare.

Hözögüta își aminti de Sabatönă. Nu se despărțiseră nici de o oră și deja simțea zidul de netrecut ce se înălța între ei.

-Ai putea fi preot, nu? Întrebă el, neștiind cum de îi venise așa o idee.

-De ce? Nu am decât un singur dar.

Hözögüta încercă să se scuze:

-Dar mă gândeam că ar trebui să fii și înțelegător-în-loc, odată ce poți vedea în sufletele oamenilor...

Celălalt izbucni în râs:

-Nici pomeneală! Eu pot doar afla gândurile - nivelul conștient al cuiva. Nu percep nici senzațiile, nici sentimentele. Ca să înțeleg acțiunile unui om, ar trebui ca el însuși să și le înțeleagă. Să se înțeleagă.

-Atunci cum ai ghicit despre Sabatônă?

„Omul cu păr albastru.”

Îi spusese intenționat pe nume, pentru ca să-l forțeze pe astronom să-i citească mintea, în căutarea unei explicații, pe care i-o oferise cu mărinimie.

-Fiecare dar își pune amprenta asupra conștiinței.

Nu se arătase mirat, deci făcuse așa cum se așteptase Hözögüta. Această cursă nevinovată reușită îi aduse bună dispoziție, căci interlocutorul îl ascultase. Era destul să-și deschidă percepția temporală pentru ca toți oamenii, inclusiv el însuși, să devină previzibili. Previzibili însă fără o cauză evidentă. Acum el fusese cauza, provocatorul, deși încă numai o unealtă a destinului.

-Din păcate, sunt atât de puțini cei ce se înțeleg complet! Și culmea, ceilalți își închipuie că această cunoaștere a lor, superficială, este suficientă, sau, mai rău, nici nu-și pun problema. Și apoi, când se întâlnesc cu ei înșiși, aleargă pe la înțelegători-în-loc!

Hözögüta zâmbi melancolic:

-E trist.

Se lăsă liniștea. Pe geamul trăsorii se vedea în continuare câmpia părând că se rotește, datorită perspectivei.

-Trecem prin capitală?

-Da. De ce?

-Hm. Trebuie să-ți spun ceva... Am studiat și eu oamenii, dacă se poate numi studiu ce am făcut eu. I-am întrebat despre propriile trăsături de caracter. Și am ajuns la o concluzie ciudată. Acasă în Üzüg am niște caiete.

Îi veni o idee.

-Aș vrea să trecem să le luăm, dacă se poate.

Se poate, exprimă celălalt.

-Și am să ți le dau ție să le citești, ca să vedem dacă ajungi la aceeași concluzii ca mine. Dar să nu-mi citești gândurile!

-Bine, zise vesel astronomul.

Probabil i se părea un joc interesant.

Câteva minute se scuseră netulburate. Se apropiau de oraș. Hözögüta își dădu seama că de fapt nu știa cu cine vorbește.

-Să facem cunoștință! spuse el.

Interlocutorul, fiind mai în vârstă și cu rang superior, întrebă primul:

-Cine ești și cine a fost înaintea ta?

-Sunt fiul lui Öhözögüt. Și marca mea personală este A.

-Eu mă numesc Agatadün.

Formară apoi bucurie, respect, speranță și dorință de colaborare. Hözögüta își aminti că până la 10 ani nu reușise cu nici un chip să execute corect succesiunea de expresii faciale. Până la urmă trebuise să învețe. Deși acum împlinise ritualul ireproșabil, îi mai rămăsese totuși o umbră de repulsie pentru acest obicei.

„N-ar fi oricum mai normal ca oamenii să-și spună simplu numele și gata? Cu toate astea, într-o zi o să fiu bătrân și nenorocit și atâta consolare o să mai am: să pun întrebarea identității.”

Intrară în capitală.

Ajunseră în fața casei lui.

Hözögüta coborî din trăsură, își luă caietele și se întoarse. Îi plângea inima, dar mintea îi spunea să continue.

Plecară.

3. Čimonu

Noșis era un orașel ridicat de-a dreptul pe un munte, aproape de centrul regiunii. Cu toate astea, era una dintre cele mai importante așezări științifice de pe planetă, sediul Universității din Herad și al Observatorului Astronomic. Întreaga elită a oamenilor de știință din regiune avea legături mai mult sau mai puțin strânse cu acest oraș.

Hözögüta nu învășase la Universitate. Meseria de stropitor nu presupunea cunoștințe deosebite, totuși cel ce o practica nu putea fi considerat un simplu muncitor. Acum, dacă i s-ar fi permis să studieze aici, ar fi trebuit să-și aleagă o disciplină nouă. Cea mai nimerită i se părea astronomia.

Când sosiră era deja întuneric. Drumul i se păruse pe cât de frumos (uneori chiar periculos), pe atât de epuizant. La aceasta contribuise probabil și aerul mai rarefiat datorat altitudinii mari, dar știa că principala cauză fusese valul copleșitor de noutate care îi sfărmasese echilibrul. Îi trebuia un timp ca să accepte evenimentele.

Când coborâră din trăsură, fu întâmpinat imediat de aerul rece de munte, cu un miros ciudat de piatră, de rocă dură. Înălță privirea și fu uimit de claritatea cu care se vedeau stelele.

Agatadün îl întrebă aparent nepăsător:

-Îți place?

-Nu știu cum să-ți spun. Parcă e pustiu. Nu văd nici un om pe străzi. S-au culcat cu toții?

Astronomul răspunse vesel:

-Dar la ce te așteptai? Să piardă nopțile degeaba? Programul de studii și relaxare a fost conceput ca să dea eficiență maximă. A rămas neschimbat de 200 de ani.

Hözögüta formă surpriză și admirație. Apoi zise:

-Parcă mă aflu deja în altă lume. Prin capitală nu se vorbește prea mult despre Universitate.

-Chiar te aflu în altă lume. Și să nu te miri dacă legile sunt altele.

Hözögüta mimă involuntar oboseală și spuse:

-N-am să mă mir.

Intrară într-o clădire fără nici un semn distinctiv. Agatadün o luă înainte și începu să discute în șoaptă cu un om care stătea la o măsuță și mânca. După câteva momente, el formă înțelegere și respect, se uită într-un caiet și-i comunică ceva astronomului. Acesta îi făcu semn lui Hözögüta să se apropie, apoi îi vorbi:

-Ai camera 1747. Vezi să îți bine minte numărul ăsta. Dacă intri din greșeală în altă cameră, vei fi desigur gonit din oraș.

Agatadün se îndreptă spre niște scări și el îl urmă. Urcară la primul etaj, apoi merseră pe un coridor cu uși de o parte și de alta, atât de aproape una de cealaltă încât se întrebă cum ar putea arăta și camerele propriu-zise.

Se opriră în fața unei uși ce purta inscripționat cu litere infraroșii de mușchi numărul 1747.

-Aici e, șopti astronomul. Nu fi dezamăgit, cercul nici n-a început!

Hözögüta nu zise nimic, deschise și intră. Din urmă, auzi glasul:

-Nu mi-ai dat caietele!

Abia acum își aduse aminte de ele, deși le ținuse tot timpul sub braț. Se întoarse și i le înmână. Agatadün zâmbi, mimând încurajare și apoi plecă.

După ce intră și închise ușa, Hözögüta simți cum enervarea crescândă îi topește moleșeala de care fusese cuprins. Camera era lată de 3 pași și lungă de 5, cu un pat simplu și o măsuță. Dădu un șut în ea, apoi înțelese că nu putea face nimic altceva, așa că își scoase hainele și se culcă. Patul era tare ca piatra, totuși atmosfera era protectoare, purificatoare. Nervii îl părăsiră imediat și acceptă totul.

„Mai vedem noi mâine.”

Adormi.

A doua zi fu trezit de un sunet insistent de fluier. Se simțea bine. Se îmbracă și ieși din cameră. Alții făceau la fel. Era dezorientat complet, dar îi urmări pe ceilalți și se descurcă. După ce-și făcu toaleta (și observă importanța numerelor de ordine), merse să mănânce. Însușirea de parte a turmei nu-i făcea nici o plăcere, dar ce rost ar fi avut să se arate el mai cu moț? Fiecare masă era pătrată, fiecare latură având un număr înscris pe margine. Își găsi destul de repede locul și se așeză. Mai veniră 3 și se așezară și ei. După câteva momente de tăcere deplină, în care se feriră să se privească în ochi, aceștia începură să șușotească, excluzându-l

pe Hözögüta. Deschizându-și percepția temporală, află cum îi cheamă, dar din păcate mai avea de îndeplinit formalitatea. El trebuia să facă primul pas.

„Ce-ar fi să mă apuc să mă adresez fiecăruia direct pe nume? Hm. Ar fi o impolitețe.”

-Sunt nou aici. Să ne cunoaștem!

Cel din mijloc, probabil cel mai important, se chinui făcă o mutră agreabilă și zise:

-Cine ești și cine a fost înaintea ta?

-Sunt fiul lui Öhözögüt. Și marca mea personală este A.

Apoi își spuseră și ei numele. Nu studia nici unul astronomia.

Când terminară masa, Hözögüta întrebă:

-Eu unde trebuie să merg?

Omijiñor îi răspunse:

-Uite, îl vezi pe ăla?

Arătă cu mâna spre un tânăr de la masa alăturată.

-E tot la astronomie. Du-te cu el!

-Mda. Așa am să fac.

Așteptă ca acesta să se ridice și îl urmări până când ieșiră din sală. Apoi grăbi pasul și îl ajunse.

-Am auzit că ești la astronomie, nu? îl întrebă zâmbind.

-Da, ai auzit bine.

Părea vesel.

-Probabil ai auzit de la Omijiñor.

Hözögüta aprobă.

Ea îi știe pe toți...

Tăcu o clipă.

-Nu te-am mai văzut. Ești venit de puțin timp, nu?

-Ieri.

-A! făcu el mimând respect.

Hözögüta izbucni în râs, urmat imediat de celălalt.

-Hai să nu mai pierdem timpul: mie îmi spune Anübüzöf.

-Mie Hözögüta.

„În sfârșit văd și eu pe unul care nu se complică.”

-Tu ce dar ai?

-Nu știu. Nu mă complic.

Deși ar fi putut anticipa acest răspuns, nu o făcuse și acum fusese prins pe picior greșit:

-Și tu?

-Deci l-ai cunoscut pe Agatadün.

-Da. De unde știi?

-Numai noi doi suntem telepați în tot Noșisul. E cel mai deștept profesor și e de treabă. Eu unul mă înțeleg bine cu dânsul. De fapt, nu numai eu. Toți.

„Sper să fiu și eu printre ăștia” își zise Hözögüta și surăse.

În clipa aceea o văzu venind din sens opus. Continuă să zâmbească dar sufletul îi tresări. Ceea ce observă în primul rând la ea era fața - fața care iradia frumusețe. Fața și pletele portocalii. Și ea zâmbea. Se uitară unul în ochii celuilalt, aproape ca hipnotizați. Ochii și zâmbetul erau totul. Trecură unul pe lângă altul. Hözögüta nu întoarse capul, nu schiță nici un gest. Continuă discuția ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar fericirea îi clocotea în inimă.

Tot mergând observă că se îndreptau spre marginea orașelului. Observatorul Astronomic propriu-zis era oricum altundeva. Deodată, Anübüzöf îi făcu semn să intre după el într-o clădire cu 2 etaje care, bineînțeles, nu avea nici ea absolut nici un înscris distinctiv.

-Știi ce ai de făcut? întrebă celălalt ca să se afle în treabă.

Hözögüta nu consideră necesar să răspundă. Anübüzöf îi arată o ușă galbenă și-i zise:

-Acolo e Agatadün. Du-te și vezi ce o să-ți spună el. Eu te aștept în bibliotecă... Sus la 1.

-Mda. Bine.

Se duse spre ușă. Profesorul îi citise caietele. Dar ce naiba se întâmplase? Sună din clopoțel contrariat. Imediat panoul galben culisă și Agatadün îl invită înăuntru. În încăpere erau numai o măsuță acoperită de hârtii și dulapuri cu cărți.

-Stai jos, i se spuse.

Se așeză în poziția de discuție, urmat de profesor. Acesta scoase caietele de sub foile împrăștiate și i le întinse. Hözögüta constată cu uimire că mâinile astronomului tremurau ușor. Le luă și se uită la ele, de parcă ar fi fost niște documente noi, necunoscute.

„Uite la ce m-am omorât atâția ani!”

-Ce crezi? îl întrebă pe Agatadün.

Ferindu-se să-l privească în ochi, acesta zise:

-Am constatat că apreciezi sinceritatea.

Mimă aprobare, fierbând de durere și neputință.

-N-am putut trage nici o concluzie. Nu înțeleg ce ai extras tu din aceste relatări. Sau cum ai făcut-o.

Hözögüta deschise la întâmplare un caiet și își aruncă ochii pe dialogul cu un bărbat născut în luna Luminii.

„Ce să extrag?! Dar e evident. Sociabilitate. Entuziasm. Puțină nehotărâre. 3 dintr-un foc. Așa sunt toți.”

-Iartă-mă, vorbi profesorul. Mie nu mi s-a părut deloc evident.

Nu-și găsea cuvintele. Nici unul dintre ei nu-și găsea cuvintele. Agatadün formă încurajare. Era o figură care îi reușea de minune.

„Ce situație penibilă!” gândi Hözögüta

Îi venea să intre în pământ de rușine.

-Citindu-ți mintea, văd că tu crezi într-adevăr în descoperirea ta.

-Da. Cred. Și ce folos, dacă sunt singurul din lume?

-Nu. Stai puțin. Am procedat de la început greșit. Mai bine mi-ai explica tu totul. Se pare că nu stau bine cu deducțiile.

-Acum?

-Hm. Nu poți să-mi scrii concluziile și să mi le dai mâine, împreună cu caietele?

-De ce nu?

„Oricum s-ar putea să n-aibă rost.”

-Și ar mai fi ceva. Dacă tot suntem în Noșis, n-ai vrea să urmezi astronomia? În definitiv, gândurile tale erau despre soare și stele. Și nu ți-ar strica câteva dungii pe vestă. Sau poate chiar o vestă strălucitoare, cândva. Asta dacă nu te-ai hotărât să mori printre ciuperci.

Hözögüta nu replică imediat. Deși spusele profesorului aveau un fond binevoitor, forma în care fuseseră exprimate nu era cea mai fericită. În alte circumstanțe, și venind de la alte persoane, le-ar fi considerat chiar jignitoare.

-Sunt de acord. Ce trebuie să fac?

-Du-te la bibliotecă, la etajul 1...

„Știu.”

-...și începe să citești prima carte a lui Natapüda. Ții minte?

-Țin.

-Ce nu înțelegi, notezi și mă întrebi. Asta e procedura. Mă găsești aici de la ora 2 la 4. După ce termini cartea, vei da un test și vei primi o dungă pe vestă.

Hözögüta zâmbi. Nu era deloc ce se așteptase. Dar, la drept vorbind, la ce se așteptase?

Urcă la bibliotecă. Îl întâmpină un omuleț în vestă cenușie, care îl întrebă plictisit ce dorește.

-Prima carte a lui Natapüda.

-Urmează-mă.

După câțiva pași, Hözögüta se trezi în fața unei săli uriașe, cu rânduri de dulapuri poziționate impecabil, atât din punct de vedere estetic, cât și funcțional. Omulețul se îndreptă spre primul șir. O carte zbură dintr-un raft și i se așează supusă în mână. Apoi se întoarse lângă Hözögüta, i-o dădu și-i arătă o ușă laterală albă de-abia observabilă.

Intră astfel într-o altă încăpere, mai mică, cu bănci lungi de lemn dispuse aproape dintr-un perete în cel opus. Din loc în loc, desigur, era notat câte un număr.

Doar jumătate din poziții erau ocupate de studenți așezați pe podea, cu niște cărți și caiete în față. Păreau absorbiți complet.

Căută cu inima strânsă 1747. Era chiar în margine iar între el și ceilalți era un loc liber. Dar nu-și făcu probleme din această cauză. Se întrebă dacă să-l caute cu privirea pe Anübüzöf, dar renunță, pentru că n-ar fi fost un gest prea elegant.

Se așază în poziția de concentrare, trânti caietele pe bancă și deschise cartea. Citi prima pagină, apoi începu să râdă spasmodic, lăsându-și capul pe lemnul rece. Tocmai aflase că Jömalasa se rotea în jurul Soarelui, împreună cu alte 7 planete.

El știuse dintotdeauna că Soarele se învârte în jurul Jömalasei, cât despre alte planete...

Ce ciudat și dureros e să descoperi că lucruri în care ai crezut toată viața sunt doar minciuni. Nu minciuni, ci neadevăruri. Să iei totul de la început!

„Drumul Soarelui printre stele! Zeilor! Am intuit!”

Așadar, Jömalasa era doar un bolovan rotitor, la fel ca alte 7. Și de ce n-ar fi fost în definitiv și 777?! Cu o jumătate de oră în urmă planeta lui era unică. Ce mai era acum? Trebuia să învețe să trăiască pe o lume inferioară, căzută odată cu locuitorii ei. Trebuia să realizeze că nici el nu era unic, că alte milioane trăiau și nu se deosebeau în fond cu nimic de el, la fel cum și Jömalasa trebuia să se învârtă la nesfârșit, fără rost, printre celelalte planete.

Avea nevoie de puțină vreme ca sistemul său să asimileze noile concepte și să-și formeze o nouă perspectivă.

Deschise caietele. Se gândi să-i facă o schemă lui Agatadün, cu trăsăturile fiecărei luni. Se căută prin buzunare și descoperi că n-avea nimic de scris. Nu știa nici de unde și-ar putea lua. Întoarse capul spre stânga. Un tânăr îmbrăcat în vestă albă citea cât se poate de concentrat, notând unele lucruri din când în când. Uitându-se de jur împrejur observă că majoritatea erau îmbrăcați în alb - culoarea discipolilor. Își aminti cu oarecare nostalgie de perioada când o purtase și el. Se forță să revină în realitate. Cel din stânga continua să citească și să scrie ca un disperat. Fata din față părea mai relaxată. Se ridică și se apropie de ea în lateral.

-Aș vrea să te întreb ceva.

Aceasta îl privi ca pe o insectă, fără să zică nimic.

-De unde pot cumpăra un rezervor?

Fata vorbi cu un dispreț total:

-Din oraș.

Hözögüta o privi și el, formă nemulțumire și se gândi dacă să-i spună ceva legat de aspectul fizic sau s-o lase naibii.

„Cine știe ce dar o mai fi având și nenorocita asta!”

Așa că alese a doua variantă. Își luă caietele de pe masă, ieși din sală, coborî scările și ajunse în stradă. Întrebă din nou și i se explică. Trebuia să traverseze iar jumătate din Noşis. Prima surpriză fu când află că nu trebuie să plătească nimic. A doua o avu pe drum, când se întorcea la bibliotecă.

Mergea fără să se gândească la ceva în mod special, uitându-se la clădirile anoste și lipsite de semne distinctive. Deodată, ochii îi fură atrași aproape involuntar de pletele portocalii și de chipul ce iradia frumusețe. Întoarse capul în altă parte, încercând să se comporte cât mai natural și cât mai degajat, odată ce se simțea privit. Voia să facă o impresie bună. Își compuse o mină agreabilă, ușor detașată, deși sufletul îi tremura. Ea venea pe partea opusă a străzii. Ca din întâmplare, se uită în acea direcție. În acel moment, ochii li se întâlniră iarăși, apoi trecură unul pe lângă celălalt.

În sala de studiu nimic nu părea schimbat. Până și „prima carte a lui Natapüda” era nemișcată pe bancă, așa cum o lăsase. Se așează, execută un exercițiu de respirație ca să se liniștească și începu schema pentru profesor.

După 2 ore sună un clopoțel și studenții se ridicară rând pe rând, îndreptându-se spre ieșire.

-Mai stai? auzi un glas și Hözögüta știu că era Anübüzöf.

Se adună de pe jos, strânse caietele și se duse spre el.

-De ce nu lași caietele aici? Oricum ne întoarcem în jumătate de oră.

-Fie.

Se întoarse din drum și le depuse pe banca de lemn.

Odată ajunși în stradă, Anübüzöf vorbi:

-Ți-e foame? Vrei să mâncăm ceva?

-Nu.

-Ce-i cu tine? Nu percep nici un gând de-al tău.

-Nu gândesc nimic.

Celălalt dădu din cap și se uită aiurea.

Mergeau în tăcere, Hözögüta urmându-l mecanic pe Anübüzöf. Acesta, în loc să-i respecte meditația, din plictiseală începu să povestească ceva stupid și neinteresant iar Hözögüta forma din când în când, din politețe, aprobare și invitație de a continua.

Soarele urca spre zenit iar gradul de iluminare crescuse puțin; trecuse un sfert de oră.

„Nu trebuie să ne întoarcem?” gândi Hözögüta, iar celălalt se grăbi să schimbe sensul de mișcare.

Strada era aproape plină de învățăcei, plimbându-se singuri, perechi sau, mai rar, în grupuri. Uneori mai trecea și câte un profesor, mândrindu-se cu vesta trivârstată sau strălucitoare. Și la 10 pași distanță mergea ea. Îi era imposibil să o confunde. Fără îndoială, trecuse pe lângă el, și n-o văzuse. Anübüzöf tot vorbea. Ea se opri să discute cu un profesor. Ei se apropiară la 4 pași. Ea termină și se întoarse cu fața spre Hözögüta. Inima i se strânse. Își deschise percepția temporală și apoi rămase în expectativă, contemplându-și înfrângerea. Fata îi rânji unui băiat necunoscut, din dreapta lui Anübüzöf. Nici un gând conștient nu-i apără în minte,

așa încât celălalt nu simți nimic. Dacă Sabatönă ar fi fost acolo, ar fi spus „S-a întâmplat ceva?”

-Nu, nimic, de ce întrebi? zise Anübüzöf.

Hözögüta nu răspunse, zâmbind cu amărăciune.

De atunci o întâlnești de mai multe ori, o privești, mai simți încă, dar fără folos, căci farmecul dispăruse.

La bibliotecă lucrează timp de 2 ore, reușind să termine schema generală. Din nou se auzi clinchetul de clopoțel și ceilalți se ridicară, unii luând cu ei cărțile sau carnetele. Hözögüta luă doar notițele scrise în acea zi, cu gând să i le dea lui Agatadün.

Anübüzöf se ivi și el. Probabil îi făcea plăcere rolul de ghid în lumea universitară. După prânz, se apucă să-i arate „funcțiile” diferitelor clădiri din Noşis și Hözögüta află astfel sediile bibliotecilor de geometrie, fizică, chimie și multe altele. Era chiar curios să citească ultimele lucrări de chimie, deoarece cunoștințele sale - o știa - erau limitate, până și în acest domeniu. Dar acum avea tot timpul să învețe. O altă ramură care merita toată atenția era însăși știința darurilor! Pentru un moment, regretă că alesese astronomia, când existau atâtea lucruri mai interesante, dar își dădea seama că trebuia să termine ce începuse, că trebuia să-și explice concluziile.

Nici nu realizase ce repede trecuse timpul: se făcuse deja ora 10.

-Ei, de-acum hai să ne distrăm! îi zise Anübüzöf și îl duse într-o clădire cu etaj, aproape în centrul orașului.

Încă de la intrare observă atmosfera destinsă, zgomotele diverse, râsetele și țipetele, în contrast cu austeritatea de afară.

-Ce-ai vrea să joci?

-Nu știu. Ce-aș putea să joc?

-Füzip, în curtea din spate, gimnastică, aici la parter, pe ușa din dreapta și jocuri logice la etaj.

-Văd că sunteți dotați, nu glumă! Cred că aș merge sus.

Nu prea avea chef de efort fizic. Urcară și Hözögüta își alese din cele 15 variante una care se numea Möbof. Era de fapt o masă dreptunghiulară, cu margini înălțate. În latura stângă erau 10 resorturi, care împingeau fiecare câte o bilă, la momente aleatoare. Acestea se ciocneau de marginea opusă, se întorceau, se ciocneau din nou și tot așa. Pe mijlocul laturii dinspre jucător exista un resort mobil, care se putea deplasa la dreapta sau la stânga. Jucătorul își alegea o poziție convenabilă și, după trecerea prin fața ei a unei bile „laterale”, avea voie să împingă în teren bila sa. Aceasta putea să ciocnească la rândul ei marginile mesei și celelalte bile, apoi, când se întorcea spre latura dinspre jucător, era măsurată distanța de la locul lansării la locul sosirii. Cu cât ea era mai mică, cu atât rezultatul era mai bun. Ideal ar fi fost ca bila să nu ciocnească decât marginea opusă și să se întoarcă în același loc. Dar asta nu se întâmpla prea des.

Lui Hözögüta i se întâmplă de 3 ori. Jucă până se întuneacă și trebură să meargă la culcare.

A doua zi dimineată urmă iarăși ritualul necesar și apoi se îndreptă spre bibliotecă. Trecu pe la profesor, dar nimeni nu deschise la sunetul de clopoțel. Ori era ocupat, ori era în altă parte. Așa că urcă la primul etaj. Își ocupă locul și constată că nimic nu fusese schimbat: totul era la fel ca în ziua precedentă. Doar el nu mai era același. Reușise să accepte informațiile. Era gata să construiască pe noua bază. Se pregătea să deschidă cartea, când deodată cineva se așeză lângă el, la 1750.

Întoarse curios capul. Era o fată cu vestă galbenă, cu o dungă strălucitoare. avea ochi verzi și plete roșiatice, dar nu asta conta, ci faptul că îi zâmbea cu simpatie. Hözögüta era cât pe ce s-o întrebe cum o cheamă, dar se opri la timp, conștient că ar fi jignit-o. Așa că așteptă. Ea spuse:

-Cine ești și cine a fost înaintea ta?

-Sunt fiul lui Öhözögüt. Și marca mea personală este A.

Ochii ei râdeau.

-Eu mă numesc Ložoğure.

Hözögüta se cutremură.

-Zeilor! Avem același nume! ⁴

Povestea râului

Într-o zi, zeii făcură un râu de apă vie, care însănătoșea pe oricine înota de-a lungul său. Dar cursul acestuia era unul nemaivăzut: avea intervale largi și line, presărate din loc în loc cu defileuri strâmte în care apa se învoldura sălbatică.

Oamenii veniră plini de speranță și încredere, văzând capătul de început domol și întins ca un cerc de cristal. De cum intrau în apă, rănilor păreau să li se vindece, iar durerile să înceteze. Dar știau că pentru vindecarea deplină trebuiau să ajungă la capătul celălalt.

Purtați ușor de curent, oamenii înotau liberi și fericiți, la dreapta sau la stânga, apropiindu-se sau depărtându-se de maluri.

Dar de la un timp observară că viteza apei creștea, iar în depărtare se vedeau stânci ascuțite. Râul se îngusta cu fiecare clipă, și la un moment dat, când lățimea sa abia depășea patru pași, drumul se despărți în două.

Cei care trecură prin dreapta văzură cu uimire că unele răni li se închiseră pentru totdeauna și unele boli se stinseră pe negândite, iar cei care trecură prin stânga fură loviți de stânci și căpătară răni proaspete.

---

⁴ Alfabetul heradian era format din 17 perechi de litere concrete: (E,A), (I,Ă), (O,Ö), (U,Ü), (Ğ,G), (J,F), (Ž,Z), (L,H), (M,P), (V,B), (Ń,N), (R,T), (Č,C), (Š,D), (Ś,S). Prima literă din pereche era feminină iar a doua - masculină. Ele erau echivalente și puteau fi substituite una alteia.

În defileul următor, unii oameni înțeleseră și înotară prin dreapta, iar alții, luați de curent, își vătămară trupurile în cuțitele de piatră.

Când ajunseră în sfârșit la capăt, unii mulțumiră zeilor că sănătatea lucea în ei, iar alții se târâră afară blestemând. Dar privind în zare, văzură apa lucind ca un cerc de cristal.

4. Cosatii

Fusese prins din nou pe picior greșit. De fapt, surprins ar fi fost oricum, ce diferență ar fi reprezentat câteva minute? Lozoghure părea să-și fi păstrat calmul. Asta însă nu însemna mare lucru, dacă era să-și amintească spusele lui Agatadün.

Tradiția spunea că 2 persoane cu același nume - bărbat și femeie - erau sortite una alteia, și mai mult decât atât, numai o greșeală gravă din partea unuia din ei ar fi împiedicat mântuirea amândorura. Probabil că în urmă cu 200 de ani ar fi fost obligați să-și scoată însemnele verzi, dar acum nu se mai puneau mare preț pe obiceiuri de acest fel. Se putea considera că le crescuse astfel gradul de libertate?

Fata începu să formeze expresiile succesive ale aflării identității. Hözögüta, din cauza emoției, nu reuși de prima oară și strânse din dinți, furios pe propria lipsă de control, dar ea așteptă, fără nici o reacție.

-Ce studiezi?

„Ce studiez? Oamenii! Și din întâmplare astronomia.”

-Prima carte a lui Natapüda.

-Atunci ești la început. Totuși ai vestă galbenă.

-Da. De fapt sunt...

„ciuperca”

-...stropitor de ciuperci. Dar acum învăț astronomie.

-Aha. E destul de interesant. Și eu sunt tot la început. Cercetez știința darurilor.

Hözögüta deveni curios.

-Și ce legătură este între daruri și astronomie?

-Ai observat că toți oamenii cunosc oricând poziția Soarelui pe cer și deci timpul? Vreau să văd dacă există o explicație științifică.

Această însușire era ceva atât de evident încât nu-și pusese niciodată problema. Dar era și aceasta într-adevăr o întrebare și cineva trebuia să găsească răspunsul.

Se lăsa liniște. Lozoghure privi caietele așezate în dreapta lui, aproape de extremitatea băncii, dar nu exprimă nimic. Hözögüta nu știu dacă să deschidă chiar el discuția despre ele, așa că preferă să n-o facă. Luă cartea lui Natapüda și se apucă de citit, urmat imediat de fată.

Într-adevăr, era destul de interesant. Asta până ajunse la niște demonstrații ciudate, ce foloseau principii de care nu auzise în viața lui. Reținu aceste lucruri și se duse să-l caute pe Agatadün, dar nu-l găsi. Se plictisi, își duse însemnările în cameră și hotărî să se plimbe prin împrejurimi. Nu ieși bine pe porțile orașului, că Anübüzöf se și ivi, dornic să-i arate peisajul. Se înseră mai repede decât s-ar fi așteptat. Obosit și înciudat că mai pierduse o zi de pomană, se întoarse în cameră și adormi.

Visă că se afla într-o casă uriașă, cu nenumărate camere. Prin preajmă mai erau câteva persoane. Își dădu seama că venise în vizită, însă nu știa cine era gazda. Un timp nu se petrecu nimic neobișnuit, apoi își aminti că avea asupra lui un carnet ce îi dovedea calificarea de om de știință. Pentru mai multă siguranță, îl scoase din buzunar și pipăi învelitoarea din mătase violetă, apoi îl deschise. Inima i se strânse când văzu că pe prima pagină era înscris un alt nume, iar data era din urmă cu 12 ani. Începu să caute disperat prin casă, trecând dintr-o cameră în alta, pe lângă grupuri mici de invitați, care discutau în liniște, fără să-l ia în seamă. Deodată, observă pe cineva scoțând un carnet cu învelitoare violetă, și apoi dispărând după un colț. Gazda îl întrebă ce se întâmplase, el îi povesti și porniră după persoana văzută. Merseră câțva timp, fără să realizeze nimic, după care el își dădu seama că nu învelitoarea fusese schimbată. Se opri, uitându-se din nou în jur. Auzi unele zgomote ciudate în depărtare și urcă pe o scară din dreapta lui. Treptele cotiră și el deveni conștient că va ajunge pe acoperiș. În stânga sa descoperi un stâlp decorativ de lemn, pe care îl smulse, gândindu-se că s-ar putea să-i fie necesar. Suî pe acoperiș, se apropiă de margine și privind în jos observă pe cineva schimbând învelitorile la două carnete. Știù că unul era al lui și vru să se întoarcă pe scări, să coboare, dar nu le mai găsi. Porni pe un culoar strâmt, care părea singura cale. Deodată drumul își schimbă direcția în unghi drept și el se găsi din nou pe margine. Întoarse capul și văzu pe cineva ținând carnetul său. Se apropiă, vrând să-i deslușească chipul. Era o persoană cunoscută, cu fața schimonosită de ura în care se transformase iubirea. Aceasta sări asupra lui, el se pregăti să lovească cu bâta, însă avu o mică ezitare. Căzu în gol, împins. Se trezi, simțindu-și picioarele înghețate. Stătu un moment, să se liniștească, dar adormi din nou. Se afla în același loc, în aceleași circumstanțe. Căzu din nou, dar își aminti că acest lucru nu este bun. Se deșteptă, știind că de fapt fusese împins aproape fără să fie atins, aproape de la sine.

A doua zi dimineață, luă caietele și se duse la Agatadün. Fu primit imediat și invitat să se așeze. Astronomul părea într-o dispoziție de zile mari. Glumi cu el, înjură starea de lucruri - căci regele nu se arăta prea mulțumit de randamentul cercetătorilor din Noşis - și apoi se interesă de soarta pregătirii lui Hözögüta. Acesta îi zise, iar Agatadün îi explică de ce trebuia să ia să citească a treia carte a lui Vileruše. Se arată de-a dreptul entuziasmat de schema tipurilor de personalitate și îl asigură că o să o analizeze cu cea mai mare atenție.

Hözögüta ieși din cameră cu totul uimit de transformarea profesorului. În același timp, avea oarecum impresia că verva acestuia nu era complet sinceră, deși știa că în asemenea cazuri se putea înșela foarte ușor.

În următoarele 30 de zile, învăță principiile de bază ale geometriei. Agatadün nu fu de găsit, iar Anübüzöf îi mărturisi că acest lucru era destul de neobișnuit. Probabil era angajat în niște studii de mare importanță, care nu sufereau amânare.

Trecură 2 luni. Termină geometria și o carte de algebră, necesară înțelegerii unor operații și explicații.

Era o zi înnorată și friguroasă. Un dor nelămurit îl făcu pe Hözögüta să părăsească orașul și să urce din nou pe munte, fără un obiectiv precis, admirând frumusețea seacă și impersonală a peisajului. Vântul bătea din ce în ce mai tare, dar el nu se opri.

Deodată, zări o pată gălbuie la 100 de pași mai sus. Se apropié și își dădu seama că era Ložoğure, în picioare pe marginea unei stânci, în fața unei prăpăstii de pe fundul căreia se ridicau aburi cenușii. Hainele îi fluturau în vântul sălbatic, dar ea stătea nemișcată, cu privirea pironită în zare. Hözögüta veni lângă ea, urmărind norii întunecați.

-Odată m-am înțepat într-o floare de revii.

Ložoğure zâmbi, fără să spună nimic.

-Pe atunci mă credeam singur, fiindcă nu vedeam pe cel de lângă mine.

Abia acum știi ce e singurătatea.

-Poți ști cu adevărat?

O rafală mai puternică îi făcu să se clatine.

-Ai dreptate.

După un timp, mai zise:

-Tu știi?

Drept răspuns, o lacrimă izvorî pe chipul palid, iar vântul se grăbi să o usuce.

-Astăzi e ziua primei lucrări. Mă întreb cine îndrumă campania de stropire, în locul meu. Mă întreb de Sabatönă.

-El era cel de lângă tine...

-Da. Era înțelegător-în-loc, și eu n-am înțeles. Ce greu ne înțelegem unii pe alții!

-Ce greu ne înțelegem pe noi înșine!

-Asta n-ar trebui să se întâmple...

-Dar se întâmplă.

-E mare păcat.

Ložoğure tăcu puțin, apoi surâse:

-Tu înțelegi ce se întâmplă cu mine?

-Nu te cunosc. Dar văd că ești singură și fără speranță. Dezamăgită de lume și poate de tine însăși. Ai venit aici, crezând că totul se rezolvă printr-un pas?!

Ea lăsă capul în jos.

-Nu poți scăpa de soartă. Dacă o eviți acum, încercarea te va ajunge în viața următoare.

-Știu.

-Ai încredere... Ai încredere.

-Tu ai încredere?

„Mă simt atât de slab în furtună!”

Șopti însă:

-Da!⁵

Cuvântul șuieră cu o siguranță neașteptată, surprinzându-l. Ložoğure întoarse privirea spre el și zâmbi:

-Bine.

Îi apucă încheietura mâinii drepte și i-o strânse cu putere. Palma ei era atât de rece, încât îl trecură fiori. Hözögüta dădu înapoi și ea îl urmă. Apoi se întoarseră și porniră printre pietre spre oraș.

Se scurseră încă 10 zile. Agatadün continua să-l ducă cu vorba, zicându-i că mai are de studiat trăsăturile lunilor, dar el nu se supără. Oricum voia să învețe pentru o dungă strălucitoare.

În bibliotecă, atmosfera era aceeași. Hözögüta se gândi că așa fusese de la începuturile Noșisului și așa va fi până când cărțile se vor prefăce în praf și zidurile se vor prăbuși.

Își relua locul, deja atât de familiar și începu să învețe. La un moment dat întoarse capul spre Ložoğure. Aceasta își prinsese fața în palme și se ghemuise pe podea, tremurând ușor. Hözögüta se sperie. Se grăbi să vină lângă ea, îi desprinse mâinile și îi cuprinse capul, atingându-i cu degetele tâmplele și baza frunții. Simți de îndată surplusul energetic și trecu la masajul standard pentru eliminarea sa. Apoi îi spuse:

-Hai să ne plimbăm puțin pe-afară! O să te simți mai bine.

O luă de braț și o ajută să se ridice. Ieșiră din bibliotecă, apoi din oraș și își dădu seama că se țineau încă de mână, deși sprijinul nu mai era necesar.

-Ești cu mine când am nevoie. Ești cel mai aproape.

Hözögüta nu răspunse. Gândi doar:

„Avem același nume.”

-De unde știi tehnica aceea de masaj? Aproape că mi-a trecut imediat.

-Ți-am spus că sunt stropitor.

-Da.

---

⁵ jöm. și

-Am făcut un curs special de autoapărare. Substanțele chimice pe care le folosim...

„eu nu mai sunt dintre ei”

-...pot fi uneori dăunătoare.

-E foarte bine să cunoști astfel de metode. Oricând se pot ivi situații dificile. Ca acum.

-Într-adevăr.

Evita fondul problemei.

-Știi să tratezi multe?

-Nu sunt vindecător! Dar în cazuri mai ușoare, ajută.

-Și ai întâlnit multe cazuri... ușoare?

El făcu o pauză.

-Credeam că ai încredere în mine.

Lozōgure mimă vinovăție și zâmbi încurcată.

-Iartă-mă. Ai observat că sunt nefericită.

-E evident, așa zice.

-Nu există evidențe, ci doar demonstrații simple. Sau dimpotrivă.

-Mda. Nu știi de ce este ora 4 74.

Fata îl privi cu un amestec de mirare, admirație și amuzament.

-Nu te-ai gândit niciodată să faci un test de înțelegător-în-loc?

„Vremea e ca drumul soarelui printre stele.”

-Nu cred că ar avea vreun rost.

-De ce nu? Ar fi păcat să fii într-adevăr și să nu fii sigur niciodată.

„Nu simt că sunt.”

-Am să...

Se opri la timp. Era să spună „Am să mă gândesc.”

-Am să fac testul. De ce nu?

Lozōgure surâse. Poate era singura ei victorie în ultimul timp. Reușise să-și impună punctul de vedere, chiar dacă nu era o chestiune foarte importantă (sau era?) și părea mulțumită.

-Mă bucur.

-Da... Chiar, povestește-mi și mie ce e așa ciudat cu tema ta de cercetare!?

Ea râse cu furie.

-E într-adevăr ceva de povestit! Știai că profesorii o încadrează la „adevăruri nedemonstrabile”?

-Păi dacă e nedemonstrabilă, cum de ți-au dat-o ție?

Fata nu răspunse imediat. Într-un târziu, vorbi:

-Știi ce dar am eu?

-De unde să știu?

-Ghicește!

Hözögüta se gândi puțin, întrebându-se ce daruri ar putea în general oamenii de știință. Erau destule variante, căci nu întotdeauna meseria era aleasă în funcție de aptitudini. Științele nu cereau calități speciale.

O privi, mimând curiozitate.

-Percep evenimente din viitor.

-Ca să vezi! Și eu sunt premonitor.

-Prezent liniar?

-Pe 12 minute.

-Bănuiam.

„Știința darurilor.”

-Eu cunosc fapte îndepărtate. De exemplu, peste 20 sau 100 de ani. Uneori chiar 1000. Din păcate, sunt situații dispartate, dar le notez de fiecare dată când îmi apar.

-Nu le poți controla conștient?

-Nu... Niciodată acest tip de premoniție nu a putut fi controlat conștient.

Mă rog, vorbeam despre „adevăruri nedemonstrabile”... Când ți se dă așa un subiect, singura șansă e să faci o altă descoperire pe parcurs și să speri că e destul de importantă pentru încă o dungă strălucitoare. De la 2 dungi, poți să-ți alegi singur tema de cercetare. Dacă nu e destul de importantă, poți foarte bine să pleci din Noşis. Unii și-au mâncat toată viața căutând răspuns.

-Și tu acum încerci să găsești o rezolvare la problemă sau apelezi la noroc, pentru o descoperire intermediară?

-Nu, am încercat, nu pot să zic! Auzisem eu că e în zadar, dar am vrut să-i dau o șansă, nu?

„Cui?”

-Ți-ai găsit! Nu știu ce să mai fac. Nu știu unde să mai caut!

-Într-adevăr, pare destul de greu. Poate ai trecut pe lângă răspuns, dar nu l-ai luat în seamă!

-Da, este o variantă foarte probabilă. De obicei unul se chinuie o grămadă de vreme și altul vine din urmă cu ideea, din inspirație sau intuiție, pentru care nu a muncit deloc.

Hözögüta se simți complet de acord. Se gândise de multe ori la acest lucru și se bucura acum că altcineva îi împărtășea părerile, chiar nerostite.

-Ai perfectă dreptate!

-Mda. Mă întreb ce pot să fac. Am să mai stau cel mult un an. Se va găsi undeva un loc și pentru mine.

„Este un loc pentru fiecare. Unde e locul meu?”

-Da...

-Spune-mi despre tine!

-Ce să-ți spun?! Sunt din Üzüg, am fost stropitor, am ajuns acum și la Universitate...

Ložoğure aștepta. El își dresе glasul.

-Am... am făcut o descoperire, cred...

Ea întonarse capul și în ochi i se citea surpriza. Hözögüta îi susținu privirea. După câteva clipe, zise:

-Trăsăturile de bază ale personalității unui om variază în funcție de luna în care s-a născut. Mai exact, cei născuți în aceeași lună, au aceleași trăsături de bază.

Era curioasă. Nu credea, dar voia să fie convinsă. Dar el nu putea s-o convingă. Nici el nu era complet sigur că un lucru atât de inexplicabil, aparent illogic, ar putea fi adevărat.

Îi povesti însă aventura cu discuțiile de pe stradă, îi povesti despre victorii și eșecuri, despre încredere și dezamăgire. Când sfârși, aproape tremura. Ložoğure fusese singura persoană căreia îi destăinuise vreodată aceste lucruri, în afară de Agatadün. Nu știa nici Geviñemi. Nici măcar Geviñemi.

Ea surâse cu timiditate și spuse, plină de tandrețe:

-Mulțumesc.

Într-o zi, Hözögüta închise cartea și privi spre Ložoğure. Aceasta citea plină de dezinteres un manuscris ruginit de vreme, întorcând câte 2 foi odată.

-Am terminat, spuse el.

Fata întonarse capul.

-Ai terminat?

-Da.

Ea zâmbi și concomitent formă feliçitate, înțelegere, bucurie.

„Ce figură expresivă! Eu n-aș putea să arăt atâtea sentimente nici dacă mi-aș aranja fața cu mâinile!”

-Ai să dai test.

-Știu.

-Cunoști vreo tehnică de memorizare sau trebuie să repeți?

-Cunosc tehnica Isozerel.

Mirarea îi apăru involuntar pe chip.

-O! Ești plin de surprize. Unde ai învățat-o?

-Am făcut un curs special când eram copil. Tatăl meu îmi spunea că o să am nevoie de ea când o să mă aștept mai puțin. Și a avut dreptate.

-Ce grad ai?

-7.

-Zeilor!

Uimirea i se transformă într-o izbucnire necontrolată.

-Zeilor! repetă ea. Înseamnă că nu uiți nimic! Probabil ții minte și ce ai mâncat acum 10 ani și o zi.

Hözögüta zâmbi, cumva stânjenit:

-Să nu exagerăm... Nu rețin decât ce mă interesează.

În urmă cu 10 ani și o zi mâncase pentru prima oară un fruct de badaf.

-Mda. Știi că până acum 100 de ani, capacitatea de memorare extinsă era socotită dar? Până a venit Işózerel cu metoda ei ciudată. Eu am învățat-o doar de 4 ani.

„Și ai gradul 4.”

-Și am gradul 4. Dar tot îmi amintesc că ai o datorie față de mine.

-„Nu te-ai gândit niciodată să faci un test de înțelegător-în-loc?”

-Exact.

-Dar unde? În Noşis nu sunt centre de-ale lor.

-Nu, într-adevăr. Însă m-am interesat. Cel mai apropiat centru este în Vödömi. Trebuie doar să coborâm muntele.

„Să coborâm. Îi pasă de mine!?”

-Înainte de asta, continuă Lozőğure, trebuie să ceri îngăduința îndrumătorului tău. Agatadün, nu?

-Da. A, apropo, îndrumătorul tău cine e? Cine ți-a dat...?

Se uită semnificativ spre paginile din fața ei.

-Badügăpü. El e cel mai mare cercetător în știința darurilor. A scris vreo 17 cărți.

-Nu-l cunosc. De fapt, mă și mir cât de puțini oameni cunosc în Noşis. Comparativ cu Omijiñor, de exemplu.

Fata întoarce capul spre peretele opus.

-Crezi că ai fi mai fericit dacă i-ai cunoaște pe toți?

Hözögüta nu zise nimic. Lozőğure avea din nou dreptate.

Se gândi că trebuie să-l anunțe pe astronom. Trecuse de mult ora 2, dar încă nu era ora 3.

-Mă duc la Agatadün.

-Bine.

-Chiar, tu nu ceri... îngăduința lui Badügăpü? Pentru că mergi și tu, nu?

-Nu. Merg, dar nu dau eu testul.

-Tu știi mai bine...

Se ridică și ieși din bibliotecă.

Profesorul îl primi, invitându-l să ia loc. Nu era vesel. Cercetând viitorul, Hözögüta își dădu seama că fusese scutit de chinul unei explicații verbale.

„Aș vrea să fac un test de înțelegător-în-loc”, își spuse și îi spuse.

Astronomul nu scoase nici un cuvânt și nu formă nici o expresie. Figura îi era împietrită. Oare ce gândea?

-Nu cred că am șanse, dar trebuie să merg. E o datorie.

-Înțeleg.

Vocea îi era rece ca vânturile din Noşis.

-Nu crezi că ai șanse?! De ce nu? Totuși, nu uita că viitorul tău începe aici.

Hözögüta se simțea intimidat, de parcă ar fi făcut un lucru ce nu s-ar fi cuvenit. Glasul îi tremură când vorbi:

-Am îngăduința ta?

Agatadün privi în pământ;

-Ești liber.

Se ridică repede și plecă, ca și cum i-ar fi fost frică să nu se răzgândească celălalt. Îi zise lui Ložoğure:

-Când?

Era dimineață când se urcară în trăsură. Cerul era acoperit de nori groși și frigul aproape îi amorțea.

-O să plouă, spuse vizitiul, luând hăturile.

Nu era bine să faci drum lung pe ploaie, căci apa slăbea calitățile uleiului de rah. Pagăzui-l obosea mai repede iar călătoria era plină de smucituri.

După puțin timp începu furtuna. Nu puteau vedea direct fulgerele, ci doar lumina lor asupra întinderii de piatră, zguduită concomitent de tunete. Se țineau strâns de mână și priveau spectacolul fascinați, știindu-se cu toate acestea în siguranță, apărați de pereții trăsorii.

„Ori de câte ori va fi furtună, îmi voi aminti clipa asta. Clipa asta va fi trecut. Este deja trecut.”

Își auzeau prin trăsnete bătăile inimilor. Își simțeau lacrimile nevărsate și gândurile nerostite. Acum erau împreună. Treptat, speranța le crescuse în suflete și le aduse liniștea. Ploaia rămase în urmă. Coborâseră muntele și se apropiau de Vödömi.

Orașul nu era la prima vedere diferit de Noşis: aceiași oameni îmbrăcați în veste galbene, aceleași clădiri fără însemne, aproape aceeași mărime... Însă de cum intrară pe porțile sale îi întâmpină atmosfera mult mai degajată, mai prietenoasă, mai umană. La aceasta contribuia probabil și peisajul - dealuri line și o zare de munte - muntele unde era Noşis-ul, cu mirosul său de piatră searbădă.

Coborâră din trăsură și se uitară în jur, neștiind pe cine să întrebe. Merseră vreo 400 de pași înspre inima orașului și deodată o patrulă veni lângă ei.

Patrulele erau alcătuite în general dintr-un înțelegător-în-loc de rang mediu și dintr-un apărător și rolul lor era asigurarea liniștii și respectării conveniențelor sociale acceptate.

În acest caz, ei trebuiau să-i primească și să-i îndrume pe noii veniți. Omul în galben vorbi primul:

-Sunteți oaspeți în Vödömi, nu-i așa?

-Da, am venit pentru un test, răspuse Hözögüta.

-Tu îl însoțești, nu?

-Întocmai, spuse și Ložoğure.

-Prea bine.

Înțelegătorul-în-loc făcu un pas înapoi. Omul în verde zise:

-Dacă vreți, vă putem conduce la locul de testare.

-Vrem.

-Urmați-ne.

Clădirea în care trebuiau să intre era chiar în centru și avea 3 etaje. Chiar când Hözögüta îi trecu pragul, omul în galben îi strigă:

-Noroc! Dar testul nu e soarta!

El nu întoarse capul, mulțumi în suflet și înaintă.

La o masă stăteau două femei în veste cenușii. Imediat, una din ele se ridică și ieși în grabă. Cealaltă îi pofți să se așeze.

-Unde s-a dus colega ta? întrebă Ložoğure.

-S-a dus să-i cheme pe profesorii care testează.

-Dar dacă vreunul are o lucrare importantă și nu poate veni?

-Nimic nu e mai important decât descoperirea unui frate.

Acest răspuns puse capăt conversației firave, al cărei scop evident era acela de a-i mai risipi din teamă lui Hözögüta. Rămaseră nemișcați în tăcere 12 minute, după care ușa se deschise și intrară 4 profesori cu veste strălucitoare, urmați de femeia în cenușiu, ce-și ținea capul plecat, în semn de respect.

-Urmează-ne, îi zise cel mai bătrân dintre ei. Singur.

Inima voia să-i sară din piept.

Urcară la etaj. Într-o cameră destul de mică, cu pereți portocalii, se afla numai o masă rotundă, în jurul căreia se așezară cu toții. Masa era caldă.

-Cine ești și cine a fost înaintea ta?

-Sunt fiul lui Öhözögüt. Și marca mea personală este A.

-Unde te-ai născut?

-În Üzüg.

-Ai deja vestă galbenă.

-Da. Am fost stropitor. Acum studiez astronomia.

-Cunoști metoda Isozerel, nu?

-Da. 7.

-Bine. Privește în jur: portocaliu. Povestește-ne ce ți se pare mai viu.

-Îmi amintesc că aveam 6 ani. Voiam o minge din esență de vüfüz, din acelea care sar până aproape la aceeași înălțime de la care au fost lăsate să cadă.

Profesorii zâmbiră încurajator.

-M-am rugat mult timp de tata să-mi cumpere una, însă mingile astea erau destul de scumpe, iar tata nu era decât stropitor. În ziua a 15-a a lunii Șarpelui, tatăl meu mi-a spus că vom merge să cumpărăm o minge. Era o dimineață rece, ploua, cerul era înnourat. Eu eram bucuros că în sfârșit voi căpăta ce doream, dar nu-mi plăcea vremea. Am mers pe jos până la magazin, am intrat și negustorul ne-a arătat o mulțime de mingi, de toate formele și culorile. Prețurile erau diferite, dar tata mi-a spus să mi-o aleg pe aceea care-mi place cel mai mult. Am ales una portocalie, mare de... o palmă jumătate. Tata a zâmbit și a cumpărat-o. Când am ieșit afară, ploaia încetase. M-am uitat pe cer. Norii se crăpaseră și printre ei

puteam vedea soarele. Era portocaliu și mare cât mingea mea. Eram acum cu adevărat fericit. Îmi părea că am cumpărat soarele.

Tăcu. Profesorul cel bătrân surâse iarăși:

-E o amintire frumoasă.

-Da, este, într-adevăr, zise Hözögüta.

Își dădu seama că nu-i mai era teamă deloc.

-Putem începe, nu?

-Desigur.

Cel din stânga sa vorbi:

-Îți voi pune o întrebare. De răspunsul tău depinde totul: dacă mergi mai departe sau nu. Ești pregătit?

Hözögüta se gândi o clipă. Avea percepția temporală deschisă.

-Nu cred că înțelegerea unui om depinde de numai o întrebare. Nu cred că voi răspunde corect.

-Hm... Tocmai ai făcut-o.

Cel din dreapta sa vorbi:

-Ce crezi despre oameni?

-Oamenii sunt la fel; indivizii sunt diferiți. Indivizii întâlnesc în general indivizi, doar puțini dintre ei au putut cunoaște oameni, și de aceea au o părere de multe ori greșită despre aceștia - cred că toți oamenii sunt ca indivizii pe care i-au cunoscut.

-Tu nu crezi așa.

-Nu.

„De fapt, la drept vorbind, s-ar părea că și oamenii pot fi împărțiți pe tipuri.”

-Spune tot ce gândești! replică profesorul care adresase întrebarea. Dacă ne minți acum pe noi, te minți de fapt pe tine.

-Nu mint, spuse Hözögüta și își repetă gândul cu voce tare, adăugând apoi: Nu mă refer la daruri, profesie, vârstă sau experiență, ci la personalitate.

Examinatorii se priviră contrariați.

-De unde știi? zise cel mai bătrân.

-Nu știu. Încă bănuiesc.

Nu vru să dea alte amănunte. Dar profesorii părură să se mulțumească cu atât.

-Ce crezi până acum despre test?

Hözögüta înțelese că trecuse și a doua probă.

-Sunt surprins. Credeam că e altfel... nu știu... înțelegătorii-în-loc simt.

Noi până acum am vorbit.

Greșise. Simți acest lucru. Aceasta era a treia probă.

-Îmi pare rău. Într-adevăr, îmi închipui că un înțelegător-în-loc trebuie să aibă în primul rând o perspectivă corectă asupra celor pe care-i analizează. Trebuie să și interpreteze și să încadreze ceea ce simte și intuiește.

Profesorii se ridicară. Se ridică și el. În timp ce ieșeau din cameră, unul spuse:

-Da, până acum e bine. Într-un fel, aveai puțină dreptate în afirmația ta pripită. Ți dai seama că un înțelegător-în-loc experimentat recunoaște darul altui om, chiar dacă nu i-l poate înțelege pe deplin. Testul este dus până la sfârșit pentru ca acela să-și dea singur seama dacă are darul sau nu. În cazul tău, trebuie să-ți mărturisesc că suntem cumva încurcați în deducția preliminară. Ai, desigur, o perspectivă de înțelegător-în-loc, însă nu putem spune dacă ai și darul. Numai proba aceasta, proba practică, ne va lămuri.

„Și pe ei și pe mine.”

Se trezi în stradă, lângă Ložoğure.

-Ce s-a întâmplat? Întrebă el buimac.

Fata îl privi o clipă, apoi întoarse capul.

„N-am luat testul.”

În mod ciudat, gândul acesta nu-l afectă în nici un fel. Oarecum, i se părea normal. Nu simțise niciodată că ar fi înțelegător-în-loc. Se întrebă dacă Sabatönă simțise vreodată.

Se chinui să-și reamintească etapele testului, să vadă unde greșise, însă constată cu surprindere și spaimă că nu-și putea aminti decât prima parte, în care stătuse de vorbă cu profesorii în camera portocalie. Ar fi trebuit să urmeze „proba practică”, însă nu-și dădea seama ce se întâmplase.

Și pentru cineva cu gradul 7 Isozerel, așa ceva era în primul rând dureros și umilitor. Singura explicație era un blocaj mental provocat de o persoană cu gradul 10. Dacă el ar fi studiat în continuare și ar fi urcat pe ultima treaptă a tehnicii de memorizare, și-ar fi adus aminte cu siguranță și de cele ce urmaseră.

Ložoğure nu arăta nici ea supărată. Îi făcu semn cu capul să meargă spre ieșirea din oraș, unde îi aștepta trăsura. Trecuseră doar 40 de minute de când veniseră.

În Noşis timpul nu părea să curgă.

A doua zi, Hözögüta se duse la astronom. Firește, fu primit și invitat să ia loc înăuntru.

-Nu trebuie să-mi spui nimic. Ți-am citit gândurile.

„Ce bine!”

-Aveai nevoie să știi sigur.

„Eram curios, într-un fel, dar nu aveam nevoie. A fost de fapt o datorie.”

-Oricum, ce-ai zice să vorbim puțin despre astronomie.

-Despre astronomie?

-Ai terminat prima carte a lui Natapüda, nu?

-Da, am terminat-o.

-Structura ta mentală arată că folosești o tehnică de memorizare.

-Într-adevăr, Isozerel 7.

În ultima vreme i se menționase de prea multe ori această însușire, încât începuse să-l indispună.

-Discipolii obișnuți dau un test, ca să văd cât au reținut și cât au înțeles din ce au citit. Nu mă îndoiesc că tu știi locul fiecărei litere în cărțile pe care le-ai studiat...

Așa era.

...însă ai înțeles totul?

-Am înțeles.

-Perfect. Atunci vreau să pornești un proces de rememorare generală a cărților. Am să te urmăresc.

Hözögüta închise ochii și-și lăsă capul pe spate, modificându-și în același timp ritmul respirator și cardiac. Rememorarea generală nu era un proces complicat, ci complex, deoarece se cereau atât informațiile asimilate, cât și ordinea asimilării lor. Începu să-și legene ritmic capul, imaginându-și figuri geometrice de diferite culori, ce se roteau și se transformau dintr-una în alta, pe măsură ce noțiunile treceau pentru o clipă doar în memoria conștientă.

Volumul de informații era destul de mare, și după 10 minute, când termină, era lac de sudoare, ceea ce, măcar teoretic, n-ar fi trebuit să i se întâmple unui maestru de gradul 7. Însă Agatadün Era mulțumit. Îi spuse vesel:

-Felicitări! Poți să mergi să-ți iei o vestă cu o dungă strălucitoare.

Hözögüta mai găsi un strop de putere ca să se bucure. Când și acel strop se epuiză, realiză că nu venise în Noșis neapărat pentru o dungă strălucitoare. Voia să știe dacă descoperirea sa era o stea sau un pumn de țărână.

„Ai ajuns la vreo concluzie privind însemnările mele?” întrebă el.

Agatadün nu răspunse imediat. După câteva momente, vorbi:

-Sunt pe cale să ajung, într-adevăr, la o concluzie.

Acel „într-adevăr” nu făcea afirmația mai adevărată.

-Până atunci, te rog ceva...

Hözögüta făcu ochii mari. Era uluitor ca o persoană să folosească această expresie adresându-i-se cuiva de rang inferior. În astfel de cazuri, cel rugat era aproape obligat să îndeplinească cerința.

...rămâi în Noșis pentru încă o dungă strălucitoare!

Hözögüta se foi pe loc. Pur și simplu nu avea curajul să-și deschidă percepția temporală, ca să afle subiectul lucrării de cercetare.

-După cum cred că știi, îndrumătorul alege tema pe care trebuie să o cerceteze discipolul.

Hözögüta mimă încuviințare.

-Deoarece consider că ai unele capacități deosebite, m-am gândit la o lucrare generală, nu de astronomie.

Inima lui Hözögüta se strânse.

-Am discutat cu Badügäpü și am hotărât să cercetezi problema cunoașterii timpului, împreună cu Ložoğure, care studiază știința darurilor.

Astronomul rânji:

-Aveți același nume...

„Ce ticăloșie! Mă întreb dacă tu ai fost cu ideea asta sau ți s-a ordonat și ție, cine știe de cine! De ce m-ai mai adus aici, ca să mă îngropi în prostia asta evidentă? Te înșeli dacă îți închipui că am să stau ca prostul să îmbătrânesc în bibliotecă. Măcar pe câmp ce făceam avea sens. Sper să mă reprimească regele, dacă nu, o să-ți mulțumesc toată viața! E ora 3 și 15, mare scofală! Cui îi pasă?!”

Agatadün nu schiță nici o expresie. Spuse:

-Pleacă.

Hözögüta se ridică imediat și ieși repede din încăperea, fără să închidă ușa. Acest gest era de o grosolanie desăvârșită.

Și ușa se închise în urma lui, fără ca nimeni s-o atingă.

5. Șileni

Trădat. Trădat. Trădat.

Dezamăgit.

Închis.

Nesigur.

Dar Ložoğure.

Îngropat toată viața?

O dungă strălucitoare.

Sfâșiat.

Fără putere.

Fără speranță.

Sfârșit. Sfârșit. Sfârșit.

...Și totuși...

„Trăiesc încă zeilor încă trăiesc”

Amar. Negru. Vuiet. Rece.

Trist. Așa trist.

Jos. Mai jos.

...Dar nu singur...

Furie. Furie. Furie.

Ură.

Bucăți.
Nebunie.
Sărat. Roșu. Țipăt. Fierbinte.
Foc.

...Dar împreună?...

Chin.
Durere.
Chin. Chin. Chin.
Nu!

...Timp. Rah...

„Nu mă mai interesează. Nu mă mai interesează nimic. Nu mai contează.
Nu mai contează nimic.”

Dormi mult.

Când se trezi, se duse să o caute pe Lozőğure la bibliotecă. Trecuse foarte puțin timp de când nu mai vorbiseră, dar lui Hözögüta i se părea o vecie. O găsi ca de obicei la 1750, citind plictisită. Se apropiè încet. Habar n-avea dacă să pară trist sau vesel. Sau plictisit și el. Ajunse și tot nu știa ce să facă. Probabil arăta jalnic, căci Lozőğure îl privi lung, neștiind nici ea cum să reacționeze. Hözögüta se așeză alături și simți cum tensiunea îi dispare. Ea păru că observă în sfârșit vesta nouă, surâse și împinse cartea din față spre el.

3 luni se scurseră în zadar, fără ca nimeni să bage de seamă.

Într-o dimineață, Hözögüta își ridică ochii din foi, așteptă puțin, apoi zise:

-De fapt, noi ce căutăm?

-Un răspuns.

-La ce întrebare?

Lozőğure tăcu.

-Tu cunoști știința darurilor. Eu astronomia. Ce legătură avem cu timpul?

-Dar ce legătură au ceilalți oameni cu timpul?

-Întocmai! Uite, dacă îmi lărgesc percepția temporală, pot vedea viitorul, dar nu mai știu cât e ora. 2 daruri se pot manifesta simultan?

Ea șopti cu o voce nesigură:

-Ce tot spui?

Degetele ei tremurau.

-Nu, în general nu se pot manifesta simultan.

-Atunci, ce ne împiedică să considerăm cunoașterea timpului un dar? Un dar pe care-l au toți oamenii?!

-Dar e absurd! Poate să considerăm și vederea ca dar! Și auzul!

-Ba nu. De ce ești așa revoltată? Văzul și auzul au suport fizic. Darurile sunt însușiri pur spirituale. Gândește-te la Adăcabök.

Adăcabök era un caz celebru al științei darurilor. Fusese un muncitor telekinetic toată viața, fără să realizeze nimic deosebit, până într-o zi, când capul îi

fusese aproape zdrobit în urma unui accident nefericit. Era practic mort, cu toate acestea, reuși să miște un băț cu care să zgârie pe pământ numele soției sale.

-Și zici că în momentul morții, nu mai știa ora, nu?

Hözögüta se uită în pământ, gândindu-se la Ložoğure. Ar fi trebuit să fie încântată că fusese propusă o ipoteză. Nu era foarte important dacă era corectă sau nu, dar trebuia discutată. Și dacă ar fi fost corectă, cu atât mai bine - ar fi fost și ea liberă.

Atât de clar! Era invidioasă. Însemna că într-adevăr era o posibilitate serioasă. Dar nu-i venise *ei* ideea. Nu era vina lui însă. Ce putea face?

-Nu o mai știa.

Fusese o mică răutate. Ložoğure se ridică imediat și plecă furioasă. Hözögüta se ridică și el și se duse să joace möbof. În timp ce urmărea bilele își dădu seama că rezolvarea problemei era foarte ciudată. Era o rezolvare? Darurile erau recunoscute și acceptate. Nici un dar nu fusese explicat vreodată științific. Era o rezolvare foarte convenabilă, asta dacă va fi fost acceptată de profesori. Dar dacă toată această problemă a timpului era doar o groapă în care erau aruncate persoanele incomode? Ložoğure se considera fără îndoială așa. De ce oare? Ce-i spuneau viziunile sale îndepărtate? De ce ar fi fost el însuși considerat astfel? Ce descoperise de fapt? Agatadün nu-i dăduse nici până acum un răspuns clar în legătură cu însemnările despre oameni și luni. De fapt, o descoperire atât de originală putea fi considerată un principiu nou, care trebuia prezentat în fața adunării înțelepților și care i-ar fi dat dreptul la un mormânt. Ar fi fost ținut minte pentru totdeauna.

Fără să-și dea seama, ieșise din sala de jocuri și din oraș și ajunsese pe o pajiște de unde se puteau vedea versanții abrupti ai munților urcând spre cer la doar câteva sute de pași distanță.

Se culcă în marea albastră, cu ochii în soarele umbrat de nori.

Se gândi apoi la Ložoğure. Era foarte drăguță, se apropiaseră destul de mult în această perioadă în care se chinuieră împreună, începuse să o înțeleagă, să-i recunoască stările sufletești suficient de puternice, dar nu știa mare lucru despre viața ei, despre ea, în general. Unde se născuse, în ce lună se născuse, cum ajunsese în Noşis...

Aveau același nume. Erau sortiți unul altuia?

Își ridică mâna în calea soarelui și își întinse cele 4 degete spre cer. Le privi și își zise:

„Ce-ar fi să adorm și când mă voi trezi să am 5 degete?”

Rămase așa multă vreme, suprapunând imaginea prezentă peste imaginea din viitorul apropiat. Nu mai știa câte este ora, dar norii se vedeau în poziții succesive curioase, acoperind și descoperind soarele. Degetele lui rămâneau la fel și Hözögüta se simți ieșit din timp, simultan în prezent și viitor, până când ochii i se închiseră. Adormi cu percepția temporală deschisă. Își dădu seama în somn de

umbra care se ivi alături și își dădu seama de trezire. Dormea și era treaz în același timp și așteptă ca viitorul să-l ajungă și să-l aducă din nou în realitate.

-Te-am căutat prin tot orașul.

-Acum m-ai găsit, spuse el fără s-o privească.

-Am avut o premoniție - te-am văzut aici. Nu știu însă dacă te-am văzut acum sau peste nu știu câți ani.

Ridică ochii spre ea. Stătea cu capul exact în fața soarelui și pletele sale roșiatice păreau raze de lumină. Era mai frumoasă ca oricând. Hözögüta zâmbi larg.

Lozőgure se așeză lângă el.

-Vreau să-mi cer iertare.

-Nu sunt supărat pe tine...

-Eu sunt supărată pe tine! Mai ții minte ce ți-am spus odată despre descoperitori?

„De obicei unul se chinuie o grămadă de vreme și altul vine din urmă cu ideea, din inspirație sau intuiție, pentru care nu a muncit deloc.”

-Mai țin minte... Îmi pare rău, n-am vrut să-ți iau descoperirea.

-Știu, știu. De aceea vreau să-mi cer iertare. Îmi dau seama că soluția ta e cea mai bună pentru toți. Dar de fapt am evitat răspunsul. De fapt, ne jucăm de-a vestele vârstate.

-Așa e. Dar așa, mai avem o șansă. Dacă stau și mă gândesc, s-ar putea să fie adevărat și că timpul e dar.

-Poate va vani o zi când darurile vor fi explicate.

-Mă întreb dacă asta ne va slăbi oare credința.

-Nu cred... Oricât de puternică ar fi știința, zeii vor rămâne mereu deasupra ei. E ca și cum am ajunge în locul care e acum la orizont și apoi am vedea zarea mai departe. Cu cât civilizația e mai avansată, cu atât religia devine mai abstractă, pentru că nu se mai poate baza pe elemente concrete, justificate științific. Creșterea puterii de abstractizare e un semn de evoluție. Când darurile vor fi explicate, vom crede o vreme că ne-am apropiat de zei, până vom descoperi într-o zi alt lucru care ne va aminti că suntem doar fire de nisip în deșert.

„Dacă s-ar fi născut cu 400 de ani mai târziu, poate ar fi descoperit cu adevărat cauza. Poate chiar ea ar fi explicat darurile. Însă cine știe care e drumul ei în această viață?”

Fără să vrea, își aminti:

„Care e drumul soarelui printre stele? Și stelele sunt sori.”

Era bine.

Agatadün se grăbi să-l cheme înăuntru. Totuși, Hözögüta nu se simțea prea confortabil. Nu putea uita cu ce ton de bațjocură îi vorbise atunci când se văzuseră ultima oară. Nu mai avea despre astronom părerea excelentă de la început. Acum, și el putea fi împotriva.

Agatadün îl pofti cu un gest larg (bunăvoință - cine are nevoie de ea?) și apoi se așează și el în față. Mimă întrebare, iar Hözögüta trebui să se concentreze în mod special ca să-și adune gândurile.

-Ați ajuns la o concluzie? repetă celălalt.

-Cred că da. Credem că timpul e dar. Darurile n-au fost explicate...

Surprinzător, astronomul răsuflă cu putere, se ridică și izbucni într-un râs nestăpânit. Abia acum își dădu seama Hözögüta de tensiunea reprimată a lui Agatadün. Nu fusese ostil, era ușurat. De ce?

-Mult ți-a mai trebuit!

Hözögüta rămase cu gura căscată.

„Despre ce tot vorbești?”

-Bine că ți-ai dat seama, în sfârșit!

„Ți-a trebuit. Ți-ai dat seama. Și Ložoğure a cercetat.”

Îl trecu un fior. *El* trebuia să descopere?

-Într-adevăr, asta e cea mai bună soluție pentru amânarea răspunsului.

Deși...

Se întrerupse brusc.

-Oricum, sunt dator să-ți explic de ce ți-am dat această temă. Timpul a fost inclus în temele pentru 2 dungi acum 163 de ani, de un profesor dubios, care a făcut o descoperire interesantă și, după ce și-a luat vesta strălucitoare, n-a scris nici o carte. Nu și-a scris nici măcar propria teorie. Alții au scris-o în numele său. Dar, ca să revin, vesta bivârstată îți era necesară ca să-ți prezinți adevărata descoperire.

Lui Hözögüta un fulger îi lumină mintea. Astronomul avea mare dreptate. Cum ar fi putut înțelepții să-l ia în serios pe un biet ciuperkar, și încă cu o ipoteză aparent aberantă.

Își exprimă recunoștința și înțelegerea.

Dar rămânea problema timpului. Agatadün părea că se așteptase la această rezolvare. Dar dacă știa răspunsul, de ce nu-l spusese chiar el? Era o temă veche și dificilă. Oricui ar fi găsit o soluție i-ar fi crescut renumele. Ideea îi străbătu conștiința într-o clipă, dar fu de ajuns ca astronomul să o prindă și să zică brusc posomorât:

-Știam că ai să mă întrebi asta. Vino!

Hözögüta se ridică și îl urmă printr-o ușă din fundul camerei, pomenindu-se în ceea ce își dădu seama că era odaia personală a lui Agatadün. Se simți dintr-odată copleșit de emoție. Cinstea care i se făcea era nemaîntâlnită.

Își aminti o zi în copilărie, când era singur acasă și, mânat de curiozitate, pătrunsese în camerele personale ale părinților săi. Aflase unde erau ascunse cheile și profitase. Inima îi bătea la fel de tare acum ca și atunci. De fapt, totul fusese tentația interzisului. Camerele nu aveau ceva ieșit din comun - câte un pat, o măsuță, un dulap... Deși erau diferite între ele, camerele nu se deosebeau structural, și chiar semănau într-un fel cu propria sa odaie personală. Își aminti de

asemenea de camera lui Geviñemi, care îl invitase în semn de ștergere a secretelor dintre ei. Apoi îi veniră în gând propriile sale personale - din barăcile de pe câmpul de ciuperci și din Ūzūg, apoi venirea aici, unde constatase absența camerelor de primire. Locul acela strămt unde trebuia să doarmă nu putea fi considerat public. De aceea se pedepsea intrarea în altă cameră decât cea repartizată - drept violare a unei intimități elementare.

Și acum Agatadün îl primea la el!

Pe o masă erau chiar caietele sale de însemnări, alături de o mulțime de hârtii și vreo câteva cărți, unele noi, altele rupte de vreme. Într-un colț se afla însă o mașinărie ciudată, un fel de minge nu prea mare ce ar fi trebuit să urmeze o traiectorie aproape circulară, imprimată în placa care o susținea.

Agatadün îl invită cu un gest larg să se apropie.

-Uite de ce nu am făcut eu descoperirea! Țsta e un aparat de măsurat timpul. Cum crezi că mă simt când știu că toată lumea are acest dar - toți în afară de mine!?

-Nu cunoști timpul?! izbucni Hözögüta și apoi mimă scuze.

Nu fusese surprins de handicapul propriu-zis. Ar fi fost nefiresc să se mire că un orb era orb sau că un om nu avea o mână. Era uimit pentru că profesorul părusese perfect normal din acest punct de vedere. Nu-și dădea seama cum se descurcase în lipsă. El s-ar fi simțit pierdut. Ce făcea când nu era în cameră?

Drept răspuns, astronomul îi arată inelul de la mâna stângă, pe care Hözögüta nu-l remarcase, crezând că e doar o podoabă. Se uită cu atenție și văzu că piatra era oarecum asemănătoare cu mingea mașinăriei, doar că spre deosebire de aceasta, pe ea erau încrustate niște simboluri necunoscute, în loc de cifre.

-Da, e același principiu. Fiecărui simbol îi corespunde o cifră - de fapt ora curentă. Acum de pildă, trebuie să fie 5 20.

Era 5 15.

-Da, zise Hözögüta.

-Însă inelul nu e prea exact. După cum știi, începutul zilei este răsăritul Soarelui, dar datorită înclinării axei planetei față de planul orbitei, momentul răsăritului diferă în funcție de anotimp. Pentru tine, începutul zilei e același mereu, diferă doar perioada cât este lumină.

Își amintea - citise despre acest paradox în cărțile de astronomie. Astfel se explica variația lungimii zilelor și nopților în cursul unui an.

-Inelul măsoară fix 10 de ore, așa că trebuie să-l corectez după mașina asta. Se apropiară amândoi.

-Mingea simulează mișcarea Jömalasei în jurul Soarelui. M-am chinuit o mulțime ca să-i fac mecanismul. Vezi că traiectoria nu e aproximată cerc, ci e ca în realitate - eliptică. Și în același timp, mingea se dă și peste cap, iar acul ăsta arată ora. Mișcările de rotație și revoluție sunt corelate, așa că ora arătată este ora pe care ar trebui s-o știți tu și ceilalți.

Hözögüta privi și admise.

-Dacă stau și mă gândesc, o astfel de mașină ar putea fi mult mai precisă ca un om.

Fiecare copil era învățat să împartă în mod convențional senzația permanentă de durată, așa încât o zi să aibă 10 de ore iar fiecare oră - 100 de minute. Dincolo de minut, doar cei cu capacități speciale puteau pătrunde. Profesorul fusese poate un copil nefericit.

-Deocamdată nu e nevoie, urmă astronomul. Dar cine știe dacă în viitor nu vor trebui și diviziuni imperceptibile.

„Cât durează exact săritura de pe o masă? aproape instantaneu. Nici 0, nici 1 minut. Dar la ce i-ar folosi cuiva să știe exact acest lucru?”

-Poate chiar tu ar trebui să studiezi numerele astea divizionare ciudate.

-Da, poate chiar eu... Acum însă trebuie să pregățiți prezentarea descoperirii. Am să vorbesc și cu Badügäpü, să stabilim ziua.

Nu le luă mult timp să scrie explicațiile. Hözögüta știa că nu erau prea convingătoare, deși Ložoğure se strădui să facă toate paralelele posibile între percepția timpului și celelalte daruri acceptate. Mai ales că avea acum și confirmarea corectitudinii ipotezei sale - Agatadün, excepția ce dovedea că timpul nu era cunoscut de toți oamenii. Acum ar fi trebuit să caute și alte excepții, să piardă ani și ani ca să-și demonstreze riguros teoria. Dar nu timpul era descoperirea lui, ci cunoașterea oamenilor, în funcție de perioada nașterii. Să-și irosească viața pentru altceva i se părea o trădare, o lașitate. Și credea că e aproape de atingerea scopului.

În prima zi a lunii, toți profesorii din Noşis se adunară pe câmpia de lângă porțile orașului, împreună cu discipolii ce trebuiau să-și prezinte descoperirile. Totdeauna acest tip de adunare se ținea în mijlocul naturii, întrucât se considera că fiecare descoperire era un pas înainte în dezvoltarea secretelor acestora și în regăsirea locului oamenilor alături de zei și univers. Era frig, dar senin, așa cum se cădea să fie toate zilele în care se făceau publice rezultatele cercetărilor personale.

Cam 30 de învățăcei râvneau vesta bivârstată. Problema timpului fusese considerată cea mai interesantă și, fiindcă nu avea legături evidente cu nici o altă descoperire, fusese lăsată la urmă.

Un preot în haine violete ieși în fața semicercului profesorilor și își ridică mâinile pentru binecuvântare.

-Precum mâinile tale acum și aici, la fel îndrumarea zeilor în alte timpuri și locuri! mulțumiră cei din adunare.

Apoi se întoarse în direcția opusă, către semicercul discipolilor, îi binecuvântă și le primi mulțumirile.

-Sunt Coborătorul Sortii, Brațul mi-e trecutul, Mintea mi-e prezentul, Judecata mi-e viitorul.

-Mărire Trimițătorilor! ziseră toți.

Ložoğure tuși ușor.

-Fie ca zeii să ne mai desprindă azi un fir din legătura ce ne întunecă ochii, mai spuse preotul, lăsând brațele jos și așezându-se în lateral față de cele 2 semicercuri.

Primul discipol veni în față și își prezentă descoperirea. Era ceva din domeniul chimiei, și Hözögüta încercă să înțeleagă câte ceva din explicații, dar nu reuși în întregime. Concluzia era însă interesantă. Profesorii mimară unii aprobare, alții neîncredere. Se priviră câteva clipe, apoi câțiva își schimbă expresiile. Se priviră din nou și apoi toți mimară aprobare. Îndrumătorul personal al discipolului zâmbi și spuse:

-Felicitări! Poți să mergi să-ți iei o vestă cu 2 dungi strălucitoare!

Ložoğure tuși din nou.

Urmă al doilea. Pledoaria lui nu fu convingătoare. Profesorul său îi zise:

-Felicitări! Poți să mergi să studiezi în continuare!

Ložoğure nu mai tuși.

La fel se petrecură lucrurile cu toți ceilalți. Urmău ei 2.

Ložoğure vorbi prima și încercă să expună cât mai convingător explicațiile. Hözögüta își deschise percepția temporală. Înfrângere!!! Chiar Badügäpü nu se arăta încrezător. Deși mulți dintre ceilalți profesori aprobară la început, recunoscând competența lui Badügäpü, își schimbă expresiile. Mai erau 2 minute până când trebuia să ia cuvântul. Ce să spună? Să repete ce a spus sau va spune tot el și să accepte batjocura lui Badügäpü? Dușmanul lui personal, Badügäpü, care din păcate nu va muri în următoarele 4 minute. Cum să-l convingă? Darurile nu erau universale. Percepția timpului era o însușire spirituală. Trebuia să mai vorbească despre excepții. Despre Agatadün?! Doar nu era nici o rușine să nu ai un anume dar. Nu înțelegea complexul astronomului. Totuși era decizia acestuia. Era de fapt descoperirea lui. Dar în același timp trebuia să câștige acum. Și se va schimba oare viitorul?

Îi veni rândul. Aduse vorba de excepții. Nu-l privi pe Agatadün.

-Știu că o excepție există chiar aici, în Noșis, și aceasta ne-ar putea confirma ipoteza. Și cine știe dacă e cu adevărat o excepție. Poate sunt mulți alți oameni care nu percep momentul temporal curent, dar care nici nu au nevoie de această informație precisă. Dacă există oameni care pot percepe diviziunile minutului, de ce n-ar exista și oameni care să nu perceapă nimic?! Și oameni ca noi, ca majoritatea, care percepem timpul la nivel de minut. Nu este mult mai simplu să considerăm toate aceste manifestări drept fețe ale aceluiași dar? După cum premoniția e darul viitorului și memoria darul trecutului, de ce să nu luăm în considerare și un dar al prezentului? Darurile nu au fost explicate. Nu știm de ce cunoaștem timpul. Tot ce știm este că aceasta e o însușire spirituală, că unii oameni o posedă și că este un pas înainte să o considerăm dar.

Ložoğure tuși ușor.

Badügăpü spuse:

-Vorbeai de o excepție. Cine este? Dacă aceasta confirmă ce ai zis, vom putea căuta și altele.

Hözögüta nu răspunse. O privi pe Ložoğure. O simți că îi tremură sufletul. Nu știa despre ce vorbește el, totuși nu lăsa nici o umbră de îndoială să-i tulbure chipul. Îl încuraja, îl susținea până la capăt. Era ora 2 10, dar dreptatea era la fel de îndepărtată ca negura din ochii lui Agatadün. Hözögüta spuse numele. Astronomul recunoscuse. Profesorii rămaseră împietriți. Ložoğure tuși ușor. Badügăpü formă aprobare. Și ceilalți formară aprobare. Un cerc se închise. Avea 2 dungii strălucitoare. Îi ucisese încrederea unui aliat, unui posibil prieten.

Plecă împreună cu Ložoğure. Ea era fericită. Era o victorie importantă. Dar ce preț plătitese... Și, dechizându-și percepția temporală, rămase trăsnit: Ložoğure îl consola pentru înfrângere, pentru că le fusese respinsă descoperirea. Ložoğure era și ea disperată, se gândea să plece din Noşis. Se uită la Ložoğure din stânga sa - exuberantă, privind viața în față, cu o vestă strălucitoare în ochii viitorului. Totuși, fata observă repede lividitatea lui Hözögüta și tremurul mâinilor și se sperie:

-Ce-i cu tine? Ce s-a-ntâmplat?

El abia reuși să îngaime:

-Nu mai percep corect viitorul...

Se așează pe jos la marginea drumului.

-Văd altceva... Văd că am fost respinși.

Ložoğure nu spuse nimic. Era foarte îngrijorată. Hözögüta îi povesti ce se întâmplase.

-Ce-am făcut?! Am schimbat viitorul? Zeilor, mă simt atât de pierdut!...

Ložoğure se liniști. Se bucura de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Îi era recunoscătoare lui Hözögüta. Îi părea rău că se chinuie, dar era fericită că scăpaseră din groapa cercetării timpului. Îi cuprinse umerii cu mâna dreaptă și rămaseră multă vreme acolo, unul lângă celălalt, la poalele muntelui de piatră al Noşis-ului, în bătaia vântului cenușiu și rece. Și soarele era atât de departe!...

Apoi Hözögüta se duse în camera sa și medită până veni ora de culcare. În cealaltă variantă de prezent, făcea la fel. A doua zi dimineață se întreba dacă să se ducă la Agatadün. Nu știa cum va putea să dea ochii cu acesta. Totuși, era mai important să știe ce se va întâmpla de aici înainte cu el și cu adevărata sa descoperire.

Însă astronomul nu era înăuntru sau nu dorea să primească pe nimeni. Începu s-o caute pe Ložoğure. Se duse în bibliotecă, dar nu era acolo. Nu știa unde stă, pentru că i se păruse nepolitic să o întrebe. Decise deci să meargă la clădirea de distracție, cu toate că nu avea nici un chef să joace ceva. Era devreme, așa că întâlni foarte puțină lume. Nu știa ce să facă. În cealaltă variantă, Agatadün îi spunea să caute și alte excepții care nu aveau darul cunoașterii timpului. Totuși, Hözögüta nu mai dorea să cerceteze această temă. Ceru caietele și le primi. Hotărî

să plece în capitală să încerce să-și prezinte direct teza, sau dacă nu, să își ia a doua dungă strălucitoare în alt domeniu, de exemplu chimie. Dar astea erau vise; știa că nu va reuși mare lucru.

Ca să nu se plictisească, se duse să-și cumpere noua vestă, cu banii primiți de la rege pentru ultima recoltă. Agatadün i-i dăduse după o lună, așa cum îi promisese, însă Hözögüta nu prea avusese ce să facă cu ei. Toate în Noşis erau gratis, cu excepția vestelor, însemnelor și celorlalte semne distinctive. De fapt, în afara cărților, probabil acestea erau singurele lucruri care conțau cu adevărat.

Abia în ziua următoare o întâlni pe Lozőğure, care îi reproșă că nu fusese de găsit cu o zi înainte. Era încă veselă și vesta bivârstată îi conferea un anumit aer de superioritate. În ochii lui Hözögüta părea și mai atrăgătoare.

Se plimbară o vreme, Lozőğure îi mărturisi că avea de gând să cerceteze conexiunile dintre știința vindecării și știința darurilor, ca un prim pas poate în direcția explicării cauzelor darurilor. Hözögüta îi spuse că nu reușește să-l găsească pe Agatadün și că nu știe ce s-a mai întâmplat cu caietele sale. Ea îi zise să nu-și facă griji, pentru că totul se va rezolva de acum. Auzind-o, și Hözögüta se simți mai încrezător. Mai ales că în cealaltă variantă, se părea că Lozőğure părăsise Noşis-ul, fără să-i spună nici un cuvânt. Simțind-o acum lângă el, Hözögüta hotărî să-și închidă percepția temporală definitiv. Își pierduse darul, dar găsisese înțelegerea cuiva cu același nume.

Povestea mașinii

Într-o zi, un înțelept construi o mașină care știa tot ce era în lume. Cu bucurie în suflet, chemă oamenii și îi îndemnă să pună întrebări.

-Există zei? spune cineva.

-Nu, răspunse mașina.

Atunci oamenii începură să-și arate ura și să se ucidă. Numai înțeleptul râse fiindcă doar el înțelese ce se întâmplase.

6, 7, 10

exilul, salvarea lui Lozőğure, publicarea principiilor astrologiei

într-un alt viitor decât cel venit

floarea de revii

cu ce preț? cu ce consecințe?

...rândurile care nu au fost scrise...

Povestea monstrului

Într-o zi, un străin sosi pe Jömalasa. Cercetă un timp formele de viață și obiceiurile lor și hotărî că oamenii erau cele mai inteligente ființe și totodată stăpânii planetei.

Așa că luă legătura cu aceia dintre ei care-și ziceau conducători.

-Am un dar pentru voi. Jömalasa va fi de acum a mea.

Oamenii se speriară și spuseră:

-Tu *ceri* totul, nu dai nimic.

-Voi apăra planeta și vă voi păstra echilibrul.

-Dar de ce faci toate acestea?

-Pentru că e modul de viață al speciei mele.

Oamenii se vorbiră:

-Se vede în stele că această ființă nu este bună și trebuie ucisă.

Porniră la război, încercând toate armele cunoscute și măturând totul în calea lor. Dar străinului nu i se întâmplă nimic.

-Am observat, spuse el, că ați distrus o mulțime de ființe în campania voastră de a mă ucide. Aceasta este planeta mea și nu pot accepta ca prima specie să-și distrugă cu bună știință echilibrul. Cred că m-am înșelat.

Cu lacrimi în suflet, ucise toți oamenii de pe Jömalasa. Îi stinse soarele și o mută lângă altă stea.

Noi conducători se iviră dintre viețuitoare și străinul îi ajută să-și dezvolte inteligența și să trăiască în pace folosindu-i pe ceilalți.

Peste un timp aflară de o altă specie de străini care distrugau viața în totalitate pe planetele pe care le aveau în vedere, pentru ca apoi să-și instaleze acolo propria civilizație. Jömalasa era la rând. Își folosiră și ei cele mai puternice unelte, în stare să prefacă o câmpie albastră în praf cenușiu, dar stăpânul planetei neutraliză toate încercările.

-Am observat, le transmise el, că ați vrut să distrugeți viața pe Jömalasa.

-Nu ne-am gândit niciodată că pe alte planete pot exista specii mai puternice. Nimeni nu ni s-a împotrivit până acum pe calea noastră.

Și trecură mai departe.

Pacea se instalează din nou pe Jömalasa. Păcat că oamenii nu mai erau acolo.

(5 septembrie 1995 - ; 18.49-∞)

ÎMPĂRATUL

Sarah wrote: „CYMRU”

1. Câteva reguli de pronunție în limba galeză: ch = h, dd = ð (*th* în *that*), f = v, ff = f, ll = hl (dur), si = ș, th = θ (*th* în *think*), u=i, w = u, y = i sau a. Restul literelor se pronunță aproximativ ca în română.

2. În 2011, vechea ortografie etimologică a limbii engleze a fost înlocuită cu una nouă și a întâmpinat de la început proteste vehemente, chiar și în Marea Britanie. Celelalte țări anglofone au refuzat să adopte acest sistem datorită faptului că se baza pe pronunția britanică standard (Received Pronunciation). În 2012, urma să se supună la vot revenirea la vechea ortografie, dar în aprilie Anglia a fost cucerită și nu a mai contat. Reguli de pronunție: a = æ (e deschis spre a), á = a (lung), e = e, é = ă, ee = i (lung), i = ai (diftong), í = i (scurt), o = o, ó = ău sau ou (diftong), oo = u (lung), ou = au, u = a (scurt), ú = iu (diftong), w = u, ch = č (c în ceapă sau acid), j = ģ (g în geantă sau alergie), sh = ș, þ = θ (*th* în *think*), ð (*th* în *that*).

Crainica spunea:

-Conform ultimelor informații primite de la Comisia Electorală Centrală, ne sunt confirmate datele privind victoria zdrobitoare a candidatului independent Florin L., cu 93,4% din voturi, față de numai 6,5% ale contra-candidatului democrat. El devine astfel al cincilea și în același timp, la cei 35 de ani ai săi, cel mai tânăr președinte al României de după revoluția din 1989. Născut pe 10...

Florin opri televizorul și își lăsă capul pe spate, cu fața toată numai zâmbet. Închise ochii și repetă în gând, îmbătat de glorie:

„Am câștigat! Am câștigat! E adevărat! Am făcut primul pas! Am urcat prima treaptă!”

Agențiile de presă străine anunțară vestea pe un ton circumspect, poate și din cauză că nu se știau prea multe despre noul președinte. Apăruse pe neașteptate în urmă cu trei luni și de atunci fusese în continuă ascensiune. Comentatorii nu înțelegeau cum putuse cuceri simpatia unui întreg popor într-un timp atât de scurt, cu un program neclar și niște discursuri mediocre. Discursuri care, inexplicabil, stârneau de fiecare dată entuziasmul mulțimilor. Dar nimeni nu insistă prea mult, fiindcă toți așteptau să vadă ce se va întâmpla în continuare.

Peste o săptămână, Florin depuse jurământul, iar peste încă una, își anunță intenția de a desființa parlamentul și de a se proclama împărat.

Bineînțeles, peste hotare se declanșă scandalul. Președintele organizează un referendum și hotărârea sa fu aprobată de 82,7%.

Pe 1 decembrie 2012, Florin cuceri Ungaria. De data asta, toți simțiră că lucrurile se complică. România fu exclusă din Uniunea Europeană, iar la ultimatumul SUA, împăratul răspunse în bătaie de joc. Se institui embargoul total și americanii se angajară să ajute prin orice mijloace lupta eroică de eliberare dusă de maghiari. La referendum însă, 88,2% dintre aceștia sprijiniră unirea cu România.

Americanii, ca de altfel toată opinia publică mondială, fură șocați. Își dădură seama că nu era lucru curat iar obiectivul principal al CIA deveni România. Însă, după două luni, toate „noutățile” nu erau decât supoziții sau speculații.

În aceste două luni, Ucraina și Bulgaria se uniră în Imperiul Român.

Vrăjitorii și astrologii ieșiră acum în prim plan. Era clar că Florin folosea o armă paranormală deosebit de eficientă.

Rușii, simțindu-și poziția în zonă din ce în ce mai instabilă, lansară un atac militar asupra României, pe care l-ar fi catalogat apoi „o regretabilă eroare”. Dintr-o regretabilă eroare, bombele distruseră Moscova.

În Europa se declanșă mobilizarea generală. Asta nu-i împiedică însă pe sârbi, bosniaci și croați să salute zâmbind tricolorul românesc. Urmară în ordine Muntenegru, Macedonia și Albania.

Europa și America hotărâră că s-a așteptat destul și proclamară „sfârșitul etapei defensive și începutul celei ofensive”.

„Frontul slovac” fu un dezastru total: 100000 de aliați luați prizonieri, după ce atacurile aeriene repetate nu avuseseră nici un efect.

Întreaga lume aștepta îngrozită următoarea mișcare a împăratului. Iar europenii numărau clipele care le mai rămăseseră înainte de a dori integrarea în Imperiu.

Slovenia, Slovacia, Polonia și Cehia în trei săptămâni.

Câțiva occidentali preferară sinuciderea, o moarte demnă, decât să ajungă niște simple marionete controlate în plan mental. Fură de altfel și singurele victime ale „războiului pașnic”, cum îl numiră poeții și istoricii.

Austria, Germania, Italia.

Elveția își reafirmă neutralitatea, dar peste puțin timp străzile Bernei erau pline de oameni ce ovaționau armata română și pe împărat.

Americanii și francezii încercară substanțe halucinogene, vibrații care să interfereze cu undele cerebrale, dar efectul lor fu în cel mai bun caz ridicol.

Direcția de înaintare era acum clară, așa că Turcia atacă prin surprindere. Cum ajunseră pe teritoriul Imperiului, trupele refuzară să mai asculte ordinele și se predară. Cu acest prilej fură cucerite Grecia și Turcia europeană.

Contrar așteptărilor, nu urmă Franța, ci Belarus și țările baltice. Apoi Beneluxul, căci Florin se gândi să-i mai fiarbă puțin. Aceștia, probabil datorită tensiunii nervoase, încercară un atac disperat cu arme chimice care, normal, eșuă lamentabil.

Românii uniră Danemarca, Suedia, Norvegia și Finlanda. Apoi se întoarseră spre sud, cucerind Marea Britanie și Irlanda. Spaniolii și portughezii primiră cu entuziasm avioanele imperiale, iar Islanda propuse un tratat de alianță. După vizita lui Florin la Reykjavík, alianța se transformă în unire necondiționată.

În Franța avu loc o lovitură de stat, iar noua putere proclamă integrarea.

Împăratul surâse la aflarea veștii. Planul său fusese dus la bun sfârșit. Apoi îi veni o idee și Imperiul cuceri Rusia.

Americanii se întrebă dacă nu cumva urmau ei, dar Florin se întoarse la București și hotărî alegeri generale pentru Parlamentul imperial.

Era lună plină iar globurile fluorescente împrăștia o lumină albastră, misterioasă, pe aleile și printre copacii parcului pustiu. Era liniște, își putea auzi inima bătând. Și se gândi că atmosfera era potrivită. Se opri deodată și ea îl privi întrebător.

Știa ce va spune el, iar el știa ce-i va răspunde. Cu toate acestea, îi era frică. Îi era frică de pasul ce desparte credința de certitudine. Avea o intuiție bună, totuși de nenumărate ori renunțase să-și facă presupunerile cunoscute, de teama de a nu greși. Și-ar fi putut dovedi astfel că intuiția sa nu era atât de bună precum crezuse? Își spuse că declarația nu ar impresiona cu adevărat într-o limbă străină, așa că își dresse glasul și se pregăti să vorbească. Spaima nu-i permise să deschidă gura. Se gândi că *trebuie* să o facă. Obligația elimină responsabilitatea. Zise încet:

-Rydw i'n dy garu di.

Ea zâmbi, îl mângâie pe obraz și spuse:

-I luv ú, too.

Zâmbi și el, dar obrazul îi era acum doar o mască surâzătoare, cu colțurile gurii împietrite, ridicate într-un gest străin de ce simțea.

Totul trebuia să fie perfect, și nu era. De ce naiba îi răspunsese în engleză? Crezuse că era din partea lui doar un semn de originalitate și-i răspunsese în felul ei tot original?! Declarații în două limbi de acum 50 de ani?

Porni și ea îl urmă.

„Știe că nu e ceva în regulă, căci ea m-a înțeles mai bine decât toți. Dar nu o spune direct pentru că îi e frică. Și așa ne-am întors de unde am plecat.”

Ca să umple golul, ea vorbea. La început el nu fu atent, apoi câteva cuvinte îl izbiră:

-...lumina asta este romantică, dar nu te apără de criminali...

„Ce? Criminali? Ce mai subiect și-a putut alege! Și încă lumina asta albastră e foarte frumoasă. Nici nu dai în pomi, dar nici nu te chiorăște! Primarul a avut și el în sfârșit o idee bună. De fapt, dacă stau și mă gândesc bine, moda asta cu globuri albastre am luat-o tot de la români. Ce chestie cu Imperiul! Europa în 6 luni! Dar de ce numai Europa? Eu aș fi cucerit lumea întreagă. Sau poate că n-avea sens să mergi triumfător prin deșert sau pe Himalaia. 23 aprilie.”

Își aminti secvențele despre intrarea Împăratului în Caerdydd.

„Și mulțimea țipa ca la un concert gađer! Și nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu adevărat.”

Majoritatea tinerilor, mai ales studenți, ca și el, sprijinea Imperiul. Spre deosebire de generația anterioară, care dorise independența, dar cu timpul se liniștise.

„Poate nici nu o voiau cu adevărat, poate încercau doar să demonstreze că au și ei opțiunea lor, că sunt mai inteligenți și mai patrioți decât părinții lor. Își cereau independența proprie, pe care nu și-o contestau decât ei înșiși.”

Zâmbi.

„Exagerez!” își spuse. „Dar în mare, același lucru se întâmplă și cu ăștia de azi.”

El făcea opinie separată de majoritatea colegilor săi, susținând autonomia Țării Galilor. Ceea ce era cam ciudat, pentru un student la limba română.

„Mă-ntreb cum o fi în realitate România.”

Își dădu seama deodată că era privit. Pe fața ei era aceeași expresie întrebătoare, de data aceasta sinceră.

„Așteaptă răspuns!”

Neatenția era o greșeală gravă într-o conversație.

„Ce mai conversație!”

Se uită în pământ, rușinat.

-Ai adormit? îl întrebă ea.

-Nu.

„Știi.”

-Era important?

„Asta te-aș putea întreba și eu.”

-N-am idee.

Ea îl fixă drept în ochi și șopti:

-Ai să pleci?

-Da.

-Când?

-Luni.

El tăcu o clipă și zise:

-Ai să mă aștepți?

-Nu.

-Știam.

„Ne-am fi potrivit.”

Se îmbrățișară încet în lumina albastră, plânsură și sufletele li se uniră.

A doua zi, Owain se duse să-și cumpere bilet de tren pentru București. Ar fi putut foarte ușor să-și facă o rezervare prin calculator, dar era un pretext pentru a mai vedea încă o dată priveliștile bine cunoscute și care era sigur că-i vor lipsi. Se așeză la rând. Agenția din Caerdydd mai avea încă vânzători de bilete „umani” iar el visă la o vreme când se va introduce și aici sistemul complet automatizat, ca în

unele orașe din „centru”. Însă nu trebui să aștepte prea mult, căci operațiunea mergea destul de repede.

-București, pentru poimâine, zise scurt, întinzând totodată casieritei micul dreptunghi cu fotografia și numele său, ce reprezenta în același timp act de identitate și carte de credit.

-Tocyn un ffordd neu tocyn dychwel? ¹

Replica în galeză îi sună ca o dojană. Și totuși aceasta era o dovadă de curaj din partea ei, fiindcă un străin o putea reclama că nu folosește limba oficială.

-Un ffordd², răspunse el.

Femeia introduse cartela și datele în computer, apoi îi zise:

-3750 lew, iawn? ³

-Da iawn.⁴

Îi dădu înapoi dreptunghiul și biletul.

-Diolch⁵, mai spuse el și se îndepărtă.

Se duse la Universitate, ca să rezolve și ultimele formalități. Secretarul îl informă că toate cele necesare fuseseră comunicate la București și că era așteptat peste trei zile în capitală. Îi strânse mâna călduros și îi ură succes, asigurându-l că făcuse totul cât putuse de bine.

Owain mormăi ceva în semn de recunoștință, făcându-i-se pur și simplu greață.

Pe un culoar se întâlni cu un profesor, care ținu să-i amintească ce importantă era o bursă în România, mai ales pentru un student sârguincios ca el. Însuși guvernatorul trimisese o scrisoare de felicitare și asta era totuși de înțeles, căci în fiecare an doar o singură persoană dintr-o provincie era trimisă să studieze la Universitatea Centrală. Și în acest an fusese trimis el. Simțindu-se reprezentant al Țării Galilor, voia să facă o figură frumoasă, dar habar n-avea ce trebuia să facă pentru asta.

„În fond, dacă iese prost, nu sunt vinovat eu, ci aceia care m-au ales... Hm. Mă mint singur.”

Se descotorosi și de profesor și părăsi campusul. Mai rămânea un singur lucru: petrecerea de adio în cinstea plecării sale, duminică seara.

-În sfârșit, scăpați de mine, obișnuia el să spună.

Deși se gândea doar la viitor, făcu un efort și reuși să se și distreze. Muzica, indispensabilă, era în engleză și română. După căderea dramatică de la începutul mileniului, revenirea formațiilor anglofone constituia una din cele mai mari surprize.

---

¹ Bilet dus sau dus-întors? (gal.)

² Dus. (gal.)

³ 3750 de lei, bine? (gal.)

⁴ Foarte bine. (gal.)

⁵ Mersi. (gal.)

„E chiar curios cum de românii nu s-au impus și în acest domeniu.”

Era ora 3 și atmosfera devenise mai intimă. Unii dansau, unii vorbeau, unii râdeau. Owain se retrase într-un colț, urmărindu-i pe ceilalți cu atenție și cu o oarecare curiozitate. Ar fi fost interesant să știe ce gândește fiecare și încercă să ghicească după expresia feței. Îi cunoștea, pe majoritatea, sau mai bine spus, credea că-i cunoaște. Cât de diferiți i se păreau acum! Și se întreba care față era cea adevărată: cea de acum sau cea pe care o știa, de toate zilele? Sau poate amândouă?

Lângă el veni o fată, probabil beată, și-l întrebă:

-Nu dansezi?

-Nu, zise el puțin răstit, supărat că a fost trezit din visare.

-Păcat, spuse ea și se îndepărtă, clătinându-se.

Owain își continuă observația.

„Cât de diferită e psihologia grupului față de psihologia individului! Și mai ales în momente ca ăsta poți să-ți dai seama. Petrecerea au dat-o pentru mine sau pentru ei? Toți se distrează...”

Se corectă zâmbind:

„Toți par să se distreze și eu stau singur și mă mănânc într-un colț! Ce să-i faci, fiecare face ce poate... Ce muzică idioată!”

Boxele urlau: „Đé ski íz stíl bloo / I'm ín luv wíð ú!”

„Nu pot să sufăr tehnogeașul! I heít tekno-jaz. Urăsc tehnogeașul? Nu-l urăsc, pur și simplu nu-mi place. În engleză ura pare superficială, în română capătă profunzime. Ură. Heít. Casáu.”

O umbră se desprinsese în semiîntineric și se apropie. Era un coleg, cu care se înțelegea bine. Owain observă că fuma marihuana. Nu l-ar fi crezut în stare. Dar la ora aceasta totul era posibil. Faptul îl dezamăgi, dar în același timp încercă un sentiment de superioritate.

„Ca prostul ce râde când vede pe altul mai prost decât el.”

Umbra se așeză alături și îi întinse țigara.

-Nu, mersi, zise Owain. Trebuie să mă feresc de lucrurile ce mi-ar putea crea dependență.

-Cum crezi. Dar o apă n-ai să refuzi.

„Doar n-am să stau ca un tâmpit până dimineată!”

-Nu, n-am să refuz.

Se duseră și își luară câte o sticlă de pe o masă. Alcoolul îi dădu curaj și îi veni chef de vorbă. Se alăturară unui grup, care făcea cea mai multă gălăgie. Din glumă în glumă, din înghițitură în înghițitură, se ameteți bine de tot. Avea acum senzația unei separări între creier și trup, căci menținerea echilibrului era tot mai dificilă, iar membrele îi deveniseră mai grele. Depunea mai mult efort ca să-și controleze corpul, dar se descurca satisfăcător. Și nu-i părea rău deloc de ce făcuse, fiindcă se distrase și fiindcă era ultima lui noapte în orașul său. Cu aceste gânduri, adormi fericit pe niște scaune.

Îl treziră a doua zi pe la ora 8. Mai întâi se întrebă unde se află, apoi își aminti că trebuia să plece la București chiar în după-amiaza aceea. Se ridică amețit, simțind și începuturile unei dureri de cap.

Se despărți de ceilalți și se îndreptă spre casă. Tatăl său îi deschise și-i spuse din priviri:

„Ai făcut-o lată!”

Owain trecu pe lângă el și ceru un antinevralgic. Își aplică micul pătrățel adeziv pe gât, deasupra carotidei, și după un minut, când hârtiuța se desprinsese, durerea de cap era doar un trecut nefericit.

Bagajele fuseseră făcute din ziua precedentă iar el nu trebuia decât să mai piardă vreo cinci ore. Făcu un duș, mâncă fără chef câteva tartine pe care i le pregătise maică-sa și refuză să se mai gândească la viitor. Se certă cu soră-sa și totul părea ca mai înainte. Dar toți știau că nu era. Mormăi:

-Doar nu mă duc la moarte.

„Dar un an e totuși destul de mult.”

-Am să mă descurc.

Avea nevoie de încurajări și nimeni nu-i adresa nici un cuvânt. Priveau în pământ de parcă ar fi fost supărați pe el.

„Spuneți ceva!”

-E timpul să plecăm, șopti taică-său.

Se îmbrăcă și se urcă în AGM⁶. Ajunseră la gară cu o jumătate de oră înainte de plecare. Se întâlniră pe peron cu o cunoștință care urma să ia același tren, doar că trebuia să coboare la Londra. Urmară îmbrățișările, suspinele și în sfârșit reuși să se urce.

Trenul plecă și cunoștința propuse să meargă în vagonul restaurant, să mai stea de vorba. Se așezară la o masă iar celălalt îl întrebă, pe un ton care se voia prietenos:

-Va să zică, ce mai faci?

„Ce mai fac? Ce întrebare idioată!”

Ura aceste trei cuvinte. Cum se putea răspunde? „Bine, mersi”, ca toți proștii. Putea încerca să fie original, luând-o în sens propriu: mănânc, merg, cânt. Sau un răspuns mai puțin așteptat: „Rău, mă doare-n cot!” Ce făcea? Nu făcea nimic. „Mă plictisesc. Stau la masă. Te văd pe tine. Merg la București. Mi-e greață de toate.”

-Bine.

-Mă bucur. Nu te-am mai văzut de jumătate de an.

„Și ce dacă?”

-Am fost ocupat. Facultatea, și acum bursa asta...

---

⁶ antigravitomobil

-A, da, desigur. S-a anunțat și la HV⁷, să știi.

Făcu o pauză, așteptând replica lui Owain.

„Ce-aș putea spune?”

-Poate acum nu-ți dai seama, dar asta e o realizare foarte importantă.

„Mi s-a mai spus. Și îmi dau seama.”

-Așa este.

-Când ajungi la București?

-Mâine dimineată, la 8.

-Ei, mai ai ceva de mers!

Râse singur. Owain zâmbi.

-Eu mă duc la Londra. Știi, afacerile...

„Îmi închipui!”

-Peste o oră și jumătate scapi de mine.

„Sper!”

Dar nu era așa. Faptul că vorbea cu un cunoscut îl liniștea. Mai ales că acesta se chinuia să-l înveselească.

-Și ce faceți la Londra?

Celălalt începu să-i explice iar Owain gândi:

„Ce prostie și pluralul asta de politețe din română! O singură formă de persoana a doua creează parcă un sentiment de apropiere între oameni, de unde și adresarea pe numele mic.”

-...și apoi, dacă am noroc, mă întâlnesc cu guvernatorul Angliei.

-Guvernatorul este englez, nu?

-Da, în fiecare provincie e numit un localnic, deși nu există nici o lege cu privire la asta.

„Împăratul numește personal guvernatorii provinciilor. Articolul 17. Sau 19?”

-Cred că lucrul ăsta e destul de riscant. Dacă ar fi guvernatori români peste tot, aș înțelege.

-De ce riscant?

-Dacă unul, din patriotism local, declară independența provinciei și se proclamă președinte? Ar prefera oamenii să rămână într-un imperiu străin decât să aibă propria lor țară?

Celălalt zâmbi:

-Aparent inexplicabil, nici un guvernator nu a făcut încă așa ceva. Dimpotrivă, aș putea spune, și crede-mă, am experiență.

Owain ridică sprâncenele întrebător.

-Știi de demonstrațiile din anii '30?

-Am auzit.

---

⁷ holovizor

-Am fost și eu la Aberystwyth în '31. Erau pe puțin jumătate de milion de oameni. Veniseră tineri din toată Cymru și declaraserăm orașul în afara Imperiului Român. Atunci a venit guvernatorul să stea de vorba cu o delegație și, ce-o fi vorbit cu ei, că organizatorii au făcut sluj și au zis că mitingul nu mai avea rost. Noi am început să fluierăm și am rămas în stradă. Guvernatorul a venit la tribună și a început să ne povestească despre unire, înțelegere și iubire. Ciudat, nu-mi mai amintesc nimic din ce-a spus. Dar vorbele lui ne-au mișcat și chiar mi-a fost rușine că venisem să fac scandal. Demonstrația a luat sfârșit. Unii se temeau de represalii, dar nimeni nu a pățit nimic. Nici măcar organizatorii, căci adunarea era, bineînțeles, ilegală. De atunci au mai fost numeroase proteste, dar nu cred că printre cei de acolo se mai afla vreunul care participase la Aberystwyth.

Povestea îl impresionează pe Owain. Și totodată îl simți pe celălalt mai aproape.

-Totuși, vorbi el încet, eu tot mai cred că galezii ar trebui să aibă țara lor.

-Hm, tinerii de azi sunt mai degrabă favorabili Imperiului!

-Așa e.

„Dar eu sunt original.”

Apoi își aminti zicala: „Dacă ești original, nu ești original: au fost alții originali înaintea ta.”

-Și mai e ceva. Mulți au învățat atunci limba galeză și s-au apropiat de tradiții. Ne-am spus că dacă tot vom fi împreună cu alții, măcar să fim diferiți de ei.

„Și totuși Imperiul respectă identitatea națională a fiecărei provincii. Istorie, limbă maternă... Alături de română, firește.”

Privi pe fereastră. Îi plăcea să meargă cu viteză. Se uită la ceas: peste jumătate de oră ajungeau la Londra. Domnul Williams, sătul și el probabil de atâta politică, schimbă subiectul:

-Mie mi se face rău, dar tu de ce n-ai luat avionul? Ai fi ajuns mult mai repede.

-Mamei îi era frică de un accident. Și așa am și eu prilejul să văd Europa „pe viu”.

Până la Londra discută despre peisaje, climă, diferențe de fus orar. La sfârșit, celălalt îi spuse:

-Ei, de-acum trebuie să cobor. Succes și toate cele bune! Și mă bucur că nu-ți mai este frică.

Luat prin surprindere, Owain replică:

-Ce frică?

Williams zâmbi și zise:

-Când ne-am urcat în tren îți tremurau mâinile. Acum ți-a trecut.

Drept răspuns, mâinile se mișcă involuntar. Izbucniră amândoi în râs, își strânsură mâinile și Williams coborî. Owain se duse în compartimentul său. Se uită pe geam, citi o carte și la urmă îl cuprinse somnul.

Și visă. Era într-o piață mare iar AGM-urile zburau pe lângă el. Cealalți oameni se plimbau liniștiți, nedând importanță faptului. Știu că ar putea fi lovit, dar nu se sinchisi nici el prea mult. Deodată, cineva îi puse mâna pe umăr. Se întoarse brusc și văzu că era Florin I, primul împărat. Nu spuse nimic, așteptă. Celălalt îi zise:

-Al 9-lea are numărul 999.

-De ce?

-E necesar.

-El știe?

-El este.

Owain gândi că ar trebui să țină minte această informație, dar totodată simți o zguduitură și se trezi. Era în compartimentul său, în pat, dar vagonul se lăsa primejdios de mult într-o parte. Apăsă un buton de lângă mâna sa dreapta și fereastra deveni transparentă. Trenul lua o curbă periculoasă, înclinându-se spre o vale abruptă. Frica îi invadă trupul. Deodată, vagonul se clătină și se rostogoli în hău. Dar Owain nu simți durere când pereții îl izbiră, ci doar teroare. Avea trupul de spaimă. Vagonul ajunsese jos și el se miră că mai este în viață. Stând în picioare pe ceea ce înainte fusese plafonul, Florin I îl privea liniștit.

-Îți amintești?

Owain își dădu seama că uitase. Făcu un efort și mesajul i se limpezi în minte. Totodată, îi apărură clar faptul că încă visează. Își dori să se trezească, dar nu reuși. Celălalt îl privea calm în continuare.

Era acasă, era în clasa a noua și era în vacanță. Se uita la holovizor în sufragerie. Deodată, întoarse capul și îl văzu pe Florin I în ușă. Se ridică în picioare.

-De ce tot fugi?

Owain ezită. Poate nu-i voia răul.

-Trebuie să ții minte totul.

Din instinct, se repezi la poartă. Dar poarta nu se deschidea. Nu avea rost să privească în urmă, pentru că îl simțea pe celălalt apropiindu-se. Sări gardul și porni în goană pe stradă.

Era într-un loc ciudat. În jurul său se ridicau numai blocuri. Înalte. Se întoarse și văzu pe unde ajunsese aici: o alee îngustă, dincolo de care se putea vedea strada principală. Cu el era și Myfanwy, abia acum observă.

-Vrei să-ți spun o poveste?

-Vreau.

-Era o zi caniculară...

-Cât costă oare ziarul ăsta? îl întrerupse fata.

Owain se simți jignit și nu răspunse. Așteptă să fie rugat să continue.

-Spune mai departe, zise îngândurată Myfanwy.

-Era o zi caniculară și pe stradă era o aglomerație îngrozitoare.

Acum era el însuși pe strada, înghesuindu-se printre ceilalți. Nu știa exact unde merge, dar știa că nu trebuie să se oprească. De la o vreme, observă că oamenii se împușinau. Era mai bine așa. Dar numărul lor scădea vertiginos, iar Owain nu-și dădea seama unde intrau sau unde dispăreau. Străzile deveniră pustii. O luă pe o alee îngustă și ajunse într-un loc ciudat, complet înconjurat de blocuri înalte. Merse câteva zeci de metri, apoi se opri în dreptul unei uși și intră. Trebuia să ajungă sus. Văzu liftul, cu ușa înnegrită de vreme și tencuiala căzută în jur. Alături se afla un bărbat necunoscut, care voia și el să urce, dar nu putea. Își pierduse speranța. Owain apăsa pe buton, dar liftul nu veni. Îl cuprinse o stare de moleșeală, probabil și din cauza căldurii. Încercă să urce pe scări, dar după prima treaptă obosi și dădu înapoi să se odihnească. Așteptă, nici el nu știa bine cât, până când în bloc intră un bătrân, mergând încet, cu greutate. Liftul tot nu venea iar Owain nici nu-l mai aștepta. Bătrânul începu să urce scările cu grijă. După un timp, încercă și el același lucru. De data aceasta, reuși. Ajunse în fața unui apartament și încercă ușa. Era deschisă. Myfanwy îl conduse în sufragerie, unde erau mai mulți oameni adunați în jurul mesei, care-l priveau poate, dar el își ținu ochii în pământ. Era transpirat și obosit. Le întoarse spatele și se duse să se spele pe față. Apa îi făcea rău, avea impresia că se va îneca, că lichidul incolor îi intra în nas împotriva voinței sale, simțea înțepături în gat. În ciuda senzației neplăcute, făcu un efort și reuși să termine.

Se trezi și fu convins că visase o povestire pe care o citise sau o auzise, apoi își dădu seama că apartamentul acela era propria lui casă. Se sperie cumplit.

Deschise ochii, auzindu-și inima bătând nebunește. Simți furnicături pe cap și se întrebă dacă nu cumva i-a albit părul datorita spaimei. Apoi se mai dezmeteci și începu să-și amintească despre călătoria cu trenul, de bursa la București...

„Cum pot ști sigur acum dacă dorm sau sunt treaz?”

Era sigur că e treaz.

„Ce diferență este între vis și realitate, atâta timp cât visul pare adevărat și realitatea pare câteodată imposibilă?”

Medită câteva clipe și apoi răspunse:

„Cuvântul cheie în afirmația asta este *pare*. Și totuși realitatea e ca un vis. Un vis care are însă continuitate.”

Întinse mâna și aprinse lumina. Își privi ceasul, constatând că era 7:24, ora Bucureștiului. Se întinse și realizează că va ajunge în mai puțin de jumătate de oră. Fu cuprins iar de emoție. Mai apăsa un întrerupător și fereastra întunecată se limpezi, devenind transparentă. Avu un sentiment ciudat, că toate acestea i se mai întâmplaseră odată.

Dar văzu soarele roșcat, ridicat abia cu o palmă deasupra orizontului și se apropie de geam fascinat. Zări în depărtare munții acoperiți de zăpadă și îl străbătu un fior.

„Ce frumusețe!”

Obiectele mai apropiate abia se puteau distinge datorită vitezei, dar totul era alb, lucind în lumina dimineții. Din când în când îl fulgerau sclipiri atât de scurte încât nici nu-și dădea bine seama dacă erau reale sau se găseau numai în închipuirea sa.

„Difracția razelor solare în pereții barajului de protecție...”

Pentru a preveni eventualele accidente, dată fiind viteza medie de 300 km/h a trenurilor antigravitice, liniile erau protejate în adevărate tunele de plastic extradur, transparent, numite baraje de protecție.

Observă că munții se îndepărtau, treptat-treptat, dealurile făcând loc câmpiei. Privi în jos și văzu liniile de ghidaj ramificându-se, semn că trenul trecea printr-o stație importantă. Nu avu timp să privească clădirea gării, căci liniile se contopiră din nou în cele două sensuri principale.

Soarele parcă se mai înălțase pe cer și era acum prea strălucitor pentru a putea fi privit direct. Câmpiile, un amestec de alb și negru, la viteza aceasta apăreau în tonuri gri ciudate.

Deodată, din difuzor răsună un țuit, după care o voce plăcută anunță:

-În 10 minute vom ajunge în București. Sperăm că ați avut o călătorie frumoasă și că veți apela ulterior la serviciile noastre. Vă dorim o zi bună!

Owain nu schiță nici un gest, privind în continuare peisajul. După un timp apărură scânteii întunecate de clădiri și viteza începu să scadă. Când trenul se opri, își privi ceasul: 7:47. Ajunsese.

Și deodată îi veni rău. Inima voia parcă să-i spargă pieptul, se sufoca, amețea și se simțea cuprins de o spaimă paralizantă. Totul nu ținu decât câteva clipe și dispăru la fel de brusc precum apăruse. Doar o stare generală de oboseală stătea martoră celor întâmplare.

„Ce naiba a fost asta?” se întreba Owain. Nu mai pățise așa ceva niciodată.

Însă hotărî că nu era momentul să-și facă griji și se grăbi să coboare. Un reprezentant al Universității trebuia să-l aștepte și să-l conducă la hotel. Așteptă pe peron ca mulțimea nou-coborâtă să se împrăștie, apoi își roti ochii, căutând vreo inscripție care să-i amintească numele. Nu găsi nimic, și după cinci minute se pregăti dezamăgit să părăsească gara. Deodată privirea îi căzu pe holoscrinul biroului de informații: literele roșii, rotindu-se în jurul axei verticale, formau un singur cuvânt: „CROESO”⁸.

Izbučni în râs:

„Va să zică nu m-au uitat!”

Se apropie și vorbi în microfon:

-Sunt Owain L.

Drept răspuns, o voce drăguță îi spuse:

---

⁸ Bine ai venit. (gal.)

-Introduceți cartela de identificare!

Se căută neglijent prin buzunare, însă nu o găsi.

„Ar fi culmea s-o fi uitat în Caerdydd!” își zise el.

Căută din nou și degetele îi întâlneau o suprafață dreptunghiulară netedă. Abia acum își dădu seama ce speriat fusese. Închise ochii un moment și-și ținu respirația, repetându-și:

„Trebuie să mă liniștesc. Dacă îmi fac sânge rău din orice, unde o să ajung?”

Vârî cartela în fantă, mașinăria o citi și i-o înapoie.

-Vă mulțumesc pentru înțelegere. Aveți un pachet.

O ușă se deschise în stânga sa. Owain intră. Câteva săgeți luminoase îi indicau drumul. Ajunse într-o încăpere plină de dulapuri automate așezate lângă pereți. Numărul seifului 2304 clipea, invitându-l. Introduse din nou cartela și ușița se deschise. Înăuntru văzu un aparat care aducea la prima vedere cu un miniholovizor. Deasupra lui era un bilet:

„Bună! Harta te va conduce. Succes!”

Nu era deloc ce se așteptase. Era obosit și nu-i ardea de joacă. Luă harta și o aprinse. Pe ecran era indicată poziția sa actuală, în gară, precum și locul unde trebuia să ajungă, totul suprapus peste un plan al Bucureștiului. Mări suprafața destinație, memoră strada și gândi:

„Doar nu credeai că o să merg pe jos. Ce-i asta? Orientare turistică?”

Leși repede din încăpere și apoi din gară, se urcă într-un taxi și-i zise șoferului adresa. Acesta o marcă în computerul de bord și porni. Când AGM-ul se ridică de la pământ pentru a se înscrie în trafic, lui Owain i se întunecă privirea și lumea începu să se rotească în jurul său. Se sufoca, îi era greață, dar mai ales groază. O groază animalică, fără un obiect precis. Urlă fără voie, își simți coardele vocale vibrând, dar nu auzi nimic. Spaima și întunericul îl copleșeau. După ani de agonie, ceața neagră se risipi și încetul cu încetul, totul reveni la normal.

Ridică ochii și-l văzu pe șofer întors peste scaun, privindu-l cu milă sau cu repulsie.

-N-ar trebui să mai faci acte dânde astea de eroism. Unii chiar au murit, crede-mă, știu ce spun. Nu-i nici o rușine să fii parașutist, asta e, n-ai ce-i face. Dar am auzit că sunt niște medicamente, ca să diminuezi efectele. N-ar strica să încerci și tu!

Acestea fiind spuse, șoferul reveni cu fața spre pupitru și apăsă un buton, deschizând portiera din dreapta tânărului, care coborî năucit și dădu trei pași înapoi, privind în gol. Din neatenție, era cât pe ce să scape și harta, dar o apucă în ultimul moment.

„Nu-i nici o rușine să fii parașutist.”

De acord, numai că el *nu era* așa ceva. „Parașutism” era un termen argotic pentru „antigravitofobie”. Învățase despre această boala. Aproape toate mijloacele

de transport foloseau suspensia gravitică și majoritatea oamenilor călătorea fără probleme. Dar antigravitonii puteau afecta sistemul nervos al persoanelor cu o sensibilitate ridicată, care erau astfel condamnate să folosească doar mijloace de transport tradiționale, foarte greu de găsit, având în vedere numărul restrâns al „parașutiștilor”. Chiar și o banală bicicletă folosea un mecanism gravitic pentru menținerea echilibrului.

Dar Owain nu se gândea la acest gen de probleme. Nu putea realiza cum plecase din Caerdydd perfect sănătos - vizita medicala o dovedea - și se îmbolnăvisese subit la București. Își aminti de atacul din tren și se întrebă ce anume îl provocase.

„Trenul s-a oprit și apoi m-a apucat. Dacă s-ar fi întâmplat la plecare, mai înțelegeam, dar așa?”

Răspunsul îi veni brusc:

„Mi-a venit rău când s-a oprit suspensia! Dar n-are sens! Nimic n-are sens! Unde naiba mă aflu?”

Își dori să viseze toate acestea, dar știu că era adevărat. Porni cu harta într-o mână și cu geanta în cealaltă, ocolind străzi ciudate, mergând mecanic, fără nici un gând.

Ajunse lângă o clădire cu patru etaje, cu inscripția „Cămin B7”.

„Și eu mă așteptam la hotel.”

Îl cuprinse o stare de furie aproape necontrolată, îi veni să trântescă harta și să se întoarcă acasă cu primul avion.

„Dar nu mai *pot* să merg cu avionul! Sunt închis în orașul ăsta blestemat!”

Nu-i veni să creadă că se poate întâmpla așa ceva. Că *i* se poate întâmpla. Simțea nevoia să vorbească cu cineva. Se apropie de ușă: era închisă. Introduse într-o fantă cartela și intră. În dreapta văzu un holoscrin cu planul clădirii și mesajul: „Aveți camera 9”. Era la etajul 2. Se uita de jur împrejur după lift - nici pomeneală. Porni pe scări.

„De-acum întâmplesc-se orice!”

Deodată își aminti visul. Urcase pe scări și Myfanwy îi deschisese. Ar fi vrut să fie și ea aici. Se opri în fața ușii și apoi intră cu ajutorul cartelei. În cameră erau cinci paturi și cinci birouri. La două dintre acestea stăteau doi tineri cam de vârsta lui, cu nasul în „parbrizele” computerelor.

„Doar nu se putea să stau singur în cameră.”

Unul din ei îl observă și-i făcu semn celuilalt:

-Uite, de-acum se adună!

Owain aruncă harta și geanta pe un pat și le strânse mâinile, prezentându-se. Pe cei doi îi chema Dan și Gicu.

„Doi români. Perfect. Mai lipsește un cutremur.”

Își scoase paltonul și pantofii și se trânti pe un pat. Îi urmărea pe cei doi, care jucau șah. Gicu îi întinse o capcană lui Dan, iar acesta nu observă. Ca urmare,

Își pierdu regina și se recunoscă învins. Owain avu impresia că nu era încă totul pierdut. Se apropie de ei și mormăi în direcția lui Dan:

-Aș zice că mai poți scoate remiză.

Acesta se ridică de pe scaun, invitându-l:

-Da? Cum?

Se așeză și continuă partida. Făcură fiecare câte șase mutări, iar Owain credea că relansase situația. Peste încă două mutări, Gicu îi dădu șah mat. Nu se așteptase la așa ceva.

„Am căzut în cursă!”

Gicu îl îndemnă să revadă pozițiile anterioare, explicându-i ce și când greșise.

-Din poziția inițială puteai chiar să mă bați. Dar aici...

„A cincea mutare.”

-...te-am prins.

Gicu riscase nebunește, iar Owain nu observase nimic. Dacă ar fi făcut-o, i-ar fi dat mat în trei mutări.

-Așa e, recunoscă galezul și zâmbi.

Cei doi zâmbiră și ei.

-Întotdeauna joci așa periculos?

-Cine nu riscă nu câștigă.

În acea clipă, ușa se dădu la o parte și apără al patrulea. Se holbă, numără paturile și trase concluzia:

-Casă de nebuni.

Își aruncă bagajele pe jos și întoarse capul spre ceilalți, care îl priveau amuzați.

-Cică suntem colegi de cameră! se zburli el.

Nimeni nu spuse nimic, continuau să zâmbescă.

-N-aveți gură? Eu sunt Tom. Englez.

Owain își putuse da seama după accent.

-Gicu. Român.

-Dan. La fel.

-Owain. Galez.

-Galez? Atunci suntem vecini. Îmi pare bine. Sper să ne-nțelegem.

-Da.

Tom se făcu comod și povesti despre avionul care întârziase și taxiul care se prăbușise. Într-adevăr, Owain observă două zgârieturi mici în partea stângă a frunții. Simți un imbold puternic de a le vorbi despre ce i se întâmplase lui, dar se abținu.

-Văd că sunt cinci paturi, adaugă apoi englezul. Cine mai trebuie să vină?

Ridicără din umeri.

Urmă o plictiseală teribilă pentru Owain: toți începură să-și amintească despre locurile de unde erau, de prieteni și de pasiuni: sportul, jocurile pe calculator... Iar Tom zâmbi insinuant:

-Doar nu aveți numai prieteni!

Dan și Gicu izbucniră în râs, mai degrabă un râs forțat, iar apoi istorisiră fel de fel de aventuri, mai mult sau mai puțin credibile. Și veni rândul lui Owain, care povesti despre Țara Galilor, de Myfanwy și despre AGF⁹.

După expresia fețelor, își dădu seama că nu e crezut decât pe jumătate.

„Tot atat de mult cât i-am crezut și eu pe ei. Suspiciune de protecție. Cine spune totdeauna adevărul nu e totdeauna crezut.”

Ajunseră să se cunoască mai bine. Și pe la ora 2, în mijlocul discuției, sosi și ultimul. Îl chema Branko și era din Macedonia. Spre deosebire de ceilalți, el se arătă mai rezervat și nu păru prea interesat de eventuale confesiuni. Dar fu acceptat, pentru că nu aveau de ales.

Pe la ora 6, după ce mâncară la restaurantul clădirii, primiră un mesaj computerizat de la administrație, prin care le era adus la cunoștință regulamentul interior al căminului și modul cum puteau ajunge la Universitate.

Owain întrebă:

-Metroul folosește și el suspensia gravitică, nu?

-Normal, răspuse Gicu.

-Atunci cum o să merg eu acolo?

Toți întoarseră capul spre dânsul, privindu-l atent. Era o problemă.

Tom spuse:

-De fapt, ce e boala asta?

-Nici eu nu știu precis. Îți vine rău când intri în contact cu antigravitonii.

Practic, nu poți călători.

Se uită la fiecare în parte. Nu înțelegeau complet ce însemna asta. Nici el nu înțelegea, de altfel.

Branko vorbi:

-Mi-am amintit că am acasă o bicicletă veche, cu care mă trăgeam când eram mic. Mă rog, nu chiar mic... Mai trebuie ridicate șaua și ghidonul, dar cred că te-ai descurca.

-Dar nu au și bicicletele sisteme de echilibru? zise Tom.

Se întoarse spre celălalt. De acest răspuns putea depinde viitorul său.

-Ba da, dar asta e un model clasic.

„Ce noroc!”

Owain rămase fără grai, nemaiaivând puterea nici măcar să mulțumească.

Branko continuă, adresându-i-se de data aceasta galezului:

---

⁹ antigravitofobie

-Eu am venit cu AGM-ul. Dacă vrei, mă pot duce acasă sâmbătă, să ți-o aduc.

-Dacă vreau? Bineînțeles! Ce m-aș fi făcut fără tine?

Tom interveni:

-Totuși, ar trebui să te duci la un doctor!

-Am să mă duc. Dar până săptămâna viitoare ce fac? Merg pe jos? Trei stații de metrou?

Răspunsul nu putea fi decât afirmativ. Și cu asta, trecură la lucruri mai importante. Englezul propuse o mică plimbare, „ca să vadă locurile”. Toți acceptară, în afara de Branko, care se duse să se uite la holovizor. Abia acum Owain observă cele două uși, parcă înadins mascate în perete. Una dădea spre „sufragerie” și una spre baie. I se păru ciudat că intrarea era prin dormitor, dar învățase să nu se mai mire de nimic.

În timpul plimbării, încercă să se impună în fața celorlalți, dar Tom era o concurență puternică. Galezul era adeptul principiului „Nici o bătălie nu e pierdută dinainte”. Odată ce plecase din Caerdydd, pentru el începuse aproape o viață nouă. Trebuia deci să facă o primă impresie cât mai bună. Și, în parte, reuși.

Se întoarseră pe la miezul nopții, oboșiți dar veseli și se culcară, englezul remarcând că e mai rău decât în pușcăriile americane.

Owain era într-o stare de semiconștiență, nu dormea dar nici nu era treaz. Însă știa că visează când apăru Florin I. De data aceasta părea trist și spuse, fără să i se adreseze direct, fără nici măcar să-l privească:

-M-am înșelat? Nu se poate?

Aceste cuvinte îl mișcară pentru că știa că dezamăgise, că spulberase speranțele puse în el. Plânse, și apoi văzu locul dintre blocuri, scările și pe Myfanwy. Dar ce-a fost înainte? Tom spunea „Fugi de-aici!”, pentru că nu-l credea. Dar împăratul îl întreba de ce fuge. De amintire. Care? „El este. El știe? E necesar. De ce? Al 9-lea are numărul 999.”

Owain se trezi brusc.

„Ce înseamnă asta? Ce reprezintă numărul 9?”

Medită la semnificația acestuia, dar nu ajunsese la nici o concluzie. Deodată își dădu seama că nu-i mai era somn, că nu mai putea adormi. Se uită la ceasul de la mână: cifrele fosforescente arătau ora 2. Se enervă. Voia să se liniștească, se întoarse pe spate, apoi din nou pe burtă și încercă să nu se mai gândească la nimic. Cuvinte și idei dispartate îi treceau prin minte, dar nu le dădu atenție. Nu visă nimic.

Alarma îl trezi la 6, pentru că la 8 trebuia să fie la Universitate. Aprinse lumina și văzu că toți patru se foiră nervoși, mormăind. Zâmbi, simțind o oarecare satisfacție că îi sculase cu o oră mai devreme. Se spală, se îmbracă și se pregăti să plece.

-Ne vedem la facultate! ură el bine dispus iar ceilalți gemură exasperați.

„Ce-ar fi să ies fără să sting lumina?” își zise și își imagină cam ce efect ar avea așa o faptă sadică.

Dădu un pumn în întrerupător și ieși râzând. Apoi își aminti ceva, se întoarse și luă harta computerizată, privind-i cum se chinuie.

„Viermilor!”

Holul era pustiu, străzile erau pustii iar soarele răsărea. Universitatea părea pe hartă destul de departe, dar Owain nu se grăbea. Mergea încet, uitându-se la clădiri, la holofirme și la AGM-urile care treceau din timp în timp. Mesajele luminoase aparțineau unor societăți imperiale, dar și unora străine - japoneze, coreene sau americane. Relațiile Imperiului cu celelalte țări fuseseră restabilite în totalitate abia în urmă cu treizeci de ani, dar firmele acestora reprezentau o concurență serioasă pentru cele autohtone.

Galezul însă nu se gândea la intrigile politice sau economice, ci era cucerit de frumusețea străină a locurilor. Își dădea seama că începe ultimul an de studiu, dar contrar așteptărilor, nu mai avu emoții. Se simțea încrezător pentru că soarele strălucea și cerul era senin și nimic rău nu putea să se mai întâmple.

„Sunt fericit, sunt norocos, sunt liber!”

Pe ici pe colo, urme de zăpadă se topeau văzând cu ochii sub razele din ce în ce mai calde.

Ajunse la 7 și jumătate. Peste un sfert de oră sosiră și colegii săi de cameră. La 8, rectorul și decanul ținură câte un discurs, care de-abia se înțelegea din cauza „zgomotului de fond”. Situația putea fi descrisă printr-un singur cuvânt: îmbulzeală. Când terminară de vorbit, toți începură să aplaude frenetic și să fluiere, deși nu auziseră aproape nimic.

Fură apoi împărțiți în grupe și cei cinci aflară că nu erau numai colegi de cameră. Făcură cunoștință și cu ceilalți zece, tot din provincii diferite: încă doi români, un albanez, o islandeză, un neamț, o italiancă...

Toți se prezentară, dar Owain nu se chinuie să le rețină numele, pentru că oricum avea să le învețe pe parcurs. Tom propuse să meargă să serbeze evenimentul și așa făcură. Se strânseră în jurul unei mese mai lungi, pusă acolo parcă special pentru ei.

„Cam înghesuiți, dar merge.”

Englezul spuse:

-Eu v-am chemat, eu va îmbăt!

Și comandă câte o bere pentru fiecare. Apoi începu seria poantelor iar Owain răsă împreună cu ceilalți. Aduse și el câteva completări și își primi porția de răsete. Se părea că totul decurgea bine, dar spre sfârșit, când băieții mai luaseră câte o apă, ca să arate ce viteji sunt, Andreas, olandezul, scoase un pachet de „Mariha” și îi servi. Tom, care stătea lângă el, luă două țigări deodată și le băgă în gură. Conform așteptărilor, toți nechezară satisfăcuți. Pachetul trecu din mână în mână, dar când ajunse la Owain, acesta îl pasă fără să ia vreo țigară.

-Hai, ia și tu, zise Lucian, un român de la stânga galezului.

-Nu, mulțumesc. Nu vreau să fumez.

-Hai bă, ia, că n-ai nici pe dracu'. Ia!

Owain era însă hotărât, nimic nu i-ar fi putut schimba decizia. Își jurase să nu pună niciodată vreo țigară în gură și nu era aceasta o situație care să-l facă să-și calce cuvântul. Aștepta răbdător să se termine cu rugămințile. În definitiv, de ce atâta insistență? Trebuia să se conformeze și el grupului?

-Hai bă, nu vezi că și fetele au luat? Parcă n-ai avea vână-n tine. Scumpetea mării nu vrea! îl maimuțări românul.

Owain zâmbi și lăsă privirea în jos. Insulta trecu prin el fără să-i pricinuiască nici un rău. Era o încercare josnică și cu atât mai inutilă.

Însă Lucian nu părea să se potolească iar Tom interveni ferm:

-Lasă-l în pace! Nu vrea, nu vrea. E treaba lui.

Românul tăcu umilit, probabil înjurându-i în gând pe toți.

După acest act de ostilitate, fumară în liniște, nimeni neîndrăznind să mai zică ceva. Owain îi privi pe fiecare în parte, dar nimeni nu avea curajul să se uite în ochii lui, fixând invariabil sticla de bere din față.

„Cred că eu sunt singurul care nu s-a supărat!” gândi galezul.

Terminară de fumat și nu mai știură ce să facă. Păreau toți mai destinși și mai visători și Owain nu știa dacă drogul începuse să-și facă deja efectul sau era numai o impresie a sa.

Italianca, Gina, spuse, mai mult în direcția lui Tom, recunoscut oarecum drept șef:

-Hai să vedem Parcul Unirii!

Era ceva ce trebuia neapărat văzut în București. Toți aprobară, poate mai mult din dorința de a scăpa din situația jenantă.

Andrei era din capitală și le explică modul cum puteau ajunge. Se îndreptară în grup spre stația de metrou a Universității.

Owain uitase de AGF, părăndu-i-se doar un episod dintr-un vis urât. Dar când metrourul trecu pe lângă el în stație, încercă o neliniște ciudată, care s-ar fi transformat foarte ușor în groază. Îi privi cum se urcă, ușile se închiseră și el rămase singur pe peron, cu harta electronică în mâna dreaptă.

Deodată auzi o voce în spate:

-Discuți mai bine când sunt mai puțini.

„Accent slav!”

Se întoarse: era Branko.

-Cum de nu te-ai dus cu ei?

-Nu-mi place aglomerația și apoi m-am gândit că tu nu poți merge cu metrourul.

-Dar n-ai venit cu AGM-ul?

-Nu.

-De ce?

Branko ridică din umeri:

-Așa.

„A vrut să meargă cu ceilalți.”

Își iese din stație și se plimbară, vizitând magazinele și comparând prețurile cu acelea de acasă.

Pe la ora 2, înfometăți, se întoarseră la cămin și mâncară la restaurant. Apoi urcară în „camera 9”.

Owain vorbi cu părinții prin computer, apoi își transferă fișierele personale în banca de date a Universității, pentru a avea acces mai rapid. În convorbirea cu ai săi nu menționează nimic de AGF, doar de condițiile de cazare și colegi.

Când termină, Branko era preocupat să realizeze un program. Galezul îl întreabă ce face.

-Virusi. Până acum toți au fost anihilați de computerul meu personal. Doar 3 au scăpat, asta acasă, în Macedonia, dar i-a terminat controlerul cartierului și am mai și plătit amenda 5000 de lei pentru fiecare. Dar într-o zi am să reușesc să trimit unul până la un nivel superior și atunci să te ții.

Vorbea cu îndârjire și în tot acest timp degetele îi zburau pe tastatură. Părea că terminase, făcu o copie de siguranță sub un alt nume și apoi rulă programul. În holoscrin apărură litere roșii clipind: „*ACEST PROGRAM ESTE PERICULOS PENTRU SIGURANȚA SISTEMULUI*”.

Branko apăsă scârbit o tastă și computerul zise:

-Programul *Divizor* a fost șters.

-Hai să-ți arăt o chestie! spuse macedoneanul. Acum ești în directorul de la Universitate?

-Sunt în directorul meu.

-Dar nu cel de-acasă, cel de-aici, nu?

-Da.

Imaginea tridimensională prezenta în prim plan pe un fond albastru deschis un paralelipiped galben, pe care scria cu negru „OWAIN”. Se apropiă, folosind săgețile tastaturii. Cutiuța se deschise și el căzu în oceanul gălbui. Deodată conținutul holoscrinului se schimbă: fondul redeveni albastru și putea vedea acum dispuse în spațiu alte zece subdirectoare.

-Cum te cheamă? întreabă Branko.

-Owain! răspunse acesta mirat.

-Și mai cum?

-Llyn. L-L-Y-N. Adică „lac”.

Zâmbiră amândoi.

Monitorul celuilalt prezenta un meniu ciudat, bidimensional, probabil al unui program propriu. Introduse numele și apoi diferite comenzi în macedoneană. Apărură câteva variante, din care Branko o alese pe prima.

-Acum să te ții!

„Poate are un tic.”

-Ai numărul ROM.BUC.UNI.239.

„Așa e! Dar l-am aflat abia azi. Și era și el de față, deci putea să-l vadă.”

-Și parola... nivnav ge? Ce naiba-i asta?

În ciuda pronunției stâlcite, avea dreptate.

„Asta nu a mai văzut-o!”

-Gwanwym, adică primăvară, scris invers.

-Am remarcat un lucru: majoritatea oamenilor aleg parolele în limba maternă, deși în mod normal folosesc româna. Așa... și acum pot să-ti intru în director...

Owain, fără să atingă nici o tastă, privi cum perspectiva se modifică, plonjând în „PERSONAL”.

Holoscrinul era plin de cutiuțe albe, reprezentând fișierele. Deodată își făcu apariția una roz, protejată. Imaginea se apropie de ea și peste câteva momente galezul putea citi mesajul alb-clipitor, ce se rotea în jurul axului orizontal: „SALUTĂRI DE LA BRANKO!”

Își întoarse capul înmărmurit. Nu văzuse în viața lui așa o demonstrație de forță. Macedoneanul îl privea, abia abținându-se să nu râdă. Owain voi să spună ceva, dar toate gândurile i se învălmășeau în cap. Într-un târziu, vorbi:

-Pur și simplu nu înțeleg de ce nu te-ai făcut informatician!

-Știi care e scopul meu? Să sparg arhivele secrete ale Imperiului!

Galezul trecea din șoc în șoc. Declarația ar fi putut fi considerată o glumă bună, dar era de ajuns să privească figura hotărâtă a celui lalt și salutul de pe ecran.

-Și-mi spui așa, în față.

-De ce nu? Ai să mă denunți?

-Bineînțeles că nu! Dar poți avea încredere?

-Ce ai dacă n-ai încredere?

Tăcură amândoi câteva clipe.

-Tot nu înțeleg de ce ai ales limba română! Trebuia să intri în poliție, armată... Cred!

-Ba nu. M-am gândit serios! Știi cum e organizat sistemul informatic?

-În mare.

-Bun. Dar știai că arhivele sunt doar la nivelul României, fără controlder suplimentar?

„De unde să știi asta?”

-Dacă alegeam altceva, continuă Branko, aș fi avut șanse mari să rămân în Macedonia. Atunci aș fi fost nevoit să trec și de controlerul provinciei, cel mai puternic, pe lângă celelalte. Practic Bucureștiul e în vârful piramidei și e de ajuns să vii aici ca să ai acces mai ușor la informațiile secrete, pentru că de cartier și de sector nu e imposibil să scapi. Nu-mi dau seama cum au trecut cu vederea așa

ceva. Banca de date a Serviciului Secret e pe același plan cu aceea a Universității. Mă rog, cu tot felul de subprotecții idioate. Să revin la întrebare. Studenții la română sunt trimiși la București, de asta!

-Dar cum puteai să știi sigur dacă vei fi printre ei? Doar n-ai...

Owain se îngrozi. Branko izbucni într-un hohot de râs:

-...modificat notele? Sigur că nu! Nu știi vorba: „A greși e omenește, dar ca să încurci complet lucrurile ai nevoie de un calculator”? Ce-ai spune dacă aș ajunge șef de promoție?

Galezul zâmbi. Îi era complice? Îi era tovarăș? Îi era prieten?

-Și cu ce te ajută dacă intri în arhive?

-Dușmanul trebuie cucerit din interior!

Lui Owain aceste cuvinte nu-i sunară bine. Deși voia autonomia provinciei sale, nu se gândise niciodată la Imperiu ca la un dușman. Aproape nimeni nu folosea denumirea completă de „Imperiu Român”, așa că fiecare își închipuia că este și Imperiul său, indiferent de originea etnică. Toți aveau cetățenie imperială, deși în cartela de identificare erau menționate și naționalitatea sau provincia de rezidență.

-Mă rog, asta mai târziu, zise Branko. Acum, că tot suntem în domeniu, să-ți arăt o șmecherie pentru care aș putea fi curățat.

O persoană ce dovedea antisociabilitate era supusă unor ședințe de hipnoză pentru a fi adusă pe calea cea bună. În cazul macedoneanului, i s-ar fi recomandat să uite cum se folosește un calculator în scopuri necomerciale. Apoi s-ar fi întors fericit la Universitate să studieze limba română.

-Dă-mi CI¹⁰-ul tău!

Owain băgă mâna în buzunar și i-o întinse. Branko o luă și o introduse în computerul său. Galezul se sperie:

-Ce naiba vrei să faci?

-Așteaptă.

Macedoneanul era tot în directorul său, dar acum impunea o mișcare ascendentă, deoarece se îndrepta spre nivelurile superioare. Ieși deci pe rând din „PERSONAL”, „OWAIN”, „ROMÂNĂ” și „UNIV”. În holoscrin erau în acest moment numai două cutiuțe: una a Universității și una intitulată „GENERALE”.

-Dacă am avea drepturi, le-am vedea și pe celelalte.

Intră în cutia din stânga, apoi în „CONTROL”.

Toate fișierele erau roz: nu se puteau șterge, fiind de uz general. Branko se îndreptă spre „Identif”.

Computerul citi cartela și pe monitor apăruă fotografia bidimensională a lui Owain, amprente, data nașterii, adresa și contul, alături de fel de fel de parametri ciudați.

---

¹⁰ cartela de identificare

-Ce te holbezi așa?

-E prima oară când văd asta.

Branko întoarse capul și îl privi ca pe un analfabet.

-Ar trebui să fii mai curios! Și acum... vrei să-ți fac un CI fals? Cu un milion în cont?

„Asta e prea de tot.”

-Chiar te rog.

-Mă întreb ce gândești acum. „Să-l las pe prost să încerce, că tot degeaba încearcă” sau „Asta e în stare de orice” ? Dacă e prima variantă, adică încerc și o iau în ochi, să știi că acum sunt în sistem sub numele tău.

Pe Owain îl trecu un fior.

-Dar lasă, că sunt băiat de treabă.

Cu un gest brusc își resetă calculatorul și apoi intră sub nume propriu. Imaginea din fața galezului rămase neschimbată.

-Nu poți modifica direct CI-ul, dar poți copia informațiile pe o altă cartelă, și aici le schimbi după plac. Și încă ceva: funcțiile calculatorului nu au efect în acest caz, așa că trebuie să-l înșeli mai întâi că e o dischetă obișnuită.

Rulă un program de-al lui, introduse în computer o nouă cartelă și apăsă o tastă. Pe ecran apăru: „*ACEST PROGRAM ESTE PERICULOS PENTRU SIGURANȚA SISTEMULUI*”. Branko rămase cu gura căscată, nevenindu-i să creadă. Apoi izbi cu pumnul în tastatură, înjurând printre dinți.

-Programul *BRC113* a fost șters.

Macedoneanul îl privi în ochi.

-Sunt un tâmpit. Trebuie să-l fac mai bun.

Galezul nu se îndoia o clipă că va reuși. Celălalt întinse mâna stângă, scoțând cele două cartele și i-o aruncă pe aceea cu fotografie.

-Scuză-mă, poate par penibil, dar de ce mi-ai arătat toate astea? Tocmai mie.

-Pentru că sunt nebun.

Iar Owain nu-și putu da seama dacă vorbise la propriu sau la figurat.

Peste doua ore se întoarseră și ceilalți 3. Gicu întrebă vesel, fără să-i pese de răspuns:

-De ce n-ați venit și voi? A fost verde de tot!

Branko nici nu-l luă în seamă iar galezul întoarse capul scârbit.

Și până se lăsă seara nu se mai întâmplă nimic deosebit. Dar Dan propuse să se uite la holovizor, în sufragerie. Se pregătiră să ia loc în cele 5 fotolii din fața paralelipipedului mat, dar Tom zise:

-Owí, astea sunt scaune gravitice!

Pentru a-și demonstra afirmația, el se trânti în cel din mijloc, iar partea superioară a fotoliului se lăsă brusc în jos, revenind apoi încet la normal.

„Și ce vrei să fac?” gândi galezul.

Emisiunile HV erau transmise prin rețeaua globală de date și puteau fi urmărite și pe calculator, însă holovizoarele dedicate aveau o calitate mai bună de redare.

Se duse în dormitor, cu gândul să-și ia un scaun de la birou, dar observă că acesta nu se mișca decât pe orizontală, orice încercare de a-l ridica de pe podea soldându-se cu un eșec.

Owain renunță și îl privi lung, imaginându-și-l așchiuțe.

„Iată cum o zi începută bine se termină prost.”

Nu-i mai rămâneau decât două soluții: să se culce sau să stea pe dușumea.

„La picioarele lor!”

Dar nu-i era somn, așa că o alese pe cea din urmă.

„Ce peisaj minunat! Un scaun liber și eu pe jos.”

În afară de poziția incomodă, galezul era cuprins și de un sentiment de inferioritate, pentru că nivelul *la propriu* al celorlalți era mai ridicat.

Urmăriră un film american, cu adevărat mizerabil după părerea lui, dar ceilalți nu păreau prea afectați.

Un actor, căci nu putea fi numit personaj, făcu o poantă iar Tom izbucni în râs. Chicotiră apoi Gicu, Dan și Branko. Galezului i se făcu pur și simplu greață, pentru că ideea lui de glumă era cu totul diferită de ceea ce se întâmpla în holoscrin. Totuși nu se ridică, pentru că nu voia să se separe atât de repede de ceilalți.

Filmul se termină și se culcară cu toții, dar Owain reflectă un timp asupra ultimelor evenimente. Ajunse la concluzia că exagerase, însă aceea tot nu putea fi considerată anecdotă. Deodată, sensul i se deschise în minte iar el izbucni în râs, de unul singur. Dan îl întrebă prin întuneric ce este, și el răspunse că nimic. Avu unele muștrări de conștiință, dar în final se liniști și adormi.

A doua zi, alarma îl trezi devreme. O opri și se întoarse pe partea cealaltă. Își știa colegii de grupă și orarul, deci până săptămâna viitoare nu mai trebuia să dea pe la facultate.

„Azi mă duc la doctor!” își spuse și inima începu să-i bată mai repede.

Însuși conceptul de medicină îl făcea să se simtă rău. De fapt, *mai* rău. Dar nu avea încotro. Dorea să știe măcar despre ce era vorba.

Închise ochii și își impuse să se culce la loc, fiind încă devreme. Și, contrar așteptărilor sale, reuși.

Se deșteptă din nou pe la 10. Se ridică în capul oaselor și observă că era singur în cameră. Descoperi că avea un mesaj pe computer: „Am plecat în oraș.”

„Am plecat. Eu sau noi? Și dacă *eu*, atunci cine?”

Nu se mai încurcă în probleme lingvistice, pentru că era deja indispus. Se îmbracă, luă harta și ieși. De cum ajunse în stradă își dădu seama că era mult mai frig decât în ziua precedentă iar cerul era înnorat. Se îndreptă repede spre cel mai apropiat cabinet medical.

Înăuntru era mai cald. În anticameră așteptau încă șase persoane, dar ambianța era plăcută.

„Bine că n-au și aici scaune gravitice!”

Se înscrie pe agendă, apoi se așează și încep să privească la holovizorul din colț, care prezenta un program muzical - tehnogiaz. Notele îi mai diminuau emoția, poate chiar frică. Deși crezuse că va mai sta acolo încă mult timp, se trezi deodată strigat: următorul era el.

Doctorul avea în jur de 40 de ani, bărbos, nu inspira teamă, dar nici încredere. Îl pofti să ia loc la birou, în fața lui.

-Deci, ce ți s-a întâmplat?

-Cred că am AGF.

Ochii negri îl privă o clipă cu interes sau cu milă.

-Când ai făcut ultimul consult?

„Acum o sută de ani.”

-N-am făcut niciodată.

Doctorul își coborî puțin ochelarii ca să-l vadă direct.

„Ce gândește oare: e inconștient sau își bate joc? De ce toți doctorii au ochelari? De ce nu poartă lentile de contact?”

Vru parcă să spună ceva, dar apoi mormăi:

-Mă rog... Să vedem dacă este chiar AGF. Când ți-ai dat seama?

Owain îi povesti.

-După părerea mea, e ceva ciudat. Toți ceilalți s-au născut bolnavi. Se presupune că ar fi genetic. Ești sigur că nu e autosugestie?

-Nu, cum aș putea fi sigur?

-Bun, atunci să facem un test.

Se ridică de la birou și-l pofti pe galez să se întindă pe un pat. Îi legă la mâini, pe piept și pe cap câțiva electrozi, apoi citi pe un ecran datele:

-Tensiune normală, puls ridicat, EEG... Ai emoții?

-Da.

„Nu vezi? Cred că sunt alb la față. Sau galben.”

Doctorul se apropiu de un pupitru, aproape de fereastră, cu un computer. Începu să bată în taste, și după ce holoscrinul se făcu albastru, cu tot felul de cifre, zise:

-Vei fi supus câteva clipe unui câmp antigravitațional, ca să vedem efectele. Ești gata?

Owain respiră adânc.

-Gata.

Celălalt apăsă teatral pe *ENTER* și galezul se așteptă să coboare din nou în iad. Dar nu se întâmplă absolut nimic. Deschise ochii și speranța își făcu loc în sufletul său. Se simți complet destins, detașat de durere și de lume.

-Asta a fost tot! răsă încurajator medicul și mai apăsă o dată.

Tavanul îi căzu în cap, întunecându-l, strivindu-l, îngrozindu-l. Deși simptomele erau aceleași, nu putea să nu observe că ar fi putut fi mult mai rău. Își păstrase în parte luciditatea iar suferința fizică era suportabilă. Doar spaima se menținea constantă, făcându-l să tremure. Și toate luară sfârșit la fel de brusc precum începuseră.

Doctorul nu mai zâmbea. Îl privea de pe scaun, așteptând să se dezmeticească.

-E adevărat, zise el încet. Aveți AGF.

Pentru Owain, aceste cuvinte erau de prisos.

-Ce pot să fac?

-Vă pot prescrie un calmant.

„Aveți AGF. Vă pot prescrie. La început îmi vorbea la singular. Boala i-a impus respect. Sau poate nu era convins că sunt serios. Acum este.”

-...trebuie să vă așteptați la mare lucru. Nici noi nu știm precis cum acționează antigravitonii și nu se pot combate efectele fără a se cunoaște cauza. Aveți un mijloc de transport neconvențional?

„O să am.”

-Da.

-Atunci e bine. Mă rog, bine e un fel de-a spune.

„Mulțumesc pentru încurajare. Numai de milă n-am acum nevoie. Își imaginează ce-ar simți el dacă ar fi în locul meu.”

Medicul se ridică de pe scaun și Owain de pe pat. Se îndreptară spre birou.

-Am să vă dau adresa unui bioenergetician. În cazul de față, trebuie să vă puneți mai multe speranțe în el decât în mine.

Mulțumi și plecă. Era departe, dar avea timp. Merse o oră. Începuse să ningă. În anticameră nu era nimeni. Bătu la ușă și intră. La o măsuță simplă stătea o femeie.

O salută și ea îi răspunse. Se întoarse spre el și-l privi pătrunzător.

-O ședință costă 10 lei.

Galezul se gândi să-i pună la încercare probitatea morală:

-Nu am cartela la mine. Și e urgent!

Femeia se ridică și îl luă de mână. Owain simți furnicături în tot corpul, dar deodată îi dădu drumul.

-AGF, spuse ea.

-Da.

Așteptă să continue, însă femeia tăcea, uitându-se parcă prin el. Atunci Owain vorbi cu teamă:

-Mă puteți... vindeca?

După un minut, aceasta îi zise, cu o undă de simpatie și regret:

-În mod normal cred că aș putea. Sau cel puțin aș încerca. Nu știu cum să-ți spun, în cazul tău... nu mi-e permis. Nu te-ai născut așa și nu vei muri așa, dar încă

nu a sosit timpul. Și încă un lucru: trebuie să te vindeci singur.

-Dar pot?

-Trebuie să poți.

Accentul nu căzuse pe primul, ci pe al treilea cuvânt.

Era o discuție de la egal la egal și ea era de partea lui. Se simțea deja mai bine. Îi trecu prin minte că mai sunt și alți bioenergeticieni, care ar fi bucuroși să-l trateze, dar femeia, citindu-i gândurile, îi puse o mână pe umăr:

-Nu te amăgi.

Mâna îi dădea curaj.

„Cred că am să plec.”

Ea îl lăsă:

-Noroc.

„Mulțumesc. Îți mulțumesc cu adevărat.”

Femeia zâmbi. După ce se întoarse ca să iasă din cabinet, ea îi strigă:

-Owain!

Galezul roti capul, surprins că nu era surprins.

-CI-ul tău e în buzunar.

-Bineînțeles.

Plăti.

În drum spre „casă” se bucură de fulgii reci care cădeau numai pentru el, căci nimeni altcineva nu părea să-i ia în seamă.

Tom și românii sosiră la timp pentru masa de la ora două, urmați de Branko, la două și un sfert. Englezul se mândri cu noua sa achiziție - un sintetizator. Le destăinuie că mai avea unul acasă, dar că uitase să-l ia și că acesta era mai bun și „din capitală”.

După prânz se adunară în cameră să-l asculte. Tom îl puse în priză și luă o poziție comodă pe pat, cu minunea în brațe.

Owain se dădu instinctiv la o parte, pentru că îi era frică de sintetizatoare. Așa cum altora le era frica de lifțuri, cutremure sau întunerici.

Englezul pur și simplu făcu senzație. Cântă o oră, fără pauză, o gamă întreagă de melodii, de la gađér la rix¹¹ și de la Nitrogen la Bach.

La sfârșit, Dan îl rugă să-l învețe și pe el ceva mai ușor, dar Tom începu din nou să delireze pe clape iar românul se lăsă păgubaș.

Vineri fu o vreme groaznică și nimeni nu ieși din cămin. Găsiră doar dimineață un mesaj de la Branko, prin care îi anunța că a plecat acasă în Macedonia și se întoarce duminică seara cu bicicleta pentru Owain.

Priviră literele albastre, apoi priviră pe fereastră și Tom concluzionă melancolic:

-E mai nebun decât pare...

---

¹¹ se pronunță [riks]

Expresia serioasă a feței, de parcă ar fi recitat *Luceafărul*, îi făcu pe toți să izbucnească în râs.

Totuși ziua părea terminată: se uitară la holozizor, cântară, se jucară pe calculator și se plictisiră teribil.

Pe la cinci și jumătate se duseră la restaurant. După masă, ceilalți trei se reîntoarseră în cameră iar Owain rămase să privească gânditor pe geam.

Soarele probabil apusese, era înnorat, dar furtuna se oprise. Și priveliștea părea acum albastră. Pomii erau schelete ieșind din zăpadă, care nici măcar nu strălucea. Se imagină cu 50 de ani mai bătrân, contemplând încă o zi trecută, încă o viață pierdută.

„Va fi o clipă când am să-mi aduc aminte cu bucurie și invidie de momentul ăsta.”

Ca prin vis auzi o voce feminină și tresări, întorcând capul. Era îmbrăcată cu o flanea roșie și îi zâmbea. Fața i se părea cunoscută.

-Pot să stau și eu?

Avea un accent germanic destul de pronunțat.

„Înțeleg de ce se pune atâta preț pe învățarea corectă a românei. Altfel fiecare ar vorbi româna sa, poate ar apărea chiar dialecte regionale.”

El vorbea aproape fără accent și era mândru de asta.

-Da, chiar te rog.

Ea luă loc în fața sa, continuând să surâdă.

-Tu ești galezul, nu? O...Owain?

-Precum spui! se înveseli și el.

-Știi cine sunt eu?

-Taie-mi capul.

-Vigdis. Din Islanda.

-Așa e! Ai dreptate.

-Ar fi culmea să n-am.

Owain lăsă ochii în fața de masă, zâmbind.

-Ce făceai aici? Nu te-am mai văzut de miercuri.

„Și dacă mă vedeai, ce-ți folosea?”

-Nimic deosebit. Mă uitam pe geam. Îmi place când totul e înverzit afară.

După o clipă, avu o scânteiere:

-Înverzit de frig!

Chicotiră amândoi și Vigdis zise:

-Chiar vreau să te întreb: ce temperament ai?

Owain ridică din umeri. Putea fi un răspuns destul de bun. Își dădu seama că îi era frică de o eventuală precizare. Era sigur că 80% din cunoscuți ar fi interpretat gestul ca pe o necunoaștere a tipurilor de temperament.

Nu și Vigdis:

-Ei?

Totuși nu înțelesese. Dar nici răspunsul nu era complet.

-Am trăsături din toate. Mai mult melancolic și sangvinic. Introvertit și extrovertit. Extremele.

Fata îl ascultase cu atenție și aștepta să spună mai departe.

-Sunt împărțit în două.

-Doar nu ești pește!? izbucni ea, aproape bucuroasă.

Owain o privi surprins:

-Cum ți-ai dat seama?

Era acum bucuroasă pe deplin.

-Nu te interesează astrologia?

-Nu prea, răspunse el, puțin vinovat.

-Păcat. Dacă vrei, am să te mai învăț. Eu sunt balanță.

Și-i întinse mâna. Era un gest cam teatral, dar Owain putea să-i dea și altă semnificație: nu făcuseră cunoștință cu adevărat până nu-i aflase zodia. Pentru islandeză, acesta era un lucru la fel de important ca și numele. Poate chiar mai important.

Îi strânse mâna. Delicată, catifelată, frumoasă. Vigdis era simpatică. Și atunci creierul îi intră în regim de nebunie, determinându-l să facă lucruri pe care altfel nu le-ar fi făcut nici în o sută de ani. Aplecă mult capul spre dreapta și văzu că fata purta o fustă verde și bocanci pestriți, la modă.

-Îți stă bine în roșu / verde.

Ea ridică din sprâncene, uimită de izbucnirea lui, dar încântată.

-Observ legătura cu astrologia, dar mersi oricum.

Încet-încet, creierul îi revenea în regim normal și vru să o întrebe dacă îi plăcea să i se facă complimente, însă se răzgândi. Răspunsul în orice caz era evident, chiar dacă ea ar fi recunoscut sau nu.

-Ce faci uichendul ăsta?

„Mă arunc pe fereastră.”

-Mă arunc pe fereastră.

-Perfect. Și după aia?

„Mă otrăvesc. Ești perseverent, ar spune ea. Sunt un prost, aș spune eu.”

-Nimic deosebit. Hai să mergem undeva.

-Unde?

-La film, în parc... eu știu?

-Îmi dai întâlnire? surâse Vigdis.

Oficializarea îl sperie. Ca de obicei. Dacă n-ar fi fost regimul de nebunie, poate chiar ar fi dat înapoi.

„Cum să zic? Ce să zic?”

-Vrei?

Fata miji ochii, alintându-se.

„Vrea.”

-Vreau. Dă-mi de știre!

-Ce număr ai?

Vigdis tăcu un moment și privirea i se fixă în peretele din spatele galezului.

-ROM.BUC.UNI.329.

-Ha!

-Ce?

-Al meu e 239!

-Da, într-adevăr.

-Acum spune-mi și parola! continua Owain serios.

-Ai vrea tu!

„Nu e nici o problemă.”

Pentru Branko sigur n-ar fi fost. Dar, oricum, dacă i-ar fi umblat prin fișiere s-ar fi simțit un ticălos.

-Atunci ne vedem mâine.

-Mâine.

Se ridicară și se despărțiră. În cameră, Tom era în plin concert.

A doua zi, ninse fără întrerupere. Owain începu dimineța o carte și o termină la șase. După ce citi ultima frază își ridică ochii încețoșați și observă ceasul. Până atunci nu crezuse că poate să uite o întâlnire.

Vorbi cu Vigdis prin calculator, se îmbracă și ieși.

„Oare și-a imaginat vreun moment că n-am să vin? Și dacă da, cu părere de rău?”

Vru să creadă, dar se temu să nu se amăgească.

Fata nu făcu nici un comentariu cu privire la asta și Owain o aprecie și mai mult. Sau poate că ar fi apreciat-o indiferent ce-ar fi spus.

Se duseră la cinema și sala era pe jumătate goală. Când filmul începu, galezul fu surprins o clipă de imaginile bidimensionale. În ciuda dezvoltării tehnice, cinematografele foloseau în cel mai bun caz ochelari stereoscopici pentru a simula spațialitatea. Un holoscrin uriaș era destul de greu de construit și în acest caz ar fi fost modificat însuși principiul de bază, proiecția.

Audiența acestui tip de spectacole se menținea totuși la un nivel mediu, din motive lesne de înțeles. Două motive erau chiar ei.

În mod normal, filmul era slăbuț, iar cei doi ar fi mințit că le plăcuse foarte mult, poate și din cauză că îl văzuseră împreună.

De data aceasta, filmul era bun. Se întrebă dacă nu cumva doar mâna din dreapta lui îl făcea așa. Probabil că răspunsul era negativ.

Însă finalul era tras de păr. Owain observă o întoarcere la moda anilor '30, când binele câștiga depășind situații absolut imposibile.

„De ce criminalul trebuie să-și avertizeze victima, să-i destăinuie motivele? E o satisfacție ieftină, să-l vadă pe celălalt învins. Doar crima nu se hotărăște pe loc.

Sau, cel puțin, nu ar trebui. Plănuiești totul acasă, apoi vii și tragi, fără un cuvânt.”

Așa era realist. Dar să ceri realism modei '30 era ca și cum i-ai cere criminalului să ucidă cu sânge rece. De fapt, era același lucru.

Dar Vigdis era fericită, căci mutantului i se tăiase capul cu o rază laser și se făcuse dreptate. Dar galezului îi era milă de el, pentru că acțiunile sale avuseseră o motivație pe care o înțelegea, chiar dacă nu o aproba.

Afară era noapte și ninge. Lumina sferelor fluorescente (de data aceasta albă) crea o atmosferă aproape ireală. Globurile erau sori iar fulgii - stele.

Și își aminti o poezie a primului împărat.

„Luna arde în înalturi

Peste munți de ceți și vreme,

Stele ning din cerul negru

Peste-a apelor...”

Care putea fi ultimul cuvânt? Cu toate eforturile, acesta nu-i venea în minte, deși la prima vedere era destul de simplu, căci trebuia să rimeze cu „vreme”. Se gândi să o întrebe pe islandeza, dar se temu să nu pară ridicol. După o scurtă ezitare, reveni la primul impuls. Rupse tăcerea:

-Auzi...

Vigdis privea vrăjită. Își întoarse capul spre el, parcă deșteptându-se deodată.

-Da.

-Hm... știi *Patru*? Poezia *Patru*?

-Da, zise ea, răspunzând întrebării.

Apoi, înțelegând semnificația, asemănarea, șopti:

-Da.

-Spune-mi și mie, cum se termină? Care e ultimul cuvânt: „*Peste-a apelor...*”
ce?

-...noiene.

Vorbiseră în același timp. Răspunsul și întrebarea fuseseră concomitente.

„Noiene. Parcă așa.”

-Noaptea asta ar merita un tablou, spuse fata.

-Pictezi?

-Când am timp. Dar în general îmi fac timp.

-Pe calculator sau pe hârtie?

-Pe hârtie, bineînțeles. Pe calculator se fac desene, nu tablouri. Sunt cifre, nu artă.

Owain nu se simțea complet de acord, dar nici împotriva. Era un punct de vedere interesant și merita să mediteze asupra lui.

Încet-încet, ajunseră la cămin. Vigdis stătea la etajul unu. O conduse până în dreptul ușii. Ea îi zise, zâmbind:

-Mi-a făcut plăcere.

Galezul nu-și dădu seama dacă spunea adevărul sau nu. Oricum, ce-ar fi putut spune? Că a fost mizerabil? Nu, mizerabil nu fusese, deci înclină spre prima variantă.

-Și mie.

Își strânseseră mâinile, cu degetul mare în sus. Acesta devenise salutul studențesc.

-Noapte bună.

-Nos da.

Fata înțelese și surâsul i se lărgi.

-Góđa nótt!

Apoi introduse CI-ul în identificator și intră, închizând ușor ușa.

Duminică, spre seară, se întoarse Branko. Intră, abia dacă salută și i se adresă galezului:

-Ți-am adus bicicletă. Dacă vrei, vino până jos să vezi.

Coborî scările cu inima bătându-i de emoție. Odată cu el veniră și ceilalți trei, să privească minunea.

Afară era frig iar pe cerul senin se puteau zări primele stele. Owain începu să tremure și își strânse mâinile pe corp. Așa părea cât de cât suportabil.

Macedoneanul deschise portbagajul AGM-ului, ridicând o vechitură de bicicletă de pe care vopseaua se scorojise.

-Pare un deșeu, dar se poate foarte bine merge cu ea.

Vorbele și râsuflarea se transformau în aburi.

-Nu vrei să faci o tură?

-Dacă mă-nveți...

-E la fel ca una gravitică. Mă rog, aproape la fel...

Owain avusese și el una când fusese mic. Dispozitivul antigravitațional echilibra greutatea de o parte și de alta a axei verticale formate de direcția roților, împiedicând astfel eventualele accidente.

Se urcă pe bicicletă. Mâinile îi tremurau și dinții îi clănțăneau de frig și frică. Încercă să pedaleze, dar după trei metri se dezechilibră și fu nevoit să pună piciorul stâng pe pământ, ca să nu cadă.

-Mai încearcă, râse Tom.

Așa făcu. Reuși astfel să se descurce binișor în linie dreaptă. Curbele îi mai ridicau unele probleme, mai ales că pe jos era zăpadă și putea aluneca.

Ceilalți se duseră în cameră, la căldură, dar galezul continuă exercițiile. Reținerile îi dispăruseră și nevoia de joacă îi luase locul. Era un joc nou și era frumos. Trebuia deci să-l învețe. Experiența din copilărie îl ajută, căci reflexele, deși atenuate datorită înlesnirilor moderne, i se treziră din nou. După o oră de antrenament, urcă și el în cameră, mulțumit de sine. Avu însă o surpriză: CI-ul său era în buzunarul de la palton, așa că fu nevoit să bată la ușă, ca un golan. Îi deschise Branko, cu o expresie de mirare pe chip. Owain își ceru scuze,

explicându-le, iar ei se amuzară, deci fu iertat.

De luni începu școala cu adevărat și totul deveni din ce în ce mai mult rutină. Totodată, se împrietenii cu Branko și se îndepărtă de Tom și de ceilalți.

Pe 17 octombrie fu ziua lui Vigdis, care organizează o mică petrecere, invitați fiind colegii de grupă și colegele ei de cameră.

Tom captă atenția cu sintetizatorul, căci, și Owain nu putea contesta, cânta excelent.

„De ce dansează lumea?” se întrebă galezul. Nu se putea gândi decât la trei variante: „Ca să fie văzuți, în caz că știi într-adevăr să danseze, ca să-și consume energia, sau ca să nu fie singuri, ca să fie cu ceilalți, ca să nu se plictisească.”

Ultima, firește, îl definea acum pe el. Se retrase într-un colț și după puțin timp sosi și sărbătorita.

-Ce faci aici?

Nu era un ton peiorativ, ci înțelegător.

-Vreau să stau de vorbă!

Fata se așeză lângă el.

-Despre ce?

-Despre orice.

Nu-i venea în minte absolut nici un subiect. Vigdis îl întrebă:

-Îți place cum cântă Tom?

Un fior de invidie îl străbătu.

-Da, cântă foarte bine. Îi place.

În acel moment, englezul făcu o greșeală, dar nimeni nu păru să-și dea seama.

-S-a întâmplat ceva?

-Hm... nimic.

-Roagă-l să te învețe și pe ține vreun cântec-două. Să-mi cânti serenade...

Privea visătoare. După expresia feței, nu era o glumă, chiar spera că într-o zi așa ceva se putea întâmpla.

-Dar eu *știi* să cânt...

-Ah, scuză-mă, nu mi-ai spus...

-...numai că nu o fac, pentru că mi-e frică!

Vigdis se uită circumspectă.

-Emoțiile sunt firești, însă la tine mi se pare că e ceva mai mult.

-Mda. Eram în clasa a noua și aveam un sintetizator.

„Început perfect!”

-Într-o zi eram singur acasă. Era într-o vineri - ca azi, de fapt, ca ieri!

Cântam ceva nou și ritmul nu mergea prea bine. Vorbesc de ritmul bateriei, cel programat. Atunci m-am gândit să-l schimb și am apăsat câteva butoane. Partea de deasupra era metalizată iar când am atins-o, m-am curentat. În mod normal ar fi trebuit să fie izolată. M-am simțit de parcă aș fi fost strâns într-o menghină și apoi

azvârlit la pământ. Mi-am pierdut cunoștința câteva clipe, dar, din fericire, asta a fost tot. Mi-am revenit, însă de atunci mi-e frică să mă apropii de vreun sintetizator, darămite să-l mai și ating. Pe al meu l-am vândut săptămâna următoare. Și e culmea că dacă mă relaxez, îmi închipui chiar că aș putea cânta din nou, însă când văd vreunul mă apucă iarăși spaima și se termină totul.

-Și n-ai încercat nimic? Eu știu, hipnoză?...

-Nu, nici n-am vrut să aud de așa ceva.

-De ce?

-Mă gândesc că în timpul stării de hipnoză mi-aș pierde voința, personalitatea, și fiecare ar putea face orice din mine.

-Cred că e de prisos să-ți spun că doctorii au și ei conștiință...

-Da, într-adevăr, e de prisos.

-Fiecare are fixurile lui... Iartă-mă, n-am vrut să te jignesc. Sunt obosită și mă ia gura pe dinainte.

Fata vorbise în general și ar fi fost o prostie să se supere, mai ales că fusese și sinceră.

-Nu m-ai jignit deloc. Și eu gândesc la fel. Chiar sunt curios ce fixuri ai tu?

Vigdis zâmbi și coborî privirea.

-La prima vedere, nu prea am. Mai mult, cred, pentru că nu-mi place să mă gândesc la asta. Sunt superstițioasă și mi-e frică de coșmare...

Observând indispoziția ei, Owain nu mai insistă. Se întrebă însă ce ar alege dacă ar fi într-o situație de genul: însănătoșire în urma unei boli incurabile în schimbul unui coșmar în fiecare noapte.

-De ce vii cu bicicleta la facultate? schimbă ea subiectul.

Mai bine spus, încercă. Fără să vrea, se învârtea în cerc.

-Am AGF, răspunse el scurt.

Acum o înțelegea. Totuși, în general, răul nu dispare dacă nu-i mai dai atenție.

-Ce-i aia? zise islandeza mirată.

-Parașutism.

Fata stătu un moment în cumpănă, cântărindu-i spusele.

-Atunci cum ai venit din Țara Galilor? Pe bicicletă?

Owain izbucni în râs, urmat apoi cu reținere de Vigdis.

-E greu de explicat. De fapt, e inexplicabil. M-am îmbolnăvit când am sosit aici, la București. Și mi s-a spus că o să mă vindec. Probabil când o să plec.

Ultimă idee îi venise instantaneu, surprinzându-l și pe el. Totuși nu ideea în sine îl uimise, ci transpunerea ei în cuvinte.

„O idee nu înseamnă nimic. Un cuvânt înseamnă totul.”

Dar acest principiu nu putea fi aplicat comunicării interumane, în care cuvintele nu reprezintă decât o mică parte a schimbului de informații, restul constituindu-l gesturile, expresiile feței sau intonația.

Vigdis păruse necăjită, dar ultima propoziție îi adusese și ei puțin optimism.

-Îți place aici? îl întrebă fata.

„Petrecerea sau Bucureștiul?”

Răspunsurile ar fi fost contrarii.

-Da.

-Și mie. Ideea ca o capitală să fie cel mai mare oraș al unei țări mi se pare idioată!

-Și când mă gândesc că în prima zi aș fi comandat bucuros un atac atomic!

Vigdis îl privi o clipă nelămurita, apoi făcu legătura cu boala și zâmbi.

Tom se opri din cântat și scoase sintetizatorul din priză. Era transpirat și ceru de băut. Toți începură să aplaude și englezul făcu o plecăciune. Apoi luă o sticlă de vin de un litru și o goli pe jumătate.

O față necunoscută, probabil o colegă de cameră a lui Vigdis, programă un computer să difuzeze melodii în mod aleatoriu, apoi stinse luminile. Era târziu și lucirile globurilor albe din stradă pătrundeau prin ferestre, desenând forme bizare pe pereți. Afară începuse iar să ningă iar înăuntru era cald și bine. Toate acestea îi induseră galezului o stare de confort și siguranță. Vigdis se ghemui lângă el și el o cuprinse în brațe.

Ar mai fi vrut să o întrebe din ce țări erau colegile ei de cameră, dar i se păru total nepotrivit. Știa că 2 erau românce și restul de 3 - străine, ca și în celelalte apartamente.

„Oare ce semnificație ar putea avea această împărțire? Români sunt 2, iar 3 din provincii diferite.”

Deci, indirect, li se dădea de înțeles cine erau adevărații stăpâni, în ciuda așa-zisei egalități a tuturor națiunilor. Totuși, per total, ei erau în minoritate. Aveau un avantaj, care de fapt aproape nu conta. La fel ca în realitate. De ce 5? 5 oameni erau destul de puțini pentru a reprezenta o unitate, dar destul de mulți pentru a se divide în subgrupuri, pentru a da naștere la simpatii și antipatii.

Avea impresia, din ce în ce mai puternică, a reprezentării în miniatură a Imperiului sub forma unui cămin studentesc nevinovat. Pregătirea pentru viață era deci mai complexă decât s-ar fi așteptat, nu era numai una școlară, ci mai ales umană. Asta dacă era cu adevărat o pregătire. Dacă nu, atunci ce era? Îi fu frică să se gândească. Îi fu frică să traducă în cuvinte ideea care-i venise, și ideea se duse. Înapoi? Înainte? Memoria nu poate depozita idei, ci idei materializate în cuvinte.

„Așa cred eu, dar de unde să știu ce se întâmplă cu alții? Ce știu eu de alții? Ce știu alții despre mine?”

Ritmul de rix îl trezi pentru un moment din reverie. Umbre țopăiau entuziasmate. Vigdis abia respira, cu ochii închiși și fața senină. Totul era din nou un vis frumos în care ar fi vrut să rămână pentru totdeauna și din care îl deștepta fiecare clipă trecută. Și-o imaginează pe islandeză făcând un lucru detestabil, de fapt

nu-și imagină acest lucru în mod concret, ci doar ca principiu. Se văzu apoi gustând plăcerea cruda a suferinței, apoi iertând-o, pentru că nu putea să nu ierte. Se întrebă ce e iertarea. Ce e uitarea. Poți să uiți fără să ierți? Poți să ierți fără să uiți?

A ierta înseamnă a uita, în primul rând suferința. După depășirea ei, întâmplarea ar apărea doar ca un fapt divers, o experiență din care ai tras unele învățăminte, poate. De exemplu, să nu mai ai încredere în oameni. „Ce ai dacă n-ai încredere?” spusese Branko. Și Owain era complet de acord. A ierta complet înseamnă de fapt a uita complet.

„Dacă nu uiți, atunci treci doar de la o ură activă la una pasivă.”

O privi pe Vigdis, care părea că doarme. Însă galezul știa că nu era adevărat, că doar visează. La clipa în care îl va ierta? Asta *dacă* o va face.

Stătu apoi fără gânduri multă vreme, respirând fiecare secundă, fiindcă erau stropi de fericire.

Lumina se aprinse brusc și se termină.

De a doua zi viața începu iar să se scurgă monoton, cu mici pauze sau ocolișuri. Într-o joi, Vigdis îi spuse de un anunț publicitar, de care dăduse întâmplător citind infoștirile. Owain luă legătura cu autorul său, aflând că acesta era dispus să vândă la un preț rezonabil un electroscuter. Suspensia nu era antigrațioasă și performanțele - oricum superioare unei biciclete.

Așa că se duse, chiar în aceeași seară, la adresa indicată, împreună cu Tom și Gicu, și-l cumpără.

Branko aruncă bicicleta și gestul acesta îl duru pe galez, căci ea reprezenta în primul rând o dovadă de prietenie.

Acum totul devenise mai simplu, dar farmecul greutăților de la început fusese înlăturat.

Facultatea, colegii, Vigdis și activități fără importanță în fiecare seară și sfârșit de săptămână.

Era sâmbătă dimineața când Branko reuși să falsifice prima cartelă de identificare. Era așa de surescitat, încât căzu de pe scaun și se bălbâi, încercând să le explice și celorlalți ce realizase. Accentul slav puternic datorat emoției făcea aproape imposibilă înțelegerea cuvintelor sale.

Dan își dădu seama primul și sări de pe pat, urlând la ceilalți trei. Se adunară toți lângă computerul său, iar macedoneanul le făcu o demonstrație: introduse două cartele, una oficială, cu fotografia sa și cealaltă nou-nouță.

Rulă programul său, apoi *Identif*, care prezenta aceleași informații pentru amândouă.

-Computerele oficiale au sisteme specifice de scriere a CI-urilor, pentru că sunt protejate la scriere, dar se poate copia lor și apoi modificarea celeilalte!

Branko vorbea încă destul de incoerent, dar măcar acum putea fi înțeles.

După execuția unui nou program, cartela pirat arăta în cont 500000 de lei.

Rămaseră cu gurile căscate.

Tom se dezmeteci primul și se grăbi să-i aducă CI-ul sau. Și Branko îl făcu bogat. Dan, Owain și Gicu urmară.

Stăteau acum întinși pe pături, nevenindu-le să creadă norocul ce dăduse peste ei. Owain închise ochii. Era bucuros, dar nu era fericit. Putea acum să-și cumpere practic orice. Dar *ce* să-și cumpere? Un AGM nu avea rost, sintetizator - nu, holovizor - cât stătea la cămin nu-i trebuia iar acasă mai avea două, cărți - putea să-și ia și cu suma reală, mâncare, îmbrăcăminte - nu punea prea mare preț pe ele, deși erau necesare, să trimită acasă - ar fi trezit întrebări, să finanțeze ceva - ar fi trezit bănuieli. Ajunse la concluzia că ar fi mai nimerit să-i pună la păstrare, pentru când va avea cu adevărat nevoie de ei.

Dan îl întrebă pe Branko:

-Eu nu prea mă pricep, dar te-ai asigurat cumva? Să nu ai necazuri!

„Ce grijă subită pentru soarta lui! Trebuia să spună «Să nu *avem* necazuri!»!”

-Fii fără grijă. Am fost atent.

Tom stătuse până atunci tăcut și îngândurat. Când se hotărî să vorbească, avea în glas o inflexiune de conducător preocupat de soarta supușilor:

-Auziți, de-acum încolo nici un cuvânt despre asta, nimănui! Suntem toți la fel de vinovați ca Branko, așa că nu cumva să șoptiți ceva la PI¹²...

Îi privi, pe fiecare în parte.

...deși nu cred că se află vreun pițigoi printre noi.

Aprobară cu toții în tăcere.

-Și mă gândeam... ca să nu fie nici un fel de probleme... Apropo, aveți conturi în bancă?

Aveau.

-Bun. Cartelele nu pot fi detectate, nu-i așa?

-V-ați convins singuri, răspunse macedoneanul. Atâta timp cât nu observă cineva lipsa fotografiei și numelui.

Englezul dădu din cap satisfăcut.

-Atunci ar trebui să mergem la Bancă, să depunem cei 500000 în cont și apoi să-i retragem din nou pe CI-urile adevărate. Așa devine totul legal.

Era o idee foarte bună, căci acest tip de transfer se făcea exclusiv computerizat. Owain nu înțelegea cum de existau atâtea breșe în sistemul imperial, astfel încât cinci studenți, încă și la română, își puteau face de cap. Dar dacă stătea să se gândească mai bine, meritul principal era al lui Branko, restul fiind completări de ordin „tehnic”. În final, ele se dovedeau însă la fel de importante ca și falsificarea propriu-zisă. La ce bun că furi un milion dacă ești prins imediat?!

Se duseră chiar în după-amiaza aceleiași zile. Intrară fiecare într-o cabină

---

¹² Poliția Imperială

de schimb.

Owain știa ce are de făcut. Introduse în fanta computerului cartela falsă și spuse numărul de cont și parola. După ce i se identificară vocea și amprente, i se stabili accesul și văzu în holoscrin suma totală, comandă transferul și așteptă cu inima strânsă declanșarea alarmei, blocarea ușii și apoi arestarea. Nu se întâmplă nimic. Auzi:

-500000 de lei depuși în cont. Vă mulțumim că ați apelat la serviciile noastre.

Luminița verde, care reprezenta „atenția” calculatorului se stinse. Galezul repetă numărul de cont și parola. Vârî CI-ul adevărat și specifică suma.

-5000 de lei retrași din cont. Vă mulțumim că ați apelat la serviciile noastre.

Avea acum în bancă 503260 de lei. Ieși din cabină puțin amețit, dar și ușurat, într-un fel. Se simțea oarecum vinovat, dar se gândi cât de ușor era să furi.

„Dacă CI-urile aveau alt format decât cartelele obișnuite, Branko nu mai făcea nimic.”

Se întâlniră afară din clădire, iar Tom le spuse să nu cheltuiască foarte mult timp de o săptămână, ca să nu aibă cumva greutate.

După acest interval, englezul și cei doi români își cumpărară câte un AGM ultimul tip. Tom reacționează dur față de ironiile și insinuările colegilor de grupă, iar aceștia se liniștiră, cel puțin fățiș.

Dan își luă și el sintetizator. Deși nu prea avea talent, învățase de la englez câteva cântece. Ei doi, împreună cu Maria, portugheza, care știa să cânte la vris¹³, înființară formația facultății de română - *Angérers*. Însuși numele era un protest, mai ales că era în engleză, și Owain aprecie inițiativa lui Tom.

În ziua următoare, Vigdis nu pierdu prilejul să-l întrebe cum de se îmbogățiseră cei trei peste noapte.

-De unde să știu eu? răspunse galezul, tot cu o întrebare.

-Mă gândeam că ai vreo idee vagă, mai ales că ești aproape de „sursă”!

„Vagă? Ce față ar face dacă i-aș spune!”

-Îmi pare rău.

Contrar așteptărilor, fata nu renunță:

-Și cum îți explici că și-au cumpărat toți AGM-uri? În același timp.

-Nu-mi dau seama. Poate au pus pariu!

---

¹³ *Vrisul* era un instrument aproape indispensabil muzicii rix și gađer. Era de fapt o cutiuță pătrată cu 132 de compartimente adâncite, dispuse pe 11 linii și 12 coloane, colorate asemănător clapelor unui sintetizator: notele principale cu galben iar celelalte cu albastru. Pentru a cânta trebuia doar să vâri degetele în spațiile respective. În fiecare locaș, într-un perete despărțitor exista un dispozitiv ce emitea o rază laser, receptată de o celulă din peretele opus. Când degetul întrerupea acest circuit, se emitea un sunet, corespunzător notei alese. Diferența față de sintetizator consta în faptul că sunetul produs nu era continuu, ci intermitent. Astfel, efectul semăna cu un bâzâit, în funcție de frecvență, gustat însă de public datorită stării aproape hipnotice pe care o inducea, bineînțeles dacă era amplificat corespunzător.

Se abținu cu greu să nu zâmbească.

„Ce prostii pot să debitez!”

Vigdis clatină din cap, lăsând privirea în jos. Probabil realizase că-și bătea joc, că ori nu știa, ori nu voia să-i spună.

„S-o invit să meargă cu mine să-mi iau un AGM. Să aleagă ea culoarea.”

-...cu gura până la urechi?

Tresări:

-Poftim?

-Câteodată aș vrea să știu ce gândești, când stai așa și nu scoți o vorbă.

-Și mie mi-ar place să cunosc gândurile oamenilor. Gândurile nu pot minți.

De fapt, e posibil, dar e destul de greu să te minți pe tine însuși. Cel puțin așa zic eu. Cu toate astea, mă întreb dacă ar mai exista conflicte dacă am comunica telepatic...

Islandeza mormăi ceva neinteligibil. Owain se întoarce brusc spre ea:

-Tu ce crezi? Uite, de exemplu, ce crezi despre mine? Sincer!

Vigdis îl privi speriată un moment, apoi replică:

-Dar ce te-a apucat așa, deodată?

Într-adevăr, fusese o reacție surprinzătoare pentru caracterul său obișnuit. Totuși, în contextul discuției, ea ar fi putut să-i răspundă. Deci nu voise. Oare de ce? Dacă ar fi avut o părere bună, i-ar fi spus. Așa ar fi fost normal. Avea o părere proastă? Dar n-avea sens. Nimic din comportamentul ei nu o dovedea. Și, în orice caz, putea să mintă.

Probabil fusese prea uimită de izbucnirea lui. Voia să creadă ultima variantă, și până la urmă o crezu.

Ce trebuia să mai spună? „Scuză-mă, am avut o zi grea”? Bineînțeles că nu. Greșeala fusese a ei. Aștepta să vorbească Vigdis, dar ea tăcea privind în pământ. Liniștea devenise apăsătoare. Myfanwy ar fi schimbat subiectul, ar fi încercat să revigoreze conversația. Era ciudat că tocmai acum își amintise de ea. Se întristă. Apoi se gândi dacă Myfanwy era așa cum își amintea el. Nu-și putea da seama în mod conștient, dar știa că nu.

„Timpul netezește. Memoria reține doar ce ni se pare important. Dar după un interval mai lung, imaginea inițială se alterează și ajungem să ne amintim un lucru nu cum a fost în realitate, ci așa cum ne-am temut sau am fi dorit noi să fie.”

-Participi la campionatul de șah? o întrebă el.

Gicu fusese cu ideea, și toți o aprobaseră. Așa că lipiseră hârtii prin tot căminul. Până în acel moment se înscriseră însă doar vreo 25.

-Nu știu, nu m-am gândit până acum.

-De ce?

-Fetele nu vor. Probabil că nu știu să joace.

Se referise la colegile ei de cameră.

-Dar tu știi?

-Puțin. Cât să mut piesele, zise ea și râse.

-Oricum n-ai ce pierde. Îmi închipui că va fi distractiv.

-Ei, atunci... ce mă costă?

-Doi lei. Cheltuieli de organizare.

Vigdis îl privi mirată și amuzată.

-Doar nu credeai că facem un campionat pe computer. Închiriem o sală.

Campionat în toată regula.

-Și câștigătorul ce câștigă?

-Respect. Și o sticlă de apă.

-Fie.

-Te trec pe lista?

-Da.

-Înseamnă că datorezi doi lei comitetului de organizare.

Islandeza râse și-i dădu prietenește o palmă peste tâmplă.

Peste două zile erau înscriși exact 32 de concurenți. Tom și Dan procedară la tragerea la sorți, apelând la o pungă și la bilețele, căci voiau să facă totul în mod „clasic”.

În primul tur, Owain urma să joace cu Branko. Galezul nu știa la ce trebuia să se aștepte, așa că trată meciul cu toată seriozitatea și învinse.

La campionat participară doar patru fete. Trei fură eliminate. Conform „loteriei”, Owain trebuia să o întâlnească pe cea victorioasă. Pe Vigdis.

Ea spusese că abia muta piesele, dar se putea baza pe asta, atâta timp cât învinsese o dată? S-ar fi simțit rău dacă ar fi pierdut. Nu l-ar fi afectat înfrângerea propriu-zisă, ci eventualele ironii: „Te-a bătut porumbița, scumpule?”

Jucă destul de bine, dar pierdu. Privi în tăcere tabla de șah, neștiind exact ce greșise. Pur și simplu fusese mai bună. Spera din toată inima să ajungă în finală, sau măcar să nu fie el singura victimă. De fapt, *deja* nu era singura. Se uită la islandeză, care stătea cu mâinile încrucișate pe masă. Nu zâmbea, dar era de ajuns să-i vadă ochii ca să-și dea seama că era bucuroasă. Poate se simțea stânjenită. Ce putea face? Să-i râdă în nas? Îi părea rău de el, dar se gândea ce va face mai departe.

Lui Owain nu-i rămânea decât alternativa de spectator. Astfel, în ziua următoare, Vigdis îl învinse pe Dan și se califică în semifinale, unde trebuia să joace cu Gicu. În celălalt meci, Tom îl întâlnea pe Karl, din Germania.

Era curios că, deși mai mult de jumătate din participanți erau aproape necunoscuți, în pozițiile fruntașe se clasaseră majoritatea din grupa sa. Cu excepția lui. Asta mulțumită islandezei.

Câștigară Tom și Gicu. Galezul nu putea spune dacă îi părea bine sau rău. Îi părea bine că Vigdis fusese bătută și îi părea rău că simțea asta. Cât despre victoria lui Tom, putea spune că se așteptase la așa ceva, căci englezului îi mergeau toate din plin.

Finala fu o înfruntare pe viață și pe moarte; Gicu aplică iar jocul periculos, dar Tom își dădu seama și îl învinse. Owain trebui să recunoască faptul că ar fi pierdut cu siguranță.

Campionatul se terminase, dar ecourile lui erau departe de a se stinge. Tom fu nevoit să bea sticla de „apă”, astfel încât după o jumătate de oră abia se mai ținea pe picioare. Dan nu se lasă mai prejos și îi urmă exemplul, ajungând să sărute picioarele scaunelor.

-Ia te uită ce de plecăciuni face Dan cel Dur! exclamă Vigdis.

Owain râse. Dar râse de cu totul altceva. „Dan y dŵr” în galeză însemna „sub apă”, expresie care avea și sensul de „beat”. „Dan cel Dur” era o poreclă perfect potrivită situației.

Acesta fu ultimul eveniment notabil înainte de vacanța de iarnă. Toți se pregăteau să meargă acasă, și AGF reveni pe ordinea de zi. Își chemă părinții prin computer. Răspunse tatăl său. Owain se întrebă ce ar face dacă i-ar spune de boală. Ar veni cu primul avion și s-ar zbate să-i găsească un remediu care nu exista. Momentan. Așa că minți că se simte excelent cu colegii săi și că plănuiesc pentru vacanță excursii, plimbări, că nu pleacă nimeni și că nu vrea nici el să facă altfel. Tatăl său îl privi în ochi și el, pentru o clipă, nu-și dădu seama ce putea însemna aceasta. Apoi se luminează: pur și simplu nu-l credea. Dar nu zicea nimic pentru că nu voia să-l facă să se simtă prost. Îl întrebă dacă are nevoie de bani. Lui Owain îi veni să râdă. Dar ce ar crede taică-său dacă ar răspunde negativ? „Cine știe ce afaceri învârte!”

-Mi-ar prinde bine.

„Să minți ca să pari normal!”

Celălalt îi spuse că oricum avea treabă în oraș și că va trece pe la bancă să-i depună o sumă în cont. Apoi îi ură:

-Sper să te distrezi bine!

Era ca și cum i-ai zice unui om în ștreang „Sper să ne vedem la anul!” De fapt, teoretic era posibil, dar nu era deloc probabil.

-Mersi.

Întrerupse legătura. Apoi realizează că tatăl său va vedea banii din cont. Ar rămâne ca trăsnet în cap, apoi ar căuta diferite explicații: „Va să zică, javra e bogată și-mi mai și cere bani! Uite pe cine am crescut. Am știut de la început că bursa asta e cu ghinion. Probabil vinde droguri ilegale pe străzi. Cum să-i spun nevestei?”

Se trezi zâmbind. Apoi începu să se uite după CI, gândind că era normal să nu-l găsească, odată ce se grăbea. După un minut, își dădu seama că era chiar în fața lui. Se îmbracă și fugi pe ușă.

Ajunse la bancă destul de repede cu electroscuterul. Intră într-o cabină, sperând ca tatăl său să nu fi ajuns mai repede.

„Oricum, ar fi trebuit să-mi deschid un cont secret, de care să știu numai eu și la care să am drept numai eu.”

Își scoase banii pe CI, lăsând în mod simbolic 6 lei și 75 de bani, ca să se vadă cât de năpăstuit de soartă era.

Apoi își deschise un nou cont. I se comunică numărul și i se ceru parola. Primul impuls fu să dea un cuvânt galez, apoi își aminti de Branko.

„Un cuvânt românesc, deci. O chestie la care să nu se gândească nimeni.”

Ampretele digitale și vocale confereau destulă siguranță; parola era mai degrabă o protecție psihologică.

„E greu de crezut că cineva care trece de amprente va renunța din cauza unei nenorocite de parole.”

-Șobolan.

-Repetăți parola.

-Șobolan.

Transferă toți banii din primul cont în al doilea: 57 de lei și 25 de bani. 1-1. Dacă ar mai fi întârziat două minute, taică-său ar fi avut o surpriză. Avusese noroc că operațiile bancare nu se puteau face de acasă. Apoi realizează că dacă acest lucru ar fi fost posibil, nu ar fi fost nici o nenorocire. L-ar fi scutit de un drum. Înțelesese de la macedonean că CI-urile erau protejate la scriere și doar calculatoarele oficiale puteau îndepărta temporar protecția, prin mijloace mecanice.

La sfârșit, depuse și cei 500000 și anulă primul cont.

Ajuns la cămin, făcu o cerere la administrație să i se permită șederea în continuare, pe timpul vacanței. Răspunsul fu: de acord, dar contra cost. Owain acceptă.

Și vacanța începu și trecu pe nesimțite.

Faptul că stătea în cameră, așteptându-i pe ceilalți să sosească, îi aminti toate întâmplările ciudate de care avusese parte. Nici măcar nu încerca să le dea o explicație. Era singur. Și se temea să nu se simtă și mai singur atunci când va veni restul.

Deci ieși pe străzi și rătăci fără să știe unde se duce și de ce. Avea un sentiment ciudat de pierdere a timpului. Nu doar nostalgia cauzată de trecerea firească, ci aproape supărare și vinovație că nu face ce ar trebui.

„Ce înseamnă 999?”

Îi era clar că nu putea deduce semnificația în mod logic. Era necesară o revelație. Dacă nu i se întâmplase însă, însemna că nu sosise încă timpul. Se întrebă dacă va sosi vreodată. Probabil că da.

Se întoarse la cămin. Se adunaseră toți. Lucrurile intrau în normal.

Examenele se apropiară, apoi începură să se îndepărteze.

În martie veni ziua lui. Îi luară un holovizor portabil ultimul tip.

„Poate că Branko a falsificat o cartelă special pentru ocazia asta.”

De fapt, această presupunere era singurul lucru care dădea valoare cadoului. Un efort exclusiv pentru el.

-Tre' să faci cinste, că ne-am zbatut atâta pentru tine, îi zise Dan.

Trebuia, asta era și părerea lui.

Veni toată grupa, ba chiar și persoane pe care nu le văzuse niciodată. Sau le văzuse, dar nu le remarcase. Dan, firește, cel Dur. De data aceasta însă, începu să se certe cu Lucian. Motivul inițial se pierdu repede, și amândoi trecură la invective de tot felul.

Owain era și el puțin amețit. Își imaginează că se luau la bătaie, că el și alții săreau să-i despartă, dar că, odată ajuns în spatele lui Lucian, îi dădea o lovitură scurtă în rinichi. Își amintise de întâmplarea cu țigările.

„Ar trebui să-i vâr în nas țigări, să se sature!”

Cum cei doi nu păreau deloc să se calmeze, galezul îi vorbi (mai mult din datorie decât din convingere) lui Tom, care stătea pierdut, cu ochii ațintiți în perete:

-Să-i oprim până nu se încaieră!

Englezul mormăi, fără să-l privească, un amestec de sunete ce însemnau probabil un îndemn de renunțare și înjurătură:

-Leev'em t'hel...

Nu-l mai văzuse niciodată pe Tom într-o dispoziție ca aceasta. La ce se gândea oare în acele momente?

Deodată se trezi alături cu un necunoscut, care îl apucă pe după umeri cu o mână, într-un gest ce s-ar fi vrut prietenesc. Owain se eliberă încet, că nu cumva să fie învinuit de violență.

-La mulți ani, Owain! ură celălalt. Eu te cunosc, rămâne să mă cunoști și tu: Stjepan.

De obicei, cel puțin din câte observase până acum, oamenii își spuneau atât numele, cât și provincia de unde erau. Iată o excepție.

Începu să-i vorbească despre o mulțime de nimicuri, repetându-i aproape obsesiv prenumele.

„O reacție instinctivă împotriva neatenției? În orice caz, ce naiba încearcă să facă?”

Se trezi deodată cu răspunsul:

„Să-mi câștige încrederea.”

-Da, așa e, cum spui.

-Ma bucur că și tu gândești ca mine, Owain. Acum te las, să nu spună ceilalți că sunt egoist. Ne mai vedem, da?

-Sigur.

Se întoarse și se depărtă.

„Ciudată chestie.”

Se chinui să-și amintească ce-i zisese Stjepan, dar nu reuși. Avea o senzație ciudată: parcă nici nu fusese adevărat.

Se uită în jur: Dan și Lucian erau acum cei mai buni prieteni iar Vigdis se apropia surâzătoare. Era totuși un punct de sprijin.

-Ai văzut cu cine am discutat? o interpelă galezul.

-Da, era Stjepan, din Croația.

„Numele, provincia. Așa e obiceiul.”

-Nu l-am mai văzut. Îl cunoști?

-E în grupa cu Irina. De ce?

„E ceva putred.”

-Voiam să știu, atâta tot. Nimic important.

-Mda... Mai stai pe-aici?

-Dar pe unde să stau?

-Hai afară.

Era o propunere tentantă, căci și el voia să se mai dezmoștească.

-Hai.

Leșiră în noapte. Era senin, vântul abia adia, stelele licăreau departe, era frig și era frumos. Merseră multă vreme fără o vorbă, respirând întunericul albastru. Pe Owain, parcul acesta din apropierea căminului îl ducea cu gândul în mod ciudat la o despărțire de septembrie, atât de îndepărtată încât nu mai știa ce e imaginație și ce e amintire. Se întreabă, privind-o pe islandeză, ce noapte înghețată îi evoca oare acest tablou - ce revedere, ce despărțire, ce bucurie, ce durere, ce zâmbet, ce lacrimă.

„Cât de mici suntem! Și ce vise mari avem cu toții! Fiecare om are steaua sa. Cine, sau mai bine zis, ce e mai important: un om sau o stea? E adevărat că o singură viață e mai însemnată decât întreg universul? Dar dacă o stea reprezintă viața pentru alte 7 miliarde, undeva unde probabil nu vom ajunge niciodată? Se gândesc oare la noi? Poate că fiecare din ei are o stea. Al cui e soarele nostru? Care este steaua mea?”

Își aminti de imnul imperial, *Stea curată de argint*, al cărui text fusese modificat după moartea primului împărat, pentru a suna totuși a imn. Se miră că, aproape de fiecare dată, în nopți ca acestea, revenea cu gândul la poeziile lui Florin I. Avusese ocazia să studieze originalul și versurile oficiale, despre steaua ce patronează victoria, unirea și înțelegerea, i se păreau seci și ridicole. Primul text avea o ciudată notă de mister și romantism.

„Văzut-am steaua-ntr-o clipire

Pierind în valul cenușiu

Și unda de schimbată fire

Mă prefăcu-n ce vream să fiu.”

„Poate o stea să influențeze o viață? Țsta e domeniul lui Vigdis, dar nu există-n toate un strop de adevăr? Viața întregă suferim doar influențe, însă câți le recunosc? Câți o recunosc?”

Realiză deodată că fata era singura care putea să-l ajute.

-Ce înseamnă 999?

Vigdis tresări:

-Poftim?

„Ar trebui să te obișnuiești cu ieșiri de genul ăsta.”

-Am avut un vis în care apărea acest număr și mă întrebam ce semnificație poate să aibă. Pe tine te interesează chestiile astea...

Lăsa propoziția în suspensie, fără să mai adauge o întrebare sau o rugămintă.

-Dacă vorbim din punct de vedere simbolic, 999 nu e decât o repetare a lui 9, pentru a-i conferi mai multă putere. După câte știu eu, 9 reprezintă nemurirea, purificarea, aspirația către salvare spirituală.

-De ce?

Cele două cuvinte îl uimira și pe el, căci fășniseră involuntar.

-Primele 10 numere formează *Decada divină*, în care 1 este simbolul lui Dumnezeu, Unicul, iar 10 - al cunoașterii integrale. 9 tinde spre 10, se apropie de perfecțiune... Așa cred!

„Așa crezi! Nu ești sigură. De ce nu ești sigură?”

Așadar, numărul avea o semnificație pozitivă.

„Al 9-lea are numărul 999. De ce? E necesar. El știe? El este.”

Aparent, toate puteau să se potrivească. Rămânea să-l găsească pe al nouălea. Și apoi? Probabil să învețe ceva de la el, odată ce premoniția i-l desemna ca favorabil. Totuși, i se părea ceva suspect.

„El știe? El este.”

Adică este fără să știe.

„De ce are numărul 999? E necesar.”

Suna precum: „Nu e vina lui. Așa trebuie.” Dar vina, chiar și absența ei, sugera ceva rău. În contrast cu salvarea și purificarea afirmate de Vigdis. În definitiv, de ce „Așa trebuie”? Era un test la care era supus? Era o încercare? Sau pur și simplu soarta?

-Îți place noaptea? Întrebă ea.

„Nu sunt singurul. Poate *eu* ar trebui să mă obișnuiesc. Cine știe? O fi vreun transfer de personalitate. Oare ce-am luat eu de la ea?”

-Da, murmură el.

-Și mie. Mai ales când e lună plină. Câteodată mă închipui singură, în mijlocul unei câmpii nesfârșite, înghețate, sub o lună plină, neobișnuit de mare și strălucitoare. Aș vrea să mă înalț și să zbor pe deasupra ei, ca un liliac.

„Ca o fantomă.”

-E o imagine frumoasă.

Fata îl privi de parcă i-ar fi zis: „Du-te la un control.”

„Ce-am spus? Ce trebuia să spun?”

-Ce-am spus?

-Ah, scuză-mă. Mă gândesc ce față trebuie să fi făcut. Atâta doar că pentru mine nu e o simplă imagine frumoasă. Încearcă să-ți închipui și tu!

„Acum?”

-Încearcă!

„E tot noapte, dar luna e atât de puternică încât face stelele să pălească. Din zare-n zare câmpia de gheață lucește ca argintul. Și eu sunt singur.”

Își desfăcu aripile și zbură spre lună. Discul strălucitor creștea și când îi cuprinse orizontul, trecu prin el, începând să scadă în urmă. În fața lui era Pământul - o imensă câmpie înghețată. Coborî încet și o văzu pe Vigdis în mijlocul ei. Dar fata nu păru fericită de întâlnire. Îi zâmbi rece și se îndepărtă, zicându-i: „Pământul e mare”.

Reveni în realitate. Islandeza îl privea curioasă. Owain nu-și putea da seama dacă își imaginase doar sau fusese o halucinație sau viziune.

-Am încercat...

-Și?

Ezită un moment, apoi vorbi:

-Nu pot descrie!

Vigdis păru satisfăcută. Cu alte cuvinte: „Vezi? Așa e normal. Nu imagine frumoasă!”

Însă galezul nu era sigur ce rost avuseseră toate astea. Poate nu avuseseră nici unul, era doar un subiect ca multe altele posibile.

În drum spre cămin se gândi că meritase să îndure ziua aceasta ticăloasă, numita „a lui”, doar pentru plimbarea ce acum se termina.

„Cum ar fi dacă oamenii ar trăi doar noaptea? Întunericul dă o impresie de vulnerabilitate, care ar trebui să-i apropie.”

Își aminti o secvență dintr-un film, relevantă după părerea lui: un bărbat și o femeie, singuri noaptea într-un cimitir. „Mi-e frică!” șoptise ea. „Și mie!” răspunsese el. „Strânge-mă în brațe!” îl îndemnase ea. Și astfel, spiritele nu le putuseră face nici un rău, fiindcă nu le mai era teamă.

„Dacă 2 oameni sunt cuprinși de spaimă, ei pot forma un singur tot, care să depășească această stare. Și astfel, fiecare din ei o va depăși. Dar cât e de greu să formeze acel tot!”

Privind inscripția de deasupra ușii, gândi că de a doua zi vor fi iarăși bieții studenți dintotdeauna, până când o nouă noapte de primăvară poate îi va face pentru scurt timp stăpâni pe lumea de gheață și pe luna de flăcări argintii.

Într-adevăr, din săptămâna următoare începu să ia în serios teza finală, „de diplomă”, și hotărî că va scrie despre accentele și diferențele regionale ale limbii române în provinciile Imperiului. Cu ajutorul computerului selectă materialul necesar, așa că mai trebuia să-l citească și să redacteze lucrarea.

În același timp, observă că Stjepan îi tot „dădea târcoale”. Era o expresie neelegantă, dar exprima perfect ceea ce făcea croatul. Pe Owain îl enerva mai ales că își alegea drept subiecte de discuție numai banalități, lucruri de duzină, complet neesențiale. De altfel, nu se îndoia că la sfârșit îi va cere în mod sigur o favoare,

căci întreg comportamentul său dovedea un interes, deocamdată ascuns.

Odată, exasperat, îl întrebă direct:

-Te pot ajuta cumva?

Iar Stjepan păruse chiar revoltat:

-Nu, bineînțeles! Nu vrei să mâncăm ceva, Owain? Fac eu cinste!

Într-o după-amiază însă, când Owain stătea la o masă în restaurant, singur, privind absent ceasul de pe perete, apără croatul, dădu mâna cu el și se așeză alături:

-La ce te gândești?

„De ce vor toți să afle asta?”

-La nimic.

-Atunci am să-ți dau eu un subiect de meditație: ție îți convine că faci parte din Imperiul Român?

„Hopa!”

Se cunoștea de la o poștă că aceasta era discuția pentru care îl „pregătise” Stjepan. Era o problemă serioasă și tocmai de aceea nici nu-i mai repeta numele. Prin urmare, avea să afle ceva nou. Și interesant, probabil.

Deși înțelesese că se referă la organizarea statului și la o posibilă independență, de teamă să nu spună vreo prostie, galezul întrebă:

-În ce sens?

-Ești și tu integraționist?

Tonul celuilalt trăda o urmă de dezamăgire.

-Nu, răspunse el și privi scânteia de bucurie din ochii croatului.

„Iată cum poți fericii pe cineva” își zâmbi Owain.

-De ce întrebi?

-Trebuie să știi că nu ești singur. Eu fac parte dintr-o organizație secretă ce militează pentru autonomia sau chiar independența provinciilor. Aș vrea să ni te alături!

„Ce discurs mizerabil!”

În primul rând, observase tonul și înflăcărea aproape infantile, apoi cuvinte ce dezvăluiau nehotărârea: „autonomia sau chiar independenta” și un servilism impropriu unei organizații serioase: „Aș vrea”.

-Câți sunteți?

-8, din Universitate.

Galezul izbucni în râs, apoi își dădu seama că era un gest nepolitic și se abținu, cerându-și scuze. Stjepan îl privea, neînțelegând ce se petrece:

-Pur și simplu nu-mi explic ieșirea asta a ta. Am vorbit foarte serios!

Deodată se bătu cu palma peste cap, și fără să aștepte replica lui Owain, îi zise:

-Nu ți-am spus ce era mai important! Nu noi opt suntem organizația. Organizația este ANS!

Galezului îi îngheță zâmbetul pe buze. *Armata Națiunilor Supuse* era o coaliție internațională semiteroristă, cu membri din toate provinciile imperiale, pe cât de secretă ca organizare internă, pe atât de cunoscută prin efecte. Susținuse, mai ales în trecut, numeroase demonstrații violente, dar acum părea că se mai potolise, răspândind ocazional viruși informatici și manifeste, amenințând guvernul, conducătorii instituțiilor publice și chiar pe împărat.

-Poți să-mi răspunzi sincer la o întrebare?

Stjepan încuviință.

-Tu de ce te-ai înscris?

-Croatia a fost printre primele țări cucerite de Imperiu - a noua - și...

Galezul nu mai asculta. Avusese o revelație. Iată cine era al 9-lea! Bineînțeles, acum totul era simplu. Ce reper mai bun putea să-i dea primul împărat, decât cuceririle făcute! Era totuși curios că Florin I îi cerea să facă parte dintr-o organizație antiimperială, dar nu se îndoia că și acest lucru avea o explicație, pe care doar nu o cunoștea încă. În definitiv, Vigdis se pricepea.

Croatul tăcea, așteptând decizia lui. Remarcă faptul că nu-i dăduse un timp de gândire, nici măcar o zi. Hotărârea trebuia luată pe loc. Ochii păreau să-i spună: „Am avut încredere în tine. Aștept acum același lucru.”

-Sunt de acord, rosti ferm galezul și apoi își drese glasul, auzind sunetele ridicol de răgușite pe care le articulase.

Situația penibilă nu se opri aici, căci se înecă și începu să tușească vitejește. Stjepan îl urmărea serios, dar Owain ghicea zâmbetul disprețuitor din spatele ochilor căprui.

-Am să-ți dau de știre să vii la Inițiere! îi spuse când termină.

-Așa să faci!

-Păi eu... atâta am avut de spus. Ne mai vedem!

Galezul strânse mâna întinsă cu degetul mare în sus, apoi rămase iarăși singur.

Se duse în cameră. Îl găsi pe Branko lucrând la calculator, care îi spuse că englezul și românii plecaseră cu nu știu ce treabă în oraș.

Owain nu simțea neapărat nevoia să se descarce, dar era curios să afle și părerea macedoneanului. Îi povesti pe scurt, fără nici o introducere, cele întâmplate. Spre mirarea sa, Branko nu fu surprins și continuă să bată în tastatură. Îi mărturisii că și pe el încercase să-l coopteze Stjepan, și reușise.

-Am mers la Inițiere acum vreo săptămână...

„Mi-a spus toate astea fără să-și ridice ochii din holoscrin!”

Se întrebă dacă avea vreun rost să facă parte din ANS. Macedoneanul nu părea să dea faptului o importanță deosebită.

În seara următoare, croatul îl chemă prin computer. Owain nu se miră că îi cunoștea numărul. Îi propuse o plimbare prin parc, mai ales că erau de față și colegii de cameră.

Se întâlnește în fața căminului.

-Unde mergem acum? E departe?

-Ghici! Știi hotelul *Muntenia*?

Era peste drum de sediul PI.

-Adică e în bătaie de joc, nu? Nu e nimic ilegal. Am înțeles.

-N-ai înțeles nimic. ANS e interzisă oficial.

-Atunci ce facem? Ne predăm?

-Sunt două variante de răspuns: pe de o parte, nimeni nu ne va observa. Îți imaginezi polițiștii privind cu binoclul pe geam în hotelul vecin? Pe de altă parte, folosim principiile ascunderii.

-A! făcu galezul, de parcă era ceva simplu ca bună ziua. E totul clar acum!

-Să înțeleg că nu le știi?

-Cam așa.

-Bine, am să ți le explic, dar ți-aș fi recunoscător dacă ai termina cu tonul ăsta de șmecher!

Owain lasă privirea în pământ:

-Scuză-mă!

-Sunt trei principii: principiul proximității sau simplității, ca în cazul nostru, când ai de-a face cu oameni inteligenți care se așteaptă la ceva complicat, principiul complexității sau învăluirii, pentru oameni pe care îi consideri inferiori și care nu-ți vor putea urmări raționamentul și... ia ghicește care e al treilea?

Galezul își frământă mintea, dar nu găsi nimic și se recunoscă înfrânt.

-Principiul imaginației. Aici intră orice metodă nouă, de fapt, orice principiu nou. Deci e o clasificare completă.

-Și cine a descoperit... principiile?

-Ingvar Knutsson, acum acum vreo 15 ani.

„N-am auzit în viața mea de ăsta.”

Dar nu mai comentă, pentru că oricum nu știa nimic despre subiect.

Ajunseră la hotel, apoi urcară la etajul 3 și intrară într-o cameră. De cum se închise ușa, Owain se simți despărțit brusc de universul real. Ferestrele erau opacizate și doar câteva lumânări dădeau o slabă umbră de lumină. În încăperea mai erau 5 persoane, care stăteau aliniate în fața lor. O voce de femeie se auzi:

-7 suntem. Putem începe.

Un bărbat rosti:

-Cine îl însoțește?

-Stjepan Pion de Hrvatska sunt. Îndrumător și vinovat alături mă leg să fiu, și frate.

-Prea bine, spuse femeia. Primește Potirul Nesupunerii și îmbată-te din sângele libertății!

Incantațiile și atmosfera apăsătoare îi dădeau o ușoară stare de amețală. O mână îi întinse ceva care la prima vedere părea un pahar cu picior, dar după ce îl

apucă, realizează că era făcut din metal, probabil argint, dar nu putea fi sigur din cauza luminii prea slabe.

Îl duse la gură și avu o mică surpriză: la suprafață simți un fel de gelatină, care însă, când înclină potirul ca să bea, se lipi de buza superioară, îngăduindu-i să guste lichidul. Se temu pentru o clipă că ar fi într-adevăr „sângele libertății”, dar apoi se liniști, căci băutura era aromată și îi dădu o stare de relaxare binevenită.

Întinse mâna înainte și paharul îi fu luat. Se simțea vesel, fără griji, iar decorul care la început i se păruse sumbru și plin de mister acum îi apărea ridicol și nesemnificativ. Voi să le spună să termine cu ritualuri de astea de școală primară, dar, cu greu, se stăpâni și se concentrează să vadă ce se va mai întâmpla.

-A băut! zise bărbatul și galezului i se păru că deslușește o notă de surpriză și totodată de bucurie în glasul său.

-Ia aminte! vorbi femeia, și pentru Owain vocea ei deveni întregul univers. Ești parte a Armatei Națiunilor Supuse și nici o faptă nu e destul de măreață și nici un sacrificiu prea mare pentru cauza noastră. ANS e viața ta și viața ta e viața noastră.

Galezul simți cu tot sufletul cuvintele acestea, le repetă cu inima și le întări cu mintea. Era în sfârșit fericit că nu mai era singur, că avea un țel și avea prieteni, frați, pentru care el conta la fel de mult ca propriile persoane.

-Vino, îi zise femeia și făcu un pas înainte, deschizând brațele.

Owain se îndreptă spre ea. Îl îmbrățișă și îl sărută ușor pe gură, spunându-i apoi:

-Sunt Anne Regina de France. Iar tu ești acum Owain Pion de Cymru.

-Eu vreau să fiu Turn!

Rostise aceasta pentru că nu mai putea gândi în mod independent, gândurile i se transformau fără voie în cuvinte. Vorbele sale produsese rumoare. Dar Regina, ținându-l în continuare de mâini, îl întrebă:

-De ce nu vrei să fii Rege?

-Oare de ce? Ca Turn aș putea ajuta mai bine ANS, ca Rege nu aș mai ajuta, aș conduce.

-Într-o zi vei fi Turn, îi spuse ea cu bunătate și galezul se simți încurajat. Știa că are cineva încredere în capacitățile lui, că îi este alături.

Regina se desprinsese de el, revenind în rândul celor 5:

-7 am fost. Ce era scris s-a împlinit prin mâinile noastre.

Toți se înclinară, iar Stjepan îi atinse brațul cu degetele, făcându-i semn să-l urmeze. Ieșiră din cameră, apoi din hotel, dar Owain aproape că nu-și dădu seama, într-atât era de exaltat.

Abia a doua zi, după un somn adânc și fără vise, reuși să se trezească din starea aceea ciudată. Reflectă îndelung asupra evenimentelor, dar nu putu trage o concluzie definitivă.

Spre seară, atmosfera se încinse, căci avea loc un meci amical de pregătire

pentru Campionatul European de Fotbal, din vară, între Anglia și Țara Galilor. Era curios că majoritatea competițiilor sportive se desfășurau aproape ca în urmă cu 50 de ani, cu schimbări firești de regulament. Și mai ciudat era faptul că numele campionatului nu fusese schimbat în „Imperial”.

Așadar, ambele formații se calificaseră și urmau să joace în aceea zi. Dar Holoviziunea Centrală nu transmitea meciul, așa că Tom și Owain trebuiră să-i convingă pe ceilalți să dea pe alt post. Mai era o problemă: ce post? Englez sau galez? Prima variantă se impuse și Owain urmări amuzat un comentator ce se entuziasma când echipa adversă ataca și se lamenta când echipa lui amenința poarta engleză.

La urmă, Țara Galilor câștigă cu 3-2 și Tom începu să înjure nemulțumit. Ceilalți trei, care priviseră și ei partida (căci comentariul fusese în românește), recunoscără totuși că rezultatul era corect.

-Rydyrn ni wedi ennill!¹⁴ izbucni Owain, mai mult ca să-i facă în necaz englezului.

Însă acesta nu spuse nimic.

Pe 1 aprilie fu ziua lui. Galezul considera că era destul de ciudat să te fi născut într-o asemenea zi. Își imagina scena de la maternitate: „Jon, avem băiat!” „Lasă, Marí, nu fi tristă, știam eu că în doctorii ăștia nu poți avea încredere. O să-i spunem Júlía.” Sau mai târziu: „Azi e ziua mea!” „Ha, bună! Era să mă prinzi!”

Probabil de aceea Tom se gândi să facă ceva mai deosebit. Închirie - cu ajutorul macedoneanului - o cabană la munte pentru sfârșitul de săptămână și merse din cameră în cameră pe la colegii de grupă și nu numai, invitându-i. Transportul urma să fie asigurat de AGM-urile lui Tom, Gicu, Dan și Branko. Practic, în tot acest timp, englezul nu-i adresă lui Owain nici un cuvânt.

În seara plecării, vineri, pe 2 aprilie, galezul se duse în restaurant și rămase la o masă, pierzând șirul timpului.

Deodată auzi un glas binecunoscut.

-Aștepți pe cineva? spuse Vigdis.

Ridică mirat privirea. Fata nu știa dacă să-i zâmbescă sau să rămână serioasă, așa că alese involuntar ultima variantă. Galezul ar fi putut răspunde ceva de genul „Pe tine” sau „Un suflet bun”, însă zise încet:

-Nu, nu mai aștept pe nimeni.

Islandeza bănuie că se întâmplase ceva grav, așa că lua loc lângă el și se pregăti să-l întrebe ce anume, dar Owain vorbi înainte:

-Dar tu nu te-ai dus cu ei?

-De fapt, m-au trimis să te caut...

„De ce pe tine?”

Răspunsul era evident.

---

¹⁴ Am câștigat! (gal.)

-...și te-am găsit. Ne așteaptă jos. Nu mergi?

-Nu.

-De ce?

Vigdis era sincer uimită.

-N-am fost invitat.

Alesese special diateza pasivă, pentru ca mesajul să sune cât mai impersonal.

-Cum așa? Tom a invitat pe toată lumea.

-Mie nu mi-a spus nimic.

-Dar m-au trimis după tine. Asta nu e tot o invitație?

-Ba da, dar o invitație de categoria a doua.

Rostise aceste cuvinte fără să se gândească prea mult și acum se temea să n-o fi jignit cumva pe fată. Doar ea fusese bine intenționată și toată tevatura asta, să se lase rugat, începea să-l obosească. Zise repede, fără s-o privească:

-În fine, să mergem!

Se ridică de la masă, dar observă că Vigdis rămase așezată pe scaun.

-Am spus o prostie, nu-i așa?

-Nu, acum încep să văd și eu lucrurile din punctul tău de vedere. Și, în definitiv, cum ai să mergi? Nu poți urca în AGM!

-Cu electroscuterul tău. Am să mă târăsc în urma lor!

Fusese mai patetic decât intenționa, dar islandeza nu dădu importanță. Rămase tăcută câteva clipe, apoi izbucni:

-E revoltător!

Continuă cu un ton mai liniștit:

-Dar lasă, trece și asta.

„N-am nevoie de compătimire!”

-De ce stai în picioare?

Mesajul era clar, însă Owain zise cât mai rece:

-Ești așteptată!

-Doar nu crezi că mă mai duc cu ei. Rămân și eu cu tine.

„N-am nevoie de milă!”

O privi. Era frumoasă. Era bună.

„E un gest nobil.”

-Ar trebui să le spunem și lor. Să nu mai stea degeaba.

„Dacă ar răspunde *Leev'em t'hel* ?”

-Mda, aprobă fata.

Coborâră în fața căminului, dar nu văzură pe nimeni. Strada era pustie.

-Javre dezgustătoare! mormăi el furios.

Îi era ciudă mai ales pentru Vigdis. Era primul act de ostilitate colectivă fățișă. Fata mormăi și ea *djöfulsins helviti!*, probabil o înjurătură islandeză. Era știut efectul cuvintelor de acest fel - de calmare și diminuare a tensiunii.

-Hai să ne distrăm și noi, ce dracu' !

Auzind-o vorbind astfel, Owain izbucni în râs:

-Ai dreptate!

Prin preajma erau o mulțime de „stabilimente” potrivite scopului lor. Aleseră în cele din urmă o rixotecă, cu holofirma verde rotitoare. Înăuntru îi izbi în primul rând aerul încărcat de fum, abia respirabil.

„Muzică pentru maniaci!”

La asta se adăuga un stroboscop pe unul din pereți, care pulsa la intervale egale de timp cu o lumină albă orbitoare. Și peste toate, bătaia ritmului și zumzetul asurzitor de vris. Atmosferă infernală.

„Perfect.”

Așteptară să se termine cântecul început, apoi el întreba, cu un rânjete sadic intenționat:

-Dansezi?

Vigdis în răspuns răgușit, cu o expresie sălbatică, asemănătoare:

-Și-ncă cum!

Mână în mână se îndreptară spre centrul sălii. Rixul era cel mai obositor stil de dans. Ce îl deosebea însă în mod decisiv de celelalte era faptul că nu cerea o îndemânare extraordinară sau o eventuală experiență, ci se baza aproape complet pe condiția fizică, figurile fiind relativ ușor de reținut.

Cântecul porni cu 5 bătăi. Owain și Vigdis ridicară mâinile, cu palma la nivelul capului, cu dosurile palmelor lipite și degetele întrepătrunse. Astfel, făcură 5 salturi în sus. Era necesară o oarecare coordonare a gesturilor, pentru că era „ilegală” desprinderea degetelor.

Apoi începu melodia propriu-zisă. Se numea *Frenezie* și fusese un succes încă de la lansare. Fiecare își puse mâna dreaptă pe tâmpla partenerului/partenerului și urmă o învârtire în același sens astfel încât să fie efectuate 5 rotații complete. Scopul era bineînțele pierderea echilibrului.

În continuare trebuiau să execute încă 3 sărituri, pocnindu-și palmele de ale celuilalt. Apoi, cu podurile palmelor și frunțile lipite, tropăiră de 3 ori. Galezul își imagina că-i calca în picioare pe ticăloși, pe javrele dezgustătoare.

Urmă figura cea mai grea: cu degetele întrepătrunse, de data aceasta însă lipite fiind podurile palmelor, și cu piciorul drept ridicat sus și înlănțuit cu dreptul celuilalt, trebuiau să se învâртеască, în sens invers față de primul, executând încă 5 cercuri complete. Apoi, ca la început, făcură 5 salturi cu degetele întrepătrunse invers.

Tot acest ritual se repeta de 3 ori pe parcursul unei piese, astfel încât după ultimele bătăi se simțeau amândoi epuizați. Analizându-se, Owain constată că mai dispunea de unele resurse, așa că propuse încă o reprezentație. Vigdis acceptă, râzând fericită.

Nu știa cum se numea cântecul următor, dar fata îi zise că se intitula

Wakefulness și formația-autoare era din Statele Unite. Apoi nu mai vorbi, căci pierdea prea multă energie.

La sfârșit erau transpirați și cădeau din picioare de oboseală. Dar islandeza mai găsi o fărâmă de nebunie și îi spuse:

-Hai încă unul! Ce zici? Să cădem pe jos!

-Să cădem! fu de acord galezul, fericit.

Contrar așteptărilor, aceasta nu se întâmplă, căci ura putea fi o rezervă importantă, nebanuită. Deci, după a treia piesă, *Égenst Égen*, se mai mișcau încă pe picioare, totodată calmați, împăcați cu toată lumea. În sală nu erau bănci sau scaune, așa încât ieșiră în căutarea unui loc unde să se așeze. Mergeau îmbrățișați, susținându-se unul pe altul, simțind din plin aerul rece care, deși ar fi trebuit să-i trezească din reverie, le producea un efect contrar.

Hoinăriră toată noaptea, mai umblând, mai odihnindu-se, și ajunseră la cămin în zori, morți de somn și frânți de oboseală.

Însă Owain statu mult timp în pat, nereușind să adoarmă și rememorând tot ce i se întâmplase, abia abținându-se să nu izbucnească în râs de bucurie. Dar nu reuși prea mult timp această performanță și hohoti îndelung, gândindu-se cât de norocos putea fi câteodată. Apoi se liniști și somnul îl cuprinse.

Un sfârșit de săptămână petrecut în întregime cu Vigdis, liberi să facă ce le trecea prin cap, distrându-se mult mai bine decât dacă s-ar fi dus cu Tom...

Dar ce e frumos trece și luni veni negândit de repede, aducând totodată amintirea nedreptății, din care nu mai rămăsese ura, ci o amărăciune surdă și adâncă, de care știa că nu va scăpa foarte ușor, ci doar atunci când îi va putea înțelege pe Tom și ceilalți, când le va înțelege motivele și raționamentul, când se va putea chiar identifica cu ei. Asta va fi posibil în timp, căci acum nu avea tăria necesară să încerce măcar.

Nici nu aduseră vorba despre excursie, și Owain cu atât mai puțin. Doar Branko se apropie de el într-un moment când era singur și-i zise că regretă foarte mult incidentul. Îi așteptaseră un sfert de oră și apoi cineva trăsese concluzia că nu vor să mai vină.

Ar fi vrut să știe cine era acel „cineva”, dar își dădu seama că asta n-ar fi ajutat planului de iertare. Ar fi transformat doar vinovăția colectivă într-o răfuială personală.

Era mai bine să nu se mai gândească, să nu-și mai amintească. Să uite și să ierte.

Continuă redactarea tezei finale, din care scrisese aproape jumătate.

Într-o zi, după terminarea cursurilor la facultate, se pregăteau să meargă la cămin, când se treziră față-n față cu doi bărbați în uniforme de poliție. Unul din ei îi ceru lui Tom CI-ul, pe care apoi îl introduse într-un mini-identificator.

-Sunteti Tom L.?

-Da, răspunse acesta surprins.

-Am dori să ne urmați pentru efectuarea unui hipnotest.

-Ce? se sperie englezul. Sunt arestat?

-Testul va decide.

-Vreau să știu acuzațiile!

Cei doi polițiști se priviră, apoi unul din ei spuse:

-Cum nu sunteți singur și cum acuzația nu a fost dovedită, acest lucru ar dăuna imaginii dumneavoastră.

-Ha! izbucni Tom. Se gândesc la imaginea mea, vă dați seama? le zise el colegilor, care priveau la rândul lor cu teamă scena.

-Aveți dreptul să refuzați hipnotestul, dar, dat fiind faptul că nu faceți acest lucru din motive medicale, gestul dumneavoastră va fi considerat o recunoaștere implicită a vinovăției.

Dan îi șopti:

-Mai bine fă naibii testul ăla blestemat!...

Englezul întoarse capul, să afle și părerile altora. Owain, Andrei și Gina aproară în tăcere.

-Bine, mormăi el apoi.

-Vă rugăm să ne urmați, zise un polițist și îl conduseră la un AGM albastru, care plecă imediat.

Se despărțiră șocați, unii îndreptându-se spre metrou, alții spre antigravitomobile și galezul spre electroscuter.

Ajunși în cameră, Dan începu să vocifereze:

-Să știți că l-au prins cu CI-urile false. Acuși ne vine și nouă rândul. Și când te gândești că eu l-am îndemnat să facă testul!

Însă nimeni nu luă în seama lamentările sale, reflectând care ar putea fi adevărata acuzație.

După trei ore intră pe ușa Tom, cu un aer meditativ. Toți săriră cu întrebări.

-M-au întrebat dacă am pătruns în arhivele secrete ale Imperiului. Am răspuns că nu știu nimic despre așa ceva. Atâta îmi amintesc. După hipnotest mi-au spus că a intrat cineva în arhive utilizând numele meu, dar că e clar că eu nu am cunoștințele necesare în materie de computere. Mi-au dat drumul și mi-au zis că dacă aflu ceva nou, să le dau de știre.

Apoi se uită la fiecare în parte pătrunzător și se bătu deodată cu palma peste frunte.

-Cum nu m-am gândit?! Tu trebuie să fi fost! vorbi el amenințător, cu ochii spre Branko.

Acesta îi susținu privirea și spuse:

-E adevărat!

Toți se cutremurară.

-Dar pot să-ți explic!

-Ha! Asta-i bună! râse forțat Tom. Chiar sunt curios cum ai să-mi explici că voiai să mă bagi la curățat!

Se trânti pe un pat, cu fața la macedonean.

-Am descoperit accesul ieri. Într-adevăr, am intrat în sistem sub numele tău, pentru că știam foarte bine că tu nu te prea pricepi și n-ai să poți fi acuzat. Nu v-am spus pentru că am așteptat să-i fie făcut testul lui Tom, ca să nu fiu descoperit nici eu.

-Dar n-aș fi zis... începuse englezul, însă Branko îl întrerupse:

-Cum n-ai fi zis? La hipnotest?

Tom dădu încet din cap, în semn de recunoaștere.

-Nu poți fi obligat să faci un test de două ori pentru aceeași acuzație, iar contra voastră nu au dovezi.

Privi în pământ.

-Ei, acum v-am mărturisit totul. Sper să nu mergeți la poliție din proprie inițiativă...

Se lăsă liniștea. Nimeni nu cuteza să mai vorbească după cele aflate. După o așteptare chinuitoare, Tom îndrăzni:

-Lasă, bine că ai fost sincer, măcar acum. Nu cred că va șopti cineva ceva... Dar ce dracu' ți-a trebuit să intri în arhive?

-Îmi doream de mult asta. Mi se părea culmea pe care o poate atinge un pirat informatic.

-Auzi, pirat informatic!... În fine... Obiectivul următor care e? Capul împăratului?

Branko nu răspunse, privind trist în jos.

-Tare aș mai vrea să-ți dau un pumn în nas, dar te iert, ca să vezi ce generos sunt.

Într-adevăr, era generos.

„Mai generos ca mine!” gândi Owain, privindu-l rușinat. În acel moment, amărăciunea dispăru complet.

Peste două zile, Stjepan îl căută și merseră iar în camera aceea de la hotelul *Muntenia*. Atmosfera era neschimbată, de parcă s-ar fi întors în timp.

-7 suntem. Putem începe, spuse iarăși Regina.

De data aceasta, nu mai întrebă de însoțitor și nu-i mai dădură să bea Potirul Nesupunerii. Femeia veni direct la el, îl îmbrățișă, îl sărută și îi zise:

-Ești Owain Turn de Cymru.

Din nou îl cuprinse o stare de beatitudine.

„Iată că se gândesc cu adevărat la mine!”

-Fii demn de cinstea aceasta!

„Voi fi, Regină! Căci ANS este viața mea și nici un sacrificiu nu e prea mare!”

Înclină capul, în chip de mulțumire.

Apoi Regina se îndepărtă.

-7 am fost. Ce era scris s-a împlinit prin mâinile noastre.

Ceremonia aceasta fusese mult mai scurtă decât Inițierea, observă galezul. Dar nu-i păsa, pentru că se gândea la onoarea și norocul de a fi numit Turn. Simțea că rând pe rând, toate i se împlinesc. Acum nu-l mai interesa părerea celorlalți, ci doar propria sa părere.

În cameră, la cămin, era agitație: administrația anunțase comiterea infracțiunii și îi îndemna pe studenți să se prezinte de bunăvoie la sediul PI, pentru efectuarea hipnotestului. Tom părea firește cel mai calm, totuși Owain putea să observe tensiunea din spatele fiecărui gest. Branko stătea întins pe pat, cu o expresie sugestivă: „Totul depinde de voi”.

Englezul încercă să-i liniștească:

-Nu vă duceți la Poliție, cu nici un chip! Nu veți fi în nici un caz singurii, pentru că mulți au câte o pată neagră, care nu vor să fie descoperită!

Pentru galez, aceste sfaturi erau de prisos, pentru că nici nu concepea să se ducă să-și trădeze prietenul.

Previziunile lui Tom se adeveriră. Abia jumătate din studenți acceptară testul, și afacerea părea deja uitată.

Era 1 iunie, o zi de care avea să-și amintească multă vreme. Încă de dimineață, când se pregătea să plece la Facultate, Stjepan îl acostă pe stradă, șoptindu-i că a doua zi urma să aibă prima misiune pentru ANS, și că detalii va afla atunci, pe loc. Owain se simți bucuros că poate să ajute Cauza și încăleca electroscuterul zâmbind.

Profesorii îi îndemnară să predea tezele pentru o verificare preliminară înainte de examen și galezul constată că era printre primii care o terminaseră.

De la Universitate nu se întoarse direct „acasă”, ci merse fără nici un scop prin București, parcă întristat că va trebui să plece în mai puțin de o lună, asta dacă va putea, și își va sfârși încă un episod din viață. Un episod căruia nu-i dăduse niciodată adevărata valoare, care simțea că-i va lipsi din ce în ce mai mult, până într-o zi când alte bucurii vor lua locul întristării, când alți oameni vor lua locul celor de azi.

„Voi uita și voi fi uitat. Mă voi uita într-o zi în oglindă, apoi voi privi o hologramă veche de 50 de ani și nu voi mai găsi nici o asemănare între cele două persoane. Și mă voi întreba când am fost cu adevărat eu însumi: atunci, cu experiența, sau acum, cu speranțele și visurile. Poate voi fi un ratat, care-și va aminti cu invidie, sau dimpotrivă, bine realizat, amintindu-și cu îngăduință. Voi ajunge oare să mă urască? Mă voi schimba vreodată într-atât?”

O pală de vânt îl făcu să se înfioare. Cerul era acoperit de nori negri și soarele abia se vedea ca un disc gălbui în spatele lor. Era aproape întuneric și se anunța o ploaie grozavă.

Se îndreptă spre cămin, fără să se grăbească însă, curios dacă va ajunge

uscat sau ud până la piele. Când pași pe ușa, primul tunet cutremură pământul și primii stropi izbiră uscăciunea.

De la fereastră privi îndelung furtuna. Fulgerele păreau focuri de dincolo de stele încercând zadarnic să taie cerul pentru a ajunge la el. Totodată, se simțea protejat, căci nici ploaia, nici trăsnetele nu-l puteau atinge.

Dar încet-încet, toate se domoliră și, deși continua să picure, soarele se arată dintr-o margine de nor. Deschise fereastra, primind recunoscător aerul schimbat de foc, simțind mirosul apei ce învinsese pământul.

Pe nesimțite, gândul îl purtă din nou la sensul visului și își dădu seama că era acum mai aproape decât oricând de dezlegarea tainei.

Deși luase în serios ceea ce-i zisese Vigdis, nu era pe deplin convins că era și adevărat. Se întrebă de ce îi dăduse inconștient o semnificație negativă. Căută din ce în ce mai adânc și deodată descoperi și se lumineă: îl asociase cu 666! Totuși, 999 era un 666 întors, ceea ce întărea spusele fetei. Acum știa de ce simțise așa, mai rămânea de văzut care era adevărul.

„9 tinde spre 10, se apropie de perfecțiune.”

„Dar nu o atinge! În baza 7, 666 este despărțit de 1000 de o singură unitate. La fel ca 999, în baza 10. Atât de aproape, dar cu toate astea imperfect!”

Iată cum două numere puteau fi în același timp opuse și egale. Dar egalitatea simbolică era mai puternică decât opoziția. Imperfecțiunea, în contrast cu desăvârșirea. Simțea cu toată ființa că aceasta era explicația. Primul împărat îl avertizase!

În acea clipă, o veche senzație de groază fără margini reveni din întunericul subconștientului. Ameți și căzu, fără să simtă altceva decât frică. Și deodată o senzație de infinită libertate și lumineă alungă spaima și se înalță înăuntrul său.

Își reveni pe podea, cu o durere surdă în genunchi, dar îi venea să zboare de bucurie, fiindcă știa că boala se dusese și toate neplăcerile luaseră sfârșit.

Se ridică, fugi în „sufragerie” și se trânti fără grijă într-un fotoliu gravitic. Ce senzație plăcută! Ce senzație uitată! Rămase așa mult timp, până când se întoarseră colegii săi de cine știe unde.

Tom, văzând ușa dată la o parte, intră și holbă ochii, nevenindu-i să creadă. Le făcu semn cu mâna celorlalți, fără să poată deschide gura, și toți se adunară în jurul galezului.

-Ce s-a întâmplat? șopti cu greu Gicu.

Owain auzi glasul ca de la mare depărtare, abia pătrunzând prin scutul de fericire. Deschise ochii și-i privi zâmbind.

-Sunt vindecat! În sfârșit, sunt vindecat!

Insistară, însă galezul nu le răspunse, așa că renunțară pentru moment. Apoi se ridică dintr-odată și ieși, hotărât să-și cumpere un AGM.

Se întoarse la cămin spre seară, într-un antigravitomobil roșu. Nu era cel

mai scump model pe care-l găsisese, ci unul care îi păruse de la început „drăguț”.

Apoi le aruncă celorlalți o explicație sumară, că era normal să se vindece la fel de brusc precum se îmbolnăvisese, și se duse să se uite la holovizor. La fel îi spuse și lui Vigdis, când o întâlni la Universitate. Contrar așteptărilor, ea nu insistă.

A doua zi, pe la ora 17, fu chemat de Stjepan, care îi aminti de misiune. Owain se simți imediat măgulit de importanța ce i se acorda, și în același timp curios.

Croatul îl aștepta jos, plimbându-se nervos de pe un picior pe altul. De cum îl văzu, îl îndemnă să intre într-o mașină, făcând totodată și el același lucru. Stjepan se așează pe locul șoferului, iar Owain pe bancheta din spate.

-Știi că am avut AGF?

Celălalt întoarse capul, derutat de afirmația la trecut.

-Abia acum m-am însănătoșit. Știai?

-De unde să știu eu? Sunt doar un pion nenorocit. Și însoțitorul tău.

„Invidie!”

Se simțea foarte bine și acum avea și un motiv în plus, căci îl „citise” atât de ușor.

Croatul îi întinse o cască transparentă și îl îndemnă să și-o fixeze pe cap. Galezul văzuse și în filme aparate de acest gen: puteau împiedica înregistrările holografice ale feței, printr-un sistem ingenios de deviere a razelor laser. Totodată, la nevoie devenea opacă privită din exterior, astfel încât purtătorul să nu fie identificat nici în mod normal.

Stjepan se echipă asemănător și îi spuse să activeze și el ambele protecții. Văzându-l că nu știe ce să facă, întinse mâna și atinse două taste aflate în zona urechii drepte, neobservate de Owain. Apoi croatul se întoarse și programă computerul spre o destinație necunoscută.

-Unde mergem? Încearcă galezul.

-La un centru al Serviciului Secret.

Problema devenea serioasă. Owain știa în mod sigur că făcea un lucru rău, dar *voia* să ajute, să ducă totul la bun sfârșit, să-și învingă frica și să demonstreze că se poate conta pe el. Mai mult decât orice, se temea să nu dezamăgească.

-Care e misiunea?

„Replici scurte, precise. Ce naiba, mă cred într-un film polițist?!”

-Ieri a fost arestat un Cal al ANS. Trebuie să-l eliberăm înainte să i se facă hipnotestul.

„De ce nu i l-au făcut ieri, când l-au prins, ca lui Tom?!”

Se abținu să întrebe, căci era în misiune, nu la școală.

-Avem arme?

Nu știa ce-i venise deodată.

Stjepan clatină din cap și-i zise dur:

-Dacă îți închipui că ceea ce facem noi acum e o glumă, trebuia să fi rămas

acasă. Nu e momentul să-ți bați joc.

-Atunci cum îl eliberăm?

-Nu îl eliberăm, îl eliberezi!

Galezul simți un fior. Dar nu avea rost să facă scene.

-Cum?

-Intri și spui: „Vreau să mi-o predați pe Cristina L., arestată ieri.”

Owain fu de trei ori uimit: că Stjepan îi putea pretinde o asemenea absurditate, că persoana misterioasă cu rangul de Cal era o femeie și, nu în ultimul rând, că aceasta era româncă, cel puțin după nume. Nu-și putea da seama de ce un român ar face parte dintr-o organizație antistatală. În definitiv, Imperiul era „Român”.

-Dar n-o să mă ia în seamă.

-Asta mi s-a ordonat să-ți transmit.

„Ce rece!”

Abia acum realiză impresia de irealitate. Era atât de puternică încât n-o observase în mod conștient mai devreme. Totul era ca într-un vis și deci orice se putea întâmpla.

Ajunseră mai repede decât s-ar fi așteptat. Când AGM-ul se opri, Stjepan, fără să-l privească, îi spuse scurt:

-Du-te.

Owain coborî. În acest loc nu mai fusese niciodată, dar îi era relativ ușor să se orienteze, în primul rând datorită holofirmelor. Intră în „filiala 5” a SS¹⁵, o clădire care nu atrăgea prin nimic atenția. Era la fel de frumoasă sau urâtă ca oricare alta. La un birou, cu un intercomputer¹⁶ în față, se găsea un bărbat îmbrăcat în uniforma specifică: albă cu mâneci negre.

Galezului îi veni în minte că albul ar putea semnifica scopurile iar mânecile - mijloacele. Speră totuși ca deducția să nu se adeverească tocmai în cazul său. Pentru un moment, realiză că uitase ce trebuia să spună. Bărbatul îl privea întrebător. Ba nu, suspicios! Apoi își aminti, dar nu avu curajul să deschidă gura.

„Doar ANS m-au apreciat. Le datorez asta, chiar dacă voi fi închis și eu. Nici un sacrificiu nu e prea mare.”

Vorbi pe un ton răstit, la care nu s-ar fi așteptat nici el:

-Vreau să mi-o predați pe Cristina L., arestată ieri!

Celălalt înlemni și Owain îi văzu privirea îngrozită. Reuși să îngaime ceva de genul „Imediat”, apoi începu să comande intercomputerului. După aproximativ 30 de secunde, o ușă se deschise și apărură un soldat, tot în alb/negru, escortând o femeie.

„Chiar m-a ascultat! Ce naiba se întâmplă?”

---

¹⁵ Serviciul Secret

¹⁶ intercomputerul nu avea tastatură, comenzile fiind exclusiv verbale

-Predă-i-o! zise scurt bărbatul de la birou, probabil superiorul lui, deși galezul nu-și putea da seama ce grad avea.

„Uite, niciodată nu m-au interesat chestiile astea și acum nu știu dacă să-i spun *Mulțumesc, colonele* sau *Mulțumesc, generale.*”

-Am înțeles, domnule căpitan, îi răspunse soldatul.

Owain o apucă de braț și se grăbi să iasă, nu înainte de a le ordona:

-Nu raportați nimic, nu dați alarma și nu ne urmăriți!

Apoi se întoarseră și fugiră spre mașina lui Stjepan, deși nu mai era nici un pericol. De cum urcară în AGM, acesta porni, căci croatul fixase destinația între timp. Nimeni nu scotea un cuvânt și galezul stătea ca pe ace. Curiozitatea creștea în el cu fiecare clipă și noi întrebări îi veneau în gând, dar se strădui să se controleze.

Realiză că mai avea încă pe cap casca-minune și se chinui să și-o scoată. Avea cel puțin ceva de făcut. Ceilalți păreau în continuare liniștiți.

„Numai eu mă agit ca prostul!”

-Conversatia e interzisă? întrebă el.

Intenționase un ton cât mai nevinovat („Mă scuzați, nu e treaba mea, totuși...?”) însă vocea îi răsună sarcastică și arogantă. Doar Cristina întoarse capul spre el, dezaprobandu-l și disprețuindu-l („Ce, dacă ești Turn, crezi că noi suntem gunoaie?”).

Owain avu un prim impuls să-și coboare ochii în pământ sau să privească aiurea pe fereastră. Dar apoi realiză că nu făcuse nimic rău.

„Nu ce face un om este important, ci ce gândește când face un lucru.”

Așa că o privi drept în ochi, iar ea nu-i susținu privirea.

„Câinele susține privirea omului, lupul nu.”

Continuă să o observe: avea în jur de 40 de ani și era, poate, încă drăguță.

„Mi-ar putea fi mamă!” descoperi galezul și zâmbi.

„E ciudat cum poate un surâs să transforme o față.”

Încercă să și-o închipuie fericită, dar nu reuși, așa că se plictisi și privi afară. Spre surprinderea lui, ieșeau din București.

-Unde mergem?

Stjepan, cu capul încă o minge opacă, nu catadixi să-i răspundă.

Curiozitatea și buna dispoziție i se transformară în iritare și lehamite.

„Duceți-vă la dracu' amândoi!”

Intrară pe autostradă și viteza începu să crească vertiginos. Aproape își dorea să fi rămas „parașutist” decât să ia parte la chestia asta. Era încă mândru că ajutase Organizația, dar regretele se înmulțiră și ajunseră dominante. Făcuse un lucru ilegal, dar de asta îi pasa mai puțin. Făcuse însă un lucru rău, asupra căruia fusese avertizat, și pe deasupra nimeni nu-i mulțumea, nu-i recunoștea meritele, de parcă ar fi fost obligat să elibereze un arestat al SS.

„Sau poate că *am* fost obligat, fără să-mi dau seama!”

Revelația îl zdrobi.

„Am crezut că sunt liber și ajut din proprie inițiativă, când de fapt eram forțat inconștient de jurământul acela, probabil sub hipnoză.”

De ce nu se gândise mai devreme? Nu-i fusese îngăduit? În 2 zile își schimbase radical părerea despre ANS. Odată cu încetarea AGF. Ce se întâmplase în realitate?

„Parcă mi-a fost întunecată mintea! Să fi avut mai mult decât AGF? Sau poate m-am vindecat de mai mult decât de AGF?!”

Simțea că tot ce gândea era adevărat. Îi crescuse puterea intuiției. De ce?

„Cum am putut-o elibera pe femeia asta? Paznicii pur și simplu m-au ascultat.”

Îi veni o idee și zâmbi.

-Oprește! se răsti el.

Conform (sau contrar?) așteptărilor, viteza scăzu și AGM-ul se îndreptă spre benzile laterale, apoi se opri. Stjepan nu vorbi.

„Așteaptă următorul ordin?! De ce m-o fi ascultat? Fiindcă sunt Turn sau am darul ăsta?”

Se înfioră.

-De ce te-ai oprit?

-Așa ai poruncit.

„Rimează.”

-Dar de ce te-ai supus?

Croatul tăcu o clipă, apoi spuse, pe aceeași voce de mașină:

-Nu știu.

-Fiindcă sunt Turn?

-Nu.

„Aha!”

-Cine ți-a zis de acțiunea de azi?

-Însoțitorul meu.

„Se opune din toate puterile.”

-Cine este însoțitorul tău?

-George Pion de România.

„N-am auzit în viața mea de el.”

Trebuia să schimbe pista.

-Cum îți explici că am eliberat-o?

După o pauză, celălalt răspunse:

-Nu știu.

„Probabil se cercetează din ce în ce mai adânc, ca să mă mulțumească. Și când ajunge la fund - *Nu știu.*”

Se întoarse spre Cristina:

-Tu cum îți explici?

„Ei nu i-am ordonat direct!”

-Răspunde!

Expresia feței i se modifică vizibil. Era speriată și totodată liniștită.

-Ai puterea.

„Firește!”

-Ce e puterea?

-Nu știu.

Owain schiță un gest de exasperare, apoi se calmă.

-Știi că te voi elibera?

-Da.

-De unde? Povestește tot ce știi!

Se săturase să tot scoată cu cleștele răspunsuri.

-Însoțitorul meu, Ioan Cal de România mi-a spus să mă predau pentru că voi fi eliberată.

„Deci fusese un experiment. Owain Cobai de Cymru.”

Îi veni deodată o scârbă imensă de toate și nu se mai simți în stare să continue interogatoriul.

-Uitați amândoi tot ce v-am întrebat! Stjepan, pornește!

Fără un cuvânt, acesta apăsă butonul de reluare a cursului.

Merseră o jumătate de oră, apoi AGM-ul opri într-o piață dintr-un oraș necunoscut și femeia coborî. Galezul nici măcar nu se uită la harta de bord, pentru a afla unde se afla, dar auzi o frântură de dialog între doi trecători. Vocalele închise și consoanele muiate îl edificară: nu putea fi decât în Moldova.

„Nu degeaba am făcut teza despre accente!”

Portiera rămase deschisă doar câteva clipe, apoi porniră din nou, probabil înapoi. Îi apărură o posibilitate: să viziteze orașul acesta, însă îi era lene să deschidă din nou gura, ca să-i ordone lui Stjepan. Nu era numai lene, ci și milă. Era totuși un om, nu o marionetă. Un om care ar fi putut poate să-i fie prieten.

De cum ieșiră din oraș, croatul își scoase casca. Părea că-i venise chef de vorbă:

-Înțeleg că a fost prima ta misiune, dar nu trebuia să te ambalezi atât!

Într-adevăr, uitase ce era mai important și se referea doar la tentativele lui eșuate de a destinde atmosfera.

-Și apoi, nu trebuia să-ți scoți casca. Dacă e prinsă iar și te dă de gol?

„Chiar îi pasă de mine? Sau, indirect, îi e frică pentru el? E vinovat alături.”

-Apropo, ce oraș a fost asta?

Celălalt îl privi cu uimire:

-Nu te-ai uitat pe indicatoare? Iași se cheamă, al doilea că mărime în România.

„Și al o sută doilea în Imperiu.”

-Și ce treabă avea... Cristina în Iași?

-Nu știu, așa mi s-a spus: după ce o eliberăm, mergem în Iași, ea se dă jos, apoi ne întoarcem.

Lui Owain nu-i scăpă faptul cu „o eliberăm”.

„Dar fie, treacă de la mine...”

Reveni la o idee mai veche:

-Nu pot să-mi dau seama de ce s-ar înrola un român într-o organizație antiimperială și implicit antiromânească!

Croatul ridică din umeri: „Nebuni găsești peste tot.”

Răspunsul nu era acceptabil. Numai astăzi aflase de trei astfel de membri, și cu siguranță mai erau și alții. Nu puteau fi toți nebuni. Dar ce scop urmăreau? Preluarea puterii într-o Românie independentă? Posibil. Cu toate astea, nu-i putea privi decât ca trădători. Măcar el era dintr-o provincie care nu avusese mai nimic de împărțit cu România înainte de Imperiu. Era firesc să-i dorească libertatea. Dar ar fi fost cu adevărat libertate? Unirea avea și părțile ei bune. *Únitíd bee énd strongér ðus.*¹⁷ Cine naiba spusese asta? Fusesse oricum după cucerirea Angliei. De fapt, și aceste cuvinte puteau fi interpretate drept trădare.

„Cât de relative sunt aceste noțiuni: trădare, dreptate... Totul depinde de pe ce parte a baricadei privești. Florin I a cucerit Europa și a făcut un lucru bun, pentru că a reușit. Dacă nu reușea, ar fi fost privit și de români drept un dezaxat care a dus țara la pierzanie. Totuși, cum a reușit? Totul era practic împotriva lui. Totul era împotriva mea, până acum câtva timp. Ce e oare asta? Nevoia de model? Paranoia?”

Când sosiră în fața căminului era aproape întuneric. Se despărți de Stjepan și urcă grăbit în cameră. Ceilalți își închipuiră probabil că se plimbase cu Vigdis și galezul nu făcu nici o încercare să le schimbe părerea. Venise la timp pentru a prinde știrile. Prima: atentatul terorist de la Iași. Într-un magazin, cu doar o oră în urmă, explodase o bombă, care omorâse patru persoane și rănise alte zece, printre care o fetiță de 6 ani. Urmau imaginile de la spital, cu fetița bandajată urlând în prim plan.

-Se presupune că atentatul încă nerevendicat aparține organizației teroriste ANS.

Owain simți cu tot sufletul că era o minciună sfruntată, deși toate dovezile arătau contrariul. Nu-și putea închipui cum cineva și-ar omorî proprii conaționali, în numele unei grupări străine. Era totuși secolul XXI. Apoi încercarea josnică de a discredita ANS și a stârni ura împotriva ei cu ajutorul instinctului era o practică de dezinformare „sentimentală” binecunoscută. Își aminti mânecile negre. De ce ar fi fost totuși ANS mai bună decât SS? Se simți luptând cu toată luciditatea împotriva lipsei de imparțialitate de care dădea dovadă.

---

¹⁷ Uniți să fiți și astfel mai puternici. (engl.)

„Sunt implicat. Sunt implicat fără voie. Într-un fel, e o chestie masochistă. E greu să lupți împotriva propriei inimi. Sau poate nu-i deloc așa. Hipnoza se adresează minții. Lupt cu mintea împotriva propriei minți! Probabil numai o altă sedință de hipnoză m-ar putea vindeca.”

Descoperi că nu-i mai era frică de hipnoză, pentru că se crease deja un precedent. Știa cât e de rău și cât e de bine.

„Cele mai multe sentimente de frică sunt date de necunoaștere. Aici intervine imaginația. Dar de ce aceasta sporește latura negativă a fenomenului? Datorită pesimismului din om.”

Reieșea că fusese pesimist. Și el care se considerase dintotdeauna o fire optimistă! Era o nouă dovadă a dualității caracterului său. Își aminti zicala: „Spun că sunt pesimist pentru că sunt optimist. Dar dacă ai fi fost pesimist, ce ai fi spus? Aș fi tăcut.”

„Ca să vezi! Am ajuns de la atentat la pesimism!”

Privi la colegi, care urmăreau cu atenție interviurile luate martorilor oculari. Oare ce gândea Branko? Oare mai erau și alții membri ANS? Începu să asculte și el, însă vânzând inexactități și remarci tendențioase. Și cine caută, găsește. Reportera întreba:

-Ce pedeapsă considerați că se cuvine membrilor ANS?

-Să fie omorâți, la fel cum i-au omorât și ei pe copiii ăștia! răspundea o femeie care părea interesată de orice, mai puțin de kilogramele sale în plus.

„Instigare!”

În primul rând, evenimentul nu fusese încă revendicat, și apoi, ce trebuia făcut? Reintrodus linșajul oficial pentru un atentat?

„Ce dracu' e cu mine? De unde atâta patimă? E mai grav decât credeam.”

Se concentrează, încercând să respire regulat și să se calmeze. Avu noroc că reportajul se încheie, fără alte comentarii.

„Totuși, ultima impresie rămâne cea mai importantă. Să nu-i concediezi pe toți?”

Ziua următoare era joi și, din ce-i spusese Vigdis, era ziua lui norocoasă. De dimineață află că administrația dăduse un avertisment tuturor studenților în seara precedentă, cu privire la hipnotest. Va să zică, nu fusese uitat. Se dovedise că „spărgătorul” nu putea fi decât cineva din cămin și astfel, cel puțin teoretic, trebuia să fie mai ușor de prins. Spre surpriza lui, mai află că doar 7 studenți nu depuseseră mărturie până atunci, și erau amenințați cu excluderea din facultate! Iată genul de știre menită să-l înveselească în ziua lui norocoasă.

Branko și românii plecară spre Universitate gânditori, iar Tom îi urmă îndeaproape, nemaștiind ce să zică.

Owain se urcă și el supărat în AGM. Avea de ales acum între viitorul său (și al altor 5) și trădarea unui prieten. Un prieten care avusese încredere în el. Un prieten care se dusese pe o vreme groaznică acasă ca să-i aducă bicicleta. Un

prieten care-l făcuse bogat. Care-și ceruse iertare pentru nechibzuința tuturor. Ce drept avea el acum să meargă la PI pentru test? Hotărî că nu va face acest lucru, oricare ar fi consecințele. Totodată, spera că unul din colegi, sau chiar Branko, să cedeze.

După terminarea cursurilor, o rugă pe Vigdis să se plimbe puțin împreună, întrucât avea ceva important să-i spună. Fata se arătă mirată și acceptă.

-Tu ai făcut hipnotestul? o întrebă el, în loc de introducere.

-Da. De ce?

-Eu nu l-am făcut.

Islandeza îl privi ciudat, parcă înspăimântată, dar și curioasă în același timp.

-Ai vreun motiv?

-Da. Dar mai înainte, vreau să te întreb: ce faci dacă faci un lucru rău?

Ea se gândi o clipă, apoi răspunse ezitând:

-Cred că... încerci să-l îndrepti.

„Discuția asta nu duce nicăieri. Mai bine-i zic totul.”

-În fine, îl cunosc pe „spărgător”. Dar nu mă pot duce la poliție. E prietenul meu!

-Dar termenul limită e mâine!

„I-auzi!”

-Dacă nu te duci, alți 6 vor fi dați afară. Și tu la fel. Presupun că prietenul ăsta al tău nu și-a făcut nici el testul.

-Nu, firește.

-Atunci, pentru el e tot una! Oricum va pierde. Dar vei pierde și tu odată cu el.

Era o perspectivă nouă. Galezul nu se gândise până acum la ea.

-Înțeleg, dar... cum să-ți spun? el înseamnă mult pentru mine. A crezut în mine. Nu vreau să fie prins datorită mie. Aș da orice să fie altcineva!

-Deci îl mai cunosc și alții!

-Da.

-Nu e deloc prevăzător.

-A avut încredere! Nu pot să-i fac una ca asta!

-Te înțeleg, dar mai gândește-te o dată. Soarta lui e pecetluită. Destinul tău depinde de tine. Și poate, destinele altor cinci. Gândește-te la ei! Sunt suspectați de o crimă pe care n-au comis-o. Desigur, au alte păcate, dar păcatul *acesta* nu!

Simțea că fata are dreptate. Dar cum să-l trădeze el? Tocmai el?! Parcă ghicindu-i îndoiala, islandeza concluzionă:

-În toate există un plan fizic, o explicație psihologică și o semnificație transcendentă. De pildă, un copil aruncă o piatră care lovește un AGM și omoară doi oameni. Planul fizic e însăși acțiunea lui, aruncarea propriu-zisă. Explicația psihologică este dată de motivele lui - ce a gândit copilul în acea clipă. Apoi, cea

mai importantă, semnificația transcendentă. Ce sfârșit tragic dintr-un gest ce apăsarea la început complet inofensiv! Cine spune asta nu se gândește că asta *trebuia* să se întâmple. La fel și fapta ta, dincolo de toate, reprezintă doar ceva necesar. Trebuie să se facă dreptate.

-Ce discurs fatalist! zise trist Owain. Așa e. Dar dreptatea mea e aceeași cu dreptatea lui...

Era cât pe ce să zică „Branko”.

-...prietenului?

Aceasta deja nu mai era o întrebare, căci Vigdis îl convinsese. Își exprima ultimele rezerve, ultimele îndoieli. Fata își dădu seama și nu răspunse.

-Cum de mă înțelegi așa de bine?

-Ai auzit de comunicare empatică?

-Hm... mă întreb dacă și eu te înțeleg la fel de bine. Mi-aș dori, să știi. Mi-aș dori foarte mult.

-Poate îți dorești ceva ce ai realizat deja.

-Poate... De ce nu mai vrem un lucru odată ce e al nostru? De ce vrem mereu ceva nou?

-Dacă nu te mulțumești cu puțin, nu te vei mulțumi cu nimic.

-Ce legătura e între hipnotest și dorință?

-Dacă nu vezi legătura, nu înseamnă că ea nu există.

Nu se referise la el; vorbise în general.

-Între toate trebuie să fie o legătură.

-Între toate, întări fata.

Se despărțiră în tăcere. Apoi Owain îl văzu pe Stjepan și alergă spre el. Îi zise că trebuie să-i vorbească Reginei. La început, croatul nici nu vru să audă, dar galezul insistă, spunând că e ceva foarte important. Se feri să-i ordone, dar era conștient că, dacă celălalt nu se arăta rezonabil, nu ar fi stat prea mult pe gânduri.

-Să văd ce pot face, rostise la urma Stjepan.

Imediat ce ajunsese la cămin, croatul îl chemă prin computer și-i dădu un număr la care trebuia să sune de la un aparat public în jumătate de oră. Owain mai că nu sari în sus de bucurie, apoi zbură pe scări spre AGM.

Fu nevoit să aștepte douăzeci de minute, mișcându-se nervos de pe un picior pe altul și întrebându-se ce spera de fapt să afle din conversația următoare.

La momentul fixat, după o clipă de panică („Am uitat numărul, tâmpit ce sunt”), introduse CI-ul în computer și formă combinația.

Imediat, în holoscrin apăsă figura Reginei. Diferența era simțitoare față de chipul din penumbră, dar nu așa de mare precum se așteptase. Îi zâmbea.

-Ce este, Owain?

Pentru o clipă, intimidat, nu reuși să deschidă gura. Femeia continuă să-l privească blând, încurajator. Putea fi aceasta o persoană malefică? Era posibil să greșească atât de mult?

-Aș vrea să te întreb despre Branko L.

-Îl cunosc. E Nebun de Makedonija.

-Ce?

În ochii Reginei scăpără o scânteie de spaimă.

„Îi e frică să nu-i ordon?”

Reveni la dialog.

„Nebun? Și mi-a spus că a fost la Inițiere în urmă cu o săptămână!”

-De când e în Organizație?

-Nu știu exact.

-Mai mult de o lună?

-A, sigur! De vreo 3 ani.

„De ce m-a mințit?”

-Probabil că știi de Arhive.

-Da. Branko ne-a transmis conținutul lor.

Deci macedoneanul făcuse mult mai mult decât o simplă demonstrație de informatică. „Dușmanul trebuie distrus din interior.” De fapt, Branko nu mințise decât o dată. Și atunci, de ce a făcut-o? Putea să zică doar „Am fost și eu la Inițiere”. Probabil îl luase gura pe dinainte.

Regina interpretează pauza galezului ca pe o invitație de a continua:

-Din arhive am aflat și despre tine.

Owain avu cu adevărat un șoc.

„Ce să caut eu în arhivele secrete?”

-Ce-ai aflat? Întrebă el, moale.

-Că aveai AGFT și că urma să fii un conducător.

Privirea perplexă o determină să explice:

-Probabil că n-ar trebui să-ți spun asta, căci am aflat de hipnotest. Dar ANS se bazează pe încredere. Și tu ești Turn. AGFT înseamnă antigravitofobie temporară, o boală foarte rară și care se deosebește de cea genetică. Principiul e cam așa: din motive necunoscute, sistemul nervos începe să reacționeze negativ în prezența antigravitonilor. E nevoie de 8 luni pentru ca organismul să dezvolte o apărare eficientă, iar la sfârșit, odată cu vindecarea de boala propriu-zisă, apare și capacitatea de a impune voința. S-ar putea să fie o chestie asemănătoare hipnozei, dar nimeni nu a descoperit cum funcționează de fapt.

„Bineînțeles, procesele fundamentale sunt necunoscute. Nu cunoaștem decât ceea ce ne e permis. Și m-au făcut Turn nu din dragoste, ci din interes, nu? Adică, uite, noi te facem frumușel Turn și tu ne ajuți să răsturnăm Imperiul.”

Concluzia logică se desprindea clar, însă el tot nu reușea să uite Inițierea. Dar era timpul să-și asculte rațiunea, așa că, deși nu o dorea, întrerupse legătura și se întoarse la cămin.

În aceeași seară, căutând la întâmplare prin fișierele cu poezii, dădu peste Florin L. și *Patru*. Își trecu ochii peste ea, fără nici un scop precis, și la sfârșit avu o

surpriză.

„Stele ning din cerul negru
Peste-a apelor **blesteme.**”

Reciti poezia, nevenindu-i să creadă. De ce-l mințise Vigdis, cu atâta siguranță? Nu venise încă timpul? Acesta era unicul răspuns posibil. Timpul era *acum*.

„Toți se învârt în jurul meu, apropiindu-mă sau depărtându-mă de adevăr. Dar ce e acest adevăr, din moment ce jocul lor e atât de complex? Mă târâsc spre fiecare urmă, fără să văd dacă mă duce înainte sau înapoi; mă leg de fiecare speranță, fără să simt dacă e curată sau întunecată. Și la sfârșit îmi dau seama că am ales de fiecare dată greșit. Dar la fiecare întoarcere, am câștigat.”

Gândul acesta îi dădu putere. Mai trebuia acum să înțeleagă semnificația versurilor. Aceasta îi veni atât de ușor, încât nici nu mai părea un raționament, ci doar o adiere de cunoaștere. Fiecare rând sugera un element, învățase asta și la școală. Vigdis era balanță, deci versul al treilea, aerul, o definea pe ea. Al patrulea, apa, îl reprezenta pe el, căci era pește. Și Vigdis îl susținea, îi dădea noi forțe, în ciuda tuturor necazurilor și interpretărilor, în ciuda depărtării, deocamdată neobservată, la fel cum stelele din cer se transformau în ninsoare, pentru a acoperi blestemele apelor. Trebuia să o asculte, să o ajute să-l poată ajuta.

Era doar o simplă unealtă a destinului. Se hotărâse să meargă în ziua următoare pentru hipnotest. Acum, când decizia fusese luată, nu-l mai chinură nici îndoiala, nici încrederea. Acest capitol se încheiase.

Totuși, Branko nu era al 9-lea.

A doua zi, după cursuri, se duse direct la sediul Poliției Imperiale și ceru un hipnotest. Fu identificat și apoi i se puse la dispoziție un hipnolog. Mai bine spus, el fu pus la dispoziția hipnologului. Li se repartiză imediat o sală și Owain se gândi că problemei i se acordă o atenție deosebită.

Camera era perfect cubică, cu pereții de un albastru liniștitor, fără ferestre sau alte legături vizibile cu exteriorul. Chiar ușa abia se observa în fondul uniform. Se părea că pereții înșiși radiau lumină, căci nu existau alte dispozitive potrivite acestui scop. Încăperea era complet goală, cu excepția a două fotolii, așezate față-n față.

Hipnologul îl invită cu un gest al mâinii să ia loc pe cel din stânga. La prima vedere putea fi considerat o dovadă de plictiseală. Dar această meserie, presupuse galezul, impunea, din contră, o atenție deosebită pentru fiecare caz în parte. Doar o impresie de dezinteres era suficientă pentru un eșec.

-Cum te numești? îl întrebă celălalt prietenos, de cum se așezară.

-Sunt convins că vi s-a comunicat.

Apoi zâmbi, dându-și seama că atitudinea aceasta nu prevestea nimic bun.

-Scuzați-mă. Sunt Owain Llyn.

Hipnologul se prezentă și el și insistă ca galezul să i se adreseze la

singular.

-Asta face parte din câștigarea încrederii, nu?

-Da, ajută. La urma urmei, trebuie să te conving să te lași în mâinile mele.

„Îmi place că e sincer.”

-Odată ce am venit aici, nu se deduce implicit că sunt de acord cu asta?

Simți instantaneu că pusese o întrebare stupidă, la care prefera să nu i se răspundă. Dar bărbatul nu-l iertă:

-Una e să fii de acord în principiu cu hipnotestul și alta să fii față-n față cu mine, cu ochii în mintea ta.

Și-l imaginează cu ochii bulbucați deasupra lui, eventual cu spume la gură. Hipnologul realizează că metafora lui fusese înțeleasă altfel și se grăbi să-și îndrepte greșeala:

-Ți-ai format o imagine ostilă. Rolul meu e să te liniștesc și se pare că până acum am făcut exact contrariul.

„Dimpotrivă.”

Discuțiile acestea, în care adopta o atitudine complet defensivă, interiorizată, îl distrau. Deodată îi veni o idee: ce nevoie era de hipnotest? Ar fi putut foarte bine să dea o declarație conștientă. De ce nu se născuse cu treizeci de ani în urmă?

-Ce-ar fi să începem din nou?

„Cu prezentările? Ca la desene animate.”

Zâmbi. Celălalt observă.

-La ce te gândești?

-La nimic.

„E o situație penibilă! Dacă aș fi eu în locul lui?”

-La desene animate. Când ați spus... ai spus să o luăm de la început mi-a venit în minte secvența aceea, în care se fac din nou prezentările.

Hipnologul ridică și el colțurile buzelor.

-Îți plac desenele animate? Îl întrebă Owain.

-Am doi copii mici. Când se uită ei, mă uit și eu.

„Te-am întrebat dacă îți plac, nu dacă te uiți.”

-Presupun că nu e un subiect prea interesant, zise conciliant galezul.

-Ba nu. Faptul că le urmărești spune multe despre caracterul tău.

„Sensibilitate. Naivitate. Tot tacâmul.”

-Să ne întoarcem la test. Vrei să dai de fapt o declarație? Sau speri să găsim împreună ceva?

„...ce n-am putut găsi singur.”

-Nu, vreau să declar ceva. Să trădez un prieten.

Se sperie de ce spusese. Doar era hotărât.

-Trădarea e un lucru rău. Dacă vrei să-i faci rău, înseamnă că nu ți-e prieten.

-Ba nu. Înseamnă că eu nu-i sunt prieten. Tot timpul ajungem să facem rău celor care ne fac bine.

Celălalt tăcu puțin, analizând vorbele galezului. Apoi zise:

-Facem și bine și rău. Tuturor. Dacă o persoană are o atitudine pozitivă față de noi, atunci când îi facem rău suferim alături de ea.

-Da. Oare suferim pentru noi sau pentru ea?

-Pentru noi. Pentru că suferința ei ne face și pe noi să suferim.

-Deci suferința pentru altul e egoistă? Dacă punem problema invers, facem bine că să ne bucurăm alături? Altruismul însuși e o dovadă de egoism? Deci chiar dacă n-aș fi venit azi aici, aș fi făcut-o tot din egoism? E totuna? Chiar acțiunile mele nu contează deloc?

-Acțiunile fiecăruia contează. Uite, să presupunem că nu m-aș fi născut eu. Ai fi avut acum în față pe altcineva. Poate chiar ar fi făcut o gafă, care te-ar fi determinat să pleci supărat. Ieșind grăbit, ai fi fost omorât de un AGM.

-Mersi.

-Te-am convins?

-M-ai.

Hipnologul îl privi puțin nelămurit.

„Voi ai să zic *ydych*?”

-Bun... Știi cum merge treaba?

-În mare.

-Atunci tu o să trebuiască să te liniștești. Fotoliul e comod, nu?

-E simpatic. Observ și ambianța!...

-Mda. Oferă toate condițiile, nu? Acum despre fotoliu: ca să grăbesc relaxarea, voi declanșa un câmp antigravitic. Asta ajută și la receptivitatea hipnotică.

-Adică „spune tot”.

-Cam așa. Slăbește ușor rezistența sistemului nervos.

„Dar eu sunt acum imun!”

-Nu e curios cum pot interacționa două lucruri aparent diferite? spuse hipnologul.

-Ce e real și ce e aparență?

-La ce întrebare se poate răspunde și la care nu?

-De ce se răspunde la o întrebare tot cu o întrebare când nu se știe răspunsul?

-De ce să nu pari superior? De ce să nu creadă celălalt că tu știi răspunsul, când de fapt și tu îl cauți în el?

Owain nu găsi replica. Hipnologul nu dădu importanță victoriei.

-Sper că ți-am câștigat încrederea.

-Bineînțeles că nu!

Zâmbetul său sugera cu totul altceva.

-Perfect.

-Încă ceva! Trebuie să ai o mulțime de „clienți”...

-Trei pe zi maxim. Deși nu pare, e o meserie obositoare.

-Cred. Dar mai cred că nici unul din ei nu reprezintă ceva deosebit pentru tine. Câți ai într-un an? Într-o viață?! Eu o să-mi amintesc poate și peste 20 de ani de tine și de ședința asta. Tu ai să mă uiți peste o săptămână.

Celălalt nici nu încercă să nege, fiindcă ar fi părut ridicol de fals.

-Speram ca tocmai prin aceste cuvinte să-ți atrag atenția.

-Nu sunt sigur dacă să-ți zic sau nu...

Privirea galezului îl îndemnă să continue.

-Nici nu știi câți îmi spun asta!

-Va să zică, tocmai astfel m-am cufundat în mulțime!

-Sunt mult mai mulți cei ce n-au spus.

-În primii 100. Ce contează?

-Nu contează.

-Aș putea să mă opun la hipnoză.

-Putem folosi calea artificială. Un flux de infrasunete ar avea același efect.

Așa procedăm cu infractorii dovediți, prinși în flagrant, ca să recunoască. Pe tine nu te obligă nimeni să faci testul. Poți pleca, dacă vrei.

-Sper că nu te-ai supărat!

-Ar fi o gafă.

-Mă bucur. Și eu mai vreau să trăiesc. Așa că... să începem!

Trase aer în piept, de parcă s-ar fi pregătit ca hipnologul să-i dea un pumn în nas. Acesta apăsă o tastă din brațul drept al fotoliului său și Owain simți efectul antigravitației. Se liniști și, sub îndemnul celuilalt, începu să coboare treptat în întuneric.

-Deschide ochii! rosti Stăpânul și Owain se supuse.

În momentul acela intră în cameră un bărbat necunoscut și se așeză pe brațul stâng al fotoliului hipnologului.

-El sunt eu! Ai înțeles?

Într-adevăr, galezul îl privi din nou și își dădu seama că cei doi erau aceeași persoană. Două trupuri cu aceeași identitate. I se păru puțin ciudat, dar nu dădu prea mare importanță.

Stăpânul de pe braț îl întrebă:

-Știi ceva despre „spargerea” arhivelor secrete?

-Da.

-Cine a făcut-o?

-Branko L. din Macedonia.

-În ce scop?

-Să dea informațiile ANS.

-Cunoști persoane care fac parte din ANS?

-Da.

-Enumeră-le!

-Anne Regina de France, eu, Stjepan Pion de Hrvatska, Cristina Cal de România, Branko Nebun de Makedonija...

Mai știa două nume, dar nu-i cunoștea personal, așa că nu mai zise nimic.

Se lăsă tăcere pentru un moment, apoi cel de pe braț vorbi:

-Ai avut antigravitofobie?

-Da.

-De când până când?

-De pe 1 octombrie până pe 1 iunie.

-Acum ești vindecat.

Owain nu răspunse, fiindcă nu i se adresase o întrebare.

-Îi ești loial Împăratului?

Loialitatea nu însemna aprobare sau respingere, ci obligație.

-Da.

-Bine.

Întoarse capul spre Stăpânul din fotoliu:

-E spicher. Aranjează-l!

Apoi se ridică și ieși din cameră. Rămaseră din nou singuri, față în față. Ochii negri erau pentru galez centrul universului.

-Ți-e frică de ceva?

-Da.

-De ce?

Nu îl interesa motivul, ci obiectul.

-De sintetizatoare.

-De ce?

Acum da.

-M-am curentat.

-Traiește acea amintire.

-Sunt singur acasă. Sintetizatorul e stricat și tata mi-a interzis să cânt până îl repară. Dar sunt singur și vreau să cânt... Cânt. Ritmul nu e bun. Aaa!

Owain țișă și își acoperi fața cu mâinile de suferință. Înjură printre dinți și hipnologul se grăbi să-l calmeze. Apoi îi zise:

-Nu te-a durut! Nu te-a durut deloc! Cânti fiindcă îți place să cânti! Îți place să cânti! Nu ți-e frică de sintetizatoare! Ai înțeles?

-Da.

-Ți-e frică de sintetizatoare?

-Nu.

-Ți-e frică de ceva?

-Nu.

-Ești legat de ceva?

-Da.

-De ce?

-De ANS. Nici un sacrificiu nu e prea mare pentru cauza noastră. ANS e viața mea și viața mea e viața lor.

-Cine ți-a spus aceste cuvinte?

-Regina.

-Regina te-a mințit! Îți vrea răul! Nu ai încredere în regină! ANS este dușmanul! Ai înțeles?

Owain tăcu. Nu era convins.

-Eu sunt regina!

În fața lui stătea acum ea.

-Te-am mințit. Știu că tu m-ai crezut, dar eu în tot acest timp râdeam de tine. Râdeam în spatele tău, când tu te întorceai. Te-am folosit ca pe o jucărie. Și acum am de gând să te arunc fiindcă nu-mi mai ești necesar. Așa am făcut toți. Noi toți.

De câtă ticăloșie putuse fi în stare!

-Mai ai încredere în mine?

-Nu! șopti cu ură.

-Ai încredere în ANS?

-Nu!

-Bine, liniștește-te. Eu sunt Victor!

-Nu am încredere în tine!

-De ce?

-Victor e regina.

Hipnologul avu o reacție violentă, manifestată doar printr-o concentrare bruscă a privirii, pentru o fracțiune de secundă. Apoi se forță să se calmeze.

-Voi număra până la trei. Când voi ajunge la trei, te vei trezi. Unu... Doi... Trei. Trezește-te!

-Nu am încredere în tine!

Deschise ochii și se uită mirat în jur. Era într-o cameră mică, cu un singur pat. În pat stătea el. Privi pe fereastra din dreapta și observă că afară era întuneric.

„Ce s-a întâmplat?”

Din păcate, nu-și putea aminti mare lucru. Venise pentru hipnotest, dar ce fusese după aceea era încă în umbră.

Ușa se deschise și apăru o femeie îmbrăcată în alb.

„Soră medicală?”

-Te-ai trezit!

Owain nu știu dacă să aprobe sau să întrebe.

-Te simți bine?

-Probabil. Nici nu mai știu ce înseamnă să te simți bine!...

-Eh, oricum, ești pe calea cea bună.

-Ce s-a întâmplat?

-Victor nu te-a mai putut trezi din hipnoză. Te-am lăsat să dormi și uită-te acum la tine: ești ca nou.

„Victor. Ce ticălos!”

-Hai să-ți zic o poantă! Pacientul vede ca prin ceață o figură deasupra lui și întreabă: *A reușit operația, doctore? Și i se răspunde: Nu știu, fiule, eu sunt Sfântu' Petru.*

Galezul se chinui să râdă fără să tușească. Se simțea deja mai bine.

-Pot să mă ridic?

-Doar o clipă, să iau hamurile de pe tine!

Se apropie și începu să-i desfacă electrozii și microscanerele de pe corp.

-M-ați supravegheat, nu glumă!

-Altfel cum să știm când te-ai trezit? Doar nu era să stau numai lângă tine.

„Mersi pentru atenția deosebită.”

-Acum poți să te scoli.

Era încă slăbit, dar se putea mișca.

-Sunt la spital?

-Nu, ești tot la poliție. Nu se moare dintr-un hipnotest! Ah, mi-am amintit.

Trebuie să semnezi declarația.

-Ce declarație?

-Ai spus ceva la test, nu? Trebuie să semnezi.

-Aveți așa ceva pe-aici?

-Pe măsuta din stânga.

O foaie scrisă într-un holoscrin de computer și un creion legat cu un fir.

„Atât de puțin am vorbit?” se întrebă el, citind foaia. Apoi semnă cu creionul pe măsută iar urma lui apăru pe foaie.

-De-acum gata, ești liber!

-Pot să plec?

-Firește.

Se uită la ceas: era ora 10. Se grăbi deci să se întoarcă la cămin.

Nimeni nu-l întrebă nimic. Se uitau cu toții la holovizor. Galezul li se alătură.

După jumătate de oră, ușa de la intrare se deschise și apărură doi bărbați în uniforme. Înaintară până în „sufragerie”, apoi unul întreabă:

-Cine este Branko L.?

Macedoneanul se ridică. Nu părea surprins, ci o tristețe fără margini îi acoperea fața.

-Am dori să ne urmați pentru efectuarea unui hipnotest. Doriți să cunoașteți motivul?

-Nu, știu motivul. Motivul e că am crezut în oameni. Iertați-mă că am avut încredere în voi! se întoarse el spre colegii înmărmuriți.

-Aveți dreptul să refuzați hipnotestul, dar, dat fiind faptul că nu faceți acest lucru din motive medicale, gestul dumneavoastră va fi considerat o recunoaștere implicită a vinovăției.

Branko ieși fără să mai scoată o vorbă, iar cei doi veniră după el.

„Bine i-au făcut!” gândi Owain, apoi se sperie. „Doamne, ce spun? Mi-e prieten!”

Devenea din ce în ce mai clar că i se întâmplase ceva mai mult în timpul testului și că declarația pe care o semnase nu era deloc partea cea mai importantă.

În definitiv, ce i se putea întâmpla lui Branko? Trebuia să spună cât mai mulți membri ANS, apoi să i se șteargă informațiile cu privire la computere, arhive și organizație. În mod normal, într-o săptămână l-ar fi văzut din nou. Dar oare ar mai fi fost cu adevărat Branko pe care îl cunoștea? Prietenul său? Poate singurul. Deocamdată, era încă Nebun de ANS și acest lucru îl făcea dușman. Peste o săptămână puteau fi din nou prieteni.

Acest lucru nu se întâmplă însă. În seara aceea îl văzură pentru ultima oară. Li se comunică faptul că fusese exclus din Universitate și trimis în Macedonia.

„Atât de aproape, și totul datorită mie!”

Patul neocupat, computerul liber și fotoliul gol erau în fiecare seară capete de acuzare, iar conceptele de bine și de rău, care începuseră să capete un sens concret, i se învălmășeau iar în minte. Avea impresia că Tom și ceilalți își dăduseră seama că el trădase și în fiecare vorbă sau gest găsea o dojană sau o dovadă de dispreț. Singurul reper rămăsese Vigdis.

Era seară, ca de atâtea alte ori. Ajunsese la concluzia că aceste plimbări erau doar pretexte pentru meditații alături de cineva apropiat, care să-i tolereze absența și excesele.

-Mă gândesc ce va fi peste o lună. Vom deveni cu toții niște străini. Mai ales tu. Aproape nu-mi pot imagina.

-Și mie îmi pare rău. Ai vrea să ne scriem? Să vorbim în fiecare zi?

-Nu cred în chestia asta. La început în fiecare zi, apoi o dată la două zile. Dar cel puțin ar fi o despărțire treptată.

-Da...

-N-am mai discutat de când am făcut testul. S-au întâmplat o mulțime de lucruri.

Fata așteaptă să continue.

-Te-am ascultat, m-am convins, am fost sigur, pentru ca apoi să-l aud pe Branko cum îmi cere iertare pentru că a avut încredere în mine!

-Încrederea înseamnă mult pentru tine.

-Ce ai dacă n-ai încredere?

-Atâta timp cât încrederea nu înseamnă naivitate. De ce te zbați tot timpul? Nu mai poți schimba nimic. De ce nu te ierți? Dacă ar fi fost altcineva, l-ai fi iertat.

-Da, așa e, mi-ar fi plăcut ca Branko să mă trădeze pe mine.

-Gândește-te că peste 50 de ani vei râde amintindu-ți perioada asta.

-Aș fi un prost dacă aș râde. Dar cine știe ce va fi?!

-Mai bine uită. Măcar pentru seara asta. Măcar o dată.

Era distantă?

-Așa trebuie. Știi, ne închipuim că fiecare moment contează, sperăm doar pentru viitorul apropiat, și dintr-o dată ne trezim pe patul de moarte, și spunem „A trecut totul ca o clipă”.

-Aș putea să zic: tu trăiești doar în trecut sau în viitor. Nu poți trăi prezentul.

„E adevărat, pe jumătate.”

-Am să încerc. Pentru tine...?

Vigdis îi zâmbi.

Se făcu noapte, râzând și discutând nimicuri. Fata avusese dreptate: și o clipă poate fi frumoasă. Pentru că apoi amintirile vor fi frumoase.

Se uită spre cer: senin, fără lună, doar stele.

-Îți place să privești cerul?

Vigdis ridică ochii în înalt.

-Care e Balanța? Și Peștii?

-Eu știu? Acum suntem pe teren neutru.

Owain era îmbătat de fericire.

-Poate fi ceva perfect?

Islandeza răspunse scurt:

-Nu.

Ceva nu era în regulă. Acum își dădea seama că era mai mult decât atât. Și nu observase nimic. Poate nici nu avusese ce să observe. Sau poate nu voise să observe.

-Eu n-am mințit.

-Ai dreptate.

Stelele nu mai ningeau.

-Atunci de ce?

-A trebuit.

„Era necesar?”

-Ce-ai simțit pentru mine?

-Mi-a fost milă...

„Milă? E revoltător! Mi-e greață! Greață! Greață!”

Vigdis continua să vorbească.

Owain se depărtă involuntar.

-Să știi că nu mi-e ușor să-ți spun. Tu n-ai mințit. Trebuie să zic și eu adevărul. Iartă-mă.

-Toți îmi cereți iertare. Ce sunt eu? Și, în fond, de ce să te iert? Doar pentru

că nu mi-ai spus de la început. „Pot să stau și eu?” Ce glumă!

-Nu înțelegi. Nu vrei să înțelegi!

Era adevărat. Îi venea să-i ceară legitimația!

-Ai dreptate. De ce oare mă părăsesc toți cei care mă înțeleg?

Vigdis nu răspunse.

-Mă așteptam la un sfârșit mai frumos, crede-mă.

„Nici un sfârșit nu e frumos?!”

-Spune-mi, totuși, așa, pentru cultura mea generală, ce părere ai despre mine?

-Îți place să apari mai bun decât ești, pentru ca apoi, când ceilalți încep să te cunoască cu adevărat, să lași totul baltă. Ai vrea să fii perfect, dar nimeni nu poate fi mai bun decât este, la un moment dat. Nu are rost să tot plângi și să te tot întrebi „am făcut bine sau nu”. Cu toate astea, ai fost un caz interesant!

-Asta e jignirea finală, nu?

-Întocmai.

-Măcar ne păstrăm simțul umorului.

-Măcar atât. Știi gluma cu „rămânem prieteni”?

-Nu, și sper să n-o aflu azi, de la tine!

Miștise, fără să știe nici el de ce. Ar fi dorit mult prietenia ei.

-Trebuie să-ți mai spun ceva, în legătură cu visul tău. Poate odată vei reuși să-ți iei zborul și să treci dincolo de lună. Și poate acolo cineva te va aștepta.

„Și sper ca el să nu-ți zică *Pământul e mare.*”

Se întoarseră fără o vorbă la cămin. Lui Owain aceasta i se părea o pedeapsă dreaptă.

Mai rămâneau examenele finale, pe care galezul le pregăti destul de bine. Oricum, nu mai avea altceva de făcut. Așa că reuși să facă o figură frumoasă.

Totodată, dădu teza la supervizat și așteptă cu sufletul la gura susținerea ei orală. Veni și acest moment. La început avu emoții, apoi, pe măsură ce vorbea, acestea piereau pe nesimțite. Crezuse că era o lucrare bună, dar din timp în timp profesorii examinatori făceau câte o mutră dezaprobatore sau puneau câte o întrebare al cărei răspuns Owain presupusese că rezulta din context.

La sfârșit, un profesor avu proastă inspirație să-l întrebe:

-Cât crezi că meriți?

Galezului nu-i veni să creadă ce noroc dăduse peste el. Nu-l interesa părerea examinatorilor, atâta timp cât el muncise și pur și simplu teza, în forma ei finală, îl satisfăcuse. Se concentră deci, ca pentru un Ordin - ce simplă i se părea acum diferența dintre o Poruncă și o banală ridicare a tonului - și vorbi:

-Merit 10!

Comisia încremeni pentru o clipă, apoi dădu verdictul:

-Zece.

Terminase facultatea. Anii care se presupuneau a fi cei mai frumoși din

viață. Pentru el, sfârșitul fusese mizerabil, ca de obicei. Și culmea, simțea totuși că-i vor lipsi și profesorii a căror apreciere sinceră n-o va cunoaște niciodată, și colegii care acum poate îl înjurau în gând, din motive cu totul diferite.

Și se va întoarce acasă în Țara Galilor, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat în acest an nenorocit. Cât de crudă poate fi uneori o victorie și cât de glorios un eșec!

„Cine știe unde mă voi îngropa acum pentru tot restul vieții, fără să realizez nimic important. Să-mi iau o slujbă, o nevastă, un mormânt și să sfârșesc în el. Perfect. Domnul Llyn a fost un om de treabă, ca toți ceilalți oameni de treabă pe care îi cunosc.”

Serbarea de final se dovedi destul de frumoasă. Când i se înmână diploma, Owain fu aplaudat la fel de mult ca și colegii săi. Dar știa că nu poate auzi aplauzele care ar fi contat cu adevărat pentru el.

„Iată cum poți ajunge personajul negativ.”

Sala îi zâmbea încurajator.

„Și paranoic pe deasupra.”

Își dădu seama că o pedeapsă adevărată nu poate fi decât subiectivă.

„Nu e pedeapsă decât ceea ce considerăm noi înșine pedeapsă. Practic, ne pedepsim singuri. Poate să-ți ardă casa și să fii fericit că ai scăpat cu viață sau, dimpotrivă, poți să stingi incendiul și să-ți plângi în pumni că a ars numai tabloul la care țineai cel mai mult.”

Ajunsese la fund și acum începea din nou să urce.

„Cel mai adevărat lucru pe care l-am auzit a fost că viața e funcție de sinus.”

Anunță vestea acasă și fu nevoit să suporte cu răbdare bucuria părinților și a surorii. Se pregăti deci sufletește pentru întoarcere, prevăzută peste două zile.

În aceeași seară, auzi la HV știrea despre moartea guvernatorului Țării Galilor, la numai 75 de ani. Urma un mini-documentar privind activitatea și opera sa. Fu menționat și episodul Aberystwyth, de care îi vorbise Williams. Ca fiecare om politic care se respectă, publicase trei cărți, în care își expusese probabil viziunea asupra societății, guvernării sau economiei.

„Măcar știu că există. Oricum n-o să le citesc niciodată.”

Se gândi la scrisoarea de felicitare pe care i-o trimisese cu prilejul venirii în România. Era destul de drăguță și se întrebă dacă o scrisese el personal sau cine știe ce consilier amărât.

Rămânea problema noului guvernator. Era curios dacă va fi numit tot un galez, sau tradiția vă fi întreruptă.

Seara următoare avu loc petrecerea de adio. Din grupa sa, lipseau 2 persoane: Branko și Vigdis. Își dori să nu se fi dus nici el, dar apoi, pe măsură ce timpul trecea, se chinui să se integreze. Se părea chiar că nu-i poartă nimeni pică, ba fu și felicitat pentru „rezultatul deosebit”. La sfârșit, toți făcură schimb de

numere, pentru a putea păstra legătura. Dintr-un impuls oarecum inexplicabil, Owain dădu un număr greșit, la întâmplare. Semăna vag cu acela al lui Myfanwy. Myfanwy care nu-l așteptase. Notă cu răbdare și numerele colegilor, întrebându-se dacă îi vor folosi vreodată la ceva. Oricum, când petrecerea se sparse, se despărțiră prieteni.

La întoarcerea în Țara Galilor își rezervă un loc de avion. Constatase că în contul său personal rămăsese aceeași sumă fabuloasă.

„Oare n-au aflat despre cartele de la Branko?”

Rostise parola cu o ușoară rețineră. În alte circumstanțe, și-ar fi zis: „Asta sunt, un șobolan!”, dar acum totul urma să se sfârșească în curând.

„Poate voi uita.”

La aeroport îl așteptau părinții, sora, unele rude mai îndepărtate și câțiva cunoscuți. În total, vreo 12.

-Ați venit toată banda! rânji el, privindu-i pe fiecare în parte.

Se pregăti pentru asalt, însă laudele și îmbrățișările fură suportabile, chiar relaxante.

-Hai, acum povestește-ne! zâmbi cu bunăvoință cineva.

Owain îi trimise o privire la fel de binevoitoare, amintindu-și toate înjurăturile române, galeze și engleze pe care le cunoștea, ba chiar inventă pe loc altele noi, adaptate situației. Totuși, la drept vorbind, era o curiozitate firească. Se enervase mai mult din inerție, din cauză că așa ar fi reacționat în mod normal. Acum, analizându-se, realizează că nu poate descoperi cauza iritării. Fiindcă nu exista nici una. Vorbi tot drumul spre casă, și apoi încă jumătate de oră. Din câte știa, oamenii se plictiseau repede de un anumit subiect și încercau să facă legături cu altele noi. Se aștepta deci să fie scutit repede de efort, însă acest lucru nu se întâmplă. Îl ascultau cu atenție, păreau interesați, iar el se sili să povestească cât mai frumos. Între timp se mai adunaseră și niște prieteni (foști prieteni?) de-ai lui și părinții fură nevoiți să mai pună pe masă câteva farfurii. Era o primire drăguță. Chiar foarte drăguță.

Vestea îl găsi complet nepregătit, cu zâmbetul pe buze. Nu-și dădu seama cine o spusese și, datorită șocului, nici nu se căzni să afle. Myfanwy murise la o lună după plecarea lui. Ce era culmea, toți își închipuiseră că el știa acest lucru și că îl lăsase în urmă.

Nimeni nu se obosise așadar să-l anunțe, deși putea fi considerat cel puțin un „cunoscut”. Nimeni nu-l luase în seamă? Această variantă i se păru mai aproape de suflet, dar se chinui să o îndepărteze. Era oricum un aspect secundar. Ceea ce îl înnebunea pur și simplu era amintirea conversației, în care afirmase că știa că fata nu-l va aștepta.

„Ce tâmpit! Ce dobitoc! Știam! Ce dobitoc!”

Zisese așa gândindu-se la cu totul alte motive și îi era acum o rușine imensă.

„Mi-e frică să spun un lucru că nu cumva să mă înșel, și când mă hotărâsc totuși să deschid gura, o fac atât de prostește!”

Totuși, când scosese cuvântul acela, avusese în mod cert impresia că spune adevărul, că așa era de fapt.

Ce ciudat, ce ticălos și ce sublim poate fi destinul! Îi părea o luptă continuă: el încercând să intuiască viitorul și soarta pregătindu-i în mod sistematic ceva nou. De fiecare dată apărea o variantă pe care n-o luase în considerație. Era el mărginit sau destinul nu juca corect, dându-i să rezolve o problemă, pentru ca apoi să-i schimbe ipoteza?

„Așa pot să mă gândesc la orice, tot degeaba. Ce mă împiedică să iau în calcul un cutremur?”

Și, într-adevăr, fu cutremur. Pământul începu să se miște și concomitent se auzi sunetul profund, înfricoșător, caracteristic acestui fenomen. Toată lumea se ridică în picioare, scaunele căzură, exclamații de spaimă sau stupeoare se înălțară, ușa de la intrare se trânti și fugiră afară. Abia ieșiți, totul se termină. Nu fusese un cutremur foarte puternic, doar cât să sperie puțin oamenii.

„Acum au subiect de discuție!” gândi Owain sarcastic.

Constatare că după prima descărcare de adrenalină, chiar în timp ce podeaua se zguduia încă, începuse să-și redobândească controlul și să observe cu oarecare detașare fenomenul.

Acum, ieșit din centrul atenției, putea să-și continue meditația cu privire la dispariția lui Myfanwy. Se întrebă ce diferență era între aceasta și majoritatea colegilor săi de care abia se despărțise și de care poate nu va mai auzi niciodată. Din punct de vedere fizic, reîntâlnirea cu ei era cel puțin posibilă, dacă nu probabilă, iar reîntâlnirea cu fata - imposibilă. Aici totul era terminat. În plan psihic, rămâneau amintirile, care pentru el reprezentau aproape o a doua realitate, alături de închipuiri. În plan transcendent, lucrurile erau mai complicate. Dacă i-ar fi îngăduit, ar putea lua chiar legătura cu ea, căci spiritismul nu mai era considerat de mult o simplă născocire. Dar în acest caz, ce i-ar spune? Dacă ar fi în fața lui, ce i-ar spune? Dacă ar fi lângă el, ce i-ar spune?

-Ce m-am mai speriat! zicea maică-sa. Dar ăsta a fost mai slab decât cel din '54.

Ceilalți aprobă și reia apoi ideea cu alte cuvinte.

Era o zi plină de evenimente. Și Owain simți un imbold irezistibil de a cânta la sintetizator.

După exact o săptămână, primi un apel prin computer. În holoscrin se afla fața plinuță a unui bărbat de vreo 50 de ani. După expresia figurii, era ori bolnav, ori om politic. După ce se prezentă, cu un rânet politicos, se dovedește că a doua variantă era adevărată. Era Consilier Imperial pentru Țara Galilor. Owain își spuse și el circumspect numele, realizând imediat că era un lucru de prisos.

O clipă, îi fu frică să nu aibă cumva probleme din cauza contului, dar

realiză apoi că nu și-ar trimite Împăratul un consilier pentru atâta lucru.

-V-ați gândit vreodată să urmați o carieră politică?

Întrebarea îl miră.

„Oare unde vrea să ajungă?”

-Nu.

-Dar v-ar surâde ideea să aveți o funcție importantă?

Se fâstăci.

-Nu. Nu știu... Depinde. Poate... Depinde ce funcție.

-V-am luat prin surprindere, nu?

-Mda.

-Deci în principiu ați fi de acord. Acum o să vă citesc mesajul Înălțimii Sale Împăratului Ioan I.

„Mesajul Împăratului? Doar pentru mine?”

-Domnule Owain Llyn, țin să vă reamintesc că în conformitate cu articolul 17 din Constituție, Împăratul numește personal guvernatorii provinciilor Imperiului Român. Astfel, aș considera o favoare personală dacă ați accepta numirea dumneavoastră în această funcție pentru Țara Galilor. Conștient de dificultatea și înalta responsabilitate a acestei decizii, doresc să vă cer totuși un răspuns cât mai rapid. Cu speranța că acesta va fi afirmativ, semnează Înălțimea Sa Ioan I, Împărat al Imperiului Român.

Consilierul ridică ochii de pe hârtia din fața sa, privindu-l apoi pe Owain.

„Guvernator? Am doar 22 de ani! *Urma să fii conducător!* Se așteaptă la un *da* categoric. Ce-ar fi să fac pe dos? Ce-ar fi să dau cu piciorul șansei?”

-Aș dori puțin timp de gândire.

Celălalt ridică surprins din sprâncene.

-Firește. Pot să vă dau de știre mâine, la aceeași oră?

-Da.

-Și voi avea răspunsul?

-Da.

-Foarte bine. Sănătate!

-Sănătate!

Legătura se întrerupse.

Destăinui părinților ce se întâmplase, și cum era de așteptat, aceștia nu-l crezură. Insistă, dar i se spuse că prinsese un umor ciudat cât învățase în România. Exasperat într-o oarecare măsură, dar și bucuros („Uite ce personaj important sunt pe cale să devin, oamenii nici nu visează la așa ceva”), își dădu cuvântul de onoare, imaginându-și lacrimile fericite și îmbrățișările cordiale. Dar i se întoarse spatele. Rămase pironit locului, fără o vorbă.

„Așadar, cuvântul meu de onoare nu valorează nimic pentru părinții mei.”

Aceasta era doar o simplă constatare. Faptul îl mirase și îl mâhnise puțin, dar numai atât. Nu se supăraseră, dimpotrivă, situația i se părea amuzantă. Dacă mai rămăsese o picătură de îndoială în inima sa, acum se evaporă.

„Am să le arăt eu la toți.”

Departate de gândul unei amenințări, Owain dorea din tot sufletul să-și demonstreze calitățile, avea pentru prima oară cu adevărat prilejul să iasă în evidență, să-și depășească mediocritatea condiției. Era conștient că alții ar fi dat orice să fie în locul lui. Era printre cei mai buni, dar nu era printre primii. Încă. Voia mai mult, și asta nu era bine. Dar cine știe ce e bine și ce e rău? I se părea că e bine, pentru că nu se simțea cu nimic vinovat.

Rămânea problema părinților, care îi ignoraseră cuvântul. Cu atât mai rău pentru ei! Nu făcuseră decât să se afunde și mai mult în mocirlă. Owain ar fi vrut din partea lor o sclipire. Din păcate, nu fusese posibil.

„Nu-i nimic, vor avea în curând o mică surpriză.”

Asta dacă omul era într-adevăr consilier. Dacă era o bătaie de joc, era mai bine că nu-l crezuseră.

„Ce naiba fac? Mă îndoiesc și eu?”

Își îndepărtă din minte aceste idei.

A doua zi răspunse la apelul pe calculator. Era singur în cameră, la fel ca în urmă cu douăzeci și patru de ore. Consilierul îl privi în ochi, fără să spună nimic.

-Da, zise Owain.

-Mă bucur, zise celălalt și întrerupse.

„Am făcut-o și pe asta.”

Nu se schimbă nimic. Era același.

Seara, se adună toată familia în jurul holovizorului pentru știri:

-Ne-a fost comunicat astăzi numele noului guvernator al Țării Galilor. El se numește Owain Llyn, locuiește în Caerdydd, are 22 de ani și abia a revenit de la București, unde a fost trimis cu o bursă de studii. A absolvit Facultatea de Filologie Română cu nota 10.

Urmă o poză 3D, înfățișându-l rânjind ca un bleg.

-Vom încerca să vă prezentăm în ediția de mâine un interviu cu domnia sa. Ceremonia oficială de investire va avea loc duminică, 11 iulie, și va fi condusă de Înălțimea Sa Ioan I, Împărat al Imperiului Român.

Holograma persista în holoscrin. Era el, fără îndoială. Parcă i se ridicase o piatră de pe suflet. Nu se înșelase. Simțea privirile celorlalți, mirarea, vinovăția, respectul, admirația. Lasă capul pe spate și hohoti îndelung, ca un nebun, fără să țină cont de nimeni. Se simțea bine. Intrase în istorie. Era tot ce-și dorise vreodată. Nu se gândise neapărat la o funcție politică, de fapt aceasta se găsea printre ultimele opțiuni, dar ce mai conta acum? Se privea în față și râdea.

După o oră, și ultima urmă de încântare pieri, căci se obișnuise cu noua stare. Obișnuința e cel mai mare dușman al mulțumirii. Fiecare vrea mai mult fiindcă vrea ceva nou.

„Toată viața așteptăm ceva nou și când găsim, în sfârșit, poate nu-i mai acordăm nici o atenție, pentru că deja în gând ne-am obișnuit cu el. Dacă nu era

familia, eram guvernator de ieri. Ar trebui să le mulțumesc. Să le mulțumesc că au greșit?!”

Se gândi apoi că va avea de dat interviuri. Riscurile de a deveni o persoană publică! Renunță să pregătească o declarație anume, fiindcă din experiență știa că i se vor pune cu totul alte întrebări. Și apoi, chinându-te să prezinți o idee cât mai bine, nu mai ești capabil să te concentrezi la altele.

Părinții, și mai ales soră-sa, intrară imediat în joc și chiar se oferiră să-i țină companie în timpul întrevederii cu reprezentanții holoviziunii, de a doua zi. Conform așteptărilor, chiar dimineață apărură o reporteră cu un operator, cerând „puțin din timpul său prețios”.

Se așteptase de asemenea să fie o femeie în postura de anchetator. Avea impresia că femeile dovedeau o mai mare aplecare spre senzational, poate chiar scandal, spre „ce vrea publicul”. Coboară-te la nivelul publicului și publicul va coborî la nivelul tău.

Următoarele două ore îi schimbă oarecum părerea. Reportera se arătase chiar timidă la început și Owain se gândea că de-abia aștepta interviul ca să-și dea cu adevărat arama pe față. Dar nu prea fu așa. Îi puse întrebări destul de normale, de interes general. La drept vorbind, era de înțeles dorința galezilor de a afla cine le va fi guvernator. Când se află în încurcătură, părinții și sora interveniră salvându-l și chiar detectă în acele momente sclipiri încurajatoare în ochii femeii. Nu voia să-i iasă prost emisiunea sau dorea ca el să facă o figură frumoasă? La drept vorbind, ce-i păsa?

-Și acum, în încheiere, o ultimă întrebare: ați fost membru ANS?

Simți un val de transpirație acoperindu-i corpul și fu conștient că fața i se înroșea și i se înfierbânta. Se instalează o pauză penibilă și cu valoarea unui semi-răspuns. Se pregătea cu toate forțele să zică „da”.

Soră-sa vorbi, neștiind exact ce se întâmplă cu ea sau cu ceilalți:

-Bineînțeles că nu! De unde v-a venit așa o idee? Credeți că Împăratul ar fi numit guvernator un criminal terorist?

-A fost o glumă, zise reportera, privindu-l în ochi, parcă spunându-i: „Te-am prins în sfârșit cu ceva!”

-Vă mulțumesc în numele postului HVG și al numeroșilor noștri holospectatori, care cred că vor fi mulțumiți de dumneavoastră.

-Acum și-n vecii vecilor! mormăi Owain.

Toți râseră de circumstanță. Ce putea să facă el dacă se străduiau atât să-l facă popular?

Montajul interviului fu difuzat imediat după știri, cu surlele și trâmbițele cuvenite. Ultima întrebare fu tăiată.

Se apropia cu viteză ceremonia. Împăratul sosi sâmbătă, cu avionul personal. Agitația abia începea. Veniră apoi și guvernatorii celorlalte 40 de provincii. Owain urmărea toată tevatura de acasă, holbat în fața holovizorului.

Vineri la prânz primi un apel de la consilier. Acesta îl întrebă dacă voia să-și scrie singur discursul (trebuia să zică ceva acolo, nu?) sau să-i fie pus la dispoziție unul gata redactat. Owain reflectă o clipă. Ar fi fost demn să scrie singur, dar ce? Mulțumesc, Împărate, chiar îmi prinde bine. Așa că alese a doua variantă. Se simțea deja obosit, și cercul nici nu începuse cu adevărat.

Duminică dimineața (ziua cea mare), un AGM alb cu însemnele imperiale opri în fața casei sale și șoferul îl invită să îl însoțească. Restul familiei fu refuzat politic, întrucât la ceremonie nu era admis publicul, în schimb totul era transmis în direct la HV.

În mașină îl aștepta consilierul. Ce diferență poate fi între un om și imaginea lui tridimensională! Îi înmână discursul - patru pagini tipărite destul de mic - și îi dădu ultimele indicații: să nu spună nimic, totul era aranjat, totul va fi în regulă.

Owain se gândi emoționat că va trebui să-l întâlnească personal pe Împărat, dar apoi se strădui să-și impună că acesta nu era decât un om obișnuit.

„Toți suntem oameni.”

Nu se întâlnea cu puterea lui, ci cu el. Puterea nu e dată decât de frica celorlalți de a-l înfrunța, datorită fie respectului, fie posibilelor represalii. Dacă toți ar avea curajul să se opună, chiar cu prețul vieții, nimeni nu ar fi capabil să-și păstreze puterea. Nu există stăpân fără supuși. Dar cât timp cineva se gândește la avantaje personale, nici el nu poate fi liber și nici ceilalți.

„Dar, la drept vorbind, ce e libertatea asta de care ne tot cramponăm? Și ea, la fel ca toate celelalte, este subiectivă. Te poți simți liber și într-o închisoare, ca în secolul trecut. Ce e libertatea? Puterea de a face ce vrei. Însă nimeni nu face tot ce vrea. Îngrădirile sunt prea puternice și nici un om normal nu-și poate permite o libertate totală, pentru că și-ar pierde astfel dimensiunea socială, drepturile general recunoscute și deci libertatea de a acționa conform lor.”

Consilierul îl trezi din speculații:

-Am ajuns.

„Aș putea să-i dau o palmă sau să-l strâng de gât”, își zise Owain, „dar amândoi știm că nu voi face așa.”

Șoferul deschise portierele, coborâră și urcară în liniște treptele Palatului Guvernamental.

-Cunoașteți pe cineva numit Stjepan?

-Nu. De ce?

-Toate astea îmi aduc aminte de o întâmplare nefericită.

-Asta nu va fi nefericită.

-Să sperăm.

-Să fim siguri!

Folosise o Comandă??! „Nu, firește”, se liniști îndată Owain. Doar tonul cu totul detașat îi insuflase o stare de calm și încredere binevenită.

Ușile automate se deschisă înaintea lor.

„Aici voi veni tot restul vieții!”

Nici un guvernator nu fusese vreodată demis.

Consilierul îl conduse într-o sală mare, cu pereții de un violet obositor, aproape invizibil, aflându-se probabil la capătul spectrului.

Cei 40 de guvernatori stăteau aliniați în partea stângă iar în față, pe tron, se afla Împăratul. Owain înghiți în sec și încercă să-și calmeze bătăile inimii, proiectându-se mental peste două ore, când totul se va fi terminat.

Înaintă. Camerele duble HV îl urmăreau, la fel ca și ochii lipsiți de expresie. Covorul roșu de ceremonie îl făcuse să aprecieze greșit distanța până la tron. Aceasta era mai mare decât se așteptase, sau poate mergea prea încet. Însă nu se grăbi, păstră ritmul constant.

Ajunse la trei pași în fața Împăratului. Coroana de aur, în loc să-i dea un aspect caraghios (căci la o privire sumară parcă avea două capete suprapuse) îi conferea o detașare suverană. Cu toate astea, îi zâmbea.

„E o simplă formalitate. Trebuie să trecem și de asta.”

Pe nesimțite, pulsul îi reveni la normal. Era de partea lui. Îngenunche în fața tronului, după cum cerea tradiția. Împăratul se ridică, veni lângă el și îi puse mâna dreaptă pe umăr; Owain se ridică. Îl avea în față pe Ioan I. Chiar îl privea de sus, fiindcă statura celui lalt era mai mică.

Împăratul luă din stânga tronului o eșarfă brodată cu argint, pe care scria cu litere de aur *Guvernator al Țării Galilor* și i-o puse pe cap cu siguranță, înscrisul rămânându-i în față.

„Ce ți-e scris în frunte ți-e pus”, gândi și își reprimă cu efort un zâmbet.

Ioan I avu o reacție asemănătoare.

-Te investesc, zise el apoi, Guvernator al poporului galez, reprezentant personal al nostru în această provincie. Dumnezeu să te ajute!

Se apropié și îl îmbrățișă. Owain simți că acest gest de apropiere fizică nu-i făcea Împăratului nici o plăcere, deși continua să-l susțină în plan psihic.

După aceea trebui să îmbrățișeze și să primească felicitările celor 40. Putea să-și dea seama de starea fiecăruia, deși nu chiar atât de clar ca în cazul lui Ioan I. Toți erau sinceri în urări și în sufletul galezului se instală buna dispoziție. Un gând venit de niciunde îi clătina, pentru un moment, încrederea, dar se sili să-l alunge imediat:

„Suntem 41. Unul e în plus. Cine este oare? Poate nu sunt eu.”

Totul se termină destul de repede. Se uită la ceas și realizează că nu trecuseră decât 10 minute! Consilierul îi făcu un semn discret din preajma ușii. Owain se îndreptă spre el. Celălalt îl îndemnă printr-un gest explicit să iasă din sală, ceea ce galezul îndeplini fără să clipească. Simțea o ușoară durere de cap, probabil din cauza concentrării și tensiunii nervoase.

-Pregătiți-vă să citiți discursul, i se șopti.

Își duse instinctiv mâna la buzunar, atingând foile pentru mai multă siguranță.

Consilierul fugi în fața lui și deschise ușa de la intrarea în palat. Atunci începu coșmarul. O armată de reporteri se repezi urlând asupra lui, asurzindu-l și înăbușindu-l, în ciuda polițiștilor ce se chinuiau să-i tempereze cât de cât.

Nu-l mai vedea pe consilier, dar îl auzi zbierând:

-Excelența Sa va da o declarație! Liniște, vă rog!

Zumzetul se potoli treptat și haita dădu înapoi câțiva pași. Membrii PI probabil aveau experiență în acest domeniu.

Owain scoase foile și începu să citească. Mai întâi nu avu emoții, căci furia generată de instinctul de supraviețuire încă era prezentă în el. Pe parcurs însă își imaginează toată provincia sau chiar toată țara devorându-i fiecare cuvânt, punctând fiecare stângăcie sau greșeală. Invidia, chiar nemărturisită, chiar inconștientă, trebuia să fie prezentă: „De ce l-a pus pe ăsta și nu m-a pus pe mine?! Nici nu știe să citească corect.”

În acel moment se încurcă puțin și reluă înjurând în gând. Foile începură să tremure aproape imperceptibil și el se strădui să se detașeze cât mai mult.

După o nouă greșeală îi veni să arunce foile și să-și dea demisia. Își aminti de Vigdis. Cum putuse să-l caracterizeze atât de exact? Dar prima impresie este cea mai importantă, baza pe care se clădesc considerațiile viitoare.

Discursul era mediocru, cu o mulțime de platitudini spuse pompos și în cenușiu stil oficial, lipsit de nuanțe. Nuanțele, frazele interpretabile diferit, erau necesare, dar nu într-un moment ca acesta.

O nouă greșeală. I se întunecă în fața ochilor. Nu se mai putea salva decât printr-o nebulie. Până acum nu fusese spontan. Îi fusese frică să fie spontan. Era timpul să-și arate cealaltă față.

Se opri din citit, mototoli foile și le aruncă pe jos. Ridică ochii în ochii reporterilor uimiți și ai camerelor inexpressive de după care priveau milioane de expresii.

-Ce naiba, am emoții, nu vedeți? Trebuie să-mi mai dați o șansă. Recunosc și eu, discursul ăsta și interviul de săptămâna trecută n-au fost prea grozave. Dar ce să-i faci n-am mai fost guvernator până acum și trebuie să mă adaptez din mers. Probabil mulți se întrebă de ce am fost pus eu și nu altul. Și eu mă întreb. L-am întâlnit pe Împărat acum un sfert de oră și nu mi-a spus.

„Mincinos cinic și ticălos.”

-Un alt punct slab e vârsta și deci experiența. Se pare că o să trebuiască să vă obișnuți cu mine. Doar dacă nu se îndură vreunul să-mi dea pe la un colț cu ceva în cap. Probabil că domni de la PI vor avea grijă, dar nu strică să încerce. Cred să m-am înroșit ca un rac, deși sunt pește. În mod normal frica te face să te îngălbenești. Se vede treaba că eu am trecut de stadiul ăsta. E un pas înainte, nu? N-ați vrea ca guvernatorul vostru să se teamă de voi. Sunt și eu la fel de curios cum

îmi voi îndeplini misiunea. Să sperăm că o voi face cât mai bine. Mai am un singur lucru de spus. Am avut deja această discuție cu unul pe care acum nu pot să-l sufăr, dar pe care îl rog să mă ierte că mă repet față de el. E vorba de problema perspectivei. Mă adresez holospectatorilor, mai ales galezii. Eu sunt unul, voi sunteți milioane. Pentru voi eu sunt doar o persoană, pentru mine fiecare din voi e doar o parte. Aș fi cu adevărat fericit să pot acorda o atenție deosebită fiecăruia din voi, dar nu se poate. La drept vorbind, ce înseamnă chiar milioanele? Pentru mine e doar un număr cu 7 cifre. Din păcate. Puneți-vă în locul meu, în fața milioaneilor, și nu mă judecați prea aspru. Sună cam patetic, dar ce să fac? Asta e. Atât am avut de spus.

Reporterii se înghesuiră iarăși, iar consilierul îl îndemnă să meargă la mașină. Oare de ce în urmă cu o jumătate de oră nu era nimeni? Probabil tot PI-ul era responsabil. Deodată îi veni o idee.

-Nu, stai, îi zise. Pot să răspund la întrebări. Dar, dacă se poate, pe rând.

Dură două ore, până când și cel mai amărât ajunsese la cuvânt. Owain vorbi aproape în continuu. Oricum trebuia să se obișnuiască cu conferințele de presă. Se strădui să nu dea aceleași răspunsuri la întrebări asemănătoare, ba chiar propuse noi probleme de discuție. Și totul era transmis în direct pe postul central de holoviziune în tot Imperiul, după cum află ulterior.

Se întoarse acasă și reacția familiei fu peste așteptări. După ce scăpă și de ei, se duse să se culce. Când se trezi, i se păru totul un vis. Nu știa încă dacă era frumos sau nu, dar știa că era real. Deși nu simțea deloc acest lucru.

De necontestat era doar faptul că avusese succes. Asta și pentru că folosise tot timpul discursului Comanda non-verbală „*Lubiți-mă!*” Așa ceva nu putea avea mare efect asupra holospectatorilor, dar Owain își puna toate speranțele în puterea masmediei de a-l înfățișa în culori cât mai agreabile.

Deveni în scurt timp cel mai popular guvernator pe care-l avusese vreodată Țara Galilor.

Și trecură așa 21 de ani.

Oricât de improbabil i-ar fi părut mai înainte, avea acum o nevastă drăguță și trei copii. Era mulțumit, dar nu fericit. Se obișnuise de tânăr cu succesul și voia cu disperare (și cu înfrânarea disperată corespunzătoare) mai mult. Dar mai mult nu se mai putea. Vedea că era destul de rău să ajungi pe culmi prea devreme, pentru că urma stagnarea pentru tot restul vieții, sau chiar decăderea.

Era totuși o muncă solicitantă; zilnic se iveau noi probleme, care de care mai urgente, necesitând atât autoritate cât și abilitate diplomatică. Învățase să se impună prin propriile calități, nemaiutilizând Comanda decât în cazuri excepționale. Așa ceva nu se mai arătase de 7 ani.

Dar, conform ultimelor rapoarte ale SS, nu mai era mult timp până la următorul.

Era 7 iulie și Owain stătea pierdut la birou. Aflase că o demonstrație

împotriva sancțiunilor impuse Statelor Unite fusese aprobată de Primăria din Caerdydd. Era mai mult ca sigur că protestele vor degenera într-un război anti-imperial și că va fi datoria lui să-i trimită pe toți la casele lor. Dar indispoziția sa era cauzată de cu totul alte motive. Data îi sugera ceva nedefinit, îngropat de mult în memoria secundară. Totuși el căuta răspunsul. Punți neuronice se formau, săpând tot mai adânc pentru aflarea informației. Încercă să utilizeze Comanda asupra lui însuși pentru a avea acces la subconștient, dar nu reuși nimic. Crezu că e mai bine să renunțe. Își puse mânușile și ochelarii V (pentru interconectare la rețeaua virtuală) și începu să studieze niște documente, însă presiunea intracraniană îl înștiința: creierul continua să caute. Și deodată conexiunile ajunseră în acel loc demult părăsit, purtând înapoi victorioase răspunsul. 7 iulie era ziua de naștere a lui Myfanwy. Amintirile se adunară în jurul ei, evocând o perioadă atât de aventuroasă în comparație cu ultimii 10 ani.

„Cum trece timpul! Cum trece naibii timpul! Myfanwy. Și Vigdis. Apoi Gwen...”

Gwen era soția sa și ziua ei era peste exact o săptămână. Dar Owain depăși această legătură cu prezentul, cufundându-se și mai mult în trecut. Și își aminti visul. Atât de clar, de parcă abia se trezise din somn.

„Douăzeci de ani n-au însemnat nimic. Noaptea aceea e încă cea mai importantă din viața mea. Ce se întâmpla dacă refuzam bursa? Dacă refuzam funcția de guvernator?”

Își aminti istoria aspirantului la titlul de înțelept, care aducea mereu maestrului său dovezi privind calitățile sale, neobținând decât dojeni și amânări. Într-o zi, scârbit, se întoarse acasă, convins că era nedemn de această cinste. Și maestrul îi trimise vorba: „Frate, când ai timp, vino să discutăm”.

„Nu obții un lucru decât când renunți la el. Cred că am apucat pe o cale greșită. Dar nu e totul pierdut. Mi-am atins în definitiv scopul? Trebuie să renunț la acest scop.”

-Domnule Guvernator, vă cauta Comandantul PI, zise secretara.

-Dă-mi legătura.

Șeful Poliției avea o figură agitată, trădând o mare încordare.

-Excelență, știți despre demonstrația contra sancțiunilor?

-Da. A ieșit scandal, nu?

Celălalt nu păru mirat, convins că „are și Guvernatorul sursele lui”.

-Sunt cam o sută de mii. Au vrut să se îndrepte mai întâi spre Palat, la dumneavoastră, dar i-am oprit. Acum stau în Piață și răcnesc „Jos Împăratul”.

-Am înțeles. Trimiteți o protejată, să mă duc să vorbesc cu ei.

-Excelență...

-Cunosc. E un ordin!

Comandantul lăsă ochii în jos:

-Prea bine. În cinci minute.

-Mulțumesc.

Întrerupse satisfăcut convorbirea și se pregăti de plecare.

Ajunse la locul demonstrației. AGM-ul oficial se îndreptă spre tribuna improvizată, în huiduielile generale. Owain zâmbi, pentru că îi înțelegea perfect: el era reprezentantul personal al lui Ioan I. Coborî din mașină apărat de gărzile de corp. Văzduhul vui de strigătele protestatarilor, dar nimeni nu încercă să-l agreseze fizic. Erau în majoritate tineri. Credeau în ce făceau. Se îngrămădi până la tribună. Urletele nu încetară atunci când el ridică mâinile, ca să-i liniștească. Ba chiar se înțețiră.

-Aș putea să vă amuțesc cu un cuvânt. Sau poate nici atât.

Vorbise cu un aer amuzat, iar demonstrații (cei care îl auziseră) înnebuniră.

-Ewch o Gymru!¹⁸

-Marș la București!

-Cymru rydd!¹⁹

-Demisia!

-Jos Llyn!

„Tăceți!” Porunci Owain.

Piața se liniști ca prin farmec.

„Acum ar trebui să-i conving că Imperiul e bun și gata! Duceți-vă acasă, părinții vă așteaptă. Și ce mi-ar folosi? Nici un guvernator nu l-a trădat pe Împărat. Totuși, de ce să mă complac și eu? Dar nu e numai asta. De mult nu s-a mai întâmpnat nimic în Țara Galilor. Acum să vedeți voi distracție!”

-Sunt de partea voastră!

-Huo!

„Gura!”

-Am venit să vă sprijin!

Rumoare.

-Cymru trebuie să fie independentă! Ce ne pasă nouă de americani? Noi vrem țara noastră.

Unii se entuziasmară, dar majoritatea rămânea reticentă. Totuși, un discurs naționalist în română era aproape o parodie. Mulțimea avea nevoie de lozinci:

-Brodyr, twll tin pob Ymerawdwr! Rhyddid!²⁰

Jumătate scandară „Rhyddid!” iar ceilalți continuă să tacă sau să murmure.

Owain se enervă.

„Ce proști! Le dai ce vor și lor le e frică.”

---

¹⁸ Pleacă din Țara Galilor! (gal.)

¹⁹ Țara Galilor liberă! (gal.)

²⁰ Fraților, jos cu Împăratul! Libertate! (gal.)

Hotărî să-i ridiculizeze.

-Rhyddid! Comandă el.

O sută de mii de glasuri se treziră la viață. Piața explodă:

-Rhyddid!

-Bwyd!²¹

-Bwyd!

-Trăiască Împăratul!

-Trăiască Împăratul!

-Acum marș acasă și nu mai demonstrați câte zile veți mai avea!

Mulțimea începu să se disperseze. Owain rămase la tribună, scârbit. Săptămâna începuse bine.

„Poți face ce vrei și nu ai nici o satisfacție.”

Se întrebă cum ar fi fost să se proclame președinte. Toți l-ar fi susținut, fără îndoială. Cel puțin, până la o întâlnire cu Ioan I, care trebuia să aibă și el darul acesta. Oare cine ar fi câștigat într-o confruntare între Împărat și el?

Myfanwy întreba cât costă ziarul acela. Imaginea îi veni prin surprindere. Încă din anii '20, ziarele fuseseră înlocuite de jurnale computerizate, de infoștiri. Cum trebuia să înțeleagă deci întreruperea fetei? Se ivi o posibilitate: ce preț are trecutul?

Coborî gânditor de la tribună, se urcă în AGM, dar nu se întoarse la birou, ci se duse direct acasă.

Considera incidentul încheiat, dar se înșela amarnic, fiindcă nu lua în considerare tocmai forța care-l făcuse celebru: masmedia. Câțiva ziariști (termenul se păstra în ciuda realității schimbate) fuseseră luați de val și ei, la fața locului, dar un post de holoviziune virtuală transmisese în direct demonstrația. Alți ziariști o urmăriră în acest mod și începură să se întrebe.

Astfel izbucni scandalul. *Vocea Cambriei*, virtjurnalul cu cea mai mare audiență din Țara Galilor, publică un articol de fond intitulat *Guvernatorul manipulează masele*, în care era analizată minuțios întreaga sa intervenție de la tribună.

Putea să-i liniștească imediat pe toți, într-o conferință de presă, dar nu o făcu. Și știrile senzaționale ajunseră la București. Postul central HVV difuză un amplu material, apropiindu-se periculos de mult de adevăr.

În seara aceleiași zile, primi un apel prin care era solicitat pentru o întrevedere fizică urgentă cu Împăratul.

Își scoase ochelarii V cu mâna tremurând din cauza emoției. Apoi își dădu seama că fiorul era chiar frică. Întoarse capul spre canapeaua pe care stătea familia. Nevastă-sa își ridicase de pe cap casca pentru HVV și îl privea.

-Trebuie să plec.

---

²¹ Mâncare! (gal.)

Se îmbracă în liniște, în timp ce ea îl urmărea. Dojenitoare.

-N-am ce face. Mă cheamă Împăratul.

-Dar n-am spus nimic.

-Nu contează că n-ai spus. Doar voiai să știi, oricum.

-Da, voiam.

Își reasează casca.

Owain fu gata imediat. Un AGM îl aștepta în fața casei. Își puse și el sfera mată. Îi putea vedea acum pe copii și soție, privind acțiunea unui film polițist.

-Trebuie să plec, repetă.

Toți întoarseră capul spre el.

-De ce? întrebă Cerys.

-Când vii? întrebă Angharad.

-Vă explică mama. Nu știu când vin.

„Sau dacă vin. Sau dacă voi fi la fel.”

Râse în sinea lui. Nu era dracul chiar atât de negru.

Se apropie de fiecare, îi îmbrățișă și îi sărută pe obraz. Apoi își scoase casca și plecă.

În mașină era doar șoferul. Coordonatele erau fixate dinainte, așa că porniră imediat. Ajunseră la aeroport, unde se găsea un avion special pregătit pentru el. Într-o oră fu în București și un AGM îl conduse la palatul rezidențial al Împăratului.

Ioan I îl aștepta într-o încăpăre mică, în spatele unui birou. Owain luă loc pe un scaun „clasic” în fața lui. Îl compară cu imaginea de acum douăzeci de ani. Părul îi albise, dar ochii erau la fel de pătrunzători. Dacă pe drum fusese în pragul panicii, în acele momente Owain se liniști. Liniștea dinaintea furtunii?

„Cunoști motivul chemării”, gândi Împăratul.

„Da”, răspunse el.

„A fost o greșeală. Mai bine aș zice o prostie.”

„Așa este.”

„Știi de ce m-a surprins în primul rând ieșirea ta? Pentru că hipnologii care pregătesc viitorii guvernatori au obligația să le imprime dragoste față de imperiu și împărat. Probabil în cazul tău a fost o neglijență sau o eroare. Dar sunt curios: ai fost sincer când te căzneau să strigi «Jos cu Împăratul»?”

„Bineînțeles că nu. Totuși, în tinerețe am fost autonomist”, zâmbi Owain.

„Ești galez?” întreba rar Ioan și ochii îi scânteiară.

„Da. De fapt, nu știu. Nu mai știu. Știu galeza, dar vorbesc românește. Visez românește.”

„Un popor își imprimă în limbă mentalitatea proprie; folosind limba respectivă, împrumuți involuntar viziunea specifică asupra vieții, devenind parte a acelui popor. Și tu ești român, chiar dacă te-ai născut în Țara Galilor. Țara Galilor, cu toate că unii își închipuie nu știu ce atitudine curajoasă și independentă

spunând «Cymru».”

„E o prostie să amesteci două limbi”, fu de acord Owain.

„De ce-ai făcut-o?”

„Habar n-am. Am încercat ceva nou. Dar se pare că nu mai poți face ceva nou.”

„Te înșeli. Ceea ce ai făcut tu era împotriva mentalității generale. Cum puteau ei să te ridice în slăvi dacă erai reprezentantul adversarului lor?!”

„Am impresia că nici ei nu credeau cu adevărat ce strigau. Ba nu, credeau, dar nu cunoșteau toate datele problemei.”

„E adevărat. Oamenii sunt în general mulțumiți. Nici tu, când te-ai înscris în ANS, nu le cunoșteai.”

Owain avu un fior de repulsie și rușine amintindu-și fapta sa.

„În perioada aceea, generația fiind integraționistă, ANS, care pornise la început ca o mișcare ofensivă puternică, a constituit doar un factor de diversiune și chiar de divertisment. Dacă n-ar fi fost distrusă însă, acum s-ar fi putut revigora. Poate ar fi redevenit un pericol.”

„Ați controlat ANS?! Și când a devenit indezirabilă...”

„De ce nu?”

„Tu erai Regele?”

„Nu, deși era o variantă.”

„Practic putem face ce vrem. Ce ghinion pe bieții oameni!”

„Dimpotrivă! Ce *noroc* pe ei! Ai auzit de vreun guvernator corupt? A suferit cineva din cauza noastră?”

„Păi dacă le poruncim să fie fericiți?! Scuză-mă, am ajuns prea departe. Nimeni nu le-a poruncit așa ceva. Dar ce farmec mai are viața când sunt obligați să-și iubească conducătorii?”

„Și ce vezi rău în asta, atâta timp cât conducătorii sunt buni? Nu vezi ce se întâmplă în Statele Unite? Oricum i-ar iubi, dacă i-ar înțelege.”

„Da, ai dreptate, nu m-am gândit la asta. Când poți face orice din oameni, ai într-adevăr o psihologie diferită. Deși poți, nu vrei, pentru că simți că nu are rost. Și totuși Imperiul e viabil.”

„Pentru că are la baza ideea de încredere, de înțelegere. Toleranța e cea mai puternică dictatură.”

„Dar viitorul Imperiului e incert. Cine poate garanta că vor fi în fiecare generație 42 de oameni cu astfel de putere?”

„Nu e o întrebare corectă!” replică Împăratul. „Noi pornim de la ipoteza că acest lucru e posibil. Și chiar dacă n-ar fi, am rămâne oricum în istorie. Deja suntem în istorie și oamenii vor ști de noi și peste 1000 de ani. Limba română va fi vorbită încă mult timp... Dar eu cred că e posibil.”

„Dar *de când* e posibil?”

Owain se înfioră. Simțea că atinsese un punct important.

„Primul Împărat a fost Florin I.”

Simțea în același timp că a fost cel mai puternic.

„Totuși, cum a ajuns împărat?”

„De ce mai întrebi, când ai toate răspunsurile?”

„Da, așa este, am toate răspunsurile. Mai e ceva. Acum douăzeci de ani, la ceremonie, m-am gândit de ce sunt 41 de guvernatori. Este cumva unul în plus?”

„La prima vedere, așa ar părea. Ți-e frică să nu fii tu acela?! Nu ești tu. Dintre toate provinciile, al cărei guvernator ar putea fi în plus?”

Creierul lui Owain începu să lucreze din nou în regim de suprasolicitare. Ajutat puțin și de Ioan, probabil, răspunsul veni. Atât de limpede, încât îl uimi.

„România.”

„Da. Dar știi de ce raționamentul e greșit? Pentru că România este considerată *prima provincie cucerită*.”

Împăratul luă de pe masă o foaie plasticată și o aruncă spre Owain. Aceasta descrie în aer o rotație de 180° și ateriză pe birou în fața lui. Își aruncă ochii pe ea. Cuprindea lista provinciilor, în ordinea unirii lor la Imperiu. România era într-adevăr prima. Inima începu să-i bată din ce în ce mai repede. Simțea că se apropie de o nouă dezvăluire. Parcă îi era frică să coboare cu privirea mai jos. O făcu. Un nou fior, de bucurie și mâhnire, de victorie și dezamăgire, îl făcu să închidă ochii. Macedonia era pe poziția a 9-a.

„Al 9-lea are numărul 999...”

„Ce tot spui?” întreba mirat Ioan I.

„Au trecut douăzeci de ani până să înțeleg complet un vis. Douăzeci!...”

„Niciodată nu-i prea târziu. Oricum, nu poți zice că în tot acest timp n-ai realizat nimic. Îți amintești criza energetică?”

Owain zâmbi. Se întâmplase în august '68. Lucrătorii centralelor nucleare din Țara Galilor opriseră lucrul, invocând lipsa protecțiilor adecvate. El fusese chemat la fața locului și rezolvase conflictul, fără a utiliza Comanda.

„Într-adevăr. De atunci am încercat, pe cât posibil, să-mi folosesc doar propriile forțe.”

„E foarte frumos că respecti libertatea oamenilor, însă nu trebuie să uiți că acest dar este de asemenea parte din tine.”

„Toată viața am vrut să urc. Faptul că renunțam la această putere, și totuși mă descurcam, a însemnat pentru mine un pas înainte. Dar de 10 ani nu mai pot face nimic.”

„De ce te-ai împotmolit în lume?”

Primul impuls al său fu să respingă ideea. Apoi, încet-încet, realizează că era adevărat. Funcția de guvernator devenise prea importantă.

„Ai încercat să-ți folosești forțele cât mai bine. Complet. Și ai reușit. Acum trebuie să treci mai departe.”

„Cât aș vrea și eu asta! Dar nu știu cum.”

„Avem puteri foarte mari, dar nu suntem atotputernici!”

Era un reproș. Dar un reproș binevoitor. Încercase să realizeze totul singur. Și acum era nefericit, fiindcă își atinsese propriile limite. Aceste limite puteau fi depășite doar printr-o nouă viziune asupra lucrurilor. Doar ajutat. Trebuia să accepte ajutorul. Își revăzu viața, întrebându-se cum ar fi arătat ea, dacă l-ar fi primit de la început. Probabil că ar fi fost mai fericit. Probabil ar fi acceptat împlinirile fără să se gândească la ele ca la un scop. Acum aceasta era singura cale rămasă. Se întrebă de ce totuși nu făcuse acest lucru mai înainte. Nu era încă timpul? Oricând poate fi timpul?

În fiecare clipă facem o opțiune. Exista un singur trecut, un infinit de viitoruri, și prezentul, care ucide celelalte variante. Dar aceste variante rămân în sufletul nostru, uneori inconștient, și ne fac să ne gândim la ele cu regret sau cu satisfacție.

*Fyrirgef oss vorar skuldir, svo sem vér og fyrirgefum vorum skuldunautum.*²²

Luase hotărârea într-o clipă, însoțit, desigur, de revelație. Toate evenimentele importante se petrec fulgerător, restul este așteptare. Mai avea o singură datorie față de trecut. Cu umilință, dar fericit, își zise:

„Te iert, Branko. Dumnezeu să ne ierte!”

În sfârșit, mai urcase o treaptă.

(5 mai - 31 iulie 1995; 18.15-18.39)

---

²² Și ne iartă nouă greșalele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri. (isl.)

A doua față

TREZIREA

Nebunii spre ușă cu groază privesc
Căci luna apare-n fereastră
Și ochii lor negri cu ură lucesc
Sfidând licărirea albastră.

Un vuiet metalic se-nchise în noapte,
Un urlet prelung răsună în pustiu.
Nebunii răsând se vorbiră în șoapte
Și sparseră geamul cel gros, cenușiu.

Nebunii pe-o rază de lună pornesc
Și ura din suflet le piere
În timp ce departe flori albe vestesc
Trezirea din vis și durere.

(16 noiembrie 1994; 17.69)

DECLIN?

Nu pot să văd,
Nu vreau s-aud,
N-am ce să simt,
Nici ce s-ascult.

Nu merg, nu fug,
Nu vreau să urc,
Nu pot să simt,
N-am ce s-ascult.

Nu pot să zbor,
Nu știu ce-aș vrea,
Nu vreau să simt,
Nu sunt. Ba da.

(31 ianuarie 1995; 17.90)

POEZIE

Vine-un cățeluș în cușcă
Și rățoiu' rău îl mușcă.
Apoi vine copilașu'
Și-l adună cu fârașu'.

Apoi vine Azoraș
Și-l mușcă pe copilaș.
Bunicuța-ngrijorată
Cade cu capu-ntr-o baltă.

Și bunicul tractorist
De mulți ani fiind ceapist
Vine-acasă frumușel
Și-l omoară pe cățel.

Bunicuța supărată
Îi dă-n cap cu o lopată.
Și rățoiul cel turbat
O scurtează de un cap.

Apoi vine-un căpitan
Și-l aruncă pe maidan.
„Cine-a făcut grozăvia
O să-nfunde pușcăria!”

Căpitanu' este pus
Să ridice mâna sus.
Dar el pleaca păș, păș, păș,
Copilașu' scoate-un șâș!

(10 noiembrie 1992; 15.67)

ION

Ning meteorii peste țară
Pe cer albi și roșii bani,
Ion stă-n a sa chilioară
Și trage cu pușca-n dușmani.

Și gloanțele curg vitejește,
Sunt trase de-un brav terorist,
Iar dragul Ion mai zâmbește
Și-ochește un parașutist.

Acum parașuta dispăre.
„S-a-nchis iar curentul! Oh, mor!”
Dar iată: lumina apare.
Un pumn dă în calculator.

(10 februarie 1993; 15.92)

YR ANTHEM GYMREIG

Mae hen wlad fy nhadau yn annwyl i mi,
Gwlad beirdd a chantorion, enwogion o fri,
Ei gwrol ryfelwyr, gwlatgarwyr tra mad,
Tros ryddid collasant eu gwaed.
Gwlad! Gwlad!
Pleidiol wyf i'm gwlad.
Tra mor yn fur i'r bur hoff bau,
O bydded i'r hen iaith barhau.

IMNUL GALEZ, *traducere*

Mi-e drag vechiul pământ al taților mei,
Țara barzilor și cântăreților, faimoși, de renume,
Războinicii ei viteji, atât de buni patrioți,
Și-au vărsat sângele pentru libertate.
Patrie! Patrie!

Sunt credincios patriei mele.
Cât marea va fi zid pentru curata, scumpa țară,
O, vechea limbă va dăinui.

(6 februarie 1995; 17.91)

CURSED KNELL

The crowd is shouting louder now
They cut their veins and laugh
'Cos they all took a deathful vow
The way they walk is rough.

For no one can but die at once
In rotting, dripping blood
And all the people fall in trance
When lick the sweet, red mud.

And everybody wants to kill,
To eat some brains of child.
But dying souls all make me feel
The pain of being wild.

(11 noiembrie 1994; 17.67)

FIZICA - LECTURI SUPLIMENTARE

1. Studiul mișcării de orice fel
  - Lupta cu inerția (de N. Labiș)
  - Arhimede / bicicletă (de M. Sorescu)
  - Vânătorul de scripeți (de Ph. K. Dick)
  - Enigme deocamdată: fenomenul P.R.I.C.O.P. (de D. Apostol)
  - Căderea liberă de pe bloc (cetate) (de Sofocle jr.)
  - Mișcarea și repausul în raclă (de A. Hristev)
2. Echilibrul mecanic
  - Randamentul spânzurătorii (>1) (de L. Rebreanu)
  - Pădurea zbugiumașilor (de V. Falie)
  - Cămașa de forțe (de M. Eminescu)

3. Optica

-Despre ziua de mâine (de A. Buhoiu)

-Legile reflexiei și refracției rutiere (de V. Vochină)

4. Tot echilibrul mecanic

-Echilibrul omului rigid suspendat (de Al. Russo)

-Frații Niuton (de M. Sadoveanu)

-și tot neamul lor cel adormit.

(1993; 16)

PANORAMIC

ZIS = Ziua Internațională a Șobolanului

Vă recomandăm:

1. Trio Sobol în concert: rock-album „Trio Sobol în univers”
2. Sfatul medicului: Nu consumați șobolani decât proaspeți
3. Film artistic în serial: Rat Story
4. Teatru TV: A fi sau a nu fi șobolan (Retrospectivă)
5. Studioul S: Șobolan? (o întrebare pentru liniștea noastră)
6. Bomba zilei: Sobol-Press comunică: „Șobolanul Petrică nu a putut participa la turnarea filmului Struțul, unde avea rolul principal, din cauza unei defecțiuni (tehnice)”
7. Telecinemateca: premieră TV, Șobolanii zidurilor. În rolurile principale: Mircea Șobolescu, Alecu Șoarece, Gicu Guzman. O producție Șobolinda 1945. Film de groază și suspans.
8. Desene animate: Ratman - producție Animafilm '89
9. Sobol-Club - emisiune de divertisment. Din cuprins:
  - Tom Rat se destăinuie
  - Ion Șoarec a dispărut. Căutați-l! (Joc de orientare turistică. Răspuns: Care noi? Caută-l tu, hârciogule!)
  - Top Rat: Mieluță Popândatu pe locul întâi! (surpriză de proporții)
10. Închiderea programului

(30 iulie 1992; 15.39)

CELE 39 DE LEGI ALE ROBOTICII

1. Omul care se scoală de dimineată nu merge de multe ori la apă.
2. Porcul putred strică și pe cel bun.
3. Fiecare oaie cu ghimpele său.
4. Învață oul în paza lupului.
5. Sacul gol nu taie pădurea.
6. Toporul fără coadă nu stă în picioare.
7. Ce naște din pisică se face porcul.
8. Pe ciobanul fără câine nu cad gunoaie.
9. Ai carte, ai pepeni.
10. A împăca și capra și râma.
11. Trandafirul se scutură, dar năravul ba.
12. La lemn tare se prinde peștele mare.
13. Mărul frumos nu-l poți umple cu apă.
14. Sacul din care tot iei poate fi și viermănos.
15. Ulciorul găurit șoareci mănâncă.
16. Vorbești de lup și iese fum.
17. Vrabia de dar nu se caută la dinți.
18. Toamna se numără orzul pe găște.
19. Ursul bun se vinde din staul.
20. Șarpele când îl doare capul intră doctorul pe ușă.
21. Când pisica nu-i acasă intră soarele pe fereastră.
22. Cocoșul se cunoaște după urmă.
23. Cucul până nu-l calci pe coadă nu se întoarce să te muște.
24. A picat ca pisica în lapte.
25. Șarpele blând zgârie rău.
26. Vulpea când n-ajunge la struguri zice să ieși afară.
27. Leul nu se uită când îl latră un iepure.
28. Bate șaua să priceapă mistrețul din pădure.
29. Nu se vinde pielea iepurelui din frigare.
30. Greu la deal cu vițelul la poartă nouă.
31. Se simte cu măgarul pe căciulă.
32. Cine încalecă măgarul să-și țină și vițelul.
33. Nu da vrabia din mână pentru lupul de pe gard.
34. D-aia n-are vulpea coadă.
35. Pisica răzgâiată zice că e papagal.
36. Când găștele păzesc staulul le mănâncă lupul.
37. Pe cine l-a mușcat un câine suflă și-n iaurt.
38. Se joacă ca porcul cu șoarecele.

39. Când latră un câine bătrân joacă șoarecii pe masă.

PS: În casele cu roboți s-au constatat sinucideri ocazionale. Vom reveni cu amănunte!

(1992; 15)

NEAGRĂ CA ZĂPADA

A fost odată ca niciodată o ființă de sex feminin, numită Neagră ca Zăpada. Se vede treaba că părinții săi aveau o vastă cultura generală; citiseră și opera „Zăpada neagră” de Eugen Barbu. Într-o zi, se întoarse de la Club cu capsă pusă și trase o ceartă-monstru cu bărbat-su, de răsună întreg palatul. Apoi dădu foc și fugi în pădurea învecinată.

Merse ea ce merse, când deodată văzu o căsuță, cu un lămpaș la poartă. Sub el era o inscripție:

„Hai mineri, hai mineri,
Azi mai bine decât ieri!”

În acea căsuță locuiau 8,5 pitici. Opt munceau într-o carieră de piatră, câștigând bănuț cu bănuț ca să-și plătească abonamentul la căruța ce-i ducea la lucru. Al 8,5-lea pitic n-avea membre (superioare sau inferioare) și era fericit și mânca și de nimic nu-i pasa.

Neagră ca Zăpada bătu cuviincios la ușă, dar nu-i deschise nimeni. Atunci își deschise singură. Privind piticii înspăimântați, ea zise:

-Bună.

Piticii spuseră:

-8 · Bună! (conform Nirvana - Hello, how low)

Al 8,5-lea pitic spuse:

-Salut! Cine ești tu, iubițico?

Neagră ca Zăpada înfipse un cuțit în el. Apoi zise:

-Sunt Neagră ca Zăpada. Vă-nvăț eu cum să vă purtați cu mine, brutelor!

Dacă ar fi după voi, nici n-ați acorda drept de vot femeilor!

Trei capete sparte.

Trecuseră trei luni de la aceste fapte. Toți munceau și erau fericiți. Cu o singură excepție. În după-amiaza unei bune-zile, iată că un pitic se înfățișă Negrei ca Zăpada. Acesta spuse, fiind poliglot din tată-n fiu:

-Princess, I brought you an “apple”. L-am cumpărat din micile noastre economii. PC-uri n-aveau în stoc. Dar, oricum, e “The power to be your best... lunch”.

-Mersi frumos, scumpule, zise Neagră ca Zăpada și-l înghiți.

Pe pitic. Și piticul îi rămase-n gât. Și ea căzu în comă. Piticii supraviețuitori, bucurăși, o puseră într-o cutie de portocale (rămăsese numai cutia), așezând-o în fața intrării.

Mai trecură câteva zile, și se ivi un prinț. Mai curând era un om nebun. Mergea călare prin pădure și de fiecare dată când trecea pe lângă un pom, rămânea în el. Apoi venea calul și-l dădea jos. În sfârșit, ajunse în dreptul casei piticilor.

Deschise cutia de portocale, și, surâzând, spuse:

-Ah!... (CENZURAT) De când te caut, draga mea!

Și o sărută dulce după gât.

Neagră ca Zăpada se trezi și zise:

-O, dragul meu, nu mi-ai zis niciodată că ești vampir.

-Las' că-ți spun acasă. Auzi, am uitat! Am reclădit palatul, i-am făcut și piscină. Așa că, te rog, vino cu mine acasă!

-Eu știu...

-Îți dau drept de veto!

-Ei, așa mai merge!

Și încălecară amândoi, plecând fericiți spre casă.

(1992; 15)

FIRST SCHOOL YEAR

My parents and my grandparents took me to school. It was my first day there and I was scared, so, when they left, I cried. I cried because I was alone. I knew no one. The teacher wanted us to tell some poems, and I hid at one pupil's back lest she should see me.

In the next month, I got to know my classmates, but I didn't make any friends. One day, a boy tried to hit me, but I caught his foot and he fell to the ground. This brought me self-confidence.

I hated homework. My parents used to run after me around the table. When they caught me, I began to shout, but then I had to write down those hook-like signs.

The teacher asked: "Ana has apples. What is this?" I answered: "This is a kind of sentence." "It is a real sentence", she replied, "well done." I felt happy, because I was the only one in the whole class who knew it.

In the schoolyard there was a tree. A chestnut-tree. I liked his shadow, when the sun was burning. In the breaks, I and some other children were talking and laughing under its branches.

When the school ended, I won the first prize. Half of the pupils did, too. But I read a speech my mother had written for me. The parents in the classroom

applauded, and so did my mates, I think. I was happy. Then, I went with my parents and my grandparents to the photographer. I was happy again.

(27 aprilie 1995; 18.13)

STAR TREK

Pe punte se aflau ofițerii. Deodată, Data spuse:

-Căpitane, se apropie o navă extraterestră!

-Confirm, căpitane, o navă extraterestră se apropie, mormăi Worf.

-Uau! spuse și Crusher, o navă extraterestră se apropie!

-Bă, spuse Riker, dându-i un ghiont căpitanului. O navă extraterestră se apropie.

Căpitanul tresări și spuse:

-Raportează, ofițer!

-Lasă, ia o pauză!

-Ba nu, imagine pe ecran!

Worf râgâi și apăsă un buton.

-O nava extraterestră se apropie! răcni Picard entuziasmat.

Atunci apăru și Giordi. Ieși din lift, se împiedică de trei ori și-i dădu cu mâna-n ochi lui Worf.

-O, văd, zise el. O navă extraterestră se apropie!

-Cum vezi? zise Riker sictirit. Că doar ochelarii ți-i repară mă-sa, și arată cu capul spre Crusher.

-A! zise Geordi. Mă duc să-i iau!

Și-l luă în brațe pe Picard. După ce dădu cu capu-n zid, intră în turbolift și apăsă butonul de blocare în caz de pericol.

-Deschideți frecvențele de salut! zise demn Picard.

Worf mai apăsă un buton. Pe ecran apăru interiorul unei nave și doi oameni angajați într-o activitate complexă.

Crusher sări în picioare și zbieră:

-Paradox temporal! Mamă, pari mai tânără!

Atunci Worf spuse:

-Căpitane, de fapt ăsta-i filmul pe care l-ai cerut pe Alfa 3: *Extaz în cosmos*.

Și mai apăsă un buton. Pe ecran apăru un romulan care râse sadic:

-Ohoho, ce-o să vă mai distrugem!

-De ce? întrebă surprins Picard.

-Asta am vrea s-o știm și noi.

-Apropo, vezi ca trei ani lumină mai încolo e fra-miu, Jean-Luc, cu hărăboanța lui. Du-te și vorbește cu el.

-De ce aş face asta? spuse romulanul, scoțându-și un dinte.

-Ai luat vreodată coca?

-Nu.

-Vezi? Du-te și ia de la el. Și poliția galactică umblă cu același scop, așa că grăbește-te, să le-o iei înainte.

-Gata, taică, om cădea noi la pace, cumva!

Și nava extraterestră se întoarse și plecă. Picard își frecă mâinile mulțumit: „Am mai trecut un hop”.

Dar Data se băgă în seamă:

-Căpitane, pe fratele dumitale îl cheamă la fel ca pe dumneata?

-Da, că eram gemeni iar tata nu ne deosebea. Când făcea unul vreo pozna nu știa pe care să-l bată, așa că striga odată Jean-Luc! și ne bătea pe-amândoi.

-Căpitane, pierdem antimaterie! strigă Data.

-Ce? Alarmă roșie!

-Chiar ai pus botu'? râse superior Data. E-a treia oară când luați plasă toți, și mai ziceți că androizii nu au simțul umorului.

-Căpitane, viteza navei a început să crească! zise Crusher.

Iar Riker se grăbi să-i dea o palmă, de-l pocni cu capul de pupitru.

-Cu mine nu vă merge, mă! Ce, mă credeți prost? Și ce-s luminile acelea care se mișcă din ce în ce mai repede?

-Acela e ecranul principal, spuse Data.

-Aha! Bine, de data asta te iert, sublocotenent, zise el și se întoarse la locul lui.

Consiliera navei, Deanna Troi, care până atunci stătuse tăcută, începu să mormăie ca în transă:

-Simt ceva! a! a! simt!

-Riker, ia o echipă și teleportează-te!

-Am înțeles, să trăiți! Hai Worf, Data!

Și se repezără spre turbolift, unde îl găsiră pe Geordi alb la față, tremurând și spunând din când în când: „...nava, nava, știam eu că nu-i a bună...”

-Capitane, senzația a dispărut! zise Deanna.

-Da? spuse Picard și se așeză lângă ea. Spune-mi tot ce simți!

-Ah, senzația a apărut cu aceeași intensitate, a! e mai puternică, doare! oh, porcule! strigă ea și sări în picioare.

În clipa aceea apăru Riker cu echipa.

-Raportează, ofițer!

-Căpitane, pe drumul spre camera de teleportare ne-am întâlnit cu un locotenent și l-am luat cu noi. Abia după ce l-am teleportat ne-am dat seama că nu eram pe orbita unei planete.

Atunci Deanna, după ce se uita circumspectă împrejur, spuse:

-Totuși, iarăși simt ceva!

-Căpitane, avem warp 8,5! Și accelerăm în continuare! țipă Crusher.

-Ceva e în neregulă cu computerul principal, spuse Data.

-Oh! se bătu cu palma peste cap Crusher, iar a scăpat nanitu'.

-Ce nanit? Tu ești prost? Data trecută i-ai împerecheat și era să murim cu toții. Acuma ce-ai mai făcut?

-I-am dat informațiile din jurnalul tău personal, căpitane, și l-am iradiat cu antiraze W.

-Și ce s-a-ntâmpat?

-A mai crescut. Acuma-i cât un șobolan.

Și-i șopti la ureche lui Picard:

-Și numai ce-l auzi că recită nume și sume. De pildă locotenent Crusher, 100000.

-Ce dracu'...

-Ei, și tu acuma! Pun pariu că Riker abia așteaptă un prilej să trimită o anonimă la comandament...

-Sigur, spuse tare Picard. Pentru cercetările tale deosebite o să te recomand personal la următorul examen de locotenent. Și-acum cum scoatem șobolanul din navă?

-Îl simt, vorbi Deanna melancolică. Ce inteligență! Stă în expectativă, așteaptă să facem noi prima mișcare. Am să încerc să-i dau un mic impuls.

În clipa aceea, Data se smuci în scaun și căzu jos.

-Se pare că el era, gâtu'... hm! mormăi Deanna.

-Căpitane, viteza rămâne constantă.

Se uită la Picard, care tocmai își scosese degetul din gură. Deodată, pe punte apără un om cu o figură antipatică. Era ființa Q.

-Hm, ființa Q, iarăși, spuse Picard.

-Eu sunt ființa Q, dar puteți să-mi spuneți Jack.

-Hei, Jack!... începu Worf.

Iar Jack își lungi mâna și-i dădu un pumn în plex.

-Mă plictiseam și m-am gândit să trec să vă mai chinuiesc. Știți poanta cu arma secretă a ferengilor?

-Nu, zise Picard.

-Ce-o s-o mai știți! hohoti Jack și dispăru.

Worf întrebă:

-Căpitane, ce-s butonașele astea roz?

-Locotenente?

- *Qu'vath!* Locotenent îi taf-tu, eu sunt klingoniaa...

Și căzu peste pupitru.

-Puntea către infirmerie! se agită Riker.

Însă din difuzor răzbătura sunete confuze: „Zece mii ai tăi plus un vaccin anti-HIV. He, he, he, am ful, te-ai curățat!”

-Alarmă roșie! zberă Picard.

La care toți cei de pe punte izbucniră într-un hohot general de răs.

-Căpitane, nava ferengilor a fost distrusă.

-Ce? Care navă?

-Eh, era o navă, ne stătea în drum.

-Crusher, de ce nu am fost informat?

-Am uitat, spuse Wesley și izbucni în răs, iar când căpitanul întoarse capul, îi făcu un gest cu degetele.

După ce se mai liniștiră spiritele, Data vorbi:

-Căpitane, o convorbire pe canalul oficial!

-Am înțeles! Mă duc în birou! zise Picard și ieși în grabă.

Intră în cameră, deschise computerul, ceru legătura și auzi:

-Codul de identificare!

Își dădu seama că-l uitase. Înjură și începu să caute carnetul personal, când computerul spuse:

-Cod corect! Aveți legătură!

Pe ecran apăru comandantul Flotei Stelare, cu un ochi învinețit.

-Ce dracu' faci, Picard? Te chem de jumătate de oră.

-Aa, am avut niște probleme... acuma, uf, gata, s-au rezolvat!

Pe ecran apăru Data, care-i făcu cu ochiul, apoi imaginea reveni la normal.

-Avem pentru Enterprise o misiune strict secretă.

-Da? Și ce dacă?

-Picard?

-Te rog continuă.

-Klingonienii își fac de cap. Uite ieri, de pildă, a trebuit să mă bat cu W'h'doh't, sau cum naiba-i spune, ca să-mi dea și mie un borcan de iaurt.

Picard se înroși de furie și nu putu decât să șoptească:

-Nenorocitul! Asta ar putea fi un motiv pentru declanșarea unui nou război.

-Eram sigur că în Flotă mai sunt oameni integri și conștienți de responsabilitățile ce le revin. Sunt mândru de tine, Jean-Luc. Oamenii de mâine îți vor fi recunoscători.

Apoi sughită, râgâi și întrerupse convorbirea.

-Ce ticăloși, medită Picard.

Dar el era un om de acțiune, așa că ieși în fugă și se duse pe punte. Se pregătea să țină un discurs fulminant.

-Ofițeri! răcni el.

Dar îi rămaseră ofițerii în gât. Se înecă, tuși, și apoi șopti cu ură:

-Spre Klingon!

-Băi Picard, gâh'tu măh'thii, vezi ce faci. Poate ieși prin geam, spuse calm Worf.

-La loc comanda, îi zise demn căpitanul lui Crusher.

Peste jumătate de oră apăru pe ecran un amiral și spuse:

-Ai vorbit mai devreme cu un comandant?

-Așa parcă.

-Era plasă. Fusese destituit. Bine că n-ați pus botu'. Te angajăm în locul lui.

Aceasta este povestea amiralului Jean-Luc Picard, fost comandant al navei USS Enterprise. Ultimele lui cuvinte în această calitate, simbol al dăruirii de sine și îndemn vrednic de urmat pentru orice copil ce visează să ajungă vreodată în Flota Stelară a Federației, au fost:

-Acum să vă văd, fir-ați ai dracului să fiți!

(1994 - 28 februarie 1995; 17-17.97)

DIHANIA COSMICĂ

1. Scurt istoric

Al treilea război mondial a durat doi ani și s-a soldat cu 22 de orașe distruse complet de bombe atomice și neutronice, 1 miliard de morți, 1,5 miliarde de răniți și 5000 de miliarde \$ pagube. S-a încheiat apoi în 2223 pacea mondială, armele au fost distruse și granițele au fost deschise.

2. Oul

Era anul 2345. Sectorul E-R-4529, regiune montană, împodobită cu veșnice păduri de conifere, fusese redeschisă publicului după îngrozitorul eveniment petrecut în urmă cu 8 ani, când o înfricoșătoare explozie distrusese aproape în întregime un complex turistic iar pădurea - rezervație naturală - luase foc.

Consecințele acestei tragedii fuseseră catastrofale: peste o mie de victime. Explozia distrusese și un avion de pasageri, aflat în apropierea zonei afectate.

Pe baza mărturiei unicului supraviețuitor (a cărui memorie fusese stimulată de aparate de activare a energiilor cerebrale), ipoteza avansată fu aceea că acolo explodase o navă interplanetară extraterestră.

Unii oameni de știință fură de părere că groaznicul eveniment fusese declanșat de un depozit militar subteran - o acuzație foarte gravă având în vedere cele

întâmpilate în trecut. Însă constatările ulterioare dovediră veridicitatea primei concluzii: nu se înregistra prezența radiațiilor unei explozii nucleare.

Se presupuse deci că nava extraterestră folosea un mijloc de deplasare total diferit de cele obișnuite pământene.

Așadar, sectorul E-R-4529 fusese redeschis publicului. În dimineața zilei de 19 august 2345, venisem aici deoarece eram în vacanță iar acasă nu aveam ce face.

Intrasem în pădure. Parcursesem câteva zeci de metri, când am văzut lângă un tufiș o minge, probabil uitată de cineva. Am vrut să mă apropiu dar, deodată, m-am împiedicat și am început să cobor de-a rostogolul pe vale. După vreo 5 metri m-am lovit de un pin și m-am oprit.

M-am uitat în jur și, la câțiva pași, am văzut o chestie verzuie, semănând cu un pietroi. M-am îndreptat spre ea și mi-am dat seama că era un ou uriaș, puțin mai mare decât unul de struț.

Mi-am zis că n-ar fi rău să-l iau acasă. Deci am făcut rost de o sacoșă, am pus oul în ea și m-am întors la hotel. De acolo, prin telefon, mi-am rezervat un loc pentru primul tren:

-Unde vreți să mergeți? m-a întrebat un robot specializat în relațiile cu publicul. Specificați numărul sectorului și ora la care doriți să plecați, vă rugăm!

-E-P-5269, cu primul tren!

-Acest tren pleacă la 11:05, peste 4 minute. Aveți locul...

-Un moment! În patru minute nu pot să ajung la gară! Rezervați-mi un loc la cel de-al doilea tren.

-Acest tren pleacă la 16:57, peste 5 ore și 56 de minute. Aveți locul 52, vagonul 3, linia 5. Coborâți la stația a XVI-a. Ajungeți la ora 23:25. Vă mulțumesc că ați apelat la serviciile noastre! Vă dorim călătorie plăcută!

Călătoria cu trenul a decurs fără incidente deosebite, totuși, în drum spre casă, era să dau cu sacoșa de un stâlp. Când am ajuns, ai mei erau mirați de ce venisem așa devreme și de ce n-am mai stat în E-R-4529.

-S-a întâmplat ceva? m-au întrebat.

-Nu. Doar că am găsit în pădure chestia asta.

Și am dezvăluit conținutul sacoșei. S-au arătat uimiți și interesați. Am pus oul într-un colț separat, mai ferit, și apoi am mers la culcare. În următoarele zile nu s-a întâmplat nimic deosebit. Apoi părinții au luat concediu și au plecat la U-G-291.

Așteptam eu să se întâmple ceva cu oul ăla, dar degeaba.

Într-o zi, dormeam liniștit, când deodată am fost trezit de o serie de țipete, scâncete, lătrături și urlete.

-Iar dau filme de groază, mi-am zis eu. Cred ca am uitat ieri holovizorul deschis, cap sec ce sunt!

Am dat din mână a lehamite și apoi m-am sculat și m-am dus să închid holovizorul. Am ajuns în sufragerie și am avut într-adevăr prilejul să văd o scenă de groază! Pe masă stătea o arătare cum nu mai văzusem decât în filme SF-groază

cu monștri. Dihania stătea chircită și aducea cu un ghem verzui-cafeniu. Deodată, văzându-mă, ghemul chirăi scurt, apoi sări, dezvăluindu-și capul mic, cu ochi roșii, proporțional cu trupul, aripile pliate mai înainte pe corp, precum și cele patru membre subțiri.

M-am lipit de ușă, tremurând de spaimă. Monstrul observă ceva pe pat și, fâlfâind din aripi, se repezi. Mi-am întors și eu capul și am văzut un castron cu prune, mai exact ceea ce rămăsese din desertul pe care îl luasem cu o seară înainte.

Se așeză lângă castron și deschise gura cu cele două șiruri de dinți ascuțiți. Înfulecă prunele rămase cu tot cu sâmburi și codițe, apoi, satisfăcut, vru să înghită și castronul. Făcând uz de toate forțele, reuși să rupă o bucată pe care o mestecă, dar probabil îi displăcu gustul și renunță.

Văzând acestea, mă apucă sughitul, din motive lesne de înțeles. Însă dihania nu se săturase și începu să hârâie și să urle. M-am dus în bucătărie și am găsit în frigider o sticlă de plastic cu lapte. Am adus-o în sufragerie și i-am vărsat conținutul în castron, punând-o totodată alături. Monstrul începu să hăpăie satisfăcut laptele, apoi mănca sticla și păru mulțumit.

Apoi mă apucă brusc un soi de amețală și a trebuit să mă sprijin de marginea canapelei. Am început să simt o apăsare destul de puternică, dureroasă chiar, în creier. Mi-am pus mâinile în cap și m-am așezat pe pat.

Peste câteva minute de chin durerea slăbi treptat și îmi revenii. Deschisei ochii și văzui monstrul fixându-mă atent. Era la o depărtare mică de mine, de nici 80 de centimetri. Frica mi-a revenit brusc, cuprinzându-mi trupul într-un fior.

Neliniștea îmi creștea cu fiecă secundă, dându-mi seama că dihania nu putuse ieși decât din oul pe care-l adusesem eu. Cred că, fiindu-i foame, măncase cojile.

Deodată, creierul meu gândi clar, independent de voința mea.

„Ce-i cu tine, de câtva timp caut să-ți transmit ceva și nu pot. Vreau să-ți spun că îți sunt recunoscător.”

-Ce-i asta? am întrebat involuntar.

„Nu înțeleg ce bolmojești. Nu îți știi limba.”

Atunci mi-am încordat voința la maximum. M-am gândit că vreau să intru în legătură cu creierul scârboșeniei din fața mea. I-am transmis: „Îmi pare bine că te văd!”, făcând un efort mare pentru fiecare cuvânt.

Monstrișorul îmi răspunse:

„Și mie, dar văd că nu ai deloc experiență, transmiți prea încet. Va trebui să-ți învâț limba ca să înțeleg ce spui.”

Ca să vezi! Cine vorbea de experiență! N-avea mai mult de jumătate de oră!

3. Lămuriri

În următoarele trei săptămâni m-am confruntat cu o serie de probleme referitoare la dihanie, pe care am botezat-o Coco. Cea mai gravă dintre ele a fost aceea că nu se încadra în limitele celor 24 de ore ale zilei. Dormea, mânca, învâța limba mea cu totul aiurea. Se culca, de exemplu, la ora 14 și voia să mănânce la 3 de noapte. După câteva zile, mi-am dat seama că ritmul său biologic, diferit de cel al pământenilor, se încadra în aproximativ 32 de ore.

Drept urmare, de fiecare dată când urma să se trezească noaptea, pentru a nu mă scula din somn, îi lăsăm câte ceva de mâncare într-un castron.

După câteva zile m-am edificat cu privire la hrana pe care trebuia să i-o dau lui Coco. Cel mai mult îi plăcea laptele, pe care îl înghițea numaidecât împreună cu sticla (dacă era de plastic). În rest, nu mânca decât produse naturale neprelucrate: fructe, frunze și flori, pe care i le dădeam după ce se uscau. Nu mânca decât o dată pe „ziua” de 32 de ore, dar atunci alimentele trebuiau să fie consistente și să aibă calitățile amintite mai sus. Asta, firește, numai cât timp a fost pui, apoi au intervenit alte lucruri, pe care vi le voi povesti mai încolo.

Deci, dacă în următoarele zile ceea ce ținea de supraviețuirea lui Coco fusese rezolvat, se mai puneau problema comunicării dintre noi.

Dihania îmi transmitea simplu, direct în creier. Nu mai simțeam nici un fel de senzație neplăcută și percepeam mesajul că pe un lucru firesc. Mi-am închipuit că prima dată nu aveam mobilitatea necesară unui contact telepatic. Va să zică, Coco avusese dreptate: nu avusesem experiență.

Chiar dacă dihania îmi transmitea repede gândurile sale, eu nu puteam realiza aceasta decât cu oarecare efort. De aceea, am hotărât amândoi să-mi învețe limba. De fiecare dată când rosteam un cuvânt, o frază, trebuia să i-o repet mental pentru a-i înțelege sensul. Și culmea! Coco nu numai că-l reținea pe loc, dar nu mai uita și putea înțelege altă dată ce ziceam.

Când învățase destul pentru a purta o conversație, m-am așezat pe canapeaua din camera mea și i-am transmis:

„Coco, vino aici!”

Imediat am auzit un fâlfâit de aripi și apăru dihania în zbor în cadrul ușii. Apoi se apropiè și hop, hop, se așeză lângă mine pe pat.

„Ce e?”, mă întrebă.

-Aș vrea să stăm de vorbă! am zis cu glas tare.

„Bine, spune! Tot nu făceam nimic.”

-Îți place aici? am zis și am simțit că am dat-o în bară de la început.

„Nu e rău, dar oare am de ales? M-ai dus vreodată afară? Numai cât m-am uitat pe geam.”

-Am vrut să te duc, dar m-am gândit ce-o să spună lumea?

„Eh, scuze...”

-Iartă-mă! Îți promit că mergem mâine!

„Foarte bine. Sunt nerăbdător!”

-Cred! zisei și deodată îmi veni o idee:

-Noaptea, când nu dormi, ce faci? Nu te simți singur?

„Nu chiar. Pare curios, firește!”

-Atunci, ce faci?

„Dacă mă trezesc, mănânc, apoi mă gândesc la unele, la altele...”

-La ce?

„La planeta mea, la a ta, la univers, la tine, la cei ca tine. Uneori îți aud visele!”

-Hm, am mârâit, simțindu-mă stânjenit.

Și apoi, ca să schimb vorba, i-am zis:

-Doar atât? Nu te plictisești?

„Nu. Mă mai uit la lucrurile din casă, dau drumul la holovizor...”

-Dar holoviziunea noastră nu transmite noaptea. Doar dacă ai dat pe alte posturi!

„Exact. Asta am făcut. Dar n-am înțeles nimic. Vorbeau altă limbă, așa că am închis sonorul. Mă uitam la imagini. Și mai e ceva ce n-am înțeles.”

-Ce?

„Mai bine hai să-ți arăt!” spuse și începu să bată din aripi, desprinzându-se de pe marginea patului și îndreptându-se spre sufragerie. În zbor făcea un zgomot destul de enervant, dar începusem să mă obișnuiesc. Ajunsei și eu lângă holovizor. Coco zise:

„Vezi ecranul ăsta mic de sub imagine?”

-Da, e banda de titrare.

„Nu înțeleg ce spui.”

-Vezi tu, nu toți oamenii vorbesc aceeași limbă. De aceea, pentru a înțelege și alte programe, este necesar să i se traducă fiecăruia în limba pe care o pricepe.

„Da”, afirmă creatura.

Nu era deloc greu de cap.

-Deci, eu, noi, pentru a înțelege ce spun oamenii în alte limbi, apare scrisă pe aceasta bandă, acest ecran, traducerea.

„Care noi? Eu nu înțeleg nimic!”

Și eu care mă apucasem să-l laud! M-a pus să-i explic și să-l învăț să citească.

-Bine, te voi învăța mâine, după plimbare.

„Sunt de acord. Și acum nu te vei supăra, firește, dacă vom da pe alt post și-mi vei citi traducerea.”

Am urmărit scârbit un documentar nenorocit *Remember 2115 - șomajul*, cu imagine bidimensională, lung al dracului, de mă durea gura când s-a sfârșit.

4. Plimbarea

Cum s-a terminat filmul, Coco a zis că-i obosit și că se culcă, dar mâine vom discuta despre război. Și deci zbură până în coșulețul pe care i-l amenajasem într-un colț și-mi transmise „Noapte bună!” Era abia ora 18 și am rămas mai departe în fata holovizorului să văd un film.

A doua zi, pe la ora 7, când dormeam somnul cel mai dulce, am *auzit* un gând distinct în creier:

„Gata, hai, scoală-te!”

Pe loc am devenit conștient, dar mă simțeam atât de bine la căldurică încât am rămas pasiv.

„Hai, scoală-te! Vino!”

Am mârâit și am deschis ochii. Am văzut dihania la 30 de centimetri de capul meu. Datorită distanței mici, îmi părea mult mai mare decât era în realitate. Totuși a trebuit să admit că într-o lună crescuse ceva, fiind acum de mărimea unui câine.

-Mai lasă-mă puțin! am mormăit somnoros.

„Cât?”

-Juma' de oră!

„Ce-ai spus?”

Cu toată oboseala m-am concentrat pentru a-i transmite sensul: „Jumătate de oră.”

„Deci e o unitate de timp, dar eu nu știu să mă orientez.”

Inutil să mai fi discutat. Am dat din mână a lehamite și am coborât din pat. Am mâncat ceva la repezeală și, neavând altceva, lui Coco i-am dat un ou crud, pe care-l înghiți cu tot cu coajă.

Apoi, pe la ora opt, am ieșit pe ușă. Dihania părea mai fericită ca oricând, iar mie îmi venea să-i dau cu ceva în cap. În sfârșit, am ajuns pe stradă. Se nimerea să nu fie nici un trecător.

„O! dar e frumos afară!”

-Mda! am mormăit eu cu scârbă.

„Văd că nu te prea bucuri!”

-N-am de ce.

„Cum să nu ai! Privește în jur! E mult mai frumos decât în casă, chiar cu holovizor cu tot!”

-M-am săturat de peisajul ăsta. Îl văd în fiecare zi.

„Dacă ai fi pus în situația de a nu-l mai vedea un timp, nu ți-ar lipsi?”

-Firește!

„Numai când îți lipsește un lucru îți dai seama de adevărata lui valoare.”

-Așa e. Când eram bolnav, abia așteptam să mă fac bine, știam că acea clipă

va veni și eram nerăbdător, dar...

„Ai fost bolnav? Ce-ai avut?”

-Gripă...

„Ce-i aia?”

-Ce rost are să-ți explic? Tot n-ai înțelege cum trebuie despre ce-i vorba.

„Fie. Zii mai departe!”

-...Și când acea clipă a venit, a trecut, am început să mă obișnuiesc cu noua stare de fapt și nu i-am mai acordat o atenție deosebită.

„Da, așa e!”

M-a mirat teribil profunzimea gândirii lui Coco; nu avea deloc experiență de viață. Probabil la lucrul ăsta contribuia și modul de comunicare dintre noi. Deodată mi-a venit o idee. L-am întrebat, fără nici o introducere:

-Cum comunică cu mine?

„Prin telepatie.”

-Telepatie?...

„Ce-ai spus? Zi-mi sensul!”

Pe loc mi-am dat seama că ceva nu e în ordine. Am simțit că mă trec fiori. Am șovăit:

-Cum?... Doar tu mi-ai spus adineaori că-mi comunică prin telepatie. Sau n-am înțeles eu bine?

„Cred că ai înțeles bine. Te rog transmite-mi sensul și se va lămurii totul.”

De emoție nu m-am putut concentra suficient. Abia la a treia încercare am reușit. Coco spuse:

„Da, așa am zis și eu.”

-Atunci cum se face că nu înțelegeai ce ți-am...

„A!”, mă întrerupse dihania, „mi se pare că te pot lămurii. Eu gândesc înțelesul mesajului, fără cuvinte. O indicație pentru creierul tău. Acesta, la rândul lui, transpune în cuvinte ceea ce ți-am comunicat. Creierul tău gândește în limba ta sensul mesajului meu.”

-De unde știi asta?

Îmi răspunse, lăsându-mă perplex:

„O simt!”

Ne-am continuat plimbarea, eu destul de tulburat, iar Coco zburând vesel pe lângă mine. De la un timp, am realizat că nu mai eram singuri pe stradă. Dar, contrar așteptărilor mele, oamenii nu păreau surprinși de apariția lui Coco, considerându-l o chestie teleghidată.

Am început să *vorbesc* cu Coco; de fapt el mă întreba în gând iar eu trebuia să-i răspund la fel, ca să nu par un nebun ce vorbește singur. A trebuit să-i spun despre vreme, planete, animale, chinuindu-mă ca un dement să-i transmit acceptabil.

Pe nesimțite însă, am luat-o pe niște străduțe mărginașe. Când m-am

dezmeticit, am observat că strada era pustie, încadrată de blocuri părăsite. Imediat am încercat o senzație de nesiguranță care, pe măsură ce înaintam, se transforma într-una de frică.

„Nu ești în apele tale”, observă Coco.

-Nu, într-adevăr. Cred că ne aflăm într-un cartier dezafectat, de dinainte de război.

„E vreun pericol?”

-N-am idee, nu prea s-au spus multe despre război și...

„Stai! Cred că sunt radiații!”

Am înlemnit; mi s-au tăiat picioarele de spaimă.

-Ce-ai spus? am îngăimat.

„Cred că sunt radiații!”

-De unde știi?

„Simt că ceva nu e în regulă! Vreau să mă întorc!”

Mi-a venit o idee: nimeni nu spusese că în aceste cartiere părăsite ar fi fost radiații periculoase pentru om. Poate dihania era mai sensibilă decât mine din acest punct de vedere. Gândind aceasta, mi-a mai venit inima la loc. Era o nebunie să nu plec de acolo, dar am fost cuprins deodată de o mare curiozitate. I-am zis lui Coco:

-Nu cred că radiațiile m-ar putea afecta și pe mine. Cred că tu ești mai sensibil, așa că mai bine te-ai duce de aici. Poți să te orientezi spre casă?

„Da, sigur! Totuși nu mai sta nici tu multă vreme prin locurile astea!”

-Nu, vin și eu!

„Bine, mă duc acasă.”

Se întoarse fulgerător și porni cu o viteză de care nu-l credeam în stare. Am rămas singur și nesiguranța puse iar stăpânire pe mine. Deodată am simțit o influență stranie, care devenea din ce în ce mai puternică. De nicăieri mi-a venit un gând: „Sunt radiații!” și am înghețat. Am vrut să fug cât mai repede de acolo, dar, contrar voinței mele, am început să mă îndrept spre unul din blocuri. Minteța îmi vibra: „Sunt radiații! Sunt radiații! Pleacă!” însă eu continuam să merg, ca în transă.

Ușa de la intrare nu avea geam și prin locul lui se putea vedea holul, cu bucăți desprinse din pereți pe jos, praf și sticlă spartă. Am împins ușa, care scârțâi și se deschise. Am intrat cu grijă. Fără nici un avertisment, o forță nebănuită îmi invadă mintea, răscolindu-i fiecare colțișor. Cuvintele „Sunt radiații!” nu mai erau simple gânduri, ci căpătaseră o rezonanță deosebită, deveniseră două săbii care-mi despicau creierul.

Am încercat să opun rezistență și am transmis:

„Taci! Taci odată!”

Nu-mi veni să cred: vocea din minte încetă imediat. M-am uitat în jur și, spre surpriza mea, printre dărâmături am văzut o cutie neagră, de vreo 40 de centimetri lungime și 20 lățime. M-am apropiat încet.

„Ce-o mai fi și chestia asta?” am gândit, iar gândurile mi se transformară în săbii ascuțite. „Ah, a, asta, de la asta vine totul...” îmi răsunară în creier propriile cuvinte.

„Închide-o!” mi se transmise.

„Închide-te!” am spus și peste toată avalanșa de sunete și senzații, o voce distinctă îmi invadează mintea:

„Amprentă telepatică neidentificată. Introduceți codul de control!”

M-am speriat și am ieșit din bloc în fugă. Mi se părea că mă rătăcisem printre blocurile alea blestemate, însă eram ușurat că scăpasem de primejdie. Fugeam în continuare spre strada principală când deodată mă izbi vocea:

„5 secunde. Sistemul ofensiv activat.”

Mi se tăiară picioarele; am căzut pe asfaltul care parcă mă respinse cu o lovitură în genunchi.

„Închide-te!” am auzit în creier.

„Amprentă telepatică neidentificată. Introduceți codul de control!”

N-am fost în stare să reacționez în nici un fel. Peste câteva momente am auzit:

„5 secunde. Sistemul ofensiv activat.”

Apoi am recepționat doar un mic declic și un țuiut scurt. Am simțit durerea puternică a celui ce mă salvase și m-am prăbușit cu capul pe pământ. Minute în șir nu am avut nici măcar un singur gând. Când, în sfârșit, m-am putut ridica, mă simțeam golit, nici nu mai știam cine sunt. Am pornit încet spre casă, mergând ca un somnambul, fără nici o expresie pe față, dorind doar un lucru: să mă îndepărtez cât mai mult de acele locuri.

5. Despărțirea

Am mers pe străzi la întâmplare. Nu știu când sau cum am ajuns acasă. Nu l-am găsit pe Coco și trebuie să recunosc că mă așteptam la asta, deși în adâncul sufletului meu rănit speram să mă înșel.

M-am trântit pe un scaun și am rămas așa până când calculatorul central decise să pulverizeze în aer un stimulent. Numai că acesta avu asupra mea tocmai efectul contrar, căci m-am așezat în pat și am dormit până a doua zi.

Am avut un somn fără vise, alternând cu numeroase perioade de semiconștiență, așa încât m-am trezit obosit și cu o durere de cap continuă, difuză și sâcăitoare. Desigur, calculatorul mă puse repede pe picioare. Probabil mai repede decât mă așteptam. Voi rămâneți în viață, ca în rest avem noi grijă să fiți fericiți!

Acum mă simțeam chiar vesel și tot ce se întâmplase îmi părea incredibil și ireal. Mintea continuă să reflecteze la cele petrecute, însă în felul în care te gândești

la un lucru illogic, iar inima nu mai credea că fusese adevărat, de parcă o perdea de uitare se lăsase deja peste ea, pentru a o proteja. Pentru a *mă* proteja?

Apoi am început să judec mai limpede. Dacă calculatorul acționase în mod direct de două ori, lucru foarte rar (mie nu mi se mai întâmplase niciodată), însemna că fusesem într-adevăr într-o stare gravă, mai gravă decât îmi dădusem seama.

Deși mă simțeam mai bine, toată ziua m-am uitat numai la holovizor și n-am mâncat nimic. Mă gândeam, puțin răutăcios, că încă nu se găsisese o modalitate convenabilă de a pulveriza alimentele, vitaminele și toate celelalte. „Dar nu e decât o problemă de timp”, mi-am zis, „i-o veni cuiva odată ideea.”

Ziua următoare îmi revenisem aproape complet și am început să mă gândesc ce se putuse întâmpla cu Coco. Mai mult ca sigur că atacul psihic mie mi-ar fi fost fatal, însă speram ca monstrișorul era mai rezistent și că putuse supraviețui.

La holovizor nu văzusem nici o știre mai deosebită și îmi spuneam că dacă cineva ar fi găsit un mic balaur înaripat mort pe stradă, vestea ar fi făcut senzație. Am încercat de câteva ori să-i transmit telepatic diferite mesaje, însă nu am primit nici un răspuns, dar asta se putea întâmpla fie pentru că era prea departe de mine și eu eram un transmițător slab, fie din cauză că își pierduse capacitățile psihice, iar asta ar fi fost cu adevărat un dezastru.

Peste vreo două zile, părinții se întoarseră din U-G-291. Mă întrebară, firește, dacă ieșise ceva din găoace, iar eu le-am răspuns că nimic și că aruncasem oul după o săptămână.

-Bine, spuseră ei, și mi-am dat seama că erau bucuroși că nu le mai făcusem cine știe ce complicații.

Viața mergea înainte, se apropia și începerea școlii, dar totul parcă era mai monotonic și eram din ce în ce mai plictisit.

Până când înfiorătoarea crimă zgudui regiunea.

Eu tocmai mâncam și mă uitam cu un ochi în farfurie și cu unul la holovizor, când apăru crainica cu o față gravă și anunță moartea unui pădurar din sectorul E-P-5272. Apoi urmă imaginea unui om întins pe pământ într-o baltă de sânge. *Om* e prea mult spus, căci nu mai avea cap și mâini, iar un picior îi fusese retezat din genunchi. Am rămas cu ochii pironiți și nu puteam realiza cu adevărat dacă ce vedeam era real sau făcea parte dintr-un film de groază. Când am gândit „film de groază” m-a trecut un fior, dar pur și simplu mi-a fost prea frică să fac legătura.

Această știre făcu senzație, pentru ca asemenea evenimente se produceau foarte rar, iar în părțile noastre nu fusese decât unul singur de la război încoace.

O săptămână nu se mai întâmplă nimic deosebit, după care am aflat că se formase o echipă de cercetare, ca să investigheze cazul. Din pădure nu s-au mai întors, peste patru zile, decât doi oameni, într-o stare de șoc din care probabil nu

și-au mai revenit niciodată. În interviul luat de un reporter de la holoviziune nu putuseră decât să repete, printre fraze incoerente: „balaurul, balaurul”.

Mi-a secăt inima. Nu puteam să mi-l închipui pe Coco capabil de asemenea grozăvii, dar accidentul acela blestemat îi dereglase precis sistemul nervos.

Nu știam ce aș fi putut face, așa că am rămas în continuare în expectativă, să văd cum evoluează lucrurile.

Într-o seară, la HV, într-o emisiune specială, apăru comandantul Apărării Civile, care îndemna populația să nu se îngrijoreze și explică strategia pentru capturarea „monstrului”. În mare, se vor căuta urmele de radiații infraroșii emise de un corp de mărimea celui descris de supraviețuitori.

-Dacă nu-l vom putea captura în deplină siguranță, va fi ucis și studiat ulterior de oamenii de știință.

„Ucis și studiat”! Habar n-aveau că e vorba de o ființă inteligentă. Nici nu aveau de unde să știe. M-am gândit cum să le spun.

„De fapt, monstrul ăla e prietenul meu, ieșit dintr-un ou pe care l-am găsit în E-R-4529.”

M-ar fi crezut în mod sigur. Trebuia deci să *vorbesc* cu Coco, asta dacă mă mai putea înțelege. N-avea nici un rost să plec în E-P-5272, și poate riscăm să fiu mâncat. Mi-era frică să nu fiu ucis de un prieten! Și-apoi nici nu era necesară prezența fizică, atâta timp cât înțelegea mesaje telepatic. Dar cum să transmit la așa o distanță? Am încercat, dar nu mi-a răspuns. Mi-a venit în minte aparatul din cartierul dezafectat, cu o strângere de inimă. Putea amplifica gândurile și nu era periculos dacă nu încercam să-l închid. Cel puțin, așa speram.

A doua zi m-am întors în locurile alea pe care speram să le uit. Evitam să gândesc, mergeam mecanic, de frica senzației acelea ciudate. Câte o propoziție fără început și fără sfârșit mai scăpa în conștient, iar aparatul îmi făcea capul să vibreze. Eram acum față în față.

„Ce să-i transmit?” urlă un gând. „Coco, sunt eu!”

Am repetat, concentrându-mă de data asta:

„Coco, sunt eu! Răspunde!”

Am amețit de durere. Am închis ochii și am așteptat. Și mi s-a părut că *aud*:

„Vor să mă ucidă! Aș vrea să vin înapoi. Dar nu mai pot!”

„De ce?” am *zbierat* și am căzut în genunchi. „Ți-e frică de ei?”

„Nu. Sunt slăbit, dar nu-mi pot face rău. Dar o navă *hhrnal* e pe orbită și mă vor lua cu ei.”

Neavând un echivalent, creierul îmi redase probabil vibrația emisă de Coco. Deci vor veni extraterestrii și „pământeni” vor lua contact cu ei. Dacă vor socoti necesar, ne vor spune și nouă. Apoi vor inventa un nume pronunțabil pentru specia lor. Eram deci singurul om care recepționase vreodată telepatic numele original. *Hhrnal*. Era potrivit aspectului exterior.

Aceste idei îmi traversară mintea într-o fracțiune de secundă, și nu m-am

oprit în mod conștient la nici una din ele.

„Ce vei face?” am zis și mi-am luat capul în mâini.

„Voi aștepta. Și voi spera.”

„Și eu.”

M-am ridicat brusc și am fugit.

În aceeași seară, pe ocolite, ca să nu intre populația în panică, fu anunțată existența unei civilizații extraterestre. Probabil își aveau planeta de origine în apropierea constelației *Vulturul*, așa că li se spuseră *aquilani*. Până acum totul mergea bine.

În ciuda numeroaselor dificultăți, savanții pământeni au reușit să stabilească un limbaj comun minim, ca bază pentru viitoarele contacte.

„I-auzi! Ceva nou!”

De Coco nu amintiră nimic. Fură uitați și monstrul, și strategia și Apărarea Civilă, totul concentrându-se asupra noii vești. Nu avură loc decât vreo sută de sinucideri, calificate drept „accidente regretabile”. Puțin totuși, dacă ne gândim ce-ar fi însemnat o panică generalizată.

Reacțiile oscilară mai mult între entuziasm („Nu suntem singuri!”) și bănuială sau frică („Ce mai vor și ăștia de la noi?”) Părerea mea era că trebuia să mai treacă ceva timp până ne vom fi vizitat reciproc planetele dar, în orice caz, eram pe drumul cel bun.

Peste două zile, pe când stăteam în pat încercând să adorm, am recepționat cât se poate de clar:

„Sunt Coco. Nu știi dacă mă poți *auzi*, dar trebuia să-mi iau rămas bun. Aquilanii mă iau cu ei și cred că nu te voi mai vedea niciodată. Nu știi nici dacă vom fi în stare să comunicăm telepatic la o asemenea distanță. Pământul este lumea în care *m-am născut*, iar tu ești acela care m-a învățat câte știi acum. Nu voi uita asta niciodată. Rămâi în pace!”

6. Mesajul

Eram la birou, introducând în computer ultimele comunicate ale facțiunilor rebele din L-Z-2879. Muncă de rutină care nu-mi aducea nici o satisfacție. Deodată, am simțit în creier o influență nemaisperată:

„Sunt Coco. Mă mai ții minte?”

Da. Cum puteam să-l fi uitat?

„În ciuda evoluției Pământului, am reușit să-i conving pe aquilani să mă trimită cu o navă, pentru a reînnoa legăturile dintre civilizațiile noastre. Mă gândesc chiar să rămân pentru totdeauna acolo, cu tine. Chiar dacă mai aveți conflicte, nu pot uita libertatea, individualitatea voastră. Nu mai vreau să fiu o

parte, ca aici, vreau să fiu eu însumi. Cum am fost pe Pământ. Vreau să fiu ca la început.”

-Oh, Doamne! am suspinat, luându-mi capul în mâini, spre hazul colegilor. Și eu vreau să fiu ca la început.

Plângând aproape, am transmis, conștient că nu mă va *auzi*:

„Oh, Coco, nu veni! Acum mă cheamă APDC-18976.”

Pentru prieteni, DC-18.

(1991 - 27 februarie 1995; 14-17.97)

POEME DIN HHRNAL

I.

Un soare roș și-ndepărtat
Prin norii groși abia zărit
Acum pe cer s-a ridicat
Și nu mă satur de privit.

Aici, departe de oraș,
Întins pe spini stau fericit,
Sub singuraticul copac
Cu crengile către zenit.

Nisipul alb îmi intră-n ochi
Și vântul vine-n groaznic val,
Dar eu mă simt așa ciudat
Căci sunt acasă. Sunt hhrnal.

II.

Stau iarăși sub copacul meu
Întins pe spini și gânditor
Pe cerul verde tot mereu
Trec nori de fier și plumb în zbor.

Și-mi amintesc de prima stea
Ce m-a orbit în altă viață.
Știu că de-aici n-o pot vedea
Și gândul ăsta mă îngheață.

Și mă întreb de cineva
Din acea lume depărtată
De poate el măcar vedea
Sclipirea stelei cea roșcată.

III.

Azi noapte am avut un vis.
Toți ceilalți hhrnali erau
O parte din imensul trup
Ce-ncet spre stele se urca.

Și nu puteam cu nici un chip
Alături să mă-nalț în soare,
Ci doar priveam cum tot mai mic
Și palid se făcea în zare.

Pierdut și singur în deșert
Urlam în suflet disperare,
Dar am văzut atunci uimit
Copacul negru-n depărtare.

IV.

Sunt obosit și-aș vrea să dorm
Iar noutatea mă-nconjoară.
Învăț s-ajut fără să-ntreb
Și îmi învăț firea să moară.

Repet mereu că sunt hhrnal
Și încă mă mai bucur poate
Dar în tot ce mai știu să fac
Tânjesesc mereu spre libertate.

Afară ceru-i sfâșiat
De trăsnete și ploaia-n spume
Se scurge poate pe-un copac
Mai singur ca mine pe lume.

V.

Când zbor pe lume sunt stăpân,
Doar cerul e mai sus ca mine.
Dar el nu poate coborî,
Eu urc, căci vântu-mi curge-n vine.

Privesc de sus spre lumea mea
Și-mi pare mai apropiată.
Și cred că pot, dacă aș vrea
Să fiu și eu al ei odată.

Mă uit spre verdele-orizont
Încrezător, da-n văi deșarte
Văd singur un copac ciudat
Și trec nesigur mai departe.

VI.

A trebuit atâta drum
Să fac ca să pot fi cu tine
Și-acum că te-am văzut, mă-ntreb
Ce va mai fi, de va fi bine.

Sunt fericit și nu știu cum
Trist am putut să fiu vreodată
Căci am în suflet soarele
Și plânsul vântului mă-mbată.

Aș vrea să râd și să plutesc,
Aș vrea să fie toți ca mine,
Chiar și copacul cel stingher
Aș vrea să înflorească-n sine.

VII.

Încep să mă obișnuiesc
Căci tu m-ajută să nu-mi mai pese,
Dar nu-mi pot inima s-opresc
Pe suflet chipu-ți să-mi apese.

Afară stele ard pe cer
Și mâine iarași va fi soare,
Dar pân-atunci aș vrea să zbor
Cu tine în a nopții boare.

Sub naltul negru și senin
Aș vrea să poposim o clipă
Să ne privim și să simțim
Copacul lâng-a ta aripă.

VIII.

Copacul negru a-nflorit:
Pe ramuri văd sclipiri albastre
Și-așa ciudate mi se par -
Lumini de-ndepărtate astre.

Și ochii tăi lucesc la fel
Iar aripile verzi ca cerul
Îți tremură ușor și simt
Cu ele tremurând eterul.

Nu sunt nici trist, nici fericit,
Copacul însă-mi dă putere
Iar eu încerc să nu-nțeleg
Zâmbetu-acela cu durere.

IX.

S-a terminat. Sunt singur iar
Și ceilalți nu pot pricepe
Cum de când toți sunt mulțumiți
Ceva nou sufletu-mi s-aștepte.

Urăsc copacul blestemat
Ce mi-a adus nefericire
Și sunt așa dezamăgit
Că râd de-a ei descoperire.

Dar nu pot decât să-nțeleg.
Mă-ntreb de ea ar înțelege
Dacă-ntr-o altă lume-am fi
Unde-a fi-al tuturor nu-i lege.

X.

Deșertul alb e-n fața mea,
Vântul uscat îmi urlă-n spate.
Copacul negru a murit -
Un prieten drag în văi uitate.

Albastre flori îmi spun sclipind
Să nu las visul să se curme
Căci toate trec, așa cum vin.
E drept că trec, dar lasă urme.

Mă-nalț în zbor, dar fără rost
Și-mi amintesc, privind în zare,
C-am ajutat și am ucis
La mii de veacuri depărtare.

Unei lumini de aur pur
În suflet i-am săpat mormânt
Și nu pot să trădez din nou.
Vreau să mă-ntorc iar pe Pamânt.

(8-20 martie 1995; 17.99-18.03)

VIS?

vita rota

Toată camera era verde. Mă plictiseam, nu știam ce să fac, așa că am făcut camera galbenă. Însă galbenă nu mai avea nici un rost, nu putea să se termine totul acum. Pe geamul verde intrară trei pitici. Unul îmi spuse să vin cu ei, dacă voiam patru cupe. Însă eu voiam asul, ca să-mi tihnească. Deci am zburat pe fereastră la întâmplare. S-a întâmplat să zbor spre răsărit. Dar ți-ai găsit! Piticii zburau după mine. Am luat cuțitul și am dat în doi. Însă al treilea dispăru. Zburam liniștit, când numai ce-mi spuse: „Nimic nu poți face ca lumea! De-acum n-ai să mai ai aripi.” Cădeam, așa că i-au luat aripile lui. Ce, chiar acum să mi se-ntâmpale asta? Totuși, tocmai aripile lui? I le-am dat înapoi și mi-am dat seama că până atunci n-avusesem aripi. Ce-mi trebuiau aripile lui? Deci am zburat mai departe. Însă am obosit de-atâta zburat și am adormit în zbor...

Mergeam, însă mi-am amintit că trebuie să vreau asul, deci l-am vrut. Oare alea ce erau, vrăjitoare? Că doar nu erau bolovani. Trebuia să trec și de ele, așa că m-am apropiat. Când mă văzură, începură să râdă și să râdă și să tremure și să joace. Și una din ele îmi spuse: „Nu vrei două băte?” Atunci m-am oprit și am început să mă întreb. Oare ce voiam? Voiam două băte sau altceva? Parcă altceva, dar ce? Sau nu? Oare chiar voiam ceva? Am întins o mână și am luat o bătă. Atunci mi-am dat seama că voiam asul, ca să-mi tihnească. Deci am dat cu bâta într-o vrăjitoare iar alta se aruncă într-un cazan care era pe-acolo. Însă una rămase cu cealaltă bătă și dispăru. Mergeam și mă sprijineam în bătă, când o voce-mi spuse: „Nimic nu poți face ca lumea!” Parcă era vrăjitoarea. „Ia și bâta asta, să mergi mai bine.” Am întins mâna stângă, dar deodată mi-am dat seama că nu voiam două băte, ci asul. Așa că i-am dat și bâta din mâna dreaptă, și atunci nu mai știu ce să facă și mă lăsă în pace. Deci am mers mai departe. Însă am obosit de-atâta mers și am adormit în picioare...

Ardeam, însă mi-am amintit că trebuie să-mi amintesc. Așa că mi-am amintit să vreau asul. Și l-am vrut. Chiar dacă ardeam, am văzut că opt cavaleri își înfingeau spadele în jurul meu. Atunci mi-am dat seama că nu-mi aminteam în ordinea corectă. Cavalerii ghiciră și începură să râdă, iar eu ardeam în râsul lor. Oare am greșit că am vrut asul? De bună seamă, mi-am zis, și cavalerii se opriră din râs. Plecară, dar eu ardeam în continuare. Ardeam, iar spadele erau în jurul meu. Puteam deci să mă gândesc ce era de făcut. Nu-mi aminteam ordinea corectă. Poate nici nu era o ordine corectă. Deci greșisem oare? Am vrut asul. Și nu-mi dădusem seama de nimic altceva. Era totul la întâmplare? Dacă da, cum mai puteam găsi asul? Cum puteam să-l mai fi vrut? Atunci două spade căzură iar eu am realizat că trebuie să fie ceva la mijloc. Iar flăcările suiră, căci îmi dădeam seama că ordinea era inversă și puteam să găsec asul, dacă aș fi vrut. Și voiam asul, ca să-mi tihnească. Atunci spadele căzură și flăcările slăbiră, chiar dacă eu

ardeam mai departe. Însă am obosit de-atâta ars și am adormit în flăcări...

Înotam, dar îmi aminteam că am zburat, și am mers, și am ars, și am vrut. Dar ce greu era să-mi amintesc ce trebuia să vreau! Căci, fără îndoială, voiam ceva, și eram aproape de capătul drumului. Așa mă găsiră sirenele. Erau patru, și fiecare îmi întinse câte o monedă. Eu le-am luat, pentru că voiam ceva, chiar dacă nu-mi mai aminteam ce. Oare ce voiam? Le-am întrebat, iar ele îmi răspunseră ca înaintea voiam asul, ca să-mi tihnească. Așa era! Dar unde să gălesc asul? Începeam să obosesc și nu știam unde îl voi găsi. „Ajută-mă!” i-am spus sirenei. „Amintește-ți!” zise ea. „Amintește-ți când ai zburat, și ai mers, și ai ars!” „Și am vrut”, spuneam eu. „Am vrut asul, ca să-mi tihnească.” Eram obosit, dar trebuia să mai fac ceva. „Ce mai trebuie să fac?” am întrebat. „Când va răsări soarele, vei adormi”, zise sirena. „Și când va răsări soarele?” „Când vei face ce trebuie să faci.” „Trebuie să vreau asul”, spuneam eu. „Trebuie să răsară soarele”, spunea sirena. Și cele patru monede luceau în stele. Iar eu voiam asul. I-am dat sirenei o monedă și am zis: „Am făcut un pas”, însă parcă era o întrebare. Sirena rosti: „Acum trebuie să răsară soarele!” Și moneda se prefăcu în soare, iar eu, obosit de-atâta înotat, am adormit în soare și ape...

Eram, și voiam asul. Și ardeam, și mergeam, și zburam, și vorbeam. Iar piticii, și vrăjitoarele, și cavalerii, și sirenele spuneau: „Ia asul!” Le-am dat piticilor și vrăjitoarelor și cavalerilor cele trei monede, iar ei dispărură, căci erau fericiți. Și sirenele spuneau: „Ia asul!” Am luat bâta și m-am întristat. Așa că i-am dat-o unei sirene, care dispăru. „Ia asul!” spuneau sirenele. Am luat spada și m-am întristat, dar i-am dat-o unei sirene, care dispăru. „Ia asul!” spuneau sirenele. Am luat soarele, care se făcu monedă, și m-am întristat, așa că i-am dat-o unei sirene, care dispăru. „Ia asul!” plângea sirena, iar lacrimile i se făceau văzduh, țărână și foc. Am luat asul și am adormit, trezindu-mă în soare și ape, în flăcări, în picioare, în zbor și în camera verde. Dar camera nu mai era verde. Era galbenă, și nu eu o făcusem așa, ci cupa din sufletul sirenei.

(30 noiembrie - 1 decembrie 1994; 17.73)

JACK

Motto:

Afară-i frig și e-nnorat,
În sobă arde mama,
De lustră tata-i spânzurat
Iar eu mă tai cu lama.

Pe jos stau frații mei întinși;
Sunt morți de-o săptămână,
În putrefacție-au intrat
Și nimeni nu-i adună.

Și soră-mea cu ochiul scos
Se zbate într-o ladă.
Alt frate e întins pe jos
Și-n spate are-o bardă.

Nevastă-mea atârnă greu
De-o cracă în grădină
Și-o cioară-i ciugulește fin
Din inimă și splină.

În frigider, în pungi de-un kil
Stă relaxat bunicul,
Iar din bunica-au mai rămas
Un deget și buricul.

Unchiul Matei stă în extaz
Cu ochii la cornișă,
Cu un picior în aragaz
Și degetele-n priză.

Copiii mei au înghețat
Cu gâtul rupt în stradă,
Privind cu ochii lor sticloși
Măcelul din ogradă.

Dormi, puiul tatii, somn usor,
Căci tata te gazează,
Îți taie gâtul cu-n topor
Și-apoi te împăiază.

Vecinii mi-au încremenit
În sticle de ventuze.
Aștept diseară musafiri
Și mă tot ling pe buze...

(Balada omului sărac - Folclorul copiilor)

Jack era, după părerea multora, inclusiv a sa, un scriitor bun, care promitea. La 30 de ani, cu trei cărți care atrăseseră simpatia publicului, era în atenția unor persoane influente, care așteptau răbdători maturizarea sa deplină, odată cu care aveau să vină negreșit și romanele de succes. Romane care, pe lângă consacrarea lui Jack, trebuiau să aducă și sume importante.

Era luni, ora 8 dimineața, iar Jack stătea la birou, în fața calculatorului, urmărind mișcarea ritmică a secundarului pe ceasul de pe peretele opus.

Noaptea trecută îi venise o idee pe care o găsisese potrivită pentru următoarea sa carte. Știa în mare cum se va desfășura conflictul, dar inspirația refuza să-l ajute să înceapă.

Privi ceasul: 8:30. Simțea o ușoară nervozitate. „Dacă mă înfurii, nu mai pot să scriu nimic”, își spuse, iar acest gând îl enervă și mai mult. „E luni, trebuie să încep azi!” hotărî el. „Dar cum?” Simți furnicături pe piept și se ridică. Începu să se plimbe prin cameră, să se uite pe fereastră, dar inspirația nu veni. Își dădu seama că era transpirat. Se uită la ceas: 8:45. Realiză că era furios de-a binelea și că nu va putea începe niciodată cartea aia blestemată. Se întoarse la birou și strigă:

-Billy, adu-mi apă!

Billy era unul din cei doi roboți ai lui Jack. Intră, ținând cu siguranță în mâna dreaptă o tavă cu un pahar. O puse pe birou cu grijă, spuse: „Poftim, stăpâne!” și făcu o plecăciune cu grație.

Jack luă paharul, bău, însă simțea că ceva nu era în ordine. „Ce naiba s-a întâmplat?” se întrebă el. Puse jos paharul gol pe jumătate, iar robotul îl luă, făcu o plecăciune și se îndreptă spre ușă.

„Asta era!” își dădu seama brusc Jack.

-Hei, Billy! zise el.

-Da, stăpâne, răspunse robotul și se întoarse.

-De când faci plecăciunile astea când îmi aduci ceva?

-Chiar de azi dimineață, spuse robotul cu mândrie.

-De ce? Ți-ai schimbat programul?

-Nu, stăpâne, nu pot să-mi schimb programul, ci doar să-i adaug noi elemente, să-l îmbunătățesc, în funcție de dorințele voastre.

-Și cum ți-a venit ideea?

-În AV-ul de aseară, servitorii regelui făceau plecăciuni, iar tu păreai satisfăcut.

Jack își aminti aventura virtuală de duminică și zâmbi. Prinse ultimele cuvinte ale lui Billy:

-...ar putea fi actori excelenți.

Se referea desigur la roboți. Atunci pe Jack îl fulgeră o idee nebunească: dacă pot fi actori, atunci pot să și improvizeze.

-Ted! răcni el, nerăbdător.

După câteva momente, robotul intră în cameră. Jack le zise să vină mai aproape de birou și începu să explice:

-Billy spunea mai devreme că roboții pot adăuga noi elemente programului inițial, conform cu dorința utilizatorului, și să se comporte mai departe...

Făcu o pauză, căutând un alt cuvânt, dar nu-l găsi, deci continuă:

...conform situației existente. Așa este?

-Da, răspunseră calm Billy și Ted.

-Am să vă descriu o situație. Vă rog să vă imaginați că e una reală și deci să acționați ca atare. E clar?

-Da. Descrie situația! zise Ted.

-Bun! zise Jack și trase aer în piept. Computer, înregistrează!

După ce văzu cuvintele de confirmare de pe ecran, își înălță privirea spre cei doi și începu:

-Să presupunem că Ted e un scriitor de succes, care însă prezintă în cărțile sale o serie de crime sadice. Billy e un psihopat care pune în aplicare ceea ce Ted povestește în romane. În final, poliția află unde este Billy și îl somează să iasă afară neînarmat. El refuză și atunci poliția ce să facă? Îl cheamă pe Ted să discute cu el și să-l convingă să se predea. Ted acceptă, și, mai mult, intră în casă și vorbește cu Billy, care-i povestește aventurile sale. Imaginați convorbirea dintre ei și un sfârșit în acord cu cele întâmplare.

Roboții rămaseră câteva clipe nemișcați, analizând informațiile primite.

Când ajunse Ted, hotelul era înconjurat de polițiști. Ieși din mașină și își duse mâna la ochi pentru o clipă, orbit de luminile halucinante ale girofarurilor. Privi în sus și-și dădu seama că soarele apusese și se lăsa întunericul. Cerul era înnorat și nici o stea, nici măcar luna, nu se vedeau. Gândi că imaginea asta putea fi foarte bine sfârșitul unui film polițist. Sau începutul unui film de groază. În cazul său, a doua variantă părea mai aproape de realitate. Zâmbi.

Nu observă polițistul decât când acesta ajunse lângă el. Îl salută pe Ted și-i mulțumi pentru cooperare, apoi începu să-i expună detaliile: cum aflaseră ascunzătoarea lui Billy, în ce parte a hotelului se afla acum, cum îi evacuasera poliția pe ceilalți oameni fără să fie nimeni rănit. Ted îl privea fix în ochi, încercând parcă să afle ce anume îl împinsese să-și aleagă această meserie. Fu tentat să-l întrebe ce vârstă și câți copii are, însă își dădu seama că l-ar fi jignit și și-ar fi atras antipatia sa poate chiar și prin schimbarea nepermisă a subiectului. Polițistul termină de vorbit și cu un gest nervos îl îndemnă să-l urmeze.

Întunericul parcă se lăsase mai repede ca de obicei, iar girofarurile aveau un efect hipnotic asupra lui. Auzi ca prin vis un strigăt amplificat de portavoce, anunțându-l pe Billy că a venit Ted, că vrea să-i vorbească și să-l convingă să se predea. Ultimele cuvinte îi creară o ușoară stare de nervozitate, simțindu-se într-un

fel mai aproape de cel asediat decât de oamenii ce voiau să-l pedepsească. Dar această senzație îl mai trezi.

-Vorbiți-! îi spuse un polițist, înmânându-i portavocea.

Realiză deodată că vorbele pe care le va spune vor fi ascultate de toți, și că aceste vorbe puteau schimba soarta unui om. Deschise gura, dar nu putu scoate nici un sunet. Atunci îi dădu portavocea înapoi polițistului și-i spuse:

-Nu vă supărați, n-aș putea merge să vorbesc cu Billy între patru ochi?

Polițistul îl privi nervos, considerându-l în parte răspunzător pentru cele întâmplate. După o clipă de gândire, se duse să vorbească cu altcineva, probabil șeful său, iar când se întoarse îi zise lui Ted:

-Puteți merge, dar fiți foarte atent, e un criminal periculos. Și înarmat, pe deasupra.

Și gândi: „Psihopați și nebuni amândoi, vă luați de-o mână. O să vă-nțelegeți sigur.”

-Acum se află la etajul 1, în camera 117. Dacă vă uitați cu atenție, puteți vedea perdeaua mișcându-se. Vedeți?

-Nu, spuse calm Ted și gândi: „Da, într-adevăr se mișcă!”

Împreună cu polițistul se strecură printre mașini până ajunseră în fața intrării.

-Succes! îi șopti polițistul și pentru prima oară, în ochi i se putea citi o slabă pâlpâire de admirație.

Ted, singur, făcu un pas, apoi încă unul, ca în transă. Începu să urce scările, cu toate privirile ațintite asupra sa. Le simțea greutatea din ce în ce mai mare și se grăbi să intre în hotel.

Prima senzație pe care o încercă fu aceea de ireal. „Ce ciudat e un hotel pustiu”, își zise. Își dădu seama că-i era teamă și această descoperire îi mări neliniștea.

Urcă treptele cu atenție până la primul etaj. Știa că peste puține clipe va ajunge în fața camerei 117 și dori ca acest moment să vină cât mai greu. Dar după zece pași fu în fața ușii. Bătu. Auzi o mișcare înăuntru și pentru prima dată îi fu frică cu adevărat.

-Intră! se auzi.

Deschise ușa și intră... Billy stătea pe pat, cu o armă automată lângă el. Îl privi lung și în ochi i se citea curiozitatea.

-Tu ești Ted? întrebă el.

-Da, spuse răgușit Ted, și-și dresе vocea.

-Eu sunt Billy, cred că știi. Nu-ți fie teamă. Când cuiva îi e frică de mine, mă enervez. Îl înțeleg pe câinele care-l mușcă pe omul care fuge de el. Nu fugi de mine!

Ted se apropiă și se așeză pe un scaun în fața celuiilalt.

-Ei, suntem singuri în hotelul ăsta, zise Billy. Într-un fel, acesta era hotelul meu, până să vii tu. Acum este hotelul nostru. Să teucid ca să fie din nou numai hotelul meu, dar aș fi iar singur. Tu ai avut vreodată un întreg hotel numai pentru tine?

-Nu, recunosc Ted, niciodată. Dar când închid ochii, întreg Pământul e al meu. Doar al meu.

-Te mulțumești cu puțin, spuse Billy și zâmbi.

Involuntar, Ted zâmbi și el, iar în acea clipă simți simpatie pentru omul din fața sa.

Billy dădu deoparte un colț al perdelei și privi afară.

-Se agită, mormăi el. Trebuie să-i mai temperez!

Deschise cu grijă fereastra, își luă arma, o agită ca să o vadă cei de jos și răcni:

-Nu faceți vreo prostie! Lăsați-mă să vorbesc cu Ted. Dacă nu, îl împușc și-i scot ochii!

Pe Ted îl trecu un fior de gheață pe șira spinării. Billy își dădu seama. Închise fereastra și-i zise:

-Stai liniștit, i-am speriat ca să avem puțină vreme, să vorbim.

Se opri o clipă, privindu-l pătrunzător pe Ted, apoi închise geamul și se așeză din nou pe pat.

-Suntem una, Ted, tu și cu mine!

-Ba nu, ne completăm, dar nu suntem una. Ne asemănăm, dar nu suntem la fel.

-Ai putea crede că îmi ești superior, nu-i așa? Că tu ești cauza și eu efectul, tu creierul și eu trupul. Dar ce e creierul fără trup?

-Idee pură!

-Ineficiență! La ce bun o idee care nu se va aplica niciodată, un gând necunoscut de nimeni? De ce doar ai scris cărțile acelea? De ce nu ai ucis tu?

-Le-am scris din răzbunare! Câte nedreptăți am suferit înainte de a găsi această soluție! Nu puteam țipa ca să mă descarc, cum făceau unii. Sufeream și tăceam. Într-o zi am vrut să mă sinucid, dar atunci mi-am dat seama că dacă o făceam, societatea m-ar fi învins. Nu puteam suporta ideea ca ticăloșii să râdă deasupra cadavrului meu.

Privea fix într-un punct aflat în spatele lui Billy, cu ochii injectați, strângând cu furie pumnii. După atâta timp, era primul om căruia i se destăinuia. Vorbind, se elibera de o greutate care parcă îi apăsase sufletul. Dar pe măsură ce aceasta dispărea, Ted începea să simtă fizic golul ce-i lua locul. Continuă:

-Dar atunci, ca să nu mă omoare, trebuia să-iucid eu pe ei. Mă scârbea ideea de a-i ucide propriu-zis, deci trebuia să-i omor în plan psihic, să-mi omor obsesia cu privire la ei.

-Ți-era frică de pedeapsă! Ai ales forma lașă a răzbunării. Totuși, știi când am început să te admir? Când am înțeles cât de greu ți-a fost să publici aceste cărți. Ți-ai tipărit o parte din suflet, te-ai destăinuit lumii întregi, ai mărturisit societății tocmai crimele împotriva ei. „Câtă durere!” mi-am zis atunci. „Omul acesta trebuie răzbunat. Societatea trebuie pedepsită.”

-Ai simțit la fel ca mine, dar ai acționat diferit. De fapt, răzbunându-mi nedreptățile, ai dat dovadă de altruism.

-Dacă stau și mă gândesc, nu te-am răzbunat numai pe tine, am răzbunat lumea. Am răzbunat lumea împotriva ei însăși.

Se opri un moment să răsuflă. Dintr-odată își dădu seama că nu mai știe ce să spună. Îl privi pe Ted, apoi își aminti de polițiștii de afară.

„Atât de asemănători și ce destine diferite! El un scriitor și eu un criminal. Așa ne categorisește societatea. El e un om liber iar pe mine vrea să mă ucidă poliția. Poliția, câinele societății.”

Se întunecase. Singurele lumini erau cele ale girofarurilor de afară, care răspândeau umbre ciudate pe pereții camerei. Dar liniștea care se lăsase era mai apăsătoare decât întunericul. Ted simțea o senzație nedefinită de apăsare în urechi și pe tâmpile, așa că vorbi:

-Câți oameni ai... ucis?

Întrebarea îl speriè. Billy tresări și-l privi în ochi. Apoi fixă umbrele de pe perete. Într-un târziu răspunse:

-22. Ca și tine.

-Totuși, mă întreb, cum nu te-au prins după primele...

Își căută un cuvânt potrivit.

-...crime, completă Billy, și sunetul dur îl izbi din plin pe Ted.

Dădu încet din cap afirmativ.

-Știai că sunt cercetător? Chimist?

-Nu.

-Am descoperit o substanță care favorizează inducerea stării de hipnoză. Cel mai ușor era să pulverizezi soluția dintr-un tub de spray asupra țintei. I-am spus șefului, iar el a anunțat armata. Descoperirea a devenit secretă. Conducerea institutului a hotărât că nu mai era necesar să mă ocup eu de substanța respectivă. Tocmai eu, care o descoperisem. Am luat din laborator o cantitate suficientă și m-am dus acasă la șeful meu. Era singur, soția și copiii săi erau plecați. L-am hipnotizat și i-am comandat să nu mai vadă și să nu mai poată respira atunci când vine vorba de ceva legat de chimie. Chimia era viața lui. A doua zi nu a venit la serviciu. În seara aceea l-am văzut ultima dată. Am aflat că a fost internat într-un spital de psihiatrie. Și am mai aflat că el fusese singurul care se opusese îndepărtării mele de la cercetarea substanței. Atunci am avut un șoc. M-am simțit pentru prima dată ca fiind un membru al societății. Am vrut să mă răzbun pe ea, și

deci în primul rând pe mine. Cea mai grea pedeapsă era să cobor, făcând rău. Altora. Atunci ți-am citit prima carte.

-Și presupun că te-a impresionat.

-M-a uimit. Și mi-a dat idei. Pot spune că romanele tale au fost manualele care m-au învățat cum să ucid. Nu e totul să ucizi, important e cum o faci. Există o estetică a crimei?

-Poate fi o crimă sublimă?

Billy stătu un moment pe gânduri, parcă temându-se să răspundă.

-Crima sublimă e crima fără motiv. Să ucizi de dragul artei.

Ted nu mai spuse nimic. Era de acord cu ce spusese Billy și era parcă invidios că nu-i venise lui ideea. Sau poate pentru că nu o pusese el în aplicare? Începuse să simtă tensiunea discuției. Se ridică și făcu câțiva pași ca să se mai dezmoștească. Simțea nevoia să schimbe subiectul, dar nu știa cum. Vorbi:

-Cred că i-ai ucis pe toți cu ajutorul substanței hipnotice, nu?

-Doar 21. Dacă vrei, am să-ți povestesc.

-Noaptea e a noastră.

-Și e ultima mea noapte de libertate. Mă voi gândi la ea toată viața. Orice s-ar întâmpla, noaptea aceasta nu mi-o va putea lua nimeni.

Zâmbiră amândoi. Se simțiră prieteni.

-Povestește, spuse încet Ted.

-Primul era deci profesorul.

Ted își aminti. Fusesse prima nedreptate importantă ce i se făcuse. Se înțelegea foarte bine cu un profesor, putea chiar să considere că erau prieteni. Într-o zi, iarna, pe când traversa strada, acesta alunecase și căzuse. O mașină se apropia cu viteză claxonând iar profesorul nu se putea ridica. Era ca într-un coșmar. Atunci Ted se repezise și-l trăsesse în ultimul moment pe trotuar. Profesorul îl îmbrățișase și-i spusese că-i e dator cu viața. Peste un timp, avea un examen de dat cu același profesor. Ted era destul de bine pregătit iar examinatorul era de treabă. Toți colegii primiseră note mari iar Ted nu avea emoții. Însă când ajunsese la el, profesorul începu să intre în amănunte, să ceară explicații detaliate și să pună întrebări încuietoare. Spre sfârșit, Ted, transpirat tot, se blocă complet. Profesorul îi puse nota minimă de trecere, iar la plecare nu-i răspunse la salut. Ted se simți ca un ticălos, un protejat căruia i se făcuse o mare favoare. Dar mai mult decât atât, era dezamăgit. De profesor și de sine.

-Mă ascuți? întrebă Billy.

-Da, scuză-mă, se trezi Ted.

-Am sunat la o ușă. Mi-a deschis soția sa. Am hipnotizat-o și i-am spus să uite că m-a văzut. Profesorul era în sufragerie. Se uita la televizor. După ce a intrat și el în transă, i-am explicat ce să facă la două ore după ce plec eu.

Îl privi pe Ted în ochi.

-L-au găsit a doua zi înfipt cu ochii în cuier.

Izbucniră amândoi într-un hohot nestăpânit de râs. Era și un mijloc de descărcare nervoasă.

Lui Ted îi veni o idee:

-Totuși, spuneai mai devreme că am ales calea lașă a răzbunării. Dar tu? Hipnotizându-i, nu au avut nici o șansă!

Billy nu pusese niciodată problema în felul acesta. Simțea că celălalt are dreptate, dar îi era rușine să recunoască faptul că a avut o idee greșită. Dacă ar fi fost altcineva, l-ar fi contrazis, însă mințindu-l pe Ted s-ar fi mințit pe sine însuși. Spuse cu jumătate de gură:

-Da, ai dreptate. Dar aveam de ales între a fi laș și a fi prost. Am făcut ce mi s-a părut mai corect la momentul respectiv.

-Înțeleg, zise Ted, cu o undă de compasiune în glas.

Se lăsă din nou liniștea.

-Spune mai departe. Ce s-a întâmplat cu al doilea?

Amintirea îi trezi o sclipire în ochi lui Billy.

-Din păcate, pe al doilea nu-l cunosc. Veneam de la institut. Era destul de târziu și strada era pustie. În fața mea mergea grăbit un om între două vârste. Numai fularul său mi-a atras atenția: era roșu cu cerculețe negre. Aveam la mine spray-ul cu hipnotizant, așa că m-am apropiat, l-am depășit, apoi m-am întors brusc și și i-am pulverizat o doză în față. I-am spus să nu scoată un sunet, apoi i-am trecut din nou în spate și l-am gătuțit cu fularul, până s-a prăbușit. Am vrut să merg mai departe, însă ceva parcă m-a oprit. M-am întors, l-am privit și am văzut din nou fularul. Am socotit cam cât ar costa, l-am luat și i-am pus în buzunar dublul sumei respective. Apoi m-am dus acasă și m-am culcat. Din păcate, n-am avut prea multă vreme parte de el, dar asta am să-ți povestesc mai încolo. Peste o săptămână s-a întâmplat să am nevoie de niște bani și m-am dus la bancă să-i ridic. Mi-am dus mașina într-o parcare subterană din apropiere. Spre surpriza mea, la o distanță destul de mică de mine era un cuplu - un bărbat și o femeie - care se chinuia să pornească mașina. Am coborât și m-am dus la ei. Îmi venise o idee. Le-am spus, amabil: „Pot să vă ajut cu ceva?” „Nu, mulțumim”, zise zâmbind femeia. Am băgat mâna în buzunar după spray. Nu și-a dat seama decât când era prea târziu. Bărbatul se chinui să împingă mașina. Era plictisit și obosit, așa că nu mi-a fost greu să-l hipnotizez. Despre ce s-a întâmplat apoi s-a scris și în ziare. Femeia s-a apropiat de zid iar bărbatul, pornind în sfârșit mașina, și-a luat avânt și s-a îndreptat spre ea, strivind-o de perete. Însă din cauza vitezei, mașina s-a făcut praf, omorându-l și pe șofer. Așa am ajuns la patru.

Se opri o clipă, să-și tragă suflul. Afară se întunecase complet. Poliția era în așteptare. Se uită la Ted și privirea acestuia îl îndemnă să continue.

-După acea zi am hotărât să încetez cu răzbunarea, și poate că nu se mai întâmpla nimic dacă nu era povestea cu controlorul de bilete. Și s-a întâmplat exact ca în cartea ta, doar că pe controlor îl cunoșteam, era vecinul meu.

În ziua aceea Billy se sculase foarte prost dispus, parcă știind că se va petrece ceva rău. În stația de tramvai erau puțini oameni iar el se plictisea, așa că începu să se plimbe pe peron. Băgând mâna în buzunar, simți o bucată mică de hârtie și o scoase, vrând s-o arunce. Însă văzu cu surprindere că era un bilet de tramvai mototolit, însă nefolositor. Hotărî deci să nu mai cumpere altul. În tramvai, controlorul, vecinul său, recunoscându-l, îl salută și apoi ceru biletul. Billy i-l dădu încrezător, dar după o clipă se schimbă la față: vecinul îi reproșa că era un bilet compostat și-i cerea să plătească amendă. În zadar încercă să-i explice, făcând apel și la faptul că se cunoșteau și nu s-ar fi pretat la un asemenea lucru. Controlorul îi încheie un proces verbal iar Billy fu nevoit să plătească.

-Cum m-am întors de la institut, m-am dus la el acasă, l-am hipnotizat și l-am făcut să-i vâre soției sale o andrea în cap, printr-o ureche.

Ted simți un impuls irezistibil de a izbucni în râs, surprinz de originalitatea ideii, dar atmosfera nu părea potrivită. Duse repede mâna la gură și, cu greu, se stăpâni. Celălalt păru că nu observă, altfel, gândi el, ar fi făcut vreun comentariu.

-Și eu am râs când mi-a venit ideea, zise Billy înțeleghător.

Ted nu reacționează în nici un fel.

-Eu ți-am povestit. Spune-mi și tu ce-ai gândit când ai scris cărțile. Ce ți s-a întâmplat?

Vru să-și amintească, dar nu reuși să se concentreze. Se uită pe fereastră și deodată îi veni în minte:

-Să-ți spun ce-am pățit într-o seară. Mă plimbam prin oraș. N-aveam chef de nimic. Deodată am ajuns în fața unei treceri de pietoni... Am vrut să traversez, când am văzut o mașină care se apropia cu viteză. Era singura, strada era în rest pustie. Și nici un om nu era în apropiere. Am făcut un pas înainte și șoferul a încetinit. Am înaintat iar mașina a ajuns în dreptul meu și s-a oprit. Atunci mi-a venit o idee. Eram pe trecere, deci mașinile puteau să mai aștepte puțin. M-am aplecat, acolo în mijlocul drumului, și m-am prefăcut că mă închei la șiret. De jos l-am privit pe șofer. Avea întipărit pe față un calm desăvârșit. N-a claxonat și nici n-a pornit. Atunci m-am gândit că nu mai avea nici un farmec să-l chinuiesc, așa că m-am ridicat și am ajuns pe trotuarul celălalt. Nu m-am mai uitat înapoi spre mașină. Deodată, am auzit un zgomot de pași în spate. M-am întors și m-am trezit față în față cu șoferul. Avea aceeași expresie de indiferență și, într-un fel, de bunătațe. Fără nici un avertisment, m-a lovit scurt în plex. Când m-am aplecat, m-a lovit în cap și mi-a spart arcada. Am căzut și simțeam cum îmi curge sângele în ochi. N-am scos un sunet. Șoferul, fără să zică nimic, s-a îndreptat spre mașină și a plecat mai departe. M-am simțit cum îl urăsc. Cât de tare îl urăsc! Am vrut să fug după el și să-i dau cu o cărămidă în parbriz. Dar stăteam pe jos, plin de sânge. Voiam să pot zbura, să-l ajung din urmă și să-i joc pe capotă, ca să-l înnebunesc. Dar nu eram în stare și m-am urât pentru neputința mea. Doream un cutremur,

orice, ca să-l văd strivit de un copac. Mi l-am imaginat întins pe jos, cu mașina zdrobită, inconștient, apoi pe mine venind, întorcându-l cu piciorul, scuipându-l în față și râzând. Când am ajuns acasă, am scris povestirea aia despre omul băgat cu capul în cazanul cu apă clocotită și detergent. Mă întrebam cum ar arăta fiert. Apoi am mai scris despre cel obligat să-și taie mâna și să și-o mănânce.

Billy îl ascultase cu atenție, privindu-i mișcarea buzelor pe măsură ce povestea.

-Iar eu *i-am pus* să facă așa ceva. În numele tău. Dar cel electrocutat?

Ted își aminti, dar își dădu seama că nu era o întâmplare prea interesantă. De ce oare îi atrăsese atenția celuiilalt? În mod sigur, lui Billy i se întâmplase ceva deosebit.

-De ce întrebi tocmai de el?

-De ce n-aș întreba?! Sunt curios.

-Trebuia să plătesc lumina, n-am fost atent și mi-a luat mai mult. Atunci mi-a venit ideea cu cele două fire băgate în gură.

Se opri și zâmbi.

-Dar tu ce-ai pățit?

Billy trase aer în piept, apoi vorbi:

-Conduceam un experiment... de fapt nu era ceva oficial, căutam o substanță, un fel de drog, care să nu aibă însă efecte secundare și, mai mult, să nu producă dependență. În sfârșit, am pus la punct o metodă de preparare. Teoretic, totul era frumos, dar în practică ne lipsea un element important. Era destul de rar și nu puteam cere... oficial, să spun așa, pentru că nu voiam să dăm de bănuț. Am încercat să mă interesez discret pe la colegii de la alte departamente și unul mi-a zis că îmi poate procura. Peste o săptămână, văzând că nu dă nici un semn de viață, m-am dus la el și l-am întrebat dacă mai era în stare să-mi facă rost de substanță. I-am spus că dacă nu, nu era nici o problemă, dar el mi-a promis. Apoi mi-a spus prețul. Era scump, dar am acceptat. I-am dus banii a doua zi. El s-a rânjit la mine și m-a asigurat că în trei zile rezolvă totul. Atunci le-am spus și celorlalți din echipă. Numai că n-au sărit în sus! E curios cât te poți bucura când știi că ai depășit ultimul obstacol... Ei, au trecut trei zile și nimic, firește. M-am dus iar la el. Începuse să-mi fie scârbă să mă tot rog și să tot întreb ce s-a întâmplat. M-a privit, nu știu, într-un fel surpins. Parcă nu se aștepta să mă vadă. M-am gândit să nu dau atenție și i-am cerut substanța. S-a uitat la mine, a început să zâmbească și mi-a zis: „Care substanță?”

Ted observă că ritmul respirației celuiilalt se accelera și avea impresia că își încordase degetele pe marginea patului. Billy simțea o presiune puternică în piept, amintindu-și clipa aceea nefericită și voia să se elibereze printr-un urlet. Dar era conștient că polițiștii ar fi prins curaj, știind că ceva nu era în regulă.

-Am încercat pe un ton mai dur, continuă el, dar nici nu mă lua în seamă. Am vrut să-i dau un pumn în cap, dar apoi mi-a venit o idee. Trebuie să-ți spun că purtam spray-ul cu mine tot timpul. Poate ți se pare o tâmpenie...

Aștepta să îl aprobe Ted, dar acesta gândi: „E perfect normal” și nu spuse nimic.

I-am pulverizat o doză în față chiar acolo, în mijlocul laboratorului, și i-am zis să-și vâre două fire electrice în gură. Apoi m-am întors și am plecat. Acum îmi dau seama ce noroc am avut că nu era nimeni cu el. Pe hol, când mă duceam în laborator la mine, am auzit un țipăt și am izbucnit în râs.

Se opri câteva clipe, apoi mormăi:

-Din păcate, din experiment s-a ales praful...

Ted se întristă și se uită pe fereastră. Noaptea era neagră și luminile girofarurilor pâlpâiau pe pereți ca niște flăcări.

-Apoi ce-ai mai făcut?

-Apoi?... Apoi am prins gust să ucid. Pur și simplu nu credeam că mi se poate întâmpla așa ceva. Citisem că unii ucigași, după câteva crime, nu se mai puteau opri și omorau până erau prinși. Am început să-i vânez pe străzi. Îi hipnotizam și le dădeam diferite ordine, doar din plăcere. Majoritatea erau ca în cărțile tale: să-și pună acid sulfuric în nas în loc de picături, să-și înfigă două ace în ochi, să-și taie bucăți soția, să-i bage un cuțit pe gât soțului, să-și strivească copiii membru cu membru cu mașina, să se spânzure de bara de protecție de la balcon, să-și pună otravă în supă...

Nu-și mai amintea. Ted simți un imbold puternic să continue el lista, dar se temea să nu-l jignească pe Billy. Știuse dintotdeauna că are o memorie bună și acum era fericit că își aducea o nouă dovadă.

...să se începe cu clei, să mănânce sticlă pisată, să-i taie capul nevastei cu fierăstrăul, să se arunce în fața unui troleibuz, să se arunce de pe bloc...

Billy, care îl privise tot acest timp cu un aer curios și puțin amuzat, îl opri brusc:

-Stai! Ajunge!

Ted fu surprins și se uită la celălalt întrebător. Acesta zâmbi și dădu din cap:

-Mă rog, scuză-mă, dar când ai pomenit de aruncatul de pe bloc m-am gândit că trebuie să-ți spun ce-am pățit.

-Te ascult.

-Era tot noapte și mergeam pe strada pustie. Simțeam nevoia să mai hipnotizez pe cineva. Mă simțeam în acea clipă stăpân pe viața persoanei respective, viitorul ei depindea de un cuvânt al meu! Însă în ziua aia nu avusesem noroc, căci nimeni nu se încumeta să treacă pe lângă mine. Tocmai voiam să mă întorc acasă, când am auzit pași. Am întors capul și am văzut o femeie care mergea grăbit. Mai că nu alerga. Simțeam că îi era frică și am început să fiu și eu neliniștit.

I-am ieșit în față, cu spray-ul în mână, dar am așteptat o clipă. Am privit-o în ochi. N-a zis nimic, știa că vorbele n-ar ajuta. Dar mă implora cu privirea să o las în pace. Am ezitat și am observat o urmă de recunoștință. Apoi, din reflex, i-am pulverizat o doză în față. Am văzut cum ochii începeau să tacă. Nu mai era un om liber, ci un sclav. I-am spus să se arunce de pe un bloc și ea porni spre scara cea mai apropiată. În acel moment am simțit milă și am vrut s-o opresc, dar n-am putut deschide gura. Am luat-o la fugă. N-am auzit nici o bufnitură și am sperat, dar am citit a doua zi în ziar. M-am întrebat dacă mai sunt stăpân pe mine sau dacă sunt un ucigaș psihopat. M-am gândit dacă am simțit ceva la ultimele crime. Nimic, nici măcar puțină satisfacție. Atunci mi-a părut rău că am ales această cale. Nu puteam concepe că am ajuns o simplă mașină. Eu era cel hipnotizat. Nu fusesem în stare să găsesc drogul care nu creează dependență. Așa că am hotărât să mă opresc. Nu era ușor, dar am rezistat două săptămâni.

Îl privi pe Ted. Era numai ochi și urechi.

-Ți-am zis despre fularul roșu. Roșu cu cerculețe negre. Era... hipnotic, într-un fel. De când îl cumpărasem, îl purtasem întruna. Eram prieteni. Și a venit ziua mea. Te surprinde? Închipeie-ți că m-am născut și eu odată.

Ted lăsă ochii în pământ.

-M-am dus la serviciu. La început au fost felicitările de rigoare, câteva fleacuri drept cadouri și apoi ne-am apucat de lucru. După ce au plecat toți acasă, am mai rămas să termin ceva, împreună cu un coleg cu care mă înțelegeam cel mai bine. În sfârșit, am tras niște concluzii și ne-am pregătit să mergem acasă. Afară se înnoptase. M-am îndreptat spre cuier și am văzut că fularul meu era parcă altfel. Am crezut că din cauza luminii neanelor nu mai văd bine, dar l-am auzit pe coleg: „Îți place?” Am simțit ceva ca un cuțit în inimă și m-am întors. I-am spus că fularul meu nu era albastru și el a început să râdă. L-am întrebat unde e al meu și mi-a răspuns că e în cuier și că pot să-l schimb dacă vreau. Am început să mă enervez. L-am apucat de guler și am repetat. El s-a smucit și mi-a zis că l-a aruncat și că era o glumă. Mi-am dus mâna instinctiv la buzunarul cu spray-ul, dar mi-am amintit că hotărâsem să încetez. Am început să tremur. Cu efort, am reușit să scot mâna din halat și m-am bucurat, căci era o victorie importantă. Dar ticălosul trebuia pedepsit. Am văzut pe o masă un briceag, l-am luat și m-am repezit la el. A fost o luptă dreaptă. În cele din urmă, am reușit să-i vâr lama în gât. L-am mai lovit apoi de vreo zece ori, să fiu sigur că nu-mi va mai arunca vreun fular vreodată. Apoi m-am îmbrăcat și am plecat. Putea fi descoperit oricând de oamenii de serviciu și cum eu eram principalul suspect, eram sigur că voi fi prins. Așa că m-am gândit să amân cât mai mult acea clipă. Mi-am cumpărat arma automată și am luat camera asta la hotel.

Și cu o mișcare bruscă, îndreptă arma spre celălalt și apăsă pe trăgaci. Se auzi un țăcănit și Ted îngheță. Simți cum i se muiau toate oasele. Închise ochii și se întrebă cu ce greșise. Rămase așa câteva clipe, apoi îndrăzni să-l privească din nou

pe Billy. Acesta îl urmărea cu atenție. Mai apăsă o dată și zgomotul sec răsună iarăși.

-Sunt înarmat! zise el, zâmbind trist.

Așteptă să-și revină Ted, dar deodată o lumină ciudată inundă încăperea. Ca la comandă, amândoi întoarseră capul spre fereastră. Pe cer se vedea luna plină, până atunci ascunsă de nori. Flăcările girofarurilor pâliră în marea de argint iar fețele celor doi se dezvăluiră în umbre ciudate.

-Ce lună frumoasă! spuse Ted, fascinat. Ce lume frumoasă!?

Și îl privi pe Billy.

-Dar oamenii?

-Oamenii apreciază lumea din ce în ce mai puțin, pentru că au din ce în ce mai puțină nevoie de ea.

„Iar peste un secol nu vor mai avea nevoie aproape deloc și se vor amăgi participând la aventuri virtuale.”

-Nu trăiesc în realitate, așa cum nici noi nu vorbim acum în realitate. Trebuie să ne trezim și să-i trezim și pe ei, spuse Ted.

-Fără îndoială, spuse Billy.

L-au găsit a doua zi înfipt cu ochii în cuier. Întrebară cine e autorul crimei iar Ted recunoscă și fu dezactivat. Billy nu zise nimic. Aștepta. Problema cu roboții e că își iau rolul în serios.

(21 ianuarie - 4 aprilie 1995; 17.87-18.07)

DIMENSIUNEA 3

lu' Bos

1. Introducere

Era din nou căutat de poliție pentru o crimă ce n-o comisese. Tot ca acum doi ani, cazul era anchetat de un personaj între două vârste și, la fel ca atunci, nu avea nici un alibi confirmabil de către o altă persoană. Ce să facă el, sărmanul, dacă în noaptea când fusese ucis în apropierea blocului său un bărbat, dormise ca un îngerăș în patul lui? Firește, când venise acasă nu îl văzuse nimeni.

În urmă cu doi ani, în circumstanțe asemănătoare, era cât pe ce să fie condamnat la 15 ani de închisoare, dar îl salvase o depoziție suspectă, un martor pe care avocatul său îl dovedea ca fiind chiar criminalul.

Dar în clipa de față, EL nu credea că mai avea vreo șansă să scape de pușcărie, mai ales că, agasat de atâtea interogatorii și vrând să rămână măcar la sfârșit de săptămână singur, liniștit, luase trenul spre localitatea En. Însă, în ultima clipă, cei care îl urmăreau se suiră și ei în tren. Gestul lui putea fi luat acum drept o dovadă de vinovăție...

...Se așeză comod într-un compartiment, ocupând locul de la fereastră. Câteva stații fu singur, după care intră un tip straniu, cu un aer visător. Închise ușa cu grijă. Scoase dintr-o valiză mică, pe care o așeză apoi în plasă, un fel de căști, pe care și le fixă pe cap.

„Probabil ascultă muzică”, își zise EL, dar observă contrariat că nu existau nici un fel de fire de legătură între căști și un posibil aparat de radio.

EL vru să intre în vorbă cu el, dar nu știu cum să înceapă. Își propuse deci să uite de acesta și să privească pe fereastră. Totuși, nu se putea abține și din când în când trăgea cu coada ochiului înspre vecinul său de compartiment. Acesta privea atent în jur, de parcă ar fi fost urmărit.

„Peste tot numai coincidențe”, își spuse EL, „afară de cazul când tipul mă urmărește pe mine”.

În compartiment domnea o căldură înăbușitoare. EL se adresă celui ce stătea în fața sa:

-Domnu', pot să deschid puțin geamul? E prea cald aici!

Însă „domnu' ” nu dădea nici o dovadă că l-ar fi auzit. Din contra, începu să privească încordat spre ușă și se ridică.

„Dacă e nebun fără speranță, scăpat de la ospiciu?” gândi EL.

Tipul acum se îndreptă încet spre ușă, o fixă încă o dată, apoi, culmea absurdului, realiză un „stând în mâini” și dispăru.

EL mai așteptă puțin și se întrebă când a fost ultima oară la un control medical. Apoi observă valijoara tipului și, învins de curiozitate, se apucă s-o deschidă.

„Dacă tot zic ăștia că-s criminal, măcar să aibă un motiv să mă închidă!” își zise, ridicând capacul (valiza nu era încuiată).

Se aflau acolo o pereche de căști aidoma celor întrebuințate de individ și un aparat dreptunghiular cu șapte butoane. Cinci erau gravate cu un număr de bețișoare verticale: pentru primul - I, pentru al cincilea - IIIII. EL nu pricepu nimic. Își puse pe cap căștile și în acel moment, peste imaginea obișnuită a unui compartiment de tren, se suprapuseră imaginile a două sfere cu diametrul de 2 metri, una portocalie, trecând la un pas de el, prin perete, și una roșie, prin banchete și fereastră.

Speriat de moarte, își scoase căștile și își sterse sudoarea de pe frunte. Puse deoparte cu infinite precauții căștile și aparatul. Sub ele se afla o carte cu vreo 300 de pagini, pe coperta căreia se aflau scrise niște semne indescifrabile.

O deschise. Primele pagini erau niște planșe cu desene, care arătau clar ce trebuia să facă un om aflat în posesia celor din geantă. Fiecărui semn de pe primele patru butoane îi corespundea în carte, în prima planșă, câte un mesaj, scris cu caractere diferite. Observă: *III Terra* și apăsă pe butonul al treilea.

„Devine interesant!” își zise.

Jocul de-a deducția îl absorbise complet. Întoarse pagina. Desenul îl îndemna să apese butonul 4. Începură să se deruleze pe ecran trei mesaje: *antya, ertya, kartya*. Următoarea planșă avea notat, tot în cinci feluri, îndemnul de a apăsa butonul al șaselea în dreptul cuvântului *ertya*. EL se execută. Din aparat sări atunci o chestie de forma aproximativă a unui bob de fasole și cam de aceeași mărime. Avea culoarea albă, la fel ca aparatul.

Ultimul desen îl îndemna să-și vâre într-o ureche bobul, apoi să citească cartea. Făcu întocmai. Îl cuprinse un soi de amețeală și fu nevoit să se sprijine de brațul unei banchete. Când își reveni, nu i se păru nimic diferit. Se așeză dezamăgit pe locul său, luă cartea și avu un șoc: acum înțelegea perfect sensul semnelor ce înainte i se păreau de nepătruns.

„N-am mai auzit de-așa ceva în viața mea!” își spuse EL, citind titlul: *Manual de interdimensionautică*.

2. Inițierea

EL se aplecă asupra cărții și citi:

„În hiperspațiu există mai multe universuri, care nu trebuie înțelese ca niște universuri constant paralele, ci variabile, care se intersectează permanent. Aceste universuri sunt quadridimensionale, de aceea intersecțiile lor vor fi tridimensionale, de cele mai multe ori apărând interdimensionautului ca niște sfere, care în realitate sunt niște tunele, numite prin convenție *canale de trecere*.”

Prin acestea se poate trece dintr-un univers în altul, dar nu întâmplător, ci pe o altă planetă locuită, cu aceleași condiții de viață. Dacă posedați căști interdimensionale, acestea sunt dotate cu un selector, care vizualizează doar canalele de trecere în spații favorabile. Imaginile prezentate sunt de diferite culori, fiecărui univers corespunzându-i una singură.

Mai întâi trebuie amintit că sunt cunoscute cinci universuri. Acestea sunt denumite *dimensiuni*, referindu-ne numai la planetele cu condiții de mediu apropiate. Vom prezenta în cele ce urmează datele pe care le avem la dispoziție despre cele cinci dimensiuni.”

EL întoarce curios pagina:

„*Dimensiunea 1* este populată de ființe primitive, cu o inteligență redusă, dar agresive. Vorbesc toți aceeași limbă, un amestec de consoane dure și șuierături. Călătoria în această dimensiune este foarte periculoasă și din motivul că de aici nu se poate trece decât în dimensiunea 2. Canalul de trecere este vizualizat roșu. Risc: 80%.

Dimensiunea 2 are oameni cu inteligență ridicată. Cea mai de seamă realizare a lor este bomba neuronală, capabilă prin vibrații să distrugă celulele nervoase ale ființelor vii. În prezent, după un război devastator, lucrurile s-au normalizat. Locuitorii vorbesc mai multe limbi, dar cea oficială este așa-numita *venk*. De aici se poate trece în dimensiunile 1 și 4. Canalul de trecere este vizualizat portocaliu. Risc: 60%.

Dimensiunea 3 este locuită de oameni inteligenți, care au descoperit bomba atomică, întrebuințată însă până în prezent doar în experiențe izolate și numai rareori în război efectiv. Mai sunt cunoscute arme chimice, bacteriologice, fatale pentru om. Spre deosebire de ființele din dimensiunile 1 și 2, aceștia au ieșit în spațiul cosmic, ajungând pe satelitul natural și pe planetele învecinate. Se vorbesc foarte multe limbi; nu există una oficială pe întreaga planetă. Cele mai vorbite sunt așa-numitele: *engleză, chineză, rusă și spaniolă*. De aici se poate trece în dimensiunile 1 și 2. Canalul de trecere este vizualizat galben. Risc: 30%.

Dimensiunea 4 - deoarece cartea de față este scrisă aici, invităm persoanele din alte dimensiuni să citească date despre aceasta în cadrul capitolului istoric. Există trei limbi oficiale planetare: *antya, ertya și kartya*. De aici se poate trece în dimensiunile 2, 3 și 5. Canalul de trecere este vizualizat verde. Risc: 4%.

Dimensiunea 5 - de aici nu se poate trece decât în dimensiunea 6. Informațiile despre acest univers au fost adunate datorită unei idei geniale a savantului Keerinto. Un om a trecut în dimensiunea 5, fără speranță de reîntoarcere, dar a putut comunica prin telepatie cu cineva aflat în dimensiunea 4. Din datele furnizate reiese că locuitorii acestei dimensiuni au colonizat unele planete din spațiul cosmic, restul populației rămânând pe planeta de origine. Din punct de vedere social se remarcă o stare de libertate totală. Canalul de trecere este vizualizat albastru. Risc: 0%.

Dimensiunea 6 - persoana trimisă în dimensiunea 5 a observat o sferă indigo, ce nu poate corespunde decât unei alte dimensiuni, însă nu a putut pătrunde în aceasta, de aceea nu se cunosc date referitoare la acest univers.

3. Soarele

Deodată, ușa compartimentului se deschise și apărură doi oameni în uniformă de poliție. Unul din ei spuse ceva într-o limbă necunoscută. EL, cu ajutorul aparatului, reuși să dea de limba sa, apoi își puse „bobul de fasole” în ureche. Omul repetă întrebarea:

-Sunteți numitul EL?

-Da! zise EL surprins.

-Vă rog să veniți cu noi.

EL nu reacționează în nici un fel. Atunci, cel mai voinic dintre polițiști se apropie.

-Un moment, spuse EL.

Cu o mișcare fulgerătoare, își puse căștile, însă nu văzu nimic altceva decât imaginea celor doi care-l priveau ciudat. Cel mai voinic își zise, sigur pe sine: „Eh, ticălos ce ești! Am prins eu zeci ca tine. Șmecher, nenorocitul, da?” Cu glas tare însă spuse:

-Veniți, trebuie să ne grăbim.

-Da, desigur, vorbi EL cu jumătate de gură.

-Să mergem.

Viteza trenului se micșora, semn că se apropia o stație. Îi însoți pe polițiști pe culoar. Trenul opri și aceștia îl forțară să coboare. EL observă că mergeau către ieșirea din gară, unde îi aștepta o mașină de poliție. Urcară. EL gândi:

„Va să zică tot m-au prins până la urmă. De data asta nu mai scap.”

După un sfert de oră, mașina se opri, iar cei doi îi făcură semn să coboare. EL se execută și care nu-i fu mirarea când văzu nesperata sferă portocalie, care trecea încet la 10 metri de el. Își dădu seama cu surprindere că mai avea pe cap căștile, iar în buzunar aparatul translator. Zvâcni spre sferă, însă un polițist îl prinse de mână. Acest gest îl dezechilibrează și căzu, antrenându-l și pe EL. Însă acesta, constatând că sfera începea să se estompeze, își eliberă printr-o smucitură mâna și fugi spre salvarea neașteptată. Culoarea era din ce în ce mai vagă, însă EL sări în mijlocul ei.

Avu o clipă senzația că zboară, se simți complet detașat de lume. Era fericit, nu-i păsa de nimic și spera să rămână în această stare de semi-visare pentru totdeauna. Dar deodată se văzu tras în sus de greutatea trupului său material. Căzu de la un metru înălțime, pe spate, și datorită durerii își pierdu pentru câteva clipe răsufierea.

Deschise ochii și contemplă frumusețea nepământească a lumii unde ajunsese. O stea verde strălucea pe cerul albăstrui, luminând câmpia întinsă pe care se afla, acoperită cu un fel de mușchi verzui, asemeni luminii nefirești care izvora parcă de pretutindeni.

Se ridică, simțindu-se dintr-odată reconfortat. Fu cuprins de o stare de bucurie interioară și se pomeni zâmbind. Programă aparatul pentru a vorbi limba venk, apoi porni fericit încotro vedea cu ochii.

Mergea de aproape trei ore, fără să distingă vreun semn că s-ar apropia de o așezare omenească, însă nu-i păsa absolut deloc. Se simțea singur pe această planetă, însă această senzație i se păru generatoare de liniște interioară și bună dispoziție. Soarele verde se pregătea să apună, chiar în fața sa, când parcă întregul univers explodă în urma sa. Întoarse capul înspăimântat și văzu răsăritul adevăratului soare al planetei, aruncându-și razele violete peste câmpie. Satelitul apusese. Deodată se simți neliniștit și descurajat că nu întâlnise până atunci nici o ființă vie superioară. O întrebare îi trecu prin creier, înfiorându-l: „Nu cumva căștile mi-au arătat un canal de trecere spre altă lume? Dacă-i așa, sunt pierdut!”

Însă continuă să meargă înainte, gândind că mai bine ar fi fost dacă-l prindea polițistul. „Măcar în închisoare se mănâncă. Și se mai dădea o amnistie și scăpam cu 7 ani.” Roti privirea peste întreaga întindere sângerie și trase concluzia: „Aici îmi rămân oasele!”

Mai merse o oră, apoi, privind în zare, văzu clipind apele oceanului. Se mai învioră și iuți pasul. După încă două ore istovitoare, ajunsese pe țărmul unde clipeau alene valurile purpurii. Observă nisipul fin, care sub razele violete părea roșu.

„Nu sunt nici măcar scoici”, își spuse.

Privi pustietatea din jur și își dădu pentru prima oară seama în ce situație se afla. Numai pe jumătate conștient, porni încet pe plajă, cu sângele fierbându-i în vene, ocolind pentru a ajunge pe faleza abruptă, care parcă sfida întinderea apelor.

„Lumea asta înnebunește”, își zise el privind în jos.

Își dădu drumul în gol.

Apele violete se apropiau necruțător, însă în ultima sclipire de rațiune, EL gândi:

„Doamne, ajută-mă! Nu mă lăsa să mă sinucid!”

Iar sfera roșie îl ajunse și îl înghiți.

4. Surpriza

Zbura și era fericit, iar mintea i se golise de gânduri. Când căzu în genunchi pe câmpia moale și aurie, simți cu toată ființa că i se dăruise o nouă șansă. Rămase așa minute întregi, mulțumind în tăcere.

Deodată, două umbre violete îl făcură să ridice capul. Doi oameni îl priveau cu surprindere și curiozitate. Simți un fior pe șira spinării, fiindcă cei din fața sa nu puteau fi omuleți primitivi și agresivi. Cel mai înalt avea părul roșcat, tuns scurt, ochi violeți și trăsături armonioase. Îl privi cu bunățate și înțelegere pe EL și-i puse o întrebare într-o limbă clară și sonoră, care-l făcu să suspine. Își aminti de aparat și cu mișcări încete îl programă pentru xsiert. Vorbi, și se miră de lacrimile ce apărură în colțurile ochilor violeți.

Își dădu seama că a doua persoană era femeie. O privi întrebător. Aceasta pronunță un cuvânt neînțeles, iar în mână îi apărură o cutie albăstruie.

-Străine, spuse cel cu păr roșcat, iar vocea parcă se auzea din cutia albastră, limba aceasta n-a mai fost vorbită pe pământurile acestea de aproape zece mii de ani.

EL simți din nou un fior; situația putea fi tragică sau amuzantă. Îl privi și vorbi:

-Asta-i culmea! Cei din dimensiunea 4 credeau că sunteți toți niște sălbatici.

Femeia zise:

-Nu știu de unde vii, străine, sau cum ai ajuns aici, însă trebuie să-ți spun că numai noi am mai rămas.

„Oh!”, gândi EL, „s-au războit până și-au distrus toată specia.”

-Înțeleg, rosti.

-Nu cred că înțelegi, spuse femeia, parcă temându-se să nu facă o greșeală ireparabilă. Numai noi am rămas, celelalte lumi au pierit.

Deși afirmația era ilogică, EL simți că era adevărată. Și izbucni în râs, în genunchi pe planeta aurie, întâi încet, apoi din ce în ce mai tare, în hohote, privind drept în ochii violeți care înțelegeau, și iertau, și sufereau.

Treptat, își dădu seama că râsul îl epuiza, îl secătuia de ultimele puteri ce-i mai rămăseseră. Hohotele scăzură în intensitate, până ajunseră niște suspine dureroase. Se ridică cu greu în picioare și își roti ochii de jur împrejur. Măreția peisajului îl fascină, căci tot ce putea vedea era câmpia aurie, înconjurată de cerul albăstrui. Revelația îl lovi cu o forță ucigătoare. „Sunt singur!” gândi, iar câmpia și cerul și soarele începură să se rotească în jurul său. Se eliberă și începu să crească până cuprinse câmpia, cerul, soarele, stelele. „Voi înghiți tot universul”, își spuse el. Sau poate că universul îl înghiți.

Plutea, era conștient, însă toate simțurile îi păreau cuprinse de amortăală. Nu vedea nimic, era înconjurat de tăcere, dar nu era nici neliniștit, nici încrezător. Aștepta și era mirat că nu primește nici vreun răspuns, nici vreo întrebare.

Încet-încet, începu să audă diferite sunete iar umbre difuze îi jucau înaintea ochilor. Se simți smuls din neant și aruncat din nou în lume. Deschise ochii și după o clipă de nedumerire își aminti de întâmplările prin care trecuse până atunci.

Își dădu seama că stătea întins cam la un metru sub plafon, într-o cameră albastră, dreptunghiulară, fără ferestre și destul de mică. Se ridică în capul oaselor și se uită curios în jur. În cameră nu se afla absolut nimic. Nici vreo masă, nici scaune,

dar nici pat. EL stătea pur și simplu suspendat în aer, la mijlocul distanței dintre tavan și podea. Realiză imediat că se folosea antigravitația și că nu era în pericol să cadă, însă se simți totuși ciudat și preferă să nu privească în jos. Încercă să ajungă din nou pe picioarele proprii, dar avu o mică surpriză. Orice mișcare făcea, centrul său de greutate rămânea mereu în centrul camerei. Se înfuriă și începu să dea din mâini și din picioare la întâmplare, însă obosi repede și oricum nu se întâmpla nimic. Atunci începu să strige:

-Hei! E cineva aici? Hei!

Îndată peretele din fața lui dispăru și se trezi față-n față cu femeia de pe câmpie.

-N-are rost să țipi! îi spuse ea cu blândețe. Am fost mai devreme pe aici, dar încă mai dormeai. Ce s-a întâmplat?

-Nu știu cum să opresc chestia asta.

Femeia zâmbi și spuse ironic:

-Un simplu „Lasă-mă jos” era suficient.

EL simți cum pământul începe să-l atragă și în câteva clipe ajunse în poziție bipedă. Ferindu-se s-o privească în ochi, zise cu jumătate de gură:

-Presupun că am leșinat.

-Cam așa, răspunse ea cu același zâmbet, dar fără răutate. Nici n-am avut timp să aflăm cine ești și de unde vii.

-Sunt EL din dimensiunea 3, de pe Terra.

-Frumos. Detalii vom afla mai târziu. Presupun.

EL nu se putu abține să nu surâdă. O privi pentru prima oară în ochi și hotărî că e chiar simpatică.

-A! tresări ea. Nu m-am prezentat. Eu sunt Teean.

EL fu uimit de inflexiunea ciudată a vocii sale, numele provocându-i senzația că ascultă vuietul vântului pe o câmpie nemărginită.

-Hei, n-auzi? Să mergem la masă! repetă femeia.

Îl conduse într-o cameră alăturată. Bărbatul cu ochi violeți era așezat pe podea, cu picioarele încrucișate sub el.

-O zi strălucită! îi spuse lui EL.

-O zi strălucită! răspunse acesta, gândind că era salutul obișnuit pe planetă.

Teean însă interveni:

-De fapt, ar fi trebuit să zici: „Și viața-ne toată!” E salutul tradițional, păstrat de 3000 de ani. Cuvintele s-au schimbat, dar sensul a rămas același.

EL nu mai spuse nimic, înciudat că a dat-o-n bară de la început.

-Așezați-vă, spuse bărbatul, privindu-l.

Așteptă ca EL și Teean să se conformeze, apoi rosti solemn:

-Eu sunt Aar!

Întinse mâna dreaptă spre EL, cu palma în poziție verticală, cu podul palmei spre sine și degetele în sus.

-Eu sunt EL! riscă pământeanul și întinse mâna în mod asemănător.

Atunci Aar și-o apropiè pe a lui, făcând în așa fel încât palmele să li se atingă.

-Ne-am cunoscut. Ești EL! intonă gazda.

-Ne-am cunoscut. Ești Aar! zise EL după o mică ezitare.

Apoi fiecare își retrase mâna și se lăsă liniștea.

Teean șopti un cuvânt necunoscut și în fața lor apăru câte un vas plin cu o gelatină rozalie. EL se întrebă dacă aveau cumva obiceiul să mănânce cu degetele, dar femeia mai spuse ceva și se ivi în fiecare vas un fel de linguriță plată, de culoare argintie. Cu un gest, Aar îl îndemnă să guste. La început îi fu greu să se descurce, dar apoi se obișnuï. Gelatina avea totuși un gust amarui, care îi displicu. Era însă consistentă și când termină vasul era sătul. După ce toate trei recipientele se goliră, Teean mormăi iar ceva și acestea dispărură.

Aar îl privi un moment pe pământean, neștiind parcă cum să înceapă conversația și apoi zise:

-După cum ai aflat, într-un mod destul de neplăcut, după cunoștințele noastre, dintre planetele locuibile ale dimensiunilor spațiale, numai Sair a supraviețuit. Sair este lumea aceasta. Civilizația ei este însă foarte veche și a ajuns acum într-o perioadă de stagnare. De decădere, aș putea zice. Chiar salutul, neschimbat de 3000 de ani, te poate face să înțelegi monotonia vieții noastre.

Îl privi în ochi pe EL și urmă oftând:

-Monotonia perfecțiunii...

Lăsă capul în jos și continuă:

-Tradiția spune că orice ființă inteligentă de pe Sair trebuie înregistrată în *teer gaem*¹ al planetei.

EL nu înțeluse sensul ultimelor cuvinte, dar nu-l întrerupse pe Aar.

-Probabilitatea de a pleca de pe Sair fiind minimă, trebuie să te înregistrezi și tu. Ești de acord?

-Da, încuviință EL.

-Ținutul Daas către *teer gaem*.

În mijlocul încăperii apăru holograma unui om cu o figură prietenoasă.

-O zi strălucită, Aar! ură el.

-Și viața-ne toată! Avem de făcut o înregistrare fizică. El este Eel, un nou dreptținător al ținutului Daas.

-În ce relație? întrebă omul, zâmbindu-i lui EL.

-Fiu!

---

¹ *Computer central*, într-un sens bineînțeles mai larg decât cel terestru

5. Vestea

Teean se ridică în picioare, repetând nemulțumită:

-Fiu?

Omul nu o luă în seamă. Îl întrebă pe pământean:

-E drept?

Acesta îl privi pe Aar, care își duse mâna la frunte. După expresia feței își dădu seama că îl îndemna să aprobe.

-E drept!

-Prea bine! zise holograma și dispăru.

Teean se întoarse și ieși. Eel era încă zăpăcit de aflarea noii calități, nerealizând implicațiile sale. Se lăsase o tăcere apăsătoare, așa că își dresе glasul și mârâi:

-Hm, fiu deci...

Aar, care privise în pământ până atunci, se uită la el și spuse:

-Hai mai bine să ne plimbăm puțin prin jurul casei și-o să-ți povestesc despre lumea noastră.

Folosise o formă de pronume care îl includea și pe Eel.

Se ridicară și ieșiră din cameră. Ajunseră într-un hol înalt, cu pereții roz, fără ferestre, dar cu lumină suficientă. Aar o luă înainte, îndreptându-se spre unul din pereți, în care apără imediat o deschizătură de mărimea unei uși. Dincolo de ea se vedeau câmpia aurie și cerul senin. Soarele era aproape de zenit.

-Îți voi spune mai întâi despre limba pe care o vorbești tu acum. Era vorbită pe Sair acum vreo zece mii de ani, pe când locuitorii erau toți niște războinici sălbatici, care se ucideau unii pe alții pentru vreun curs de apă...

Eel îl privi nedumerit și Aar se simți obligat să-i explice:

-Clima era secetoasă iar rezervele de apă foarte restrânse. Civilizația se putea dezvolta doar de-a lungul unui râu, căci oceanele aveau substanțe otrăvitoare. Ei erau împărțiți în triburi („O formă aproximativă”, știu Eel) rivale, dar vorbeau aceeași limbă: xsiert.

Pământeanul simți efortul depus pentru a pronunța în mod corect.

-O limbă la fel de dură ca și vorbitorii săi, însă care, cu timpul, a evoluat ajungând la stadiul ei actual, pe care îl numim seeret.

Când spusese „il numim”, îl exclusese pe Eel, observă acesta.

-Când ne-am întâlnit prima oară am observat un aparat ciudat pe care l-ai folosit pentru a vorbi cu noi. Cum ai ajuns aici, sărind 10000 de ani, rămâne un mister; totuși îmi dau seama de superioritatea civilizației tale față de a noastră, la acel moment. Acum tu folosești încă limba xsiert, iar eu te înțeleg doar cu ajutorul unui traducător automat. Dar când vei discuta cu oameni din afara Daas-ului, vei avea nevoie să cunoști seeret.

Eel făcu un gest nervos, la ideea că va fi nevoit să învețe acum și altă limbă. Aar remarcă și zâmbi înțelegător:

-Nu cred că va trebui să faci mari eforturi. Aparatul acela este totuși primitiv comparativ cu tehnologia sairiană actuală. Cred că se poate adapta cu ușurință.

Pământeantul zâmbi și el, încurcat, conștient că se comportase copilărește. Aar făcu o pauză, după care urmă:

-Cam asta e cu limba. Acum să-ți vorbesc despre administrație. Planeta are cinci continente, uscatul și apa fiind în proporții aproape egale. Nivelul de civilizație este la fel pe toate continentele. Acestea se împart în orașe, în care locuiește majoritatea populației, văi, folosite pentru producerea de energie și agricultură și ținuturi, cum e acesta al nostru, numit Daas. Pe Sair sunt doar 11 ținuturi. Inițial ele au fost acordate celor mai renumiți învățați și filosofi și erau moștenite de primul născut. Acum 1500 de ani, văzându-se că rareori copiii geniilor dovedeau aceleași însușiri ca și părinții lor, s-a hotărât ca dreptținătorul unui ținut să-și numească succesorul ținând seama doar de calitățile acestuia. Dacă vreunul moare fără a-și hotărî moștenitorul, el este ales de ceilalți zece. După cum știi... (se opri și îl privi în ochi pe Eel) eu te-am ales pe tine.

-De ce? întrebă aproape automat pământeantul. Eu nu sunt un geniu.

-Asta rămâne de văzut, zise încet Aar. Eu te-am ales doar fiindcă sosirea ta aici nu poate fi socotită decât o minune! Și vei vedea că minunile sunt de o mare importanță într-o situație ca a noastră.

Porniră din nou. Privind în pământ, Aar întrebă cu o voce tremurată, parcă fiindu-i frică de răspuns:

-Crezi în Dumnezeu?

Eel se gândi o clipă, analizându-se și spuse:

-Da.

-Totuși presupun că nu asta e relevant acum. Cred că tu ai o altă imagine a divinității decât noi.

Eel aprobă din cap în tăcere. Aar nu înțelese gestul și îl privi nedumerit, iar acesta își dădu seama de ce și, amintindu-și, își duse mâna la frunte. Sairianul zâmbi și continuă:

-Din păcate, asta a devenit acum o problemă controversată, de rezolvarea ei depinzând progresul sau decăderea lumii acesteia.

-Cum așa? îl întrerupse surprins Eel.

-În primul rând pentru că o dogmă importantă consideră *looc* un păcat.

-*Looc*?

-Ah, uitasem. În xsiert nu există un echivalent. Înseamnă a se mișca prin aer, ignorând atracția planetei.

Eel izbucni în râs:

-Cum nu există? Ce-nseamnă atunci...

Se opri, încercă să-și amintească și îngheță. Simți un fior rece pe șira spinării. Aar îl văzu cum se albește la față și se sperie:

-Eel, ce ai? Ți-e rău?

-Nu, îngână celălalt, doar că... trebuia să știu cuvântul.

-A! Am înțeles! În lumea ta, Teera parcă, *looc* este un lucru cunoscut. Dar amintește-ți că, involuntar cred, tu vorbești xsiert, care nu are această noțiune. Un motiv în plus să înveți cât mai repede seeret.

-Dar în lumea asta nu există... animale care... *looc*?

Aar zâmbi amuzat:

-Animale? Mi se pare aproape imposibil. Credeam că *looc* este un lucru exclusiv conștient. E ciudat să aflu asta tocmai acum!

Mirat peste poate, pământeanul întrebă:

-Atunci cum călătoriți la distanță?

Aar înțelese și ideea îl îngrozi:

-Vrei să spui că pe Teera se folosea *looc* în mod curent? Chiar și de oameni? Deci tu poți să *looc*?

Se înfioră.

-Pot și eu?

Eel izbucni în râs. Toată discuția i se părea absurdă.

-Firește că nu. Dar am construit aparate cu care să *looc*, asemănătoare ca formă cu... animalele de care ți-am vorbit, dar mult mai mari, pentru a putea duce cât mai multe persoane.

Aar era șocat. Pământeanul își duse mâna la gură, abținându-se cu greu să nu râdă. Sairianul îl privi și zise:

-Spune-mi un lucru pe care îl consideri păcat.

-Să ucizi un om.

-Imaginează-ți deci o lume în care oamenii seucid unii pe alții. Și consideră asta normal.

Eel zâmbi. Sacrificii umane, războaie... Aar îi zise înțelegător:

-Nu-ți poți imagina! Pentru tine asta e doar o ipoteză, dar pentru mine ceea ce mi-ai spus este real. Sau poate nici minciuna nu o consideri păcat?

-Fii fără grijă. Din punctul ăsta de vedere ne asemănăm.

-Da? Îmi pare rău atunci. Noi nu o considerăm păcat.

Pământeanul se opri surprins.

-Era o glumă! zise Aar.

-Bine, răsuflă Eel ușurat.

-Să continuăm. M-ai întrebă mai devreme cum călătorim la distanță. În văi există numeroase complexe de transformare a energiei psihice în energie mecanică.

-Energie psihică?

-Da. Trebuie să știi că am perfecționat foarte mult *deen zaa* și s-au obținut mutanți capabili să miște obiecte doar cu ajutorul gândului. Pentru ei e foarte ușor să învârtă niște palete.

-Dar e de ajuns?

-Nu. Restul de energie îl luăm de la soare, vânt, vulcani... dar, ca să fiu sincer, nu e domeniul meu de activitate și n-aș putea să intru în amănunte.

-Și care e domeniul tău de activitate?

-Tradiția și progresul în societatea sairiană.

-Destul de interesant!

-Da. Ar trebui să fiu cel mai în măsură să judec ce se întâmplă acum. Te-am întrebat dacă crezi în Dumnezeu. Asta se întreabă toată planeta: dacă mai are rost acum credința moștenită de opt mii de ani. Și noi, cei 11, am fost însărcinați să dăm răspunsul.

-Și tu ce crezi?

-Eu mă gândesc la implicațiile ce le-ar avea o decizie sau alta. E sigur că o parte a populației s-ar opune, oricare ar fi aceasta, dar majoritatea s-ar conforma, pentru că e luată de înțelepții planetei. În sfârșit... Acceptarea existenței divinității ar condamna Sairul la o decadență lentă dar sigură, pe când negarea ar duce la progres, la fabricarea unor aparate ca ale voastre și, de ce nu? la părăsirea planetei. Dar cu ce preț? Oamenii ar renunța la orice moralitate și ar fi posibile chiar crime sau războaie.

-Dar nu aveți legi?

-Legi? Acesta e un termen xsiert, fără echivalent actual, dar îl înțeleg. Nu, nu avem. Și chiar dacă am face acum, cine le-ar accepta, după ce mai înainte renunțaseră la poruncile divine? Și în caz de nerespectare a lor, care ar fi pedeapsa? Omorul? O crimă pentru altă crimă?

-Dar acum, ce se întâmplă cu cel ce... păcătuiește?

-Societatea nu îi face nimic. Pedeapsa și-o dă singur, în funcție de gravitate. Se poate ajunge chiar la sinucidere, dar, de obicei, omul trebuie ajutat să se analizeze, să se înțeleagă și să învețe din greșeală.

-E frumos așa, spuse Eel, gândindu-se la întâmplările prin care trecuse în urmă cu... 10000 de ani. I se părea totul un vis minunat și îi era indiferent dacă se va trezi sau nu. Era fericit doar că aflase că e posibil.

Îl trezi din reverie vocea plăcută a sairianului care-i spunea că e timpul să meargă acasă. Porniră în tăcere, gânditori. În fața casei era un aparat albastru ce aducea în mod izbitor cu un automobil pământean. În Eel se aprinse curiozitatea, dar nu întrebă nimic pentru că Aar o luă înainte și intră în casă. În camera unde mâncaseră mai devreme era un tânăr așezat pe podea. Cum îl observă, se ridică în picioare și rosti cu respect:

-O zi strălucită, *zeed* Aar!

Acesta opri traducătorul.

-Și *viața-ne toată!* Ai reușit?

-Da. Totuși a fost mai greu decât mă așteptam, aparatul era destul de complex.

În fanta peretelui se ivi și Eel, care-i privi pe rând pe cei doi. Aar spuse solemn, ca întotdeauna când era ceva legat de tradiție:

-Cunoașteți-vă!

Apoi porni din nou traducătorul, observând mirarea noului intrat.

-Eu sunt Leeb!

-Eu sunt Eel!

Tânărul sairian întinse mâna dreaptă, în același fel cum făcuse și Aar. Pământeanul se apropiă și își uniriă palmele.

-Ne-am cunoscut. Ești Eel!

-Ne-am cunoscut. Ești Leeb!

Apoi Aar vorbi către pământean:

-Trebuie să știi că după ce ai leșinat pe câmpie, am vorbit cu Leeb, unul din cei mai buni elevi ai lui Piaar, și i-am dat aparatul acela ca să-l programeze pentru seeret. Se pare că a reușit.

Leeb i-l întinse, iar Eel aprecie că făcuse o treabă bună. Totul era la fel ca înainte. Găsi limba xsiert, apăsa al șaselea buton, lua bobul de fasole și îl introduse în ureche. Simți amețea obișnuită și făcu un pas înainte pentru a-și păstra echilibrul. Tânărul se repezi să-l sprijine dar nu mai era nevoie, căci își revenise.

-Sper că mă înțelegeți! râse el.

Drept răspuns, Aar opri traducătorul și îi privi satisfăcut pe cei doi din față sa.

-Ai făcut un lucru minunat, îi spuse lui Leeb, iar acesta zâmbi mulțumit. Ne mai vedem!

Leeb se grăbi atunci să ureze:

-Ramâi fericit!

-Curat fie-ți drumul! răspunse Aar.

Tânărul repeta salutul și pentru Eel, iar după ce acesta răspunse la rândul său, ieși și probabil, gândi pământeanul, se urcă în mașina aia ciudată.

-Acum, zise sairianul, e momentul să-i cunoști pe ceilalți zece înțelepți! Aar zal Daas cheamă Consiliul!

După o pauză de vreo treizeci de secunde camera se transforma parcă deodată într-o sală circulară. În fața lor, dispuși în semicerc, se aflau hologramele a noua bărbați și o femeie, așezați pe podea în poziția obișnuită, cu picioarele sub ei.

Eel se aștepta la lungile saluturi și introduceri în temă, dar Aar spuse scurt:

-Acesta este fiul meu!

-Viață strălucită! mormăiră toți.

Pământeanul observă că e un salut nonconformist, la care trebuia neapărat să răspundă la fel:

-Bună să vă fie inima! Ca la comandă, toți zâmbiră, atmosfera începând să se destindă.

-Ăsta e probabil vreun salut de pe planeta ta, observă al doilea bărbat din stânga, cu ochi pătrunzători ca ai lui Aar și păr lung până pe umeri, castaniu.

Eel fu surprins că originea sa fusese descoperită atât de repede, dar își spuse că trebuie să-și amintească în permanență că se afla printre cei mai inteligenți oameni de pe Sair. Bărbatul remarcă surprinderea pământeanului și se simți dator să explice:

-E simplu, privește-ți îmbrăcămintea!

Avea un hanorac cu dungi gri și albastre, blugi și adidași. Sairienii aveau toți un fel de robe ciudate, de diferite culori, strânse la mijloc cu o centură groasă, neagră. Încălțările lor erau aproape rotunde, părând dintr-o singură bucată.

-Da, admise Eel, lăsând ochii în jos. Vin de pe Terra, din dimensiunea 3.

Cei zece începură să murmure nedumeriți, întorcându-se unul spre altul întrebători.

-De acum 10000 de ani, se pare, continuă el.

Dar șușotelile nu se opriră, ci dimpotrivă. Femeia, care până atunci stătuse tăcută, întrebă:

-Și de ce l-ai ales fiu?

Aar privi jenat în podea, abia acum realizând graba cu care luase o decizie atât de importantă.

-A fost un impuls... Nu știu... o minune...

-Că tot suntem la capitolul ăsta! se auzi o voce, apoi râsete.

Aar o simți ca pe o lovitură în stomac. Urmă, șovăitor:

-Am crezut... chiar în momentul acesta, să vină cineva dintr-o lume dispărută de 10000 de ani, nu poate fi o coincidență. Și am aflat... că pe planeta lui, oamenii ca să se deplaseze la mari distanțe, foloseau...

Îi privi pe fiecare în parte. Toți ochii erau ațintiți spre el.

-...zborul.

-Ce?? se auziră strigăte.

Câțiva se ridicaseră chiar în picioare. Aar își încrucișă mâinile pe piept, cu palmele pe umeri, încercând să-i liniștească. Vacarmul se mai potoli, iar cei trei se așezară.

-Hei, ce naiba! vorbi bărbatul cu părul castaniu. Să judecăm cu mintea, nu cu mușchii! Hai să facem cunoștință, cât să se mai calmeze unii (privi cu reproș în jur) și apoi vom discuta.

Ceilalți se arătară nemulțumiți, dar Aar le-o luă înainte zicând:

-El este Eel!

Acesta își ridică mâna, cu degetele în sus.

De la dreapta la stânga, Aar începu prezentările, pe un ton rece și oficial:

-Muun *zal* Seen, maestru în astrologie și astronomie, Seet *zal* Toor, maestru în biologie, Pjaar *zal* Beet, maestru în tehnologie, Liip *zal* Vooc, maestru în politică, Neis *zal* Fuud, maestru în filosofie, Daa *zal* Viis, maestră în psihologie, Viic *zal*

Raas, maestru în artă, Oon *zal* Neep, maestru în matematică, Veer *zal* Loos, maestru în istorie și Paas *zal* Piir, maestru în teologie.

Pe măsură ce Aar vorbea, cei numiți ridicau mâna în salut. Eel observă cuvântul *zal*, formula de politețe ce implica în același timp apartenența la un ținut, respectul și responsabilitățile ce decurgeau din înalta poziție socială.

Când Aar termină, se lăsă o clipă liniștea, apoi Veer se simți dator să spună:

-Acum să continuăm discuția. De ce nu stați jos? îi întrebă el pe „gazde”.

Aceștia realizează că stau în picioare în fața celorlalți, ca niște acuzați, și se grăbire să se așeze pe podea.

-Deci, urmă Veer, oamenii din lumea ta zburau.

-Nu numai oamenii! zise Eel. De fapt ei nici nu puteau să zboare decât cu mașini special construite. Dar există... existau animale pentru care deplasarea prin aer era ceva firesc.

-Iată un argument considerabil împotriva credinței, afirmă sec Neis, filosoful. Căci dacă oamenii pot păcătui, animalele nu pot fi acuzate de acest lucru.

Eel simți cum treptat furia îi crește în sânge. Începea să creadă că toți oamenii aștia erau nebuni, și ca să se descarce spuse, mai dur decât se aștepta:

-Toată discuția asta mi se pare complet illogică. Nu știu de ce faceți atâta caz cu zborul. După părerea mea, dacă cineva poate zbura, este pentru că Dumnezeu i-a îngăduit, iar dacă voi nu puteți concepe lucrul ăsta nu înseamnă că nu există Dumnezeu!

Toți îl priviră surprinși, chiar și Aar întoarse capul nemulțumit și-l privi cu reproș. Eel lasă ochii în jos și zise cu jumătate de gură:

-Mă iertați că mi-am ieșit din fire...

Paas, teologul, vorbi:

-Aici nu e vorba de putință! Un om poate să-l omoare pe altul? Poate. Dar asta nu înseamnă că Dumnezeu e de acord. La fel și în cealaltă problemă. Zborul e considerat păcat într-un context mai larg, nu el e condamnat, ci trufia, orgoliul cuiva care s-ar desprinde de locul hărăzit.

-Ei, locul hărăzit... mormăi Eel.

Deodată, Liip începu să privească în stânga, apoi se ridică și spuse:

-Îmi pare rău, dar mă cheamă treburi urgente. Va trebui să continuăm altă dată.

Ceilalți, inclusiv Aar, își duseră dreapta la frunte, în semn de înțelegere. Eel simți că ar da dovadă de impolitețe și prostie dacă n-ar face și el același gest. Conflictele de idei prelungite în sfera relațiilor personale n-ar dovedi consecvență, ci mărginire. Își duse mâna la frunte și înclină din cap.

-Cu bine! mormăi fiecare și apoi hologramele dispărură.

Pământeanul rămase din nou singur cu Aar. Acesta vorbi, gânditor:

-Mă întreb ce treburi urgente o fi avut Liip, de a întrerupt Consiliul...

-Liip ce era?

-Maestru în politică.

-Credeam ca în Consiliu sunt doar savanți și înțelepți, nu și oameni politici.

Aar îl privi amuzat:

-Liip nu e om politic. Trebuie să-ți spun deci despre organizarea planetei. Fiecare oraș și vale are o conducere proprie, care își trimite un reprezentant în Adunarea Continentală, care apoi își alege președintele. Președinții celor cinci continente formează Cercul Sairului, care se consultă cu maestrul zal Vooc. Acesta, la rândul său, își alege drept succesori pe cei mai inteligenți din cei cinci sau pe oricine altcineva pe care îl consideră demn să fie noul dreptținător al ținutului.

-Deci maestrul în politică e ales pe viață, participă la conducerea planetei, e un fel de rege.

Pentru rege folosise termenul xsiert.

-Asta e domeniul lui Veer, nu al meu, râse Aar, dar în linii mari s-ar putea să ai dreptate.

De nicăieri și de peste tot se auzi o voce plăcută care anunță:

-Liip zal Vooc cheamă Consiliul!

-Participăm, zise calm Aar.

După un timp, apărură din nou hologramele, dar acum erau dispuse în mod diferit. Eel și Aar erau acum așezați între doi înțelepți, în semicercul în fața căruia se găsea Liip.

-Am vești proaste, spuse el. Adunările Continentale cer desființarea Consiliului, rangurilor și ținuturilor noastre.

6. Coșmarul

-Ce?! izbucni Eel.

Fu de altfel singurul glas ce se auzi, și toate privirile se întoarseră pentru o clipă spre el. Se simți atât de penibil încât vru să-l înghită pământul. Închise ochii, înghiți în gol și se înroși la față.

-Pe ce motiv? întrebă Piaar.

-Consideră că suntem ineficienți. Că majoritatea hotărârilor sunt luate de Cerc și deci că noi nu ne mai justificăm existența.

-Au dreptate, zise Aar iar ceilalți, în afară de Piaar, Liip și Eel, își duseră mâinile la frunte, aprobând.

-Au ales un termen? Până când va mai exista Consiliul? interveni pe un ton egal Oon.

-Până pe *leet toor 3, ora 5*.²

„Mai sunt 5 zile” gândi speriat Eel. Probabil ca traducătorul îi furnizase inconștient și aceste informații. „Nu știu de ce mă frământ atâta.” Era enervat de pasivitatea celorlalți, de faptul că acceptau atât de ușor renunțarea la privilegii, de altfel binemeritate. „Poate pentru că n-am să ajung niciodată maestru.” Respinse această idee hotărât, dar în suflet îi rămase totuși un strop de amărăciune. Dincolo de întrezărirea unui viitor incert, de conștiința nedreptății făcute acestor oameni deosebiți, se afla distrugerea, desființarea spațiului acesta în care totul i se păruse perfect.

În schimb, spuse Liip, avem șansa să decidem, pentru ultima dată, soarta Sairului. Trebuie să dăm răspuns la întrebarea cu privire la existența lui Dumnezeu. În funcție de acest răspuns, Cercul va hotărî evoluția ulterioară a planetei.

După ce termină, nimeni nu mai avu curajul să vorbească. Liip se simți dator să spargă tăcerea:

-Vă las timp să reflectați asupra noutăților. Fiecare să-și aleagă poziția, în acord cu conștiința sa. Să ne întâlnim peste 5 zile, la ora 4, și atunci vom decide.

Toți aprobă.

-Cu bine!

Hologramele dispărură, dar Eel stătu mult timp cu capul în pământ, golit de gânduri. Se întoarse spre Aar, care-l privea cu atenție.

-Chiar îți pasă de soarta noastră.

-Poate mai mult decât ar trebui.

-Când îți pasă de cineva nu există prea mult.

-Nu există!?

Îl privi pe sairian în ochi:

-Sunt într-un fel dezamăgit. Parcă era cu adevărat totul prea frumos să dureze!

-Chiar dacă se vor desființa ținuturile, avem datoria să înfrumusețăm locurile unde vom merge. Nu casa, sau câmpia, nici chiar Consiliul nu sunt importante, ci oamenii și felul cum aceștia le privesc. Daas nu va muri, căci aparține în primul rând sufletelor noastre.

Spre deosebire de momentul când vorbise de *soarta noastră*, acum pronumele îl includea și pe Eel. Se simți îmbărbătat, susținut, iubit chiar, și își reținu lacrimile. Aar observă și spuse:

-Aparții Daasului ca și mine, iar Daasul îți aparține, ca și mie. Suntem frați acum.

---

² *Leet* reprezenta prima zi a lunii de 11 zile, *toor* - luna a doua din cele 13 ale unei perioade, 3 - numărul perioadei, ultima din an. O zi avea 10 ore, fiecare cu 100 de minute și deci 10000 secunde sairiene, aproximativ 21 de ore terestre.

După câteva clipe intră Teean, care-i privi mirată pe cei doi:

-Ce s-a întâmplat?

Aar, făcând un efort, îi rezumă. Eel, fixând-o atent, remarcă o strălucire sălbatică de ură, doar pentru o fracțiune de secundă, pe chipul devenit palid. Timp atât de scurt, încât începu să se întrebe dacă nu i se păruse. La sfârșit, Teean zise încet:

-Ați fost toți de acord?

-Da.

Eel își aminti că Piaar și Liip nu aprobaseră, dar își închipui că pentru Aar nu conta decât părerea majorității.

-Și ce vom face?

-Vom locui într-un oraș, probabil Keer, și vom fi plătiți pentru cercetări.

„Keer trebuie să fie cel mai apropiat oraș”, gândi Eel. Era în același timp uimit de precizia și într-un fel dezinteresul cu care le caracterizase viitorul.

Teean se așeză și comandă masa. Gelatina era tot roz, dar gustul, deși tot neplăcut, era diferit. După ce terminară, Aar îl anunță că era ora de meditație și că el era liber să se plimbe pe câmpie sau să mediteze cu ei. Eel alese o mică plimbare, se sculă și ieși.

Mergând, se gândea la toate câte i se întâmplaseră de când ajunsese pe Sair. Încercă să se identifice cu mentalitatea localnicilor (fără să simtă, era totuși conștient că și el era acum unul dintre ei) care nu puteau accepta în același timp posibilitatea zborului și credința în Dumnezeu. Nu reuși, și i se păru pentru o clipă că nimic nu era mai important decât salvarea planetei de la declin. Se gândi că tot Sairul ar putea decădea, la fel ca și ținuturile, considerate acum depășite.

Se văzu apoi drept misionarul ce le împărtășește oamenilor avantajele unei credințe care acceptă progresul. Era prea frumos, deci nu era posibil.

Îi veni în minte pe urmă ușurința cu care înțelepții își acceptaseră ineficiența și renunțaseră la avantaje. Cât de puțin însemna materialul pentru ei! „Aș fi în stare să fac și eu același lucru?” Inima îi spunea că ar putea, dar mintea o contrazise. „N-aș putea-o face decât din inconștiență sau dacă n-aș cunoaște toate implicațiile.”

„Au făcut-o oare din plictiseală?” îi răsună în creier. „Nu cred, căci Aar pare să-și fi găsit pacea și echilibrul. Nu-l văd dorindu-și mai mult.”

Merse cam o oră fără să știe unde, după care, realizând că soarele apunea, își roti privirea peste câmpie și-și dădu seama că s-a rătăcit. Era uimit de propriile sentimente, căci se simțea încă ocrotit, cu nostalgia unei clipe când totul avea să fie trecut.

Se lungi pe „iarba” aurie, închise ochii și adormi împăcat. Când se trezi era noapte, cu stele multe și strălucitoare. Parcă mai strălucitoare decât văzute de pe Pământ. Se întrebă unde era oare soarele Terrei, dar apoi își reaminti că era în alt univers. Căută unele constelații și i se păru chiar că le găsește, dar apoi își dădu

seama că era doar imaginația sa.

Nu știa cât timp dormise, dar se simțea odihnit. Se ridică în picioare și văzu în depărtare un punct verzui care clipea slab. Crezu că e locul în care se afla casa, că Aar și Teean, îngrijorați, îi semnalizau, și porni într-acolo.

Drumul i se părea parcă fără capăt, oricât mergea, distanța rămânea aceeași. Deodată, spre dreapta, zarea se înroși și știu că va răsări soarele.

Când acesta se ridicase complet deasupra orizontului, Eel ajunsese acasă. Fu mirat de prezența unei mașini ca aceea a lui Leeb în fața peretelui încă fosforescent. Se apropie și înaintea lui apăru o fantă prin care intră.

Un bărbat îi spunea lui Teean:

-E mort! S-a otrăvit!

7. Discuția

Eel nu realizează pe moment sensul celor auzite. Bărbatul, care părea doctor, îl privi cu ostilitate și scrâșni printre dinți:

-Sau a fost otrăvit!

Pământeianul înțelese despre ce era vorba iar cuvintele celuiilalt îl iritară, Știu că o abordare directă l-ar fi pus pe acesta în inferioritate:

-Sugerați că eu l-am ucis, deci!

Bărbatul, surprins de reacția sa, dădu înapoi, urându-l pe Eel și urându-se pe sine pentru slăbiciune:

-A, nu! Vă rog să mă iertați, nu asta am vrut să spun. O să mă ocup personal de toate cele necesare! se adresă el femeii, care înclină capul, mulțumindu-i. Rămâi fericită!

-Curat fie-ți drumul.

Apoi se întoarce și plecă, fără să-l salute și pe Eel, mulțumit în suflet pentru mica să răzbunare. Pământeianul înțelese și-i veni să râdă. Era singur în hol cu Teean, care îi spusese, ferindu-se să-l privească în ochi:

-Acum tu ești maestrul tradiției și progresului. Eel zal Daas!

În acel moment, Eel simți un gol imens în suflet, însoțit de nenumărate senzații contradictorii. Abia acum realizează moartea lui Aar și înțelese pe deplin afecțiunea, chiar dragostea ce i-o purta. Într-un alt strat de conștiință știu că era acum ceea ce își dorise de la început să fie: maestru, și se simți vinovat parcă de sfârșitul celuiilalt. În al treilea rând, se temea de responsabilitatea uriașă ce cădea acum pe umerii săi, participarea la ultima și probabil cea mai importantă decizie a Consiliului. Durerea, vinovăția, frica, revolta îl paralizară.

Teean îl privi și se sperie văzându-i chipul albindu-se și corpul începând să se clatine. Se repezi și-l prinse în ultima clipă, ajutându-l apoi să se întindă pe

podea.

Eel întredeschise ochii și mormăi:

-Cine ești tu, Teean?

Ea tăcu o clipă, parcă gândindu-se cum să-i răspundă, apoi zise încet:

-Sunt fiica lui.

Folosise un cuvânt ce exprima o legătură spirituală, nu fizică.

-Fiica... atunci... suntem frați?... deliră Eel.

Ideea i se păru foarte amuzantă și îi veni să râdă. Spasmele îl făcură din nou conștient.

-Cum adică fiică? Deci tu trebuia să devii maestra zal Daas!?

-Da, dar pe tine te-a ales ultimul.

-Dacă nu veneam eu, ai fi fost acum maestră... Mai poți fi?

-Doar dacă mă alegi pe mine. Sau dacă mori fără să-ți alegi succesori, spuse ea și zâmbi.

Îl trecu un fior. „Se pare că nu mai ai timp. Mai sunt 4 zile.” Se ridică, zicându-i că e obosit și că trebuie să se odihnească. Ea aprobă și îl conduse în dormitorul ciudat unde fusese adus cu două nopți în urmă.

Lipsa gravitației îi aduse o undă de bună dispoziție. Îl fulgeră ideea că și acesta era un fel de zbor. Apoi începu să se gândească la cauza morții lui Aar. La început fu sigur că îl otrăvise Teean, apoi își dădu seama că pe el ar fi trebuit să-l omoare, nu pe Aar, pentru a putea deveni maestră. Dar în orice caz, trebuia să-i omoare pe amândoi. Era oare următorul? Știu că ar putea să fie omorât, dar nu simți nimic, nici frică, nici dorință de apărare. Mai era și ipoteza sinuciderii. Atunci se otrăvise doar din cauza pierderii convingerilor. Și numai Eel era vinovat, cu navele și păsările lui blestamate. Se gândi ca totuși sosirea lui pe Sair nu putea fi decât o minune. El ceruse ajutor. Oare îi cerea Dumnezeu acum ceva în schimb? Să voteze pentru credință? Asta ar fi fost logica omenească, deci adevărul era altul. De altfel, Aar ar fi votat pentru. Prin urmare, Dumnezeu îi cerea să voteze împotriva Lui? Sau Aar fusese pedepsit pentru că crezuse în ceva greșit? Într-un fel, această idee îi convenea, pentru că i se părea în continuare o prostie dilema în care se aflau înțelepții. Își aminti că aceștia se aflau pe toate cele cinci continente, despărțite de ocean. Toate cinci aveau același nivel de civilizație, deci era necesar contactul *fizic* între ele. Neexistând transport aerian, trebuia să fie unul maritim. Dar mediul natural al omului nu este apa, cum nu e nici aerul. Totuși sairienii foloseau transportul maritim. Acesta putea fi considerat la urma urmelor un păcat tot atât de grav. Îi răsări în minte o întrebare: când fusese permis și ce schimbări adusesese el asupra religiei? Un singur om îi putea răspunde: istoricul, bărbatul cu părul lung, castaniu. Nu-și amintea numele său, dar presupuse că Teean îl știa.

Coborî pe podea și se repezi în camera alăturată.

-Teean, strigă, trebuie să te întreb ceva!

Nu primi nici un răspuns. Încăperea era goală. După un timp, Teean

apăru, venind de afară. Cu un gest scurt, își șterse cu mâneca robei o lacrimă din colțul ochiului drept. Eel observă și fu mișcat profund. Își schimbă părerea despre femeie și simți nevoia s-o încurajeze, să-i dea speranță. Se apropiă și o luă ușor de umeri. Dar acest gest de afecțiune o făcu pe Teean să izbucnească în plâns, iar el o cuprinse în brațe...

Nu știa cât timp trecuse, dar văzu că Teean se mai liniștise. Se desprinse de el și își șterse lacrimile.

-L-au luat! suspină ea. Incinerarea este la ora 4.

Mai erau aproape două ore sairiene, căci începutul zilei se socotea la răsăritul soarelui.

-În oraș? încercă Eel.

-Da.

-Atunci trebuie să ne pregătim. Aveți... mașină?

Teean nu înțelese și întrebă suspicioasă:

-Ce să pregătim?

-Nu mergem și noi la... incinerare? spuse el încet, cu voce tremurătoare.

-Nu. A! Probabil așa era obiceiul pe planeta ta. De fapt, vom participa, dar cu ajutorul hologramelor.

Peste două ore, decorul simplu al camerei dispăru. Se aflau acum într-o încăpere violetă. În mijloc, pe un postament, se afla o capsulă mată. Rând pe rând, apărură și ceilalți 10 înțelepți, tăcuți, iar Eel știa că vestea îi șocase. În cele din urmă, în încăpere intră (pământeanul își dădu seama că era singurul care se afla fizic acolo) un bărbat îmbrăcat într-o robă violetă, cu centură albă.

„Probabil un preot!”

Cu fața spre capsulă, el făcu o plecăciune adâncă, apoi începu să vorbească. La început, Eel nu înțelese ce spune. Avea un accent dur și folosea multe cuvinte dintr-o limbă intermediară între xsiert și seeret. În mare, zicea că al unsprezecelea trup al lui Aar își luase zborul, și că era vremea ca și celelalte zece să-l urmeze.

Făcu din nou o plecăciune, iar apoi capsula fu învăluită într-o perdea de lumină. Totul dură doar câteva clipe, după care bărbatul în violet ieși, capsula se deschise și, printr-un interesant proces de ventilație, cenușa se ridică spre tavan și fu probabil aruncată apoi în atmosferă.

Toți păstrară tăcerea un timp, după care Piaar își ridică privirea spre Eel și spuse:

-Acum suntem frați!

Ceilalți, în afară de Teean, își duseră mâna la frunte. Eel își aminti ultimele vorbe ale lui Aar și își mușcă buzele.

Veer vorbi răspicat, cu aceeași tonalitate dură:

-Fericirea însoțească-te, maestre El zal Das!

„Asta trebuie să fie tradiția”, își zise pământeanul. Era curios cum toți

acești oameni direcți și chiar nonconformiști deveneau atât de solemni într-o situație ca aceasta.

Eel nu știu ce să spună. Tăcu, iar hologramele dispărură pe rând. Își aminti ideea ce-i venise dimineață și o întrebă pe Teean:

-Cum îl cheamă pe cel care mi-a urat fericire?

-Veer zal Loos, răspuse ea. De ce?

-Aș vrea să vorbesc cu el. E ceva foarte important... După părerea mea! adaugă după o mică pauză.

Femeia rămase tăcută, dar văzând că Eel ezită, se grăbi să iasă din cameră. Pământeanul se așeză.

Chiar dacă știa cum se procedează, avea o reținere în a se proclama stăpânul ținutului, simțindu-se de parcă ar fi furat titlul sau și-ar fi atribuit un nume de care nu era demn:

-Eel... zal Daas cheamă pe Veer zal Loos!

După un moment de așteptare, în fața sa apăru holograma istoricului, părând surprins de apel. Îi zâmbi totuși recunoscând:

-Nu mă așteptam! Cu ce-ți pot fi de folos?

Eel privi în pământ și rosti cu greutate, frecându-și nervos mâinile:

-Aș vrea să-ți vorbesc... Scuză-mă, dar... mă simt... nu merit rangul de maestru... totuși aș vrea să vorbim...

-Acum nu mai contează dacă meriți sau nu. Contează ce ești: maestru. Și trebuie să te arăți demn și responsabil.

Pământeanul simți totuși ca Veer îi vorbise ca unei persoane inferioare, nu egale cu el.

-Voi ai să-mi spui ceva? întrebă nesigur istoricul, parcă temându-se.

-Da.

Se gândi cum să înceapă și-i veni o idee:

-Aș fi curios să știu: noi doi suntem acum pe același continent?

Primul impuls al celuilalt fu să izbucnească în râs. Apoi își aminti că Eel nu are de unde să știe și răspuse serios:

-Nu, de fapt suntem chiar pe fețele opuse ale planetei, dacă mă pot exprima așa.

-Atunci cum comunicăm? Pe Terra există sateliți care transmit imagini la distanțe mari.

În seeret cuvântul *satelit* se referea doar la unul natural, așa că Veer nu înțelese:

-Cum sateliți? Și Sair are un satelit, dar nu cred că poate transmite imagini!

Pământeanul își dădu seama de greșeală și explică:

-Mă refeream la sateliții creați de om și care se rotesc în jurul planetei.

Istoricului ideea i se păru interesantă și așteptă ca celălalt să continue.

-Presupun ca aici nu există așa ceva, pentru că nu pot fi trimiși pe orbită

decât prin... zbor!

-Așa e, fără îndoială, aprobă Veer, atât afirmația cât și argumentul ei.

-Atunci, se întoarse Eel la întrebarea anterioară, cum comunicăm?

-Pentru un răspuns exact trebuia să vorbești cu Piaar, zâmbi celălalt. Din câte știu eu, există cabluri speciale care transmit informația - sunet și imagine - de la un aparat holografic la altul.

-Și pentru a face legătura între două continente, pe unde merg cablurile acestea?

-Pe sub ocean, firește.

-Și pentru a fi instalate, presupun că ați folosit oameni care, protejați desigur, au trebuit să intre în contact direct cu apa. Cu apa oceanului.

Veer, care îl urmărise curios, realizează deodată unde bătea celălalt. Fața îi deveni radioasă și exclamă:

-A! Am înțeles. Dacă sairienii folosesc transportul prin apă, de ce ar fi interzis cel prin aer. Așa e?

-Da, răspunse Eel, luat puțin prin surprindere de rapiditatea deducției.

Veer trase aer în piept și începu:

-Acum 10000 de ani...

-...sairienii, organizați în triburi, erau dependenți de cursurile de apă.

Istoricul înțelese și tăcu. Apoi urmă nesigur:

-Poate știi, apele oceanului sunt toxice. Nu mortale, dar conțin substanțe pe care omul e mai bine să le evite. Tocmai acestea reduc considerabil evaporarea, așa că în trecut, când clima nu putea fi influențată direct, seceta era aproape permanentă.

Eel nu-l mai întrerupse iar Veer continuă:

-Faptul că populația creștea iar numărul de râuri rămânea același, l-a împins pe om să caute să descopere noi surse de apă curată. În oceanul nostru, ca și pe... Teera cred... (pământeanul își duse mâna la frunte) există pești. Oamenii, imitându-i, au construit ambarcațiuni cu care să ajungă pe celălalt mal. Ei considerau oceanul un râu uriaș iar continentul propriu doar o insuliță între două brațe ale sale. Așa s-a născut transportul pe apă, la început doar la suprafață, pentru că păstrarea aerului era dificilă, și apoi au fost construite submarine. Cam atunci a apărut religia noastră, într-o formă foarte apropiată de cea actuală. Deci nu se putea contesta sau interzice un fapt aplicat și folosit. Probabil dacă am fi avut și noi animale zburătoare, ne veneau idei noi.

Făcu o pauză, apoi zise:

-În societatea actuală, lucrurile sunt puțin diferite. Oamenii sunt în general satisfăcuți de situația existentă. Negarea unui principiu socotit până acum sacru ar putea duce și la negarea celorlalți principii ale credinței. Zdruncinarea unui echilibru stabilit cu greu e foarte periculoasă și ar produce în mod sigur scăderea moralității. Încin să cred că folosirea zborului ar aduce un oarecare progres, dar

mă întreb dacă merită acest preț. Asta dacă gândesc rațional. Dar s-ar mai putea spune: ce fel de credință e aceea pe care oricine o schimbă în funcție de interesul de moment? Crezi sau nu. Nu poți să crezi pe jumătate. E greu să înțelegi lucrurile din punctul nostru de vedere. Tu spui: „Cred în Dumnezeu și sunt liber să zbor.” Pentru mine, e ca și cum ai spune: „Cred în Dumnezeu și știu că sunt cel mai credincios om” sau „Cred în Dumnezeu și mă consider mai bun decât voi toți”. Cum spunea și Paas, trufia e un păcat și zborul este pentru noi un act de înfruntare a divinității.

Surprins de înflăcărare cu care vorbea, se opri și zâmbi, coborând privirea în podea:

-Știu că discursul ăsta ar suna mai potrivit în gura lui Neis sau a lui Paas, dar așa simt!

Eel nu mai zise nimic. Se întorsese în același punct: moralitatea sau progresul. Totuși, din spusele lui Veer nu reieșea că Sairul s-ar afla neapărat în declin, ci mai mult într-o perioadă de stabilitate. „Desigur, după stabilitate vine prăbușirea. Sau ascensiunea?”

-Ei, dar am vorbit prea mult despre Sair. Ca istoric, aș vrea să știu și eu câte ceva despre planeta ta!

-Ce pot să-ți spun? Terra...

-Da! îl întrerupse Veer. Să începem cu numele. Ce înseamnă *Teera*?

-Într-o limbă vorbită acum 12000 de ani, însemna *pământ*.

Eel observă că pentru *pământ*, cuvântul seeret era *cair*, care rima cu numele planetei.

-Pământ? râse celălalt. Ce ciudat: Cair - Sair!

Instantaneu, își dădu seama că și acesta din urmă avea o semnificație. La început nu-l înțelesese, pentru că nu era un termen xsiert și apoi nu-i mai dăduse importanță. Însemna în același timp apusul și răsăritul soarelui, razele crepusculare, trecerea de la lumină la întuneric și invers. Etapa intermediară. Transformarea, în bine sau în rău. Devenirea.

Se cutremură de profunzimea sensurilor. Ce-i determinase pe oameni să aleagă un nume așa de ambiguu pentru planeta lor? Era un nume ce reflecta zbaterea neîntreruptă între salvare și distrugere, între declin și progres. Imposibil de realizat mai devreme, își putea imagina acum nenumăratele crize prin care trecuseră sairienii, croindu-și cu greu drumul spre stadiul actual de dezvoltare. Aceasta era doar una din acelea cu care se confruntaseră și se vor mai confrunta, nu avea nici o îndoială. Dar era probabil singura decizie importantă a vieții sale, și trebuia să fie corectă. Își dorea din tot sufletul ca numele său și al ținutului său să fie pomenite peste veacuri cu respect și admirație. Și înțelegere. Atunci îi veni în minte singura hotărâre înțeleaptă pe care o putea lua. Într-un fel era uimit că nu o văzuse până atunci, dar știa că fusese tot timpul în el, dornică să iasă la lumină.

-Te simți bine? Pari tulburat... s-a întâmplat ceva?

-Nu, nimic, spuse Eel vesel. Să-ți povestesc deci despre Pământ!

8. Hotărârea

În următoarele zile nu se întâmplă nimic deosebit. Nici măcar nu merse în Keer, deși ar fi dorit să vadă cum arată un oraș sairian. Evitase discuțiile de principiu cu Teean, care era convinsă că Eel medita asupra hotărârii finale și nu insistase. Înțelepții nu mai luaseră legătura cu el, gândindu-se probabil la același lucru.

În ziua cu pricina, Eel se sculase târziu, nefiind obișnuit cu ziua mai scurtă de pe Sair. Imediat îi veni în minte că peste câteva ore va decide viitorul planetei și un fior îi străbătu tot trupul. Simțea o emoție ciudată, aproape frică: frica de a nu greși.

Rămase mai mult timp suspendat în aer. Se gândi iarăși la absurditatea faptului că o civilizație care a descoperit antigravitația se teme să o și folosească pe scară largă. De data aceasta însă, acest lucru îl enervă și-l alungă din minte.

Comandă „Lasă-mă jos!” pe un ton mai răstit decât ar fi trebuit și intră în camera principală. Teean stătea pe podea, meditănd probabil. Dar lui i se păru că îl aștepta. Femeia îi auzi pașii, deschise ochii și spuse, fără să zâmbească:

-O zi strălucită!

Eel simți un imbold de a răspunde în mod neconvențional, cum era de așteptat de la un maestru. Dar apoi știu că ar fi dat dovadă de îngâmfare, snobism și mărginire. Îi fu rușine de acest gând și zise simplu, privind-o în ochi:

-Și viața-ne toată!

Se uită apoi la dispozitivul holografic cubic de pe perete care arăta ora. Mai era jumătate de ceas până la întâlnire. Începu să se plimbe nervos prin cameră, urmărit cu atenție de Teean.

„Parcă sunt un animal în cușcă!” își dădu Eel seama și se așeză pe podea lângă femeie.

-Te-ai hotărât cum votezi?

-Nu, minți el. Aș vrea ca votul meu să nu fie decisiv, să ajungă ceilalți 10 la o concluzie.

Se opri mirat. Nu credea nimic din ce spunea. Mai mult, era convins că votul său va fi ultimul și că înaintea sa 5 vor vota pentru, iar 5 împotriva. Era conștient că avea o misiune, pe care trebuia să o îndeplinească așa cum se cuvine.

-Te-ar interesa să ascuți și părerea mea? întrebă încet Teean, temându-se parcă de un refuz.

-Sigur! acceptă el zâmbind generos și gândi cu ciudă: „Sunt un tâmpit! Am și găsit într-adevăr momentul să mă dau mare!”

-Nu știu dacă Aar ți-a vorbit despre mine, începu ea, ferindu-se să intre direct în subiect. M-am născut în orașul Riies, pe alt continent. Mi-au plăcut dintotdeauna lucrurile legate de tradiție. Nu istoria îmi plăcea în mod deosebit, ci concepțiile, viziunea oamenilor din acele timpuri. Am învățat puțin și ai fi uimit, cred, să vezi diferențele de percepție a vieții între vorbitorii acesteia și sairienii din timpul nostru. Chiar modul de transformare a cuvintelor este fascinant...

Se opri, realizând că se îndepărtase de la subiect. Urmă apoi:

-Am venit în Daas, ca să particip la discuțiile maestrului. Așa m-a ales Aar fiică. Recunosc că atunci când ai venit tu am fost surprinsă și supărată de hotărârea lui, deoarece credeam că meritam statutul acesta, pe care îl câștigasem cu greu. Acum însă simt că nu mai este esențial cine reprezintă ținutul, ci decizia sa. Personal, eu sunt împotriva, pentru că găsesc progresul unei planete mai important decât convingerile religioase ale locuitorilor. Ideea zborului apăruse cu mult înainte de venirea ta și o mare parte a sairienilor au fost încântați, neconsiderând-o o sfidare. De fapt, toată tevatura asta cu moralitatea o găsesc absurdă. Comportamentul omului în societate este dat în primul rând de educație, din care religia este o parte. Nu știu cum să-ți spun, dar cred că întrebarea este prea... radicală. Și un răspuns ferm nu are decât să dăuneze. Credința este folositoare, fie și numai pentru că dă omului un punct de sprijin. Dar în situația noastră nu putem accepta stagnarea! Omul nu poate trăi fără o religie, așa că își va alege una potrivită condițiilor. Religia va evolua odată cu societatea! Nu are rost să împiedicăm lucrul acesta. Sairienii au nevoie de un mic impuls ca să se trezească, căci nu vor fi cu adevărat liberi decât când vor scăpa de propriile bariere, acceptate până acum. Din păcate. Au fost cazuri în trecut când, din lipsa apei, unele triburi își ucideau proprii membri pentru ca supraviețuitorii să le bea sângele.

Eel se cutremură.

-În situații limită, omul e nevoit să renunțe la concepțiile sale morale pentru a trăi și, la nivelul unei întregi civilizații, pentru a progresa.

Pământeanul simți că avea dreptate. Apoi observă un fapt interesant și se întrebă: „De ce oare toți cu care am vorbit mi-au dat exemple concrete? Nu mă cred în stare de o discuție pur abstractă?”

-Cam atât am avut să-ți spun. Firește, hotărârea o vei lua tu. Singur.

După care se ridică și ieși din cameră. Eel rămase pe podea, privind fix într-un punct, fără nici un gând conștient, în așteptare. Îl trezi vocea limpede a computerului:

-Cercul cheamă Consiliul!

„Deci Cercul a preluat inițiativa. Voi mai fi maestru doar o oră!”

-Accept, mormăi el.

Disponerea hologramelor era din nou diferită. Cei 5 președinți și înțelepții stăteau față în față. Eel era ultimul din stânga, în timp ce în poziția opusă era Liip.

Membrii Cercului se simțiră datori să ureze:

-O zi strălucită!

„Își recunosc inferioritatea.”

Maestrii răspunseră cu jumătate de gură, privind toți, în afară de Liip, în podea sau în tavan, cu figuri gânditoare.

Liip găsi necesar să facă prezentările, apoi anunță cu o bucurie prost disimulată:

-Am o veste importantă pentru noi toți, zise el și se întoarse spre cei 10. Cercul a hotărât ca membrii Consiliului să nu-și piardă decât rangurile. Ei vor rămâne mai departe sfătuitoarii noilor conducători ai planetei.

Continuă apoi pe un ton egal, simplu:

-Maestrul zal Vooc a fost ales să facă parte din Cerc, ca reprezentant al vechiului Consiliu.

Eel simți o urmă de invidie, pe care se grăbi s-o înlătore. Îi privi pe ceilalți. Pe chipul lor nu se vedea nici o urmă de întristare sau răutate. Pus și simplu așteptau lucruri mai importante. Pământeanul întoarse capul scârbit de neimplicarea lor. Îi veni ideea că erau o adunătură de ratați, care aveau nevoie de un șoc pentru a fi treziți la realitate.

„În locul meu trebuia să fie Teean.”

-Acestea fiind spuse, să hotărâm.

Unul din cei 5 din Cerc puse oficial întrebarea:

-Având în vedere impasul în care am ajuns, mai este necesară credința în Dumnezeu?

„Voi răspunde primul?”

Liip vorbi:

-Cred că nu.

Concizia afirmației (sau negației, de fapt) îl sperie, așa că se simți dator să adauge:

-Oamenii au nevoie și de lucruri precise. Progresul le poate oferi.

Nu fu mulțumit de ce zisese, dar tăcu.

Muun, care stătea lângă el, spuse:

-Da. Perfecțiunea universului dovedește existența unui creator, indiferent dacă interesele noastre o cer sau o refuză.

„Și-a pregătit cuvintele dinainte.”

Daa, impresionată de vorbele acestuia, zise:

-Și eu cred că da. Oamenii au nevoie de o bază spirituală pe care să clădească... pe care să se sprijine împlinirile materiale.

„Merge repede. Acuși ajung la mine. Sunt deja doi.”

Veer spuse:

-Da.

Aruncă o privire spre stânga și întâlni ochii lui Eel. Vru să mai zică ceva,

dar deschise gura și apoi, parcă răzgândindu-se, tăcu.

„Trei. Poate nu mai e nevoie.”

Oon, imitându-l, spuse scurt:

-Nu.

Paas vorbi la rândul său:

-Cred că de la mine nu vă așteptați la alt răspuns decât da.

„Într-adevăr. Sunt patru. Ce-o gândi ceilalți?”

Piaar rosti cu gravitate:

-Nu. Dezvoltarea unei civilizații e mai importantă decât credința, care se poate schimba în funcție de influențele de moment.

„La fel ca Teean. Tehnologia, tradiția și progresul. Mai sunt trei. Numai trei.”

Seet zise:

-Ar fi pasionant studiul efectelor zborului și asupra fizicului, nu doar psihicului. Nu.

„Eu n-am zburat niciodată.”

Viic murmură:

-Da.

Neiis, filosoful care stătea alături, se gândi câteva clipe, apoi spuse:

-Dacă religia se bazează în principal pe iluminare, și știind că noi considerăm zborul nepermis, cum de pe Teera acesta este, dimpotrivă, acceptat și folosit? Cred... credeau acei oameni în Dumnezeu?

Se întoarse brusc spre Eel:

-Credeau?

Acesta simți un cuțit roșu străpungându-i inima. Șopti pierdut:

-Da.

Neiis continuă triumfător:

-Deci, presupunând existența unui singur Dumnezeu, cum putea acesta induce credințe diferite în cele două lumi? Oare nu vrea aceleași lucruri? Sau și-a schimbat părerea în ultimii 10000 de ani?

Râsete. Ironia era cel mai convingător argument. Răspunsul său era evident. Neiis triumfase.

„5 la 5. Desigur. Acum urmez eu. Eu??”

Toți ochii se întoarseră spre el. Neputându-le suporta greutatea, privi în jos.

„Și dacă... nu există Dumnezeu? Dacă nu mai era nevoie de discuția asta? Aar? Veer? Teean? Neiis? Ar putea Neiis să plângă de mila mea? Am o misiune!? E doar una din crize. O vor depăși!? Am rămas eu. Acum aș fi fost mort. De mine depinde totul. M-a ales fiu. Trebuie să aleg. Dar ce se va întâmpla apoi? Cine face religia: omul sau Dumnezeu? Care e voia Lui? Care sunt dorințele noastre?”

-Da! Omul va dori totdeauna progresul...

„...dar nu-L va mai vrea pe El.”

Se hotărâse. Se terminase. Totul se împlinise. Își ridică ochii și rămase cu privirea pironită pe sferă galbenă ce se apropia de el. Nu avea căștile. Nu putea vedea așa ceva. Era o halucinație? Era o minune?!

„Am răspuns. Am răspuns bine?”

Fața îi ardea. Se ridică.

„Voi merge pe Pământ. Acasă! Au trecut 10000 de ani!? Când s-a produs distorsiunea? Prima sau a doua oară? A fost un accident sau un miracol? Voi ajunge pe o planetă pustie? Să rămân? Cine va rămâne după mine, dacă plec? Teean. Mai este jumătate de oră până la 5. Va fi maestră. Teean zal Daas. Va susține dezvoltarea.”

Sfera se apropia. Ceilalți îl priveau uimiți. El nu-i vedea.

„Voi pleca. Am fost trimis și am ales. Trebuie acum să plec.”

Făcu un pas și sfera îl înghiți.

„Dacă Teean propune repetarea votului?”

Era numai gând și senzație. Plutea. Se simțea minunat, dar îl rodea un ghimpe de îndoială.

„Nu mai vreau să știu nimic. Zbor... De nu s-ar termina niciodată!”

9. Încheiere

Polițistul crezu mai întâi că-l scăpase. Îi dispăruse pe neașteptate din față, dar iată, acum îl putea vedea din nou și se grăbi să-l imobilizeze la pământ. Avusese desigur un moment de amețală. Dar asta n-o va ști nimeni, niciodată.

EL fu condamnat la 11 ani de închisoare pentru crimă. În timpul procesului, dădu de înțeles că nu cunoaște limba, ceea ce fu considerat un semn de sfidare la adresa oamenilor legii.

După 7 ani fu eliberat. Învățase limba în închisoare, dar încă mai avea unele probleme de exprimare. Accentul dur, mai ales, îl înnebunea.

Leși pe poarta închisorii buimac, părăsit, singur. Fără speranță. Nici nu știa ce an este.

Era anul în care Ednis Leensy descoperea trecerile interdimensionale. Desigur, el a numit fenomenul altfel, folosind un cuvânt mai precis și, probabil, mai potrivit. Vizualizarea *pasajelor hiperuniversale* era o simplă aplicație holografică.

Astfel a fost întâlnită prima civilizație extraterestră, pe o planetă deșertică, cu un soare violet, alcătuită din oameni cu o inteligență ridicată...

(1990 - 25 februarie 1995; 13-17.96)

*Poezii și
povestiri*

PREFAȚĂ

Autorul acestui volum, Florin Leon, s-a născut la 10 martie 1977 în Iași. Singurul copil într-o familie de intelectuali, mama profesoară de română-latină, tata inginer la CFR, încă de mic copil și-a manifestat preocuparea pentru literatură.

La vârsta de 6 ani scrie și citește din cărți, iar în 1983 creează prima sa povestire intitulată „Nava KEX”.

Încă din această scriere se remarcă interesul ce-l manifestă pentru modul de viață al civilizațiilor extraterestre.

Volumul cuprinde:

- poezii
- compuneri
- povestiri

În poezii autorul și-a scris propriile evenimente la care a participat.

Se remarcă evocarea universului familial al celor dragi și a primelor experiențe de viață trăite.

În unele poezii se simte o tentă umoristică și plină de ironie, iar în altele înclinația spre cerebral, spre îmbinarea termenilor întâlنيți în lumea cotidiană cu cei științifici.

În compuneri întâlnim dialogul imaginar dintre obiecte, întâmplări din existența unor viețuitoare pînă la dialogul dintre reprezentanții unor secole diferite și altele ilustrează înclinația spre parodie.

În povestiri, partea cea mai amplă a creației este axată pe subiecte ce dovedesc preferința autorului pentru lumea științifico-fantastică.

Este un debut promițător care va fi continuat în viitor cu alte opere.

prof. Silvia Leon

POEZII

NAVA KEX

Prima mea poveste
Este „Nava KEX”.
Ea porni să cerceteze
Jumătate de-Univers!

În călătorie,
Zburînd către Marte,
Era să se lovească
De un asteroid aparte.

A mai trecut apoi în zbor
Pe lângă Neptun și Pluton.
Dar la Neptun a fost mai greu
Căci era gata să lovească
Pe Nereida cea „nervoasă”.

Și uite-așa se va-ncheia
Aici, poezioara mea.

(5 iulie 1985; 8.32)

ZILE DE IULIE

Zile de vară,
    Zile cu soare.
Mama învață
    Pentru reciclare.
Florin se joacă,
    Citește cărți;
Și se odihnește
    În aceste zile fierbinți.

(7 iulie 1985; 8.33)

LA MARE

La ora douăzeci și trei
Plecăm la mare toți trei.
Mergem cu trenul și cu nerăbdare
Așteptăm să ajungem la mare.

Soare, cer senin, căldură
Toți cu slip și fără haine
Ne ducem cu mic, cu mare
Pe plaja întinsă de la mare.

Facem castele de nisip
Și ne avîntăm în largul mării;
Apoi ieșim să ne uscăm la soare
Și pornim la masă-n fuga mare.

(9 iulie 1985; 8.33)

JOC DE FOTBAL

Iulie, zi însorită de vară,
Alerg cu mingea afară,
La un joc de fotbal cu Bîrleanu.
Marcăm golurile cu viteză
Și jucăm cu multă exigență.
Tata e portar, mingea a oprit,
Eu fac pe arbitrul
Și sînt fericit.

(11 iulie 1985; 8.34)

MOTANUL PĂCĂLIT

O nouă poezie-i
Despre un motan
Ce voia să știe
Cum stau vrăbiile sus pe ram.

Cu ochii după ele sticloși,
Motanul meu era și fălos.
Credea că va mânca la pui...
Și a rămas cu pofta-n cui.

(12 iulie 1985; 8.34)

SUPĂRAREA LUI FLORIN

Aseară eram obosit
Și tare supărat
Căci la jocul de fotbal am fost faultat
De un jucător mai mare de statură
Și foarte rău de gură.
Am venit acasă de pe teren
Și m-am împiedicat la cuier.
Și am căzut, și m-am lovit
Și un cucui în cap
Am izbutit să fac.
Apoi m-am culcat
Și vise frumoase am visat.

(15 iulie 1985; 8.35)

GÎNDURI PENTRU VACANȚA MARE

Abia aștept, cu bucurie,
Minunata călătorie
Spre frumosul litoral.
Doresc să merg cu hidrobicicleta
Apoi la jocurile mecanice
Să văd cum conduc pe ecran motocicletă,
Să fie vreme frumoasă
Cînd mă voi întoarce-acasă.

(17 iulie 1985; 8.35)

ZI FERICITĂ

Astăzi toată casa
E-n emoții mari.
Mama ce va face oare
La examenul final?
Stăm și așteptăm.
Pe la ora treișpe
Sună telefonul
Și primim o veste:
Mama a luat examenul
Sîntem mulțumiți,
Serbăm evenimentul
Și sîntem fericiți.

(29 iulie 1985; 8.39)

IARNA

Ninge, ninge, ninge,
Eu m-am bucurat,
Mi-am pregătit sania
Și pe derdeluș m-am urcat.

Steluțe sclipitoare
Cad mereu din cer
Și omătul moale
Se-așterne sub picioare.

(6 noiembrie 1985; 8.66)

LA MUNTE

În această vacanță
Mult m-am bucurat
Căci cu părinții
La Vatra Dornei am plecat.

A fost minunat,
M-am simțit bine
Și vreau să-mi exprim marea bucurie
Prin această poezie.

(27 iulie 1986; 9.38)

PĂRINȚII MEI

Tatăl meu e inginer
La Divizia de Vagoane
Și comandă trenurile
Cu multe vagoane.

Mama mea e profesoară
Și lucrează-n Bosia.
Ea-nvață pe copii multe
Ce le sînt necunoscute.

(27 noiembrie 1986; 9.72)

VACANȚA

Azi a-nceput vacanța.
Eu sînt bucuros;
Am pus cărțile la loc
Și-am început să mă joc.

(21 decembrie 1986; 9.78)

ZI DE IANUARIE

Tare-mi este dragă
Iarna cea bogată în zăpadă,
Cînd natura toată
Se-mbracă-n strai de vată.

Stau în casă
Și privesc pe geam,
Cum cad fulgii
Într-un ritm de dans.

Totul este alb.
Mă îmbrac agale,
Și pornesc cu sania
Pe derdeluș la vale.

(2 ianuarie 1987; 9.82)

NĂSOSUL

Băi Năsos cu rîtul gros,
Ia mai fă un pic de cros,
Că ți-i burta cam prea mare.
Fă puțintică plimbare
Și nu mai mînca mîncare.
Dacă vrei ca să slăbești
Fuși pînă la București.
De vrei să slăbești un pic
Du-te pînă la Ciric.

Să postești o săptămînă
Și să nu mănînci smîntîna.
Să postești o-ntreagă lună
Și să nu mănînci o pruna!
Să postești un întreg an
Și să nu mănînci bostani.

De te vei mai cîntări
Ai să vezi că ai trei grame
Plus trei porții de pastrame.

(4 februarie 1987; 9.91)

PRIMĂVARA

A trecut cumplita iarnă,
Pomii toți înmuguresc,
Păsărelele voioase
În crîng iarăși ciripesc.

Soarele tot încălzește
Și zăpada o topește
Ca să-mbrace-ntreaga țară
În strai nou de primavară.

Primavară, primăvară,
Tu la noi iar ai sosit;
S-a topit toată zăpada,
Ghiociei-au înflorit.

(27 martie 1987; 10.05)

COCORII

În zarea depărtată
Cocorii se arată
Venind în lung convoi
S-anunțe bucuria,
Că primăvară e la noi.

Veniți cu bine, păsări dragi,
Pe glia noastră dragă.
S-arată soarele în prag.
Și casele zîmbesc
În țara noastră îmbrăcată
În strai sărbătoresc.

(1 martie 1988; 10.98)

TIMOTEI ȘI DUMĂNEL

Venea boul de la munte
Cu cornițele cărunte.
Dar de ce? De ce-a-nghețat?
Timotei nu l-a luat
Cu ceilalți boi în sat.
Iar ciobanul Timotei,
Cel ce mânca orz cu mei,
Ciobănelul Timotică
Cu a lui spartă opincă,
Nu-l luă, nu-l observă,
Cu ceilalți boi plecă.
Iară boul Dumănel
Cu ureche de purcel
O porni prin strunga oii
Să se-ntîlnească cu boii.
Și pe drumul de pășune
Se-ntîlni c-o spurcăciune
De lup lacom, hrăpăreț
Ce părea foarte măreț.
Însă lupul nu-l mîncă
Ci spre bou el cuvîntă:
-Boule, făptură fină,
De neamul tău azi mi-e milă.
Să vă apăr, ocrotesc,
Să nu vă mai hăituiesc,
Eu acum de-asta trăiesc.
-Întîi, zise boul, vreau
-Să mă scapi de mîța Miau.
-Bine, Dumănel, pricep.
Vrei să faci din ea „cotlet”.
-Nici cotlet nu vreau s-o fac
Ci numai de ea să scap.
Hai să mergem către sat,
Lupule (împielîțat)!
Timotei făcea cafea.
-Mîine-ncepe furtuna!
Zise el cam într-o doară,
Dar văzu boul afară.

-Dumănele, te-ai întors!
Dar văzu pe lupul prost
Cu ochii sclipind scînteii
Se-ngrozi și Timotei.
Scoase pușca din cămară
Și o îndreptă spre fiară.
El apăsă pe trăgaci
Cu mintea visînd colaci.
Din blana lupului prost
Își va face cojoc gros!

(5 iulie 1988; 11.32)

PLUGUȘORUL

Aho, aho, copii și frați,
Stați puțin și m-ascultați,
Spre Dacii vă îndreptați
Și să nu mai derapați!
S-a sculat mai an
Bădica Troian
În Dacie s-a urcat
La volan s-a așezat
Cheia-n contact a băgat
Și pe loc a demarat.
Mînați măi, hăi, hăi!

Și avînd viteză mare
Ca o gîscă cu motoare,
De un copac s-a izbit
Mașina de-a înverzit
Însă Troian n-a murit!
Mînați măi, hăi, hăi!

Toată ziua a lucrat
Mașina de-a reparat
Iar cînd lucrul a gătat
Dacia a explodat.
Mînați măi, hăi, hăi!

Badea-n cap s-a scărpinat
Și un Ford el și-a luat.
Benzină și-a cumpărat
Iară Fordul s-a stricat
Căci Troian cum era șui,
A dat cu Fordu-n Bahlui.
Mînați măi, hăi, hăi!

Troian iute s-a întors
Și din grajd pe loc a scos
Un cal iute, năzdrăvan,
Cum îi place lui Troian,
Iar calul s-a-mpiedicat
Și gîtul și-a „fracturat”.
Mînați măi, hăi, hăi!

Cum, Troiene, să fii om
Cînd ai mereu ghinion?!
La anu' și la multi ani!

(20 decembrie 1988; 11.78)

VERDE DE FLORI

Curentul acetic mănîncă orizontul de nevastuici
Nu am întuneric alb, dar am papuci.
Aerul de tablă gîndește mort prin țevi
Și verdele albastru se-nalță tot sub nervi.

Păduchiul enorm pe ochi i se strînge
Și păru-i măciucă se umple de sînge.
Mărul ieșind din pix îi zgîrie existența
Iar vaca stînd în purici își mîrîie valența.

Zborul roșu al oii mutilează apa
Rizînd de sub roca gîndită cu sapa.
Realul din noi ne-nconjoară abstract.
Dispersia punctelor miroase compact.

(29 mai 1991; 14.22)

COMPUNERI

CREIONUL ȘI PIXUL

Elevii de serviciu au terminat de făcut curățenie și au plecat acasă. În clasa goală, pe catedră, sînt două lucruri obișnuite: un creion și un pix. Au fost uitate de niște copii.

Privind pe fereastră, creionul șopti:

-Ce bine era atunci cînd stăteam în pădure, fără griji, în aer curat... Dar acum... Totul a început atunci, cînd au venit niște forestieri. Pînă să-mi dau bine seama, m-am prăbușit de acolo, de sus. Eram desprins de rădăcină. Apoi am fost dus la fabrică și transformat în creion.

-Erai bun de scris? Întrebă pixul, care pînă atunci stătuse tăcut.

-Da. HB. Ce mîndru eram! Am fost dus la o librărie și pus într-un raft. Dar odată, pe cînd stăteam liniștit, uitîndu-mă la cumpărători, a intrat un băiat, a trîntit ușa și s-a repezit la tejghea. A cerut un creion. Și iată-mă în posesia lui. M-a luat ca pe o cîrpă și m-a băgat într-un buzunar murdar. Acasă m-a pus între două scaune și a început să le potrivească. Nu-i ghiceam intenția. Acum știu. Încercase să mă rupă în două. Noroc că eram făcut dintr-un lemn tare. El s-a supărat și m-a aruncat în ghiozdan. Bine că m-a uitat la școală. Cine știe ce-aș mai fi pățit.

-Și eu eram liniștit sub pămînt, sub forma de petrol, spuse pixul. Însă o sondă m-a tras la lumină. Am fost prelucrat la fabrică, pus în forme. Apoi... la magazin! Am fost cumpărat de un elev. Și eu eram mîndru, însă stăpînul meu era cu totul altfel decît al tau. Era ordonat, harnic, disciplinat... Toate lucrurile sale erau în bună rînduială... În clasă mă folosea pentru luat notițele. Scria atît de frumos!.. Astăzi, stăpînul meu tocmai mă punea în penar, cînd răul de stilou mă împinse în afară. Copilul nu a observat, fiind ocupat cu notarea temei (pe care o făcea cu vecinul meu, creionul). Așa am ajuns sub bancă și m-au găsit elevii de serviciu.

Pixul privi cu luare-aminte creionul din fața sa. Era alb, cu diferite desene colorate pe el, reprezentînd iepurași, cocoșei și motănei. În vîrf radiera era ruptă, ca și vîrf. Lecția de karate își arăta urmările. Dacă pixul ar fi avut curiozitatea să-l măsoare, așa, din ochi, n-ar fi ajuns la zece centimetri.

Creionul, imitînd pixul, se uită la acesta. Avea culoare albastră, ca și mina, în afară de vîrf, care era verde.

Luîndu-și ochii de la „partenerul” său, pixul văzu că afară se întunecase.

-E-ntuneric afară! anunță el. Hai să ne culcăm!

-De nu m-ar găsi stăpînul mîine! se văicări creionul.

-Nu-ți fă griji. O să te împing de pe catedră când o să vină, spuse mărinimos pixul.

-Îți mulțumesc! Noapte bună!

-Noapte bună! răspunse și pixul.

(7 aprilie 1988; 11.08)

DISCUȚIE CU BANCA

Ieri, într-o recreație, banca mi-a spus :

-Degeaba te-ai supărat pe mine azi dimineața! Să știi că nu din vina mea sînt așa de murdară.

-Nu? am întrebat ironic. Dar a cui? A mea?

-Nici a ta, nici a mea, ci a băiatului care a stat aici atunci când ai fost plecat la ora de sport. Vrei să-ți povestesc cum s-a întîmplat?

-Bine. După intrarea clasei care avea matematica și începerea orei, cei doi colegi de banca au început să rîdă pe înfundate și...

-Au început să te mîzgălească, am completat.

-Exact. Unul a zis: „Scăfirle, vrei să ți-l desenez pe Winnetou?” Celălalt a răspuns: „Clar, da' cum ai să-l faci?” „Uite-așa! Și începu să deseneze personajele îndrăgite de prin cărți și reviste, toate înarmate pînă-n dinți. Colegul nu mai prididea să-l felicite pentru „operele de artă”. Însă profesorul îi observă, îi scoase la tablă și le puse notele pe care le meritara.

-Daca-i așa, atunci te iert și mă bucur că mi-ai spus ce s-a întîmplat.

Și, resemnat, am început să șterg banca.

(20 iunie 1989; 12.28)

PRIMA ZI DE ȘCOALĂ

E dimineață. În familia Ursulache e mare agitație. Este o zi importantă: astăzi cel mai mic membru al familiei va merge la școală. Martinel, căci așa se numește puiul de urs, zîmbește în somn. Oare ce visează? Ehei, el se și vede la școală, așezat în bancă cu Vivi, puiul de veveriță.

Țîrr! Țîrr! Ce se aude? E ceasul. Martinel tresare speriat.

-Ah, tu erai, ceasule? Știi, am emoții. Când mă gîndesc că eu, Martinel Ursulache, Aleea Fragilor nr. 5, etajul 1, apartamentul 6, voi merge la școală...

-Martinel, trezește-te! Să nu întîrzii.

-E mama! La revedere, ceasule, pe mâine!

-Uite, spuse ursoaica, ți-am făcut de mâncare, ți-am pus cărțile în ghiozdan, ți-am călcat uniforma...

-Bine, mamă. Trebuie să mă grăbesc.

Peste un sfert de oră, Martinel este gata de plecare.

-Să fii cuminte și ascultător! mai apucă să-i spună ursoaica și Martinel o ia la fugă pe scări. Îl văzuse pe Vivi, prietenul și vecinul său.

În drum spre „Școala Vulpii” se întâlnește cu iepurașii. Ei abia peste doi ani trebuiau să intre în clasa întâi.

Iată-i pe cei doi la școală. După festivitate, un bursuc învățător citi pe fiecare în clasa lui. Martinel și Vivi erau în clasa unei Vulpi. Se așezară în aceeași bancă.

Vulpea strigă catalogul și făcu cunoștință cu elevii. Începea prima lecție, școlarii erau curioși.

După terminarea orelor se îndreptară spre casele lor.

Martinel istorisi părinților impresiile despre școală, colegi și învățătoare.

-Ce să-i faci, a fost prima zi de școală, zise Martinel.

(17 octombrie 1988; 11.61)

OCROTIREA NATURII

E amiază. În Pădurea Dealului e mare agitație. Bursucul a terminat de lipit afișe pe trunchiurile copacilor, în care se anunța un mare miting în Poiana Luminoasă, la ora 16, cu privire la poluarea naturii de către om. Organizatorii, Vulpea și Lupul, au instalat o tribună de la care se va vorbi.

În cele din urmă, ora de începere a mitingului sosi.

Primul care lua cuvântul fu Lupul, care s-a dovedit a fi și cel mai înflăcărat vorbitor.

-Onorat auditoriu, ne-am adunat aici pentru a protesta împotriva abuzurilor săvârșite de către om. Știm cu toții în ce stare a ajuns astăzi natura. În primul rând, cantitatea de oxigen produsă de pădure s-a micșorat, datorită tăierilor masive ce au loc în fiecare an. Apoi, lângă pădurea noastră se afla fabrica de celuloză și hârtie „Pescăruș”. „Calitatea” ei de a produce o mare cantitate de gaze toxice a determinat creșterea gradului mortalității viețuitoarelor din pădurea noastră.

Cuprins de entuziasm, publicul auditor scandă:

„Omule, tu nu uita,
pădurea nu e a ta!”

Urmă la cuvânt Vulpea:

-Aș dori să amintesc o chestiune ce ne privește îndeaproape pe toți dintre noi. Unii oameni certați cu disciplina aruncă în pădure diferite obiecte printre care: conserve, bețe de chibrituri și hîrtii. În cursul zilei de ieri am văzut rîul ce ne străbate pădurea. Au mai rămas în viață puțini pești, iar foarte mulți copaci sînt scrijeliți de aceiași „veseli vizitatori”. Dar pentru că este deja tîrziu, aș propune încheierea acestui miting, cu un apel de a ocroti natura, adresat oamenilor.

Fu adoptată o moțiune de protest, pentru a fi înaintată forurilor superioare.

(25 mai 1990; 13.21)

SCRISOARE CĂTRE MK-20

Dragă MK-20,

Îți mulțumesc mult pentru racheta ce mi-ai trimis cu intenția de a vizita planeta Marte. Din păcate, ea s-a defectat cu cinci minute înainte de lansare. Acum îți scriu de la spital. Am ajuns aici deoarece am încercat parașuta primită de la tine, sărind de pe bloc. Am avut totuși noroc: nu mi s-au rupt decît două coaste și un picior.

Medicul de gardă este foarte amabil cu mine. Mi-a pus la dispoziție un pat confortabil, lîngă fereastră. De aici se vede curtea spitalului, cu numeroase bănci și flori frumos colorate.

Dar iată! prietenul meu, doctorul, se îndreaptă spre mine, așa că închei scrisoarea sperînd să ne revedem curînd.

Cu drag,
Florin

Destinatar:

MK-20, Nebuloasa Andromeda,
Sistemul Solar 05, planeta nr. 3, continentul 2,
Țara de Sud-Vest, teritoriul nr. 2165, cod 1764541209.

(13 mai 1989; 12.18)

ÎNTÎLNIRE CU UN ANIMAL NEOBIȘNUIT

Într-o vară, împreună cu echipa de cercetători din care făceam parte, am hotărât ca punctul expediției noastre științifice să fie un codru întunecos, în care creștea, după cum eram informați, un copac ce deținea recordul absolut în ceea ce privește calitatea lemnului.

Însă acest arbore se afla departe de tabăra noastră, așa că ne-am propus să luăm fiecare câte un pistol laser și unul anesteziant.

În ziua plecării toți eram impresionați de măreția codrului.

La câteva ore de când pleasem, eu m-am oprit să cercetez o plantă carnivoră necunoscută, pe care o văzusem devorînd cu ferocitate un fluture imprudent. Astfel, m-am rătăcit de ceilalți membri ai expediției. M-am ridicat dintr-un salt dar pistoalele cu care eram înarmat căzură pe o piatră pe care n-o observasem la început și se defectară.

Deodată, de după un copac, îmi apără în față cel mai ciudat animal pe care îl văzusem pînă atunci. Avea un singur ochi, dispus în vârful unui fel de tub pe care îl rotea în toate direcțiile. Văzîndu-mă, se apropie amenințător și deschise gura cu două șiruri de dinți ascuțiți. Eu mă dădeam câte puțin înapoi pînă cînd mă lipii de un copac. Lîngă mine am văzut pîlnia deschisă a unei flori din specia celei care îmi reținuse atenția. Deodată îmi veni ideea salvatoare: am rupt floarea și i-am aruncat-o fiarei în ochi. Planta îi devoră ochiul din vârful tubului, iar după un timp, animalul muri.

Însă, din ce în ce mai aproape am auzit glasurile colegilor mei care îmi observaseră lipsa și mă căutau. Eram salvat!

Le-am povestit despre cele două specii nemaîntîlnite și cînd am văzut trunchiul de care mă lipisem, mi-am dat seama că era tocmai copacul căutat. Eram mîndru că am ajutat și eu știința.

(13 iunie 1989; 12.26)

DIALOG ÎNTRE SECOLE

Într-o zi s-au înfilnit doi copii din secole diferite: Gigel, din secolul XXI, și Ionel, din secolul XX, și au început o conversație.

-Ionele, am văzut o emisiune despre „Metroul planetar” la televizor! spuse Gigel.

Ionel îl întrebă:

-Dar cum arata televizorul în secolul vostru?

-Este extraplat (de vreo 5 mm grosime) cu imagine tridimensională.

-Și la voi sînt vapoare cu motoare Diesel?

-Nu, la noi sînt vapoare cu motoare nucleare ce pot asigura viteze mari, de pînă la 75 de noduri. Vapoarele au sisteme automate de dirijare și telecomanda. O realizare importantă, continuă Gigel, o constituie și trenurile cu suspensie magnetică și cu viteze de pînă la 1000 km/h.

-Foarte interesant...

-Hîrtia în secolul nostru este realizată din petrol, pentru a economisi lemnul, și prezintă o mare rezistență față de incendii.

-Gigele, vorbeai de trenuri. Cum este în vagoane ?

-Vagoanele prezintă un confort deosebit, deoarece au o aparatură perfecționată pentru condiționarea aerului.

-Pînă în secolul vostru s-au perfecționat avioanele?

-Sigur! Acum se desprind de pămînt cu ajutorul antigravitației. Această tehnică se folosește și pentru lansarea navelor interplanetare. Nu de mult și eu am făcut o excursie pe Lună cu ajutorul unei asemenea nave. Cînd a plecat racheta, gravitația s-a redus brusc la zero. O astfel de călătorie nu necesită pregătiri deosebite.

-Îți mulțumesc pentru lucrurile interesante ce mi le-ai spus. La revedere!

-La revedere, Ionele!

Cei doi s-au despărțit.

(10 decembrie 1988; 11.75)

ORELE ÎN 3011

Ne aflăm la o oră de limba română, în anul 3011.

Elevii așteaptă nerăbdători venirea profesorului. În pauză s-au distrat de minune jucînd jocul „Robotika”, ce apare în fiecare recreație pe ecranele de afișaj ale pupitrelor.

În sfîrșit, profesorul a intrat iar zumzetul elevilor s-a potolit. După ce își notă absenții din condica electronică a clasei, acesta îl întrebă pe M-25 ce lecție a avut de pregătit.

-Pentru astăzi am avut de vizionat microfilmul istoric „Videotelefonul cu laser”, realizat de cunoscutul K-40925 în anul 2998.

M-25 fu ascultat la povestirea acestui microfilm, după care profesorul trecu la predarea lecției noi, intitulată „Noi și anul 4000”.

Profesorul apăsă un buton de pe claviatura de pe catedră și pe ecranele elevilor apăru filmul anunțat.

Elevii îl urmăriră cu atenție, iar la sfârșitul orei, profesorul îl răsplăti pe M-25, care învățase bine lecția, cu un tichet de categoria 1.

După plecarea profesorului, deoarece româna era ultima oră, fiecare elev se urcă în erhipterul personal și se despărțiră.

(14 mai 1990; 13.18)

GRUP STATUAR

Voiam de mult să văd așa numita „a opta minune a lumii”, statuia gigantică ridicată în una din insulele arhipelagului Papua Noua Guinee, dar mi-am îndeplinit dorința doar după ce am avut sută de mii necesară și s-a votat liberalizarea pașapoartelor.

Așadar, într-o zi însoțită de vara, împreună cu un grup de excursioniști care doreau același lucru ca și mine, am decolat cu un avion Tarom spre New York, de unde urma să prindem legătura spre capitala Noii Guinei.

Peste trei zile decolam din marele oraș american, cu întârziere, dată fiind criza din Golf, deci lipsa petrolului și a produselor adiacente.

Iată-ne ajunși în capitala Noii Guinei, un oraș mare cât Hîrlăul (ați recunoscut desigur hiperbola).

Ghidul ce ne însoțea ne-a propus cazarea într-un hotel de categoria a VI-a, cu plata în dolari australieni, urmînd ca a doua zi să pornim cu autocarul spre grupul statuar numit în graiul cristalin al băștinașilor „Pom Puk Ka”.

...De două ore mergeam prin deșert, cînd deodată am văzut profilîndu-se la orizont întîi partea superioară, apoi toată statuia.

Ghidul începu să zbiere emoționat în microfon în engleză, iar prietenul meu îmi zbiera scîrbit la ureche în romînă, traducîndu-mi.

Am aflat astfel că statuia se afla ridicată pe locul unde se surpase o mină, în cinstea încercărilor nereușite de a-i salva pe cei surprinși.

Statuia reprezenta, fără îndoială, o femeie în picioare lîngă un cal, deoarece se afla o tăbliță explicativă: „Woman standing up and her horse”.

Aceasta mi-a amintit de opera „Fefelega”, deși eram în vacanța de vară. I-am împărtășit prietenului meu observațiile, iar el interesîndu-se, îmi zise că nu-i exclus, sculptorul fiind un emigrant romîn, ce studiasse opera într-o școală comunală.

Femeia era încruntată și, nu știu de ce, aducea cu un criminal de război irakian.

Calul, dacă nu era de piatră, bineînțeles că s-ar fi prăbușit, fiind slăbănog de parcă ar fi fost adus dintr-o fermă cooperatistă. Stăpîna lui avea un cojoc, deși

erau 40°C la umbră, iar în mână ținea un băț, în care se sprijinea plină de satisfacție, ca unul din iubiții noștri parlamentari.

După ce o privi din toate părțile, prietenul meu concluzionă:

-Frumoasă ca limba rusă! Nu merită să-ți voalezi filmele pe ea! se adresa apoi celor ce o fotografiau.

După aceea, prostindu-se, trase încet cu piciorul în postament, din care sări o cărămidă. Ghidul îi pretinse o amendă de 200 de dolari, însă prietenul meu puse cărămida la loc, iar ghidul se declară mulțumit.

Eu îi luai apărarea:

-Tot se dărîma într-un an.

-Da! prinse din zbor ideea prietenul.

În concluzie, pe la ora 15 am plecat spre capitală, de acolo la New York, iar la Otopeni îmi revenea în minte imaginea sutei de mii cheltuita degeaba. Mai bine îmi luam un Lăstun!

Concluzie: produsele românești sînt calitativ superioare!

Nu ne vindem țara!

PARODII

MUNCA NE E DRAGĂ

E primăvară. Pe ogoare, în livezi și grădini, cooperatorii stau degeaba. Nu demult am mers și noi să vizităm livada CAP. După ce ni s-au arătat felurile de pomi ce cresc în grădină, am ajutat și noi la împrăștierea fructelor.

Ce scîrbos a fost! Munca nu este plăcută, și cere multă atenție. Merele și perele, mai ales, sînt gingașe. Le-am cules numai cu prăjina.

În drum spre scoală am trecut pe la silozul în care se mucegăiesc fructele. E o încăpere luminoasă și caldă. Aici, lăzile sînt controlate cu grijă, din nou, pentru a se strecura vreun fruct vătămat, care ar putea strica pe cele din jur. Abia după această vizită am înțeles noi cum putem avea fructe stricate la masă, chiar și toamna.

Cînd să ne luăm seara bună de la brigadier, Sorin, comandantul detașamentului, a întrebat:

-Dar cum putem păstra strugurii pînă vara tîrziu?

-Pentru a avea puțin timp struguri proaspeți, se taie bucăți de viță, lungi de 25 km, fără ciorchini pe ele, se introduc cu un capăt într-o eprubetă, iar celălalt capăt se înfige într-un harbuz. Astfel, boabele se păstrează dezhidratate.

Acum cîtva timp am vizitat livada de legume. Am găsit pe membrii brigăzii legumicole fluierînd la soare. Ne-am îndreptat spre cutiile cu gogoșari, roșii, vinete, morcovi. În spate se vedea terenul de fotbal de pe care se recoltase mazăricea, fasolea coborîtoare și roșiile de iarnă.

-Băi elevi, mai sînt în lăzi ardeii slabi, a zis tovarășul învățător. Ce-ar fi să-i împrăștiem noi, să dăm o mîină peste cap?

-Da, da! am urlat noi voioși.

Am luat fiecare cîte un rînd și am început activitatea. A trebuit să țopăim, ca să-i strivim. I-am așezat apoi în containere pentru a fi urcate în camion.

La plecare, tovarășul învățător ne-a anunțat că săptămîna viitoare vom pune în pomii fructiferi cuiburi de omizi și ouăle lor.

-Pînă atunci însă mai avem de lucru la antrenamente. Observ că munca nu vă e dragă și sînt foarte bucuroși, a încheiat tovarășul învățător.

DAN, CĂPITAN DE PLAI

Frunză verde de mălai,
Frunză verde de susai,
Dan, copil orfan, găsit,
Șef de gașc-a devenit.

(Fragment de cântic popular)

Dan, boșorogul, trăia în munți, într-o peșteră, lângă prăpastia în care i se rostogoliseră comorile agonisite în cincizeci de ani de activitate, odată cu ultimul cutremur.

Își amintea de zilele fericitei tinereți, cum așteptau el și prietenii sai devotați vreo trăsură pe care o jefuiau, mai mare dragul, de-i mergeau fulgii. Însă, prin fața ochilor îi trecu deodată episodul jalnic, când, ca de obicei, se pregăteau să treacă la atac, dar, ghinion! în trăsură se afla tocmai șeful securității, care-i prinse cu lațul ca un cowboy, îi duse în fața lui Ștefan și îi încorporă la Divizia 5 Săbieri și Scutieri. Cu plata în valută. 500 de zloți de fiecare bătaie câștigată și 400 de zloți cheltuieli de înmormântare în caz contrar.

Își mai amintea, de asemenea, cum își încuraja el murgul, spunându-i duios la ureche în clipele de grea cumpănă: „Fugi că te fac parizer!” Și murgul, îmbărbătat, o pornea mai departe.

Deodată, fu trezit din visare de un cîrîit puternic și câteva strigăte disperate:

„Crr... crr... aici Buflea... chem Babota... crr... crr...”

Aceste zgomote inexpressive veneau din microfoanele și receptoarele amplasate în cei doi stejari bătrîni de pe culme. Dan se repezi cu bastonul după el:

„Aici Babota, spune!”

„Vin tătarii, toată noaptea a fost în vale scandal. S-au înregistrat 400 de victime, dintre care 89% morți și 11% sclavi, dintre care...”

Buflea nu mai putu continua, din difuzoare răzbăteau sunete ciudate, ce durară vreo doua minute, apoi se auzi un glas:

„Radiofonist interceptat, executat. Aștept noi ordine. Raportez: Ocirbat, vicehan.”

Batrinul Dan se înverzi de ciudă. Văzu pe cer trecînd un stol de vulturi, își luă arcul din cui, o săgeată, ochi un vultur și... la picioare îi căzu o vrabie, care avea cuib în stejari.

Fericit, Dan zise:

-Uite iscoada tătărasca unde-mi fu!

Apoi, se întoarse în peșteră, își luă paloșul din cui, îi făcu de câteva ori vînt să i duca praful, și îi trimise o telegramă fulger prietenului său, Ursan:

„Bă. STOP. La luptă. STOP. Vin tătarii. STOP. Vino și tu. STOP. Dacă nu, belciug în nas. STOP. Taxa inversă.”

Își zise în gând: „Să plătești tu, porcule. Că și eu ți-am plătit cauțiunea când cu falsificarea hrisoavelor.” Apoi se pregăti liniștit de luptă.

Dan se grăbi spre casa lui Ursan, fiind convins că nu va veni de bunăvoie. Îi veni în gând episodul ridicol când într-o bătălie, acesta aruncă arcanul și vru sa fuga, dar, culmea! arcanul nimeri tocmai pe hanul tătar și-l trînti la pamînt. Drept răsplata, Ștefan îi dăruie 200 de prăjini de pamînt, o cireada de vaci și o herghlie. Însă cireada o pierdu la poker și ramase numai cu herghelia și pamîntul. Dar, cu toate că Dan călărea pe o mîrșoagă, ajunse în cele din urmă la casa lui Ursan. Drumețul intră, zise:

-Bine-am găsit, Ursane!

Un aspru glas răspunse:

-Bine-ai venit, bovine!

Și apărui Ursan, beat criță, duhnind a vermut. Nici nu putea să încalcece, de aceea Dan și Fulga, fiica lui Ursan, abia reușiră să-l pună pe cal în așa fel încît să nu cadă. Fulga îi spuse lui Dan:

-Taica-i în ultimul timp cam dezechilibrat, așa că, rogu-te, ai grijă de dînsul!

Drept răspuns, Ursan rîgîi și intră într-un pîlc de copaci, crezînd că sînt dușmani. Cînd, cu chiu cu vai, Dan reuși să-l oprească, el răcni cît îl ținea gura:

-De ce mă destabilizezi, ticălosule?

După o jumătate de ora, porniră amîndoi la luptă.

Merseră ei ce merseră, cînd, pe înserat, Ursan căzu din șa și rămase lat jos. Din cînd în cînd fornăia și înjura printre dinți. Deodată, auzi tropot de copite, se urcă într-un pom, ținîndu-și răsufierea.

Nu trecu mult timp și se iviră tătarii. Hanul Ghirai se apropie de Ursan și, descălecînd, se aplecă asupra lui. Dan, vrînd să-i trimită o săgeată în cap, se dezechilibără și-și omorî propriul cal.

Unul din ceata vrăjmașă îl observă pe român și-i făcu atenți și pe ceilalți. Dan, de frică, leșină și căzu din pom. Tătarii se apropiară de el. Deodată, apărui Fulga cu o bandă de golani, cu o piele de lup, și-i puse să urle.

Caii se speriară și o luară la fugă. Unul dintre călăreți, vicehanul Ocirbat îl apucă pe Dan de un picior și-l trase după el, scuipînd la fiecare 200 de metri cu scîrbă.

După vreo trei kilometri, tătarii descalecară iar unul mai voinic îl legă bine. Rînjind, Ghirai zise:

-În lagăr cu ampotrofagu' !

Iar voinicul îl bătu măr. (Pe Dan.)

După ce trecură Nistrul, pe lângă ei trecu un călăreț cu un mesaj pentru Ghirai. Acesta, neștiind să citească, nu-și pierdu totuși prezența de spirit și se remarcă prin strigătul sălbatic:

-În lagăr cu ampotrofagu' !

Iar voinicul îi trimise o săgeată în frunte. (Călărețului.)

Ajunși în tabăra tătarilor, Ghirai se încuie cortul personal și dădu dispoziție ca Dan să fie închis în cortul deținuților, urmînd ca paznicul să-i transmită zilnic ce mai e cu prizonierul. Peste o jumătate de oră, paznicul fugi speriat la Ghirai, spunîndu-i că Dan face urît de tot, că a început să răcnească să i se citească „Declarația drepturilor deținutului” de la Constantinopol.

La care Ghirai răspunse printre dinți, rînjind:

-Drogați-l!

...Noaptea se așternuse peste tabăra tătarilor. Toți adormiseră, cînd deodată se făcu auzită o mare hărmălaie. O voce striga:

-Mafioților! Războiul drogurilor! Protestez vehement!

Apoi se auziră niște zgomote dubioase, ca acelea produse în urma lovirii unui castron cu un drug de fier.

Ce se întîmplase? Dan, văzînd că nu are nimic după ce fusese silit să înghită 500 de grame de cocaină, începu să se enerveze și să dea cu capul de stîlpul de fier ce susținea cortul, pînă cînd îl scoase din pămînt, iar cortul căzu peste el.

Străjilor li se făcu negru înaintea ochilor și veniră în fugă să vadă ce se întîmplă, iar voinicul, cu toată seriozitatea, îi dădu doi pumni în nas, adormindu-l.

A doua zi, de cum se sculă, se întinse și spuse, zîmbind cu bunătate:

-Vreau în audiență!

Paznicii își spuseră că s-a cumițit, și de aceea îl duseră în fața hanului.

Aici, Dan începu deodată să răcnească:

-Protestez vehement împotriva masurilor abuzive...

Dar Ghirai îl întrerupse brusc:

-În lagăr cu ampotrofagu' !

Însă Dan nu se lasă mai prejos, aparîndu-și onoarea națională:

-Ampotrofag îi mă-ta și taf-tu, vampirule!

Ghirai, o clipă nu știu ce să creadă, apoi, rămînînd cu gura căscata de înțelepciunea românului, îi propuse să-i îndeplinească orice dorință, cu condiția să revină în tabăra tătarilor, potrivit „Convenției internaționale privind prizonierii de război”.

Lui Dan i se contură imediat o posibilitate de a scăpa. Spuse:

-Bine faci, Ghirai. Îți cer deci să mă lași să plec să-mi mai văd o dată pamîntul natal! Și pentru mai multă siguranța, dă-mi pe un om de încredere al tău ca însoțitor:

-OK, Dan! Ia calul meu, ca mîrțoaga ta nu mai știu pe unde e!

Trecînd Nistrul, Dan devenea din ce în ce mai fericit, dar calul era din ce în ce mai neliniștit. Dan hotărî să descalece, deoarece se afla aproape de casă. Însoțitorul lui făcu același lucru.

Deodată, pămîntul începu să se miște. Calul necheză și o luă la fugă. Iar tătarul îngenunche, cerînd îndurare. Dan rînji, iar în minte își zise: „Iată momentul prielnic”.

Se apropie tiptil de tătar și-i strigă la ureche:

-Cutremuuuur!

Tătarul căzu leșinat jos, făcînd un infarct.

Dan îi sustrase din buzunar mini-radioul, hotărît să-l vîndă în talcioc, împreună cu ceasul. Apoi se îndreptă spre casa lui Ursan, ca să-i fure un cal.

Dar despre aceste întîmplări vă voi povesti altădată.

POVESTIRI

NAVA KEX

Prima mea povestire s-a numit *Nava KEX*. Din păcate am pierdut-o, însă îmi amintesc ideea de la care am pornit:

Nava KEX („Kosmos Explorări”) a fost lansată de oameni în scopul contactului cu alte civilizații, având înregistrate imagini despre Pamânt și modul de viață al locuitorilor lui. Datorită unui accident, viteza sa de deplasare a crescut foarte mult, apropiindu-se de cea a luminii. Conform teoriei relativității, timpul pe navă trece mult mai repede decât pe Pământ. Pe nava KEX trecură zeci de mii de ani, iar pe Terra, miliarde. Apoi, nava fu observată de o civilizație și interceptată. Se dovedi că aceștia erau oameni, urmașii evoluți ai celor ce trimiseseră racheta. Ei se mutaseră pe altă planetă deoarece soarele se răcise. Au fost foarte interesați de înregistrări, care constituiau adevărate izvoare istorice. Apoi nava a fost trimisă înapoi spre sistemul solar al Terrei, unde înmagazină date despre Pamântul înghețat și Soarele mort. Apoi se întoarse pe planeta actuală a oamenilor, transmițându-le informațiile acumulate.

(1983; 6)

BANDITUL

A fost odată un bandit, care s-a dus la Apemin. Vînzătorul i-a întins o sticlă pe tejghea. Iar atunci banditul, rîzînd prostește, scoase pistolul și sparse sticla de apă minerală!

BANDITUL MODERN

A fost odată un bandit, care s-a dus iar la Apemin în scop de jaf. Vînzătorul nu i-a întins nici o sticlă pe tejghea, deoarece nu erau. Iar atunci banditul, țipînd isteric, scoase pixul și ceru condica de reclamații!

Peste cinci minute, banditul fu scos afară din magazin în stare gravă...

BINE AI VENIT, IARNĂ!

Afară adie un crivăț.

Se aud clinchete cristaline: s-a făcut bucați un geam. O briză rece ridică hîrțiile pînă în plafon și răstoarnă o călimară. Izvorul acesta negru se prelinge pe cartea luată de la bibliotecă.

Briza rece capătă noi puteri și reușește să împingă cîteva cărți de pe raft; acestea căzînd își îndoiaie paginile.

Briza de noi puteri devine un curent de aer înghețat care trîntește la pămînt sticla cu apă minerală de pe masă, udînd covorul persan 2/3m de 10 800 lei.

Perdeaua umflată ca o aripă prietenoasă, reușește să ajungă pînă la televizor răsturnînd vaza de cristal. Ea se rostogolește, cade, transformîndu-se în cioburi multicolore.

Tu, venind de la patinoar, te holbezi și cazi, luxîndu-ți mîna.

COMPUNERE 40% ȘCOLARĂ¹

Într-o însorită zi de vară, Dan, Marcel și Gina au hotărât să facă duminică o excursie în pădurea de la marginea orașului.

Gina își luă mingea pentru a juca diferite jocuri minunate.

Iată-i deci pe cei trei „eroi” gata de drum. Toți erau cu sufletele pline de veselie, iar Marcel spunea diferite glume.

În sfârșit, ajunseră în pădure, Gina puse un pumn de nuci și de castane pe o buturugă, pentru veverițe, apoi începură să se joace cu mingea.

După un timp, Gina obosi și se duse să pregătească micul dejun, adică vreo trei felii de pâine cu dulceață.

Dan întrebă:

-Gina, vrei să ne lași nouă mingea, să ne mai jucăm?

-Vai, sigur că da! răspunse aceasta.

Fixară o poartă, pe care o apăra Dan, iar Marcel începu să tragă șuturi.

Deodată, Marcel se înfuriă, dădu o bombă iar mingea ajunse într-un ciot și se sparse.

-Ce naiba faci, boule? se răsti Dan.

-De ce vă certați, băieți? întrebă Gina, care tocmai sosise cu tartinele.

-Dragul de Marcel ți-a spart mingea.

Gina trînti furioasă tartinele jos și țipă:

---

¹ dacă nu vă place prima parte, citiți-o pe a doua

-Fir-ați voi să fiți! Minge bună! Aveți paie-n cap? Mi-o plătiți, nu mă interesează! Sau nu, că nu se găsesc. Îmi aduceți alta!

Însă Marcel zise:

-Doar n-o să-ți dau Artex-ul meu pe-o chișcă dezumflată!

-Sta-ți-ar Artex-u-n gît!

-Ia mai taci și tu! O să-ți dăm fiecare câte 9 lei, eu și Dan.

-Vezi să nu! Tu ai spart-o! Eu ți-am zis să dai mai încet!

-Ba nu! Doar ne-am jucat amîndoi! Juma' - juma'.

-Te-ai scrîntit! Știam eu că ai păsărele încă de dimineață, cînd ne sufocai cu poantele alea tîmpite!

-Las' mai bine că lămurim noi acasă toate astea! îi întrerupse Gina și se duse să-și pună lucrurile în rucsac.

Bineînțeles, avu grijă să dea câte un șut în cele ale lui Dan și Marcel. Apoi, văzînd o veveriță luînd o nucă (din cele aduse de acasa) strigă:

-Hai, marș și tu, șobolan nesuferit!

Și cu un gest hotărît, dădu castanele și nucile jos de pe buturugă.

PĂDUREA GROAZEI

-Extraordinar! exclamă A.F.

-Ce e extraordinar? întrebă plictisit Ș.V., prietenul său.

-Chestia cu Pădurea Groazei.

-Aiurea! Citești tot felul de povești timpite!

Peste câteva luni, Adrian Florescu și Ștefan Vasiliu plănuiră să cerceteze o pădure de la marginea orașului. Circulau tot felul de legende despre ea. De aceea, într-o zi însorită de vară porniră la drum...

-Oare cât am mers pînă acum? întrebă Ștefan.

-O oră și jumătate, am cronometrat!

Peste încă o jumătate de oră dădură peste o poieniță și hotărîră să ia masa. Adrian despachetă și, deodată, privirea îi căzu pe o bucată de ziar mototolită. Atunci își aminti...

Îi zise emoționat lui Ștefan:

-Știi unde ne aflăm?

-Sigur! În pădure.

-În... Pădurea Groazei!

-Cee?

-Am zis bine! În Pădurea Groazei. Îți mai amintești că acum câteva luni am citit un articol pe această temă?

-Ca și cum aș fi obligat să-ți țin minte lecturile! Despre ce era vorba?

-Despre un pădurar care, într-o noapte, a auzit un zgomot de pași neobișnuit și a văzut o namilă de vreo 2-3 metri pătrunzîndu-i prin peretele casei. Prezența de spirit pe care a dovedit-o l-a salvat. A spart un geam și a reușit să fugă. Namila - după el. Pînă la urmă a ieșit din pădure și a scăpat. Oamenii l-au întrebat ce pățise; le-a povestit, apoi a înnebunit.

-De fapt, se și spune prin părțile locului că cine petrece noaptea în pădure ajunge la balamuc, sau, pur și simplu, nu se mai întoarce. Așa că puțini mai sînt cei ce stau după căderea nopții pe aici.

-Noi sîntem o excepție.

-Ce spui? Nu cumva vrei și tu să... prinzi păsărele!

-Nicidecum! Dacă nu vrei și tu să rămîi, voi merge singur mai departe.

-Doar n-o să te las singur! zise Ștefan, văzînd că prietenul lui e hotărît.

Merg și eu.

-Așa te vreau, Ștef! spuse Adrian rîzînd. Apropo, ai luat lanternele?

-Sigur; trei lanterne și o cutie de chibrituri.

Mai merseră vreo câteva ceasuri, pătrunzînd tot mai adînc în codru. Soarele se pregătea să apună. Cu fiecare clipă neliniștea creștea în sufletele celor doi.

Deodată, Ștefan văzu o îngrămădire deasă de crengi și uscături ce părea de origine artificială.

-Oare ce-o fi? întrebă el.

-Să vedem.

Pătrunseră cu greu prin întăritură, iar ceea ce văzură îi umplu de groază! În jurul lor erau numai schelete!!!

-Ia te uită! Toți au capetele complet sfărîmate! observă Adrian.

Apoi, timp de 5 minute, se căzni să-l aducă în simțiri pe Ștefan. Nu reuși și văzînd o casă la vreo sută de metri mai încolo, hotărî să-și care prietenul acolo, pentru a-i da primul ajutor. Dar, deodată, în spatele lor răsări un alt om. Îi urmărise.

-Bună! Tyby! zise el întinzîndu-i mîna lui Adrian.

Acesta se prezentă la rîndul lui.

-Ce-a pățit... prietenul?

-A leșinat. Ajută-mă să-l duc în cabana aia!

În sfîrșit, ajunseră. În prima cameră, pe masă, era un caiet deschis. Adrian se aplecă și citi: „...poate fi oprit prin desprinderea antenei captatoare de energie...” Mai departe nu ajunse, deoarece Ștefan începu să dea semne de viață. Îi povestiră lui Tyby scopul expediției lor, dar acesta se arătă neîncrezător, spunînd că toate acestea sînt povești de adormit copii.

-Bine, frate, dar scheletele? întrebă Ștefan, pentru că numai aducerea aminte îl făcea să tremure din tot corpul.

-Cine știe ce accident forestier nefericit... încercă Tyby.

-Haida de! zise Adrian.

-Ssst! spuse Ștefan. Se aude ceva! Niște pași uriași!

-Nu e nimic! zise, sigur de sine Tyby, și se îndreptă spre ieșire.

-NU!

-NU!

Ușa se sfărîmă în bucăți. Prin ea pătrunse o namilă de robot de vreo trei metri, de culoare cenușie; ridică mîna spre Tyby, dar acesta se feri și fugi din calea lui. Se repezi spre o fereastră, dădu cu pumnul, însă deschizătura era prea mică.

-Deschide-l! îi strigă Adrian.

Tyby se grăbi să execute, dar nu mai avu timp. Robotul înaintase trei pași, sfărîmînd un scaun. Își întinse mîna și îl prinse pe Tyby tocmai cînd se pregătea să sară. Îl trase spre el cu o forță nemaipomenită, îl trînti jos și îi zdrobi capul cu piciorul.

Adrian avu o prezență de spirit extraordinară: înșfăcă de pe masa caietul și îl trase pe Ștefan după el pe ușă. O luară amîndoi la fugă. Adrian văzu cum robotul îl tîra pe Tyby spre curte, unde îl aruncă violent. Apoi se îndreptă spre ei.

Îi strigă lui Ștefan:

-Fugi! Știi cum să-i venim de hac! Trebuie să ne despărțim! Nu intra-n panică! Știi că robotul urmărește numai pe cel pe care l-a văzut primul și nu se lasă pînă nu-l omoară. La început, să fugim la o distanță de vreo zece pași, să-i vedem intențiile. Dacă te urmărește pe tine, nu te pierde cu firea, ți-am zis că știi ce să fac. Dacă mă urmărește pe mine, ia caietul ăsta și ascunde-te undeva.

După cîteva minute se văzu clar că robotul îl urmărea pe Adrian. Acesta îi strigă prietenului său:

-Fugi! Și totuși dă-mi caietul! Ștefan i-l dădu și cei doi se despărțiră.

Două ore de fugă... Adrian era istovit. Simțea ca la următorul pas se va prabuși. Își consumase ultimele resurse de energie. Însă avea senzația că și robotul încetinise ritmul. Și, într-adevăr, nu se înșela. Cei doi mergeau din ce în ce mai încet...

Ora trei noaptea... Adrian aproape că adormise de oboseală. Abia se țira pe pămînt...

Ora trei și jumătate. Adrian căzu pe sol, mort de oboseală. Robotul mai merse vreo cinci metri, apoi se opri și el.

A doua zi, pe la ora 10, Adrian să trezi cu o groaznică durere de cap. Abia după cîteva minute realiză în ce situație se afla. Văzu la cîteva pași de el robotul, stînd încremenit. În spate, antena „captatoare de energie” strălucea de-i lua ochii.

Văzu la mică distanță și caietul, căzut peste frunzele moarte. Îl ridică atent și, în ciuda durerii de cap, se hotărî să-l răsfoiască.

Află o mulțime de lucruri despre monstrul de metal din fața lui. Acesta funcționa pe baza energiei solare captate de o antenă perfecționată. Pentru a fi învins, aceasta trebuia desprinsă de trup, pentru a nu mai putea lua energie. În timpul zilelor însorite, în antenă se găsea o impresionantă cantitate de electricitate. „Reîncărcarea” se făcea de la răsăritul soarelui pînă la apusul său.

Adrian scăpă caietul din mînă. Își dădu seama ce însemna asta. Era rătăcit în pădure; robotul îl putea simți de la o depărtare de 300 m. Însă el preferă o altă variantă. Voia să-și păstreze puterile pentru o nouă noapte de fugă. Dacă îi putea consuma robotului criminal toată energia înainte de epuizarea totală, era bine; dacă nu, era un om mort. Hotărî să mai stea vreo cîteva ore întins, pentru a putea avea cît mai multe șanse de reușită. Dormi încă trei ore, apoi se trezi mai înviorat și mort de foame. Îi veni o idee: să caute mîncare mai departe, pentru a putea avea de la început o anumită distanță față de robot. Găsi în cale un izvor și bău cîteva guri de apă. Merse mai departe și avu norocul să dea peste cîteva tufișuri de zmeură și mure, precum și peste niște aluni. Nu fu o masă îndestulătoare, totuși necesară.

Soarele apunea. Adrian era cuprins de o teamă de nestăpînit. Era conștient că acum pentru el va începe drumul către viață sau către moarte.

Deodată, auzi o mișcare greoaie în spatele său. O luă la fugă, totuși nu una disperată, ei mai degrabă una de rezistență, căci scopul lui oră să „obosească” următorul cât mai mult.

...Alerga de peste 3 ore. Era frînt de oboseală. Își amintea că înainte de excursia asta nenorocită se antrenase pentru rezistență. Proba aceasta însă era hotărîtoare. Se gîndea cît va mai putea merge. Robotul încetinise și el ritmul.

Deodată, Adrian își dădu seama că era la marginea pădurii. Răsufală ușurat. Se strecură printre ultimii copaci, iar robotul se opri. Renunțase să-l urmărească. Obiectivul său principal era acum Ștefan. Acesta orbecăise două zile prin pădure, dar nu reușise să iasă de acolo, se rătăcise și, din nefericire pentru el, se îndrepta exact înspre robot.

Acesta mergea tot mai încet, însă cu Adrian pe urmele lui. Peste un sfert de oră criminalul cenușiu se opri. Își consumase toată energia. La un moment dat, Ștefan, care în ciuda situației lui, fredona un cîntec, se trezi față-n față cu robotul. Rămase pe loc ca prost. Nu mai putu să facă nici o mișcare. Însă Adrian îl văzu și se repezi spre el fericit. Ștefan îl observă și-i mai veni inima la loc, dîndu-și seama mai ales ca robotul nu face nici o mișcare. Adrian, trăgîndu-l pe Ștefan după el, merse să-i smulgă antena, însă văzu că este prea mic. Atunci îi spuse lui Ștefan:

-Fă-mi scara, să mă sui!

Prietenul său acceptă, iar Adrian urcă și încercă să o desprindă, însă antena parcă era atrasă de un magnet. Deodată, Adrian se dezzechilibra și se agăță de capul robotului, care căzu cu un zgomet metallic.

Adrian căzu și el, mai-mai să-și rupă mîna. Încercă să desprindă antena cu ajutorul lui Ștefan, însă nu reuși. Atunci îi veni o idee formidabilă. Rupse o creangă potrivită ca grosime, își puse prietenul să tragă de antena cît poate de tare, iar cînd între aceasta și trupul robotului se formă o anumită distanță, puse creanga în acel loc.

Antena căzu la pămînt iar alarma se declanșă pe neașteptate. Cei doi o rupseră la fugă și în cîteva secunde ieșiră din pădure. În urma lor se declanșă o puternică explozie. Prietenii se felicitară reciproc: nici un om nu va mai cădea victimă acestui criminal.

Adrian vru să ia caietul gasit în cabana misterioasă, să afle mai multe lucruri privitoare la robot, dar își dădu seama că îl uitase pe jos, lîngă acesta. Fusese distrus odată cu explozia, Erau conștienți că nu vor afla niciodată cine îl construisese, cu ce scop.

Dar nu le păsa. Priveau cerul înstelat, fericiți că scăpaseră cu bine.

CAZUL „G”

Într-o zi, în trupa¹ Balamuc, condusă de către Rex, Azor descoperi un gaz deosebit de toxic și exploziv, căruia îi dădu numele de „Azoriu”. Șeful ordonațiilor afla imediat și-și puse în gând să „găbjească” formula. Zis și făcut! Hămăloi îl chemă la el pe Tabaratischi, omul său de încredere, și-i spuse să se „ocupe” de Azoriu, astfel încât să se numească "Hămăloitabaratischitoriu"! Cam încurcat nume, da' ce să-i faci?!

Însă nici spionii lui Rex nu dormeau. Ei aflară imediat de intențiile lui Hămăloi. Șeful spionilor, Vulpișor, se înfățișă lui Rex și-i spuse:

-Fii atent, Rex! Va veni la noi unu' Tabaratischi, care se va da drept englez și va încerca să fure formula Azoriului!

-Chiar așa?!? se miră Rex. Deci Hămăloi se pregătește să ne întindă o cursă! Măcar știe asta... cum îi spune?...

-Tabaratischi!

-Da, da, asta! știe engleză măcar?

-Da' de unde?! Habar n-are!

-Știi când va veni?

-Se pare că mâine... Cu avionul de Londra.

-Saracu' ! Mai bate și drumul spre Londra de pomană! Mai bine venea cu o mașină străină, dacă era deștept!

-Dar cum e prost...

-Vulpișor, ce-ar fi să te ocupi tu de cazul... cum crezi că-i bine să-l numim?

-Eu zic să-l numim cazul „G”.

-De ce „G”?

-„G” de la „gaz”. Gazul Azoriu!

-Bine. Deci de-acum te ocupi de cazul „G”.

-OK!

Într-adevăr, a doua zi sosi cu avionul de Londra un tip misterios, cu ochelari de soare negri, care nu era altul decât Tabaratischi. Vulpișor îl filă. Mări viteza și, ca din greșeală, se lovi de tip.

Vulpișor se scuză (fals):

-Oh, I'm sorry! Good afternoon, dear sir.²

-Good afternoon!³

-You are nice. What's your name?⁴

-Pardon?

---

¹ prin „trupă” se poate înțelege țară sau bandă

² O, îmi pare rău! Bună ziua, dragă domnule.

³ Bună ziua!

⁴ Sînteți simpatic. Cum vă numiți?

-What's your name? Cum vă numiți?

-A! Bob Wildon! Eu cu cine am onoarea?

-A! Nu m-am prezentat?! Mă numesc Jack Madary.

-Mă bucur! Ah, trebuie să ne despărțim. La revedere!

-Bye!

După plecarea lui Vulpișor, „Bob Wildon” răsuflă ușurat:

-Fir-ar a dracului de treabă! Era să mă dau de gol cu boul ăsta de Jack.

Vulpișor era acum complet sigur că „Bob” era tocmai Tabaratischi. Poliția din Balamuc, în frunte cu Vulpișor, porni în urmărirea spionului. În sfârșit, după o căutare aeriană (cu singurul elicopter al trupei) fu descoperit „Bob” și anunțat Vulpișor. Spionul se angajă cu mașina pe o autostradă.

-Cu atât mai bine, își zise Vulpișor.

Însă, din păcate, nu era bine deloc. Vitezometrul arăta 100, 110, 120 km/h și distanța dintre ei nu se micșora. Tot din păcate se apropia granița cu ordonații.

Cum Vulpișor nu voia să riște „nici 1%” cum avea obiceiul să zică, scoase un pistol, îl îndreptă spre cauciucul din spate al mașinii lui Tabaratischi și trase. Contrar așteptărilor Vulpii, „Bob” nu opri, ci încercă să meargă mai departe pe trei roți - culmea absurdului! Bineînțeles, Fordul derapă, coti spre dreapta și căzu în valea unui deal abrupt, ca o prăpastie, și în cădere explodă.

-Adio, Tabaratischi! zise Vulpișor, mișcat de sfârșitul ordonatului, la 6 ore după venire.

Hămăloi era în culmea furiei.

-Ah, Vulpișor, Vulpișor! Să vină Mieunache!

-Am venit.

-Cum de Vulpișor l-a descoperit pe Tabaratischi în 5 minute?

-Știu eu?!

-Eu știu! Ești prost, asta e!

-Ba știu ceva! Că balamucii au descoperit un gaz, numit Azoriu, care-i foarte toxic!

-Habar n-ai!

-Cum așa?

-Păi e și exploziv. Și asta n-ai știut!

-Pe naiba, exploziv! De unde știi?

-Da' ce, crezi că stau ca mototolul, ca tine?

În timpul ăsta, Vulpișor era decorat de Rex, în aplauzele tuturor, cu ordinul Vitejia, pentru merite deosebite...

Însă, ca un ghinion pentru balamuci, în timpul cât Vulpișor era decorat, ordonații îl trimiteau pe Mieunache, Miță și Fugilă spre graniță, astfel încât spionii celeilalte trupe nu afluă nimic.

După o săptămână de la această întâmplare Miță în audiență la Rex.

Rex îl primi destul de acru și-l întrebă cu jumătate de gură:

-Ce vrei?

-Vreau să-ți spun că a venit în trupa voastră un spion al nostru, Mieunache. Să fiți atenți la poza lui! zise Miță întinzându-i lui Rex o fotografie înfățișându-l pe Mieunache alături Hămăloi.

-Să te cred? întrebă cu o ușoară ironie Rex.

-N-ai decît! răspunse Miță și plecă trîntind ușa.

După cîteva minute intră la Rex Vulpișor.

-Rex, au venit la noi trei ordonați: Mieunache, Fugilă și Miță...

-Miță a trecut adineauri pe la mine și mi-a spus de Mieunache, dar de Fugilă...

-Miță s-a urcat acum un minut în autobuzul de Ordonăți.

-Vulpișor, mi se pare că acest Miță mi-a apus de Mieunache, pentru ca să nu-l mai urmărim pe Fugilă. Însă noi vom face tocmai invers.

-Totuși, ar fi bine să punem un om și în urmărirea lui Mieunache. De pildă Fozy.

-Bine, Vulpișor, îl voi pune pe Fozy în urmărirea lui. Restul, pe urmele celui alt bandit.

Chiar de a doua zi Fozy trecu în urmărire lui Mieunache, iar restul trupei (în afară de Rex) fu pusă „pe urmele celui alt bandit”. Fugilă se comportă calm, intră într-o cofetărie unde comandă cîteva prăjituri, și unde stătu o oră. Apoi ieși, se duse la hotel unde luă un suc și adormi cu capul pe masă pînă la ora închiderii. Comportare suspectă, nu?

Mieunache, însă, sesiză imediat cu cine are de-a face, scoase din buzunar un pistol mic și cu o mișcare fulgerătoare, de profesionist, trase cîteva gloanțe în bietul Fozy, care, deși se trăsese lîngă o vitrină, fu atins de un glonț. Ca să fie sigur, Mieunache își descărcă pistolul în trupul căzut la pămînt. Iar mai apoi, văzînd strada pustie, își aruncă Tontint¹-ul într-un canal. Apoi, ordonatul se îndreptă spre locuința lui Rex.

În aceeași zi, comandantul trupei Balamuc primi o amenințare. Iată cum a fost: Rex se întorsese de la o cofetărie, iar cînd intrase în cameră ce-i fu dat să vadă?! Toată sufrageria era răvășită, iar pe masă, lîngă antena televizorului color și siguranța de contor, se afla un bilet. Textul lui era următorul:

„Dă-ne imediat formula Azoriului! Scrie-o pe o hîrtie și las-o în cabina telefonică nr. 145 pe strada Longobarzilor - pe telefon - la ora 23:50. Dacă nu vei veni, îl vom omorî mîine pe frate-tu, iar dacă nu ne vei da-o nici mîine, îți vine rîndul și ție. *Un ordonat.*”

Rex, de uimire și frică, căzu pe un fotoliu și cu picioarele peste cutia cu casete. Rex constată dezastrul și își puse una din cele ce rămăseseră întregi. Care

---

¹ marcă de pistol din trupa Ordonăți

nu-i fu însă mirarea, când auzi textul biletului rostit printre dinți. Luă un papuc și aruncă în casetofon, prilej cu care mai pierdu câteva mii.

Puse mâna pe telefon, dar observă firul smuls cu priză cu tot. Atunci Rex fugi pe scări în jos către apartamentul lui Vulpișor. Mai auzi slab un zăngănit ca de geam spart, dar nu-i dădu importanță. Sună ca un disperat, dădu cu piciorul în ușă și începu să bată cu pumnii.

Ca un ghinion pentru Rex, Vulpișor se nimeri a fie în baie, căci era supărat de dispariția lui Fozy și de eșecul urmăririi. Cum auzi soneria se îmbracă în grabă (încă avea spumă pe el) și se repezi să deschidă. Prea târziu! Rex spărsese ușa și se aruncă asupra lui Vulpișor, mai să-l sugrume!

-Ce naiba, ai surzit? Vino repede la mine! urlă Rex și îl trase după el pe scară.

Vulpișor intră, se plimbă prin toată camera, prin fiecare colțișor, părînd cam plictisit.

-Ei, ce zici? zise Rex, congestionat la față.

-Dragă Rex, eu am câteva date, dacă vrei, ți le spun.

-Ce mai întrebi degeaba?!

-Infractorul este destul de laș , de fricos, nu vrea să riște; când ai intrat în cameră se afla aici, și, în sfîrșit, el este Mieunache.

Rex se uită la prietenul său ca la un extraterestru.

-Cum... cum... de ce...? mormăi ca trăsnet.

-Am spus laș, fricos, pentru că a tăiat firul telefonului, nu vrea să riște - a sărit pe fereastră; se afla după televizor. Uite, am găsit mânușile lui Mieunache. Sînt ale lui pentru că l-am văzut într-o zi cumpărîndu-le. Transpira, și le-a scos de pe mîini. Apoi a sărit pe fereastră și a uitat să și le mai pună. Cred că aș putea să-ți povestesc cum sa-a întîmplat.

-Cum?

-Mieunache... a! Nu cumva ai lăsat geamul deschis?

-Ba da! Cred că da!

-Așa... Mieunache a văzut geamul deschis, a intrat în cameră, pe care a devastat-o, apoi a lăsat biletul când ai intrat tu, și s-a ascuns după televizor. În prealabil l-a împușcat pe Fozy.

Cei doi mai stătură de vorbă, dar seara Rex nu parasi casa. În schimb Vulpișor și Pis-Pis se duseră la locul înfîlnirii. Din păcate „Marele Spion”¹ se împiedicase și-și sclintise piciorul. Plecară amîndoi cu mașina, iar Vulpișor opri lîngă o cotitură, de acolo urmînd să acționeze, conform planului, Pis-Pis.

Vulpișor rămase în mașină. Deodată auzi o împușcătură urmată de un țipăt ascuțit apoi urlete ca:

-Poliția! Poliția!

---

¹ Vulpișor

Apoi un agent de poliție suflând în fluier cu îndârjire.

-Cine știe ce-o fi făcut nenorocitul!

Vulpișor fu chemat a doua zi la poliție în legătură cu Pis-Pis.

Ajuns acolo, Vulpișor voi să vorbească imediat cu cel arestat.

-Cum ai ajuns aici, vită creață?

-Păi, cum am ajuns la cabina telefonică am văzut o fereastră luminată. Am crezut că sînt bandiții. De unde să știu eu că era o femeie care citea o carte polițistă? Aia a început să facă scandal cînd am tras un foc în geam. A venit poliția și am ajuns aici. Mi-au dat o amendă de 2500 tereși și cum n-am avut bani la mine, le-am dat pistolul și acum aștept să-mi facă procesul verbal și fișa de eliberare¹.

-Cum, boule, le-ai dat pistolul?! se îngrozi Vulpișor.

-Ce era să fac?

-Trebuia să spui că ești în misiune și faci parte din Serviciul de Spionaj al Balamucilor.

-Nu mi-a venit în minte... recunosc Pis-Pis.

-Unde-i legitimația? întrebă Vulpișor.

-Mi-a căzut din buzunar cînd m-au urcat în mașină...

-Mă duc eu să vorbesc cu ei, spuse „Marele Spion”.

Peste cinci minute, un căpitan își cerea scuze de la Vulpișor, dezlegîndu-l pe Pis-Pis și înapoindu-i pistolul.

-Hai să mergem acasă! hotărî Vulpișor.

În timpul acesta, Mieunache, văzînd că Vupișor a plecat de acasă și avînd fotografia lui Pis-Pis (îl fotografiase noaptea trecută), se deghiză pentru a semăna cu acesta. Se îndreptă spre vila RLV².

Fu văzut de Patrokle, care îl întrebă:

-Hei, Pis-Pis, Vulpișor unde-i?

-A rămas mai în urmă. Pentru că a mai stat de vorbă cu căpitanul.

-Aha! Bine, pa!

-Pa!

Mieunache găsi sub preș cheia, apoi deschise.

Îl văzu pe Lăbuș stînd la o masă și scriind ceva. Își fixă cu mare băgare de seamă amortizorul și îndreptă pistolul spre Lăbuș. Ușa era închisă, dar avea geamul transparent. Primul glonț sparse geamul, dar nu îi pricinui nici un rău lui Lăbuș. Însă al doilea...

Vulpișor și Pis-Pis-ul adevărat se întîlniră și ei cu Patrokle. Acesta își dădu seama că Mieunache îl păcălise și le strigă celor doi:

-Lăbuș e în pericol! Fugiți! Țineți! Țineți!

-Ce țipi așa?! Care ăla? întrebă Vulpișor.

---

¹ la balamuci, se face o fișă de eliberare din închisoare sau arest

² Rex, Lăbuș, Vulpișor

-Mieunache!

Abia acum înțelesesă Vulpișor și Pis-Pis. Alergară într-un suflet pînă la Lăbuș. Acesta era întins pe jos, plin de sînge.

-Ce s-a întîmplat? întrebare a celor doi.

-Mi... Mieunache... mai zise Lăbuș și muri.

Vulpișor se jură că o să-și răzbune prietenul chiar dacă Mieunache s-ar ascunde și-n gaură de șarpe.

Într-adevăr, chiar în seara următoare se duse la locul întîlnirii. Mieunache veni, dar care nu-i fu mirarea și spaima cînd văzu că în cabina să afla Vulpișor.

-Pîn-aici ți-a fost, mîrîi Vulpișor și se repezi pe urmele ordonatului.

Acesta, văzînd primejdia, fugi într-un bloc. Vulpișor, după el.

Mieunache, tot urcînd, ajunsese pînă pe terasă. Nemaivînd scăpare se urcă pe bloc, unde fu ajuns de Vulpișor. Uitase de picior și fuga pe scări îl obosise atît de tare încît căzu. Norocul lui! Și ghinionul lui Pis-Pis.

Acesta îl urmărise și ajunsese și el pe bloc. Vazîndu-l că a căzut, Pis-Pis se repezi să-l ajute pe Vulpișor.

Însă Mieunache îl împușcă din greșeală pe Pis-Pis. Își aminti că de cînd venise la Balamuci nu-și mai încărcase noul pistol (pe primul îl aruncase în canal, vă amintiți). Cum în Tontint nu se pot pune decît trei cartușe, Mieunache înțelese că nu mai are gloanțe. Vulpișor se ridică și-l doborî cu un glonț în piept. Ordonatul căzu peste balustradă.

„S-a dus și asta!... zise Vulpișor. M-am ținut dc cuvînt; l-am răzbunat pe Lăbuș!... De fapt pe amîndoi: și pe Lăbuș, și pe Pis-Pis! Și puțin a lipsit să nu mă duc și eu! În fine; ce-a fost, a fost, ce-o să fie, o să fie, asta e!” cugetă el mergînd spre casă.

În timpul acesta, Fugilă era liber. Fu anunțat de Agerilă (care era trimis și el de Hămăloi în trupa Balamuc) de cele întîmplate. Cum nu se afla departe de vila lui Rex, își puse în gînd să încheie socotelile și cu acesta!

Vila, avînd grădină, constituise ascunzătoarea cea mai bună pentru Fugilă. El luă o piatră și o aruncă în geamul camerei lui Rex. Acesta căzu în cursă. Se trezi și deschise geamul. În aceeași clipă pistolul se descarcă în șeful trupei Balamuc. Rex căzu de la etajul 2, asigurîndu-l pe Fugilă de reușita lui. Însă numai cîteva secunde. Cineva îi pusese mîna pe umăr și zise:

-S-a terminat fericirea!

Dar nici Vulpișor nu mai avea cartușe. Atunci renunță la orice maniere și-l „căptuși” pe Fugilă cu cîteva pumni. Apoi îi puse cătușele.

Peste cîteva zile Vulpișor fu numit „Mare Șef al Trupei Balamuc”¹. Însă nu renunță la vechea lui îndeletnicire, spionajul.

---

¹ titlul conducătorului trupei Balamuc

Tocmai îl păzea pe Fugilă, care își făcea rondul, când două gloanțe îl doborâră pe deținut. Era Agerilă. Primise instrucțiuni de la Hămăloi, care se temea de a nu fi trădat de Fugilă.

Vulpișor, „avînd meseria în sînge”, simți de unde au venit gloanțele, mai ales ca pe zidul închisorii văzu două mîini. Agerilă nu nimerea treptele scării cu care se urcase și se ținea de zid. Vulpișor ochi tocmai mîinile ordonatului și trase. Străfulgerat de durere, spionul își trase instinctiv mîinile înapoi. Însă se prăbuși de la 27 de metri și se făcu praf.

-Evrice! strigă Azor în laboratorul său. Asta era formula!

Însă geamul se sparse în bucăți și o rafală de mitralieră devastă laboratorul. Un glonț îi intră în picior lui Azor, care leșină. Știți cine era? N-o să ghiciți niciodată. Era Patrokle. El crezu că-l omorîse pe Azor și plecă.

Azor mai stătu puțin pe jos; dar, din fericire se întoarse pe cealaltă parte și atinse o sticlă cu amoniac. Aceasta se sparse iar pe Azor îl trezi mirosul înțepător. Mai avu însă timp să-l vadă pe Patrokle, ce dădea colțul. Dar acum era prea tîrziu. Ce folos că mai avea pistolul la el?

Vulpișor răspunse la telefon:

-Alo! Eu sînt, Vulpișor!

-Vulpeo, Patrokle mi-a devastat laboratorul și m-a împușcat în picior! Ce mai zici acum?

-Nu zic nimic, răspunse liniștit „Marele Spion”. Patrokle a fost găsit. S-a înecat în Teriens¹.

-Cum? nu-i veni să creadă lui Azor.

-Uite-așa! Și mai am o veste: Tiță, Biță și Miță s-au predat.

-Dar le-ați făcut proba cu detectorul de minciuni?

-Le-am făcut, sigur că da! Spuseseră adevărul.

-Alte vești?

-Cei trei mi-au declarat contra a 10 litri de suc de portocale și 4 kg de ciocolată (care le place grozav) ca Hămăloi „a părăsit frontul”. Le-a omorît mișelește pe Dovození și Devození, cele două foci (pentru a nu-i trăda secretele) și a plecat cu Tenebilul² său...

-Pe Coasta de Azur? spuse cu nevinovăție Azor.

-Nu fă pe boul cu mine. S-a dus spre pădurea Țicniților³.

-Cum? întrebă nedumerit Azor.

---

¹ fluviu din trupa Balamuc

² marcă de automobil al ordonaților

³ pădure din trupa Balamuc

-La noi, bre! Nu pricepi? Pe mieluți nu i-a împușcat pentru că avea încredere în ei.

-Și tocmai ei i-au făcut figura!

-Exact! Auzi, Azor, poți să vii pînă la mine?

-Nu!

-De ce?

-Uiți ca m-a-mpuscat în picior?

-Ah, da! Atunci trec eu pe la tine.

-Bine, te aștept!

-OK, spuse Vulpișor și puse receptorul în furcă.

Peste 5 minute o mașină albastră gonea spre laboratorul lui Azor. Ajunsă acolo, din ea coborî Vulpișor. El se îndrepta tacticos spre ușă și sună. Îi deschise Azor.

-Hai, intră! îl îndemnă acesta. Ce voiai să-mi spui?... Uite cuierul!..

-Mulțumesc! Voiam să punem la cale un plan de acțiune împotriva lui Hămăloi. Ar fi bine să-l prindem viu, iar apoi să-l judecăm; ce zici?

-De acord! Dar cînd începem chestia asta?

-Chiar și mîine! Un singur lucru mă îngrijorează: cu ce-l vom urmări pe Hămăloi, pentru a fi siguri de reușită?

-Cel mai bine ar fi să-l urmărim cu rabla de elicopter! își dădu cu părerea Azor.

-Da, da, da... zise Vulpișor, cîntărind spusele interlocutorului. Ai dreptate!

-Și cînd vom începe „acțiunea Hămăloi”?

-Mîine! Echipajul elicopterului va fi format din: Miță, Biță, Tiță, Sissel, pilotul, eu și cu tine! Îți convine?

-Da. Pe mîine! Nu uita să-mi trimiți un doctor să vadă ce-i cu piciorul, își aminti Azor.

-Bine, voi telefona! Pa!

Și Vulpișor se urcă în mașină, apoi plecă.

A doua zi, Azor fu internat în spital, așa că el fu înlocuit de Paxi.

La ora 8:30 elicopterul decola în aplauzele celor de față. Peste 40 de minute se aflau cu toții deasupra pădurii Țicniților. Cînd o văzu, Miță se apuca să rîdă în hohote, astfel încît toți credeau că a înnebunit.

-Ce-ai pățit, dragă? îl întrebă Vulpișor.

Miță îi răspunse cu chiu cu vai:

-Pă...durea...a Țic... ha-ha-ha... Hă-mă...ha-ha...loi...e...țicnit...

-Ce vrea să spună? se interesă Paxi.

-Vrea să spună că Hămăloi e țicnit, e un smintit; dar eu nu găsesc nimic de rîs în asta.

-Nici eu! recunosc Paxi și apoi Sissel.

-Și te-aș sfătui să nu mai rîzi ca prostu’!

-De ce?

-Se zice că rîsu' ăsta nu-i a bună!...

Miță se înspăimîntă și se mai potoli. Deodată Biță remarcă:

-Uite-l, Vulpișor, el e!

Vulpișor privi spre locul indicat și îi spuse lui Sissel să coboare. Când elicopterul era la numai 10 metri de sol, Miță deschise ușa și-i zise lui Hămăloi:

-Băi țicnitule, predă-te! N-ai nici o șansă!

Hămăloi mormăi:

-Trădătorule!

Apoi scoase pistolul și trase cu o mișcare fulgerătoare în Miță, care se prăbuși, spărgîndu-și capul.

-I-am zis eu că nu-i a bună! rosti Vulpișor.

Elicopterul coborî încet în poiană, peste trupul lui Miță. Deodată, Vulpișor făcu o săritură de la 3 metri înălțime, aterizînd lîngă Hămăloi. Acesta vru să-l împuște, dar Vulpișor realiză o foarfecă, izbindu-l pe criminal cu un picior în gură și cu unul în piept. Pistolul îi sări din mîină, iar Hămăloi se prăbuși la pămînt. Apoi, cu un efort de voința se sculă în capul oaselor, dar Vulpișor îi mai trase una peste bot, iar Hămăloi leșină.

-Puneți-i cătușele și luați-l de-aici! spuse „Marele Spion”.

Peste două săptămîni, Tribunalul Suprem al trupei Balamuc îl judeca pe Hămăloi. Când Vulpișor rosti: „Curtea Supremă se retrage!”, toate inimile fremătau de emoție. Peste 15 minute, Vulpișor se ridică și rosti:

-Inculpatul Hămăloi a încercat să fure formula Azoriului prin intermediul unor complici; a pus la cale moartea lui Lăbuș, Rex și Fugilă; a omorît pe Dovození, Devození și Miță. Drept urmare, acest criminal periculos este condamnat la moarte prin împușcare!

Pe cîmpia eșafodului se aflau Vulpișor, Hămăloi și Azor, precum și plutonul de execuție. „Marele Spion” comandă:

-Atenție! Ochiți!! Foc!!!

...Și Hămăloi se prăbuși fără suflare.

-S-a făcut dreptate, spuse Azor.

TSUPYRMAN¹

În sala de așteptare a aerogării din Teryev², pe o bancă, stăteau Vulpișor, Azor, Paxi, Sissel și Iepurilă. Așteptau să se anunțe avionul de Roma; îl așteptau de vreo trei ore, dar nimic!

Vulpișor rupse tăcerea ce se așternuse:

-Așa ne trebuie dacă ne luăm după Sissel! Ce te-a apucat, de ne-ai adus aici de la cinci?

Sissel tăcu mîlc.

Peste o jumătate de oră, din megafoane se auzi: „Călătorii pentru cursa 47 Teryev-Roma sînt poftiți la poarta 5!”

Asta și așteptau cei cinci prieteni. Se repezără spre punctul de control, prezentară biletul de călătorie iar Vulpișor zise:

-Avem și permis! Știți, adaugă el confidențial, facem niște cercetări vulcanologice pe Etna. Eu sînt șefu' !

-Mă rog, dacă-i așa, vă urez la toți drum bun și succes!

-Mulțumim! spuse pentru toți Azor, politician.

Apoi predară bagajele, cu excepția lui Sissel, care nu se îndura să renunțe pentru cîteva ceasuri la „strictul necesar”. Adică un geamantan cît toate zilele, conținînd: 2 perechi galoși, 4 perechi mănuși, 1 cutioaie de fier de 1 kg (amintiri de familie) ...și alte mărunțișuri de-astea. Posesorul se indignă la culme de percheziția amănunțită ce i se făcu și strigă:

-Ticăloși! Pirați aeriени! Ce tot scotociți? N-o să-l mai pot închide! Șacali! O să găsiți o bombă cît o casă! Bandiți!

Mai departe n-apucă s-ajungă, căci Vulpișor, fără prea multe menajamente, îi astupă gura cu palma, pînă cînd controlul se termină. Apoi urcară în avion, bineînțeles, Sissel tîrînd geamantanul după el.

Se așezară confortabil, iar Vulpișor așipi. Sissel contempla în liniște două fotografii mîrîind din cînd în cînd cu satisfacție. Pozele, obținute prin trucaj fotografic, reprezentau: prima - un mieluț rîzînd în hohote și fugarind un lup îngrozit, iar a doua - lupul predîndu-se sub amenințarea urmăritorului. Azor și Paxi cerură cîte un Pepsi și-l băură în tihnă, ciocnind, iar Iepurilă, după cîteva minute, urmă pildă lui Vulpișor, și adormi...

...Trecuseră două ore de la decolare, toți pasagerii erau treji. Fiecare cu ocupațiile sale. De exerplu, două persoane citeau, cinci se uitau pe hublou, alții beau Pepsi. Vulpișor își linia un caiet pe care scria cu litere uriașe: *JURNAL DE CĂLĂTORIE - Expediția „Vapsi³ - Etna”*. Deodată se simți privit de cineva de afară.

---

¹ se citește „Țupirman”

² capitala trupei Balamuc

³ inițialele membrilor expediției

Întoarse capul cu precauție și... văzu prin hublou un om cu ochi pătrunzători, cu o mână întinsă spre el. Pe degetul arătător avea un inel cu o piatră roșie, care pulsa încet, devenind tot mai strălucitoare. „Curajosul vulcanolog” îi făcu cu cotul lui Azor, ce stătea lângă el, și-i spuse încet la ureche:

-Uita-te pe hublou! Ce vezi?

-Nimic! Ce să văd?

Vulpișor, speriat, privi afară. Nu era nimeni acolo, omul dispăruse!

Azor se uită la el uimit și întrebă:

-Ce te-a apucat?

-Știi, am văzut pe cineva afară. Era îmbrăcat în albastru și-mi întindea un inel. A dispărut!

-Fii serios!

-Sînt foarte serios! Nu mă crezi?

-Nu! Dar ți-aș da un sfat.

-Care?

-Du-te la un psihiatru!

Vulpișor tăcu, jignit.

O clipă mai târziu, se auzi o bufnitură, apoi un zăngănit și un urlet de groază. Ce se întîmplase? Stewardesa tocmai aducea o ceașcă de cafea fierbinte, cînd se împiedică de geamantanul lui Sissel (pus lângă bancă), scapă ceașca din mână, care îi căzu în cap unui domn concentrat în citirea unui articol de ziar pe tema OZN-urilor.

Restul călătoriei decurse fără nici un alt incident.

În sfîrșit, ajunseră la Roma. Cei cinci coborîră din avion și Vulpișor ținu un mic discurs, în timp ce se îndreptau spre clădirea din fața lor:

-Așadar, iată-ne pe pămînt italian! Ați mai fost vreodată pe aici?

-Nu! răspunseră toți în cor.

-Nici eu, mărturisi Vulpișor. Pentru prima oară... Totuși, nu trebuie să uitați că aici ne așteaptă multe încercări...

-Aici, pe aeroport? întrebă cu nevinovăție Iepurilă.

-Nu... nu aici..., răspunse melancolic Vulpișor, cu mari pauze între cuvinte, privind visător clădirea aerogării. Dar vom vedea ce se va întîmpla mai departe.

Peste jumătate de oră, se aflau în oraș iar Vulpișor se străduia de cinci minute să ia legătura telefonică cu punctul de control aerian. După încă trei minute, în receptor se auzi o voce somnoroasă, ce-i spuse că a greșit numărul!

-Încearcă tu! îi zise lui Azor. Poate ai mai mult noroc.

Într-adevăr, Azor prinse legătura din primul foc și discută cu ofițerul de serviciu. Acesta îi spuse lui Azor că elicopterul ABC-1234 este în misiune, dar că a doua zi vor putea decola spre Sicilia. Îi mai întrebă dacă doresc un pilot sau dacă au unul.

-Nu, nu este nevoie! răspunse Azor. Îl avem pe Sissel.

-Bine. Pînă mîine duceți-vă la hotelul Cricri să vă odihniți. Aveți rezervate camerele.

-Mulțumim! La ce oră să venim mîine la aeroport?

-La 10:45. De acord?

-De acord! La revedere!

-La revedere!

Azor le spuse celorlalți despre ce este vorba, iar Paxi întrebă:

-Măi, da' unde naiba-i ăsta?

-Care ăsta?

-Cricri.

-Să întrebăm pe cineva!

Vulpișor propuse să ia un taxi, idee aprobată de ceilalți.

Trei ore se plimbară cu taxiul prin Roma. Vizitară cîteva obiective turistice importante, apoi, frînți de oboseală, poposiră la hotel.

Noaptea, Sissel avu un coșmar și se trezi de două ori urlînd.

A doua zi, cei cinci se sculară, făcură sport, luară aparatele de care aveau nevoie, frînghii, hărți, iar Sissel își puse în rucsac cele două fotografii și un aparat de fotografiat rablagit, marca „Bilibam”, cu film alb-negru. Celelalte bagaje le lăsară la hotel, iar Vulpișor chemă un taxi pentru a-i duce la aeroport.

La 10:45, elicopterul ABC-1234 ateriză în fața celor cinci, pilotul coborî iar la tabloul de comandă se instalează Sissel.

-În ce direcție mergem? întrebă el.

-Spre sud-est! răspunse Vulpișor, căscînd.

Cum era adormit, Sissel înțelese sud-vest. Vulpișor își puse capul pe umărul lui Azor și ațipi, ca să-și facă somnul.

Toți erau bine-dispuși. De afară le zîmbea un soare cald și prietenos, priveliștea era splendidă, aveau toate motivele să fie mulțumiți. Deodată, după vreo oră, Vulpișor făcu o mișcare bruscă, dădu cu capul de o bară de fier și se trezi țipînd. După ce își mai reveni, îl întreba pe Sissel:

-Cît am mers pînă acum?

-450 km.

Vulpișor se uită în jos, în zare, apoi zise mirat:

-Cum așa? Acum trebuia să fi ajuns deasupra uscatului! Azor, vezi unde sîntem. Mi-e teamă că ne-am rătăcit.

Peste 5 minute, Azor spuse:

-Am măsurat, am calculat și am aflat: 7°43' longitudine estică și 38°19' latitudine nordică.

Vulpișor se uită pe hartă și sări ca ars:

-Cee? Sissel, unde ne-ai dus?

-Spre sud-vest, cum mi-ai spus.

Vulpișor se luă cu mâinile de cap. Dar ce mai putea face acum?

-Pentru câți kilometri mai avem combustibil?

-Pentru 100 km, răspunse Paxi.

-Preiau comanda! zise Vulpișor și întoarse elicopterul cu 139°. Vom ateriza la capul Carbonara: 84 km. Pînă la Cagliari sînt 108 km deci nu putem ajunge pînă acolo. Vom lua combustil și să sperăm că vom pleca spre Etna chiar azi.

Ajunseră, luară combustibil, și la ora 20:53 plecară spre Sicilia, pe locul pilotului aflîndu-se Vulpișor.

După două ore, la ora 23, aterizară la poalele vulcanului Etna. Sissel nu pierdu prilejul de a face cîteva poze pentru album. Își făcură cortul, aduseră din elicopter rucsacurile, apoi adormiră cu toții (în cort, firește).

A doua zi, se sculară devreme și, cu sufletele pline de emoție, pășiră pentru prima data pe Etna. Merseră timp de patru ore, oprindu-se din cînd în cînd să ia cîte o rocă provenită din lava solidificată. Apoi hotărîră să facă un popas de vreun sfert de oră. Apoi, Vulpișor zise:

-Ei, e timpul să pornim. La ce altitudine ne aflăm?

-La 1540 m, răspunse Iepurilă.

-Un moment, să notez! spuse „șeful” și scrise în Jurnal datele.

Deodată, ca din pămînt, de după o sfîncă răsări omul pe care îl văzuse Vulpișor din avion. Acesta le spuse asta și celorlalți, iar ei nu se mai mirară. Azor își ceru chiar scuze.

-Să-l întrebăm cum îl cheamă! propuse Vulpișor.

Azor:

-Come si chiama Lei?

Sissel:

-Πώς σας λένε?

Vulpișor:

-What's your name?

Paxi:

-Comment vous appelez-vous?

Iepurilă:

-Wie heißen Sie?

Omul se mulțumi să zîmbească de fiecare dată, privindu-i pe fiecare în parte pătrunzător.

-Mă cheamă Tsupyrman! declară el în românește, dovedind că aceste limbi nu-i sînt necunoscute.

Vulpișor întrebă:

-Mi se pare că te-am mai văzut o dată, în avion, nu-i așa?

-Da, așa e! Voiam să-ți dau acest inel. Prin el poți împrumuta, la nevoie, puteri fabuloase, de exemplu, poți zbura, poți ridica greutatea de pînă la 3 tone... Îl iei?

-Mai e vorbă? Dar cine ești tu? De unde vii? Ce faci?

-Le veți afla mai târziu. Poate ne vom mai întâlni!

Și, zicând acestea, îi întinse șefului echipajului inelul, după care dispăru.

-Cum să mă conving de puterea inelului? se întrebă Vulpișor.

-Ridică și tu un bolovan, deșteptule! îi zise Azor.

Vulpișor alege o stâncă de vreo 4 tone și încercă să o ridice. Nimic!

-Tsupyrman ne-a mințit! strigă Vulpișor înfuriat. Să mergem!

Însă avea să se convingă mai curînd decît se aștepta de puterea inelului.

Ajunseseră pe un mic platou, la vreo 2000 m. La picioarele lor se căsca o prăpastie. Șeful văzu la marginea stîncii o rocă ce i se păru interesantă. Se duse să o ia dar, făcînd o mișcare greșită, alunecă și căzu în prăpastie. Atunci văzu că după ce parcursese 5 m și ajunsese într-o poziție ciudată, cu degetul arătător de la mîna dreaptă, pe care se afla inelul, în sus, căderea se opri brusc, și începu să urce. Își dădu seama că poziția degetului era un fel de volan, putînd conduce zborul.

Ajungînd lîngă ceilalți, le spuse:

-Tsupyrman nu ne-a mințit! Noi nu l-am crezut de la început! Vedeți, am putut să zbor!

-Dar bolovanul?

-Simplu! Avea mai mult de 3 tone!

-Aha! spuse foarte puțin convins Sissel.

Pe acel platou își instalară și cortul în acea noapte. Pe întuneric, înainte de a adormi, mai stătură nițeluș de vorbă.

Azor zise:

-Vulpișor, ai ceva împotriva dacă te-am ruga să ne dai și nouă din cînd în cînd inelul, să fim și noi, măcar o dată-n viață, „la înălțime” ?

-Nu, n-am nimic împotriva! Să-l purtăm fiecare cîte o zi! OK?

-OK! Noapte bună!

În următoarea săptămînă, toți se bucurară de peisajul nemaipomenit ce li se înfățișa privirii din zbor. Sissel reuși un adevărat record: peste 200 de fotografii. Azor și Iepurilă realizează chiar un lung-metraj, în două zile, intitulat „Sicilia”. Erau toți în culmea fericirii! Uitaseră aproape cu totul de cercetări. Toți erau în așteptarea zilei cînd le revenea fiecăruia dintre ei inelul! Numai Sissel realizează într-o zi o oarecare „foșgăială” în interiorul vulcanului. Nu spuse însă nimic la nimeni, convins că se înșelase.

În aceeași seară, Iepurilă îi predă inelul lui Vulpișor, care și-l puse pe deget și adormi.

Ora 1:26. Cei cinci cercetători fură treziți de o zguduială foarte puternică, un muget sinistru și o lumină orbitoare. Vulcanul Etna erupea!!!

Din instinct, toți ieșiră afară. Văzură cu groază cum din crater ieșeau gaze, fum, pietre și, mai înspăimîntătoare decît toate, lava! Curgea încet, pe lîngă stînci.

În câteva minute avea să ajungă la ei, și atunci... Iute ca fulgerul, Vulpișor își îndreptă arătătorul spre orizont și zbură cu o repeziciune uimitoare.

Un singur cuvânt răsună în mințile tuturor: „Trădătorul!”

Vulpișor își dădu seama că zboară abia după câteva minute. Întoarse capul spre vulcan. Cele patru siluete abia se mai zăreau. Regretă că zburase. Cine știe? Poate inelul putea să-i salveze... Vulpișor își atinse cu piatra inelului ochii. Privirea îi deveni dintr-o dată extrem de pătrunzătoare și văzu cum lava se îndrepta încet, dar sigur, spre prietenii săi cuprinși de panică.

Nu mai avea timp să se întoarcă. Atunci zise cu glas tare:

-Decît patru, mai bine unul singur!

Își desprinsе inelul de pe deget și îl aruncă, cu o precizie uluitoare spre cei amenințați. În clipa cînd acesta i se desprinsе de mîna cu care îl aruncase, Vulpișor căzu. Căzu de la 4500 m și muri, salvîndu-și prietenii...

Inelul parcurse cîțiva kilometri în fracțiuni de secundă, iar în clipa cînd ajunsе la numai 5 m de vulcanologi, se desfăcu în patru inele identice cu primul și se fixară pe arătătoarele lor. Lava ajunsese între timp la numai un pas de ei, dar aceștia nu-i mai simțiră căldura. Lava începu să se ridice în jurul lor, de parcă în fața ei era un zid de netrecut.

Sissel avu prezenta de spirit necesară și făcu vreo zece poze cu aparatul Bilibam. Fotografii inedite și perfect reușite, pentru care posesorul primi mai tîrziu premiul „Luneta de aur”.

Peste jumătate de oră, lava trecu mai departe, peste capetele celor patru prieteni, luînd forma unei cupole de 3 m înălțime.

Stătură sub cupolă două săptămîni, nesuferind de foame, sete, somn sau asfixie. Era de ajuns să-și atingă capul cu inelul, că senzația respectivă dispărea imediat. Ca în basme, vorba lui Sissel! După acest timp, la ora 15:34:43, după ceasul electronic al lui Azor, cele patru inele le săriră de pe degete și se contopiră în inelul inițial al lui Tsupyrman.

Lui Paxi îi veni o idee:

-Ce-ar fi dacă am atingе cupola cu inelul? Poate vom scăpa!

-Bineînțeles! confirmă Azor. Uite, stai tu... așa... ține mîinile... așa... și eu mă cațăr pe tine!

Cele spuse fură făcute imediat.

-Dați-mi inelul! ceru el.

Iepurilă i-l dădu. Azor atinse cu el tavanul cupolei. O suprafață de 1 m² de lavă deveni roșie, apoi dispăru! Prin spărtură se vedea cerul senin și soarele prietenos. Azor își puse inelul pe deget și zbură prin deschizătură. Respiră în voie și îi aruncă inelul lui Paxi, acesta procedă întocmai ca și Azor, și, în sfîrșit, toți ajunseră sus. Deschizătura deveni iar roșie, după oare căpătă culoarea lavei solidificate

-Hei! se auzi un glas.

Se întoarseră. Îl văzură pe Tsupyrman. Toți îi mulțumiră și vrură să-i strângă mâna.

-De ce să-mi mulțumiți mie?

-Pentru că ne-ai dat inelul! Ce ne-am fi făcut fără el?!

-Mi-aș îngădui să pun și eu o întrebare, zise Tsupyrman.

-Ei?

-Ce v-ați fi făcut dacă Vulpișor nu vi-l arunaa pentru a vă salva?

Azor începu să înțeleagă. Murmură:

-Într-adevăr!...

-Vulpișor a murit pentru voi! A căzut de la 4502,32 m, din plin zbor.

Sissel izbucni în plîns. Azor leșină. Lui Paxi și lui Iepurilă nu le veni să creadă.

-Iată-l pe eroul vostru! zise Tsupyrman și, întinzînd mâna și atingînd pămîntul, produse o explozie puternică.

Cei patru închiseră ochii. Cînd îi deschiseră, îl văzură pe Vulpișor, cu ochii închiși, plin de vîntăi și de sînge, cu capul spart, dar cu un zîmbet luminîndu-i fața!

Azor se trezi și leșină din nou. Tsupyrman îl privi pătrunzător iar Azor se deșteptă.

-Uitați-vă!

Tsupyrman se apropiè de Vulpișor. Întinse mâna pînă la 5 cm de fruntea eroului. Toți văzură cu uimire și bucurie cum, treptat, sîngele ce îmbibase hainele se retrase, rănile se închiseră, vîntăile se resorbiră, totul în numai 20 de secunde! După încă 5 secunde, Vulpișor deschise ochii și se sculă de jos.

-Vă las singuri! zise binefăcătorul și dispăru.

Vă puteți închipui ce a urmat! O oră au ținut felicitările, pupăturile, îmbrățișările, fotografiile și toate celelalte. Reîntoarcerea șefului fu sărbătorită bîndu-se în sănătatea sa cîte un litru de Pepsi de către fiecare membru al echipajului.

Vulpișor a povestit în jurnal cu lux de amănunte întîmplarea, bineînțeles, atît cît putuse el vedea. Restul a fost completat de Azor.

În astfel de ocazii timpul trece uimitor repede.

-Paxi, cît o ceasul? întrebă Sissel. Afară văd că s-a întunecat!

-E... 1:22! Ce repede a trecut vremea! Nu-mi vine să cred!

...începuse o nouă zi... S-au culcat la 1:30. Azor s-a sculat la 10:05. Sissel - la 10:45. Paxi - la 10:50. Iepurilă - la 11:20. Vulpișor - la 16:40. Acesta din urmă deschise ochii, mormăi: „Eeh! E încă devreme!” și adormi pînă la ora 7 a zilei următoare...

Trecuseră două luni de la venirea celor cinci pe Etna. Aceștia strînseseră destule roci și cunoștințe pentru a se putea înapoia acasă. Cu ajutorul inelului, toți au putut ajunge imediat lîngă elicopterul pus la dispoziție de către aviația militară

italiană. Ajunși la Roma, restituirea elicopterului în bună stare de funcționare, iar a doua zi luată avionul de Teryev.

Sissel își luă iar gemăntănoiu în avion. Ajunși acasă fură întâmpinați de o mulțime de oameni, ce-i luă pe sus. Aveau și dreptate, deoarece era prima expediție vulcanologică ce se întorcea în formație completă.

Rex, șeful trupei, luă cuvântul și le înmână celor cinci cercetători câte o medalie și câte o diplomă de onoare.

Cei cinci se vorbiseră în avion să nu sufle nici o vorbă despre Tsupyrman și celelalte întâmplări, pentru a nu fi crezuți nebuni iar Vulpișor rupse din „Jurnal” paginile respective .

-Le vom spune că eram deja gata cu cercetările când a avut loc erupția, dar am mai rămas în Italia pentru a o vizita. Dacă ne pun să povestim, am eu un ghid și om îndruga ceva, zise Vulpișor.

Când prezentară filmul „Sicilia”, vulcanologii precizară că a fost realizat din elicopter, iar Sissel spuse că a făcut fotografiile cu un aparat cu lunetă în timpul erupției. Așa cum am anticipat, Sissel primi premiul „Luneta de aur”.

Lăbuș însă, după ce vizionă filmul și văzu pozele, se duse la Vulpișor și, fără nici o introducere, îl întrebă:

-Ce vi s-a întâmplat pe Etna?

Vulpișor debită povestea iar, dar Lăbuș îl întrerupse:

-Nu-i așa! Când era soare, pe pământ nu pe vedea umbra elicopterului, iar fotografiile au fost făcute de pe sol. Te rog, zi-mi și mie, că nu mai spun nimănui!

-Bine, îți spun! declară Vulpișor și îi povesti întreaga tărașenie.

Lăbuș ascultă cu gura căscată, apoi îi mulțumi și plecă.

Vulpișor puse inelul într-o casetă cu un cifru de 7 cifre.

Peste 8 luni, întreaga afacere era ca și uitată.

Trebuie precizat că hobby-ul lui Vulpișor era fotbalul. Activa cu succes la echipa Vulpea, unde era pe post de mijlocăș-dreapta. În ultimul meci, susținut în compania echipei „Sisselu’ Fotbalist”, se decidea cine retrograda în divizia C.

În minutul 3 de joc, Sissel îl faultă pe Vulpișor, primi cartonaș galben, apoi îl scuipă Vulpișor, iar acesta, înfuriindu-se, îi trase un bobîrnac lui Sissel. Acesta simulă un fault grav, intervenirea doctorii, și în ciuda protestelor coechipierilor săi, Vulpișor fu eliminat. Ca urmare, FC Vulpea fu învinsă cu 2-1 și intră în divizia C.

Vulpișor se întoarse acasă negru de supărare, urzind planuri de răzbunare împotriva arbitrilor și lui Sissel. Intră în apartament, deschise televizorul și începu să urmărească o comedie.

Se enervă și mai tare de niște glume nevinovate, scoase televizorul din priza și închise ochii. Încet-încet, nervii i se potoleau și încercă o stare de apăsare în creier. Până la urmă adormi.

A doua zi se trezi buimac, pe la patru.

În mijlocul camerei era... Tsupyrman!

-Vreau să-ți povestesc despre mine! zise acesta, lăsându-l perplex pe Vulpișor.

-Zii! mormăi el încurajator.

-M-am născut la 4 august 1723 î.e.n...

-Hm! îl întrerupse interlocutorul.

Povesti o întreagă serie de baliverne, cum că e de origine atlantă, că a murit în nu știu care război împotriva munților și încheie cerându-i lui Vulpișor inelul.

Cercetătorul constată speriat că uitase cifrul. Dar se liniștește, gândind că cel din fața lui poate deschide caseta și fără el.

-Ia-l! îi zise.

-Care-i cifrul?

-Citește-mi-l în creier!

-Nu pot!

Lui Vulpișor îi trecu prin minte speriat că omul din fața lui putea fi un impostor. Îl probă:

-Ia spune, când ne-am întâlnit prima dată, eu și cu tine?

-Cum unde? Pe Etna!

„Aha! Va să zică porcul de Lăbuș i-a zis de Tsupyrman și de inel!” gândi Vulpișor, amintindu-și că omisese din povestire episodul întâlnirii din avion.

-Cifrul e 7253901! minți el.

Când „atlantul” se întoarse să formeze acest cifru, Vulpișor îi aplică o lovitură în ceafă, făcându-l inofensiv. Apoi îl aruncă pe fereastră și închise ușa liniștit.

Se întoarse și îl văzu din nou pe... Tsupyrman!

„Au tocmit o întreagă bandă!” își zise.

-Ce mai vrei? se răsti.

-Știu ce ți s-a întâmplat, acela era un ticălos, însă dacă îți face plăcere, poți să-mi pui și mie o întrebare cu privire la poveste!

-Bine. Pe Etna, la prima noastră întâlnire, cine și în ce limbă te-a întrebat fiecare din noi cum te cheamă?

Nici însuși Vulpișor nu-și mai aducea bine aminte de aceasta și nu știa să fi povestit cuiva.

-Azor în italiană, Sissel în greacă, tu în engleză, Paxi în franceză și Iepurilă în germană. Corect?

-Cred că da. Zii ce vrei!

-Inelul.

-Și tu?

-Întocmai!

-Am uitat cifrul!

-Nu-i nimic! Te voi hipnotiza!

Si-și fixă privirea în ochii lui Vulpișor. Îl întrebă încet, dar clar:

-Care este cifrul de la caseta inelului?

-Nu-mi amintesc...

-Ești cu 8 luni în urmă! Faci cifrul! Spune-l cu glas tare!

-5226459...

-Trezește-te!

-Ce s-a întâmplat?

-Nimic. Am aflat cifrul!

Vulpișor luă caseta de pe masă, gata s-o deschidă.

-Zii!

-5226459!

Formă, luă inelul, i-l dădu lui Tsupyrman și-l întrebă:

-Dar oare n-am și eu, și ceilalți patru, dreptul să aflăm ce se petrece?

-Ba da! Îți voi aduce prietenii aici!

Și spunând aceasta, se concentrează și... deodată, toți cei patru prieteni se trezیرă în casa lui Vulpișor.

-Ce e? Ce e? Ce s-a întâmplat? strigară ei.

-V-am chemat...

-Asta-i bună - chemat! îl intrerupse Paxi.

-...pentru a vă dezvălui secretul meu! continuă imperturbabil Tsupyrman.

Azor holbă niște ochi cât cepele.

-Vin dintr-un antiunivers, adică un univers de antimaterie (raportându-mă la lumea voastră, firește). Făcînd parte din el, și eu eram format din antimaterie. La început, nu bănuiam existența unei lumi formate din materie; apoi observațiile făcute, mijloacele de călătorie interplanetară și nivelul de dezvoltare al civilizației noastre au permis descoperirea universului vostru. S-a pus întrebarea cine să facă o asemenea călătorie, care, în ciuda calităților superioare ale navei, se dovedea foarte riscantă. Eu am fost singurul care a acceptat să facă un asemenea drum. Să vă zic cum a fost!

Nava era o încăpere sferică, cu o carcasă opacă, cu geamuri transparente. Plecarea s-a făcut de pe un platou de cc. 2000 m, și a fost transmisă pentru toată planeta. M-au însoțit pînă la navă președintele Organizației de Cercetări Cosmice și Astronautice și cel mai bun prieten al meu pe nume Noir Amusper. La noi cînd am decolat era anul 24506. Nu vă mirați, deoarece revoluția planetei noastre este egală cam cu 179 de zile terestre. Dacă totul se va desfășura conform planului stabilit, voi ajunge înapoi prin anul 24530. În ani terestri, media de viață pe planeta mea este de vreo 240, așa că nu se vor fi înregistrat schimbări prea multe în lipsa mea, privind, bineînțeles, rudele și cunoștințele.

Deci, cum vă spuneam, am decolat și m-am îndreptat spre marginea universului meu. Aveam de străbătut distanțe enorme. Pentru asemenea cazuri savanții noștri au descoperit un aparat capabil să activeze energia biologică a persoanei respective. Datorită folosirii în întregime, creierul și de fapt tot

organismul exercită o putere fantastică, capabilă să deplaseze nava instantaneu, la distanțe cosmice.

Iată-mă deci ajuns la margine. În spate se vedeau stele îndepărtate, quasari, dar în față domnea o lumină albastru spre negru, poate albastră de neagră. Acum trebuia să fac transferul în universul vostru. Aceasta a fost partea cea mai complicată din toată călătoria. Calculatorul de bord mi-a indicat peste cât timp voi intra în nonspațiu, adică un spațiu fără nici o dimensiune. Acesta este, ca să vă dau un exemplu matematic, cum ar fi 0 pentru 1 și -1. Un spațiu neutru. Deci, am pătruns în el, totul din jurul meu dispărînd. Culoarea mediului prin care treceam era de un cenușiu închis, sau gri.

Nu aveam timp de pierdut, așa că acționînd un buton, un radiator special îmi schimbă nava și pe mine în obiect, respectiv ființă, făcute din materie, ca voi.

Am pătruns în universul vostru fără nici un inconvenient, datorită noii mele stări. Un calculator îmi arată coordonatele unui nou transfer, după metoda pe care acum o știți. Așa am ajuns eu în apropierea planetei voastre. Atmosfera nu-mi făcea nici o greutate deoarece fusesem informat că este respirabilă și are densitatea aerului de pe planeta mea.

Am coborît la întîmplare și am avut norocul să nimeresc lîngă o așezare umană. Vrînd să intru în contact direct, m-am apropiat. Am fost întîmpinat cu focuri de armă pe care izolatorul magnetic cu care eram dotat a reușit să le facă inofensive.

Nu m-am descurajat. Mi-am zis că poate este un accident nefericit. Survolînd un mare oraș, am detectat niște rachete cu care eram atacat... Nu mi-au făcut, desigur, nici un rău, nava era bine pregătită pentru apărare.

Am crezut că e o coincidență nedorită, dar cînd, cercetînd alte zone, au tras cu tunul în mine...

Bineînțeles, am decis că sînteți o civilizație războinică, așa că m-am retras pe Etna cu gîndul să vă cercetez de departe. Acolo am recepționat o emisiune TV, un film. Se numea „Superman”. Văzînd că scopurile lui și ale mele nu erau prea diferite, am hotărît ca pînă voi pleca de pe Terra să mă cheme Tsupyrman.

Din întîmplare, după cîtva timp am văzut avionul cu care veneați voi. Cît sînt pe Pămînt, creierul îmi este activat 30%, în loc de 15%, cum era planeta mea natală. M-am decis să vă ascult gîndurile. Dintre toți, voi aveți gîndurile cele mai pașnice, și aflînd că tu, Vulpișor, erai șeful grupului, m-am hotărît să-ți dau acest inel, pentru situații speciale. Acest inel nu este altceva decît un microaparat de activare a energiei biologice; de aceea puteai zbura și face diferite lucruri ciudate. Cînd ai căzut de la 4502,32 m, te-am readus la viață tot cu ajutorul acestei forțe.

Acum, cînd m-am lămurit că nu sînteți chiar așa de agresivi, dar că nu sînteți încă pregătiți de un contact direct cu civilizația noastră, pot pleca înapoi. Am venit să iau inelul, pentru că aparatura navei este de preferat să fie predată intactă la înapoiere.

V-am spus povestea mea, mă bucur că ați înțeles-o. Vă dau un sfat: pentru o dezvoltare cât mai rapidă, voi, pămîntenii, trebuie să vă folosiți cât mai mult din creier, măcar 15%, cât folosim noi pe planeta noastră. Și acum, adio, dragi prieteni!

-La revedere, Tsupyrman!

AVENTURILE LUI FLORIN

1. Călătorie în timp

Citiseam multe cărți despre călătoriile în timp, dar niciodată n-am crezut că voi putea să merg eu însumi în timp.

În vacanța de vară mă plimbam pe stradă, moleșit de căldura ce domnea peste tot. Era ora 12. Ajunsesem într-un parc, unde era umbră din cauza copacilor. M-am așezat pe o bancă. Deodată în fața mea apăru ca din pământ un obiect verde cu galben. M-am ridicat și m-am apropiat de el. Eram curios și puțin nelămurit. Obiectul semăna cu un „cronotron” despre care citisem într-o carte. M-am urcat în acel obiect misterios. Am citit pe un ecran: „Leon Florin, urcă-te în racheta spațio-temporală!”.

„Ia te uită! Îmi știi și numele, iar drăcovenia asta se cheamă rachetă spațio-temporală!”, îmi spusei eu.

Am mai văzut acolo și câteva butoane. Pe unele din ele erau scrise cifrele: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 0. Acolo, în „rachetă”, mai erau încă patru rânduri de butoane cu aceleași numere. Am înțeles repede ce însemnau. Însemnau anul, luna, ziua, ba chiar ora și minutul în care voiai să ajungi. Am apăsat la întâmplare pe butoanele care făceau să ajung la 15 iunie 3114, ora 15 și 70 de minute! Imediat s-a aprins un beculeț roșu care a bîzîit puțin după care pe un ecran din fața mea apăru: „15.06.3114:16.10”.

„Fir-ar să fie! Uitasem că ora are 60 de minute! M-am zăpăcit rău de tot!”

Privind pe geam am observat că parcul dispăruse. Deci eram în anul 3114. Am coborît din racheta spațio-temporală și am văzut un chioșc de înghețată. M-am apropiat de el și-am întrebat:

-Aveți înghețată?

-Da, 3 hociocio bucată.

-Cum, vreți să vă bateți joc de mine?

-Nu! Dacă ai bani, dă 3 hociocio încoace, și-ți dau înghețata.

-Păi eu am lei, nu hociocio.

-Fugi cu leii dumitale de-aicea! Mi-e frică de lei.

-Zău?

-Zău! Dacă ești scamator sau circar, îți iau și pe gratis, numai du-te cu leii de-aici!

-Eu n-am auzit niciodată de hociocio!

-Ești nebun?

-Deloc! Numai că am 10 lei.

-Cum??! Nu-ți ajunge unul? Ai zece? Vrei mă sperii tot orașul?

-Nu! Îi am în buzunar!

-Și nu te mănâncă? Nu, sigur, ești dresor!

-Este pe-aici un muzeu de antichități?

-Vrei să vinzi leii la antichități? Să sară ăia pe geam de frică?

Am lăsat-o pe vânzătoare să vorbească singură și eu m-am dus la muzeu.

Ca să nu pățesc ca la chioșc, am zis:

-Am lei din anul 1987. Monede, nu animale.

-Unde ai găsit așa ceva? mă întrebară cei de la muzeu. În pământ, într-o peșteră?

-Nu! Îi am la mine! Aveți nevoie de așa ceva?

-Vreți să-i vindeți? Vă dăm 1000 de hociocio pe leu.

Am dat eu cei 10 lei și am primit 10000 de hociocio. După asta mi-au spus:

-Va dăm la ziar. Ba chiar și la televizor. Am refuzat, bineînțeles, așa că ei au rămas cu leii, iar eu cu 10000 de hociocio. M-am dus să-mi cumpăr o înghețată. Era verde închis spre gri.

-Ce-i asta? am întrebat eu.

-Înghețată!

-Cum, înghețată, asta care era să mă facă să vomit?

-Da, din calcu florat.

-Ce-i ăla?

-Cum, nu știi? Doar s-a descoperit acum 14 ani. Tu câți ani ai?

-Zece!

-Și atunci nu știi?

-Ba da, mint eu ca să pot scăpa mai repede de acolo, pentru că după mine mai erau vreo trei oameni.

Am gustat înghețata. Era aromată. Mi-a plăcut. După ce am terminat-o m-am urcat în rachetă și apăsând pe butoane am ajuns în același loc și timp din care plecasem.

Ce frumoasă călătorie cronospațială!

2. K 10

Cine m-a pus să-i spun lui Druță Popesku de călătoria în spațiu timp? Druță s-a jurat pe mașina vecinului său că nu spune nimănui (iar după câteva zile mașina a fost furată). Treceam pe strada întorcându-mă de la cumpărături, când am auzit câțiva puști discutând cu aprindere. I-am ascultat:

-Ai auzit chestia aia cu cromatronu' ? (pronunța greșit cuvântul)

-Nu!

-Acum câteva zile cică unu' Florin a intrat într-o rachetă și a ajuns în anu' 3114. I-a spus chiar el lu' Druță.

-Aiurea! Ce mincinos!

Ca înnebunit m-am repezit în casă și am căutat cei 10000 de hociocio pe care îi promisem pentru 10 lei. Am început să scotocesc colțișor cu colțișor camera mea. Nu i-am găsit. Aveam și dreptate deoarece erau pe masă în sufragerie. După o oră am dat peste ei. M-am repezit în stradă dar cei trei plecaseră. Îmi venea să sparg geamul de la magazinul Moto-Velo. M-am întors de parcă suferisem o înfrângere în luptă. Căpătasem renume de mincinos.

Întimplarea nu-mi ieșea din minte. M-am culcat. Mai bine zis am încercat să mă culc. Nu puteam adormi. Numai la asta îmi era gândul. Am reușit să ațipesc puțin pe la ora 1.

A doua zi n-am ieșit la joacă. Mă gândeam mereu la cei trei copii. Dacă i-aș cunoaște! Le-aș arăta cei 10000 de hociocio imediat!

Noaptea următoare m-am culcat ceva mai liniștit. Deodată m-am trezit. Aveam simțămîntul că se va petrece ceva deosebit. Fără să vreau, m-am dat jos din pat, m-am îmbrăcat, am deschis ușa de la balcon care s-a închis după ieșirea mea, am trecut tot fără voie de balustrada balconului. „Cad. Adio...” mi-an spus. N-am pățit nimic, totuși. Parcă am aterizat pe o saltea de un metru grosime. În fața mea era o mașină ciudată, fără portiere, fără șofer. Am intrat în ea trecînd prin capotă. M-am așezat pe bancheta din spate care era neobișnuit de moale. Parcă era făcută din buret.

Fără zgomot, mașina a pornit. Spre exterior erau șase ferestruici: una în față, una în spate și patru pe margini.

M-am căutat prin buzunare și am găsit un foarfece. Am dat cu toată forța în geam cu el. Însă geamul nu s-a spart.

Am auzit un glas:

-Nu încerca să-l spargi, e incasabil!

Eu am întrebat:

-Unde mă duceți?

-La cosmodrom; vom merge pe planeta 4 din Sistemul Solar A1, adică...

-Marte, am completat eu.

-Întocmai.

M-am uitat mai atent în mașină. Am privit vitezometrul. Arăta 343 km/h. Viteza maximă era de 500 km/h. Am rămas perplex cînd am văzut un aparat care măsura... altitudinea: 11 km. Mai era acolo un aparat care afișa temperatura în exterior: -50°C și un altul care măsura temperatura în interior: 20°C. După 1 oră și 25 de minute, altitudinea și viteza au început să se micșoreze, iar temperatura din exterior să crească. Cînd am coborît pe pămînt aceasta era de -10°C. La oprire am fost aruncat pur și simplu din mașină (tot prin capotă). Cam frig afară, noroc că îmi luasem paltonul! M-am uitat în sus și ce să vezi: lîngă mine se înălța o rachetă strălucitoare de vreo 30 de metri. Fără să vreau, am intrat în rachetă. Într-un difuzor se auzi numărătoarea inversă:

-10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1, 0!

Am simțit cum racheta se desprinde de iubita mea Terra, însă nu am resimțit nici un fel de senzație de greutate copleșitoare, cum ar fi fost normal.

Glasul a continuat:

-La ora 24:00 GMT, Racheta Gloria 2 a decolat spre Marte. Tu, Florin Leon, culcă-te! Din camera alăturată ia liftul! Urcă pînă la etajul 4. Acolo vei găsi un pat pregătit.

M-am culcat în pat și am adormit imediat. A doua zi, de cum m-am sculat, am auzit glasul:

-Florin, a venit vremea să înțelegi. Sîntem locuitorii unui sistem solar îndepărtat de al vostru. Luptăm împotriva unor alți extraterestri, cum le spuneți voi, care vor să ne distrugă planeta. Tot armamentul lor se află pe Marte. Noi vrem de la tine să le faci armele inofensive, prin apăsarea „Butonului central”.

-Și unde-i „Butonul central”?

-La „Tabloul de Comandă a Armamentului”.

-Da’ de ce m-ați ales tocmai pe mine să dezamorsez armele?

-Pentru că atunci cînd ai fost în anul 3114 n-ai schimbat cursul istoriei, ai renunțat la emisiunile TV. (N-am înțeles ce legătură poate avea „schimbarea cursului istoriei” cu dezamorsarea armamentului.) Acum mergi pe Marte cu racheta, dar dacă vei putea apăsa pe „Butonul central” vei veni pe Pămînt cu racheta cosmo-spațio-temporală, care se află acum în stăpînirea extraterestrilor. Îți voi spune, urmă glasul, ce trebuie să faci după ce amartizăm. Vei vedea, după ce vei coborî, o construcție de oțel. Acea e Baza lor militară. Tu ai să te duci spre ea. Vei observa o ușă. Lîngă ușă e un buton. Îl vei apăsa și vei spune: „Ve laris de non trainis”. Asta e parola lor.

-Și ce înseamnă? am întrebat eu.

-Înseamnă „Ei vor pierde iar noi vom cîștiga”. „Tabloul de Comandă” se află în centrul Bazei. „Butonul central” e codificat K 10. Toată Baza e foarte bine păzită. Dar noi nu ne îndoim că vei reuși. Noi nu putem ajunge acolo pentru că am fi cunoscuți imediat și dezintegrați. Fii atent!

După 31 de zile, 10 ore și 12 minute amartizam¹.

Mi-am pus costumul cosmic și am ieșit din rachetă.

Ura! Eram primul pămîntean care punea piciorul pe Marte. Ce ușor eram! Aveam în jur de 18 kg, gravitația fiind mult mai mică decît pe Terra. Am ajuns lîngă Bază și am spus tare:

-Ve laris de non trainis!

Ușa s-a deschis. Am pătruns înăuntru. La aproximativ 20 de metri mai era o ușă. Lîngă ea se afla un paznic-robot.

-Vo tura? întrebă el.

---

¹ coboram pe Marte

Eu n-am răspuns nimic. El începu atunci ridice pistolul dezintegrator. Atunci am luat un drug de fier, care se afla lângă mine și l-am izbit pe robot în cap cu el. M-am ferit imediat. Robotul se prăbuși, dar mai avu timp să dezintegreze un robot care-i venea în ajutor.

„Ce noroc am avut!” îmi spusei eu în timp ce luam pistolul robotului.

Deodată am simțit că mă privește cineva. Am întors capul și am văzut un extraterestru cu pistolul îndreptat spre mine.

Avea cam 1 metru înălțime, capul puțin mai mare ca al pământenilor, figura alungită, frunte înaltă, cu păr închis la culoare și piele verde. Avea un costum asemănător cu al meu. Nu voiam să trag, dar era în joc viața mea și a planetei „colegilor” mei necunoscuți. Într-o fracțiune de secundă l-am dezintegrat pe cel din fața mea.

Am mai înaintat puțin spre centru și era gata să cad într-o „miniprăpastie” de vreo 6 metri.

„Cred că o să zbor!” mi-am zis, dar mi-am adus aminte de gravitația planetei Marte, care nu e de $0 G^1$, și mi-am spus:

„Las’ că vezi tu când ajungi jos!”

Am tras „aer terestru” în piept și am sărit. Când am ajuns jos de-abia mi-am recăpătat suflarea. Am văzut în față „ceva”. Am îndreptat pistolul spre acel „ceva”. Ca un nebun, am apăsat cât am putut pe trăgaci. Dar nu era nici un pericol. „Ceva”-ul era un biet rezervor de apă.

Apoi am luat o piatră mare și, așa, de plăcere, am aruncat-o în spate. Însă am auzit un „Ohh!” prelung și un extraterestru se prăvăli de pe stînca de unde sărisem eu.

-Ce chestii ciudate! am zis cu glas tare.

M-am aplecat spre extraterestru și am observat în spatele lui un mic rucsac. L-am deschis și am văzut numeroase aparate și un mini-calculator. Într-un buzunar al „rucsacului” se afla o sticlă.

-Ce-o fi asta? Ia s-o miroso! mi-am zis.

Am dus sticlă la nas (de fapt, la cască).

—Uuu! Amoniac!

Am mai găsit și o cască. N-am știut ce-i cu ea.

Calculatorul avea cifre și butoane. Am format: „A1.3.R”. Cum am scris asta au început să se succedă pe ecranul său toate limbile terestre care încep cu „R”. Deodată a apărut „română” și în continuare „R 90”. Atîta-mi trebuia! Am format pe butoanele de la cască „R 90”, punîndu-i-o extraterestrului. Am îndreptat pistolul către el și i-am dat cu amoniac pe la nas. El a zvicnit și s-a ridicat în picioare. Eu după el. I-am spus:

-Unde-i „Tabloul de Comandă a Armamentului”?

---

¹ ...ci de 0,38 G, aproximativ de 2,63 de ori mai mică decît cea a Pămîntului

Nu răspundea. L-am zgâlțit și am răcnit:

-Răspunde, că te dezintegrez!

-Vino după mine! a zis el.

Cu pistolul în spate a pornit. Când am ajuns am rămas uimit de ce vedeam. „Tabloul de Comandă” avea extraordinar de multe butoane cifrate. Extraterestrul s-a întors brusc dându-mi un pumn în picior. Am apăsât pe trăgaciul pistolului, dezintegrând agresorul. Dar și eu m-am prăbușit, fulgerat de o durere ascuțită în locul unde fusesem lovit. Am provocat prin căderea mea alarma, care numai atât aștepta ca să umple aerul cu țipătul ei strident.

M-am repezit la tablou și, găsind acel mult-căutat buton K 10, l-am apăsât cu toată puterea. A răsunat o explozie și am fost trântit pe jos. Cred că am rămas fără cunoștință. Când ma-am trezit am văzut la o distanță de cam 1 km nava cu care venisem. Am luat-o la fugă spre ea.

Dar să nu zici că nu poți să te îneci la mal. Când eram la vreo trei metri de nava mi s-a tăiat respirația. Nu mai aveam oxigen. Am ajuns lângă ușa rachetei și trăgînd un pumn cît am putut de tare am urlat:

-Deschidee!!!

Ușa s-a deschis și am intrat în camera-ecluză în fugă, scoțîndu-mi masca, după ce atmosfera devenise respirabilă.

-Ce bine e! am exclamat și m-am trântit într-un fotoliu.

Racheta a făcut un salt și s-a lăsat lin lângă „cosmocronotron”. Eu am intrat în acesta și, apăsînd pe butoane, am ajuns într-o clipă la mine acasă.

Am mai auzit glasul:

-La revedere, prieten al planetei noastre!

3. O zi

După această înfîmplare, afară fiind încă noapte (ajunsesem la ora 5), m-am culcat și am dormit dus pînă la ora zece. M-a trezit un sunet strident.

-Alarma! am spus eu trezindu-mă brusc.

Bineînțeles că nu era alarmă, era telefonul.

M-am ridicat buimăcit de somn și în timp ce mergeam spre sufragerie mă întrebam:

-Cine-o fi? La ora asta!... De ce nu dorm? De ce trezesc lumea așa devreme? Erau trase storurile și nu știu de ce, mi se părea că nu-i decît șase.

Ajuns la telefon am ridicat receptorul.

-Alo! Alo! Cine ești, măi?

N-a răspuns nimeni. Venise tonul.

-Nu știi decât să trezească lumea. Și ce devreme e! Uite, e ora... 10 și 5!... Aoleu, e târziu! Trebuie să mă duc la școală. Ce târziu, ce târziu!...

Apoi, revoltat pe mine însumi, mi-am spus cu glas poruncitor:

-Da' mai termină odată! Nu te doare gura?! După ce ai dormit ca un butuc pîn'la zece mai și bombăni de mă scoți din sărite.

Mi-am dat seama că vorbesc singur și, de parcă ar fi auzit cineva, am zis:

-Hai să ne-mpăcăm!

Și am răspuns:

-Hai!

Deodată mi-am aruncat ochii pe ceas: 10:15. Am încetat vorba și, după ce am făcut sport: „un, doi, trei, hăp / mă dor oasele de crăp”, m-am spălat și am intrat în bucătărie. Mi-am făcut cacao cu lapte, un ou și am rupt o bucățică de ciocolată.

-A! Uitasem de cașcaval, m-am trezit deodată, știind că am uitat ceva.

L-am tăiat tacticos în feliuțe de 1-2 milimetri.

-Cu ce să încep? Cu „ochiul”!

În următoarele două minute l-am păpat tot.

-După asta cașcavalul!

Peste cîteva minute m-am pregătit să dau gata ceașca de cacao cu lapte. Am dus-o la gură și exact în acea clipă începu să sune telefonul. Mi-am amintit de întîmplarea de „dimineață” și așa, deodată, m-am pomenit rîzînd în hohote. Pentru ca apoi să mă înec și să vărs laptele cu cacao pe fața de masă, de-abia spălată.

M-am repezit la telefon, m-am împiedicat și buff! am căzut pe jos.

-Alo! Alo!

Dar din nou tonul.

-Ce tot au cu mine, bre?! Sînt pur și simplu nesuferiți! Chiar mă enervează!

Și ca să dovedesc - nimănui din pacate - cît sînt de viteaz, am luat pistolul automat-jucărie și am tras strategic cîteva focuri.

M-am întors la masa mea întreruptă. Cum ma-am așezat la masa țrrr! -soneria.

-Parcă-i un făcut!

Am deschis ușa. Era bunica.

-Săru' mîna, bunică!

-Bună, puișor! Da' ce ai, vorbeai singur?

-Nu, bunică.

-Mănînci?

-Am mîncat.

Telefonul sună iar.

Eu ridic iar receptorul.

-Alo!

-Da. Familia Leon?

-Da.

-Salut, Florin! Sînt Daniel.

-Aa! Salut! Ce mai faci?

-Bine! Ce temă avem la gramatică?

I-am dat tema și l-am întrebat:

-Dane, cînd pleci la școală?

-Păi, pe la douăsprezece fără un sfert.

-Să mă aștepți, să mergem împreună!

-Bine, la revedere!

-Pa!

-Cine era? se interesa bunica.

-Dan.

-Bine, atunci te îmbraci și vii la bunica, să-ți dau ceva.

-Bine, bunică!

A închis ușa.

-Ce să mai fac aici? E de-abia 11. Să mă îmbrac!

După terminarea acestei operațiuni m-am dus la bunica, căci acasă nu mai aveam ce face.

„Ce-o fi avînd pentru mine?”

După ce am intrat m-am lămurit: avea o portocală.

-A, uite și un sîmbure. Pune-l într-un pahar, că o să-l plantez eu

-Uite-l pe Dan, zice bunica privind pe fereastră.

-Da' chiar! Stai, așteaptă-mă!

I-am făcut semn cu mîna.

-M-a văzut. Săru'mîna, bunică!

-Baftă, Florine! La revedere!

-Săru'mîna, mai apucați să spun și am luat-o pe scări în jos.

După cinci ore m-am întors acasă. Da, da! Nu vă mirați: cinci ore. Păi să descompunem: jumătate de oră dusul, jumătate întorsul, patru ore cursurile.

Am mîncat, mi-am făcut temele, am mai citit oleacă, m-am uitat la televizor și m-am culcat.

S-a mai dus o zi!

4. Hurdubaia

După o lună și ceva de la venirea mea de pe Marte (mai exact după 41 de zile) am auzit cum sună telefonul. Am răspuns:

-Alo! Da.

-Familia Leon?

-Da.
-Aș vrea să vorbesc cu Florin.
-Eu sînt.
-Aaa, tu ești?!
-Da. Cine-i la telefon?
-Glasul planetei salvate de tine.
-Și?
-Și vrem să te răsplătim.
-Mulțumesc, dar n-am nevoie de nici o răsplată.
-Ba nu! Comandantul nostru ne-a spus să te răsplătim cu ceva deosebit.
-Mulțumesc încă o dată, dar nu am nevoie de darul vostru.
-Nu se poate. Doar ne-ai salvat planeta și, după cum spune proverbul pămîntesc, „după faptă și răsplată”.
-Dar trebuie să mă duc la școală.
-Ai tot timpul; e de-abia ora 6.
-Ba-i 8!
-E 6 GMT.
-A, da!
-Ei, vii pînă jos?
-Bine, vin!
-Te-așteptăm.
Am închis telefonul.
-Ce vor oare să-mi dea?
Dar n-apucați să-mi pun imaginația la contribuție, că sună iar telefonul. Am răspuns aînou.
-Florin!
-Da.
-E vorba de o mașină. Ce marcă vrei să fie?
-„Hurdubaia - 11”, am răspuns după o clipă de gîndire.
-Bine. Vîno!
M-am îmbrăcat și am coborît. Am auzit glasul. De fapt nu l-am auzit, ci mi-a fost transmis direct în minte:
-Mergi 50 de metri înainte, apoi ia-o la stînga!
Am făcut întocmai. M-am trezit cu fața la „Hurdubaie”. Nu m-am putut stăpîni și am exclamat:
-Mamăăă!
M-am rotit împrejurul ei neștiind din ce parte s-o privesc. Era de culoare alb-strălucitoare, cam de 2 metri lungime și un metru înălțime. În spate, cu litere în relief era scris *HURDUBAIA - 11*.
„Și cum se folosește?” am întrebat eu în gînd.
„Ai înăuntru un prospect.”

„Da' cum intru în Hurdubaie?”

„Apeși butonul ăsta”, spuse glasul folosind mîna mea pentru a explica mai clar.

M-am pomenit întinzînd mîna și apăsînd un buton alb, care aproape nici nu se observa. După ce l-am apăsât, s-a deschis o mică plăcuță aș putea spune, și am văzut un disc telefonic.

„Formează numărul tău de telefon!”

Am format eu 16581 și am dat „plăcuța” în jos.

„Urcă!”

Am tras portiera „numărul 1” și am intrat. În fața locului unde stă șoferul (sau pilotul) erau vreo 40 de butoane codificate, 2 ecrane, 1 microfon și 1 receptor. Puțin mai jos era un volan cu diametrul de circa 20 cm.

„Fă-mă să duc Hurdubaia în balcon la mine!” am rugat glasul.

„Apasă pe butonul al zecelea de pe rîndul al doilea, VB, și spune ce vrei.”

Am apăsât pe VB și am spus:

-Pornește și aterizează în balconul apartamentului...” și am spus adresa.

Mașina a decolat vertical, a sărit peste bloc și s-a lăsat în balconul meu. În acest timp inima mi se făcuse cît un purice, de frică să nu mă prăbușesc.

Cînd să intru în casă, usa de la balcon era închisă. Ce să fac? La bunica nu mă puteam duce: de ce vin pe balcon? Atunci am văzut geamul de la sufragerie. Era deschis. Ce mi-am zis: decît să trezesc bănuielei, mai bine îngroș obrazul și sar pe geam. Zis și făcut.

„Fie ce-o fi! Doamne-ajută să nu-mi rup gîtul!”

Am pus un picior pe pervaz și zdup! Cînd m-am trezit în sufragerie am răsuflat ușurat.

Între timp se făcuse 11 și jumătate. Trebuia să mă duc la școală. Eram gata îmbrăcat, așa că am trecut pe la bunica să-mi dea un măr.

Dar deodată mi-a venit o idee. Să merg cu Hurdubaia. Că doar n-o s-o las să ruginească! Dar glasul îmi transmise în creier:

„Fii fără grijă! E din oțel!”

„Ei, nu! Azi nu merg. Trebuie să citesc prospectul. O să merg mîine.”

A doua zi m-am sculat la ora 7. De, să am timp să-l citesc. (Știu că este plictisitor să ți se redea modul de funcționare a 40 de butoane, așa că voi menționa unele funcții în timpul călătoriei spre școală.)

Ca să nu stau mult în curtea școlii am plecat la 12 și un sfert.

„Ia să încerc Hurdubaia!”

Am intrat, m-am așezat comod și mi-am pus ghiozdanul pe bancheta din spate.

„Hai! Acum pornește, Floricuță dragă!”

Am decolat vertical apăsînd butonul TN și pedala de la picior, pentru mărirea sau micșorarea vitezei. Cînd am ajuns deasupra blocurilor ceea ce vedeam

era fermecător: tot Iașul ca o machetă. Apăsînd un buton, pe primul ecran apăru altitudinea: 50 de metri. Mi-am propus să zbor pe deasupra drumului pe unde merg eu la școală.

„Poate văd un elev din clasa mea.”

La mersul orizontal era nevoie de volan. Pe strada Fătu l-am văzut pe Octavian. Întîrziase. M-am uitat și eu la ceas: 12:26.

„Tîrziu! Gata! De-acuma zbor peste blocuri.”

Văzînd în al doilea ecran ca Octavian mai mult fuge decît merge, am aterizat oblic lîngă el. Am deschis portiera „numărul 2” apăsînd un buton și i-am zis:

-Octa, suie în mașina! Te duc eu la școală.

Octavian s-a uitat mirat la Hurdubaie și spuse:

-Juri că nu ești robot?

-Da, măi! Și suie mai repede, că mai avem două minute și sună de intrare.

El urcă și, mergînd cu 80 km/h, am ajuns la școală în momentul cînd suna.

Nici un copil nu se uita cum aterizăm așa că am coborît din Hurdubaie, am format „cifrul” și m-am așezat la sfîrșitul rîndului nostru.

Tot cu Hurdubaia am și venit de la școală, împreună cu Dan și Octavian.

Bun și util dar am primit de la extratereștri!

5. Urmărirea

Luasem vacanță. Într-o zi, tocmai mă pregăteam să fac o plimbare pe deasupra orașului cu mașina mea zburătoare, cînd văd că Hurdubaia nu-i în balcon. Dispăruse. Am crezut mai întîi că visez. Însă, după 5 minute de zăpăceală, mi-am dat seama de realitate. Nu eram prea mult supărat deoarece nu mai puteam zbura, ci pentru că în prospect scria: „Atenție! Dacă Hurdubaia va fi furată, nu se va mai putea obține legătura telepatică dintre Florin și Glas.” De ce? Nu știi! Apoi, deodată, m-am simțit curajos și dornic să iau înapoi mașina. Nu-mi dădeam seama însă cum și mai ales ce să fac pentru a „prinde o urmă” a bandiților.

Apelînd la „inteligența maximă” am reușit să... Dar mai bine să vă spun ce am făcut. Am căutat prin toată casa porcăria de binoclu și pînă la urma l-am găsit. Unde credeți că era: în baie, mai precis în dulap, lîngă detergent. Ce căuta acolo? Probabil mama dorise să vadă moleculele de Perlan! L-am luat și m-am repezit la ușa apartamentului. Am ieșit. Voiam să mă urc pe bloc. Am apăsat pe butonul liftului. Am așteptat. Nimic! Atunci m-am apucat să bat în ușă. A zăngănit și ușa liftului, și scara blocului dar și plăcuța pe care scria: „Atenție! Pericol de cădere în gol!” Asta-mi mai lipsea! Am luat-o la fugă pe scări în sus. M-am întîlnit cu băiatul unui vecin care mi-a spus:

-Ce fugi, măi? Vrei să vezi exploziile din soare? Acum nu se poate, tocmai trece în zbor o albină.

-Ești groaznic de inteligent azi! am zis eu cu năduf.

Cînd am ajuns sus am văzut că ușa e încuiată. Dar am avut noroc: tocmai venea tatăl celui ce mă luase în rîs, care avea cheile. În sfîrșit, m-am văzut pe bloc. Am pus binoclul la ochi și m-am uitat prin el, ca un prost, drept la soare! Apoi am văzut negru înaintea ochilor! Lumină, lumină, dar nici chiar așa.

După cîteva minute m-am trezit definitiv. Iar m-am uitat prin binoclu. Am privit spre nord și am văzut un punct alb. L-am reglat și am zărit... Hurdubaia! Staționa în aer. Apoi, mașina emise două raze, exact spre mine. Într-o fracțiune de secundă mi-am dat seama că razele veneau spre... ochii mei! Imediat am aruncat binoclul din mîină. Razele trecură prin lentile și topiră pietrele pe care le înfîlniră! Asta, drept să spun, m-a speriat rău de tot. Așadar, buna mea idee rămînea fără rezultat.

M-am întors în apartament și am văzut telefonul. Deodată mi-a venit ideea salvatoare. Mi-am zis:

„Ia stai! Hurdubaia are telefon. Însă cu video... Dar să-mi pun mască!”

Am desenat la repezeală un cap de mort, care aducea mai mult cu un balaur jigărit. Am format numărul Hurdubăii și, cu vocea prefăcută, am spus:

-Alo!

-Alo! Ce faci, șefule?

-Bine! Văd că ai făcut treabă bună!

-Nu-i așa?

-Numai ca...

-Numai că, ce, șefule? se neliniști banditul.

-Stai în aer, dobitocule? Dacă te vede și anunță poliția?

-?!

-Coboară imediat! Îți ordon!

-Am înțeles, șefule! Cobor! OK!

-Să văd!

Și, cu prefăcută mînie, am trîntit receptorul.

„Acum, să văd unde coboară Ixulescu. Vai de mine! Am uitat binoclu' pe bloc!”

Ajuns lîngă acesta, l-am pus la ochi și m-am uitat spre nord. Am văzut Hurdubaia. Banditul aterizase în Copou, pe trotuar. Ieșise din mașină și se așezase pe o bancă să fumeze pînă la venirea „șefului”.

Dacă „șefu” întîrzia, eu puteam să intru în Hurdubaie, pentru că hoțul era la vreo cîțiva metri de ea.

Am coborît, m-am îmbrăcat și am luat două bilete de tramvai (să am unul de rezervă). Precauția mea s-a dovedit a fi binevenită, deoarece după ieșirea din bloc am calculat că pînă la stația de unde luam tramvaiul spre Copou făceam,

mergînd pe jos, cel puțin 5 minute. Așa că am luat tramvaiul pentru o singură stație. Cam puțin!

În cele din urmă am ajuns unde voiam. Am coborît și am văzut Hurdubaia. Banditul stătea în continuare pe banca și fuma țigări Kent. Eu m-am apropiat încet de Hurdubaie. Înaintam cu capul aplecat, să nu mă observe hoțul. Cînd am ajuns la un pas de mașină, banditului i se terminară țigările. Noroc că mai avea la el alt pachet! Atunci am răsuflet ușurat, dar numai pentru o secundă, deoarece venea „șeful”. Eu însă am deschis portiera, am intrat și apoi m-am înălțat. Șeful era năucit. Apăsînd pe un buton, am auzit într-un difuzor:

-Cum ți-a scăpat, idiotule? Cum???

-Nu... ș-ș-știu c-cum!

-De ce n-ai rămas în aer cu ea?

-Tu mi-ai spus! Mi-ai dat telefon!

-Eu?!

-Da!

-Ahh! mîrîi șeful. Ai fost păcălit. Țăla era proprietarul, cred!

-Nu se poate; era masca ta, șefule!

-Taci. Urcă în mașina. Trebuie să-l prindem. Hai!

S-au urcat într-o mașină și au pornit.

„Șeful” a luat un pistol și poc! poc! a început să tragă în mine.

Din păcate un glonț a distrus un motor secundar și deci posibilitatea zborului. Hurdubaia s-a lăsat oblic în jos.

„Ce ghinion! Trebuie să merg ca în filmele polițiste cu urmăritori!”

La prima intersecție am întors brusc. Mașina hoților coti, dar nu atît cît să se ia după mine. Dar mai înainte ca mașina să se izbească de zidul unei case, șeful deschise portiera și sări. Făcu un salt extraordinar de vreo 3 metri înălțime și căzu pe o altă mașină care se luase după mine! Am mai mers puțin, timp în care bandiții trăgeau cu pistoalele, încercînd să mă nimerească.

Deodată mi-a apărut în față un zid care despărțea șoseaua de o altă șosea ce era mai jos cu vreo 20 de metri. Am apăsat pe accelerator (pedala de la picior) și am trecut prin zid lăsîndu-mă lin pe cealaltă șosea. Mașina bandiților căzu în gol și, cînd ajunse jos, luă foc și explodă.

După ce am scăpat de bandiți m-am întors acasă. Apoi am reparat Hurdubaia conform indicațiilor din prospect. Am avut și noroc dar, oricum, un astfel de eveniment nu ți se poate întîmpla în fiecare zi!

6. Noi întîmplări

Dormeam. Deodată am auzit un Glas, care-mi spunea:

-Trezește-te! Trezește-te! Nu mai dormi!

M-am trezit. Ceasul arăta ora 5:17. Tocmai mă pregăteam să mă culc la loc când am auzit un șuierat slab și ceva ascuțit se înfipse în ușa de la balcon. Fiind treaz, din curiozitate, am deschis ușa respectivă și am văzut un cornet cu ac împlîntat în ea. Începusem să mă enervez când am văzut că era scris ceva pe hîrtia din care era „fabricat” cornetul. L-am despăturit cu grijă și am citit:

„Ajutor! Cel ce va găsi această scrisoare să mă ajute!” (Apoi era dată adresa) „Dacă nu va veni pînă la ora 7:00:15 s-a terminat cu mine. Salvați-mă!”

Eram buimăcit. Pe cine să salvez?

„Dar uite”, mi-am spus, „mai e ceva. Ce scrie? A! Scrie așa: Dacă primitorul nu va încerca nimic pentru salvarea mea... *fie blestemat!*”

Simțeam că tremur. Nu mai era o clipă de pierdut. M-am îmbrăcat în grabă și m-am urcat în Hurdubaie. Era să-mi iau zborul, când am constatat că nu-mi luasem ceasul. Trebuia să știu ora, nu? Însă cu povestea asta am mai pierdut cîteva minute bune. În sfîrșit, la ora 5:56 părăseam balconul, îndreptîndu-mă spre adresa indicată în „mesaj”.

Pe drum mă gîndeam ce s-ar fi întîmplat dacă nu m-ar fi trezit Glasul. Am ajuns la ora 6.

-Oho! Dar mai am o oră! ce să fac acum?

Cum mă întrebam așa, mi-am aruncat ochii pe placa care arăta ce bloc e. Am citit și nu mi-a venit să cred. Greșisem blocul. Și nu numai atît. Greșisem și strada.

Fiindcă nu știam unde e strada „X” folosisem comanda verbală. Dar uite: Hurdubaia greșise. Sau oare... (m-am înfiorat) mi se păruse că spun ce trebuia, dar am zis prostii?!

Atunci am ridicat Hurdubaia și am spus adresa din nou iar Hurdubaia se lăsă în locul unde aterizase prima oară.

Am mai încercat de cîteva ori, dar fără rezultat.

Însă mi-a venit o idee: „Ce-ar fi să întreb pe cineva?” Dar la acea oră (6:30) nu era nimeni pe stradă. Totuși, îndepărtîndu-mă de blocul cu pricina am văzut o bătrînă.

-Săru’ mîna, mătușă! am zis. Nu știi cumva unde-i strada Cutare?

-Nu știu, mamă!

-Mulțumesc! am zis și m-am înălțat.

Acum se făcuse 6:45. Pînă la urmă am aflat unde-i strada căutată. În concluzie, eu spusesem bine ce voiam, Hurdubaia nu greșise, ci se pusese o placă avînd adresă falsă.

Era 6:58. Tipul ce trebuia salvat stătea la etajul 2. La etajul 1 mai aveam 10 secunde.

„Cîteva trepte... 7 secunde... 6... 5... 2 trepte... 2 secunde... una!”

În clipa aia l-am văzut pe cel ce periclita viața tipului și am zbierat:

-Stai!!!

Îl salvasem. Dar tot atunci, acela a îndreptat spre mine un pistol și a tras. Eu am simțit cum mă atrage pământul mai mult. Mi s-au încețoșat ochii și am mai auzit un glas venind de la mari depărtări:

-M-ai salvat.

Apoi mi-am revenit. Imediat. Însă am auzit glasuri pe scară. Unul spunea:

-Aici e! Da, da, aici!

Și am văzut niște oameni îmbrăcați în alb, cu o targă, și unul civil. N-am mai apucat să spun nimic, că m-am trezit luat pe sus.

-Ce-aveți cu mine, oameni buni?! am strigat. Lăsați-mă în pace!

Cei în alb au tresărit, apoi s-au uitat întrebători spre omul în civil. Acesta ridică mirat din umeri și spuse:

-Era leșinat.

-Eu?

-Bineînțeles!

-M-ai văzut dumneata?

-Da. Acum jumate de-oră.

-Cînd?

-Acum jumătate de oră. La 7:30.

-Poate la 6:30, l-am corectat eu.

-Nu, dom'le. La șapte jumate.

Începusem să mă enervez. Adică de ce spunea ăla că mă văzuse leșinat la 7:30. Nu știam. Deodată mă fulgeră un gând: fusesem inconștient o oră întreagă?

Văzînd că n-o scot la capăt cu ei, am sărit din targă și am luat-o la fugă spre Hurdubaie. În cîteva minute am ajuns acasă. Abia am intrat în apartament, că sună cineva la ușă. Am alergat și am deschis. Cel ce sunase era un individ necunoscut.

-Bună dimineața! am spus.

-Bună dimineața! zise el. Aici e apartamentul familiei Leon?

-Da.

-Tu ești Florin?

-Da.

-Tu?! Într-adevăr?!

Citeam pe chipul lui o bucurie imensă.

-Da, am spus din nou.

Însă acum era rîndul meu să întreb:

-Dar cine sînteți? De unde mă cunoașteți? Deși, ca să fiu drept, parcă v-am mai văzut undeva.

-Ai o memorie bună! Așa-i. Eu sînt cel pe care l-ai salvat.

Răspunsul lui prompt mă zăpăci. Am îngăimat:

-Dumneavoastră?..

-Da. Eu.

-Poftiți în casă.

-Mulțumesc. Mă numesc Richard Cinely.

-Intrați în sufragerie!

El se așeză pe un scaun. Eu la fel.

-Explicați-mi și mie: ce-i toată tărășenia asta? l-am rugat eu.

-Bine. O să-ți spun. La școală, în gimnaziu și liceu, după părerea profesorilor, eu și cu un coleg cu care atunci eram prieten bun, eram cei mai buni din toată clasa la fizică și chimie. După terminarea clasei a XII-a m-am înscris la facultate. Odată aveam de scris răspunsul unei întrebări la chimie. Dar deodată mi-a venit în cap o formulă necunoscută pînă atunci. Eu descoperisem un nou metal! N-am putut să mă mai concentrez, toată atenția mea era la acea formulă. Așa că... am picat. După acest eșec mi-am cumpărat o vilă cu două etaje, împreună cu acel coleg, mister James. Eu stăteam la parter, el la etajul 1, iar la 2 ne-am construit un laborator. Într-o noapte aveam insomnie. Deodată mi-am amintit formula din cauza căreia picasem la facultate. Am urcat spre laborator. Deși am văzut clar că mr. James nu era în pat mi-am zis că, poate, mi se pare. După o muncă imensă am putut pe la 5 dimineața să țin în mîna opera mea. Apoi, pe la 5 jumătate am descoperit că era foarte inflamabil, iar cînd am măsurat densitatea am rămas uimit: 30,2 g/cm. Ca să văd cum arde, am curățat un chibrit de fosfor, am pus puțin metal pe el, cînd am auzit glasuri în pod. Cineva vorbea la un telefon secret. Am ascultat: „Tîmpitul ăla de Cinely mă enervează. Ocupă spațiu de pomană. Dar lasă ca-l lichidez eu! Exemplar îi fac de petrecanie! Nimeni nu va ști în afară de voi.” Cînd am auzit asta chibritul a luat foc (de fapt, o mică explozie); mă apropiasem prea tare de aragaz. Eu mă concentram la ăla din pod și pînă la urmă m-am fript și am aruncat chibritul pe jos. Era pe-acolo niște alcool, care a luat foc imediat. Începea catastrofa! De la el au luat foc niște substanțe chimice, apoi covorul. „Dacă ia foc butelia, mai mult ca sigur că explodez și eu!” mi-am zis. Era fum peste tot. M-am retras spre fereastră. M-an izbit de un dulap și din nefericire, acesta s-a răsturnat în calea mea. Atunci am făcut un salt peste dulap, am trecut prin fereastră și-am aterizat jos. În clipa aia l-am văzut pe James, sărind din pod, tocmai cînd butelia exploda, făcînd o flacăra înfricoșătoare. Însă prin foc am zărit niște bandiți, asociații lui James, care veneau direct spre mine. Am luat-o la fugă cu peate 15 km/h, cred, pe cîmpul care se întindea în spatele vilei. La un moment dat am realizat că drumul era baricadat de mașini. N-ai să mă crezi, deși spun cinstit, fără să mă laud: în fugă m-am izbit cu toată puterea de care eram în stare de o mașina, care sări cît colo, răsturnîndu-se. Am mai fugit un pic și am dat de o pădurice. Am înaintat și deodată mi-am încordat mușchii de la picioare și am sărit, pur și simplu, în vîrful unui copac! Următorii mei au ajuns în cîteva clipe sub copac. Pe mine mă trecură toate nădușelile. În ce hal îngrozitor mă aflam! Tot cîinîndu-mă, am făcut o mișcare necontrolată, am pus piciorul pe o cracă subțire,

care s-a rupt și eu am căzut din copac la picioarele lor. M-am lovit atât de rău încât mi-am pierdut cunoștința. Mai țin minte ca James mi-a dat cu toată puterea una în cap.

Zicînd acestea, căzu cu capul pe masă.

„Probabil imită gestul făcut atunci!” mi-am spus, dar văzînd că nu se trezește i-am luat pulsul. La drept vorbind habar n-aveam să iau pulsul. I-am pipăit ambele mîini de la cot în jos, dar n-am rezolvat nimic. L-am ascultat la inimă, tot nimic.

„Cred că a făcut un șoc, o fi intrat în comă! Să chem salvarea! Cît are? Așa... pompierii... salvarea: 061.”

Am format numărul.

-Alo! Salvarea?

-Nu. Greșeală.

-Cum? Nu-i 061?

-Nu, e 051.

Și a închis.

-Culmea culmilor! mormăii eu înciudat.

Tocmai mă pregăteam să formez din nou numărul, cînd am auzit din spate o voce:

-Mîinile sus!

Ce puteam să fac decît să execut ordinul.

-Întoarce-te!

M-am întors. Știți cine era? N-o să ghiciți niciodată. Era cel ce-mi furase Hurdubaia, „șeful”. Deci nu murise cînd explodase mașina.

-Știi cine sînt eu?

M-am făcut că nu știu.

-Bineînțeles că nu mă cunoști. Eu sînt James. Poți să-mi spui pe nume, nu mă supăr.

-Mulțumesc! am zis cu o ușoară ironie în glas.

-Probabil ca nenorocitul de Cinely ți-a vorbit despre mine.

-Dar acum ce are?

-O, n-are nimic. S-a cam dus pe altă lume.

-L-ai omorît?

-Bineînțeles; tot crăpa odată și-odată.

-Dar ce-ai avut cu el? Ți-a făcut ceva?

-A, nu ți-a spus! Imbecilul! Tu acum crezi că eu sînt o fiară, un nelegiuit, un criminal ordinar, nu?

-Cam așa ceva.

-Află că nu-i chiar așa! Numai că toate la vremea lor. Vino! Dacă faci vreo mișcare suspectă îți zbor creierii. Hai!

-Unde?

-Ai să vezi!

Însă în loc să ieșim pe ușă, James m-a împins spre fereastră. Am escaladat-o împreună, cu prețul unei vînătăi la piciorul meu sfîng. Am ajuns pe balcon. Mi-a arătat o frînghie ce ducea pe bloc.

-Urcă!

-Ce să fac?

-Urcă, am spus! Dacă nu vrei, te-mpușc!

-Bine! Dar cu o condiție. Să urci și tu cu mine!

-Cum vrei, mi-e totuna.

-Dar de ce trebuie să urc?

-Vrei să știi?

-Da, firește, altfel nu întrebam.

-Pentru că vreau să te probez.

-Tîmpită probă; scuzați „expresia”.

M-am prins cu mîinile de frînghie și am început să urc. Parcă eram alpinist: eu și muntele-bloc.

Pe la etajul 3 i-am spus lui James:

-Nu mai pot!

Răspunsul fu:

-Odihnește-te!

-Eu mai mult obosesc, în orice poziție m-aș afla, aici, pe bloc.

-Atunci mai urcă! Hai! Pune picioarele în golurile dintre cărămizi.

Peste vreo 5 minute eram pe la etajul 6. Îmi puneam toate speranțele în forța mea, crezînd că voi ajunge nevătămat pe bloc, cînd am văzut o vrabie ce ciugulea cu vădită plăcere funia. Am urlat:

-Nuuu!!!

Vrabia s-a speriat și a zburat. Însă frînghia de-abia se mai ținea. Era clar că în următoarele minute avea să se rupă. Dar, deodată, James spuse:

-Eu sar!

-De ce, ești nebun?!

-Nu, nu sînt... N-o să pătesc nimic.

Ținîndu-mă mai strîns, am aplecat puțin capul. Într-adevăr, l-am văzut pe James cum sare. Jos a aterizat în picioare fără nici o problemă. Am răsuflet ușurat. Cu ultimile puteri am ajuns la nivelul terasei. Însă mi-am îndoit brațul pe după frînghie, tocmai acolo unde era „ciugulită”. Firul s-a desprins, dar eu am reușit să mă agăț de marginea blocului. Am ajuns pînă la urmă, cu bine, sus. M-am uitat în jos. James mi-a strigat:

-Privește! Asta e materialul lui Cinely...

Deodată răsună o explozie; James sări în aer. Explodase cinelyul! Doar cîteva cărămizi sărite din tencuială dovedeau catastrofa întîmplata.

7. Sfirșitul

M-am întors în apartament. Cinely dispăruse. Am simțit o durere groaznică de cap și m-am întins în pat.

A doua zi, în ziar, scria într-un articol: „Ieri noapte s-a petrecut o tragedie nemaîntîlnită în orașul nostru. Vila lui Remus Cinescu și Mihai Georgescu a ars într-un incendiu a cărui cauză a fost explozia unei butelii. Amîndoi proprietarii și-au pierdut viața. Vom reveni cu amănunte.”

Am recitat aceste rînduri, mi-am amintit toate peripețiile de pînă atunci, cu lux de amănunte, și mi-am dat seama cu stupoare că este ceva neverosimil în toate aceste întîmplări!

Am încercat să mă gîndesc la acest lucru, însă am fost cuprins de un somn hipnotic, pierzîndu-mi cunoștința. *Însă în somn am redevenit eu însumi, ieșind de sub influența Glasului.* Am constatat unele nereguli în ceea ce privește faptele de pînă atunci.

Mi-a venit în minte călătoria în 3114. Ciudat mi s-a părut faptul că oamenii din acel timp îmi înțelegeau limba, căci normal ar fi fost ca aceasta să evolueze.

Bănuiala că am fost hipnotizat mi-a fost accentuată de momentul plecării din casă spre Marte, cînd fără voința mea am ajuns din pat în mașina aceea ciudată. În vis am rememorat o frîntură din dialogul cu Glasul: „Vom merge pe planeta 4 din Sistemul Solar A1.” De unde știau extraterestrii ca noi ne numim Sistemul Solar - A1? Glasul mi-a descris „Baza militară” ca o construcție de oțel. Am văzut-o. Era de o mărime extraordinară. Este oare posibil să nu fi fost văzută de navele și sateliții trimiși spre observare? În fine, asta nu-i de competența mea! Dar calculatorul extraterestrului putea avea în memorie toate limbile universului? E curios cum mirosul amoniacului îmi putea pătrunde în casca. Aceasta nu era etanșă? Dar Baza putea exploda, iar eu să rămîn întreg?

M-am întrebat în vis cum puteam merge cu Hurdubaia pe deasupra orașului sau într-o urmărire ca în filmele polițiste fără să fie nimeni uimit. Ca să nu mai vorbim de întîmplarea cu Cinely și James. Chiar: ce fel de nume sînt astea? Nu mi-au spus niciodată că sînt străini.

În acel moment cred că Glasul mi-a intervenit în creier, trezindu-mă. Am întrebat:

-Ce mi se întîmplă ?

Iar acesta mi-a zis:

-Ești într-o formă fizică foarte bună!

-Totul a fost hipnoză, nu?

-Da.

-De ce ați făcut asta?

Nu mi-a răspuns. Am insistat.

-Poate pentru că ne interesează reacțiile tale.

-Dar de ce eu? De ce tocmai eu?

-Ai fost tras la sorți.

-Asta-i culmea!

Am privit pe balcon. Hurdubaia nu mai era. Probabil că sugestia vizuală încetase. Am ieșit pe balcon și în dreptul ferestrei de la sufragerie am avut un șoc: câteva cărămizi erau sărite din tencuială.

Un rîs batjocoritor îmi sună în creier. Depunînd un efort supraomenesc, am rezistat dorinței foarte puternice de a mă arunca peste balustradă.

Pentru ultima dată glasul îmi sună în minte:

-Ai o formă fizică foarte bună. Și o voință la fel!

Și în acel moment forța aceea telepatică, glasul, mă părăsi. Am simțit acest fapt cu ușurare. Am întors capul spre fereastră. Cîteva cărămizi se desprindeau ușor, una cîte una.

(1987 - 1 februarie 1992; 10 - 14.90)